

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNANÇSIZ
THOMAS COVENANT
TARİHÇELERİ

II

SAYRITOPRAK SAVAŞI

STEPHEN R. DONALDSON

İNANÇSIZ
THOMAS COVENANT
TARİHÇELERİ

II

SAYRITOPRAK SAVAŞI

STEPHEN R. DONALDSON

STEPHEN R. DONALDSON
İNANÇSIZ
THOMAS COVENANT
TARİHÇELERİ

Diyar'ın ezeli düşmanı Habis Efendi yine harekete geçmiştir ve kötücül güçlerin kaynağı Sayrıtoprak Taşı onun elindedir. Taşın gücü karşısında Şadkaya Efendileri'nin elleri kolları bağlıdır.

Yeni Yüce Efendi çareyi Thomas Covenant'ı çağırmakta bulur. Umudu Covenant'ta ve vahşi büyüünün anahtarı beyaz altın yüzüğündedir. Ancak ne Covenant'ın ne de bir başkasının yüzüğün nasıl kullanılacağına dair bir bilgisi vardır.

Son Diyar yolculuğundan sonra hastalığının zorunlu kıldığı disiplini güçlükle kuran Thomas Covenant, tam 'gerçek' dünyasına uyum sağlamışken kendisini yeniden, bir düş olduğuna inandığı Diyar'da bulur.

Diyar savaşın eşiğindedir...

Edebiyat - 424

www.ithaki.com.tr

ISBN 978-975-273-334-3

9

7 8 9 7 5 2 7 3 3 3 4 3

İnternet Satış
www.ilknokta.com

Stephan R. Donaldson

1947 yılında Cleveland, Ohio'da doğan Stephen R. Donaldson, çıkışını 1977 yılında yayımlanan ilk Covenant üçlemesiyle yaptı. Bundan kısa bir süre sonra önemli bir ödül olan John W. Campbell Ödülü'nü alarak Yılın En iyi Çıkış Yapan Yazarı ilan edildi. 1968 yılında Wooster Koleji'nden mezun oldu. Vicdani retci olduğu için iki yıl boyunca Akron'da hastane hizmetinde çalıştı, ardından Kent Eyalet Üniversitesi'ne devam etti ve 1971 yılında İngiliz dili bölümünden mezun oldu. Donaldson New Mexico'da yaşıyor.

Stephen R. Donaldson
İnançsız Thomas Covenant Tarihçeleri - II. Kitap
Sayıtoprak Savaşı
Özgün Adı: *The Chronicles of Thomas Covenant the Unbeliever*
The Illearth War
Çeviren: Nejat Eralp Tezcan
Yayına Hazırlayan: Funda Civelek

İthaki Yayınları - 524
Edebiyat - 424
ISEN 978-975-273-334-3

1. Baskı Mart, 2007, İstanbul

© 1977 Stephen R. Donaldson
© İthaki, 2007

Bu eserin tüm hakları Nurgihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmış,
bir Random House kuruluşu olan Ballantine Books ile yapılan anlaşmaya dayanılarak
yayınlanmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsün Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Enintaş Kazım Dınçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 674 66 78
(Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Stephen R. Donaldson

İNANÇSIZ THOMAS COVENANT TARİHÇELERİ

II. KİTAP

SAYRITOPRAK SAVAŞI

Çeviren: Nejat Eralp Tezcan

Daha Önce Ne Oldu?

Thomas Covenant mutlu ve başarılı bir yazardır, ta ki fark etmediği bir hastalık iki parmağının kesilmesine neden olana kadar. Bunun üzerine doktoru ona cüzzamlı olduğunu söyler. Hastalık bir cüzzam hastanesinde kontrol altına alınır, ancak Covenant yaşadığı yere döndüğünde kendini dışlanmış bulur. Karısı onu boşamıştır ve bilinçsiz bir korku tüm komşularının kendisinden uzak durmalarına neden olmaktadır. Yalnız ve buruk biri haline gelir.

Durumuna isyan ederek kasabaya gider. Orada, garip bir dilenciyle karşılaşmasından hemen sonra, bir polis arabasının önüne yuvarlanır. Bulunduğu yere dair bilincini kaybeder. Tuhaf bir dünyada uyanır. Habis Efendi'nin kötücül sesi, Diyar'ın Efendilerinin sonunu haber veren alay dolu bir mesajı ona aktarır. Habis gittiğinde, Lena adında genç bir kız onu evine götürür. Orada Covenant'a efsanevi kahraman Yarımelli Berek gözüyle bakılır. Beyaz altından yapılmış nikah yüzüğünün Diyar'da büyük güçlere kadir bir tılsım olduğunu öğrenir.

Lena, Covenant'ın yaralarını şifa kili adı verilen bir çamurla iyi eder, bu çamur cüzzamını da iyileştirmiş gibidir. İyileşme duygusu kaldırabileceğinden fazla gelir ve kendini kaybederek

Lena'ya tecavüz eder. Buna rağmen, Lena'nın annesi Atiaran onu Şadkaya'ya götürmeyi kabul eder; Covenant'ın mesajı Atiaran'ın ona duyduğu nefretten daha değerlidir. Atiaran, ona, Eski Efendilerle Habis arasındaki, Diyar'ın binlerce yıl bozulmuş kalmasıyla sonuçlanan ezeli savaşı anlatır.

Covenant, güzelliği her yerde görülebilen, taşın ve ağacın büyü gücüne bağlı olduğu Diyar'ı kabullenemez. İnançsız adını alır, çünkü bir cüzzamlının hayatta kalmak için ihtiyacı olan sıkı düzeni gevşetmeye cesaret edemez. Onun için Diyar, yaralı belki de dengesini yitirmiş aklı için gerçeklerden bir kaçıştır.

Ruhlarerinci Irmağı'nda dost canlısı bir Dev Covenant'ı teknesiyle Şadkaya'ya, Efendilerin toplandığı yere götürür. Orada Efendiler onu kendilerinden biri gibi aralarına alırlar ve ona Başefendi unvanını verirler. Ancak Habis Efendi'nin mesajı Efendileri umutsuzluğa sürükler. Eğer Salya Kayakurdu –kötücül bir Mağaracini– alabildiğine güçlü Yasa Asası'nı elinde tutuyorsa durumları gerçekten tehlikededir. Habis'in daha önce yendiği Eski Efendilerin güçlerine artık sahip değillerdir. Eski Efendi Kevin'in İlmi'nin Yedi Mühür'ünden ise yalnızca, kısmen çözebildikleri İlk Mühür'e sahiptirler.

Gökgürültüsü Dağı'nın altındaki mağaralarda Salya'nın elinde tuttuğu Asa'yı aramaya karar verirler. Covenant da onlarla birlikte gider ve Habis Efendi'nin yaratıklarının saldırılarından kaçarlar. Güneye, Ra-erlerinin Ranyhynlere –ulu, özgür atlara– hizmet ettikleri Ra Düzlükleri'ne giderler. Orada Ranyhynger Covenant'ın yüzüğünün gücü karşısında eğilirler. Covenant da Lena'ya yaptığı bir ölçüde telafisi olarak, her yıl bir atın, onun isteğini yerine getirmek üzere Lena'nın yanına gitmesini buyurur.

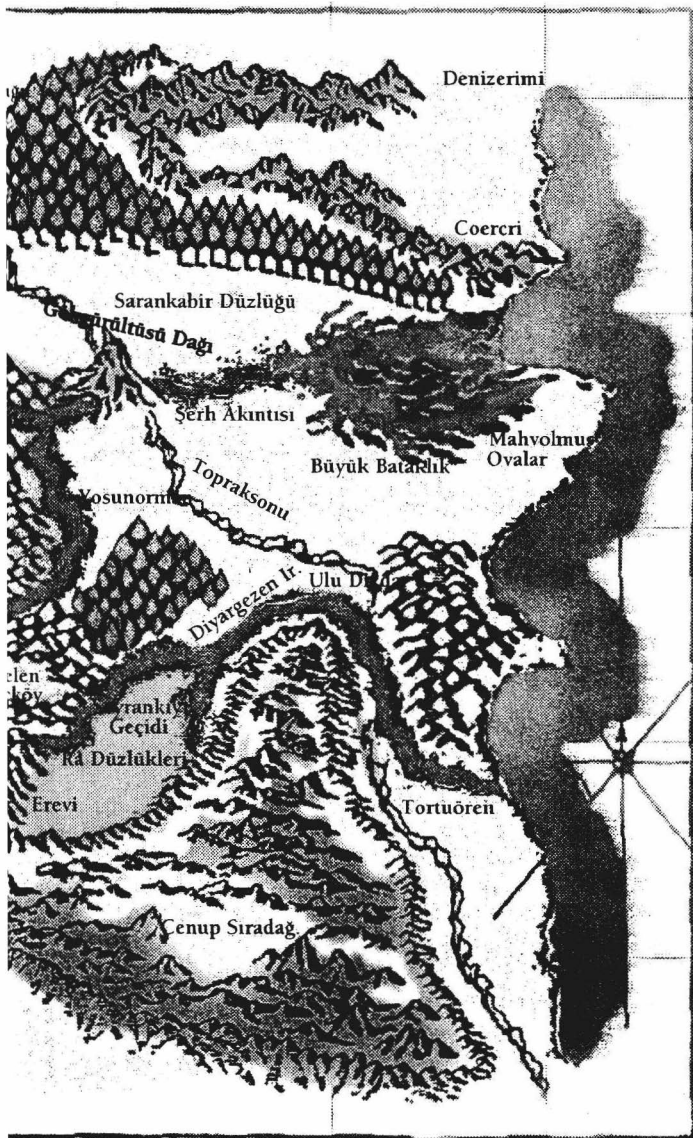
Ardından Efendiler atlarını Gökürültüsü Dağı'na doğru sürerler. Orada, kötü yaratıklar ve karanlık büyülere karşı pek çok kez mücadele verdikten sonra Salya'yla yüzleşirler. Yüce Efendi Prothall, Yasa Asası'nı Salya'nın elinden alır. Covenant'ın –nasıl olduğunu bilmeden– yüzüğünün gücünü kullanmayı başarmasıyla mağaralardan kaçarlar.

Efendiler kaçarlarken Covenant silikleşmeye başlar. Kendini kazadan birkaç saat sonra bir hastane yatağında yatarken bulur. Cüzzam, tüm bunların bir hayal olduğunu ima edencesine geri gelmiştir. Yine de Covenant artık herhangi bir gerçekliği kolayca kabullenemez. Ancak, ciddi biçimde yaralanmamıştır ve hastaneden taburcu edilir. Covenant evine döner.

Bu, İnançsız Thomas Covenant Tarihçelerinin İlk Dizisi'nden Diyar'daki Bela'nın kısa bir özetidir.

Güzellik ve doğruluk bütün bütün gitmeli

BÖLÜM 1

ŞADKAYA

“İnsanların Düşleri”

Thomas Covenant evine ulaşana kadar başına gelenlerin yükü onun için çoktan tahammül edilemez hale gelmişti bile.

Kapıyı açtığı anda kendini bir kez daha oturma odasının planlı düzeninde buldu. Her şey tam olarak bıraktığı gibiydi – sanki hiçbir şey olmamış, sanki son dört saatini komada ya da tüm olanaksızlığına rağmen, hastalığının son bulduğu başka bir dünyada geçirmemişti. El ve ayak parmakları uyuşmuş ve soğuktu; sinirleri ölüydü. Bu hiçbir zaman değişmeyecek bir durumdu. Oturma odası –bütün odaları– düzenlenmiş, yerler halıyla döşenmiş ve yumuşak desteklerle kaplanmıştı; böylece hissetmediği, oluştuklarını fark etmediği için öldürücü olabilecek çarpmalara, kesilmelere, yanıklara ve ezilmelere karşı kendini biraz olsun güvende hissediyordu. Orada, sehpanın üstünde, bir önceki gün okuduğu kitap duruyordu. Kasabaya yürümeyi göze alıp almamak konusunda karar vermeye çalışırken okuyordu o kitabı. Kitap, yalnızca dört saat önce onun için bambaşka bir anlam ifade eden bir sayfada açık kalmıştı. Şöyle diyordu “...düşlerin meydana geldiği tutarsız ve baş döndürücü yapının modelini yapmak bir insanın üstlenebileceği en zor iştir...” Başka bir sayfada da şöyle yazıyordu, “...insanların düşleri Tanrı'ya aittir...”

Bunu kaldıramazdı.

Yasa Asası için yapılan Sefer gerçekten olmuş kadar yorgundu – sanki az önce dehlizlerde ve dağ yamacında çetin bir sınav atlatmış ve Asa'yı Habis Efendi'nin çıldırmış uşağının elinden çekip almadaki gönülsüz rolünü oynamıştı. Ama böyle şeylerin olduğuna, olabileceğine inanmak onun için intihar demektir. Çevresinde ve kendi içinde gelişen olaylar sırasında sinirlerinde hissettiği iyileşme kadar olanaksızdılar. Yaşamayı, olanaksızı kabul etmeye karşı çıkmasına dayanıyordu.

Yorgun olduğu ve başka bir savunması olmadığı için yatağına gitti ve ölü gibi, tek başına ve düş görmeden uyudu.

Sonraki iki hafta, yaşamını bir günden diğerine bocalayarak, yarı uykulu bir halde geçirdi. Telefonunun ne kadar sık çaldığını, kasabaya gelmeye cüret ettiği için onu tehdit etmek, azarlamak ya da aşağılamak için arayan kaç isimli telefon aldığını bilemiyordu. İfadesizliği çevresine bir sargı bezi gibi sardı ve hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey düşünmedi, hiçbir şeyi tanımadı. İlaçlarını almayı unuttu ve UGD'sini (Uzuvların Görsel Denetimini – doktorların yaşamının bağlı olduğunu öğrettikleri sürekli kendi kendini muayene etme alışkanlığını) ihmal etti. Zamanının çoğunu yatakta geçirdi. Yatakta olmadığı zamanlarda da aslında uyumayı sürdürüyordu. Odalarından geçerken tekrar tekrar parmaklarını masa kenarlarına, kapı çerçevelerine, koltuk arkalarına, tüm sabit eşyalara sürüyor, böylece ellerinden bir şey temizlemeye çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

Sanki duygusal bir kış uykusu ya da panikle saklanıyordu. Ama kişisel açmazının akbaba kanatları dur durak bilmeden onu arayarak havayı dövüyorlardı. Telefonlar daha kızgın ve daha bezgin olmaya başladılar; tepki vermeden sessiz kalması arayan-

ları iyice kızdırıyor, onları düşmanlıklarını etkili bir şekilde ortaya koymaktan alıkoyuyordu. Ve derin uykusunun tam ortasında bir şeyler değişmeye başladı. Giderek daha sık, rüyasında hatırlayamadığı, hatırlamaya cesaret edemediği bir şey gördüğüne yönelik donuk bir inançla uyanıyordu.

O iki haftadan sonra durumu birdenbire üzerindeki etkisini artırdı. Rüyasını ilk kez gördü. Küçük bir ateş – yeri olmayan ve bağlamdan yoksun birkaç alev, ama her nasılsa saf ve mutlak. Baktıkça alevler büyüyüp bir yangına bir felakete dönüştüler. Ateşi kağıtla, kendi yazdığı sayfalarla besliyordu – hem yayımlanmış ve çok satmış kitabının, hem de hastalığı ortaya çıktığında üzerinde çalıştığı yeni romanının sayfalarıyla.

Doğruydu; her iki çalışmasını da yakmıştı. Cüzzamlı olduğunu öğrendikten sonra –kansı Joan onu boşayıp küçük oğlu Roger’ı da alıp eyaletten ayrıldıktan sonra– cüzzam hastanesinde altı ay geçirdikten sonra – kitapları o kadar kör ve boş, kendi için o kadar yıkıcı görünmüşlerdi ki hepsini yakmış, yazmayı da bırakmıştı.

Ama şimdi, rüyalarındaki o ateşi seyrederken, ilk kez emeğinin yok oluşunu görmenin acısını ve öfkesini hissetmişti. Gözleri ardına kadar açık ve ter içinde aniden uyanıp doğruldu ve alevlerin çıtırdayan açlığını hâlâ duyabildiğini fark etti.

Joan’ın alın yanıyordu. Önceden kansının atlarını koyduğu yere aylardır uğramamıştı, ama içeride kendiliğinden bu yangını başlatabilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bu vandallıktı, intikamdı; tüm o tehditkar telefonların arkasında yatan şeydi.

Kuru, ahşap şiddetle yanıyor, kendini gecenin karanlık boşluğuna atıyordu. Orada alevler içinde Yükselen Ağaçköy’ü gördü. Ağaç şehrin için için yanan ölülerinin kokusunu zihninde koklayabiliyordu. Kendini, Mağaracınlarını öldürtürken, nikah yüzüğü-

nün beyaz altınından fişkınyormuş gibi görünen olanaksız bir güçle onları yakıp kül ederken hissedebiliyordu.

Olanaksız!

Yangından kaçıp evine geri gitti ve basit elektrik ampulleri, deliliğe ve karanlığa karşı tek kalkanıymışçasına bütün ışıkları yaktı.

Oturma odasının güvenliğinde perişan bir şekilde gidip gelirken başına neler geldiğini hatırladı.

Telefon faturasını ödemek, hemşehrilerinin kasvetli merhametlerine ve tepkilerine ve düşmanlıklarına karşı –Miskin! Uzak dur, pislik!– sıradan bir insan olarak haklarını aramak adına faturasını şahsen ödemek için oturduğu Sığınak Çiftliği'nden kasabaya yürümüştü. Bu sırada, bir polis arabasının önünde yere düşmüştü.

Ve kendini başka bir dünyada buluvermişti. Var olması mümkün olmayan ve var olsa bile gitmesinin mümkün olmadığı bir yer: Cüzzamlıların sağlıklarına kavuştukları bir yer.

O yer kendine “Diyar” adını vermişti. Ve ona, efsanevi Efendi Piri Yarımelli Berek'e benzerliği ve beyaz altın yüzüğü nedeniyle bir kahraman gibi davranmıştı. Fakat o bir kahraman değildi. Sağ elinin son iki parmağını savaşta değil, ameliyatta kaybetmişti; parmakları, hastalığının ilk belirtileriyle gelen kangren nedeniyle kesilmişti. Yüzük de ona cüzzamlı olduğu için kendisini boşayan bir kadın tarafından verilmişti. Hiçbir şey Diyar'ın ona duyduğu inançtan daha az gerçek olamazdı. Yanlış bir konumda olduğu için de, aklına geldikçe kendisini kıvrandıran ince bir sebatsızlıkla davranmıştı.

O insanların hiçbirisi erdemsiz davranışlarını kesinlikle hak etmiyordu. Ne Diyar'ın sağlığının ve güzelliğinin bekçileri olan Efendi-

ler, ne onunla arkadaş olan Dev, Tuzyürek Köpükizci; ne onu Efendiler'in yaşadığı dağ kenti Şadkaya'ya kadar sağsalım götüren Trelle eşi Atıaran; ve ne de, alı, ne de tecavüz ettiği Atıaran kızı Lena.

Lena! diye bilinçsizce bağırdı, gezinirken uyuşuk parmaklarını vücudunun yanlarına vurarak. Sana bunu nasıl yapabildim?

Ama nasıl olduğunu biliyordu. Diyar'ın verdiği sağlık onu gafıl avlamıştı. İktidarsızlık ve bastırılmış öfkeyle geçen aylardan sonra, aniden içine dolan canlılığa karşı hazırlıklı değildi. Bu canlılığın başka sonuçları da olmuştu. Başına gelenlerin olanaksız olduğunu, bir düş olduğunu bilmesine karşın onu, Diyar'la şartlı bir işbirliğine girmesi için kandırmıştı. Bu sağlık yüzünden, Şadkaya'daki Efendilere, Diyar'ın en büyük düşmanı Garazkar Habis Efendi tarafından kendisine verilen bir felaket mesajını iletmışti. Bununla da kalmayıp Eski Efendiler'in sonuncusu Yüce Efendi Kevin'in Garazkar'a karşı, verdiği savaşta kaybettiği Berek'in yazı kakmalı asası olan Yasa Asası'nı bulmak için çıktıkları Sefer'e Efendilerle birlikte gitmişti. Yeni Efendiler'in görüşüne göre, bu silahlı düşmanlarına karşı tek umutlarıydı ve o da gönülsüzce, hiçbir şeye inanmadan, silahlı geri almalarında onlara yardım etmişti.

Sonra arada hiçbir geçiş olmadan kendini kasaba hastanesinde bir yatakta buluvermişti. Polis arabası kazasından bu yana yalnızca dört saat geçmişti. Cüzzamında bir değişiklik yoktu. Esas itibariyle yaralanmamış olduğu için doktor onu Sığınak Çiftliği'ndeki evine geri göndermişti.

Şimdi de uyku halinden sıyrılmış, sanki karanlık ve karmaşadan ibaret bir gecenin ortasında bir huzur adacıymış gibi duran aydınlık evini arşınılıyordu. Hayaller! Hayallerle kandırılmıştı. Diyar'ın düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Sağlık cüzzamlılar için erişilmesi olanaksız bir şeydi; bu, yaşamının üzerine kurulu

olduğu gerçektir. Sinirler kendilerini yenileyemez; dokunma duyusu olmadan da yaralanmaya, mikrop kapmaya, uzuvlarını kaybetmeye ve ölüme karşı savunmasızdı – cüzzam hastanesinde öğrendiği uygulaması büyük bir çaba gerektiren kural dışında. Oradaki doktorlar, varlığının belirleyici unsurunun hastalığı olduğunu ve yüreğiyle, aklıyla ve ruhuyla, kendini tamamen korunmasına vermezse çirkin sonuna gelmeden önce kaçınılmaz bir şekilde sakat ve çürümüş kalacağını ona öğretmişlerdi.

Bu kuralın eskisine göre çok daha şaşmaz görünen bir mantığı vardı. Şartlı da olsa bir hayal tarafından baştan çıkarılmıştı; ve sonuçları ölümcüldü.

İki haftadır yaşam mücadelesi vermekle ilgili bağları tamamen kopmuştu, ilaçlarını almamış, tek bir UGD ya da başka bir çalışmaya gerçekleştirmemiş, tıraş bile olmamıştı.

Baş döndürücü bir bulantı içini burdu. Her tarafını kontrol ederken, zaptedilemez bir biçimde titriyordu.

Ama her nasılsa zarar görmekten kurtulmuştu. Etinde çizik, yanık, zedelenme, ve yeniden canlanan bir cüzzamın ölümcül morluklarına dair hiçbir iz yoktu.

Dehşet içinde kaldığı bir durumdan yeni kurtulmuş gibi soluyarak yaşama sarılmayı tekrar denemek için işe koyuldu.

Çabucak, zaman kaybetmeden ilacından –DDS, diamino difenil sulfon– büyük bir doz aldı. Sonra banyosunun beyaz floresanına gitti, eski düz usturasını kayışta bile di ve uzun keskin bıçağı boğazına dayadı.

Bu şekilde, bıçak sağ elinin iki parmağı ve başparmağı arasına sıkışmış olarak tıraş olmak, hantal hayalgücünü köreltmek ve terbiye etmek üzere kendi kendine geliştirdiği kişisel bir ayındı. Neredeyse kendisine rağmen onu yatıştırıyordu. Bu kadar emni-

yetsizce tutulmuş keskin bir metalin oluşturduğu tehlike dikkatini toplamasına yardımcı oluyor, onun sahte düşlerden ve ümitlerden, aklının cazip ve intihara meyilli ürünlerinden arınmasına yardım ediyordu. Elinin kayıvermesinin sonuçları beynine asitle kazınmış gibiydi. Kendine zarar vermeye bu kadar yakinken cüzamlılığının kuralını göz ardı edemezdi; kendini yaralamak sinirlerinin bastırılmış çürüme sürecini canlandırabilir, mikrop kapmasına, körlüğe neden olabilir, suratına bakılmayacak kadar iğrençleşene dek yüzünün etlerini kemirebilirdi.

İki haftalık sakalını tıraş ettikten sonra, bir süre aynada kendini inceledi. Cüzzamın, gözlerinin arkasında soğuk bir denizde gezzen salgın hastalık dolu bir gemi gibi gezindiği kül rengi, bitkin bir adam gördü. Ve bu görüntü gördüğü hayallere bir açıklama getirdi. Bilinçaltının işiydi bu – daha önce ona anlam veren her şeyden yoksun kalmış bir beynin korkaklığı ya da kör ve ümitsiz çabasıydı. Başka insanların duyduğu tiksinti ona kendinden iğrenmeyi öğretmişti ve bu kendine acıma, polis arabasıyla geçirdiği kazadan sonra çaresiz kaldığı dönemde üzerine çökmüştü. Bunun ne olduğunu biliyordu: bu bir ölüm dileğiydi. Bilinçaltına işlemiştii çünkü bilinci hayatta kalmaya, hastalığının sonuçlarından kurtulmaya büyük bir ciddiyetle bağlıydı.

Ama artık çaresiz değildi. Uyanıktı ve korkuyordu.

Sonunda sabah olduğunda avukatı Megan Roman'ı aradı –bu kadın, sözleşmeleriyle ve mali işleriyle ilgilenen kişiydi– ve ona Joan'un alırlının başına ne geldiğini anlattı.

Kadının rahatsızlığını telefonda açıkça duyabiliyordu. “Benim ne yapmamı istiyorsunuz, Bay Covenant?”

“Polisin araştırmasını sağla. Kimin yaptığını bul. Bir daha tekrarlanmayacağından emin ol.”

Kadın uzun, rahatsız bir an boyunca sessiz kaldı. Sonra da, "Polis bu işi yapmaz," dedi. "Siz Şerif Lytton'un bölgesindesiniz ve o sizin için parmağını kıpırdatmaz. O da ilçeden kovulmanız gerektiğini düşünen insanlardan biri. Uzun süredir de burada şeriflik yapıyor ve 'ilçesinin' üzerine titriyor. Sizin bir tehlike olduğunuzu düşünüyor. Aramızda kalsın, iki yılda bir yeniden seçilmesine kiti kiti yeteceğinden daha fazla insanlığa sahip olduğuna da sanmıyorum."

Sanki onu bir şey söylemekten ya da bir şey önemekten alıkoymak için hızlı hızlı konuşuyordu. "Ama sanırım sizin için bir şey yapmasını sağlayabilirim. Eğer onu tehdit edersem –suç duyurusunda bulunmak için kasabaya geleceğinizi söylersem– bir daha böyle bir şeyin olmamasına özen göstermesini sağlayabilirim. Bu ilçeyi iyi tanır. Ahırınızı kimin yaktığını bildiğinden emin olabilirsiniz."

Joan'un ahırını, diye sessizce karşılık verdi Covenant. Ben atları sevmem.

"İnsanların başka şeyler yapmalarını engelleyebilir. Ve yeterince korkutursam bunu yapacaktır da."

Covenant kabul etti. Başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

"Sırası gelmişken buralılardan bazıları taşınmanızı sağlamak için yasal bir yol bulmaya çalışıyorlarmış. Sizin şu ziyaretinizden rahatsız olmuşlar. Onlara bunun olanaksız olduğunu ya da en azından astarının yüzünden pahalıya geleceğini sürekli söylüyorum. Şu ana dek sanırım çoğunu ikna edebildim."

Covenant ürpererek telefonu kapadı. Kendine UGD uygulayıp vücudunu baştan aşağı tehlike işaretlerine karşı kontrol etti. Sonra da kendini koruma alışkanlıklarını yeniden edinmeye çalışma işine koyuldu.

Bir hafta kadar bir süre gelişme kaydetti. Evinin hesaplı düze-

ninde, iinin parçalarını tuhaf bir biçimde tanıyan bir robot gibi, programının sınırlamalarına karşın lme iyi bir yanıt arayarak geindi. Bakkaliyelerini almak için yola yürüdüğünde ya da Sıgı-
nak iftliğ'nin arkasındaki Haklı Dere boyunca uzanan ağçlık-
larda saatlerce yürümek üzere evden çıktığında da büyük bir dik-
katle hareket ediyor, her taşı, dalı ve yeli sanki bir hinlik saklıyor-
muş gibi yokluyordu.

Ama ağır ağır çevresine bakınmaya başladı ve bunu yaptıkça kararlılığının bir kısmı kayboldu. Ağçlıklara nisan gelmişti – ona güzel görünmesi gereken bir baharın ilk işaretleriydi. Ama en beklenmedik anlarda Diyar'ın ilkbaharını anımsadıka gözleri ani-
den kederle buğulanıyordu. Oradaki bitkilerin özlerinin ve gon-
calarının gzle grnrlğyle, doku ve koku ve seslerinin fark edilebilirliğyle karşılaştırıldığında, şimdi yürüdüğü ağçlıklar h-
znl bir sahteliğe sahiplermiş gibi görünüyorlardı. Ağçlar, otlar ve tepelerde hiçbir lezzet, gzelliğlerinde bir derinlik yoktu.. Ona yalnızca Andelain'i ve *aliantan*ın tadını hatırlatabiliyorlardı.

Sonra onu başka anılar rahatsız etmeye başladı. Günler bo-
yunca, Yükselen Ağky savaşında onun için ölen kadını aklın-
dan çıkaramadı. Adını bile bilmiyordu, neden kendini ona adadı-
ğın bile sormamıştı. O da Atiaran, Kpkzici ve Lena gibiydi; böyle fedakarlıkları hak ettiğini varsayıvermişti.

Aklına getirmeye nadiren dayanabildiğ Lena gibi, Covenant'ın utanmasına neden oluyordu; ve utanmayla birlikte kızgınlık, da-
yanıklılığının önemli bir kısmının bağlı olduğu her zamanki tanı-
dık cüzzamlı öfkesi geliyordu. Cehennem olasıcalar! diyerek hid-
detlendi. Buna hakları yoktu. Yoktu! Ama sonra ilesinin işe ya-
ramazlığ, üzerinden geri tepti ve hastalığının bir ilmihalini oku-
yormuş gibi kendi kendine tekrarlamak zorunda kaldı. Faydasız-

lık yaşamın belirleyici özelliğiydi. Acı var olmanın kanıtı. Ahlaki yalnızlığının aşırılığında, verecek başka bir yanıtı yoktu.

Böyle zamanlarda, bir konunun tüm duyu algılarına kapatıldığı, kör, sağır, sessiz ve hareketsiz kılındığı psikolojik çalışmalarda acı bir teselli buluyordu ve sonuç olarak en korkunç sannları yaşama-ya başlıyordu. Eğer bilinçli, sıradan kadınlar ve erkekler kendi iç kargaşalarının merhametine bırakılabilirlerdi, komaya girmiş aşağılık bir cüzzamlı kargaşadan daha kötü bir rüya –aklını kaçırmaması için kendi tarafından özellikle tasarlanmış bir düş– görebilirdi. En azından onun başına gelenler anlayışın dışına bütünüyle çıkmıyordu.

Böylece yangından sonraki yaklaşık üç hafta boyunca günleri bir şekilde geçirmeyi başardı. Zaman zaman, içindeki çözülmemiş gerginliğin bir krize doğru gittiğinin farkına varır gibi oluyordu; ama bu bilgiyi sürekli bastırıyor, bu düşüncelyi kızgınlıkla geri itiyordu. Başka bir zorluğa daha katlanabileceğine inanmıyordu; il-kini çok kötü bir şekilde atlatmıştı.

Ama kızgınlığının yoğun yakıcılığı bile onu sonsuza dek korumak için yeterli değildi. Bir perşembe sabahı tıraş olmak için aynaya baktığında kriz birden kendini gösteriverdi ve eli o kadar şiddetli titremeye başladı ki şah damarını kesmemek için ustura-yı lavaboya bırakmak zorunda kaldı.

Diyar'daki olaylar sona ermemişti. Efendiler Yasa Asası'nı geri alarak Habis Efendi'nin yapmalarını istediği şeyi harfiyen yerine getirmişlerdi. Bu tam olarak Habis'in Covenant'ın beyaz altın yüzüğünü Diyar'a çağırmasıyla başlayan entrikalarının, düzenlerinin ilk adımıydı. Tüm Toprak üzerinde, yaşamın ve ölümün gücünü elde edene kadar dumayacaktı. Bunu yapmak için de Habis, beyaz altının vahşi büyüüne ihtiyaç duyuyordu.

Covenant kendi gerçekliğine tutunmaya çabalayarak ümitsizce

aynada kendine baktı. Ama gözlerinde onu koruyabilecek hiçbir şey görmedi.

Bir kez hayallerle kandırılmıştı.

Tekrar olabiliirdi.

Tekrar mı? diye bağırdı, o kadar perişan bir ses çıkmıştı ki kulağa terk edilmiş bir çocuğun feryatları gibi geliyordu. Tekrar mı? Düştüğü ilk hayalde başına gelenlerin üstesinden gelememişti; bir ikincisinin üstesinden nasıl gelecekti?

Cüzzamlı inatçılığının bir kısmını geri kazandığında cüzzam hastanesindeki doktorları aramanın –arayıp yalvarmanın– eşiğine gelmişti. Ümitsizliği olmasa da yenilgiyi reddedecek bir çeşit temel yeterliliğe sahip olmasaydı bu kadar uzun süre hayatta kalmazdı ve bu yeterlilik şimdi onu durduruyordu. Onlara inanacakları ne anlatabilirim ki? dedi törpü gibi bir sesle. Buna kendim bile inanmıyorum.

Diyar'ın insanları ona İnançsız diyorlardı. Şimdi anladığı kadıyla Diyar gerçekten var olsun ya da olmasın bu unvanı hak etmesi gerekecekti.

Sonraki iki gün boyunca göğüs gerebileceği bir ciddiyetle unvanını hak etmeye çalıştı. Tek bir tavizde bulundu: Elleri çok titrediği için, yüz hatlarını yeniden şekillendirmek ister gibi aleti yüzünde sertçe gezdirerek tıraş makinesiyle tıraş oldu. Onun dışın-da hiçbir şeyi kabullenmedi. Geceleri kalbi göğsünde o kadar hissedilir biçimde çarpıyordu ki uyuyamıyordu; ama dişlerini sıkı ve uykusuz kaldı. Kendiyle hayaller arasına bir DDS ve UGD duvarı çaktı ve hayaller ne zaman gücünü yıkmaya yeltenseler, onları sövüp sayarak geri püskürttü.

Ama cumartesi sabahı gelmişti ve hâlâ ellerini titreten dehşeti dindirememişti.

Sonunda bir kez daha insan içine çıkma riskini almaya karar verdi. Varlıklarına, kendi anladığı gerçeği doğrulamalarına, hattâ hastalığına duydukları tiksintiye ihtiyacı vardı. Hayallere karşı başka bir panzehir bilmiyordu; ikilemiyle artık tek başına mücadele edemeyecekti.

Yarımelli

Fakat bu kararın kendisi bile korku vericiydi ve gece olana kadar kararını gerçekleştirmeye yeltenmedi. Günün çoğunu, sanki bir daha dönmeyi düşünmüyormuş gibi evini temizleyerek geçirdi. Sonra akşamüstüne doğru tıraş makinesiyle tıraş oldu ve titizlikle yıkandı. İhtiyatlı olmak adına üzerine kalın bir kot pantolon giydi ve ağır botlarını ayaklarına geçirdi; ama tişörtünün üzerine gömlek ve spor ceket giydi ve kravat taktı, böylece kot pantolonunun ve botlarının resmiyetsizliğinin aleyhine kullanılmamasını sağladı. Genel olarak hiç işine yaramadığı için üzerinde taşımadığı cüzdanını ceket cebine koydu. Pantolon ceplerinden birine de küçük, keskin bir çakı attı. Çakıyı, kendini koruma odağını kaybeder de tekrar kendini bulmak için tehlikeli bir şeye ihtiyaç duyarsa diye alışkanlık gereği yanında taşıyordu. Sonunda, güneş batarken çiftliğin uzun yolundan ana yola kadar yürüdü ve orada, kasabaya kadar otostop çekmek için başparmağını uzattı.

Yol üstündeki bir sonraki yer Sığınak Çiftliği'nden yirmi kilometre uzaktaydı ve kaza geçirdiği kasabadan daha büyüktü. Oraya gidiyordu çünkü orada tanınma olasılığı daha düşüktü. Ancak ilk sorunu oraya gitmek için güvenli bir araç bulmaktı. Eğer buralı sürücülerden biri onu görecektse, işin başından başı be-

laya girerdi.

İlk birkaç dakika içinde üç araba durmadan geçtiler. Arabaların içindekiler geçerken ona küçük çaplı bir hilkat garibesiymiş gibi baktılar, ama sürücülerden hiçbiri yavaşlamadı. Sonra son güneş ışığı da alacakaranlık içinde kaybolurken büyük bir kamyon ona doğru geldi. Parmağını salladı ve kamyon biraz geçip, havalı frenlerin güçlü tıslamaları eşliğinde durdu. Kapıya kadar tırmandı ve şoför tarafından içeri davet edildi.

Adam kararmış, güdük bir puro çığniyordu ve şoför mahali du-man içindeydi. Ancak solgun pusun içinde, Covenant adamın iri-yarı ve güçlü olduğunu, gerilmiş bir işkembeye sahip olduğunu ve direksiyonun üzerinde bir piston gibi hareket ederek kamyonu kolaylıkla idare eden ağır kolunu görebiliyordu. Sadece tek bir kolu vardı; gömleğinin sağ kolu boştu ve omzuna iğnelenmişti. Co-venant vücut eksiklerine karşı duyarlıydı ve o anda şoföre acıdı.

“Nereye, alhabp?” diye rahat bir şekilde sordu iri adam.

Covenant söyledi.

“Sorun değil,” diye Covenant’ın sesindeki belirsiz tonlamaya karşılık verdi, “Tam da oradan geçeceğim.” Otomatik vites inleyerek vites yükseltirken, adam purosunu pencereden dışarı tükürdü, sonra da yeni bir tane yakmak için direksiyonu bıraktı. Eli pu-royla meşgulken direksiyonu göbeğiyle sabitlemişti. Gösterge tab-losunun yeşil ışığı yüzüne kadar gelmiyordu ama purosunun ate-şi her içine çekişte iri hatlarını aydınlatıyordu. Parlayan kırmızılık-ta yüzü bir kaya yığını gibi görünüyordu.

Purosundan çektiği nefes duman olarak çıkarken kolunu di-reksiyonun üstüne bir sfenks gibi yerleştirdi ve birden konuşma-ya başladı. Aklında bir şey vardı.

“Bu civarda mı oturuyorsun?”

“Evet,” dedi Covenant renk vermeden.

“Ne kadardır? İnsanları tanıyor musun?”

“Şöyle böyle.”

“Şu miskini – Thomas bilmem ne, Thomas Covenant, tanıyor musun?”

Covenant şoför mahalinin karanlığında ürperdi. Sıkıntısını saklamak için koltuğunda kıpırdandı. Beceriksizce sordu, “Onunla bir ilgin mi var?”

“Benim mi? Hiçbir ilgim yok. Yalnızca buradan geçiyorum – bir yere götürülecek bir yük olduğunda kıcımı kaldırıp gidiyorum. Daha önce hiç bu taraflara gelmemiştim. Ama kasabada yemek yediğim yerde bu heriften bahsedildiğini duydum. Sordum garson kanya, onun da çenesi düştü. Bir soru sordum ve yediğim her şeyle birlikte bir araba dolusu laf dinledim. Miskinin ne olduğunu biliyor musun?”

Covenant yerinde kıpırdandı. “Şöyle böyle.”

“Tam bir iğrençlik, inan bana. Benim hanım İncil’den böyle şeyleri hep okur. Şekilsiz dilenciler. Pislikler. Amerika’da böyle ucubeler olduğunu bilmiyordum. Şu işe bak, ne hale geldik? Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne düşünüyorsun?” diye donukça sordu Covenant.

“Bence şu miskinler efendi insanları rahat bırakmalı. O lokantadaki garson kadın gibi. O motor gibi ağızla bile fena biri sayılmaz ama hasta bir hergele yüzünden neredeyse kafayı yemiş. Şu Covenant denen herifin artık kendini düşünmeyi bırakması gerek. Başkalarının başlarına öyle bir bela almaya ihtiyaçları yok. Başka miskinler gibi gidip kendi işine baksın, efendi insanları rahat bırakсын. Senin benim gibi sıradan insanların buna tahammül etmelerini beklemek bencillik. Anlatabiliyor muyum?”

Şoför mahalindeki duman tütsü dumanı kadar yoğundu ve Covenant'ın başının dönmesine neden olmuştu. Sanki konumundaki yanlışlık yüzünden rahatsız bir koltukta oturuyormuş gibi sürekli oturuş şeklini değiştiriyordu. Ama sohbetleri ve belli belirsiz baş dönmesi kendini ikinci hissetmesini sağlamıştı. Bir an için duygusallığı bir tarafa itti. Nikah yüzüğünü sert hareketlerle parmağında çeviriyordu. Şehrin sınırına yaklaşırlarken, adama, "Hemen yolun ilerisindeki bir gece kulübüne gidiyorum," dedi, "Birlikte bir şeyler içmek ister misin?"

Kamyoncu hiç duraksamadan konuştu, "Tamamdır, alıhap. Beleş bir içkiye hiçbir zaman hayır demem."

Ama kulübe kadar bir sürü trafik ışığı geçmeleri gerekiyordu. Sessizliği geçiştirmek ve merakını tatmin etmek için Covenant şoföre koluna ne olduğunu sordu.

"Savaşta kaybettim." Kamyonu ışıklarda durdururken purosunu dudaklarına yerleştiriyor ve kamyonu işkembesiyle idare ediyordu. "Devriye atıyorduk, bir antipersonel mayınına giriverdim. Tüm timi darmadağın etti. Kampa kadar sürünmek zorunda kaldım. İki günümü aldı – biraz kafayı sıyırdım, anlatabiliyor muyum? Ne yaptığımı her zaman hatırlayamıyordum. Doktora varana kadar, kolu kurtarmak için çok geç kalınmıştı.

"Her neyse, ihtiyacım da yok. En azından benim hanım olmadığını söylüyor, ve bunu bilmesi gereken biri varsa o da odur." Güldü. "O işi yapmak için iki kola gerek yok."

Covenant açık sözlülükle sordu, "Bu koca aleti kullanmak için ehliyet alırken zorluk çektin mi?"

"Alay mı ediyorsun? Ben bu yavruyu kıcımla, senin dört elle ve ayık olarak kullanacağından daha iyi idare ederim." Kendi esprisiyle eğlenerek purosunun çevresinden sırttı.

Adamın gler yzllğ Covenant'a dokundu. Ŗimdiden iki yzllğnden piŖman olmaya baŖlamıŖtı. Fakat utanç onu her zaman kızdırıyor, bir czzamlinin Ŗartlı refleksi gereğ inatçı yapıyordu. Kamyon gece kulbnn arkasında park ettiğnde Ŗofr mahalinin kapısını aadı ve yanındakinden kaamak istermiŖcesine aceleyle kapıyı itip aŖağı atladı.

Karanlıkta gitmekten yerden ne kadar yukarıda olduğnu unutmıŖtı. Bir an baŖı dnd. Yere sarsakça indi, neredeyse dŖıyordu. Ayakları hiãbir Ŗey hissetmemiŖti, ama sarsıntı bileklerinin ağrısına ağı katmıŖtı.

BaŖı dndğ sırada Ŗofrn konuŖtuğnu duydu, "Sen var ya, kafayı çekmeye çoktan baŖlamıŖsın."

Adamın soğuk, kuŖkucu bakıŖlarıyla karŖılaŖmamak iãin Covenant gece kulbnn giriŖine doğru nden gitti.

KŖeyi dnerken, siyah gzlk takmıŖ hırpani grnml yaŖlı bir adamla neredeyse çarpıŖıyordu. YaŖlı adam sırtını binaya vermiŖ duruyor, gelen geãene eğri bğr olmuŖ teneke bir bardak uzatıyor ve hareketleri kulaklarıyla izliyordu. BaŖı dikti ama ince boynunun zerinde hafifçe titriyordu ve bir ağıtmıŖ gibi "Kutsal Vaat" ilahisini syliyordu. Bir kolunun altında beyaz uãlu bir baston vardı. Covenant ondan uzaklaŖarak yn değŖtirince adam bardağın kabaca ona doğru salladı.

Covenant dilencilere kuŖkuyla yaklaŖıyordu. Hayallerinin baŖlamasından hemen nce bir tanıtım ya da hazırlık gibi ona yanaŖan yırtık pırtık giyitli kaãğı hatırladı. Anı, gecenin iãinde beliren ani bir gerilime karŖı onu uyardı. Kr adama yaklaŖtı ve yzne baktı.

Dilencinin Ŗarkısının tonlaması değŖmedi ama bir kulağın Covenant'a doğru çevirdi ve bardağın Covenant'ın gğsne dayadı.

Kamyon şoförü Covenant'ın arkasında durdu. "Kahretsin," diye hırladı, "her yerde kaynıyorlar. Hastalık gibiler. Hadi. Bana içki sözü vermiştin."

Sokak lambasının ışığında Covenant bunun diğer kaçık dilenci olmadığını görebiliyordu. Ama adamın körlüğü onu yine de etkilemişti. Sakatlara duyduğu acıma duygusu içinde kabanverdi. Ceketinden cüzdanını çıkarıp içinden yirmi dolar aldı ve banknotları teneke bardağın içine tıktı.

"Yirmi kafa mı?" diye haykırdı şoför. "Safdil misin nesin? Senin içkiye ihtiyacın yok, alıhap. Senin bakıcıya ihtiyacın var."

Şarkısını kesmeden kör adam boğum boğum olmuş bir el çıkardı, banknotları büzüştürdü ve üzerindeki paçavraların arasında bir yere sokuşturdu. Sonra döndü ve kör olmanın mahrem gizeminin verdiği güven duygusuyla kaldırım boyunca yerleri kayıtsızca tıptıplayarak gitti – bir yandan da "ilahi refahın önceden alınmış tadı" ile şarkı söylüyordu.

Covenant adamın gecenin içinde kayboluşunu arkadan seyretti, sonra da arkadaşına döndü. Şoför Covenant'tan bir kafa boyu uzundu ve cüssesini kalın bacakları üzerinde dimdik taşıyordu. Purosunu Salya Kayakurdu'nun gözlerinden biriymiş gibi ışıltıyordu.

Salya'nın, Habis Efendi'nin aklını kaçırmış, Mağaracini uşağı ya da piyonu olduğunu hatırlıyordu Covenant. Yasa Asası'nı Salya bulmuş ve Asa tarafından ya da Asa yüzünden yok olup gitmişti. Onun ölümü sayesinde Covenant serbest kalıp Diyar'dan ayrılabilmişti.

Covenant, adama dokunmak, gerçekliğini tatmak için boş yere çabalayarak uyuşuk parmağını kamyoncunun göğsüne dayadı. "Dinle," dedi, "Bu içki konusunda ciddiylim. Ama şunu bilmelisin," – yutkundu, sonra kendini zorlayarak, "Adım Thomas Cove-

nant," dedi, "O miskin benim."

Şoför purosı ağzında homurdandı. "Elbette alıhap. Ben de Hazreti İsa'yım. Paran suyunu çektiyse söyle. Ama bana bu miskin martavalını okuma. Biraz safdilsin, o kadar."

Covenant bir an daha adama somurtarak baktı. Sonra kararlılıkla, "Peki o halde, parasız falan değilim," dedi. "Henüz değil. Haydi."

Birlikte gece kulübünün girişine gittiler. Kulübün adı Kapı'ydı. Adına uygun olarak, Hades'e açılan bir geçit gibi duran geniş, demir bir kapısı vardı. Giriş iç bulandırıcı yeşil bir ışıkla aydınlatılmıştı, ama tam ortasında spotlarla aklanmış büyük bir afişte şu sözler yazıyordu:

Bu gece kesinlikle son
Amerika'nın en yeni şarkı heyecanı
SUSIE THURSTON

Bir de Susie Thurston'u çekici göstermeye çalışan bir fotoğraf vardı. Ama baskının gösterişli parlaklığı zamanla muğlak bir griliğe kavuşmuştu.

Covenant kendine baştan sağma bir UGD uyguladı, cesur olmayı diledi ve sanki cehennemin ilk katına ayak basıyormuşçasına nefesini tutarak gece kulübüne girdi.

İçerisi kalabalıktı; Susie Thurston'un veda gösterisine katılım iyiydi. Covenant ve arkadaşı bulabildikleri tek yere, sahnenin yakınında küçük bir masaya oturdular. Masa, rengi atmış bir takım elbise giymiş, orta yaşlı bir adam tarafından halihazırda işgal edilmişti. Adamın bardağını tutuşundaki bir şey, bir süredir içmekte olduğunu hissettiriyordu. Covenant oturmak için izin istediğinde,

fark etmemiş gibi göründü. Yuvarlak gözlerle sahneye bakıyor, bir kuş kadar ağırbaşlı görünüyor.

Şoför onu kaba bir hareketle göz ardı etti. Bir sandalye çevirdi ve göbeğinin ağırlığını sandalyenin arkasıyla destekler gibi oturdu. Covenant da kalan sandalyeyi aldı ve masaların arasından geçen birinin çarpma tehlikesini azaltmak için masaya iyice yakın durdu.

Alışık olmadığı insan kalabalığı onu işkillendiriyordu. İyice küçülerek kıpırdamadan oturdu. Bir açığa çıkma korkusu nabzını hızlandırmıştı ve kendi kendine sıkıca sarılmış, bir baş dönmesi atağına direnir gibi derin derin soluyordu; çevresi onu fark etmeyen insanlarla doluyken kendini savunmasız hissediyordu. Çok büyük bir şeyi göze alıyordu. Ama onlar da görünüşte kendi gibi insanlardı. Kaçma dürtüsünü dizginledi. Yavaş yavaş arkadaşının sipariş vermesini beklediğini fark etti.

Kendini belli belirsiz hasta ve savunmasız hissederek kolunu kaldırdı ve garsonun dikkatini çekti. Şoför buzlu duble viski istedi. Vesvesesi bir an Covenant'ın sesini felç etmişti, ama bir cin tonik sipariş etmek için kendini zorladı. Anında istediğinden pişman oldu; Joan her zaman cin tonik içerdi. Ama değiştirmede. Garson uzaklaştığında rahatlayarak, iç geçirmemek için kendini zor tuttu.

Gerginliğinin kaskacında çırpınırken içkilerinin neredeyse mucizevi bir çabuklukla geldiğini fark etti. Garson masanın çevresinde dönerek, orta yaşlı adam için saf alkol dolu gibi görünen bir bardakla birlikte, üç içki bıraktı. Bardağını kaldırıp şoför yarısını bitirdi, yüzünü buruşturdu ve mırıldandı, "Şekerli su." Ağırbaşlı duran adam kendi içkisini tek bir hareketle, inip çıkan ademasının gerisinden gönderdi.

Covenant'ın aklının bir tarafını, gecenin sonunda üçü için de hesap ödeyip ödemeyeceği kurcaladı.

İstemeye istemeye cin toniği tattı ve ani bir kızgınlıkla az kal-sın öğütüyordu. İçkinin içindeki yeşil limon, yoğun bir içimde *aliantbanın* tadını anımsatmıştı. Acıklı! diye kendi kendine ho-murdandı. Ceza olarak cinin kalanını içti ve daha getirmesi için garsona el etti. Birdenbire kafayı bulmaya karar vermişti.

İkinci tur geldiğinde, garson yine üç içki getirdi. Covenant sertçe yanındakileri süzdü. Sonra üçü birden sessiz bir yarışa tu-tuşmuşlar gibi içkilerini içtiler.

Elinin arkasıyla ağzını silerek şoför öne eğildi ve, "Ahbap, se-ni uyarıyorum," dedi. "Para senin. İş içmeye gelince seni havada karada katlarım."

Üçüncü adama bir fırsat tanıyarak Covenant karşılık verdi, "Sa-nırım dostumuz ikimizden de uzun dayanacak."

"Kim, onun gibi ufak tefek bir herif mi?" Kamyoncunun sesin-de bir neşe, bir dostluk çağrısı vardı. "Mümkünü yok. Kesinlikle mümkünü yok."

Ama ağırbaşlı adam şoförün varlığının ayırdına varmadığı gibi gözlerini bir kez bile kırpmamıştı. Sonsuz bir boşluğa bakarmış gibi bakışlarını sahneye dikmişti.

Adamın kasveti bir süre masaya hakim oldu. Covenant yeni-den içki ısmarladı ve birkaç dakika sonra garson üçüncü turda üç içki daha getirdi. Bu kez kamyoncu onu durdurdu. Şakacı bir ta-vırla, Covenant'ın adına sorumluymuş gibi davranarak başparma-ğıyla orta yaşlı adamı işaret etti ve, "Umarım *onun* içtiklerini öde-mediğimizi biliyordundur," dedi.

"Elbette." Garson sıkılmıştı. "Her zaman aynı şeyi içer. Peşin ödeme yapar." Hor görme duygusu yüzünü germiş gibiydi; bur-

nunun üzerinde bir yumruk kapanıyormuşçasına her şey bir noktaya çekiliyordu. “Sadece onu seyretmek ve küfelik olana kadar içmek için her gece gelir.” Sonra biri ona işaret etti ve gitti.

Bir an üçüncü adam bir şey söylemedi. Ağır ağır salon ışıkları söndü ve beklenti dolu bir sessizlik tıklım tıklım dolu kulübün üzerine bir örtü gibi serildi. Sonra sessizliğin içinde, adam alçak ve hırıltılı bir sesle, “Karım,” dedi.

Bir sahne projektörü sahnenin ortasını aydınlattı ve sunucu kulisten çıktı. Arkasında, küçük bir orkestranın rahat giysiler giymiş müzisyenleri yerlerini aldılar.

Sunucu ışıltılı bir gülümsemeyle lafazanlığına başladı. “Küçük hanımımızı bu gece sizlere takdim ederken şahsen ben biraz üzgünüm, çünkü bu, en azından bir süre için, onu aramızda son görüşümüz olacak. Buradan meşhur insanların daha da meşhur oldukları yerlere gidecek. Biz Kapı'dakiler onu kolay kolay unutmayacağız. Sizler de unutmayın, onu burada ilk sizler dinlediniz. Bayanlar baylar, Susie Thurston!”

Şarkıcı, elinde bir mikrofonla sahneye çıkarken spotlar onun üzerindeydi. Deri bir kıyafet giymişti. Üzerinde, bacaklarının çoğunu açıkta bırakan bir etek ve hareketlerini vurgulamak için göğüs hizasına dikili püskülleri olan kolsuz bir yelek vardı. Sarı saçları kısa kesilmişti ve gözleri koyu renkti, morluğa benzeyen derin çukurlarla çevreliydi. Dolgun ve davetkar bir vücudu vardı, ama yüzü öyle göstermiyordu; yüzünde bir öksüzün ifadesi vardı. Yalvarmaya iyi gidecek yalın, kırılgan bir sesle bir dizi aşk şarkısını başkaldırı türküleri söylemiş gibi meydan okurcasına söyledi. Her şarkıdan sonra gelen alkışlar gökgürültüsü gibiydi ve Covenant sesle sarsılıyordu. Bu bölüm tamamlandığında ve Susie Thurston ara vermek üzere çekildiğinde Covenant soğuk soğuk terliyordu.

Cinin üzerinde herhangi bir etkisi varmış gibi görünmüyordu. Ama bir şekilde yardıma ihtiyacı vardı. Her şeyi göze alır bir vaziyette bir tur daha içki söyledi. Neyse ki garson içkileri çabuk getirdi.

Şoför, viskisini bitirdikten sonra maksatlı bir şekilde öne eğildi ve, "Sanırım ben bu hergeleyi çözdüm," dedi.

Ağırbaşlı adam masasında oturanlara karşı kayıtsızdı. Acı içerisinde bir kez daha hırıldadı, "Karım."

Covenant üçüncü adamla ilgili bu kadar açık konuşmaktan şoförü alıkoymaya çalışıyordu, ama ilgisini başka bir yöne çekemeden, misafiri konuşmayı sürdürdü, "Garaz güttüğünden yapıyor, başka neden olsun?"

"Garaz mı?" diye tekrarladı Covenant çaresizce. Bağlantıyı kuramadı. Görebildiği kadarıyla masalarındaki diğer adam –ki kuşkusuz mutlu ya da en azından sürünen bir evliliği vardı ve kesinlikle çocuğu yoktu– mikrofonun arkasındaki öksüz kadına karşı her nasılsa ümitsiz bir tutkuya kapılmıştı. Böyle şeyler olurdu. Acı dolu sadakati ve bastırılmaz ihtiyaçları arasında bocalayarak, bir rahatlama arayışı içerisinde, kendine eziyet etmekten ve istediği ama hem onun olmaması gereken hem de zaten olamayacak olan şeyi seyredererek kendini uyutana kadar içmekten başka bir şey yapamıyordu.

Covenant, masa arkadaşıyla ilgili böyle düşünceler içerisindeyken şoförün yorumuyla bir an apışıp kalmıştı. Ama iri adam hemen devam etti. "Elbette. Ne bekliyordun ki, miskin olmanın eğlenceli bir şey olmasını mı? Herkese yaymak gibi bir düşüncesi var. Neden tek başına olsun ki, anlatabiliyor muyum? O hergelelin aklından geçen bu. İnan bana, alıhap. Ben onu çözdüm." Konuşurken, kamyoncunun kaldırım taşı kaplı gibi duran yüzü Covenant'ın önünde aynı taştan bir moloz yığınıymışçasına yüksel-

di. “Ne yapıyor, tanınmadığı yerlerde geziniyor ve hastalığını saklıyor, yani kimse onun hasta olduğunu falan bilmiyor. Bu yolla hastalığını yayıyor; kimse bilmiyor, bu yüzden de kimse umursamıyor ve birdenbire al sana bir salgın. Bu da Covenant’ı kasıklarının tuta tuta güldürüyor tabii. Garaz, tıpkı söylediğim gibi. Sözümü dinle. Tokalaşacağın adamın kim olduğunu bilmiyorsan tokalaşmayacaksın.”

Üçüncü adam uyuşuk uyuşuk inil dedi, “Karım.”

Covenant, nikah yüzüğünü, onu koruyacak gücü varmış gibi sıkı sıkı tutarak dikkatle karşılık verdi. “Belki sorun bu değildir. Belki yalnızca insanlara ihtiyacı vardır. Hiç kendini yalnız hissettiğin olur mu, saatler boyunca o aleti tek başına kullanırken? Belki şu Thomas Covenant da arada bir başka yüzler görmeden yaşamaya katlanamıyordur. Bunu hiç düşündün mü?”

“O zaman başka miskinlere takılsın. Efendi insanları rahatsız etmekle ne işi olabilir ki? Kafanı kullan.”

Kafamı mı kullanayım? Covenant neredeyse bağıırıyordu. Cehennem azabı! Benim ne yaptığımı sanıyorsun? Bunu yapmaktan, burada olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kontrol edemediği bir somurtma yüzüne yerleşti. Hiddetten köpürerek daha içki istemek için elini salladı. Alkol ters yönde çalışıyor olmalıydı, gerginliğini azaltmaktan çok artırıyordu. Ama sarhoş olup olmadığını anlayabilmek için fazla kızgındı. İçerisi Kapı’nın müşterilerinin sesleriyle uğulduyordu. Arkasında şerbaşları gibi sinsice gezinen insanların farkındaydı.

İçkiler geldiğinde şoförün iddiasını çürütmek amacıyla masaya eğildi. Ama ışıkların Susie Thurston’un tekrar sahneye çıkacağını gösteren kararmalarıyla durduruldu.

Masadaki diğer adam kederli kederli inledi, “Karım.” Sesi ufak

ufak buğulanmaya başlamıştı; içtiği her neyse sonunda onu etki-
si altına alıyordu.

Sunucunun çıkmasından hemen önce oluşan karanlık anında
şöför sordu, “Şu kaltağın karın olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Bunu duyunca adam acı çekiyormuşçasına inledi.

Hızlı bir tanıtımdan sonra Susie Thurston spotların altında ye-
rini aldı. Küçük orkestrasının ona sızlanarak eşlik etmesi üzerine
sesine biraz daha elem kattı ve erkeklerin sadakatsizlikleriyle ilgi-
li şarkılar söyledi. İki parçadan sonra, gözyaşları gözlerinin karan-
lık yaralarından ağır ağır dökülüyordu.

Kadının kızgın ağıtlarını duymak Covenant'ın boğazını yaktı.
Sarhoş olmadığına feci şekilde üzgündü. İnsanları, hassasiyetleri
ve inatla hayatta kalmayı unutmak, unutup ağlamak isterdi.

Ama kadının bir sonraki şarkısı içini yaktı. Bembeyaz gırtlak
ışıkta parlayacak şekilde başını geriye atmış, şöyle biten bir şarkı
söylemişti:

Yüreğimi bana bırak
Beni bana küçültüyor sevgin
Artık acı vermek istemiyorum sana,
Ama hissettiklerim parçasıdır ezgimin
İsteğin atıyor bana ait olanları bir kenara
Bu yüzden yüreğimi bana bırak.

Son notasının dokunuşlarında alkış koptu, sanki izleyiciler acı-
sını duymak için sapıkça bir açlık duyuyorlardı. Covenant artık
dayanamıyordu. Şesten boğulmuş bir halde paraları –saymadan–
masaya attı ve oradan kaçmak için sandalyesini geriye itti.

Ama masanın çevresinden dolanırken şarkıcının iki metre öte-

sinden geçmişti. Birdenbire kadın onu gördü. Kollarını açarak, neşeyle haykırdı, “Berek!”

Covenant donakaldı, şaşırılmış ve dehşete düşmüştü. Hayır!

Susie Thurston heyecanlanmıştı. “Hey!” diye bağırdı, izleyicileri susturmak için ellerini sallayarak, “Buraya bir spot çevirin! Onun üzerine! Berek! Berek, tatlım!”

Sahnenin üzerinden sıcak beyaz bir ışık Covenant’ın üzerine düştü. Parlaklığa mılınmış bir halde şarkıcıya bakmak üzere döndü, gözlerini hızlı hızlı kırptırıyor ve öfke ve korkuyla kıvranıyordu.

Hayır!

“Bayanlar ve baylar, güzel insanlar, eski bir dostumla tanışmanızı istiyorum, çok sevdiğim bir adamla.” Susie Thurston coşkulu ve hevesliydi. “Bildiğim şarkıların yarısını bana o öğretti. Bayanlar baylar, işte Berek.” Onu alkışlayarak bir yandan da, “Belki bizim için bir şarkı söyler,” dedi. İzleyiciler de iyi niyetle onun alkışlarına eşlik ettiler.

Covenant’ın elleri destek arayarak çevresini yokladı. Kendini toplamaya yönelik tüm çabalarına karşın, onu ele verene acı dolu bir yüzle baktı. Alkışlar kulaklarında yankılanıyor, başını döndürüyordu.

Hayır!

Geçmek bilmeyen bir an boyunca Susie Thurston’ın bakışları altında sindi. Sonra inen bir vahiy dalgası gibi salon ışıkları yanıyordu. İzleyicilerin şaşkın mırıltıları ve kıpırdanmalarının üzerinden buyurgan bir ses bağırdı, “Covenant.”

Covenant bir saldırıyı savuşturmak istercesine döndü. Kapı ağzında iki adam gördü. Her ikisi de siyah şapkalar, haki üniformalar giymiş, kılıflarında tabancalar ve gümüş rozetlerle donanmıştı;

ancak bir tanesi diğerinden uzundu. Şerif Lytton. Yumrukları belinde duruyordu. Covenant ağzı açık ona bakarken, şerif iki parmağıyla işaret etti. “Sen, Covenant. Buraya gel.”

“Covenant mı?” diye viyakladı kamyoncu. “Sen gerçekten Covenant mısın?”

Covenant bu yeni saldırıyı karşılamak üzere, parça parça olmuş bir çadırın altındaymış gibi beceriksizce topukları üzerinde döndü. Bakışlarını şoförün üzerine odaklarken iri adamın yüzünün hiddetle kıpkırmızı olduğunu gördü. Öfkeli bakışlara verebildiği kadar cesurca karşılık verdi. “Sana söylemiştim.”

“Şimdi bana da bulaşacak!” diye gıcırdadı şoför. “Hepimize bulaşacak! Senin sorunun ne?”

Kapı'nın müşterileri de olan biteni seyretmek için ayağa kalkıyorlardı. Başlarının üzerinden şerif bağırdı, “Ona dokunmayın!” ve kalabalığı yararak geçmeye başladı.

O kargaşa içinde Covenant dengesini kaybetti. Takıldı, gözüne bir parmak ya da bir sandalyenin kenarı gibi bir şey girdi ve masanın altına yığıldı.

İnsanlar bağırıp koşuşturdular. Şerif patirtinin arasından emirler yağıdınıyordu. Sonra koluyla kaldırarak Covenant'ın üzerindeki masayı devirdi.

Covenant düştüğü yerden perişan bir ifadeyle yukarı baktı. Darbe almış gözü sulanmış, etraftaki her şeyi çarpıtıyordu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Gözlerini kırptıştırıp ve dikkatini toplamaya uğraşırken tepesinde dikilmiş iki adamın ayırdına vardı – şerif ve masasındaki diğer adam.

Ağırbaşlı adam kilitlenmiş dizlerin üzerinde hafif hafif sallanarak, duygusuzca Covenant'a baktı. Boğuk ve tükenmiş bir sesle kanaatini dile getirdi. “Karım dünyadaki en iyi kadındır.”

Şerif adamı iterek uzaklaştırdı sonra da diş dolu suratını sallayarak Covenant'ın üzerine eğildi. “Bu kadar yeter. Zaten seni suçlayabilecek bir şey arayıp duruyorum, bana sorun çıkarma. Duyuyor musun beni? Kalk ayağa.”

Covenant kendini hareket edemeyecek kadar zayıf hissediyordu ve pek iyi göremiyordu. Ama şerifin vereceği türden bir yardımı da istemiyordu. Yerde yuvarlandı ve kendini iterek ayağa kalktı.

Bir tarafa doğru fena halde yalpalayarak doğruldu; ama şerif yardım etmek için bir hamlede bulunmadı. Bir sandalyenin arkasına tutundu ve sesleri kesilmiş seyircilere kafa tutarcasına baktı. Sonunda cin etkisini göstermiş gibi görünüyordu. Dimdik durup, saygınlığını gösterircesine kravatını düzeltti.

“Düş önüme,” diye buyurdu şerif uzun boyunun üstünlüğüyle.

Ama bir an için Covenant kıpırdamadı. Gördüklerinden tam olarak emin olmasa da olduğu yerde durdu ve kendine UGD uyduladı.

“Düş önüme,” diye sakince yineledi Lytton.

“Dokunma bana.” UGD’si bittiğinde Covenant döndü ve kül gibi bir suratla gece kulübünden dışarı çıktı.

Serin nisan gecesinde derin derin nefes alıp kendini yatıştırdı. Şerif ve yardımcısı onu bir devriye arabasına doğru götürdüler. Kırmızı uyarı sirenleri kötü bir niyet ifade edermiş gibi yanıp sönmüyorlardı. Arka koltuğa, koruyucu çelik ızgaranın arkasına kilitlendiğinde iki polis memuru da öne geçtiler. Şerif yardımcısı arabayı Sığınak Çiftliği’ne doğru sürerken, şerif ızgaranın arkasından konuştu.

“Seni bulmamız çok uzun sürdü, Covenant. Millerlar otostop çekmeye çalıştığını bildirdiler ve biz de oyunlarını başka bir yerlerde oynayabileceğini düşündük. Ama nerede olacağını bilmi-

yorduk. Yine de burası benim kasabam ve sen de ayaklı bir baş belası. Sana karşı hiçbir kanun yok, yaptığın için seni tutuklayamam. Ama yaptığın ayıptı. Şimdi dinle. Seni böyle sağda solda aramak istemiyorum. Yine bu numarayı çekersen, seni huzuru bozmaktan, ahlaka aykırı hal ve tavırdan ve aklıma gelen her şeyden içeri tıkarım. Anladın mı?”

Utanç ve öfke Covenant'ın içinde mücadele veriyordu, ama bunları dışarı atmanın bir yolunu bulamıyordu. Izgaranın arkasından haykırmak istiyordu, Bulaşıcı değil! Benim suçum değil! Ama boğazı fazla büzülmüştü; o feryadı serbest bırakamadı. Sonunda yalnızca mırıldanabildi, “Bırakın beni. Yürüyeceğim.”

Şerif Lytton onu dikkatle inceledi, sonra da yardımcısına dönüp, “Tamam,” dedi, “Bırakalım yürüsün. Belki bir kaza falan geçirir.” Zaten kasabanın dışına çıkmışlardı.

Şerif yardımcısı toprak bankette durdu ve şerif Covenant'ı dışarı çıkardı. Bir an, gecenin içinde birlikte durdular. Şerif, zarar verme kabiliyetini tartmak istercesine onu dik dik süzüyordu. Sonra Lytton, “Eve git,” dedi, “Evde kal.” Yeniden arabaya bindi. Gürültülü bir patinaj yaparak döndüler ve kasabaya doğru hızla uzaklaştılar. Hemen sonra Covenant yola atladı ve arka lambalarının arkasından bağırdı, “Miskin uzak dur pislik!” Karanlığın içinde kan kadar kızıl görünüyorlardı.

Bağırışı sessizliği bozmamış gibiydi. Çok geçmeden Sığınak Çiftliği'ne doğru döndü, kendini yoğun siyah gökteki birkaç yıldızın bile onu alaya alacağı kadar küçük hissediyordu. Daha yürüyecek yirmi kilometre yolu vardı.

Yolda kimseler yoktu. Boş durgunluğun içinde çevresindeki bir aykırılıkmış gibi ilerliyordu; açık araziye doğru gitmesine karşın ne gece kuşlarını, ne böcekleri ne de başka bir ses duyabili-

yordu. Sessizlik, kendini sağır ve yalnız, ardından hızla gelen ak-babalara karşı savunmasız hissettirmişti.

Bu bir hayaldi! İtirazını bir meydan okuma gibi haykırdı; ama kendi kulaklarına bile hem yenilgi hem de inattan oluşmuş umut-suzluğun içi boş tınlaması gibi geliyordu. Tınlamaların arasında, kızın bir kabusu delip geçen bir siren gibi *Berek!* diye bağır-dığını duyabiliyordu.

Daha sonra yol yıldızların sönük ışıltılarını kesen bir ağaçlık-tan geçti. Ayaklarının altındaki kaldırımı hissedemiyordu; yolunu kaybetme, bir çukura düşme ya da bir ağaca çarpıp kendini yara-lama tehlikesi içerisindeydi. Adımlarının hızını korumaya çalıştı, ama tehlike çok büyüktü ve sonunda bir kör gibi önünde kolla-rını sallamaya ve bastığı yerleri yoklamaya kadar düştü. Ağaçlığın sonuna ulaşana kadar, sanki bir rüyanın içinde kaybolmuş ve yo-lunu bulmaya çalışmış gibi, ter içinde ve üşümüş ilerledi.

Bundan sonra kendini adımlarını hızlandırmaya zorladı. Ardın-dan seğırtten bağırışlar onu dizginliyordu, *Berek! Berek!* Sonunda, uzun kilometreler katettikten sonra Sığınak Çiftliği'nin yoluna gel-diğinde neredeyse koşuyordu.

Evinin güvenliğinde tüm ışıkları yaktı ve kapıları kilitledi. Ya-şam alanının düzenli saflığı, hiç de yatıştırıcı olmayan kesinliği-yi-le onu sarmıştı. Mutfak saatine attığı bir bakış saatin gece yarısını biraz geçmiş olduğunu söyledi. Yeni bir gün, pazar – başka in-sanların ibadetlerini yerine getirdikleri gün. Kendine kahve koy-du, ceketini, gömleğini kravatını çıkarıp bir kenara attı, sonra da dumanı tüten fincanını oturma odasına götürdü. Orada kanepeye yerleşti, sehpanın üzerinde duran Joan'ın resmini doğrudan ken-dine bakacak şekilde ayarladı ve bu krize göğüs germek için ken-dini hazırladı.

Bir yanıt gereksinimi vardı. Kaynakları tükenmişti ve şu anki haliyle devam edemezdi.

Berek!

Kızın bağıışı ve izleyicilerin duygulu alkışı ve kamyoncunun öfkesi sesi bastırılmış toprak sarsıntıları gibi içinde çalkalanıyordu. Her taraftan bir intihar fikri peydah oluyordu. Çılgın hayallerinin ve diğer insanların boğucu ağırlığının arasında kısıp kalmıştı.

Miskin uzak dur pislik!

Omuzlarını tuttu ve kalbinin kesik kesik atışını yatıştırmaya çalıştı.

Dayanamıyorum! Biri bana yardım etsin!

Birdenbire telefon çaldı ve bir küfür kadar keskin bir şekilde içini deldi geçti. Eli ayağı birbirine dolanmış, kırık kemiklerden oluşmuş gevşek bir yapı gibi ayağa fırladı. Ama sonra kıpırdamadı. Daha fazla düşmanlıkla ve husumetle yüzleşecek cesareten yoksundu.

Telefon yine acı acı çaldı.

Soluğu ciğerlerinde ürperdi. Joan resim çerçevesinin camının arkasından ona ayıplar gibi bakıyordu.

Yine çaldı, bir yumruk kadar ısrarlıydı.

Silkinerek telefona uzandı. Ahizeyi kaldırıp sabit tutabilmek için kulağına bastırdı.

“Tom?” diye iç geçirdi ürkek, hüüzün dolu ses. “Tom – ben Joan. Tom? Umarım seni uyandırmamışımdır. Çok geç olduğunu biliyorum ama aramam gerekiyordu. Tom?”

Covenant dimdik ve kaskatı kesmiş bir halde, dizleri onu düşmekten alıkoyacak şekilde kilitlenmiş hazırola durmuştu. Çenesi açılıp kapanıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. Boğazı düğümlenip kalmış, duygularla dolmuştu ve ciğerleri hava isteğiyle ağrıyordu.

“Tom? Orada mısın? Alo? Tom? Lütfen bir şey söyle. Seninle konuşmaya ihtiyacım var. O kadar yalnızım ki. Seni – seni özlediyorum.” Covenant karısının sesindeki çabayı duyabiliyordu.

Boğuluyormuş gibi göğsü şiddetle inip kalktı. Birdenbire boğazının düğümünü aştı ve hıçkırıkların eşliğine gelmiş gibi bir ses çıkararak derin bir soluk aldı. Ama yine de ağzından tek söz çıkaramıyordu.

“Tom! Lütfen! Neler oluyor sana?”

Sesi ölümüne bir kısıpaca yakalanmış gibiydi. Bu tutukluğu aşmak, Joan’a cevap vermek, sesine tutunup hatta kalmasını sağlamaya telaşı içinde telefonu eline aldı ve kanepeye doğru geriledi. Bu hareketin onu pençesine almış kasılmayı rahatlatacağını, kaslarının kontrolunu yeniden ele geçirmesine yardımcı olacağını umuyordu.

Ama yanlış yöne dönüp telefon kordonunu ayak bileğine doladı. Öne doğru hamle yaptığında takıldı ve kafa üstü sehpaye doğru düştü. Alnı mobilyanın kenarına çarptı. Yere düştüğünde kendini sekiyormuş gibi hissetti.

O anda gözleri karardı. Ama hâlâ ahizeyi kulağına sıkı sıkı yapıştırmış tutuyordu. Ak bir durgunluk anı sırasında Joan’un sesini açıkça duydu. Üzölmüş, kızmaya başlamıştı.

“Tom, ciddiyyim. Bunu bana olduğundan daha zor hale getirme. Anlamıyor musun? Seninle konuşmak istiyorum. Sana ihtiyacım var. Bir şey söyle. Tom. Tom! Kahretsin, bir şey söyle!”

Sonra kulaklarındaki geniş bir gürlleme karısının sesini bastırdı. Hayır! diye bağırdı. Ama çaresizdi. Ses dalgası karanlık bir gelgit gibi üzerini örttü ve onu alıp götürdü.

Çağrı

Alabildiğine gelen gürleme ağır ağır yumuşayarak görüşündeki boşluğu değiştirdi. Sesin kabarmasıyla gri yeşil bir şerit, onu dolanan bir çarşaf gibi örtene dek yukarı doğru yayıldı. Yeşilin tonu Covenant'a zehirli geliyordu ve şiddetli, şekerli, leş kokusunda boğulduğunu hissediyordu; bu ıtır kokusuydu. Ancak kulaklarını dolduran nota biraz daha yoğunlaştı, ses perdesi yükseldi. Altın damlaları yeşilin arasından görüntüye aktılar. Sonra ses biraz daha yumuşadı ve iniltili bir hal aldı. Ses yüksekliğini koruyor, bu şekliyle alçak sesli bir insan feryadına benziyordu. Altın renk, yeşili geri plana itti. Kısa süre sonra sıcak tanıdık bir ışıltı gözlerini doldurdu.

Ses giderek bir kadının şarkısına dönüştükçe, altın yayıldı ve yoğunlaştı – sesin akışıyla onu nazikçe taşıyormuş gibi kucakladı. Melodi ışığı dokudu, ona bir yapı ve şekil verdi, bir somutluk kazandırdı. Covenant başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz sese sarıldı, ağzı baş kaldırma duygularıyla ardına kadar açılmış olarak ona odaklandı.

Yavaş yavaş şarkı söyleyen boğaz açıldı. Uyumlu düzeni giderek sertleşti, giderek daha zalımetli hale geldi. Covenant artık kendinin ileriye doğru çekildiğini hissediyor, şarkının meyiliyle aşağı çekiliyordu. Yakarışlarla desteklenmiş olarak kelimeler şekillendi.

Doğruluktan şaşma İnançsız –
Çağrıya kalma yanıtsız.
Her şeyi Veren yaşamdır:
Ölüm her şeyi sonlandırır.
Söz gerçektir,
Ve Sözler tutulduğunda:
Dağılır belalar
Ama ruhun gizli laneti
Sadakate ihaneti
Ve sadakatsizliğin kölesi
Çünkü karanlıktır alın yazısı
Örtecektir herkesi.
Doğruluktan şaşma, İnançsız –
Çağrıya kalma yanıtsız
Doğruluktan şaşma.

Şarkı onun içine uzanıyor gibiydi, anılan canlandırıyor, bir zamanlar kendisinden bir şeyler talep etme hakları olduğunu, kaçık bir anında düşündüğü insanları açığa çıkarıyordu. Ama o buna karşı direndi. Sessiz kaldı ve içine kapandı.

Melodi onu sıcak altının içine doğru çekiyordu.

Sonunda ışık anlam kazandı. Artık önünde şeklini seçebiliyordu; güneşe bakıyormuş gibi görüşü doluverdi. Ama şarkının son sözlerinde, ışık sönükleşti, parlaklığını yitirdi. Ses, “Doğruluktan şaşma,” dedikçe pek çok ses de aynısını tekrarlıyordu: “Doğruluktan şaşma!” Bu temenni onu son noktasına kadar sıkılmış bir tel gibi germiştii.

Sonra ışığın kaynağı görüş açısına düştü ve artık ötesini görebiliyordu.

Bulunduğu yeri tanıdı. Sır'da, Şadkaya'nın kalbindeki Efendiler Divanı'ndaydı. Oturacak yerlerle dolu katlar her yönde salonun taş tavanına doğru yükseliyordu.

'Sırrın dibinde kendini dimdik dururken bulunca şaşırıldı. Duruşu dengesini bozdu ve altın renkli ışığın kaynağı olan ışırcakıl çukuruna doğru sendeledi. Ateştaşları önünde tükenmeden yanıyorlar, havayı taze eşilmiş toprak kokusuyla dolduruyorlardı.

Güçlü eller onu kollarından yakaladılar. Düşüşü durunca ışırcakıl çukurunun kenarında taş zemine kan damlaları saçıldı.

Dengesini sağlayarak, boğuk bir sesle bağırdı, "Dokunmayın bana!"

Şaşkınlık ve öfkeyle başı döntüyordu, arpa bir elini alnına götürürken kendini toplamadı. Parmaklarını çektiğinde kanlanmışlardı. Masanın kenarına çarptığında başını kötü yarmıştı. Bir an kızıl eline ağzı açık bakakaldı.

Hayalkırıklığının arasında, sakın kararlı bir ses, "Diyar'a hoş geldin, Başefendi Thomas Covenant, İnançsız ve Yüzükkağan," dedi, "Seni bize çağırdım. Yardımına duyduğumuz ihtiyaç büyük."

"Beni çağırdın mı?" diye çatlak bir sesle sordu Covenant.

"Ben Elena," diye karşılık verdi ses, "Divan kararıyla Yüce Efendi ve Yasa Asası'nı taşıyan kişiyim. Seni ben çağırdım."

"Beni çağırdın mı?" Ağır ağır gözlerini kaldırdı. Koyu bir ıslaklık, kan ağlıyormuş gibi göz çukurlarından aşağı süzülüyordu. "Beni çağırdın mı?" Kayaların kırılması gibi içinde bir şeylerin dağıldığını hissetti ve kendi üzerindeki hakimiyeti kındı. Alçak, ızdırap dolu bir sesle, "Joan'la konuşuyordum," dedi.

Gözlerine akan kanların içerisinden kadını belli belirsiz gördü. Hemen üstündeki seviyede, taş masanın arkasında duruyor, sağ elinde uzun bir asa tutuyordu. Masanın çevresinde başkaları da

vardı ve arkalarında Sırrın büyük balkonunda daha pek çokları oturuyordu. Hepsi de onu seyrediyorlardı.

“Joan’la, anlıyor musun? Joan’la konuşuyordum. Beni *aradı*. Bunca zamandan sonra. Tam da ihtiyacım olduğu anda – tam o anda. Buna hakkınız yok.” Patlayacak bir fırtına gibi güç topladı. “Buna hakkınız yok! *Joan*’la konuşuyordum!” Tüm gücüyle bağırdı, ama yeterli değildi. Sesi duygularının hakkını veremiyordu. “Joan’la! Joan’la! Beni duyuyor musun? O benim *karımdı!*”

Yüce Efendinin yakınında duran bir adam C şeklindeki masanın geniş ağzınının çevresinden aceleyle dolandı ve bir alt seviyede kalan Covenant’ın yanına geldi. Covenant adamın, kıvrık insan-cıl dudaklarla keskin, altın lekeli, tehlikeli gözlerinin arasını bulan dümen benzeri burnunun durduğu ince yüzünü tanıdı. Efendi Mhoram’dı bu.

Efendi bir elini Covenant’ın koluna koydu ve yumuşakça konuştu, “Dostum. Sana neler oldu?”

Covenant Efendi’nin elini vahşice itti. “Dokunma bana!” Mhoram’ın yüzüne doğru öfkeyle bağırdı. “Kör olduğun kadar da sağır mısın? Joan’la konuşuyordum! Telefonda!” Eli şiddetle kasılıyor, ahizeyi yoktan var etmeye çabalıyordu. “Bana” –ansızın boğazı düğümlendi ve güçlkle yutkundı– “dedi ki bana ihtiyacı varmış. İhtiyacı varmış!” Ama sesi yüreğinin ağlayışını aktarmakta kifayetsiz kalıyordu. Alnındaki kana elini şaplatarak yapıştırıp gözlerini temizlemeye çalıştı.

Hemen ardından Mhoram’ın gök mavisi cübbesinin önünü sırtına kavradı, “Beni geri gönder! Hâlâ zaman var! Eğer yeterince süratli geri dönebilirim olur!”

Yukanlarından bir kadın dikkatle konuştu. “Başefendi Covenant, seni çağırmanın sana zarar verdiğini duymak beni kedere

boğuyor. Efendi Mhoram ızdırabınla ilgili bize her şeyi anlatı ve bunu özellikle artırmak istemeyiz. Ama bunu yapmak bizim kaderimiz. İhtiyacımız büyük, İnançsız. Diyar'ın harap olmasına neredeyse ramak kaldı.”

Kadınla yüzleşmek için kendini Mhoram'dan uzaklaştırdığında Covenant öfkeyle köpürüyordu. “Diyar zerre kadar umurumda değil!” Kelimeler öyle soluk soluğa bir aceleyle çıkmışlardı ki bağırarak söyleyememişti bile. “Neye ihtiyacınız olduğu da beni ilgilen-dimez. Topunuz geberip gitseniz umrumda olmaz. Hepiniz hayal-siniz! Zihnimdeki bir rahatsızlıksınız. Gerçek değilsiniz! Beni geri gönderin! Beni geri göndermelisiniz. Daha hâlâ zaman varken!”

“Thomas Covenant.” Mhoram, Covenant'a arkasını döndürecek kadar yetke dolu bir sesle konuşmuştu. “İnançsız. Dinle beni.”

Sonra Covenant Mhoram'ın değişmiş olduğunu gördü. Yüzü hâlâ aynıydı –ağzının zarıflığı altın rengin ağırlıklı olduğu irislerinde-ki tehlikeli bakışları dengeliyordu– ama daha yaşlıydı, Covenant'ın babası olacak kadar yaşlanmıştı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde yıllarla gelen çizgiler oluşmuş ve saçlarına kır düşmüştü. Konuştuğunda ağzı kendini küçük gören bir havada bükülüyor, gözlerinin derinliklerinde huzursuz bir kıpırtı geziniyordu. Ama Covenant'ın dik bakışlarının ateşine hiç çekinmeden karşılık verdi.

“Dostum, eğer karar verme hakkım olsaydı, seni hemen kendi dünyana gönderirdim. Seni çağırma kararını vermek hiç de kolay olmadı ve ben bu kararı seve seve geri döndürürdüm. Diyar'ın özgürce ve sevinçle sunulmayan herhangi bir hizmete ihtiyacı yok. Ancak, Başefendi” –onu yatıştırmak için Covenant'ın kolunu yeniden kavradı– “dostum, seni geri gönderemeyiz.”

“Gönderemeyiz mi?” diyerek inledi Covenant, giderek artan, yanı isterik bir sesle.

“Yükleri hafifletecek ilmimiz yok. Senin dünyanda nasıl bilmiyorum –benim gözlerime değişmemiş görünüyorsun ama Gökgürültüsü Dağ’ının yamaçlarında omuz omuza durduğumuzdan ve senin Yasa Asası’nı bizim için kurtarışından bu yana kırk yıl geçti. Uzun yıllar boyunca uğraştık didindik–”

“Gönderemeyiz mi?” diye şiddeti artarak tekrarladı Covenant.

“Hükmetmeyi başaramadığımız bir güçle ve nüfuz edemediğimiz bir ilimle uğraştık. Bu noktaya gelmemiz ve böylece senden yardım isteyebilmemiz kırk yılımızı aldı. Yapabileceklerimizin sınırına ulaştık.”

“Hayır!” Arkasını döndü çünkü Mhoram’ın gözlerindeki dürüstlüğü görmeye dayanamıyordu ve Asayı elinde tutan kadına doğru bağırdı. “Beni geri gönder!”

Bir an kadın ona gözünü kırpmadan, talebinin büyüklüğünü tartarak baktı. Sonra da, “Anlamamı rica ediyorum,” dedi, “Söylediklerimizin doğruluğunu duy. Efendi Mhoram açıkça anlattı. Sana verdiğimiz acıyı anlıyorum. Kayıtsız değilim.” Kadın ondan sekiz-on metre uzakta ışırcakıl çukurunun ötesinde taş masanın arkasındaydı, ama sesi Sırrın kristal akustiği içerisinde kolaylıkla duyuluyordu. “Ancak buraya çağrılışını geri döndüremem. Gücüm olsaydı bile, Diyar’ın ihtiyacı bunu yapmama engel olurdu. Garazkar Habis Efendi...”

Covenant başını geriye atıp, kollarını yana açarak haykırdı, “Umurumda değil!”

İyice kızmış olarak Yüce Efendi, “O halde kendini geri götür,” dedi, “Gücün var. Beyaz altın senin elinde.”

Covenant bağırarak ona saldırmaya çalıştı. Ama daha bir adım atmadan arkadan yakalandı. Boğuşarak arkasını döndüğünde kendini Bannor’un, bir önceki hayalinde hiç uyumadan onu koru-

yan Kanbekçisinin elinde buldu.

“Biz Kanbekçileriyiz,” dedi Bannor ifadesiz yabancı çekimleriyle. “Efendilere göz kulak olma görevi bize verilmiştir. Yüce Efendiye herhangi bir şekilde zarar verilmesine izin vermeyiz.”

“Bannor,” diye yalvardı Covenant, “o benim karımdı.”

Ama Bannor, göz bile kırptırmayan bir duygusuzlukla ona bakmakla yetindi.

Ağırlığını bir taraftan diğerine çılğınca atarak Kanbekçisinin güçlü tutuşunda tekrar Elena'yla yüz yüze olacak şekilde dönmeyi başardı. Sallandıkça alnından kan saçılıyordu. “O benim karımdı!”

“Yeter,” diye buyurdu Elena.

“Beni geri gönder!”

“Yeter!” Yasa Asası'nın demir ucunu yere vurdu ve o anda asanın üzerinde boylu boyunca mavi bir alev belirdi. Alev, altın ışığın dokusunda bir yankmış gibi canlılıkla gürlüyor, saklı güçlerin aradan ışıldamasına izin veriyordu ve alevin gücü Covenant'ı gerisin geri Bannor'un kollarına attı. Ama kadının Asaya dokunduğu yerdeki eli zarar görmemişti. “Ben Yüce Efendiyim,” dedi sertçe. “Burası Şadkaya, Efendiler Kalesi, Habis Yuvası değil. Biz Barış Yemini ettik.”

Kadının başıyla işaret etmesi üzerine Bannor Covenant'ı serbest bıraktı ve Covenant geriye doğru sendeleyip ışırcakıllarının yanına bir külçe gibi çöktü. Hırıltılı hırıltılı soluyarak taşın üstünde bir an yatakalı. Sonra oturur bir konuma geçti. Boynu yenilgiyle bükülmüş gibiydi. “Barış bulacaksınız,” diye homurdandı. “Hepinizi yok edecek. Kırk yıl mı demiştiniz? Yalnızca dokuz yılınız kalmış. Yoksa kehaneti unuttunuz mu?”

“Biliyoruz,” dedi Mhoram sakince. “Unutmadık.” Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Covenant'ın yarasını incelemek için eğildi.

Mhoram bunu yaparken Yüce Efendi Elena Asanın alevini söndürdü ve Covenant'ın göremediği birine, "Eğer beyaz altına güveneceksek," dedi, "bu konuyla hemen ilgilenmeliyiz. Tutsağı getirin."

Efendi Mhoram Covenant'ın alnını nazıkçe sildi, keşiğe baktı, sonra da ayağa kalkıp birine danışmak üzere uzaklaştı. Gözüne kaçmış kanın çoğu temizlenmiş ve yalnız kalmışken Covenant zonklayan bakışlarını nerede olduğunun hesabını yapmak için odakladı. Kendini korumaya yönelik henüz sindirilememiş bir iç-güdü onu çevredeki tehlikeleri ölçmeye zorluyordu. Çok katlı salonun en alt seviyesindeydi ve yüksek tonozlu, çapraz tavan üzerinde kubbe yapıyor, kubbenin altı ışırcakıklarının altınısı ışıltısı ve duvarlarda duran dört büyük, dumansız *lillianrill* meşalesiyle aydınlanıyordu. Sırrın merkezinin çevresinde, bir üst seviyede Efendilerin dörtte üç daire şeklindeki yuvarlak masası duruyordu ve masanın yukarısında geriye doğru büyük balkonun sıra sıra koltukları diziliyordu. İki Kanbekçisi, Yüce Efendinin koltuğunun tam karşısında ve yukarısında kalan ana girişin, Devler tarafından Devlerin geçebileceği kadar büyük yapılmış yüksek ve devasa kapılarının önünde bekliyorlardı.

Büyük balkon Efendiler Kalesi Savaşocağından savaşçılarla, İlim Meclisi'nden İlimmuhafızlarıyla, geleneksel pelerinlerine ve giyitlerine bürünmüş pek çok Çerağbanlar ve Çakılustalan ve birkaç da Kanbekçisiyle doluydu. Yüce Efendinin arkasında yukarılarda Covenant tanıdığını düşündüğü iki kişiyi gördü – Efendiler Kalesi'nin Ocakkulu, Çakılustası Tohrm ve Yasa Asası Seferi'ne eşlik eden Ocakağası Quaan. Onlarla birlikte iki kişi daha vardı. Ağaçköylü pelerinine ve başındaki yaprak taca bakılırsa biri bir Çerağban, büyük olasılıkla diğer Ocakkulu da oydu, ve diğeri de

Kanbekçileri Üstnişancısıydı. Covenant, Gökgürültüsü Dağı'nın dehlizlerinde Tuvor'un ölümünden sonra bu göreve kimin geldiğini üstü kapalı merak etti.

Bakışları Sırrın içerisinde gezindi. Yüce Efendiyi ve Mhoram'ı saymazsa masanın başında ayakta duran yedi Efendi vardı. Covenant hiçbirini tanımıyordu. Hepsi de sınavları geçmiş ve son kırk yılda Divana katılmış olmalıydılar. Kırk yıl mı? diye belirsizce sordu. Mhoram yaşlanmıştı ama kırk yaş yaşlı da gözükmiyordu. Tohrm ise, Covenant onu tanıdığında kahkahalar atan bir çocuktan daha fazlası değilken, şu anda orta yaşlı olabilmek için fazlasıyla genç gösteriyordu. Kanbekçileri hiç değişmemişlerdi. Doğal olarak diye kendi kendine homurdandı Covenant, yaşlarıyla ilgili söylenenleri hatırlayarak. Sadece Quaan anlaşılabilir bir yaş gösteriyordu: seyreلمiş beyaz saçlar eski Ocakağasının altmış-altmış beş yaz geçirmiş olduğunu söylüyordu. Ama geniş hükmedici omuzları aşağı çökmemişti. Ve çehresindeki açıklık da değişmemişti, Covenant'ın hatırladığı aynı, açıkça tasvip etmeyen ifadeyle suratını asmış İnançsız'a bakıyordu.

Prothall görünürlerde yoktu. Sefer zamanında Yüce Efendi Prothall'dı ve Covenant Gökgürültüsü Dağı'nın yamaçlarındaki son savaştan onun da sağ çıktığını biliyordu. Ama Prothall'ın kırk yıl içinde ömrünü dolduracak kadar yaşlı olduğunu da biliyordu. Çektiği tüm ızdıraba rağmen kendini, eski Yüce Efendinin hak ettiği gibi huzurlu ve şerefli bir biçimde ölmüş olmasını dilerken buldu.

Zihninde hırçın bir omuz silkmeyle Efendiler masasında ayakta durmayan tek adama doğru incelemelerini yönlendirdi. Bu kişi bir savaşçı gibi giyinmişti, siyah tozlukların üzerine geçirilmiş yüsek, yumuşak tabanlı çizmeler, sarı bir metalden dökülmüş bir göğüs zırhının altında siyah kolsuz bir gömlek giyiyordu; ama göğüs

zırlının üzerinde onun, Efendiler ordusu Savaşocağının Nişancısı olduğunu gösteren bir çift siyah çapraz işaret vardı. Hiç kimseye bakmıyordu. Taş koltuğuna arkasını yaslamış, başını önüne eğmişti ve sanki uyuyormuş gibi gözlerini bir eliyle kapatmıştı.

Covenant başını çevirdi, bakışlarını Sırrın içerisinde ağır ağır gezinmeye bıraktı. Yüce Efendi Elena yakınındaki Efendilerle alçak sesle görüşüyordu. Mhoram ana kapılara çıkan geniş merdivenlerde bekliyordu. Salonun akustiği büyük balkonun birbirine girmiş seslerini Covenant'a kadar taşıyor, bu yüzden de başının çevresindeki havayı mırıltılarla dolduruyordu. Biriken kanı kaşlarından sildi ve ölmeyi düşündü.

Değerdi, diye aklından geçirdi. Ne de olsa kaçtığına değerdi. Düşleri ona karşı geldiğinde sebat gösterecek kadar sağlam değildi. Yaşamayı, bunu yapmaya kudreti olanlara bırakmalıydı.

Ah, cehennem azabı bu, diye iç çekti, cehennem.

Uzaktan uzağa Sırrın büyük kapılarının açıldığını duydu. Havadaki mırıltılar o anda kesildi; herkes dönüp kapılara doğru baktı. Azalmakta olan gücünün bir kısmını kullanmaya kendini zorlayarak, Covenant kimin geldiğini görmek için olduğu yerde kıvrıldı.

Görüntü onu insafsızca vurmuş, boyun eğmezliğinin son kalıntısını da kemiklerinden çekip almıştı.

İki Kanbekçisinin aralarında üzerinden korku akan yeşilimsi gri bir yaratığı dik tutarak inişlerini kanlı gözlerle seyretti. Ona kaba davranmasalar da yaratık dehşet ve iğrenmeyle titriyordu. Kılız derisi terden sırlıskılandı. Genel olarak bir insan şekline sahipti, ama gövdesi olağanüstü bir şekilde uzun, uzuvları ise kısa ve hepisi de aynı uzunlukta idi, sanki doğal halinde dar mağaralarda dört ayak üstünde koşuyormuş gibiydi. Ancak kolları ve bacakları bükülmüş ve işe yaramazdılar – pek çok kere kınılmış ve düzeltilme-

mişçesine çarpıktılar. Ve bedeninin kalanında daha kötü yaraların izleri vardı.

Başı en az insana benzer tarafıydı. Kel kafasında göz yoktu. Ağzı olacak şekilsiz yarığın üzerinde, yüzünün tam ortasında, yaratık ortamı kokladıkça kenarları korkuyla titreyen iki geniş, ıslak burun deliği vardı. Küçük sivri kulakları kafatasının yukarısına doğru duruyorlardı. Ve kafasının arkası tamamen gitmişti. Açıklığın üzerinde bir yara gibi yeşil bir zar geriliydi, beynin kalan parçasına doğru nabız gibi atıyordu.

Covenant onun ne olduğunu hemen anladı. Bunun gibi bir yaratığı daha önce de görmüştü – bedenlen tamdı ama ölüydü, baktıktan sorumlu olduğu Yoluğrağının zemininde, kalbine saplanmış demir bir kazıkla yatıyordu.

O bir Uğrakkolcusuydu. Şerbaşları gibi bir İblissoyu-dölüydü. Ama kara, başbelası akrabalarının aksine Uğrakkolcuları ilimlerini Diyar'ın hizmetine adanmışlardı.

Bu Uğrakkolcusu ise fazlasıyla işkence görmüştü.

Kanbekçileri yarattığı Sınnın dibine indirdiler ve Covenant'ın karşısında tuttular. Tüm bitkinliğine karşın Covenant kendini ayağa kalkmaya zorladı ve bir üst seviyenin duvarına yaslanarak kendini dik tuttu. Diyar'a özgü olarak görme algısına eklenen boyutun bir kısmını şimdiden geri kazanıyor gibiydi. Uğrakkolcusunun içini okuyabiliyor, gözleriyle ona ne yapıldığını hissedebiliyordu. Eziyet ve cömertçe verilmiş acı gördü – Uğrakkolcusunun sağlıklı bedeninin kötülüğün avucu içinde kaldığını ve bu sakat şekle sokulana kadar neşeyle sıkıldığını gördü. Gördüğü şey gözlerini ağrıttı. Ayakta kalabilmek için dizlerini kilitlemesi gerekmişti. Soğuk bir aptallık ve çaresizlik sisi kafasını doldurdu ve gözlerini kapayan kana müteşekkir kaldı; onu Uğrakkolcusunu görmekten alıkoyuyordu.

Sisin içinden Elena'nın konuştuğunu duydu, "Başefendi Covenant, seni bu görüntüyle rahatsız etmek istemezdik. Ama seni ihtiyacımıza inandırmalıyız. Lütfen Diyar'da böyle karşılandığın için bizi bağışla. Durumumuzun baskısı bize fazla seçenek bırakmıyor.

"Başefendi, bu biçare yaratık senin çağırılma kararını vermemi-ze neden oldu. Yıllardır Garazkar'ın Diyar'a karşı harekete geçmek üzere gücünü hazırladığını biliyorduk – kehanetinde bize verdiği sürenin kısaltmakta olduğunu da biliyoruz. O kehaneti bize sen aktardın ve Şadkaya Efendileri de boş durmadılar. Efendi Mhoram'ın Yasa Asası'nı ve Kevin'in İlmi'nin İkinci Mühür'ünü Efendiler Kalesi'ne getirdiği günden itibaren bu felaketi göğüslemek için çalıştık. Savaşocağının sayısını katladık, savunmalarımızı inceledik, tüm becerilerimiz ve güçlerimizi geliştirmek için didindik. Asanın bazı kullanımlarını öğrendik. İlim Meclisi tüm bilgeliği ve bağlılığıyla İkinci Mühür'ü keşfetti. Ama kırk yıl içerisinde Habis Efendi'nin maksadı doğrultusunda açık bir bilgi elde edemedik. Asanın Salya Kayakurdu'nun elinden alınmasından sonra Garazkar'ın varlığı Gökgürültüsü Dağı'ndaki Kökreğen Tağ Üreği'nden çekildi ve kısa süre sonra Boz Katil'in kadim yurdu olan Habis Yuvası'nda, İrle Galat'ın büyük taht salonuna tekrar yerleşti. Ve o zamandan beri gözcülerimiz Habis Efendi'nin topraklarına girmeyi başaramadılar. Orada güç iş başındaydı –güç ve fenalıklar– Efendi Mhoram bu görevi kendi üzerine aldıysada, onunla ilgili hiçbir şey öğrenemedik. Garazkar'ın haşın kudretini aşamadı.

"Ancak Diyar'ın her tarafında belli belirsiz, karanlık, bir şeyle-re gebe hareketlenmeler var. Doğudan *kreshler* ve Gökgürültüsü Dağı'ndan şerbaşları, Sarankabir Düzlüğü'nden grifinler ve başka korkunç şeyler, Mağaracınleri, Yaşamyutan'ın, yani Büyük Batak-lık'ın pek bilinmeyen varlıkları – tümünün de Mahvolmuş Ovalar'a

ve Habis Yuvası'na doğru yönediklerini duyduk. Harap Tepeler'in ardında kayboldular ve dönmediler. Garazkar'ın ordusunu hazırladığını görebilmek için çok fazla ilim irfan sahibi olmaya gerek yok. Yine de kesin bilgilerden yoksunduk. Sonra bilgi pat diye kucağıımıza geldi. Yazın, gözcülerimiz bu yarattığı, bir Uğrakkolcusundan geriye kalmış bu enkazı, Meşumorman'ın batı kenarında yakaladılar. Ondan havadisleri alabilmemiz için buraya getirildi."

"Siz de bildiklerini öğrenmek için ona işkence ettiniz." Covenant'ın gözleri kanla yapış yapıştı ve onları kapalı tutmuş, kendini gereksiz bir öfkenin ve pusun içine bırakmıştı.

"Böyle bir şey yapabileceğimize inanabiliyor musun?" Yüce Efendi'nin sesi incinmiş geliyordu. "Hayır. Biz Garazkar değiliz. Diyar'a bu şekilde ihanet etmeyiz. Onu serbest bırakmadan Uğrakkolcusuna elimizden geldiği kadar iyi baktık. Bilmek istediğimiz her şeyi bize kendi isteğiyle anlattı. Şimdi de onu öldürmemiz için yalvarıyor. İnançsız, sözlerime kulak ver. Bu Habis Efendi'nin işi. Sayntoprak Taşı'nı ele geçirmiş. Bu o belanın işi."

Zihninde çalkalanan griliğin içinden Covenant kapıların yeniden açıldığını duydu. Biri basamaklardan indi ve Efendi Mhoram'la fısıldaştı. Sonra Mhoram konuşmaya başladı. "Yüce Efendi, İnançsız için şifa kili getirilmiş. Korkarım yarası basit bir kesikten daha derin. İçinde faaliyette olan başka bir fenalık var. Zaman yitirilmeden ilgilenilmeli."

"Evet, bir an önce," diyerek hemen karşılık verdi Yüce Efendi Elena. "Onu iyileştirmek için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız."

Mhoram hızlı adımlarla Covenant'ın yanına geldi.

Şifa kilini hatırlamasıyla Covenant kendini duvardan uzaklaştırdı, gözlerindeki pıhtılaşmış kanı ovalayarak temizledi. Mhoram'ın elinde tuttuğu küçük taş kasenin içinde, Sırrın aydınlığının

da yanıp sönüyor gibi görünen altın ısıltılarla bezeli açık renkli çamuru gördü.

“O mereti benden uzak tut,” diye fısıldadı.

Mhoram afalladı. “Bu şifa kili, Başefendi. Toprak’ın iyileştiren çamuru. Onunla zindeliğin geri gelecek.”

“Ne yaptığını biliyorum!” Covenant’ın sesi önceki bağırımları yüzünden çatlamıştı, bir viranenin gıcırdaması gibi ürkütücü ve boş geliyordu. “Daha önce kullandım. Sen o mereti kafama sürdüğün anda, daha ne olduğunu anlamadan, ellerim ayaklarım hissetmeye başlar, sonra da ortalık da gezer, bulduğuma te...” Kendine zor hakim oldu. “Zarar veririm.”

Elena’nın yumuşak bir sesle, “Biliyorum,” dediğini duydu, ama kadını önemsemedi.

“Asıl yalan o işte,” diye hırladı kaseye doğru, “işte bu meret. Kendimi o kadar sağlıklı hissetmemi sağlıyor ki, buna tahammül edemiyorum.” Derin bir nefes aldı, sonra da gayretle sürdürdü, “Ondan istemiyorum.”

Mhoram, Covenant’ı soru dolu bakışlarla süzdü. Ve Covenant’ın bocalamadığını görünce, şaşkın bir tonda, alçak bir sesle sordu, “Dostum, arzun ölmek mi?”

“Onu şu garibanın üzerinde kullanın,” diye sönük bir şekilde yanıtladı Covenant. “Onun da buna hakkı var.”

Bakışlarının dikliğini bozmadan Mhoram, “Bunu denedik,” dedi. “Bizi biliyorsun İnancısız. Böylesi bir zulmun yakarışını geri çeviremeyiz. Ancak Uğrakkolcusu yardımlarımızın ötesinde. Şifacılarımız içindeki yaraya ulaşamıyorlar. Ve şifa kilinin dokunuşu onu az kalsın öldürüyordu.”

Yine de Covenant yumuşamadı.

Mhoram’ın anlattıklarını arkasında duran Yüce Efendi Elena

devam ettirdi. “Yasa Asası bile bu Uğrakkolcusunu çarpıtan güçle boy ölçüşemiyor. Durumumuz bundan ibaret Başefendi. Sayrıtoprak Taşı bizi bastırıyor.

“Bu Uğrakkolcusu bize çok şey anlattı. Daha önce belirsiz olan şeyler artık açık. Adı *dharmakshetraymı*ş, Uğrakkolcularının dilinde bu ‘düşmanla cesurca yüzleşmek’ demektir. Artık kendine *dukkha*, ‘kurban,’ adını vermiş. Halkı Garazkar’ın oyunları ile ilgili bilgi istediği için Habis Yuvası’na gitmiş. Orada yakalanmış ve –ve zulüm görmüş– ve sonra da serbest bırakılmış – sanırım halkına gözdağı olması için. Bize çok şey anlattı.

“İnançsız, Garazkar’ın kehanetini kırk yıl önce Yüce Efendi Dwillian oğlu Prothall’a ve Efendiler Divanı’na ilk kez anlattığında Boz Katil’in niyetiyle ilgili pek çok şeyin anlaşılmadığını biliyoruz. Salya Kayakurdu’nun Gökğürültüsü Dağı’nın altında Yasa Asası’nı bulduğunu söyleyerek Efendileri neden uyardı? Neden yazgımıza karşı hazırlanmamızı istedi? Karanlık güçler edinmesi için Salya’ya önce yardım edip, sonra da Mağaracini’ne neden ihanet etti? Tüm bu soruların artık yanıtı var. Asa Salya’nın elindeydi ve onu kullanarak gömülü felaketi, Sayrıtoprak Taşı’nı ortaya çıkardı. Bu güçler nedeniyle Garazkar, Mağaracini yaşadığı sürece Salya’nın merhametine kalmıştı.

“Ama Efendi Mhoram ve Yüce Efendi Prothall’la birlikte Asayı geri aldınız ve Salya Kayakurdu tehditine son verdiniz. Böylece Taş Habis Efendi’nin eline düştü. Habis Efendi, kendi gücü ve ilmiyle birleşince Taşın Yasa Asası’ndan daha büyük bir gücü olduğunu biliyordu. Ve bizlerin, elimizde olan az bir kudrete bile tam olarak hakim olmadığımızı da biliyordu.

“Kırk yıl boyunca boş oturmadık. Diyar’daki tüm halklarla görüştük. İlim Meclisi’miz büyük ölçüde genişledi, ihtiyacımıza göre

bize savaşçılar, İlimmuhafızları ve Efendiler verdi. *Rhadbamaer*ler ve *lillianriller* azami gayreti gösterenler oldular. Ve herkes kendini İki Mühür'ün ve Asanın öğrenilmesine adadı. Yol katedildi. Efendiler'in Diyar'ı iyileştirmeye söz verdikleri yer olan Toğrükoruğ yeşerdi ve atalarımızın hayal bile edemediğı işler yaptık. Asa pek çok ihtiyacı karşılıyor. Ama başarısızlığımızın kaynağı hâlâ önümüzde.

"Tüm ilmimiz, Asa ve Toprakgücü bilgimiz bize Eski Efendilerin Yüce Efendisi Kevin'den gelir. Ve o yenildi – üstelik yenilmekten daha kötü şeyler de başına geldi. Şimdi ise, Sayntoprak Taşıyla büyük ölçüde güçlenmiş olan aynı rakiple karşı karşıyayız. Ve Kevin'in içlerinde İlmini bıraktığı Yedi Mühür'den sadece ikisini bulabildik. Ve özlerinde bu ikisi de bizden çok uzaklar. Akılmızdaki bir zayıflık yahut ruhumuzdaki bir yetersizlik onların gizemini kavramamızı engelliyor. İkinin üzerinde ustalık kazanmadan geri kalanları elde edemeyiz, çünkü Kevin, hazır olunmadan elde edilen bilginin ve gücün getireceğı tehlikelerin bilincinde olarak Mühürlerini sırayla saklamış, böylece birinin anlaşılması bir sonrakinin bulunmasını sağlayacakmış.

"Kırk yıl boyunca bu başarısızlık bize yapışıp kaldı. Ve artık öğrendiğimize göre Habis Efendi de boş dumamış. Bu Uğrakkolcundan öğrendik bunları. Diyar'ın düşmanı, Harap Tepeler'in ötesi çarpık yaşamla – *dukkha* gibi, Taşın gücüyle ruhları Habis Efendi'nin malı olmuş, envai çeşit sefalet içerisindeki zavallı, çarpık yaratıklarla – dolup taşana kadar gücünü artırıp ordularını genişletmiş. Diyar'ın gördüğü en korkunç, üstesinden gelebileceğimizi umduğumuzdan çok daha fena bir güç inşa etmiş. Kuvvetlerini yönetmeleri için sağ kolları olarak üç Sapığını da yanına çağırılmış. Orduları bize karşı çoktan harekete geçmiş bile olabilirler.

"İşte bu yüzden seni çağırdık, Başefendi Covenant, İnançsız ve

beyaz altın sahibi. Sen bizim son umudumuzsun. Kaldırabileceğinden daha büyük bir yük olduğunu bilmemize karşın seni çağırdık. Diyar'a hizmet edeceğimize yemin ettik ve yapacak başka bir şeyimiz yoktu. Thomas Covenant! Bize yardım etmeyecek misin?"

Konuşması sırasında Elena'nın sesi öyle güçlenmiş, etkisi öyle artmıştı ki neredeyse şarkı okuma noktasına gelmişti. Covenant onu dinlemekten kendini alamamıştı. Sesinin tonu içine işlemiş ve Diyar'ın güzelliklerine ait anılarını canlandırmıştı. İnsanın aklını başından alan Bahar Kutlaması Dansı'nı, Andelain Tepeleri'nin bereketli, yürek dinlendirici canlılığını, Yosunorman'ın huzursuz, tekinsiz ıstıltılarını, haşın, geniş Ra Düzlükleri ve şahlanmış Ranyhynleri, ulu atları hatırladı. Hissetmenin, ota ve taş dokunabilen parmaklarında yaşayan duyular olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Anılarının dokunuşu kalbini burdu.

"Umutların seni yanlış yönlendiriyor," diye homurdandı, Elena'nın ricasının ardından gelen sessizliği bozarak. "Güçle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yaşamla ilgili bir şey ve beni ölü saysanız yeridir. Ya da siz yaşamın ne olduğunu sanıyorsunuz? Yaşamak hissetmektir. Ben de bunu kaybettim. Ben cüzzamlıyım."

Yeniden öfkelenmeye başlayabilirdi ama yeni bir ses itirazlarını sertçe kesti. "O zaman neden yüzüğünü atıyorsun?"

Döndü ve kendini Efendiler masasının ucunda oturan savaşçıyla karşı karşıya buldu. Adam Sırrın tabanına gelmiş elleri kalçalarında Covenant'ın karşısına dikilmişti. Gözlerinde siyah, her taraftan kapalı bir güneş gözlüğü olduğunu görünce Covenant şaşırды. Savaşçının gözlüklü başı, sanki her şeyi inceliyormuş gibi dikkatle hareket etti. Bir sır saklıyormuş gibiydi. Gözlerinin desteği olmadan, dudaklarındaki hafif gülümseme kişisel ve yabancı bir dil konuşulmuş kadar anlaşılmazdı.

Covenant güneş gözlüklerinin uyumsuzluğunun farkına vardı – Sırrın içerisinde tuhaf bir biçimde yersiz görünüyordu ama sorulan soruya tutarsızlıklarla uğraşamayacak kadar fazla takılmıştı. Dikkatli bir tavırla yanıt verdi, “O benim nikah yüzüğüm.”

Adam bu yanıtı bir omuz silkmeye savuşturdu. “Karından söz ederken geçmiş zaman kullanıyorsun. Ayrısınız – ya da boşanmışsınız. Artık yaşamını her iki tarafta birden götüremezsin. Ya yüzükten kurtul ve gerçek olduğunu düşündüğün şey her neyse ona sarıl, ya da karından kurtul ve buradaki görevini yerine getir.”

“Görevim mi?” Adamın değerlendirmesindeki tahrik Covenant’a karşı çıkacak gücü verdi. “Benim görevimin ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Adım Hile Troy.” Adam hafifçe eğilerek selam verdi. “Efendiler Kalesi, Savaşocağı Nişancısıyım. Benim görevim Habis’in ordularına nasıl karşı koyacağımızı belirlemek.”

“Hile Troy,” diye ağır ağır ekledi Elena, neredeyse duraksayarak, “da senin dünyandan geliyor, inançsız.”

Ne?

Yüce Efendinin açıklaması sanki Covenant’ın ayakları altından yeri çekivermişti. Kemiklerindeki dermansızlık birdenbire her tarafını sardı. Bir uçuşumun kenarındaymışcasına başı döndü ve sendeledi.

Kendini bırakmış, dizlerinin üzerine çökerken Mhoram onu tuttu.

Bu hareketi *dukkhaya* tutan Kanbekçisinin dikkatini dağıttı. Onlar daha ne olduğunu anlayamadan Uğrakkolcusu Kanbekçisinin elinden kurtuldu ve öfkeyle haykırarak Covenant’a saldırdı.

Covenant’ı kurtarmak için Mhoram hızla dönüp *dukkhanın* saldırısını sopasıyla engelledi. Hemen ardından Kanbekçisi Uğrak-

kolcusunu tekrar yakaladı. Ama Covenant olanları görmedi. Mhoram onu bıraktığında ışırcakıl çukurunun yanına yüzüstü yığıldı. Zayıf düşmüştü, umutsuzluğu dayanamayacağı boyutlara gelmişti, sanki ölümüne kan kaybediyordu. Kısa bir süre baygın kaldı.

Alnında serin, rahatlatıcı bir dokunuşla uyandı. Başını Mhoram'ın kucagındaydı ve Efendi yarık alnına nazikçe şifa kili sürüyordu.

Çamurun etkilerini hissetmeye başlamıştı bile. Yatıştırıcı bir duygu alnından yüz kaslarına doğru yayılıp, hatlarını geren gerginliği gevşetti. Sağaltan toprak onu zincirlerinden kurtarıp ruhunun huzursuz bağlarını yumuşattıkça üzerine bir uyku çöktü. Yorgunluğunun arasından hayalinin tuzağına iyice düştüğünü gördü. Sesine katabildiği kadar rica katarak Mhoram'a, "Çıkar beni buradan," dedi.

Efendi anlamış gibiydi. Başını sertçe salladı ve Covenant'ı da taşıyarak ayağa kalktı. Divana tek söz etmeden arkasını döndü ve Covenant'ı yarı taşıyarak merdivenlerden yukarı, Sırdan dışarı çıktı.

Yitmiş Olabilir

Covenant büyük kapıların arkasından kapandığını güçlükle duydu; zaten çevresinin belli belirsiz ayırdındaydı. Dikkatini kendi içine, şifa kilinin işleyişine vermişti. Kafatasının her tarafına ve etinin içerisine yayılıyor gibiydi. Bedeninin içinde ısıdıkça onu yatıştırıyordu. Tenini karıncalandırıyordu ve bu duygu kısa süre sonra yüzüne ve boynuna da yayıldı. Yaşamını sonlandırmak için aldığı bir zehirmiş gibi bu duyguyu dikkatle irdeliyordu.

Şifa kilinin dokunuşu boğazından aşağı kayıp göğsüne indiğinde tökezledi ve kendini toparlayamadı. Bannor diğer koluna girdi. Efendiler Kalesi'nin birbirine bağlı katları arasında çoğu zaman yukarı doğru çıkarak, Efendi ve Kanbekçisi taş şehrin yollarında onu taşıdılar. Sonunda onu geniş, birkaç odalı bir daireye getirdiler. Yatak odasına dikkatle taşıyıp yatağa yatırdılar ve giysilerinin rahatlamasına yetecek kadarını soydular.

Sonra Mhoram iyice yanına eğildi ve güven veren bir sesle konuştu, "Bu şifa kilinin gücü. Tehlikeli bir yarayı iyileştirirken iyileşmeyi hızlandırmak için derin bir uyku getirir. Şimdi iyice dinleneceksin. Dinlenmeden çok uzun süre idare etmişsin." O ve Bannor gitmek üzere hareketlendiler.

Ancak Covenant kalbinin yakınında serin, gıcıklayan dokunu-

şu hissedebiliyordu. Zayıf bir sesle Mhoram'ı geri çağırdı. Delşet içindeydi; yalnız kalmaya tahammülü yoktu. Ne dediğini umursamadan –yalnızca Mhoram'ı yanında tutmak amacıyla– sordu, “Neden – neden *dukkha* bana saldırdı?”

Efendi Mhoram daha önce de olduğu gibi durumu anlamış görünüyordu. Yatağın baş ucuna tahta bir tabure çekti ve oturdu. Sakin, sarsılmaz bir sesle anlatmaya koyuldu. “Bu çok derinlere inen bir soru dostum. *Dukkha* akıllara sığmayacak kadar çok işkence görmüş ve onu yönlendiren yaralı dürtülerle ilgili tahmin yürütmekten öte elimden bir şey gelmez. Ama onun bir Uğrak-kolcusu olduğunu da unutmamalısın. Kutbozumu'ndan sonra yeni Efendiler Şadkaya'daki işlerine başladıklarında, Uğrakkolcuları nesiller boyunca Diyar'a hizmet ettiler. Bu hizmeti Efendilere bağlılıklarından değil, daha çok şerbaşlarının kara ilimlerinin ve tehlikeli hareketlerinin kefareti Diyar'a ödeme isteklerinden verdiler. *Dukkha*nın içinde bir yerlerde böyle bir yaratık hâlâ hayatta. Ona yapılanlara karşın –ruhu Taşın gücüyle esir edilmiş ve artık Garazkar'a hizmet ediyor olsa da– önceden ne olduğunu hatırlıyor ve şu anki halinden nefret ediyor. Habis Efendi'nin yöntemi her şeyde aynıdır: rakiplerini en nefret ettikleri şey olmaya ve en sevdikleri şeyi yok etmeye zorlar.

“Dostum, bunu söylemek hoş değil. Ama yüreğim diyor ki *dukkha* sana Diyar'a yardım etmeyi reddettiğin için saldırdı. Uğrakkolcuları sahip olduğun gücün farkındalar – onlar da İblissoyundan ve nereden bakarsan bak beyaz altının gücünü ve kullanılışını herhangi bir Efendi'den daha iyi anlıyorlar. Şu anda çektiği ızdırıp seni anlamasına izin vermiyor. Eski halinden geriye kalan son kırıntılarla senin – senin reddettiğini belli belirsiz kavradı. Bir an için kendi eski haline dönüp harekete geçti.

“Alı, Başefendi. Diyar'ın senin için bir düş olduğunu ve delirmekten korktuğunu söylemiştin. Ama düşlerdeki tek tehlike delirmek değildir. Aynı zamanda bir daha hiç geri gelmeyecek bir şeyin kaybedilme tehlikesi de vardır.”

Covenant göğüs geçirdi. Efendi ona anlayabileceği bir açıklama yapmıştı. Ama Mhoram'ın sarsılmaz sesi kesildiğinde buna ne kadar ihtiyacı olduğunu – onu ürküten bir uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığını anladı. Çevresindeki boşluğa doğru elini uzattı ve parmaklarının Mhoram'ın parmaklarıyla sımsıkı buluştuğunu hissetti. Bir kez daha kendini anlatmaya uğraştı.

“O benim karımdı,” dedi fısıltıyla. “Bana ihtiyacı vardı. Ona bunu yaptığım için beni asla affetmeyecek.”

O kadar bitaptı ki Mhoram'ın yüzünü artık göremiyordu. Ama giderek bilinçsizliğe doğru kayarken Efendinin ellerini sağlam bir şekilde tuttuğunu hissetti. Mhoram'ın ilgisi onu rahatlatı ve uyudu.

Sonra yalnızca yıldızların yükselişleriyle kıyaslanabilecek, rüyalarla dolu geniş bir göğün altında asılı kaldı. Soluk gökten karanlık şekiller sıra sıra salınarak inip ona vurdular. Onları savuşturmakta kokuşmuş et kadar çaresiz kaldı. Ama bir el onun elini hep tuttu ve teselli etti. Bilinci tekrar yerine gelene kadar onu bir çapa gibi yerine bağladı.

Gözlerini açmadan olduğu yerde yattı ve kendini öylesine bir yokladı, sanki hıyarcık olup olmadığına bakıyordu. Göğsünden aşağısı yumuşak, temiz çarşaflara sarılmıştı. Ve kumaşın parmaklarına değdiğini hissedebiliyordu. Ölü sinirlerin soğuk uyuşukluğu gitmiş, iliklerine kadar ulaşan sağaltıcı bir parıltıyla ısınmışlardı.

Parmaklarındaki değişiklik daha da barizdi. Sağ eli yumruk olmuş çarşaflara dolanmıştı. Parmaklarını kıpırdattığında, kumaşın dokusunu uçlarında hissedebiliyordu. Sol elinin yumruğu o kadar

sıkılmıştı ki nabzı eklemlerinde atıyordu.

Ama sinirler iyileşmez – iyileşemez.

Lanet olsun! diye inledi. Dokunma duygusu kalbine korku gibi saplanıyordu. İstemsizce fısıldadı, “Hayır. Hayır.” Ama sesi anlamsız bir çabayla yüklüydü.

“Ah, dostum,” diye iç geçirdi Mhoram, “düşlerin hep böyle karşı koymalarla dolu. Ancak ben onları anlayamıyorum. Soluklarının arasında kendi iyileşmene karşı çıktığını duyuyorum. Ve sonuçları benim için belirsiz kalıyor. İnkârlarının senin iyiliğin için olup olmadığını kestiremiyorum.”

Covenant Mhoram'ın sevecen yüzüne baktı. Efendi hâlâ yatağın yanında oturuyordu; demir uçlu asası hemen elinin altında duvara yaslanmıştı. Ama oda artık meşaleyle aydınlanmıyordu. Yatağın yanındaki büyük bir cumbadan içeri güneş ışığı sızıyordu.

Mhoram'ın bakışları Covenant'ın dikkatini şiddetle birbirine kenetlenmiş ellerine çekti. Parmaklarını özenle kurtardı. Sonra dirseklerinin üzerine doğruldu ve ne kadar süre uyuduğunu sordu. Sırda yaptığı bağırış çağırıştan sonraki bu dinlenme sesinin boğazından sert bir hırıltıyla çıkmasına neden olmuştu.

“İkinci oldu,” diye yanıladı Mhoram. “Çağrı dün gece gerçekleştirilmişti.”

“Hep burada mıydın – tüm bu süre boyunca?”

Efendi gülümsedi. “Hayır. Gece – nasıl anlatsam? Başka yere çağırıldım. Benim yokluğumda Yüce Efendi Elena seninle oturdu.” Hemen sonra ekledi, “Bu akşam seninle konuşmak istiyor, eğer sen de istersen.”

Covenant yanıt vermedi. Elena'nın adı onu Diyar'a zorla getiren eyleme duyduğu öfkeyi ve korkuyu deşmişti. Çağrının onun işi olduğunu düşünüyordu; Onu Joan'dan koparan Elena'nın se-

siydi. Joan! diyerek hayıflandı. Üzüntüsünü örtbas etmek için yaktan çıktı, giyitlerini topladı ve yıkanıp temizlenmek için bir yer aramaya koyuldu.

Yan odada, suyu nereye isterse yönlendirebileceği dengeye oturtulmuş bir dizi taş vanaya bağlı taş bir lavabo ve küvet buldu. Lavaboyu doldurdu. Ellerini soktuğunda suyun keskin soğukluğu sinirlerinin yeni canlılığını etkiledi. Kızarak başını da suya daldırdı ve kafası soğuktan ağrıyana kadar da çıkarmadı. Sonra üzerinden sular damlatarak küvetin yanındaki sıcak bir ışışakıl küpünün başına gitti ve orada durdu.

Ateştaşlarının ısıltısı onu kuruturken, Covenant da kalbinin sızısını yatıştırdı. O bir cüz zamlydı ve gerçekleri görmenin can alıcı önemini iliklerine kadar özümsemişti. Joan artık ondan çok uzaktı; bu da, hastalığı gibi, bir gerçektir, değışme olasılığı yoktu. Onunla konuşmadığı için kızacak, telefonu kapatacak, aralarındaki yalnızlığa bir köprü çekmek için yaptığı girişimi, bu mağrur ve cesur çabayı, geri çevirdiğini düşünecekti. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine düşlerinin içinde sıkışıp kalmıştı. Hayatta kalacaksa, yitik umutların yasını tutma lüksünü kaldıramazdı. O bir cüz zamlydı; tüm umutlar boştu onun için. Onlar düşmanlarıydı. Gerçeklerin ölümcül gücüne karşı kör ederek onu öldürebilirlerdi.

Diyar'ın bir düş olduğu da bir gerçektir. Kısılp kalmış olduğu, kendi zayıflığının ağına düştüğü de gerçektir. Cüz zamly olması da gerçektir. Hayır! Katlanamam! diye çelimsiz itirazlarını kendi kendine tekrarlarırken bunlar konusunda da ısrar ediyordu. Ama tenindeki soğuk su kurumuş ve yerini ışışakıllarının yumuşak, toprak-sı sıcaklığı almıştı. Parmaklarından kollarına ve bacaklarına duyumlar heyecanlı heyecanlı gidip geliyorlardı. Kafasını duvardan duvara vuruyormuşcasına inatçı ve valşisi bir bakışla kendine

UGD uyguladı.

Sonra cilalı taştan bir ayna buldu ve onu alnını incelemek için kullandı. Hiç iz kalmamıştı – şifa kili yarasını tamamen iyileştirmişti.

Bağırdı, “Mhoram!” Ama sesinde istemediği yalvaran bir ton vardı. Bunu telafi etmek için kendini giyitlerinin içine tıkmaya başladı. Efendi kapıda görüldüğünde Covenant gözlerinin içine bakmadı. Tişörtünü, kot pantolonunu giydi, çizmelerini bağladı, sonra da dairesinin üçüncü odasına doğru seğırtti.

Orada bir balkona açılan bir kapı buldu. Peşinde Mhoram’la birlikte açık havaya çıktı. Bir anda önünde geniş bir manzara açıldı ve bir baş dönmesi nöbetine tutuldu. Balkon Şadkaya’nın güney cephesinin ortalarında, dağın dibindeki tepelerden tam üç yüz metre yukarıdaydı. Uçurum beklenmedik bir şekilde ayaklarının altında açılıvermiş gibiydi. Yükseklik korkusu kulaklarında uğuldadı; kollarını taş parmaklıkların üzerinden attı, asıldı ve iyice göğsüne yapıştıarak tutundu.

Biraz sonra nöbetin en kötü kısmı geçti. Mhoram ona iyi olup olmadığını sordu, ama açıklamaya yeltenmedi. Derin derin nefes alarak kendini ayağa kalkmaya zorladı ve sırtını Kalenin güven verici taşına yaslayarak durdu.

Hatırladığı gibi Şadkaya hemen batıda kalan dağların uzunca bir kenarına yayılmıştı. Yüzyıllar önce, Eski Efendi Devdostu Dameron zamanında dağ çıkıntısının içine Devler tarafından oyulmuştu. Kalenin yukarısında batıya ve kuzeye doğru uzanan bir yayla vardı, Alem Şelaleleri’nden dokuz-on kilometre sonra engelbeli Garp Dağları’na doğru çıkıyordu. Şelaleler görülemeyecek kadar uzaktı, ama ötede Ak Irmak, Alem Şelaleleri’nde oluşturduğu gölden hafif doğruya kayarak güneye doğru kıvrılıyordu.

İrmağın ötesinde güney batıya doğru Covenant Toğrukoruğ'a kadar uzanan tepeleri ve açık ovaları seçebiliyordu. O yönde ne bir tarım arazisi ne de bir yerleşim yeri göremedi; ama doğuya doğru bereketli tarlalar, bahçeler, akarsular, köyler vardı. Hepsi de sağlık dolu gülümsüyorlarmış gibi güneşin altında ışıldıyorlardı. Onlara bakarak mevsimin sonbaharın başları olduğuna kanaat getirdi. Güneş göğün güneyinde duruyordu, hava görüldüğü kadar sıcak değildi ve Şadkaya'nın cephesinden hafif hafif esen yel uçuğunun karışık özünün kokusunu taşıyordu.

Diyar mevsimi –sökülüp alındığı bahar havasından çok farklıydı– ona yeni bir çelişki, kaskatı ve olanaksız bir dönüşüm duygusu vermişti. Pek çok şey hatırlatıyordu, ama kendini önceki geceyle başlamaya zorladı. Kaskatı kesmiş bir halde sordu, “Sırf beni çağırmanız diye Habis'in o zavallı Uğrakkolcusunu serbest bırakmış olabileceği hiç aklınıza geldi mi?”

“Elbette,” diye yanıtladı Mhoram. “Garazkar'ın yöntemi budur. Senin bizi yıkıma götürecek unsur olmanı istiyor.”

“O zaman neden yaptınız? Cehennemde yanın e mi? Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsunuz –size yeterince sık anlattım. Başınıza geleceklerden sorumlu olmak istemiyorum– sorumlu olmayacağım.”

Efendi Mhoram omuz silkti. “Beyaz altının ikilemi budur. Umut ve umutsuzluk bizim için bir aradadır. Bu riski nasıl reddedebiliriz? Bulduğumuz ya da oluşturduğumuz her yardımı kullanmadan Habis Efendi'nin kudretiyle başa çıkamayız. Sonunda Diyar'a sırtını dönmeyeceğine güveniyoruz.”

“Bunu düşünecek kırk yılınız vardı. Güveninizi ne kadar az hak ettiğimi hattâ bunu istemediğimi artık bilmeniz gerekirdi.”

“Belki de. Nişancı Hile Troy da, seninle ilgili bilmediği çok şey

olmasına karşın, benzer şeyler öne sürüyor. Bu kadar isteksiz birine bel bağlamanın alımlık olduğuna inanıyor. Ve bu savaşı kaybedeceğimize inanmış değil. Cesur planlar yapıyor. Ama ben Garazkar'ın güldüğünü duydum. Ne olursa olsun ben bu Divanın bilicisi ve kahiniyim. Duyarım – Yüce Efendinin çağırma kararını da onaylıyorum. Pek çok nedenle.

“Thomas Covenant, yıllarımızı burada inzivaya çekilip, Habis Efendi gücüne güç katarken ve bize karşı harekete geçerken, barış dolu hayallere dalarak geçirmedik. Diyar'daki son anından bugüne kadar savunmalarımızı hazırlamakla uğraştık. Öncüler ve Efendiler insanları bir araya getirip, onları uyararak, elimizdeki ilmi genişleterek, Diyar'ı bir uçtan bir uca gezdiler. Harap Tepeler'e göğüs gerdim ve Yakarkül Helak'ın kenarında savaştım – ama bunlardan söz etmem. Sapıklarla ilgili bilgi getirdim. Seni çağırmak için bizi harekete geçiren yalnızca *dukkha* değildi.”

Güneşin doğrudan gelen ışınlarında bile, *Sapıklar* lafı Covenant'ın tüylerini diken diken etmeye yetti. Yüreğine demir bir kazık saplanarak bir Sapık tarafından öldürülmüş, gördüğü diğer Uğrakkolcusunu hatırlayarak sordu, “Ne olmuş onlara? Neler öğrendin?”

“Çok da olabilir az da,” diye iç geçirdi Mhoram, “bilginin kullanımına göre değişir. Bu ilmin önemi yadsınamaz, ancak gerçek değerine de vakıf olamıyoruz.

“Diyar'da en son bulunduğundan bu yana Sapıkların ortalıkta gezinmeyi sürdürdüklerini öğrendik – onlar da efendileri gibi, Diyar'ı Kevin'in çaresizlik içinde gerçekleştirdiği Kutbozumu Ayini'yle yok olup gitmemişlerdi. Bu varlıklarla ilgili bilgilerden bazıları bize eski efsanelerden, İlk Mühür'ün İlminden ve Devlelerin öğretilerinden aktarılmış. Adlarının Sheol, Jehannum ve He-

rem olduğunu ve bedenlerinin olmadığını, başkalarının ruhlarıyla beslendiklerini biliyorduk. Garazkar'ın onlara kuvvet verecek kadar güçlü olduğu zamanlarda, insanları ya da yaratıkları bedenlerine girerek esir alırlar, iradelerine hükmederler ve tutsakları olan bedenleri efendilerinin amaçlarını yerine getirmekte kullanırlarmış. Kendilerine ait olmayan biçimlere büründükleri için çok iyi gizlenirler ve böylece düşmalarının arasında güven kazanırlarmış. Bu yolla, Eski Efendiler zamanında Diyar'ın pek çok yürekli savunucusunu ölüme sürüklemişler.

“Ama başka şeyler de öğrendim. Habis Yuvası'nın yakınlarında yenilgiye uğradım – fena şekilde alt edildim. Harap Tepeler'in arasından ölümle aramda bir tek babam Variol'un asası varken kaçtım ve rakiplerimin bana ulaşmalarını engelleyemedim. Üstün bir şerbaşı ilimustasıyla savaştığımı düşünmüştüm. Ama öyle – öyle olmadığını gördüm.”

Efendi Mhoram görmeyen bakışlarını gökyüzünün derinliklerine dikti, başına gelenleri ciddi, odaklanmış gözlerle hatırlıyordu. Hemen ardından anlatmayı sürdürdü: “Savaştığım bir Sapıktı – bir şerbaşı şekline bürünmüş bir Sapık. Elinin dokunuşu bana çok şey öğretti. Eski zamanlarda – en eski efsanlerimizin anlattıkları zamanların ötesinde, hattâ insanların Diyar'a yerleştikleri ve Tek Orman'ın gaddarca kesildiği bulanık zamanlardan bile önce – Uçurumun Ulu Dizdarı'nın hem gücü hem de bir amacı vardı. Aşağı Topraklar'a gözdağı veren bir yumruk gibi Topraksonu'nda durur, Ormanın kudretinin de desteğiyle uğursuz bir kötülüğü Yukarı Topraklar'dan uzak tutardı.”

Ansızın ağıt gibi ağır bir şarkı söylemeye başladı. Ulu Dizdar'ın öyküsünü Efendilerin daha önce bildiği, Variol'un oğlunun yeni bilgisini edinmesinden önceki şekliyle anlatan durgun, gücü gide-

rek azalan bir ilahiydi. Yitirilmiş bir şanın ölçülü hüznü içinde Uçurumun Ulu Dizdarı'nı anlatıyordu şarkı – Ra Düzlükleri'nden akan Topraksüren İrmağ'ının dökülüp Mahvolmuş Ovalar'da Tortuören'e dönüştüğü şelalenin yanına dikilmiş yumruk şeklinde, yekpare taştan dev bir anıttı.

Efendi Piri Berek'in elinin yarısını kaybetmesinden önce sayılabilecek kadim zamanlardan beri Ulu Dizdar Topraksonu kyalığının üzerinde tek başına kasvetli nöbetini tutmuştu; ve Eski Efendilerin en eskiye yönelik imalarla dolu efsanelerinde, Tek Orman'ın Diyar'da hakimiyetinin olduğı çağlarda bir zamandan söz edilir, herkese tepeden bakan yumruğun Garazkar'ın gölgesini engellediğı bir zamandan – onu uzak tutmuş ve Ormanın hiç akla gelmeyecek bir düşmanın, insanoğlunun, durdurulamayacak kadar içlere girerek Ormanı kesmesine kadar da gücünü kaybetmemişti. Ama sonra ağaçların katli sonucunda öfkelenmiş ve zayıf düşmüş olarak Ulu Dizdar yasağını çözövermiş ve gölgeyi serbest bırakmıştı. O zamandan beri, o gücendirilmiş teslimiyet anından beri, Toprak kendini savunma gücünü, isteğini ya da fırsatını yavaş yavaş kaybetti. Dolayısıyla Garazkar'a karşı durma yükü gölgeyi kendi üstüne çökerten bir ırkın omuzlarına yıkıldı ve Toprak sonuçlarının altında kaldı.

“Ama Ulu Dizdar'ın karşı koyduğı Garaz değildi,” diye sürdürdü Mhoram, şarkısı bittikten sonra. “Garaz insanların başının belasıydı. Kuzeyin ızdıraplı soğuşundan ve güneyin aç krallığından onlarla birlikte gelmişti. Hayır, Uçurumun Ulu Dizdarı başka bir düşmanı uzak tutuyordu – Habis Efendi'nin gölgesinin ilk defa düşmesinden önce Mahvolmuş Ovalar'da kol gezen, ağaçtan ve topraktan nefret eden üç kardeşi. Üçüzdüler, uzun süre önce unutulmuş analarının rahminden bir kerede doğmuşlar ve adlan

samadhi, *moksha* ve *turiya*'ymış. Toprakdan ve tüm büyüyen şeylerden, tıpkı Habis Efendi'nin tüm yaşamdan ve sevgiden nefret ettiği gibi nefret ederlermiş. Ulu Dizdar'ın yasağı gevşediğinde Yukarı Topraklar'a gelmişler ve tahrip etme ve yıldırma arzuları nedeniyle hızla Garazkar'ın hükmü altına girmişler. O zamandan beri en yüce hizmetkarlarıdır. Elini gösteremediği zaman hainliklerini onun adına yerine getirmişler ve ordularını yönetmediğinde ise onun adına savaşmışlar.

“Artık Sheol adını verdiğimiz *samadhi* Berek'in sağ kolunun kalbine hükmetmiş – Sheol Diyar'ın savuncularını katletmiş ve yarım elli ve tekbaşına kalan Berek'i Gökgürültüsü Dağı'nın yamaçlarındaki sonuna doğru sürmüştü. *Turiya* ve *moksha*, yani Herem ve Jehannum ise güçlü ve haşin İblissoyunu üreme kovuklarına çekmişler ve orada şerbaşlarının üretilmesi işine koşmuşlar. Şu anda üçü de Habis Efendi'yle tekrar bir araya geldiler – onun müttefikiler ve Diyar'ın kınılıp geçirilmesi için gürültü koparıyorlar. Ama maalesef cahilliğimden ve zayıflığımdan, ne yapacaklarını önceden göremiyorum. Ağaçların sökülmeleri ve toprağın kasılıp kavrulmasıyla dolu seslerini duyabiliyorum ama niyetlerini bir türlü anlayamıyorum. Hizmetkarları zayıf olduğu için Diyar büyük bir tehlike altında.”

Mhoram'ın sesinin ham etkisi Covenant'ı da beraberinde sürüklemişti ve onun büyüsi altında ıslık ıslık gün ışığı gözlerine kararmış görünüyordu. Asık bir suratla ve istemeye istemeye Diyar'ın özünün arkasından yetersiz savunucularına kafa tutarak yükselen, azametli ve acımasız fenalık duygusunu hissetmişti. Kendi kendine baktığında değersizlik alametlerinden başka bir şey göremiyordu. Zayıflıklarını ona açan başka insanlar hafife alınamaz ve tedavi edilemez iktidarsızlığının ellerinde büyük sıkın-

tılar çekmişlerdi. Kaba bir biçimde –kabalığın seviyesini istemeden kaçırmişti– sordu, “Neden?”

Mhoram kişisel hayallerinden sıyrıldı ve bir kaşını Covenant’a soran bir ifadeyle kaldırdı.

“Neden zayıfsın?”

Efendi buna eğri bir gülüşle karşılık verdi. “Ah, dostum – böyle sorular sorduğunu unutmuşum. Beni uzun konuşmalar yapmaya zorluyorsun. Sanırım kısa bir yanıt verebilecek olsaydım, sana bu kadar gereksinim duymazdım.” Ama Covenant yumuşamadı ve bir duraksamanın ardından Mhoram, “Eh, yanıt vermeyi de reddedemem,” dedi. “Hadi – yemek bizi bekliyor. Bir şeyler yiye lim. Sonra sana elimden gelen en iyi yanıtı vereyim.”

Covenant kabul etmedi. Açlığına karşın, konumunun ne olduğunu iyice anlayanaya kadar Diyar’a daha fazla ödün vermek istemiyordu.

Mhoram onu bir an süzdü sonra da ölçülü bir sesle yanıtladı. “Eğer söylediğin doğruysa –yani Diyar ve Toprak ve her şey bir düş, aklını kaçırmak üzere olduğunu gösteren bir işaretten başka bir şey değilse– yine de bir şeyler yemen gerekir. Açlık açlıktır ve ihtiyaçsa ihtiyaç. Başka türlü nasıl...?”

“Hayır.” Covenant bu düşüncüyü şiddetle bir kenara itti.

Bunu üzerine Mhoram’ın gözlerindeki altın lekeler alevlendiler, sanki güneşin tutkusunu yansıtıyorlardı ve adam soğukkanlılıkla konuştu, “O zaman o soruyu kendin yanıtla. Yanıtla ve hepimizi kurtar. Eğer bizler çaresiz ve kimsesizsek, sorumlusu sensin. Bizi saran gizemleri yalnızca sen çözebilirsin.”

“Hayır,” diye tekrarladı Covenant. Mhoram’ın ne dediğini anlamıştı ve ona hoşgörü göstermeyi reddetti. Hayır, diye karşılık verdi Mhoram’ın bakışlarının yakıcılığına. Bu da neredeyse cüz-

zamlı olduğum için kabahatin bende olduğunu söylemek gibi bir şey. Bu benim suçum değil. “Çok ileri gidiyorsun.”

“Başefendi,” diye karşılık verdi Mhoram, her kelimeyi tek tek bastırarak, “Diyar’ın başında bir tehlike var. Uzaklıklar beni tutamaz.”

“Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim söylediklerimi çok ileri götürüyorsun. Ben o değilim – şekil veren. Olaylar benim denetimimde değil. Ben de yalnızca kurbanlardan biriyim. Tek bildiğim senin bana anlattıkların.

“Bilmek istediğim neden sürekli beni sorumlu göstermeye çalıştığınız. Sizleri benden daha zayıf kılan şey nedir? Elinizde Yasa Asası var. *Rbadhamaerl* ve *lillianrill*’leriniz var. Sizi bu kadar kalırolası zayıf kılan şey ne?”

Yakıcılık yavaş yavaş Efendi’nin bakışlarından silindi. Asası göğsünde sıkışıp kalacak şekilde kollarını kavuşturarak çarpık bir gülüş attı. “Her soruşunda sorun biraz daha büyüyor. Eğer seni tekrar sormak zorunda bırakırsam korkarım bir Dev’in öyküsünden daha kısa bir yanıt yeterli olmayacak. Bağışla beni dostum. Derdimizi senin üzerine yıkmak doğru değil. İster düş olsun ister olmasın, bizim için bir farkı yok. Diyar’a hizmet etmeliyiz.

“Öncelikle *rbadhamaerl*’lerin ve *lillianrill*’lerin başka bir konu olduğunu sana hatırlatmalıyım, Efendilerin zayıflığından farklılar. *Rbadhamaerl*’in taşılmı ve *lillianrill*’in ağaçılmı geçmiş zamanlardan beri Taşaltı ve Ağaçköy halkları tarafından korunmuşlardır. Kutbozumu Ayini’nden sonra gittikleri sürgünde Diyar halkı yaşam zenginliklerinin çoğunu yitirdiler. Tamamıyla yokluk içerisindeydiler ve yalnızca dayanmalarını sağlayan ilme sahip çıktılar. Bu yüzden Diyar’a döndüklerinde yanlarında sürgünde görevleri ilmi saklamak ve kullanmak olanları getirdiler – *rbadhamaerl*’den

Çakılustaları ve *lillianrilk*den Çerağbanlar. Köy yaşamının bolluk içinde olması Çerağbanların ve Çakılustalarının işidir. Diyar'ın ezgisine sadık kalarak kışları sıcak, yazları bereketli kırlarlar.

“Yüce Efendi Diyarıkan Kevin'in İlmi ise başka bir konu. Bu bilgi İlim Meclisi'ni ve Efendileri ilgilendirir.

“Habis Efendi'nin Loric oğlu Kevin'le açık bir savaşa girişmesinden önce, Eski Efendiler çağı Diyar'ın geçirdiği zamanların en cesur, en mesut ve en kudretlisiydi. Kevin'in İlmi Toprakgücünün kudreti ve Diyarvazifesinin saflığıyla dopdoluydu. Sağlık ve neşe Diyar'da tomurcuklanıyor ve ısıltılı Toprak cevheri Andelain Diyar'ın yüreğini değerli ağaçlar ve taşlarla süslüyordu. Öyle bir zamandı ki...

“Yine de son buldu. Ümitsizlik Kevin'in üzerine çöktü ve Kutbozumu Ayini sırasında Garazkar'ı da yok etme isteğiyle birlikte sevdiği şeyi de yok etti. Ama sona erdirmeden önce bir kehane-tin ya da bir öngörünün dokunuşuyla gücün ve güzelliğin çoğunu kurtarmanın yollarını buldu. Devleri ve Ranyhyn'i kaçabilsinler diye uyardı. Kanbekçilerinin emin bir yere gitmelerini buyurdu. Ve İlmini sonraki çağlar için geride bıraktı – yanlış ya da hazır olmayan ellere düşmemeleri için onları Yedi Mühür halinde sakladı. Birinci Mühür'ü Devlere verdi ve sürgünleri bittiğinde Devler onu yeni Efendilerin ilkine, bu Divanın atalarına verdiler. Karşılığında bu Efendiler Barış Yemini'ni ortaya attılar ve onu Diyar'ın halklarına göturdüler – bu Kevin'in yıkıcı tutkusundan sakınmak için edilmiş bir yemindi. Ve bu Efendiler, atalarımız, kendileri ve onlardan sonra gelecekler için Diyar'a ve Toprakgücüne bağlılık ve hizmet yemini ettiler.

“Ve dostum, İkinci Mühür'ü bulduğumuzu biliyorsun. Bu ikincisi oldukça bilgi ve güç içeriyor ve bunların üzerinde ustalaşıldı-

ğında bizi Üçüncü Mühür'e yönlendirecekler. Bu şekilde bir usta-
laşma, Kevin'in İlmi'nin tümüne sahip olana kadar bizi yönlendire-
cek. Ama başaramıyoruz – içine nüfuz etmeyi başaramıyoruz. Na-
sıl anlatsam? Eski Efendilerin konuşmalarını tercüme ediyoruz. İl-
min maharetlerini, törenlerini ve şarkılarını öğreniyoruz. Barışı ça-
lışıyoruz ve kendimizi Diyar'daki yaşama adıyoruz. Yine de bir şey
eksik kalıyor. Her ne ise bir şeyi idrak etmekten geri kalıyoruz –
yetersiziz. Bu bilgiye ait gücün yalnızca bir bölümü dokunuşlarımı-
za yanıt veriyor. Diğer Mühürlerle ilgili hiçbir şey, Toprakgücünü
uyandıran Yedi Söz'le ilgili ise çok az şey öğrenebildik. Bir şey Ba-
şefendi, içimizdeki bir şey, yetersiz kalıyor. Yüreğimde hissediyö-
rum. Eksikiz. Ustalık erişecek kalıba sahip değiliz.”

Efendi sustu, yanağı asasına yaslanmış, başı önde düşüncele-
re dalmıştı. Covenant onu bir süre seyretti. Güneşin sıcaklığı ve
serin esinti Mhoram'ın kendine verdiği katı hükmün altını çiziyor-
du. Şadkaya'nın kendisi içinde yaşayan insanları kısıtlıyordu.

Yine de Efendinin etkisi ya da verdiği örnek Covenant'ı güç-
lendirmişti. Sonunda en önemli sorusunu soracak cesareti topladı.
“O zaman ben niye buradayım? Beni çağırmanıza neden izin
verdi? Beyaz altını istemiyor mu?”

Mhoram başını kaldırmadan konuştu, “Habis Efendi henüz se-
ni yenmeye hazır değil. Vahşi büyü hâlâ üstesinden gelemediği
bir şey. Onun yerine senin kendini yok etmeni sağlamaya çabalı-
yor. Bunu gördüm.”

“Gördün mü?” diye alçak sesle yineledi Covenant, acı doluydu.

“Boz görüntüler arasında Garazkar'ın kalbini bir an görüver-
dim. Bu konuda kendimden emin olarak konuşuyorum. Şu anda
bile Habis Efendi kudretinin vahşi büyüye eş değer olmadığına
inanıyor. Henüz seninle savaşmaya hazır değil.

“Kırk yıl önce Salya Kayakurdu’nun hem Asayı hem de Taşı elinde tuttuğunu hatırla. Daha fazla güç arzusuyla –tüm gücü elde etmek arzusuyla– Garazkar’ın seçmeyeceği yöntemler kullanarak senin üzerine geldi – bunlar aptalca ve boş yöntemlerdi. Salya aklını kaçırmıştı ve Habis Efendi’nin ona akıl öğretmeye niyeti yoktu.

“Artık durum değişti. Habis Efendi gücünü harcamıyor, amacına erişirmeyecek tehlikelere atılmıyor. Dolaylı yoldan onun isteklerini yapmanı sağlamanın yollarına bakıyor. İşler son noktaya gelir de sen de hâlâ ayakta olursan, seninle dövüşecektir, ama ancak zaferden emin olduğunda. O zamana değin, sen Diyar’a el kaldırmayı seçene kadar iradeni kırmaya – ya da bizi rahatça yok edebilmek için, seni savunmamızdan uzak tutmaya çabalayacak.

“Ama şu anda sana karşı harekete geçmeyecek. Vahşi büyüden korkuyor. Beyaz altın Zaman yasasına bağımlı değil, ona karşı kullanılmayacağından emin olana kadar kullanılmasını engellemesi gerek.”

Covenant Mhoram’ın sözlerindeki gerçeği gördü. Kevin’in Rasatgalı’nın tepesinde Diyar’a ilk kez geldiğinde Garazkar da ona neredeyse aynı şeyi söylemişti. Habis Efendi’nin nefretinin sararmış anısıyla ürperdi – ürperdi ve üşüdü, sanki Şadkaya’nın üzerindeki temiz gün ışığının altında Garaz’ın nemli sisi yayılıyor, ruhunu ıtır kokusuyla ıslatıp, kulaklarını duyma sınırının hemen üzerindeki bir çığ uğultusuyla dolduruyordu. Mhoram’ın gözlerine bakınca kendisinin de gerçeği söylemesi gerektiğini anladı, elinden geldiğince dürüst olmalıydı.

“Başka seçeneğim yok.” Bu bile utançla başını eğmek istemesine neden olmuştu, ama Efendinin bakışlarına karşılık verebilmek için kendini tuttu. “O şekilde yapmam gerekecek. En iyi ya-

nıt bu olmasa bile – düşlerdeki tek tehlike delilik olmasa bile. Şu vahşi büyüye inansam bile, nasıl kullanılacağı konusunda en küçük bir fikrim dahi yok.”

Biraz çabalayarak Mhoram nazikçe gülümsedi. Ama bakışlarındaki ciddiyet gülümsemesine gölge düşürüyordu. Sarsılmaz bir biçimde Covenant'ın gözlerinin içine baktı, konuştuğunda sesi hüzünlüydü. “Ah, dostum, ne yapacaksın?”

Sorusunun tenkit etmeyen yumuşaklığı Covenant'ı boğazından yakaladı. Böyle bir şefkate karşı hazırlıklı değildi. Güçlkle yanıtladı, “Hayatta kalacağım.”

Mhoram ağır ağır başını salladı ve hemen ardından dönüp odaya doğru seğirtti. Kapıya ulaştığında, “Geç kaldım,” dedi, “Divan beni bekliyor. Gitmeliyim.”

Ama Efendi daha gidmeden Covenant arkasından seslendi, “Sen neden Yüce Efendi olmadın?” Mhoram'a teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya uğraşıyordu. “Seni buralarda takdir etmiyorlar mı?”

Omuzunun üzerinden Mhoram basitçe yanıtlayıverdi, “Benim zamanım henüz gelmedi.” Sonra kapıyı arkasından dikkatle kapayarak odadan çıktı.

Dukkha

Covenant Şadkaya'nın güney manzarasına arkasını döndü. Düşünecek çok şeyi vardı ve onları anlamının kolay yolu da yoktu. Ama duyuları şimdiden Diyar'la ahenk içinde salınıyor gibiydiler. Doğusunda uzanan tarlalardan gelen ekin kokularını duyabiliyordu –hasat zamanının eli kulağındaydı– ve uzaklardaki ağaçların içlerinde oluşan olgunluğu görebiliyordu. Gün ışığının yüzünü okşayışında sonbaharı buldu. Böyle duygular damarlarındaki heyecanı kabartıyorlar ama durumunu açıkça ele alma çabalarını da allak bullak ediyorlardı. Hiçbir cüzzamlıdan, diye acı içerisinde düşündü, hiçbir cüzzamlıdan böyle sağlıklı bir dünyada yaşaması istenmemeli.

Yine de yadsıyamıyordu; Mhoram'ın Efendilerin ikilemlerine dair anlattıklarından etkilenmişti. Diyar ve, kendini küçük görmesine neden olsalar da, ona hizmet eden insanlar onu etkilemişti. Somurtarak balkondan ayrıldı ve oturma odasının ortasındaki taş masanın üzerine bırakılmış yemek tepsisini inceledi. Çorbanın ve yahninin dumanı tütüyor, ona ne kadar aç olduğunu hatırlatıyorlardı.

Hayır. Daha fazla ödün veremezdi. Açlık sinir sağlığına benziyordu – bir hayal, bir kandırmaca, bir düştü. Yapabileceği...

Kapıdaki tıklama düşüncelerini böldü. Bir an olduğu yerde,

kararsız kaldı. Daha fazla düşünecek zamanı olmadan herhangi biriyle konuşmak istemiyordu. Ama aynı zamanda yalnız da kalmak istemiyordu. Delilik tehdidi yalnız kaldığında hep en kötü şeklini alıyordu.

Hareket etmeye devam et, arkana bakma, diye kendi kendine sertçe mırıldandı, en iyi durumda bile işe yaradığı kuşkulu bir formülü yineleyerek.

Kapıya gitti.

Dışarıdaki koridorda Hile Troy bekliyordu.

Covenant'ın onu daha önce gördüğü gibi giyinmişti, güneş gözlükleri sertçe yerine oturtulmuştu ve dudaklarındaki hafif gülümseme tuhaf bir gizeme ve af dileyen bir kıvrıma sahipti. Covenant'ın içinin pırpır edişine keskin bir endişe sancısı eklendi. Bu adamı aklına hiç getirmemeye çalışıyordu.

"Hadi," dedi Troy. Sesi hükmedici bir güçle doluydu. "Efendiler görmen gereken bir şey yapıyorlar."

Covenant omuzlarındaki bir sarsıntıyı örtbas etmek için omuz silkti. Troy bir rakipti – Covenant bunu hissedebiliyordu. Ama kapıyı açtığı anda zaten kararını vermişti. Küstah adımlarla dışarı çıktı.

Dışarıda kapısının yanında nöbet tutan Bannor'u gördü.

Hile Troy hızlı, kendinden emin adımlarla yola düştü ama Covenant Kanbekçisine baktı. Bannor başını eğerek bakışlarına karşılık verdi; bir an birbirlerine bakakaldılar. Bannor'un yassı, kalıverengi, ifadesiz suratı zerre kadar değişmemiş, Covenant'ın gördüğü kadarıyla bir gün bile yaşlanmamıştı. Rahat ve hazır bir şekilde beklerken Kanbekçisi fiziksel bir sağlamlık, Covenant'ı ya küçülten ya da gözdağı veren elle tutulacak kadar yoğun bir yeterlilik duygusu yayıyordu; ve yine de Bannor'un ebedi anlaşılma- mazlığında Covenant ters ve üzücü bir şey hissetti.

Kanbekçilerinin iki bin yaşında olduğu söyleniyordu. Efendilere verdikleri katı ve yıpratıcı bir hizmet Andıyla durağanlığa itilip kalmışlardı, bu arada da bildikleri herkes – onları bu Andı içmeye teşvik eden Yüce Efendi Kevin ve uzun ömürlü Devler de dahil – toprak olmuştu.

Şu anda, farklı çehreli, çıplak ayaklı, kısa kahverengi tünikli Bannor'a baktıkça, Covenant anı sezgisel bir izlenime kapıldı, sanki daha önce algıladığı bilinçaltı bir his şekillenivermişti. Bannor kaç kez yaşamını kurtarmıştı? Bir an hatırlayamadı. Bilmek istediklerini Kanbekçisinin ona anlatabileceğinden, iki bin yıllık bakış açısının aşırılığı ve yurt, uyku, ölüm ve sevdiği herkesten onu koparan Andın öngörülemeyen gücüyle, Covenant'ın ihtiyacı olan bilgiyi elde ettiğinden umulmadık bir şekilde emin olduğunu hissetti.

“Bannor...” diye söze girişti.

“Başefendi.” Kanbekçisinin sesi zaman kadar duygusuzdu.

Ama Covenant nasıl soracağını bilemiyordu; Kanbekçisinin akıllara sığmaz sadakatine bir hakaret gibi gelmemesi için ihtiyacını kelimelere dökemedi. Mırıldanmakla yetindi. “Demek yine bu noktadayız.”

“Yüce Efendi size göz kulak olmam için beni seçti.”

“Hadi,” diye seslendi Troy konuşmalarını önemsemeyerek. “Bunu görmem gerek.”

Covenant bir süre daha ona aldırış etmedi. Bannor'a, “Umarım,” dedi, “Umarım işler son defasında olduğundan daha iyi gider.” Sonra döndü ve Troy'un peşinden koridor boyunca ilerledi. Kanbekçisi hiç ses çıkarmadan yürüse de Bannor'un arkasından geldiğini biliyordu.

Hile Troy Covenant'ı Kalenin katları arasından içerilere doğru sabırsızca yönlendirdi. Yüksek tonozlu salonlardan, bunları bir-

birlerine bağlayan koridorlardan ve aşağılara inen merdivenlerden çabucak geçtiler, ta ki Covenant'ın tanıdığı bir yere ulaşana kadar: Şadkaya sakinlerinin tapınma için kullandıkları Kutlu Küm-bet'in çevresindeki uzun dairesel geçitlere gelmişlerdi.

Geniş mağarada bulunan balkona açılan kapılardan birinden geçen Troy'un peşinden gitti. Boşluk silindirik bir yapıya sahipti, duvarlara oyulmuş yedi balkon bulunuyordu, düz zeminin bir tarafına bir kürsü yerleştirilmişti ve balkonların çok yukarısında açıkça görülemeyen kubbeli bir tavanı vardı. Kapalı alan loştu; tek aydınlatması kürsünün çevresine yerleştirilmiş dört büyük *lil-lianrill* meşalesiydi. Bannor dış koridordan ışık gelmesini önleyerek kapıyı kapattı ve karanlığın içerisinde boşluğun derinliğine karşı güvende olmak için Covenant parmaklıklara sıkı sıkı asıldı. Kürsünün onlarca metre yukarısındaydı.

Balkonlar neredeyse boştu. Görünüşe göre, icra edilecek tören her neyse Şadkaya'nın genel nüfusu için tasarlanmamıştı.

Dokuz tane Efendi çoktan kürsüye yerleşmişlerdi. Birbirlerine bakacak şekilde bir çember oluşturmuşlardı. Meşalelere sırtlarını dönmüş, yüzleri gölgeler içindeydi ve Covenant yüzlerini seçemiyordu.

"Bu senin işin," dedi Troy imalı bir fısıltıyla. "Başka her yolu denediler. Onları utanç içinde bunu yapmaya zorladın."

Aralarında birini taşıyan iki Kanbekçisi kürsüye doğru ilerlediler. Covenant yaralı Uğrakkolcusunu ürpererek tanıdı. *Dukkha* dermansızca çırpınıyordu, ama Kanbekçilerinin onu Efendi çemberinin içine götürmelerine engel olamadı.

"Sayrıtoprak Taşı'nın etkisini kırmaya çalışacaklar," diye sürdürdü Troy. "Riskli bir iş. Eğer başaramazlarsa aralarından birine bulaşabilir. Onunla savaşmak için çok bitkin düşmüş olacaklar."

Covenant parmaklıkları her iki eliyle birden kavrayarak aşağıdaki sahneyi seyretti. İki Kanbekçisi *dukkhayı* çemberin içinde sinmiş bir halde bıraktılar ve mağaranın duvarına doğru çekildiler. Uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca Efendiler sessizce dikkatlerini toplayarak kendilerini hazırladılar. Sonra başlarını kaldırdılar, asalarının bir ucunu önlerindeki taşla sağlamca yerleştirdiler ve şarkı söylemeye başladılar. İlahileri, sanki kubbeli karanlığın kendisi tınılıyormuş gibi mağarada yankılandı. Devasa salonun içinde küçücük görünüyorlardı, ama şarkıları cesaretle yükseliyor, havayı bir erek ve hakimiyet duygusuyla dolduruyordu.

Yankılar kaybolurken Troy Covenant'ın kulağına fısıldadı, "Eğer burada bir şeyler ters giderse, bunu ödersin."

Biliyorum, dedi Covenant her şeyin gidişini bir kahin gibi görerek. Her şeyin hesabını vermem gerekecek.

Sessizlik mağaraya yeniden dolduğunda Yüce Efendi Elena berrak bir sesle konuştu, "*Dharmakshetra* Uğrakkolcu, eğer sana yapılan fenalığın arasından bizi duyabiliyorsan, dinle. Sayrıtoprak Taşı'nın gücünü senden uzaklaştırmak istiyoruz. Lütfen bize yardım et. Garazkar'a karşı koy. *Dukkha*, kulak ver! Sağlığı ve unudu hatırla ve bu fenaliğe karşı koy!"

Hep birlikte Efendiler asalarını kaldırdılar.

Troy'un parmakları karanlıkta uzanıp Covenant'ın kolunu dirseğinin üzerinden yakaladı.

Efendiler hep bir ağızdan bağırarak, "*Melenkurion abatha*" asalarını taşla vurdular. Metal, Kutlu Kümbet'in içinde kalkanların çarpışması gibi çınladı ve mavi Efendi-ateşi her asanın yukarı bakan ucundan püskürdü. Parlak alevler ısı saçarak yanıyor, parlaklıklarının yanında meşalelerin ışığı sönük kalıyordu. Ancak Yasa Asası, bir yıldırım gibi ışıdayarak hepsinin birden gözünü aldı. Ve

asaların alevi uzaklarda kopan fırtınaların gürlemesine benzer alçak bir ses çıkardı.

Nispeten daha az güçlü asalardan biri *dukkhanın* başına doğru yavaş yavaş yatmaya başladı. Alçaldı, sonra da alevler Uğrak-kolcusunun hemen başının üzerinde kalacak şekilde durdu, sanki o noktada alevler bir dirençle karşılaşmış gibiydiler. Asayı tutan Efendi bastırıldığında asayla *dukkhanın* başı arasındaki hava alev aldı; tüm boşluk tutuştu. Ama ateş soğuk zümrüt gibi yeşildi ve Efendi'nin mavi gücünü yalayıp yuttu.

Troy'un parmakları Covenant'ın koluna pençe gibi kenetlendi. Ancak Covenant onları hissedecek durumda değildi.

Yeşil aleve karşılık vermek için Efendiler, Covenant'ın anlamadığı kelimeler kullanarak, sert, karşılıklı söylenen bir şarkı tutturdular. Sesleri yeşile çarptı ve güçlerinin gürleyen yeli arttı. Yine de gürlemenin arasından Uğrakkolcusu *dukkhanın* anlaşılabilir homurdanmaları duyulabiliyordu.

Birer birer Efendiler ateşlerini *dukkhanın* başının üzerindeki çekişmeye eklediler, ta ki geriye yalnızca Yasa Asası kalana dek. Her yeni güç yeşile dokundukça havada bir açlık ve kemik ezilmesi sesi artarak duyuldu ve uğursuz zümrüt ateş, Efendilerin gücüyle savaşmak için zalim buzlu bir cehennem gibi genişleyerek daha da bir kudretle parladı.

Ansızın, güçlü bir rüzgar tarafından üflenmişler gibi *lillianrill* meşaleleri söndü.

Troy parmaklarını iyice sıktı.

Sonra Yüce Efendi Elena'nın sesi Efendilerin şarkısının üzerinden yükseldi. "*Melenkurion abatha! Duroc minas mill kbabaal!*" Havada dönen bir savuruşla Yasa Asası'nı kavganın içine salladı.

Bir an için saldırısının kuvveti çarpışan ateşleri bir araya getir-

di. Mavi ve yeşil bir oldular ve Efendi çemberinin üzerinden büyük bir yangın felaketi gibi aç ve kükreyerek yükseldiler. Ama hemen sonra *dukkha* ruhu ikiye yırtılmışcasına bir çılgılık attı. Uza-yıp yükselen alev bir fırtına bulutu gibi patladı.

Patlama mağaradaki tüm ateşi söndürmüştü. O anda bir mezar karanlığı Efendilerin üzerine çöktü.

Sonra Kanbekçilerinin elinde iki küçük meşale belirdi. Solgun ışık yere yığılmış iki Efendinin yanında taş zeminde yatan *dukkha*ı aydınlattı. Diğerleri harcadıkları çabayla afallamış gibi asalarına yaslanmış oldukları yerde duruyorlardı.

Yerde yatan Efendileri görünce Troy, dişlerinin arasından tıslayarak geçen derin bir nefes aldı. Parmakları Covenant'ın kemik-gine ulaşmaya çalışıyormuş gibiydiler. Ama Covenant acıya dayandı ve Efendileri seyretti.

Kanbekçileri çabucak kürsünün etrafındaki dört meşaleyi yenilediler. Sıcak ışığın dokunuşuyla Covenant'ın Mhoram olduğunu gördüğü Efendilerden biri silkinerek uyuşukluğundan sıyrıldı ve yerdeki arkadaşlarının yanına diz çöktü. Ne kadar yaralandıklarını anlamak için dokunma duyusunu kullanarak, onları bir an elleriyle yokladı; sonra döndü ve *dukkha*nın üzerine eğildi. Çevresinde bastırılmış korkunun sessizliği çalkalanıyordu.

Sonunda esasından destek alarak ayağa kalktı. Alçak bir sesle konuştu ama sözleri tüm mağaranın içerisine yayıldı. "Efendiler Trevor ve Amatin'in durumları iyi. Sadece bayılmışlar." Sonra başını öne eğdi ve iç geçirdi. "Uğrakkolcusu *dukkha* ölmüş. Dilerim ruhu artık huzur bulur."

"Ve başaramadığımız için," diye ekledi Yüce Efendi Elena, "bizi affeder."

Derin bir rahatlamayla soluyarak Troy Covenant'ı bıraktı. Co-

venant üst kolunun aniden sancıldığını hissetti. Zonklama kendi ellerinin acıdığının farkına varmasını sağladı. Parmaklıkları sıkı sıkı kavraması sonucu elleri kasılmış, sonunda tutmaz olmuşlardı. Keskin bir acıydı ama bunu hoş karşıladı. Uğrakkolcusunun kırık uzuvlarında ölümü görebiliyordu. Kollarındaki morluklar, avuçlarındaki acılı kasılma yaşamın kanıtıydı.

Sersem sersem, “Onu öldürdüler,” dedi.

“Ne yapmalarını istiyordun ki?” diye tersledi Troy patlamaya hazır bir hiddetle. “Esir mi tutsalardı, canlı ve azap içinde? Onu salıverip sorumluluktan kaçsalar mıydı? Onu soğukkanlılıkla öldürseler miydi?”

“Hayır.”

“O zaman tek seçeneğin bu. Denenmedik bir bu kalmıştı.”

“Hayır. Anlamıyorsun.” Covenant açıklayacak sözleri bulmaya çalıştı, ama daha ileri gidemiyordu. “Habis’in onlara ne yaptığını anlamıyorsun.” Kasılmış parmaklarını parmaklıklardan çekti ve Kümbetten ayrıldı.

Dairesine ulaştığında hâlâ kendini toparlayamamıştı.

Kapıyı arkasından kapamayı düşünmedi ve Nişancı girmek için izin istemeye bile yeltenmeden daireye daldı. Ancak Covenant ziyaretçisiyle ilgilenmedi. Doğruca yemek tepsisinin başına gitti, dumanı hâlâ tüten tasların yanında duran şişeyi aldı ve karnının sıcaklığını bastırmaya çalışıyormuş gibi kana kana içti. Şişedeki pınarşarabının hafif, taze ve biramsı bir tadı vardı; bedenindeki tozlu boşlukları temizleyerek içini yıkadı. Şişeyi bitirdi, sonra da gözleri kapalı bir an öylece kaldı, içkinin verdiği duygunun tadını çıkarıyordu. İçkinin berrak parlaklığı göğsündeki sıkışmayı bir miktar rahatlattıktan sonra masanın başına oturdu ve yemeye başladı.

“Bu bekleyebilir,” dedi Troy homurdanarak. “Seninle konuşmam gerek.”

“Konuş o zaman,” dedi Covenant yahniden aldığı bir lokmayı ağzında döndürerek. Ziyaretçisinin ısrarlı sabırsızlığına karşın yemeyi sürdürdü. Duyduğu kuşku onu yaptığına pişman bırakmadan önce verdiği kararı uygulayıp yemeği süratle yedi.

Troy kaskatı bir havayla odada bir an gezindi sonra da Covenant’ın karşısına oturdu. Otururken de ayaktaki eğilmez dikliğini koruyordu. Parıldayan, kapalı siyah güneş gözlükleri yanaklarındaki ve alnındaki kasların gerginliğini vurguluyordu. Özenle söze girişti, “Bunu zora koşmaya kararlısın değil mi? Bunu herkes için zorlaştırmaya kararlısın.”

Covenant omuz silkti. Pınarşarabı içinde yayıldıkça Kutlu Kümbet’te gördüklerinin etkisinden sıyrılmaya başladı. Aynı anda Troy’a duyduğu güvensizliği de hatırladı. Giderek artan bir ihtiyatla yedi, Nişancıyı gözucuyla izliyordu.

“Anlamaya çalışıyorum,” diye sürdürdü Troy zorlama bir sesle. “Tanrı biliyor ya buradaki herhangi birinden daha fazla şansım var.”

Covenant tahta çatalı bıraktı ve Troy’a açık açık baktı.

“Aynı şey ikimizin de başına geldi.” Covenant’ın yüzündeki bariz şüpheyi görünce de karşılık verdi, “Ah, yeterince açık. Beyaz altın bir nikah yüzüğü. Çizmeler, kot pantolon ve tişört. Telfonda karınla konuşuyordun. Ve ondan önce de –doğru mu biliyorum?– sana bir araba çarpmıştı.”

“Bir polis arabası,” diye mırıldandı Covenant, Nişancıya bakarak.

“Gördün mü? Her ayrıntıyı görebiliyorum. Ve sen de aynı şeyi benim başımdan geçenler için yapabilirsin. İkimiz de buraya

aynı yerden, aynı dünyadan geldik, Covenant. Gerçek dünyadan.”

Hayır, dedi Covenant iki ağır soluk arasından. Bunların hiçbirisi gerçekten olmuyor.

“Hattâ senin adını duydum,” diye sürdürdü Troy sanki bu söylediği tartışma götürmezmiş gibi. “Kitabını okudum – daha doğrusu kitabın bana okundu. Beni etkiledi.”

Covenant burun kıvrıdı. Ama rahatsız olmuştu. O kitabı yakmakta çok geç kalmıştı; yakasını bir türlü kurtaramıyordu.

“Dur bir dakika. Kahrolası kitabın en çok satanlar arasındaydı. Yüzlerce binlerce insan okudu onu. Filmi de çevrildi. Bunları biliyor olmam senin hayalgücünün bir parçası olduğum anlamına gelmez. Aslında buradaki varlığım, senin aklını kaçırmadığının kanıtı. Birbirinden bağımsız iki akıl aynı olguyu algılıyorlar.”

Bunu güven dolu bir akla yatkınlıkla söylemişti, ama Covenant etkilenmedi. “Kanıt mı?” diye mırıldandı. “Başka neye kanıt dediğini duymak hoşuma giderdi.”

“Benim buraya nasıl geldiğimi bilmek ister misin?”

“Hayır!” Covenant aniden hiddetlendi. “Neden geri gitmek istemediğini bilmek istiyorum.”

Bir an Troy, güneş gözlüklü yüzünü Covenant'a döndürerek öylece oturdu. Sonra birden ayağa fırladı ve yine odada gezinmeye başladı. Odanın sonuna ulaştığında topuğunun üzerinde savrulurken sertçe döndü ve, “İki nedeni var,” dedi. “Birincisi burayı seviyorum. Faydalı olunduğuna değecek bir şeye bir faydam dokunuyor. Bu savaşta tehlikede olan konular savaştığına değecek gördüğüm yegane şeyler. Diyar'daki yaşam muhteşem. Korunmayı hak ediyor. Bir kez olsun iyi bir şey yapabilirim. Zamanımı birlik istihdamı, birincil ve ikincil saldırı kabiliyetleri, seferberlik va-

ziyetleri, maneviyat parametreleri, ölümcül genetik vakaların nükleer endüksiyonu gibi şeylerle harcamak zorunda değilim,” diye acı acı anlattı. “Gerçek bir kötülüğe karşı korunulmasına yardımcı olabilirim. Geldiğimiz dünyada, ‘gerçek’ dünyada, renkler bu kadar açık seçik değil, mavi yok, siyah, yeşil, kırmızı yok, yerine ‘abanoz, cerahat, kan, pas’ renkleri var. ‘Gerçeğin’ rengi gri.

“Aslında” –tekrar sandalyesine oturdu ve sesi daha bir solbet havasına büründü– “buraya gelene kadar grinin ne olduğunu bilmezdim. Bu da benim ikinci nedenim.”

Her iki elini birden götürüp güneş gözlüğünü çıkardı.

“Körüm.”

Göz çukurları boştu, göz yuvarları yoktu, hattâ göz kapakları ve kirpikleri de yoktu. Gözlerinin olması gereken yeri boş bir deri kaplamıştı.

“Doğuştan böyleyim,” dedi Nişancı, Covenant’ın şaşkınlığını görüyormuş gibi. “Kalıtsal bir hilkat garibesi. Ama annem ve babam yaşamama karar vermişler ve onlar ölüp gidene kadar kendi başıma iş görmenin çeşitli yollarını öğrenmişim. Özel okullara gittim, özel yardımlar aldım. Birkaç yıl daha uzun sürdü çünkü çoğu şeyin bana okunması gerekiyordu, ama zamanla liseyi ve üniversiteyi bitirdim. Bundan sonra tek gerçek becerim üç boyutlu ilişkileri akılda tutmak oldu. Örneğin, önümde tahta olmadan satranç oynayabilirdim. Ve biri bana bir odayı anlatacak olsa, hiçbir şeye çarpmadan odada gezinebilirdim. Temel olarak bu işte iyidim çünkü yaşamayı bu şekilde başarıyordum.

“Böylece sonunda kendime Savunma Bakanlığının beyin takımında bir iş buldum. Göremediği durumları anlayacak adamlar arıyorlardı – fiziksel verilerle uğraşmak için dilini kullanan adamlar. Ben savaş oyunları, bilgisayar varsayımları ve o tür şeylerde

uzmandım. Tek ihtiyacım olan yeryüzü şekilleri, birliklerin gücü, teçhizat ve istihdamlar, destek kabiliyetleri gibi konularda ayrıntılı sözel açıklamaydı, sonra oyunu bana bırakıyorlardı. Her zaman kazandım. Ve buradan nereye vardık? Hiçbir yere. Ben ekibin hilkat garibesiydim, o kadar.

“Elimden geldiği kadar kendime bakmaya çalıştım. Ama kalacak yer açısından ne bulursam onunla yetinmek zorundaydım. Dokuzuncu katta bir apartman dairesi bulmuştum ve bir gece çıkan yangında kül oldu. Yani ben kül olduğuna kanaat getirdim. Benim dairem alev aldığı anda itfaiye daha gelmemişti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Alevler beni bir köşede kıstırmışlardı ben de sonunda pencereden dışarı çıktım. Isıdan parmaklarım su toplarken ben pervazdan aşağı sallandım. Bırakmamaya kararlıyım çünkü dokuzuncu katın yerden ne kadar yukarıda olduğuna dair oldukça kesin bir fikrim vardı. Yine de fark etmedi. Bir süre sonra parmaklarım dayanamayacak duruma geldi.

“Hatırladığım bir sonraki şey çimen gibi bir şeyin üzerinde yatıyımdı. Serin bir esinti vardı, ama güneşin tepede olduğunu anlayabileceğim kadar da sıcaktı. Ters olan tek şey yanmış et kokusuydu. Benden geldiğini düşündüm. Sonra sesler duydum – telaşlı, bir şeyi önlemek için koşuşturan insanlar. Beni onlar buldular.

“Daha sonra neler olduğunu öğrendim. İlim Meclisi'nden genç bir öğrenci üzerinde çalıştığı İkinci Mühür'ün bir parçasından bir ilham almış. Tüm bunlar beş yıl kadar önceydi. Diyar'a nasılardım getireceğini –seni nasıl çağıracağını– bulduğunu sanmış. Denemek istemiş ama İlimmuhafızları izin vermemişler. Çok tehlikeyliymiş. Bu fikrini incelemeye almışlar ve bu kuramı nasıl sınıyacakları konusunda kendilerine yardımcı olması için Şadkaya'dan bir Efendi gelmesi için haber göndermişler.

“Ama fikri bulan adam beklemek istememiş. İlim Meclisi’nden ayrılmış ve rahatça çalışabileceği kadar uzak olduğuna inandığı bir noktaya varana dek Toğrükonuş’un batı tepelerine birkaç kilometre tırmanmış. Sonra da ayine başlamış. Her nasılsa adamın kullandığı gücü İlimmuhafızları hissetmişler ve peşinden gitmişler. Ama geç kalınmış. Adam başarılı olmuş –bir ölçüye kadar. İş bittiğinde ben orada otların üzerinde yatıyormuşum, o ise– o ise yanarak ölmüş. Bazı İlimmuhafızlarının düşüncesine göre beni öldürmesi gereken ateş onu yakmış. Söyledikleri gibi tehlikeli bir işmiş.

“İlimmuhafızları beni yanlarına aldılar ve bana baktılar, ellerime şifa kili koydular – hattâ gözlerime bile koydular. Çok geçmeden bir şeyler görmeye başladım. Görmeye alıştığım şey her neyse onun içinde renkler ve şekiller belirmeye başladılar. Yuvarlak, beyaz, kavuniçi bir halka her gün üzerimden geçti, ama ne olduğunu bilmiyordum. Onun ‘yuvarlak’ olduğunu bile bilmiyordum. Yuvarlağın ne olduğuna dair görsel hiçbir fikrim yoktu. Ama gördüklerim giderek güçlenmeye başladılar. Sonunda Elena –Şadkaya’dan gelen Efendi oydu ama o zamanlar Yüce Efendi değildi– zihnimle görmeyi öğrendiğimi söyledi, sanki beynim alnımdan görmeye başlamıştı. Buna inanmadım ama bana gösterdi. Üç boyutlu konumlarla ilgili hislerimin ‘gördüklerimle’ nasıl birebir örtüştüğünü ve dokunma duyumun çevremdeki şekillerle nasıl uyumlu olduğunu bana gösterdi.”

Troy bir şeyler anımsayarak bir an duraladı. Sonra daha bir güçle, “Sana anlatacağım,” dedi. “Geri gitmeyi hiç düşünmüyorum. Nasıl gidebilirim ki? Buradayım ve görebiliyorum. Diyar bana, ömürler adasam karşılığını veremeyeceğim bir armağan verdi. Fazlasıyla büyük bir borcun altına girdim – İlk kezinde Şadkaya’nın tepesinde durup Rill ve Llurallın nehirlerinin birleştiği yere

baktım –hayatımda ilk kez görebiliyordum– ilk kez, Covenant, böyle manzaraların var olduğunu öğreniyordum – Bu savaşı Diyar adına kazanmaya yemin ettim. Füzeler ve bombalar olmayınca savaşmak için başka yollar vardı. Efendileri ikna etmek biraz zamanımı aldı, ama bu zaman Savaşocağındaki en iyi taktikçilerin hepsini alt etmeye yetti. Ardından beni Nişancıları yaptılar. Şimdi ise hazır sayılıyım. Zorlu bir stratejik sorun – en iyi savunma hattı olan Topraksonu'ndan çok uzağız. Ve gözcülerimden de haber alamadım. Habis'in hangi yönden bize ulaşmaya çalışacağını bilmiyorum. Ama adil bir dövüşte onu yenebilirim. Bu anı heyecanla bekliyorum.

“Geri dönmek mi? Hayır. Asla.”

Hile Troy tekdüze bir tonda konuşuyordu, sanki duygularını dinleyicisine açık etmek istemiyor gibiydi. Ama Covenant kelimelerin altında yatan coşkuyu hissedebiliyordu – saklı kalamayacak kadar ele avuca sığmaz tutkulu bir tınıydı.

Troy maksatlı olarak Covenant'a eğildi ve parlamaya hazır öfkesi sesine geri geldi. “Aslına bakarsan seni hiç anlayamıyorum. Tüm buraların” –kaba bir hareketle Şadkaya'yı işaret etti– “senin etrafında döndüğünü biliyor musun? Beyaz altın. Barışı yerle bir eden vahşi büyü. İkinci Mühür'ü bulan ve Yasa Asası'nı kurtaran İnançsız –duyduğuma göre istemeden olmuş. Kırk yıl boyunca İlim Meclisi ve Efendiler seni geri getirmek için bir yol arayıp durdular. Beni yanlış anlama– Diyar'ı savunmak için insanoğlunun sınırları dahilinde her yolu bulmayı denediler. Savaşocağını güçlendirdiler, İlim üzerine kafa patlattılar, Mhoram'ın Habis Yuvası'na yaptığı yolculuk gibi şeyler için yaşamlarını tehlikeye attılar. Ve çok da dürüstler. Senin belirsiz durumunu kabullenmek konusunda ısrar ediyorlar. Senin onları kurtarmanı beklemedikleri konu-

sunda ısrar ediyorlar. Tek istedikleri vahşi bütünün Diyar'a yardım etmesini mümkün kılmak, böylece olası bir umudu gözden ka ırmadıkları için kendilerine kızmayacaklar. Ama  unu bil – senden başka bir umutları olmadığını da biliyorlar.

“Efendi Mhoram'ı biliyorsun. O adamın ne kadar sağlam olduğu konusunda bir fikrin vardır. Öyle metanetli ki daha hepsini kullanması gerekmemi . Dinle. Uykusunda bağırıyor. Rüyaları o kadar kötü. Bir kez duydum. Ertesi sabah onu endi elendiren şeyin ne olduğunu sordum. O sakın, nazik sesiyle eğer sen kurtarmazsan Diyar'ın öleceğini söyledi.

“Bunu söyleyen Mhoram da olsa inanmıyorum. Ama tek o değil ki. Yüce Efendi Elena yerken, içerken, uyurken İnançsız diyor başka bir şey demiyor. Vah i büyü ve beyaz altın, Y z kka an Covenant. Bazen takıntı yaptığını düşünüyorum. O kadar ki...”

Ama Covenant daha fazla sessiz kalamadı. Bu kadar ba lılı ın sorumluluğunu almaya dayanamazdı. Sertçe lafını kesti, “Neden?”

“Bilmiyorum. Seni tanımıyorum bile.”

“Hayır. Demek istediğim, neden Mhoram değil de o Yüce Efendi?”

“Fark eder mi?” dedi Troy kızgınlıkla. “Divan onu seçti. Birkaç yıl önce –eski Yüce Efendi Osondrea  ld   nde. Zihinlerini bir araya getirdiler– daha önce buraya geldiğinde Efendilerin bir düşünce havuzu oluşturup beraber d   nebildiklerini fark etmiş olmalısın – ve onu seçtiler.” Konuşurken sesindeki kızgınlık giderek söndü. “Bazı farklı vasıfları olduğunu, onu bu savaş için en iyi  nder yapan bazı ruhsal eğilimleri olduğunu söylediler. Ona hayır demek olanaksız. Habis'e karşı  atal ka ıkla sava ırım, yeter ki...”

“Bu yüzden seni anlayamıyorum. Bahar Kutlaması'nı görmüş yaşayan son insan olabilirsin. Ve o, Diyar'ın tüm cazibesinin ci-

sim bulmuş hali gibi orada durmuş, sana bir yalvarmadığı kalmış. Ve sen!" Troy eliyle masaya vurdu ve boş göz çukurlarını Covenant'a dikti. "Sen hayır diyorsun."

Ani bir hareketle gözlüklerini geri taktı ve tekrar odayı arşınlamak üzere masadan uzaklaştı, Covenant'ın aksiliği karşısında yerinde duramıyor gibiydi.

Troy bol keseden vardığı yargılarla –kendi dürüstlüğüne duyduğu güvenle– köpürürken, Covenant onu seyretti. Ama Covenant Troy'un sesinde başka bir şey daha, farklı bir açıklama daha duymuştu. Sakınmadan buna parmak basarak sordu, "Mhoram da ona âşık mı?"

Bunun üzerine Troy yerinde hızla dönüp İnançsız'a suçlamalarla kaskatı kesmiş bir parmak doğrulttu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Buradaki güzelliği göremeyecek kadar dalgacısın. Ucuz herifin tekisin. Kendi 'gerçek' dünyanda tüm o telif ücretleri cebine dolarken malı götürdün. Hastaysan ne olmuş? Bu senin zengin olmanı engellemiyor. Buraya gelmek yalnızca çok satanlar listesinde yeni yerler edinmeni geciktiriyor. Neden Garazkar'la savaşıyorsun ki? Sen de tıpkı onun gibisin."

Nişancı devam edemedi Covenant hırıltı dolu bir sesle araya girdi, "Çık dışarı. Kapa çeneni ve çık dışarı."

"Hadi ordan. Çıkıyorum, sen neden böyle davrandığın..."

"Çık dışarı."

"...doğru dürüst açıklayana kadar gitmiyorum. Sırf Efendiler sana bel bağlayamayacak kadar dürüst oldukları için buradan çıkıp Diyar'ı yok etmene izin vermeyeceğim."

"Bu kadar yeter!" Covenant ayağa fırlamıştı. Kendini tutmasına fırsat kalmadan acısı yüzeye çıkıverdi. "Bir cüzamlinin ne olduğunu bile bilmiyorsun değil mi?"

“Ne fark eder? Hiç gözün olmamasından daha kötü değil. Burada sağlıklı değil misin?”

İçindeki yaranın, öfke dolu kederinin tüm gücünü toplayıp Covenant dert yandı, “Hayır!” Ellerini salladı. “Sen buna sağlık mı diyorsun? Bu bir yalan!”

Bağırışı Troy’u görünür şekilde afallatmıştı. Güneş gözlüklerinin ileri sürdüğü siyah sav sarsıldı; ruhunun içi kuşkuyla karıştı. İlk kez kör bir adam gibi göründü.

“Anlayamıyorum,” dedi alçak sesle.

Covenant’ın bakışlarının saldırısına bir an daha karşı koydu. Sonra döndü ve küçük düşmüş gibi sessizce hareket ederek odayı terk etti.

Yüce Efendi

Akşam olduğunda Thomas Covenant balkonunda oturmuş güneşin Garp Dağları'nın arkasından batışını seyrediyordu. Yaz daha sona ermemiş olsa da dorukların çoğunda beyaz kar ısıltısı vardı. Güneş arkalarında kayboldukça batı ufku hem soğuk hem de ateşle ısıldıyordu. Olağanüstü bir gökyüzünün altına boylu boyunca serilmiş kardan, ılık beyaz gümüş renklerle yansıyor, tuncu-altın rengi karışımı ateşli bir görüntü yelkenleri rüzgarla dolmuş bir gemi gibi ufukta süzülüyordu.

Covenant bu manzarayı kasvetli bakışlarla seyretti. Bir somurtma alnını yumruk gibi sıkıyordu. Öğleden sonrayı boş bir öfke içinde geçirmişti ama bir süre sonra Troy'a duyduğu kızgınlık Diyar'a çağırılmış olmaya verdiği itirazların külleri arasında sönüp gitmişti. Şimdi kalbini soğuk hissediyordu, ıssızdı ve yalnızdı. Mhoram'a açıkladığı kararı, hayatta kalmak konusundaki azmi fazla gösterişli gibi duruyordu – delice ve bunakçaydı. Ve yüzündeki somurtuş alnını öyle sıkıyordu ki kafatasının üzerindeki et iyileştiğini kabul etmiyor gibiydi.

Balkondan atlamayı düşünüyordu. Yükseklik korkusunu bastırabilmek için aşağıyı göremeyecek kadar gece karanlığının bastırmasını beklemesi gerekecekti. Ama bu açıdan bakınca bu dü-

şünce hem çekici hem de itici geliyordu. Cüzzamlı eğitimine ters düşmüştü, yaşama bağlı kalmak için şimdiye dek katlandığı her şeyi alaya almıştı. En sertinden bir küstahlık kadar acı bir yenilgiden bahsediyordu. Ama bu ikileminden kurtulmayı da için için istiyordu. Kendini çorak bir arazi kadar kuru hissetti ve bahane bulmak kolaylaşmaya başladı. Bunların arasında en başta gelen Diyar gerçek olmadığı için onu öldüremeyeceğiydi; buradaki ölüm onu inanabileceği tek şey olan gerçekliğe dönmeye zorlamak dışında bir şey yapamazdı. Yalnızlığının arasında bu düşüncenin cesurca mı yoksa korkakça mı olduğunu kestiremiyordu.

Yavaş yavaş güneşin son ışıkları da dağların arkasında kaldı ve süslemeleri gökyüzünden silindi. Akşam karanlığı dorukların gölgeleri arasından çıkıp yayıldı ve aşağıdaki ovaları, Covenant onları göğün altında, sırt üstü yatan, tedirgin şekiller olarak görene kadar silikleştirdi. Yıldızlar belirdiler ve uçsuz bucaksız uzayı aydınlatmak istenmişcesine ağır ağır parlaklaştılar; ama aralarındaki boşluklar çok genişti ve oluşturdıkları harita okunacak gibi değildi. Covenant'ın tozlu, bereketsiz bakışları altında tesellisi mümkün olmayan bir biçimde ışıldadılar.

Kapısının nazikçe çalındığını duyduğunda yalnız kalma gereksinimi bu müdahaleyle homurdandı. Ama başka gereksinimleri de vardı. Kapıyı açmak için kendini zorladı.

Sessiz menteşelerin üzerinde taş kapı kolayca açıldı ve canlı bir biçimde aydınlatılmış koridordan odaya dolan ışık bir an gözlerini o kadar kamaştırdı ki dışarıdaki iki kişiden hiçbirini tanıyamadı. Sonra bir tanesi, "Başefendi Covenant, sana hoş geldin diyoruz," dedi kulağa neşeyle kaynıyor gibi gelen bir sesle. Covenant Tohrm'u tanıdı.

"Hoş geldin, doğruluktan şaşma," dedi Tohrm'un yanındaki

özenle, sanki bir hata yapmaktan korkuyordu. “Bizler Efendiler Kalesi’nin Ocakkullarıyız. Lütfen hoş geldinlerimizi ve misafirperverliğimizi kabul et.”

Covenant’ın gözleri uyum sağlayınca iki adamı birden tarttı. Tohrm’un yanındaki, gri yeşilimsi bir Ağaçköylü pelerini giyiyordu ve saçlarında bir Çerağabanın işareti olan küçük bir çelenk vardı. Ellerinde meşale olarak kullanılacak bir yığın düzgün tahta çubuklar taşıyordu. Her iki Ocakkulunun da tıraşları pürüzsüzdü, ama Çerağban arkadaşından daha uzun boylu ve daha inceydi. Tohrm bir Taşaltının tıknaz, kaslı cüssesine sahipti ve yumuşak bir pantolonla toprak renkli bir tünik giymişti. Arkadaşının pelesinin kenarları Efendi mavisıyla işlenmişti; kendi tünığının omuzlarında da mavi apoletler dikiliydi. Her elinin avucunda küçük, üstleri örtülü taş kaseler tutuyordu.

Covenant Tohrm’un yüzünü dikkatle inceledi. Ocakkulunun uyanık gözleri ve hazır gülümsemesi Covenant’ın onları hatırladığından daha ciddi duruyorlardı, ama yine de büyük bir değişiklik yoktu. Mhoram gibi tüm kırk yıla sayılabilecek kadar yaşını göstermiyordu.

“Adım Borillar,” dedi Tohrm’un arkadaşı, “*Lillianrill* Çerağbanı ve Efendiler Kalesi’nin Ocakkulu. Bu Tohrm, *rhadhamaerl* Çakılustası ve benim gibi Efendiler Kalesi’nin Ocakkulu. Karanlık yüreği kurutur. Size ışık getirdik.”

Ama Borillar konuşurken endişeli bir ifade Tohrm’un yüzüne dokundu, “Başefendi, iyi misiniz?”

“İyi mi?” diye belli belirsiz mırıldandı Covenant.

“Aldınızda bir bulran var ve size acı veriyor. Bir Şıfacı çağırayım mı?”

“Ne?”

“Başefendi Covenant, size borçluyum. Bana söylenene göre kendi yaşamınızı tehlikeye atıp eski dostum Birinair’i Gökğürültüsü Dağı’nın altında tehditkar ateşin içinden çekip almışsınız. Yaşamını kurtarmak için geç kalınmış olsa da bu çok cesurca bir davranış. Benden istediğiniz bir şey olursa çekinmeyin. Birinair’in hatırı için sizin için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Covenant başını salladı. Tohrm’un anlattıklarını düzeltmesi gerektiğini, Birinair’i kurtarmak için değil kendini feda etme gayretiyle o ateşe atladığını ona açıklaması gerektiğini biliyordu. Ama cesaret edemiyordu. Boş boş bakarak kenara çekildi ve Ocakkullarını dairesine buyur etti.

Borillar hemen meşalelerini yakmaya koyuldu; iyi, yalın bir izlenim yaratmak istermişcesine duvardaki tutaklara heyecanla ilerledi. Covenant bir an onu seyretti ve Tohrm üstü kapalı bir gülümsemeyle anlattı, “Saygıdeğer Borillar size hayran Başefendi. İnancsız’ın efsanelerini beşiğinden beri dinlemiş. Ve Ocakkulu olalı da çok olmadı. *Lillianrill* ilmi öğreten bir önceki ustası, Yüce Efendi Loric Şerseskesen’in söz verdiği üzere Devler için tasarladıkları Yıldızfilizi gemi omurgalarının ve dümenlerinin yapımına nezaret etmek için görevinden ayrıldı. Borillar bu sorumluluğa getirilişinin zamansız olduğunu düşünüyor. Eski dostum Birinair burada olsaydı ona enik lakabını takardı.”

“Daha genç,” dedi Covenant boş boş. Sonra Tohrm’a dönüp onu en çok ilgilendiren soruyu sormaya kendini zorladı. “Ama sen – sen çok gençsin. Daha çok yaşlanmış olmalıydın. Kırk yıl oldu.”

“Başefendi, tam elli dokuz yaz gördüm. Sizin, Devlerden Tuz-yürek Köpükizci’yle beraber Şadkaya’ya gelişinizden beri kırk bir yaz geçti.”

“Ama sen yeterince yaşlanmamışsın. Kırkından fazla göstermiyorsun.”

“Ah,” dedi Tohrm, geniş geniş sırtarak, “ilmimize ve Şadka-ya’ya hizmet etmek bizi genç tutuyor. Biz olmazsak bu görkemli Dev yapımı salonlar karanlık ve -doğruyu söylemek gerekirse- kışın da soğuk olurlar. Böyle bir iş yapmanın mutluluğuyla kim yaşlanabilir ki?”

Neşeyle uzaklaştı, kaselerinden birini oturma odasındaki masanın üzerine, diğerini de yatak odasında yatağın yanına bıraktı. Kaseleri açtığında ışırcakılın sıcak ışıltısı meşalelerin ışığına eklendi ve dairesinin aydınlığına daha hoş ve her nasılsa sevecen bir hava kattı.

Tohrm, yeni eşilmiş toprağı andıran ışırcakıl kokusunu memnun bir gülümsemeyle soludu. Arkadaşı yatak odasında son meşalesini de yakmak üzereyken işini bitirmişti. Borillar oturma odasına dönmeden önce, daha yaşlıca olan Ocakkulu Covenant’a yaklaştı ve fısıldadı, “Başefendi, saygıdeğer Borillar’a bir şeyler söyleyin. Buna çok değer verecektir.”

Hemen sonra Borillar odayı boylu boyunca geçip kapının yanında dimdik durdu. Yüce bir görevi yerine getirmeye kararlı, azimli bir rahip yardımcısı gibiydi. Gençliğiyle gelen şevki ve Tohrm’un ricası sonunda Covenant’ı beceriksizce de olsa bir şeyler söylemeye itti. “Teşekkür ederim, Çerağban.”

O anda Borillar’ın ifadesi mutluluğa dönüştü. Ağırbaşlılığını korumaya, sırtısını tutmaya çalıştı, ama efsanelerin anlatageldiğı adam, İnançsız ve Yüzükkağan onunla konuşmuştu. Bir karşılık ağzından pat diye dökülüyordu, “Hoş geldin, Başefendi Covenant. Diyar’ı kurtaracaksın.”

Tohrm bir kaşını eğlenerek meslektaşına doğru kaldırdı, Co-

venant'a Şen, mteŐekkr bir eğilmeyle selam verdi ve erağbana ocladan dışarı eşlik etti. Ayrılırken Tohrm kapıyı kapamaya yel-tendi, sonra durdu, koridordaki birini başını sallayarak selamladı ve kapıyı açık bırakarak gitti.

Bannor odaya girdi. Asla uyumayan, nadiren kırpılan gözlerini Covenant'ın gözlerine dikti ve, "Yüce Efendi seninle Şimdi ko-nuŐmak istiyor," dedi.

"Hay, kahretsin," diye homurdandı Covenant. PiŐmanlıęı andı-ran bir ifadeyle balkona ve ötesinde uzanan geceye baktı. Sonra KanbekÇisiyle beraber gitti.

Koridorda yürürken kendine hızla UGD uyguladı. Anlamsız bir çabaydı, ama kim olduğunu ve yaşamının temel gerçeğini kendine hatırlatmaktan başka bir nedeni olmasa da bu alıŐkanlı-ęı korumaya ihtiyaı vardı. Kasıtlı olarak yapmıştı, bilinçli bir se-imin sonucu olarak. Ama dikkatini üzerinde toplayamadı. Yrr-ken Şadkaya onun üzerindeki eski etkisini tekrar göstermişti.

Kalenin yüksek, karmaşık yollarının tuhaf bir ikna gücü, bir inandırıcı olma becerisi vardı. Bu yollar dağ çıkıntısının içine Tuz-yürek Köpükizci'nin güleç, öykü seven ataları tarafından oyul-muŐtu ve tıpkı Devler gibi candan, bozulmaz bir havaya sahipti. Bannor onu Şimdi de Şadkaya'nın daha önce hiç gitmediği derin-liklerine götürüyordu. Uyanan algılarıyla devasa kayaların tepe-sinde durduğunu hissedebiliyordu; sanki sonsuz ağırlıkla açık bir iletişim kurmuştu. Ve tam olarak duyulamayan bir ses perdesin-den, tam da duyma denemeyecek bir biçimde, çevresindeki du-varların arkasında uyuyan ya da çalışan insanları duyumsayabili-yordu. Koca Kalenin nefes aldığını neredeyse duyar gibiydi. Ve yine de tüm bu çeşit çeşit, hesapsız tonlarla ölçülen kayalar kor-kutucu değillerdi. Şadkaya onda aşılmaz bir güven hissi uyandırdı-

yordu; dağ yıkılacağından korkulmasına izin vermiyordu.

Sonra o ve Bannor girişinde iki Kanbekçisinin kendilerine özgü kaygısız isteklilikle nöbet tuttukları loş bir koridora geldiler. Koridorda ne meşale ne de başka ışık vardı, ama uzak ucundaki güçlü bir ışık burayı aydınlatıyordu. Arkadaşlarını başıyla selamlayarak Bannor Covenant'ı içeri götürdü.

Koridorun sonunda yüksek tavanlı bir mağaranın içinde, çağlar boyunca itinayla cilalanmış kadar pürüzsüz taş bir zemine sahip geniş, yuvarlak bir avluya geldiler. Parlak, soluk sarı ışık bu zeminden geliyordu; taş yapılırken içine güneşten bir parça konmuş gibi ışığıyordu.

Avluda başka ışık yoktu. Ancak zemin seviyesinde kör edici olmamasına karşın parıltı tüm karanlığı dağıtıyordu. Covenant bu ışık altında mağarayı baştan aşağı inceleyebilirdi. Duvarlarda düzenli aralıklarla dizili, arkalarında, avlunun üzerindeki boşluğa erişilmesini sağlayan geçitler olan parmaklıklı çıkıntılar vardı.

Covenant'ın çevresine bakınmasına izin vermek için Bannor bir an durdu. Sonra çıplak ayaklarıyla ışıldayan zeminin üzerinde yürüdü. Kuşkulu adımlarla, ayaklarının yanacağından korkarak, Covenant da peşinden gitti. Botlarından geçen sessiz bir güç tınlaması dışında hiçbir şey hissetmedi. Bu tınlama sinirlerinde karıncalanma yaratan bir titreşimi harekete geçirmişti.

Ancak yerin verdiği hisse uyum sağladıktan sonra, avlunun çevresinde geniş aralıklarla yerleştirilmiş kapılar olduğunu gördü. On beş tane saydı. Dokuzunda Kanbekçisi nöbetçiler bekliyordu ve bu dokuz kapının her birinin birkaç metre ötesinde, ışıldayan zeminin üzerinde tahtadan bir üçayak duruyordu. Bu üç ayaklardan üç tanesine Efendilerin asaları konmuştu – ve aralarından biri de Yasa Asası'ydı. Kalınlığıyla ve demir ökçelerinin arasına ka-

zınmış karmaşık simgelerle diğer asaların pürüzsüz tahtalarından ayırt edilebiliyordu.

Bannor Covenant'ı Asanın arkasındaki kapıya götürdü. Orada bekleyen Kanbekçisi onları karşılamak üzere bir adım öne çıktı, başını sallayarak Bannor'u selamladı.

Bannor, "Başefendi Covenant'ı Yüce Efendiye getirdim," dedi.

"Onu bekliyor." Ardından nöbetçi bakışlarındaki tehditkar sakinliği Covenant'a çevirdi. "Biz Kanbekçileriyiz. Efendilerin güvenliği bize emanet edilmiştir. Ben Morin, Tuvor'u kaybedişimizden bu yana Kanbekçileri Üstnişancısıyım. Yüce Efendi seninle yalnız görüşecek. Ona zarar vermeyi düşünme bile İnancsız. Buna izin vermeyiz." Yanıt beklemeden Morin yana çekilip Covenant'ın kapıya yaklaşmasına izin verdi.

Covenant, Yüce Efendiye zarar verebilmesinin nasıl mümkün olacağını soracaktı ki, Bannor onu önledi. "Burada," diye açıkladı Kanbekçisi, "Efendiler sorumluluklarını bir kenara bırakırlar. Bırakırlar buraya asalarını ve bu kapılar ardında dinlenirler, Diyar'ın tasalarını unuturlar. Yüce Efendi seninle burada görüşerek sana büyük bir onur bahşediyor. Asa ya da bir muhafız olmadan seni kendi kendine kalabildiği tek yerde bir dost olarak karşılıyor. Başefendi, sen Diyar'ın düşmanlarından değilsin. Ama pek az saygı gösteriyorsun. Buna saygı göster."

Sözlerini vurgulamak istermişcesine Covenant'ın gözlerine bakışlarını dikti. Sonra gidip kapıyı çaldı.

Yüce Efendi kapıyı açtığı anda Covenant ilk kez onu açıkça gördü. Efendilere özgü mavi cübbesini bir kenara bırakmış, onun yerine uzun, açık kalverengi, omuzları boyunca beyaz bir desen işlenmiş bir Taşaltı entarisi giymişti. Beline bağlı beyaz bir kordon endamını vurguluyordu ve yer yer soluk bal rengi serpişmiş, par-

lak kahverengi gür saçları omuzlarına düşüyor oradaki deseni örtüyordu. Beklediğinden daha genç görünüyordu –en fazla otuzlarında olduğunu söyleyebilirdi– ama yüzü güçlüydü ve alnının ve boğazının beyaz teni katılık ve sıkı düzenin izlerini taşıyordu, yine de Covenant'ı gördüğünde utangaç bir tavırla güldü.

Ancak hatlarına yansıyan, sorumluluk ve adanmışlıkla gelen deneyimin arkasında, tuhaf bir biçimde davetkar olan bir şey vardı. Uzaktan tanıdık geliyordu, sanki yüzünün geri planında bir zamanlar tanıdığı birine benziyordu. Kadının gözleri bu etkiyi hem destekliyor hem de inkar ediyorlardı. Kendisinininkiler gibi griydiler; ama ona dönük olmalarına karşın, başka bir şeyi seyrediyormuş gibi odaklanmasında bir uyumsuzluk, farklı bir dünyadaymış gibi bir bakış vardı. Sanki farklı, daha önemli gözler, zihninin gözleri, bambaşka yerlere bakıyorlardı. Kadının bakışları, Covenant'ın uzun süredir atıl kalmış bölgelerine dokundu.

“Lütfen gir,” dedi berrak bir derenin şınlısına benzer bir sesle.

Covenant odun gibi hareket ederek, yanından geçip dairesine girdi ve kadın kapıyı arkasından kapatarak avludan gelen ışığı dışarıda bıraktı. Dairenin girişi köşelere yerleştirilmiş birer ışırcakıl küpüyle basitçe aydınlatılmıştı. Covenant odanın ortasında durdu ve çevresine bakındı. Oda yalın ve gösterişsizdi, ışırcakıllar, birkaç taş sandalye, üzerinde beyaz bir oyma duran bir masa dışında hiçbir şey yoktu; ama yine de sessiz ve rahat görünüyordu. Bu etkiyi ışığın verdiği kanaat getirdi. Sıcak ışırcakılların ısıltısı yavan taşı bile samimi gösteriyor, Şadkaya'nın temel varlığının kıymetini artırıyordu. Beşikte sallanıyormuş gibiydi – sanki kayanın kollarına sarmalanmış, gözetiliyordu.

Yüce Efendi Elena sandalyelerden birine işaret etti. “Oturur musun? Seninle konuşmak istediğim çok şey var.”

Covenant başka tarafa bakarak ayakta kalmayı sürdürdü. Oda-
nın havasına rağmen kendini son derece rahatsız hissediyordu.
Elena onu çağıran kişiydi ve ona güvenmiyordu. Ama konuşma-
ya başladığında en kişisel endişelerinden birini dile getirerek ken-
dini şaşırttı. Başını iki yana sallayarak mırıldandı, “Bannor anlattı-
ğından daha fazlasını biliyor.”

Bu Yüce Efendi’yi beklemediği bir anda yakaladı. “Daha faz-
lasını mı?” diye ne olduğunu anlamadan tekrarladı. “Geride saklı
şeyler bırakacak kadar ne anlattı?”

Zaten söylemek istediğinden fazlasını ağzından kaçmıştı. Gö-
zucuyla kadını süzerek sessiz kaldı.

“Kanbekçileri şüphe duymayı bilirler,” diye devam etti Elena
emin olmadan. “Diyaryıkan Kevin Kutbozumundan ve kendi so-
nundan onları koruduğundan beridir, kendi bağlılıklarına bir gü-
vensizlik duymuşlardır ve bununla birlikte kimse onları suçlama-
ya cesaret edemez. Bundan mı söz ediyorsun?”

Yanıt vermek istemedi, ama kadının dolaysız ilgisi onu zorla-
dı. “Gereğinden uzun yaşadılar. Bannor bunun farkında.” Sonra
konuyu değiştirmek amacıyla oymaya bakmak için masaya gitti.
Beyaz heykelcik simsiyah bir kaidenin üzerinde duruyordu. Ke-
mik gibi görünen bir maddeden yapılmış şahlanmış bir Ranyhyn
kısağıydı. İşçilik ayrıntıdan yoksundu ama sanatında saklı bir sır
nedeniyle iri kasların gücünü, gözlerindeki zekayı, saçak saçak
yelelerin gözalıcılığını yansıtıyordu.

Elena ona yaklaşmadan konuştu, “Benim sanatım da bu – ilik-
karma. Hoşuna gitti mi? Bu Myrha, beni taşıyan Ranyhyn.”

Covenant’ın içinde bir şey kıpırdadı. Ranyhynleri aklına getir-
mek istemiyordu ama bir çelişki bulduğunu düşündü. “Köpükiz-
ci bana ilikkarma sanatının kaybolduğunu söylemişti.”

"Öyleydi. Diyar'da bir tek ben bu Ra-eri sanatını icra ediyordum. *Anundivian yajña*, ilikkarma ya da kemik heykelciliği de denir, Kutbozumu Ayini sırasında Ra-erleri Cenup Sıradağları'na sürgün edildiğinde yiten bir sanat. Böbürlenmek amacıyla söylemiyorum – pek çok konuya yetenekliyim. Çocukken bir Ranyhyn beni dağlara götürmüştü. Üç gün boyunca orada kaldık, bu yüzden annem beni öldü zannetmiş. Fakat Ranyhynler bana çok, ama çok şey öğrettiler. Öğrendiklerimin arasında bu kadim sanatı yeniden keşfettim. Kuru kemikleri şekillendirme ilmi ellerimde canlandı. Artık onu burada icra ediyorum, Efendilerin işlerinden yorulduğumda."

Covenant sırtını ona dönük tuttu, ama heykeli incelemiyordu. Yüce Efendinin sesini dinliyordu, sanki her an tanıdığı birinin sesine dönüşüverecekmiş gibiydi. Ses gizli anlamlarla tınılıyordu. Ama ne olduklarını anlayamadı. Elena'nın gözlerinin içine bakmak için aniden döndü. Ona dönük olsa da Covenant'tan başka bir şeye bakıyor ya da farklı bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Kadının başka yerlerdeymiş gibi bakan bakışları Covenant'ı rahatsız etmişti. Onu süzerken somurtması iyice derinleşti, ta ki alnındaki iyileşmiş yara dikenli bir taç gibi görünenene kadar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Covenant.

"Oturur musun?" diye alçak sesle sordu Yüce Efendi. "Seninle konuşmak istediğim pek çok şey var."

"Ne gibi?"

Sesindeki sertlik kadını irkiltmedi, ama sesi yine de daha da alçaldı. "Garazkar'a karşı yardım etmeni sağlamanın bir yolunu bulmayı umuyorum."

Covenant aklından kendi kendini aşağılayan düşünceler geçi-
rerek ters ters çıkıştı, "Ne kadar ileri gidebilirsin?"

Bir an Yüce Efendinin gözlerindeki diğer odak da ona doğru kaydı, bir ateşin yalayışı gibi dokundu. Yüzüne kan hücum etti ve neredeyse bir adım geri kaçıyordu – o an, kadının hayal edebileceğinden çok daha ileri gidebilecek beceriye sahip olduğunu derinden hissetti. Ama o bakış tam olarak ne olduğunu anlayamadan geçip gitti. Kadın acelesiz bir tavırla arkasını dönüp, kısa bir süre için diğer odalardan birine geçti. Geri geldiğinde ellerinde eski demirlerle çeperlenmiş tahta bir kutu vardı.

Kutuyu içinde çok değerli bir şey varmış gibi tutarak, “Divan bu konunun çok üzerinde durdu,” dedi, “Bazıları ‘Böyle bir armağan herhangi biri için çok fazla. Dayanabildiğimiz sürece saklı ve güvende kalsın,’ dediler. Diğerleri ise, ‘Amacından sapar, çünkü ona armağanlar vererek yardımını satın almaya çalıştığımızı düşünecektir. Bize karşı öfkesi büyür ve reddeder,’ dediler. İnançsız’la ilgili bilgisi herkesten çok olan Efendi Mhoram böyle dedi. Ama ben farklı bir şey savundum, ‘O bizim düşmanımız değil. Bize yardım etmiyor çünkü nasıl yardım edeceğini bilmiyor. Beyaz altın onun elinde olsa da kullanılışı ya onu aşıyor ya da engelleniyor. Burada bizim kullanamadığımız bir silah var. Bunu kullanmayı o başarabilir ve beyaz altını kullanamasa da böyle bir silahla bize yardım edecektir.’

“Çeşit çeşit düşüncenin ve kaygını paylaşılmasından sonra benim sesim duyuldu. Sonuç olarak Divan bu armağının sana verilmesini uygun gördü, böylece gücü atıl kalmayıp Garazkar’a karşı kullanılacak.

“Başefendi Covenant, bu basit bir hediye değil. Kırk yıl önce bu Divanın elinde değildi. Ancak Yasa Asası, Kutbozumundan bu yana kapalı olan Şadkaya’nın derinliklerindeki kapıları açtı. Efendiler bu odalarda Kevin’in İlmî’nin diğer Mühürlerinin olacağını

umuyorlardı – ama orada Mühürlerden hiçbirisi yoktu. Yine de ya güçleri az olan ya da nasıl kullanıldığı bilinmeyen pek çok şeyin arasından bu çıktı – bunu da sana sunuyoruz.”

Kutunun yanlarından ilginç bir biçimde bastırdı ve kapak açıliverince altından yastıklı, kadife bir iç döşemenin üzerinde duran kısa gümüş bir kılıç çıktı. Çift ağızlı bir kılıçtı, düz korumaları ve tırtıklı bir kabzası vardı ve yalımın, korumaların ve kabzanın birleştiği yerde duran beyaz bir taş merkez alınarak dövülmüştü. Taş tuhaf bir cansızlığa sahipti; ışırcakıldan gelen ışığı yansıtmıyordu, sanki sıradan alevlere karşı dayanıklı ya da duyarsızdı.

Alçak sesi hayranlık dolu bir halde Elena konuşmaya başladı. “Bu Berek oğlu Damelon oğlu Şerseskesen Loric’in *krilâ*. Bununla İblissoyu donuna bürünmüş *moksha* Sapığı öldürdü ve Diyar’ı şerbaşlarının yarattığı ilk büyük tehlikeden kurtardı. Başefendi Covenant, İnançsız ve Yüzükkağan, bunu kabul edecek misin?”

Bir cüzzamlının keskin şeylere karşı duyduğu ağzı açık deliştle dolu olarak Covenant ağır ağır *krilâ* kadife yatağından kaldırdı. Her ne kadar başparmağı, işaret parmağı ve orta parmağıyla yeterince sıkı tutamasa da şöyle bir tartınca dengesinin eline uygun olduğunu gördü. Kenarlarının keskinliğini dikkatle yokladı. Hiç bileylenmemiş kadar kör, beyaz taş kadar donuktular. Bir an, bir bıçağın ona zarar vermek için keskin olmasına gerek olmadığını düşünerek öylece durdu.

“Mhoram haklıymış,” dedi yüreğinin kuru, kimsesiz uyuşukluğunda. “Armağan istemiyorum. Kâldırabileceğimden daha fazla armağanım oldu.”

Armağanlar! Diyar’da tanıdığı herkes ona armağan vermeye çalışıyormuş gibi geldi. Köpükizci, Ranyhynler, Efendi Mhoram, hattâ Atiaran. Diyar’ın kendisi ona imkansız bir sinir sağlığı ver-

mişti. Ama Atiaran kızı Lena'nın armağanı hepsinden daha korkunçtu. Lena'ya tecavüz etmişti, tecavüz! Ve sonra da halkının başına gelenleri öğrenmemesi ve Covenant'ı cezalandırmamaları için saklanmıştı. Lena ölçsüz bir hoşgörüyle hareket etmiş böylece serbest kalmasını sağlamıştı. Habis Efendi'nin felaket kehanetini Efendilere iletebilmesi için özgür olmalıydı. Böylesi bir özveri Atiaran'ın özverilerini bile gölgede bırakıyordu.

Lena! diye bağırırdı. İçinde bir keder ve suçluluk dalgası kabardı. "Başka istemiyorum." Şiddet yüzünü kararttı. *Krill*, ucu aşağıyı gösterecek şekilde her iki eliyle birden kavradı. Çırpınma dolu bir anda, kör yalımını taşın üstünde kırmaya çalışarak kılıcı masanın tam ortasına sapladı.

Ani, beyaz bir parlaklık bir an çakan bir şimşek gibi onu kör etti. *Krill* elinden kurtuldu. Ama silaha ne olduğunu görmeye çalışmadı. Elena'yla yüzyüze gelmek için olduğu yerde hızla döndü. Görüşünü bozan beyaz parıltının arasından soluk soluğa konuştu. "Yok artık armağan falan! Kaldıramıyorum!"

Ama kadın ona bakmıyor, onu dinlemiyordu. Ellerini ağzına götürmüş arkasındaki masaya bakıyordu. "Yediler adına!" diye fısıldadı. "Ne yaptın?"

Ne...?

Bakmak için hızla döndü.

Krill'in yalımı taşı delip geçmiş, ortasına kadar masaya saplanmıştı.

Üzerindeki beyaz taş bir yıldız gibi parlıyordu.

Yüzük parmağından belli belirsiz gelen bir zonklayanın farkına vardı. Yüzüğü sıcak ve ağır, eridi eriyecek gibi hissetti. Ama bununla ilgilenmedi; korkuyordu. Titreyerek *krille* dokunmak üzere uzandı.

Güç parmaklarını yaktı.

Cehennem azabı!

Elini geri çekiverdi. Berbat acı parmaklarını diğer kolunun altına sokmasına ve inlemesine neden oldu.

O anda Elena ona döndü. "Yaralandın mı?" diye telaşla sordu. "Sana ne oldu?"

"Dokunma bana!" diye haykırdı Covenant.

Yüce Efendi şaşkınlık içinde geriledi, sonra durup ona baktı, onun için duyduğu endişeyle ışıldayan taşa duyduğu hayret arasında gidip geliyordu. Hemen ardından bir kavrayamama durumunu üzerinden atarcasına silkindi ve hafif bir sesle seslendi. "İnançsız – *krill* canlandırdın."

Covenant kadına uymak için çaba sarfetti ama konuşurken sesi titriyordu, "Hiç fark etmez. Size bir faydası dokunmaz. İşe yarayan tüm güç Habis'in elinde."

"Beyaz altına sahip değil."

"Beyaz altının cehennem dibine kadar yolu var!"

"Hayır!" diye hiddetle karşı çıktı Yüce Efendi. "Böyle şeyler söyleme. Ben yaşamımı bir hiç uğruna geçirmedim. Annem, onun annesi, bir lüç için yaşamadılar!"

Covenant onu anlayamadı, ama bu ani tutkusu susmasına yetmişti. O ve *krill* arasında sıkışmış hissediyordu kendini; ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çaresiz Yüce Efendiye baktı, onun da duyguları gelişip söze dökülmek üzereydi.

"Bunun fark ettirmeyeceğini, işe yaramayacağını söylüyorsun. Sen kahin misin? Eğer öyleysen ne yapmamız gerekiyor dersin? Teslim mi olalım?" Bir an kendine hakimiyeti sarsıldı ve öfkeyle bağırды, "Asla!" Covenant kadının sözlerinde nefret duyduğunu sandı. Ama sonra kadın sesini alçalttı ve kin dolu ses kayboldu.

“Hayır! Diyar’da, kenara çekilip Garazkar’ın istediğini yapmasına izin verecek kimse yok. Eğer acı çekip umutsuzca ölmemiz gerekiyorsa, öyle yapacağız. Ama umutsuzluğa kapılmayacağız, bunu İnançsız’ın ta kendisi salık verse de.”

İşe yaramaz duygular kadının yüzünde gidip geliyordu, ama Covenant söyleyecek bir şey bulamadı. Kendi inancı ya da enerjisi de toz olup uçmuştu. Elindeki acı bile neredeyse geçmişti. Başını çevirdi ve *krillân* çarpıcı görüntüsü karşısında irkildi. Geçen birkaç saniye içerisinde yaşlanmış gibi ağır ağır bir sandalyeye çöktü. “Dilerdim ki,” diye boş ve amaçsız mırıldandı, “Dilerdim ki ne yapacağımı bileyim.”

Elena’nın odadan ayrıldığını göz ucuyla fark etti. Ama kadın dönene ve tepesine dikilene kadar başını kaldırmadı. Yüce Efendi elinde tuttuğu bir şişe pınarşarabını ona uzattı.

Kadının bakışlarının karmaşık başkalığında hak etmediği bir ilgi görüyordu.

Şişeyi aldı ve alnındaki keskin ağrıyı dindirecek bir tedavi, iflas eden cesaretini toplayacak bir destek arayarak kana kana içti. Yüce Efendi’nin niyeti her neyse, onu ürkütüyordu. Fazla sevecen-di, gösterdiği şiddete karşı fazla hoşgörülüydü; onu serbest bırakmadan gereğinden fazla hareket alanı tanıyordu. Şadkaya’nın hassas ayakları altındaki sarsılmazlığına rağmen, oynak bir zeminde duruyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Yüce Efendi Elena yeniden konuştu, kendini zorlu bir dürüstlük gerektiren bir noktaya getiriyormuş gibi bir havası vardı, ama gözlerindeki anlaşılmaz odaksızlıkta sevecen hiçbir şey yoktu. “Bu konuda düşünceliyim,” dedi. “Eğer açık ve kabahatsiz olacaksam, sana anlatmam gereken çok şey var. Senin bilgisizliğinden dolayı ayıplanmak istemiyorum – daha

sonra başka şekilde adlandırılabilir bir sır Diyar'ın bir işine yaramaz. Yine de cesaretim kırılıyor ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Mhoram bu işi yapmayı üstlenmeyi teklif etti ve ben, bu yü-kün bana ait olduğuna inanarak onu geri çevirdim. Yine de düşünceliyim ve başlayamıyorum.”

Covenant, alnındaki ağrının etkisiyle Elena'ya herhangi bir şekilde destek olmayı reddederek, asık suratını ona çevirdi.

“Hile Troy'la konuştun,” dedi Yüce Efendi belirsizlikle, yaklaşımından emin olmadan. “Diyar'a nasıl geldiğini anlattı mı?”

Covenant merhamete gelmeden başını salladı. “Bir kaza olmuş. Sefil bir çocuk, genç bir öğrencimymiş neymiş, beni bulmaya çalışıyormuş.”

Elena bu düşüncenin peşinden gitmek istermiş gibi hareket etti, ama sonra durdu, tekrar düşündü ve farklı bir yol denedi. “Dünyanı tanımıyorum – ama Nişancının bana anlattığına göre böyle şeyler orada olmuyormuş. Hiç Efendi Mhoram'a dikkat ettin mi? Ya da Balçakağa Quaan'a? Ya da belki Ocakkulu Tohrm'a? Bunlardan herhangi birini kırk yıl öncesinden tanıyor musun? Sana da – sana da genç görünüyorlar mı?”

“Fark ettim.” Kadının sorusu Covenant'ı rahatsız etmişti. Yaş sorununa tutunmuş, onu bir tutarsızlık, düşünün sürekliliğinde bir kopukluk olarak kafasında yerleştirmeye çalışmıştı. “Bir terslik var. Mhoram ve Tohrm çok gençler. Bu olanaksız. Kırk yıl yaşlanmamışlar.”

“Ben de gencim,” diye özellikle vurguladı kadın, sanki ona bir sırrı tahlil etmesinde yardım etmeye çalışıyordu. Ama adamın öfkeli anlayışsızlığının karşısında bu atlayışı yapmaktan vazgeçti. Onu aydınlatmak için söze başladı. “Böyle ilimler Diyar'da var olduklarından beridir bu durum vardır. Eski Efendiler çok uzun yıl-

lar yaşamışlar. İnsanların doğal yaşam süreleri nedeniyle Devler kadar uzun ömürlü değillerdi. Hayır, onları koruyan Toprakgücünün hizmetinde olmak oldu, olağan ömürlerini doldurmalarına karşın onları sakındı. İnsanlar onyıllarca yaşarken Yüce Efendi Kevin yüzyıllarca yaşadı.

“Daha az olsa da şimdi de aynı şekilde. İlmin tüm kudretini açığa çıkaramıyoruz. Ve Savaşilmi uygulayıcılarını korumuyor, bu yüzden Quaan ve savaşçıları eskiden tanıdıklarının arasında yaşamı tek gösterenler. Ama *rhadbamaerl* ve *lillianril*den olanlar ve Kevin’in İlmi’ni takip eden Efendiler diğerlerine göre daha yavaş yaşıyorlar. Bu büyük bir nimet, çünkü gücümüzü artırıyor. Ama aynı zamanda üzüntü de veriyor – ”

Bir an suskun kaldı, eski bir yarayı hatırlarcasına kendi kendine sessizce iç geçirdi. Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi açıldı ve titremiyordu. “Her zaman da böyle oldu. Efendi Mhoram on kere yedi yaz gördü ama ellisini göstermiyor bile. Ve...” Bir kez daha durdu ve yön değiştirdi. Covenant’ı tartan bir bakışla, “Çocukken bir Ranyhyn’e bindiğimi söylesem şaşırırdı mıydın?” diye sordu. “Diyar’da böylesi bir baht yakalamış başka kimse yoktur.

Covenant pınarşarabını bitirdi ve kadının önünde odada gezinmek üzere ayağa kalktı. Elena’nın Ranyhyn’i hatırlamasındaki ton ima doluydu; bu tonda geniş sıkıntı olasılıkları saklandığını hissetti. Kızgınlıktan çok huzursuzlukla kadına hırladı. “Cehen-nem azabı mısın? Devam et.”

Yüce Efendi bir kavgaya hazırlanmış gibi gerildi, “Nişancı Hile Troy’un anlattığı Diyar’a çağırılışının hikayesi tam olarak doğru olmayabilir. Olayları anlatışını duydum ve düzeltmenin doğru olmayacağını düşündüğüm –düşündüğümüz– bir noktayı karıştırıyor. Bu konuyu aramızda gizli tuttuk.”

“Başefendi Covenant.” Duraksadı, kendini topladı, sonra dik-
katle konuştu. “Hile Troy, gücün tehlikelerinden habersiz, genç bir
öğrenci tarafından çağılmadı. Çağırın senin de tanıdığın biri.”

Triock! Covenant az kalsın düşüyordu. Mithil Taşaltı’ndan Thu-
ler oğlu Triock’un İnançsız’dan nefret etmek için bir nedeni vardı.
Lena’yı seviyordu, ama Covenant bu adı açık açık söylemeye kat-
lanamazdı. Korkaklığından duyduğu utançla kıvranarak, “Pietten,”
dedi ve Triock demekten kurtuldu. “Yükselen Ağaçköy’den olan
şu zavallı çocuk. Şerbaşları ona bir şey yapmışlardı. O muydu?”
Yüce Efendinin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu.

“Hayır, Thomas Covenant,” dedi kadın nazikçe. “Bir adam de-
ğildi. Onu gayet iyi tanıyorsun. Trell eşi Atiaran – Mithil Taşal-
tı’ndan Ruhlarerinci Irmağı’nda Tuzyürek Köpükizci’yle buluşana
kadar sana yol gösteren kişi.”

“Cehennemde yanasıca!” diye homurdandı Covenant. Adını
duyunca zihninde Atiaran’ın iri gözleri canlandı, Diyar’a hizmet
etmek uğruna ona karşı duyduğu hiddeti bastırışındaki cesareti
gördü. Ve onu çağırmaya çalışırken kendini yakıp kül ettiği sıra-
da, Atiaran’ın yüzünün hayali bir görüntüsü çabucak gözlerinin
önünden gelip geçiverdi. Yüzü, Covenant’ın şiddetle zarar verdi-
ği tüm iç barışlarının hep birden alev almasıyla bembeyaz kesmiş,
kendinden geçmiş ve acı doluydu. “Ah, kahretsin,” dedi soluya-
rak. “Neden? Unutmaya – unutmaya ihtiyacı vardı.”

“Unutmadı. Trell eşi Atiaran’ın ilerleyen yaşına rağmen İlim
Meclisi’ne dönmesinin birçok nedeni vardı, ama iki tanesi en ön-
de geliyordu. Seni geri getirmeyi arzuluyordu – hayır arzulamak
bunun hakkını vermiyor. Senin için açtı. Unutmadı. Ama seni Di-
yar için mi yoksa kendi için mi istedi bilmiyorum. Yıpranmış bir
kadındı ve kalbimle inanıyorum ki son ana kadar her iki açlık da

içinde mücadele ettiler. Başka nasıl olabilir ki? Bahar Kutlama-sının yıkımına senin izin verdiğini söyledi, ancak annem bana farklı bir öykü anlattı.”

Hayır! diye inledi Covenant, alnındaki karanlığın ağırlığıyla aşağı çekilmiş gibi iki büklüm yürüyerek. Ah Atiaran!

“İkinci neden uzun yılların ve uzadıkça uzayan bir gücün üzüntüsüne dayanıyor. Çünkü onun kocası Trell’di. *Rhadhamaer*’den bir çakılastası. Mithil Taşaltı’nın hatıralarında evlilikleri yürekli ve mutlu bir beraberlikti. Gençliğinde İlim Meclisi’nde gücünü bastırmış olmasına ve zayıf düşüp ayrılmasına karşın kocası Trell’in yanında duracak kadar da güçlüydü.

“Ama zayıflığı, kendine güvensizliği sürdü. Yaşamının en buhranlı sınavı geldi geçti ve o yaşlandı. Ve ona verdiği acıya bir yenisi eklendi; o yaşlanıyordu ve Atiaran eşi Trell yaşlanmıyordu. İlimi, onun yaşının ötesinde kalmasını sağlıyordu. Böylece bu kadar sıkıntıdan sonra, Trell ona sebatla bağlı olsa da, kocasını da kaybetmek üzereydi. Karısıydı ama yanında annesi gibi duruyordu.

“İşte bu nedenle İlim Meclisi’ne geri döndü, üzüntüyle, acıyla – ve sadakatle, çünkü kendinden kuşku duysa da Diyar’a olan sevgisi sarsılmamıştı. Yine de sonunda felaket üzerine çöktü. İlim-muhafızlarının kollamalarından kaçarak ölümüne koştu. Bu yüzden Barış Yemini’ni bozdu ve umutsuzluk içinde yaşamına son verdi.”

Hayır! diye karşı çıktı Covenant. Atiaran’ın ızdırabını hatırlıyordu ve bunu bastırmak için ödediği bedeli ve ona yaptığı haksızlığı. Elena’nın haklı olmasından korktu.

Sözleriyle uyumlu gibi görünmeyen sert bir sesle Yüce Efendi devam etti, “Atiaran’ın ölümünden sonra, Trell Şadkaya’ya geldi. En kudretli *rhadhamaer*lerden biri ve burada kaldı, bilgisini ve

ilmini Diyar'ın savunmasına adadı. Ama acıyı tatmış ve korkarım Yemini omuzlarında rahatsız bir yük gibi duruyor. Tüm nezaketi-ne karşın fazla yalnız bırakılmış. Affetmediğini hissedebiliyorum. Atiaran'a ya da benim anneme yapabileceği hiçbir yardım yoktu."

Anılarının azabı arasında Covenant, geniş omuzları ve tulhaf güçleriyle Trell'in yalnızlığın gerçek doğası konusunda hiçbir şey bilmediğini vurgulamak istedi. Ama itirazları Elena'nın, *annem*, diyişindeki kudretle boğazına dizildi. Öylece kaldı, eğilmiş, devrilecek gibiydi ve tarife sığmaz son karanlığın da üzerine çökmesini bekledi.

"Çocukken neden bir Ranyhyn'e bindiğimi anlamış olman gerek. Her yıl, baharın orta gecesinden önceki son dolunayda Mithil Taşaltı'na bir Ranyhyn gelirdi. Annem bunun senden gelen bir armağan olduğunu hemen anlamıştı. Ve onu benimle paylaştı. Ona zarar verdiğini unutmak onun için o kadar kolaydı ki. Sana genç olduğumu söylememiş miydim? Ben Trell eşi Atiaran kızı Lena'nın kızı Elena'yım. Annem Lena, Mithil Taşaltı'nda yaşıyor, çünkü senin ona döneceğinden emin."

Covenant kadının entarisinin omuzlarına işlenmiş desene bakarak bir an daha öylece kaldı. Ardından içinde bir şey bir sel gibi akarak açığa çıktı ve her şeyi anladı. Sendeledi, beli kırılmış gibi ani bir hareketle bir sandalyeye çöktü. Midesi kaynıyordu, boş midesini boşaltmaya çalışarak öğürdü.

"Özür dilerim." Kelimeler dişlerinin arasından, göğsünden dışarı pişmanlık dolu, sert bir elle çekilmiş gibi patladılar. Ölü doğan çocuklar kadar yetersizdiler ve ne hissettiğini anlatabilmek için fazla ölüydüler. Ama yapacağı başka bir şey yoktu. "Oh, Lena! Özür dilerim." Ağlamak istiyordu, ama bir cüzzamlıydı ve nasıl ağlandığını unutmuştu.

“İktidarsızdım.” Zorlu itirafını yanan boğazından zorla attı. “Nasıl olduğunu unutmuştum. Sonra yalnız kaldık. Ve ben yeniden kendimi erkek gibi hissettim, ama gerçek olmadığını, yanlış olduğunu biliyordum, düş görüyordum, öyle olmalıydı, başka türlü olamazdı. O kadarı fazla gelmişti. Katlanamadım.”

“Bana acizlikten bahsetme,” diye karşılık verdi kadın gergince. “Ben Yüce Efendiyim. Garazkar’ı oklarla ve kılıçlarla yenmem gerektiriyor.” Ses tonu haşındı; onun üzerinden gelen başka sözler de duyabiliyordu, diyordu ki, Basit bir açıklamanın ya da özrünün yettiğini mi sanıyorsun? Ve onu haklı çıkaracak hastalık hissizliği olmadan Covenant itiraz edemezdi.

“Hayır,” dedi titreyen bir sesle. “Hiçbir şey yetmez.”

Büyük bir ağırlık kaldırıyormuşcasına yavaşça başını kaldırdı ve kadına baktı. Artık ona baktığında tanıdığı on altı yaşındaki çocuk, annesi, gözünün önüne geliyordu. Gizli aşinalık buydu. Annesinin saçlarına, annesinin endamına sahipti. Denetlenmiş ifadesinin arkasında yüzü tıpkı annesinininki gibiydi. Ve Lena’nın giysilerinde taşıdığı aynı yaprak işlemeli beyaz deseni taşıyordu – Trelle ve Atiaran’ın ailesinin desenini.

Gözlerinin içine baktığında onların da Lena’ninkiler gibi olduğunu gördü. Ne kırgınlık ne de suçlama olan bir şeyle parlıyordu; az önce duyduğu hükümle ters düşer gibiydiler.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye bitkince sordu. “Atiaran, Efendilerin – Efendilerin beni cezalandırmalarını istiyordu.”

Aniden Yüce Efendi yerinden kalktı, Covenant’ın arkasına döndü. Ellerini şefkatle kasılmış alnına koydu ve düğümleri ve çatıklıkları açmayı amaçlayarak ovmaya başladı. “Ah Thomas Covenant,” diye göğüs geçirdi, sesinde özleme benzer bir duyguyla. “Ben Yüce Efendiyim. Yasa Asası’nı taşıyorum. Diyar için savaşı-

yorum ve güzellik de  lse, ben de ölsem, dünya da  lse yılmaya-
cağım. Ama içimde annem Lena'ya ait pek çok Şey var. Bana b y-
le kaşlarını  atma. Dayanamıyorum.”

Kadının yumuşak, serin, yatıştırıcı dokunuşu alnını yakıyor gi-
biydi. Mhoram bir önceki gece geçirdiği sıkıntılar sırasında yanın-
da olduğunu söylemişti – yanına oturmuş ve ona bakmıştı, elini
tutmuştu. Covenant titreyerek ayağa kalktı. Artık onu neden Di-
yar'a çağırdığını biliyordu. Aralarında ima dolu bir dünya vardı;
kadının tüm yaşamı, iyisiyle kötüsüyle kafasının içindeydi. Ama
Çok fazlaydı; her Şeyi anlayamayacak kadar sersemlemiŐ ve t -
kenmiŐti. Sessizce Yüce Efendinin yanından ayrıldı ve Bannor
onu dairesine geri götürdü.

Dairesine geldiğinde meşaleleri söndürdü, ıŐır akıl kaselerini
 rtt . Sonra da balkona  ıktı.

Ay Şadkaya'nın üzerinde doğuyordu. Yeni aydı ve ufkun  ze-
rinden gümüş renklerle yükselmiş, ovaları bozulmamış bir ıŐıltıy-
la boyamıştı. Covenant g z havasını soludu ve parmaklıklara yas-
landığında bir an için yükseklik korkusuna kapılmadı. O bile on-
dan çekilip alınmıştı.

Atlamayı düşünmedi. Elena'ya hayır demenin ne kadar zor ol-
duğunu düşündü.

Korik'in Görevi

Şafaktan önce bir vakitte, kapısının ısrarla çalınmasıyla uyan-
dı. Rüyasında Yasa Asası Seferi'ni, Sefer birliğinin Gökgürültüsü
Dağı'nın dehlizlerine girmeden önce arkalarını koruması için ge-
ride bıraktıkları dostu Tuzyürek Köpükizci'yi görmüştü. Covenant
onu bir daha görmemişti, Dev'in o tehlikeli görevden sağ çıkıp
çıkmadığını bilmiyordu. Uyandığında kapıdaki patırtı kendi deli-
şetinin zonklamasıymış gibi kalbi güm güm atıyordu.

Uyku mahmurluğu içinde bir ışırcakıl kasesinin üzerini uyuş-
muş ellerle açtı, sonra da kapıyı açmak için oturma odasına sar-
sak adımlarla yürüdü.

Koridorun aydınlığında duran bir adam gördü. Mavi cübbesi
siyah bir kemerle tutturulmuştu ve uzun asısından bir Efendi ol-
duğu anlaşıyordu.

"Başefendi Covenant," diye hemen söze girdi adam. "Dinlen-
menizi böldüğüm için içtenlikle özür dilemeliyim. Tüm Efendiler
arasında böyle bir rahatsızlık vermekten en çok ben pişmanlık
duyarım. Dinlenmeye karşı derin bir sevgim var. Dinlenme ve ye-
mek, Başefendi – uyuma ve beslenme. Enfes şeyler. Yine de çok
yiyecek tattığımı ve artık dinlenmeye ihtiyacım olmadığını düşü-
nenler var. Kuşkusuz bu görüşler benim bu çetin ve büsbütün tat-

'sız yolculuğa seçilmeme neden oldular." İzin istemeden Covenant'ın yanından alelacele odaya girdi. Sırıyordu.

Covenant buğulu bakışlarını odaklamak için gözlerini kırptırdı ve adama yakından baktı.

Kısa boylu ve şişmandı, yuvarlak huzur dolu bir yüzü vardı fakat çehresindeki dinginlik neşeli gözleriyle deliniyor, bu yüzden çirkin bir meleğe benziyordu. İfadesi sürekli değişiyordu; hızlı gülümsemeler, sırtmalar, kaş çatmalar, surat asmalar temeldeki iyi huylu mizacının yüzeyinde birbirlerini kovalıyorlardı. Şimdi ise Covenant'ı tartan bakışlarla süzüyordu, Covenant'ın şakalara nasıl tepki vereceğini ölçmeye çalışır gibiydi.

"Ben Hoole oğlu Hyrim," dedi akıcılıkla, "Divan Efendilerinden biriyim, gördüğünüz gibi ve tüm güzel neşeli şeylere bayılan biriyimdir, herhalde gözünüzden kaçmamıştır." Gözleri muzipçe ışıldıyordu. "Beni daha iyi tanımanız için size ailemi ve tarihimizi anlattırdım ama zamanım çok az. Ranyhynlere binmenin çeşitli sonuçları var, ama seçimlerini kabul ettiğimde bu onurun bu kadar zorlu olacağını bilmiyordum. Belki bana eşlik etmek istersiniz?"

Covenant'ın dudakları ses çıkarmadan bir şeyler mırıldandı, Eşlik etmek mi?

"Avluya kadar, en azından – eğer daha fazlası için sizi ikna edemezsem. Siz hazırlanırken açıklayacağım."

Covenant kendinden ne istendiğini anlayabilmek için kendini fazlasıyla sersem hissediyordu. Efendi ondan giyinmesini ve bir yere gitmesini istemişti. Hepsi bu kadar mıydı? Bir an duralayıp konuşmayı başardı ve sordu, "Neden?"

Hyrim çaba sarfederek yüzüne ciddi bir ifade takındı. Ağırbaşlılıkla Covenant'ı inceledi, sonra konuşmaya başladı. "Başefendi, sana anlatması güç olan bazı konular var. Hem Efendi Mhoram

hem de Yüce Efendi Elena senle konuşmuş olmalılar. Bu bilginin senden saklı tutulmasını istemiyorlar. Ama Mhoram kardeşim kendi acısını anlatmaya isteksiz. Ve Yüce Efendi – yüreğim diyor ki o da seni tehlikenin içine göndermekten korkuyor.

Pişmanlıkla sırtıttı. “Ama ben o kadar özverili değilim. Sizin de katılacağınız üzere bende göz önünde bulundurulacak çok şey var – ve her köşesi de duyarlı. Cesaret üzerinde et olmayanlar içindir. Ben daha akıllıyım. Akıl derinin kalınlığından daha az ya da daha çok değildir – ve benim derim oldukça kalın. Çekilen çilelerin ve katlanılan zorlukların ruhu arındırdığı söylenir elbette. Ama Devlerin buna karşılık olarak, bedenın başka seçeneği kalmadığında ruhu arındırmak için yeterince zaman olur, dedikleri ni duymuştum.”

Bunu Covenant da duymuştı; Köpükizci söylemişti. Acı dolu anıdan sıyrılmak için başını salladı. “Anlamıyorum.”

“Nedensiz sayılmaz,” dedi Efendi. “Henüz elle tutulur bir şey söylemedim. Ah Hyrim ah,” diyerek kendi kendine iç geçirdi, “kısa ve öz olmak o kadar basit bir şey ki – ve sen yine de başaramıyorsun. Başefendi, giyinmez miydiniz? Size Devlerle ilgili hoşunuza gitmeyecek haberler vermem gerekiyor.”

Kaygı dolu bir sancı Covenant'ı kaskatı etti. Artık uykusu tamamen açılmıştı. “Anlat.”

“Siz giyinirken.”

Covenant sessizce küfrederek hızla yatak odasına geçti ve giyinmeye başladı.

Efendi Hyrim diğeri odadan konuşuyordu. Kısa ve öz olabilmek için kasıtlı bir çaba harcıyormuşcasına ses tonu dikkatliydi. “Başefendi, Devleri biliyorsunuz. Tuzyürek Köpükizci sizi şadkaya'ya getirmişti. Efendiler Divanı'na hitap edip, Yüce Efendi Da-

melon'un Devlerin Eve dönme umuduyla ilgili gördüğü kehanetlerin gerçekleştiğini anlattığı sırada siz de Sırdaydınız."

Covenant biliyordu ve tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Eski Efendiler'in çağında Devler yollarını kaybetmiş deniz gezginleriydiler. Bu nedenle kendilerine Evsizler adını vermişlerdi. Yıllarca kaybettikleri yurtlarını aramışlar, ama bulamamışlardı. En sonunda Diyar'ın Denizerimi olarak bilinen kıyılarına gelmişler ve orada – Damelon'un onları karşılayıp dost kabul etmesiyle – kadim Evlerini yeniden bulana kadar yaşayabilecekleri bir yer edinmişlerdi.

Üç bin yıl önceki o zamandan beri arayışları sonuçsuz kalmıştı. Ama Devdostu Damelon keramette bulunmuş, sürgünlerinin sona ereceğini öngörmüştü.

Evlerini kaybettikten sonra, belki de kaybettikleri için, Devlerin sayısı azalmaya başlamıştı. Çocukları ne kadar çok sevseler de çok az çocukları oluyordu; tohumları kendilerini yenilemiyorlardı. Yüzyıllardır sayıları yavaş yavaş azalıyordu.

Damelon bunun değişeceğini, tohumlarının tekrar yaşam bulacağını öngörmüştü. Bu onun kehaneti, sürgünün, iyi ya da kötü, bitmek üzere olduğunu gösteren işaretti.

Kendi zamanı geldiğinde Damelon'un oğlu Loric bu kehaneti desteklemek ve tasdiklemek için bir söz verdi. Dedi ki, Damelon'un kehanetleri gerçekleştiğinde, Devlerin yurtlarına yapacakları yolculuklarında kullanmak üzere inşa edecekleri yeni gemiler için Efendiler sağlam Yıldızfilizi gemi omurgaları ve dümenleri sağlayacaklardı.

Böylece Köpükizci Divana Serenkol Omurgakaynatan'ın karısı Dalgalısaç Kamudinç'in, üçü de oğlan, bir üçüz doğurduğunu bildirmişti. Aynı zamanda öncü gemileri Devlerin Evine gidiyor olabilecek bir yol buldukları haberiyle dönmüşlerdi. Köpükizci

Yüce Efendi Loric'in sözünü hatırlatmak için Şadkaya'ya gelmişti.

"Kırk yıldır," diye sürdürdü Efendi Hyrim, "Efendiler Kalesi'nin *lillianuril*leri bu sözü yerine getirmek için didindiler. Yedi omurga ve dümen artık neredeyse hazır. Ama zaman bizi kovalayıp tehlikeli yönere sürüyor. Bu savaş başladığında Yıldızfilizini Denizerimi'ne nakletmemiz mümkün olmayacak. Ve Habis Efendi'yle savaşmak için Devlerin yardımına ihtiyacımız var. Yine de tüm bu yardımlar ve umutlar boşa çıkabilir. Hattâ..."

"Köpükizci," diye böldü Covenant. Botlarının bağlarıyla boğusuyordu. Derin bir endişe onu sabırsızlaştırmıştı. "Ona ne oldu? (...) Seferden sonra ona ne oldu?"

Efendinin ses tonu daha da dikkatli hale geldi. "Yasa Asası Seferileri eve dönerlerken Tuzyürek Köpükizci'nin yaşadığını ve yaralanmadığını gördüler. Andelain'in güvenliğine sığınmış, böylece Ateşarslanlarından korunmuştu. Halkının yanına döndü ve o zamandan beri Yıldızfilizinin şekillendirilmesi ve bilgi alışverişi için iki kere Şadkaya'ya geldi. Hepsi de umut dolu pek çok Dev gelip gittiler.

"Ama şu sıralar Başefendi..." Hyrim durdu. Sesinde keder ve üzüntü vardı. "Ah, şu sıralar."

Covenant oturma odasına geri dönüp Efendinin karşısına geçti. "Şu sıralar?" Kendi sesi de titrer gibiydi.

"Neredeyse üç yıldır, Denizerimi'ne bir sessizlik çöktü. Devler ne Şadkaya'ya geldiler, ne de Yukarı Topraklar'a ayak bastılar." Covenant'ın bakışlarındaki ani alevlenmeye bir yanıt vermek için konuşmayı sürdürdü, "Ama biz de boş durmadık. Bir yıl hiçbir şey yapmadık – Denizeriminin uzaklığı dört yüz fersaha yakın ve bir yıllık bir sessizlik olağandışı bir durum değil. Ancak bir yıldan sonra endişelenmeye başladık. Sonraki bir yıl haberciler gönder-

dik. Hiçbiri geri dönmedi. Baharda tam bir Ocak gönderdik. Yirmi savaşı ve bunların Ocakağısı geri dönmediler.

“Bunun üzerine Divan daha fazla savaşıyı tehlikeye atmama-ya karar verdi. Yazın Efendi Callindril ve Efendi Amatin Kanbekçileriyle birlikte, bir geçit bulmak için batıya at sürdüler. Saranka-bir Düzlüğü'nde karanlık ve isimsiz bir güç onları geri püskürttü. Amatin kardeş, atı devrildiğinde az kalsın ölüyordu ama Callindril'in Ranyhyn'i her ikisini de güvenli bir yere taşıdı. Öğrendik ki bizimle kadim Kayakardeşlerimiz arasına bir gölge girmiş; Devlerin akıbeti ise meçhul.”

Covenant için için inledi. Köpükizci dostuydu ve buna rağmen ayrılırlarken Dev'e bir hoşçakal bile dememişti. Yoğun bir pişmanlık duyuyordu. Köpükizci'yi tekrar görmek, af dilemek istiyordu.

Ama aynı zamanda Hyrim'in üstüne dikilmiş bakışlarının da farkındaydı. Efendi'nin doğal olarak şen gözleri acı dolu bir ağırbaşlılık içeriyordu. Açıkçası Covenant'ı şafaktan önce kaldırmak için iyi bir nedeni vardı. Omuzlarını silkip pişmanlığını bastırarak Covenant, “Yine de anlamıyorum,” dedi.

Efendi Hyrim başlarda duraksamadı. “O halde açık konuşacağım. Çağrılmanızdan sonraki gece Efendi Mhoram aklına düşen bir görüntüyle yanınızdan ayrılmak zorunda kaldı. Habis'in gücü üzerine çıktı ve damarlarındaki kanı delişetle donduran manzarlara gördü. Gördükleri...” Sonra hemen başka tarafa döndü. “Ah, Hyrim ah,” diye iç geçirdi, “seni şişko, seni mankafa. Efendilerin, İlimlerin hayallerini kuracak ne işin vardı? Ya Devlerin ve cesur görevlerin? Bu düşünceler daha büyümemiş kafana girdiğinde şiddetle cezalandırılmalı ve koyun gütmeye yollanmalıydın. Senin alımlı ve beceriksizliğin, aptalca rüyalarının seni doğru yoldan saptırmayacağına inanan baban Gren eşi Hoole'nin onurunu

gerçekten de lekeliyor.” Omuzunun üzerinden alçak sesle devam etti, “Efendi Mhoram onlara doğru gelen Devlerin öldüğünü gördü. Ölümün aldığı çehreyi çıkaramadı. Ve kısa sürede onlara yarılın edilmezse – yani birkaç gün kadar kısa bir sürede! – kesinlikle sonları gelecek.”

Sonları mı gelecek? Covenant sessizce tekrarladı. Sonları mı gelecek? Sonra öne bir adım attı. Bu da mı benim suçum? “Neden,” diye lafa girdi, sonra da sertçe yutkundu. “Neden **bana** bunları anlatıyorsun? Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Mhoram kardeşin gördüklerinden sonra Divan Denizerimi’ne zaman kaybetmeden bir heyet göndermeye karar verdi – yani hemen. Savaş yüzünden güçlerimizden çoğunu bu işe ayıramıyoruz – ama Mhoram güçten çok hıza gereksinim olduğunu söylüyor. Bu yüzden Yüce Efendi Elena iki Efendi seçti – Ranyhynlerce kabul edilmiş iki Efendi – Verement eşi Shetra, ki Sarankabir Düzlüğüyle ilgili bilgisi herkesten üstündür ve Hoole oğlu Hyrim, o da Devlerin ilmine oldukça aşinadır. Üstnişancı Morin bize eşlik etmeleri için Korik, Cerrin ve Sill komutasında on beş Kanbekçisi seçti. Yüce Efendi bize olduğu kadar bu görevi onlara da yükledi, böylece eğer biz düşersek Devlerin yardımına onlar gidecekler.

“Korik Kanbekçilerinin arasında en kıdemlisi.” Efendi konudan sapıyor gibiydi, söylemekten çekindiği bir şeyden toptan kaçıyordu. “Tuvor, Morin, Bannor ve Terrel’le birlikte Diyar’a saldıran ilk *Haruchai* ordusunu komuta ediyorlardı – saldırıya geçtiler ve yanında Ranyhynler ve Devler olan Yüce Efendi Kevin’le karşılaştılar ve Kanbekçisi geleneğini başlatan hizmet Anıdını sevgi, hayret ve şükranla içtiler. Sill benimle özel olarak ilgilenen Kanbekçisi, tıpkı Cerrin’in Efendi Shetra’yla ilgilendiği gibi. Onlardan bize iyi göz kulak olmalarını isteyeceğim,” diye hırladı Hyrim

neşesi geri gelirken. “Zevkle edindiğim tüm bu bingillanmı kaybetmek istemiyorum.”

Covenant can sıkıntısıyla sertçe tekrarladı, “Benim ne yapmamı bekliyorsun?”

Hyrim onunla yüzleşmek için ağır ağır döndü. “Tuzyürek Köpükizci’yi tanıyordunuz,” dedi. “Bizimle gelmenizi istiyorum.”

Covenant Efendi’ye ağzı açık bakakaldı. Aniden bayılacakmış gibi hissetti. Uzaktan uzağa, kendini zayıf bir sesle şunu sorarken buldu, “Yüce Efendi bunu biliyor mu?”

Hyrim sırtıttı. “Size neler söylediğimi duyarsa öfkesinin ateşi suratımdaki deriyi kasıp kavurur.” Ama hemen sonra yeniden cildileşti. “Başefendi, bizimle birlikte gelmelisiniz demiyorum. Belki de bunu istemekte hatalıyım. Bu savaşta Garazkar’ın niyetinin ne olduğuyla ilgili bilmediğimiz çok şey var – ve bunların arasında en önemlilerinden biri de ne yönden saldıracağını bilmeyişimiz. Başka çağlarda yaptığı gibi Andelain’in güneyine geçip Orta Ovalar’dan kuzeye doğru mu saldıracak yoksa bize doğudan yaklaşabilmek için Topraksonu boyunca mı ilerleyecek? Bunu bilmemek savunmada elimizi kolumuzu bağlıyor. Bu soru yanıtlanana kadar Savaşocağı harekete geçemez. Nişancı Troy çok endişeli. Ama Habis Efendi bize doğudan saldırımayı seçerse, o zaman Denizerimi’ne giden heyetimiz doğrudan onun güçlerinin arasına girmiş olacak. Bu nedenle beyaz altının bizle birlikte olması geri döndürülemez bir çılgınlık olur.

“Hayır, eğer bizimle gelmeniz akıllıca olsaydı, Efendi Mhoram konuyu sizinle konuşurdu. Ben yine de soruyorum. Devlere karşı duyduğum sevgi büyük, Başefendi. Tüm Diyar için çok değerliler. Onlara yardım etmek için Yüce Efendi Elena’nın öfkesine bile göğüs gererim.”

Efendinin ricasındaki basit içtenlik Covenant'a dokundu. Adamla daha ilk kez karşılaşmış olsa da, Hoole oğlu Hyrim'i sevdiğini fark etti – onu sevmiştii ve yardım etmek istiyordu. Devler konusu da güçlü bir konuydu. Kalkkaha, anlayış ve yaşam dolu Köpükizci'nin yardım edilemezse öleceğı düşüncesine dayanamıyordu. Ama bu konu Covenant'a yardım etmek konusunda Diyar'daki herhangi birinden daha az becerikli olduğunu acı bir biçimde hatırlattı. Ve Elena'nın etkisi hâlâ üzerindeki gücünü koruyordu. Onu kızdıracak bir şey yapmak, ondan nefret etmesi için ona yeni bir nedenden daha vermek istemiyordu. Ne yapacağını bilemedi; Hyrim'in bakışlarında yatan samimi soruyu yanıtlamıyordu.

Aniden Efendi'nin gözleri yaşlarla doldu. Hızla gözlerini kırptırarak başka tarafa baktı. "Sana ızdırap verdim, Başefendi," dedi yumuşak bir sesle. "Affet beni." Covenant kelimelerde bir alay, bir yerme duymayı bekledi, ama Hyrim'in sesi sadece karmaşıklıkta arınmış bir hüznü ifade ediyordu. Tekrar Covenant'a döndüğünde, dudaklarında inandırıcı olmayan bir gülümseme vardı. "Peki o zaman. En azından benimle avluya kadar gelmez misiniz? Heyet yola çıkmak üzere orada buluşacak. Varlığınız tüm Şadkaya'ya bilinçsizce değil kendi seçiminizle hareket ettiğinizi gösterectir."

Covenant reddedemezdi; özündeki acizlikten fazlasıyla utanıyor, ona fazlasıyla kızıyordu. Kendini hiddetle tekmeleyip harekete geçirerek dairesinden çıktı.

Çıkar çıkmaz Bannor'ı dirseğinin dibinde buldu. Kanbekçisinin ve Efendinin arasında Şadkaya'nın kapılarına giden koridorlardan ve geçitlerden aşağı indi.

Efendiler Kalesi'nin yalnızca tek bir girişı vardı ve kentin savunması açısından Devler Kaleyı çok iyi tasarlamışlardı. Yaylanın

kama yapan ucunda, ana Kaleyle dış kapıları koruyan gözetleme kulesi arasına taşları oyarak bir avlu oluşturmuşlardı. Girişi tamamen örtecek şekilde içeri doğru kapanabilen, birbirine kenetlenen devasa taş bloklardan oluşan dış kapılardan kulenin altına doğru bir tünel uzanıyordu. Tünel avluya açılıyor ve avludan Kaleye giriş ise ilki kadar kütleli ve sağlam başka kapılar tarafından korunuyordu. Ana Kale kuleye avlunun üzerinde fasılalı yerleştirilmiş bir dizi talıta köprüyle bağlanmıştı, ama zeminden kuleye girmenin tek yolu tünelin yanlarındaki iki küçük kapıydı. Böylece neredeyse olanaksız olan dış kapılardan geçme görevini başarmış herhangi bir düşman, aynı başarıyı iç kapılarda da göstermeye çabalarsa aynı anda hem gözetleme kulesinin barbatalarından hem de ana Kaleden gelen saldırılara maruz kalacaktı.

Avlu, ortası hariç, geniş kaldırım taşlarıyla kaplıydı, ortada ise tatlı su kaynaklarıyla beslenmiş yaşlı bir Yaldız ağacı vardı. Efendi Hyrim, Bannor ve Covenant heyetin kalanını, ağacın yanında beklerken buldular; yukarıda göğün karanlığı açılmaya başlamıştı. Şafak söküyordu.

Covenant açık havada ürperirken avluya bakındı. Kalenin içinden yansıyan ışığın altında ağacın yanındaki herkesin biri dışında Kanbekçisi olduğunu görebiliyordu, o biri de uzun boylu bir kadındı. Şadkaya'ya dönmüş duruyordu. Covenant onu açık seçik görebiliyordu. Kısacık kesilmiş, sert, demir grisi saçları vardı ve yüzü bir şahin suratı gibiydi, burnu ve gözleri keskin, yanakları yassıydı. Gözlerinde av peşindeki bir şahinin bakışlarının sert parlaltısı vardı. Ama Covenant bu parlaltının arkasında, duyduğu bir arzunun sızısının, ne doyurabildiği ne de bastırabildiği bir hasretin ayırıcına varmıştı.

Efendi Hyrim onu dostça selamladı, ama kadın ilgilenmedi, on-

dan ayrılmayı göze alamıyormuş gibi Kaleye bakmayı sürdürdü.

Arkasında Kanbekçileri yükleri bölüşmekle, malzemeleri *tutkan* bağlarla sarmakla meşguldüler. Hareketlerinin engellenmesi için bunları sırtlarına bağlıyorlardı. Kısa süre sonra aralarından biri –Covenant bunun Korik olduğunu gördü– öne çıktı ve Efendi Hyrim'e hazır olduklarını haber verdi.

“Hazır mısın, dostum Korik?” Hyrim’in sesinde kaygısız bir tını vardı. “Ah, keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Ama, Yediler adına! Büyük tehlikelerle karşılaşmaya uygun biri değilim – zafer kazanmaktansa onları alkışlamaya daha yatkınım. Evet, benim yeteneklerim bu doğrultuda. Önüme bir zafer koyun, şerefine içtiğim miktarla sizi hayrete düşürürüm. Ama bu – Diyar’ı boyulu boyunca süratle geçip, kimbilir ne tür korkunç tehlikelerin dışlarına takılmak...! Bize bu tehlikelerin neler olabileceğini anlatabilir misin Korik?”

“Efendi?”

“Bu konuyu düşündüm, dostum Korik – benim için ne kadar zor olduğunu hayal edebilirsin. Ama bakıyorum da, bu görevi senin ellerine emanet etmekte Yüce Efendinin iyi nedenleri varmış. Bak ne düşündüm – benim gösterdiğim türden çabalar boşa gitmemeli. Şunu dinle. Şadkaya’da yaşayan o kadar insanın arasından bir tek Kanbekçileri Kutbozumundan önceki Diyar’ı görmüşler. Kevin’in kendisini bile tanıımışsınız. Onunla ilgili kesinlikle bizden daha çok şey biliyorsunuz. Ve aynı kesinlikle Garazkar’la ilgili de daha çok şey biliyorsunuz. Belki nasıl savaştığını görmüşsünüzdür. Belki Efendi Callindrill’in burayla Denizerimi arasında yatabilecek tehlikeler konusunda bize anlatabileceklerinden daha fazlasını anlatabilirsiniz.”

Korik hafifçe omuz silkti.

“İnanıyorum ki,” diye devam etti Hyrim, “önümüzdeki tehlikeleri herhangi bir Efendiden çok daha iyi tartabilirsiniz. Onlardan söz etmelisiniz ki böylece biz de hazır olalım. Meşumorman’ı ya da Sarankabir’i göze almak yerine kuzeye gidip çevresinden do-laşmamız, yolculuğumuza eklenecek gün sayısına karşın daha uygun olabilir.”

“Kanbekçileri geleceği bilmez.” Korik’in sesi duygusuzdu, yine de Covenant *bilmek* kelimesinde belli belirsiz bir vurgu duydu. Korik bu kelimeyi Hyrim’den farklı bir anlamda, daha geniş ya da kehanet içeren bir anlamda kullanıyor gibiydi.

Ve Efendi bununla tatmin olmadı. “Belki değil. Ancak Kevin’in devrinde yaşamadınız ve hiçbir şey öğrenmediniz mi? Taşdığınız bilgiyi kaldıramayacağımızdan mı korkuyorsun?”

“Hyrim, haddini aşıyorsun,” diye birdenbire araya girdi Efendi Shetra. “Andi içenlere gösterdiğin saygı bu mu?”

“Ah, Shetra kardeş, yanlış anlıyorsun. Kanbekçilerine duyduğum saygı sınırsız. Beni hayatta tutmak için herhangi bir insanın verebileceği bir sözün çok daha ötesinde bir söz vermiş kişilere karşı başka nasıl hissedebilirim? Eğer bana iyi bir yemek sözü verselerdi, tamamıyla emirlerine amade olurum. Ama durumumuzu görüyorsun. Yüce Efendi bu görevi onlara emanet etti. Eğer umarsızca karşılamaya gittiğimiz tehlike, onları seçim yapmaya iterse Kanbekçileri bizi korumaktansa görevi yerine getireceklerdir.”

Bir an, Efendi Shetra Hyrim’in üzerine küçümseme gibi bir ifadeyle bakışlarını sertçe dikti. Ama konuştuğunda sesinde onu kö-tüleyen bir tını yoktu. “Efendi Hyrim, sen umarsız değilsin. Devlerin ölüm kalım meselesinin bu görevde yattığına inanıyorsun ve onlar için duyduğun endişeyi saklamaya çalışıyorsun.”

“Gökbendi *Melenkurion!*” Hyrim gülmemek için hırıldadı. “Yalnızca itibarlı ve zor edindiğim etlerimi düşüncesiz saldırılardan sakınmaya çalışıyorum. Böyle değerli bir dileği paylaşmak sana yakışır.”

“Huzur ver, Efendi. Şaka kaldıracak halim yok,” diye göğüs geçirdi Shetra ve Şadkaya’yı incelemeyi sürdürmek için döndü.

Efendi Hyrim sessizce kadına baktı, sonra Korik’e dönüp, “Onun koruması gereken benden daha az cüssesi var,” dedi, “İnce ruhlar ilümal edilmiş bedenler için ayrılmış olabilirler. Devlere ulaştığımızda bunu onlarla konuşmalıyım.”

“Biz Kanbekçileriyiz,” diye yanıtladı Korik tekdüze bir sesle. “Denizerimi’ne ulaşacağız.”

Hyrim gece göğüne baktı ve yumuşak, düşünceli bir sesle konuştu, “Çağrılısak da yetişsek de. Daha fazla olsaydık fark eder miydi? Devler büyük ve yardıma ihtiyaçları varsa, bu ihtiyaç da büyük olacaktır.”

“Onlar Dev. Herhangi bir ihtiyaca cevap verecek güçte değil-ler mi?”

Efendi, Korik’e bir bakış fırlattı ama yanıt vermedi. Sonra Shetra’nın yanına gitti ve, “Hadi, kardeşim,” dedi alçak sesle, “yolcu yolunda gerek. Yolumuz uzun ve bitirmek istiyorsak önce başlamamız lazım.”

“Bekleyin!” diye hafifçe bağırdı Shetra, sesi bir kuşun uzaktan gelen feryadı gibiydi.

Hyrim onu bir an daha inceledi. Sonra Covenant’ın yanına döndü. Covenant’ın güçlkle duyduğu bir fısıltıyla, Efendi konuşmaya başladı. “Gitmeden önce kocası Efendi Verement’i görmek istiyor. Üzücü bir hikayeleri var, Başefendi. Evlilikleri sorunlu. Her ikisi de gururlu –Ranyhynlere kendilerini sunmak için Ra

Düzlükleri'ne birlikte yolculuk ettiler. Ve Ranyhynler– alı, Ranyhynler Shetra'yı seçtiler ama kocasını reddettiler.

"Eh, ne de olsa kendi yöntemleriyle seçiyorlar ve Ra-erleri bile bunu açıklayamıyor. Ama bu ikisi arasında bir farklılık yarattı. Verement kardeş değerli biri, ancak şimdi kendini değersiz görmek için bir nedeni var. Ve Shetra kardeş onun bu kişisel yargısına ne katılabiliyor ne de karşı çıkabiliyor. Ve şimdi de bu görev – gitmek benim yerime Verement'in hakkı, ama görevin Ranyhynlerin hızına ve dayanıklılığına gereksinimi var. Yalnızca onun hatırı için onun yerine gidebilmenizi dilerdim."

"Ben Ranyhynlere binmiyorum," diye kararsızlıkla karşılık verdi Covenant.

"Çağrınıza yanıt verirler," diye yanıtladı Hyrim. Covenant bir kez daha cevapsız kaldı; bunun doğru olmasından korkuyordu. Ranyhynler ona kendilerini adanmışlardı ve onları serbest bırakmamıştı. Ama ulu atlardan herhangi birine binemezdi. Korku ve tiksintiyle önünde şahlanmışlardı. Hyrim'e verebileceği kararsızlığın sessiz bakışları dışında yine bir şeyi yoktu.

Anlar sonra Kale'nin arkasında kalan boğazda bir hareketlenme duydu. Döndüğünde iki Efendi'nin avluya doğru yürüdüklerini gördü – Yüce Efendi Elena ve tanımadığı bir adam.

Elena'nın gelişi onu ürpertti; anında hava kanat çırpışlarıyla, yırtıcı imalarla dolmuş gibiydi. Ama kadının yanındaki adam da dikkatini çekmişti. Onun Efendi Verement olduğunu hemen anladı. Adam, başkası olamayacak kadar Shetra'yı fazlasıyla andırıyordu. Aynı sert kısa saçlara, aynı şahin hatlarına, ağzında aynı acı tada sahipti. Sanki kendini karısının önüne atacakmış gibi ilerliyordu.

Ama on adım ötesinde durdu. Gözleri kadının keskin bakışla-

rından kaçındı; karısının gözlerinin içine doğrudan bakamıyordu. Alçak bir sesle konuştu, "Gidecek misin?"

"Gitmem gerektiğini biliyorsun."

Sustular. Seyredildikleri gerçeğini hiçe sayarak birbirlerinden uzak duruyorlardı. Dile getirilmesine gerek olmayan bir irade sa-vaşı aralarında asılı kalmıştı. Taviz ya da feragat olarak anlaşılabilcek herhangi bir hareket yapmayı reddederek bir süre öylece kaldılar.

"Gelmek istemiyordu," diye fısıldayarak Covenant'a açıkladı Hyrim, "ama Yüce Efendi onu getirdi. Mahcup olmuş."

Sonra Efendi Verement kıpırdadı. Birden esasını dik olarak Shetra'ya fırlattı. Kadın asayı yakaladı ve kendi esasını ona attı. O da karşılığında onu yakaladı ve, "Kendini iyi tut, karım," dedi sıkıntılı sıkıntılı.

"Kendini iyi tut, kocam," diye karşılık verdi Shetra.

"Sen dönene kadar hiçbir şey benim için iyi olmayacak."

"Benim için de, kocam," dedi kadın duygulu bir biçimde.

Başka bir söz söylemeden Verement topuklarının üzerinde döndü ve Şadkaya'ya hızla geri gitti.

Bir an Shetra kocasının gidişini seyretti. Sonra o da döndü, kasmış adımlarla avludan çıkıp tünele girdi. Korik ve diğer Kanbekçileri onu izlediler. Kısa süre sonra Covenant Hyrim ve Elena'yla yalnız kalmıştı.

"Evet, Hyrim," dedi Yüce Efendi nazikçe, "çilen başlamak zorunda. Senin için bu kadar zorlu olacağı için üzülüyorum."

"Yüce Efendi..." diye Hyrim araya girecek oldu.

"Ama sen üstesinden gelirsin," diye sürdürdü Elena. "Gerçek gücünün büyüklüğünü görmeye başlamadın daha."

"Yüce Efendi," dedi Hyrim, "Başefendi Covenant'tan bize eş-

lik etmesini istedim.”

Elena gerildi. Covenant kadından bir sıkıntı dalgasının yayıldığını hissetti; aniden elle tutulur bir gerginlik salgılıyor gibiydi. “Efendi Hyrim,” dedi Yüce Efendi alçak bir sesle, “tehlikeli bir zeminde hareket ediyorsunuz.” Sesi sertti, ama Covenant kadının Hyrim’i uyarmadığını, onu tehdit etmediğini duyabiliyordu. Hyrim’in yaptığını saygıyla karşılamıştı. Ve korkmuştu.

Sonra Covenant’a döndü. Kendi şiddetli isteğini açığa vurmaktan korkarak, özenle sordu, “Gidecek misin?”

Covenant arkasında Şadkaya’nın ışıklan varken kadının yüzünü göremiyordu. Bundan memnundu; tuhaf bakışlarının kendi üzerinde olup olmadığını bilmek istemiyordu. Ona cevap veremeye çalıştı, ama bir an boğazı öyle kuruyup kalmıştı ki ses çıkarmıyordu.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hayır.” Hyrim’in hatırına gerçeği söylemek için çabaladı. “Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yok.” Ama daha söylerken, bunun bütünüyle gerçek olmadığını biliyordu. Gitmeyi istememişti çünkü Lena kızı Elena kalmasını istiyordu.

Yüce Efendinin rahatlayışı loşluğun içinde gerginliği kadar elle tutulur gelmişti. “Pekala, Başefendi.” Uzun bir süre o ve Hyrim birbirlerine baktılar ve Covenant sessiz iletişimlerinin akışını, zihinlerinin kaynaşmasını duyumsadı. Sonra Hyrim kadına yaklaştı ve onu alnından öptü. Elena onu kucaklayıp bıraktı. Hyrim Covenant’ı eğilerek selamladı ve tünelin içerisinde uzaklaştı.

Bunun üzerine Elena Covenant’ın yanından ayrıldı, tünel ağzının yanındaki iki küçük kapının birinden geçip kuleye girdi. Covenant yalnız kalmıştı. Derin derin nefes aldı, bir sorgudan çıkmış gibi kendini yatıştırmaya çalıştı. Tanın serinliğine rağmen terliyordu. Bir an, ne yapacağını bilemeden avluda kalakaldı. Ama son-

ra Kale'nin dışından ısıklar duydu – Şadkaya'nın duvarlarından yankılanan tiz, keskin çığlıklar geliyordu. Korik'in heyeti Ranyhy-nleri çağırıyordu.

Covenant hemen alelacele tünele daldı.

Gölgeli avlunun dışında gök daha aydınlıktı. Doğuda güneşin ilk ışıkları ufku delmişti. Gün batıya doğru akıyordu ve bunun içerisinde on beş Kanbekçisi ve iki Efendi çağrılarını tekrarladılar. Ve bir daha. Üçüncü çığlığın yankıları silinirken, havayı kudretli toynakların gürültüsü doldurdu.

Uzunca bir süre toprak Ranyhyhlerin vuruşlarıyla gümbürdedi ve hava içten içe titreşti. Sonra bayırlardan aşağı bir gölge süzül-di. Onyedili güçlü, çakı gibi at gururla Şadkaya'ya akın ettiler. Hizmet etmek üzere seçtikleri binicilerine doğru dörtmala koşarlarken alınlarındaki beyaz yıldızlar, bir dalganın üzerindeki köpük gibi görünüyordular. Keskin kişnemeler ve çabuk adımlarla hızlarını yavaşlattılar.

Karşılık olarak Kanbekçileri ve iki Efendi onları eğilerek selamladılar ve Korik bağırdı, "Selam olsun, Ranyhyhler! Diyar-gezenler ve mağrur-binekler! Güneş bedenli, gökyeleli, çağrımızı duyduğunuza memnunuz. Kötülük ve savaş Diyar'a geldi çatı! Köpekdişkağan'ın düşmanlarını tehlikeler ve yorgunluk bekliyor. Bizi taşıyacak mısınız?"

Ulu atlar, burunlarıyla binicilerini dürtüp, onları binmeye zorlamak üzere son birkaç adımı gelirlerken başlarını sallıyor, hafif hafif kişniyorlardı. Bütün Kanbekçileri hep birden Ranyhyhlerinin üzerine atladılar. Eyer ya da dizgin kullanmıyorlardı; Ranyhyhler binicilerini isteyerek taşıyorlardı ve bir dizin baskısına ya da bir elin dokunuşuna –hattâ bir düşünceyle gelen buyruğa– karşılık veriyorlardı. Diyar'ın herhangi bir köşesinden binicilerine hemen

yanıt vermelerini mümkün kılan aynı tuhaf işitme gücü, düşünce daha dile gelmeden on hattâ yirmi gün önce çağrıyı hissetmelerini ve sanki Diyar'ın güneydoğu köşesi diğer bölgelerden, üç yüz dört yüz fersahla değil de, yalnızca birkaç dakikayla ayrılmış gibi Ra Düzlükleri'nden çağrıya yanıt vererek koşmalarını sağlıyordu ve aynı zamanda, zihnin ve kemiğin kusursuz bir buluşması şeklinde binicileriyle bir bütünmüş gibi hareket etme gücünü veriyordu.

Efendiler Shetra ve Hyrim daha yavaş bindiler ve Covenant boğazında bir düğümlenmeyle onları seyretti, sanki kendisinin hakkı olan bir mücadeleyle onlar yüzleşecekti. Köpükizci, lütfen –diye düşündü. Lütfen– Ama kelimeleri söyleyemiyordu, affet beni.

Sonra arkasında ve yukarısında bir bağırış duydu. Şadkaya'ya dönerek, gözetleme kulesinin üzerinde kollarını kaldırmış küçük, ince bir şeklin durduğunu gördü – Yüce Efendiydi bu. Atlı birlik ona bakmak için dönerken, Yüce Efendi Yasa Asası'nı salladı, ucundan koyu gökyüzünün üzerinde ışıklar saçan, parlak, mavi, yoğun bir alev çıkardı – alev boyunca an bir gök mavisine dönüşerek mavi-beyaz karışımdan bir kor şeklinde yanan bir güç türküsiydi. Asayı üç kez salladı ve alevi o kadar parlaktı ki izi gökte kalmış gibiydi. Sonra haykırdı, “Selam olsun!” ve Asayı iyice yukarı kaldırdı. Bir an Asa boylu boyunca parıldadığında göz kamaştırıcı, muazzam bir Efendi-ateşini göğe doğru fırladı. O an Şadkaya'nın tabanına o kadar çok ışık gönderdi ki, tan onun yanında sönük kaldı – sanki aşağıda toplanmışlara sabahın getirdiği yazgıyı silecek kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu.

Efendiler kendi güçlerini kullanarak ve aynı canlı haykırışla karşılık verdiler, “Selam olsun!” Ve Kanbekçileri hep birlikte bağırdılar, “İlk ve sadık! Selam olsun, Yüce Efendi!”

Bir an tüm asalar alevler içinde yukarıya kaldırılmış olarak kaldılar. Sonra tüm Efendiler alevlerini söndürdüler. Bu işaretle birlikte heyet bölüğü bir çember çizerek yumuşakça döndü ve gündoğumuna doğru dörtlale uzaklaştı.

Efendi Kevin'in Ağdı

Heyetin gidişı –ve bir önceki akşam Yüce Efendi Elena'yla görüşmesi– Covenant'ı derinden rahatsız etmişti. Elinde olan az bir özgürlüğü ve güvenilirliği yitiriyor gibi görünüyordu. Durumunun ne olması gerektiğini kendi kendine belirlemek ve sonra o kural-lara göre davranmak yerine onu etkilemelerine izin veriyor, Di-yar'daki ilk deneyimine nazaran aklı daha derinden çeliniyordu. Şimdiden Elena'nın, üzerindeki iddialarını kabullenmişti ve yal-nızca bu iddia onu Devleri de kabullenmekten alıkoymuştu.

Böyle devam edemezdi. Eğer ederse, kısa sürede Hile Troy'a benzeyecekti – adam, görme kudretiyle o kadar baştan çıkmıştı ki Diyar'ın sorumluluğunu alma isteğindeki körlüğünü algılayamı-yordu. Bu bir cüzzamlı için intihar demekti. Başaramazsa ölecek-ti. Başarırsa da, gerçek yaşamının, cüzzamlılığının duygusuzluğu-na bir daha asla dayanamazdı. Bu şekilde ölen cüzzamlılar bili-yordu, ama onlar için ölüm hiçbir zaman çabuk, hiçbir zaman te-miz değildi. Sonları o kadar berbat ve kokuşmuş bir çirkinliğin ötesindeydi ki böyle bir çürümenin var olduğunu hatırladığında içi kalkıyordu.

Ve tek sorun bu değildi. Sorumluluk kullanarak baştan çıkar-ma Habis'in işiydi. Habis Efendi, bu yöntemle Diyar'ın yıkımını

kesinleştirmeyi deniyordu. Yetersiz insanların büyük yüklerin altına girmeleriyle, sonuçlar yalnızca Garaz'a hizmet edebilirdi. Troy'un yetersiz olduğundan Covenant'ın şüphesi yoktu. Atiaran'ın ümitsizliğe düştüğü bir anda Diyar'a çağrılmamış mıydı? Ona gelince – o, Thomas Covenant, güç konusunda böyle bir şey hiç var olmamışcasına beceriksizdi. Ona göre var olamazdı da. İçer öyleymiş gibi varsayarsa o zaman tüm Diyar Habis Efendi'nin ellerinde bir başka cüzzamliya dönüşürdü.

Odasına ulaşana kadar bir şeyler yapması, üzerinde durması gereken kuralları oluşturmak için harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Bir uyumsuzluk, Diyar'ın bir düş olduğuna dair yadsınamaz bir kanıt bulması ya da oluşturması şarttı. Duygularına güvenemezdi, mantıklı olmaya ihtiyacı vardı, cüzzam yasası kadar kaçınılmaz bir fikir olmalıydı.

Taş zeminde bir yanıt aramışcasına, bir süre dairesinde gezindi. Sonra ani bir dürtüyle kapıyı açtı ve koridora baktı. Bannor oradaydı, yaşamının anlamı tartışılmamış gibi soğukkanlılıkla nöbet tutuyordu. Covenant sert bir tavırla ondan oturma odasına gelmesini istedi.

Bannor önünde durduğunda Covenant Kanbekçileriyle ilgili bildiklerini çabucak gözden geçirdi. Toruğkoruğ'un ve Diyar'ın ötesinde, Garp Dağları'nın yükseklerinde yaşayan *Haruchai* adındaki bir ırktan geliyorlardı. Savaşçı ve doğurgan bir halktılar, bu yüzden belki de tarihlerinin bir bölümünde doğuya, Diyar'a doğru bir ordu göndermeleri kaçınılmazdı. Bunu Kevin'in Yüce Efendi olduğu yılların başlarında yapmışlardı. Yürüyerek ve silahsız olarak – *Haruchai*, tıpkı ilim kullanmadıkları gibi silah da kullanmıyordu; tamamıyla fiziksel yeterliliklerine güveniyorlardı – Şadkaya'ya gelmişler ve Efendiler Divanı'na meydan okumuşlardı.

Ancak Kevin savaşmayı reddetmişti. Onun yerine *Haruchai*'yi dost olmaya ikna etmişti.

Bunun karşılığında *Haruchai* onun yapmak istediklerinin çok daha ötesine gitmişti. Dağlarda yaşayan insanlar olarak *Haruchai*'nin taşa ve cömertliğe karşı derin bir sevgileri vardı ve görünüşe göre Ranyhynler ve Devler ve şadkaya'nın kendisi tarihlerindeki her şeyden daha fazla onları etkilemişti. Kevin'in dostluğuna karşılık vermek için bir Efendilere bağlılık Andı içmişlerdi ve verdikleri sözün kendisi ya da dillerinin taşkın bir tarafı Toprakgücünü harekete geçirmiş, zaman, ölüm ve seçime bağlı olmaksızın Antlarını bağlayıcı kılmıştı. Ordularından beş yüz kişi Kanbekçisi olmuşlardı. Diğerleri evlerine geri dönmüşti.

şimdi de neredeyse beş yüz kadardılar. Savaşta ölen her Kanbekçisi Ranyhyn'ine konup Garp Dağları'ndaki Bekçiler Gediği'ne gönderiliyordu ve onun yerini almak üzere başka bir *Haruchai* geliyordu. Yalnızca cesetleri bulunamamış, eski Üstnişancı Tuvor gibi savaşçıların yerine yenileri gelmiyordu.

Kanbekçileri tarihinin en büyük tuhaflığı, Kevin ve Divanı ve tüm emekleri yok olurken Kutbozumu Ayini'nden sağ çıkmış olmalarıydı. Kanbekçileri Kevin'e güvenmişlerdi. Niyetini açıklamadan dağlara çekilmelerini buyurduğunda ona itaat etmişlerdi. Ama sonra, hizmetlerinde gösterdikleri sadakatin gerçekten tam olduğundan şüphle etmek için bir neden görmüşlerdi. Andı içmişlerdi; Gökğürültüsü Dağı'nın altında Kökreğen Tağ Üreği'nde Kevin'le birlikte ölmeliydiler – ya da orada Kevin'in umutsuzluk içinde Habis Efendi'yle karşılaşmasını engellemeleri, Eski Efendiler çağını felakete götürecektir Ayini gerçekleştirmekten alıkoymaları gerekirdi. Kendi faniliklerini bile hiçe sayacak bir aşırılıkta sadıklar ve yine de ne pahasına olursa olsun Efendileri koruma söz-

lerini yerine getirememişlerdi.

Covenant, gün gelir de ölçüsüz bağılıklarının yanlış olduğuna, Antlarına karşın Kevin'e ve kendilerine ihanet ettiklerine inanacak olurlarsa ne olacağını Bannor'a sormak istiyordu. Ama böyle bir soruyu kelimelere dökemiyordu. Bannor bundan daha iyi davranılmayı hak ediyordu. Üstelik Bannor da kansını kaybetmişti. Karısı iki bin yıl önce ölmüştü.

Covenant bunun yerine, bir tutarsızlık bulma arayışına odaklandı.

Ama kısa süre sonra Bannor'u sorgulayarak bir yanıt bulamayacağını anladı. Düz ve garip sesiyle Kanbekçisi Yasa Asası Seferi'nden sağ dönenlerle ilgili Covenant'ın duymayı hem istediği hem de istemediği kısa yanıtlar verdi. Köpükizci'ye ve Efendi Mhoram'a ne olduğunu zaten biliyordu. Şimdi ise Bannor ona, Seferi yöneten Yüce Efendi Prothall'ın birlik daha Şadkaya'ya dönmeyen Efendilikten istifa ettiğini anlatmıştı. Prothall, Eski Ocak-kulu Birinair'in kendi yerine öldüğünü de unutamamıştı. Ve Asayı geri almakla yazgısını tamamladığını, yapabileceklerinin tümünü yaptığını hissetmişti. Asayı ve İkinci Mühür'ü Efendi Mhoram'a emanet ederek Şimal Sarpları'ndaki evine dönmüştü. Efendiler Kalesi'nde yaşayanlar onu bir daha görmemişlerdi.

Böylece Mhoram'ın dönüşüyle Yüce Efendi konumuna Oson-drea gelmişti. Ölümüne kadar gücünü, Divanın yeniden oluşturulması, Savaşocağının genişletilmesi ve İlim Meclisi'nin yeni evi Şadkoru'nun yetiştirilmesi için kullanmıştı.

Şadkaya'ya döndükten sonra, Prothall ve Mhoram'a eşlik eden Ocağın Ocakağası Quaan da istifa etmeyi denemişti. Savaşçılarından yalnızca yarısını geri getirebildiği için utanç içerisindeydi. Ama Yüce Efendi Oson-drea, onun değerini bilen biri olarak, git-

mesine razı olmamış, kısa süre sonra da Quaan görevine dönmüştü. Şu anda Hile Troy'un yardımcısı, Savaşocağının Balçakağasıydı. Saçları beyazlamış ve seyrelemiş, bakışları yaşla ve zamanla törpülenmiş olsa da hâlâ aynı, her zaman olduğu gibi güçlü, dürüst adamdı. Efendiler ona saygı duyuyorlardı. Troy'un yokluğunda Savaşocağını seve seve Quaan'a emanet ederlerdi.

Covenant ters ters iç geçirdi ve Bannor'u rahat bıraktı. Bu tarz bilgiler ihtiyacını gidermiyorlardı. Görünüşe göre ikilemine kolay bir çözüm bulamayacaktı. Düş gördüğüne dair bir kanıt istiyorsa bunu kendi üretmesi gerekecekti.

Bu olasılığa dehşetle baktı. Yapacağı herhangi bir şeyin sonuç vermesi uzun zaman alabilirdi. Düşü son bulana, gerçek yaşama dönene kadar da çekilmez ve göz ardı edilemez bir kanıtla dönüşmeyecekti. Bu arada, ayakta kalması için de ona pek destek olmayacaktı. Ama seçeneği kalmamıştı, acil bir çözüm gerekiyordu.

Kesin bir süreksizlik yaratabilmek için üç olası yolu vardı: Giysilerini imha edebilir, ceplerindeki tek şey olan çakısını atabilir ya da sakal bırakabilirdi. Sonra uyandığında, kendi giysileri içinde ya da çakısı cebinde ya da kendini tıraşlı bulursa kanıtı da elde etmiş olurdu.

Alnındaki yaranın iyileşmesindeki bariz tutarsızlığa güvenmiyordu. Geçmiş deneyimine bakarak, bu düş sona ermeden kısa süre önce tekrar yaralanacağından korkuyordu. Ama ilk iki seçeneğini uygulamakta da şüpheleri vardı. Sağlam, bildik kıyafetleri imha etme düşüncesi kendini çok savunmasız hissetmesine neden oluyordu ve çakıdan kurtulma önlemi de fazla belirsizdi. Yaşamının bağlı olduğu katı alışkanlıklarını bırakmaya zorlayan durumuna küfürler yağdırarak tıraş olmayı bırakmaya karar verdi.

Sonunda kalede kalıvaltı edebileceği bir yer aramak üzere

odasından çıkacak cesareti topladığında, tıraşsız suratını bir meydan okuma beyanı gibi ileri uzattı.

Bannor onu Şadkaya'nın en büyük yemekhanelerinden birine götürdü, sonra da yemek yemesi için onu yalnız bıraktı. Daha yemeğini bitirmemişti ki, Kanbekçisi masasına geri geldi. Bannor'un adımlarını atışında fazladan bir dikkat vardı – tuhaf bir şekilde heyecan gibi görünen bir gerginlikti bu. Covenant'la konuşurken, basık, kısıp gözlerinden bir şey anlaşılıyordu ve sesinin bastırılmış ezgisi her zamanki kadar tınıdan yoksundu.

“Başefendi, Divan Sırta gelmenizi istiyor. Şadkaya'ya bir yabancı gelmiş. Efendiler az sonra onunla görüşecekler.

Bannor'un artan dikkati karşısında Covenant ihtiyatla sordu, “Ne tür bir yabancı?”

“Başefendi?”

“Benim – benim gibi biri mi? Ya da Troy gibi mi?”

“Hayır.”

Şaşkınlığının arasında Covenant Bannor'un yanıtındaki kesinliği hemen algılayamamıştı. Ama Kanbekçisinin peşinde yemekhaneden çıkıp Şadkaya'nın içlerine inerken, olumsuz yanıtın içinde fazladan bir şey, Bannor'un her zamanki güveninden daha fazla bir şey duymaya başladı. O *Hayır* Bannor'un adımlarına benziyordu; bir yönüyle gergindi. Covenant iç yüzünü anlayamadı. Kale'nin katları arasındaki geniş, bükülen bir merdivenden inerlerken kendini aklından geçeni sormaya zorladı, “Bu yabancıyla ilgili bu kadar acil olan şey ne? Ne biliyorsun onun hakkında?”

Bannor soruyu duymazdan geldi.

Sırta ulaştıklarında Yüce Efendi Elena, Efendi Verement ve diğer dört Efendinin kendilerinden önce gelmiş olduğunu gördüler. Yüce Efendi kıvrık masanın başındaki yerini almıştı ve Yasa Asa-

sı önünde, taşın üzerinde duruyordu. Sağına iki adam, onların yanına iki kadın oturmuştu. Solundaki iki boş koltuktan sonra Verement vardı. Hemen arkalarında, büyük balkonun ilk sırasında sekiz Kanbekçisi oturmuşlardı, fakat Sırrın kalanı boştu. Yalnızca Üstnişancı Morin ve Ocakkulları Tohrm ve Borillar Yüce Efendinin arkasındaki yerlerini almışlardı.

Salona beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü. Covenant bir an Elena'nın savaşın başladığı haberini vereceğini zannetti.

Bannor onu Efendiler masasında Efendi Verement'in bir yanındaki koltuğa yönlendirdi. İnancısız taş koltuğa, Divanın onun ne anlama geldiğini bilmesini beklermiş gibi bir eliyle yeni sakallını ovuşturarak oturdu. Efendilerin gözleri üzerindeydi ve bakışları onu rahatsız etti. Parmaklarının yüzündeki kılları hissedecek kadar can dolu olmasından garip bir biçimde utandı.

"Başefendi Covenant," dedi Yüce Efendi hemen sonra, "Efendi Mhoram'ı ve Nişancı Troy'u beklerken seni kalanlarla tanıştırmam yerinde olur. Misafirperverliğimizde ihmalci davrandık. Sana henüz tanışmadığın Divan üyelerini tanıştırayım."

Covenant başını olur anlamında salladı, kadının rahatsız edici gözlerini üzerinden çekecek her şey onu memnun edecekti ve Yüce Efendi tanıştırmaya sol tarafından başladı. "Bu Shetra eşi Efendi Verement, daha önce karşılaşmıştın." Verement asık bir yüzle elleriyle ilgileniyordu, Covenant'a bakmadı bile.

Elena sağına döndü. Yanındaki adam uzun boylu ve yapılıydı; geniş bir alnı, sevecen sarı bir sakalla kaplı dikkatli bir çehresi ve alışkanlıkla gelen bir iyi huyluluğa sahip bir ifadesi vardı. "Bu Faer eşi Efendi Callindrill. Karısı Faer kadim *suru-pa-maerl* sanatının ender ustalarından biridir." Efendi Callindrill yarı utanışla Covenant'a gülümsedi ve başını eğdi.

“Yanıdakiler,” diye devam etti Yüce Efendi, “Efendiler Trevor ve Loerya.” Efendi Trevor, Efendiler masasına ait olup olmadığından emin değilmış gibi kararsız bir havaya sahip ince bir adamdı; ama karısı Efendi Loerya sağlam ve anaç görünüyordu, elinde güç tuttuğunun farkındaydı. “Hepimizin yüreğini coşturan üç kızları var.” Her iki Efendi de gülümseyerek karşılık verdiler, ama adamın gülümsemesi hem şaşırmış hem de gururluyken, kadının ki sakın ve kendinden emindi.

Elana tanıştırma işlemini tamamlamak üzereydi, “Arkalarında ki ise Matin’in kızı Efendi Amatin. Daha bir yıl önce İlim Meclisi’nde Kılıç ve Asa sınavlarını verdi ve Divana katıldı. Şu anki işi Şadkaya’nın okullarının idaresi – çocukların eğitimi.” Efendi Amatin buna karşılık ağırbaşlılıkla eğildi. Narin, ciddi ve ela gözlüydü ve Covenant’a onu incelemiş gibi bakıyordu.

Bir duraksamanın ardından Yüce Efendi, İnancsız’ı Efendiler Kalesi’nde karşılamının törensel ayinine başladı, ama Efendi Mhoram Sırta girdiğinde kısa kesti. Adam Efendiler masasının arkasındaki özel kapılardan birinden gelmişti. Adımlarında bir yorgunluk, gözlerinde de ateşli bir yoğunlaşma vardı, sanki bütün geceyi karanlıkla güreşerek geçirmişti. Bu yorgun haliyle ayakta durabilmek için asasına yaslanarak Elena’nın solundaki yerini aldı.

Dalgın dalgın soluyarak yerine otururken tüm Efendiler onu seyrediyorlardı ve onların zihinlerinden Mhoram’ın zihnine bir destek dalgası aktı. Yavaş yavaş, sessiz yardımları onu güçlendirdi. Bakışlarındaki ateşli ışıltı söndü ve çevresindeki yüzleri görmeye başladı.

“Başarılı olabildin mi?” diye yumuşak bir sesle sordu Elena. “*Krill* çıkarabilecek misin?”

“Hayır.” Mhoram’ın dudakları kelimeyi oluşturdular ama ses

çıkmadı.

“Sevgili Mhoram,” diye iç geçirdi kadın, “kendine çok dikkat etmelisin. Garazkar üzerimize yürüyor. Gelecek savaşta tüm gücüne ihtiyacımız olacak.”

Mhoram, yorgunluğunun arasından çarpık, insancıl ifadesiyle gülümsedi. Ama konuşmadı.

Covenant, Mhoram'a *krille* ne başarmayı beklediğini soracak kararlılığa daha eremeden Sırrın ana kapılan açıldı ve Nişancı Troy basamaklardan inerek masaya doğru geldi. Balçakağa Quaan arkasındaydı. Troy Covenant'ın karşısına oturmak üzere ayrılırken Quaan, Morin, Tohrm ve Borillar'a katılmak için yukarı geçti. Görünüşe göre Troy ve Quaan Savaşocağından çıkıp doğrudan buraya gelmişlerdi. Kılıçlarını çıkaracak zamanı bulamamışlardı ve otururlarken kınları boğuk seslerle taşa çarpıyordu.

Onlar yerlerine geçer geçmez, Yüce Efendi Elena başladı. Hafif hafif konuşuyordu ama berrak sesi Sırrın içinde kusursuz bir biçimde yayılıyordu. “Böyle acil toplandık, çünkü buraya bir yabancı geldi. Crowl, yabancı sana emanet edildi. Bize ondan bahset.”

Crowl Kanbekçilerinden biriydi. Salonun geniş basamaklarının yakınındaki yerinden kalktı ve bilgi vermek üzere heyecansızca Yüce Efendiye döndü. “Bizi geçti. Kısa bir süre önce Şadkaya'nın kapısında ortaya çıktı. Ne bir gözcü ne de bir nöbetçi yaklaştığını görmedi. Efendilerin içeride olup olmadıklarını sordu. Yanıt verildiğinde Yüce Efendinin kendisiyle konuşmak istediğini söyledi. Diğer insanlar gibi değil. Ama silah taşımıyor ve kötü niyetli değil. Onu içeri almaya karar verdik. Sizi bekliyor.”

Bir şahinin çığlığı kadar keskin bir sesle Efendi Verement sordu, “Neden gözcüler ve nöbetçiler onu göremedi?”

“Yabancı, gözlerimizden saklıydı,” diye Crowl tekdüze bir sesle yanıtladı. “Nöbetimizde bir kusur yok.” Değişmez ses tonu Kanbekçilerinin uyanıklığının sorgulanamaz olduğunu vurgular gibiydi.

“Bu güzel,” dedi Verement. “Belki bir gün Garazkar’ın tüm ordusu kapımızın önünde bitiverir ve Şadkaya düşerken biz hâlâ uyuyor oluruz.”

Daha fazlasını söyleyecek oldu ama Elena kesin bir tavırla araya girdi, “Yabancıyı getirin.”

Basamakların üstündeki Kanbekçisi yüksek tahta kapıları açarken, Amatin Yüce Efendi’ye sordu, “Bu yabancı sizin isteğinizle mi geldi?”

“Hayır. Ama artık onunla görüşmek istiyorum.”

Covenant farklı iki Kanbekçisinin aralarında yabancıyla Sırta girişlerini seyretti. Adam ince yapıydı, krem rengi bir cübbe giymiş, sade görünüyordu ve hareketleri yumuşak, yüzer gibiydi. Boyu neredeyse Covenant kadar olsa da, boyunu gösterecek yaşı sahipmiş gibi durmuyordu. Basamaklardan inerken kıvrık saçlarının salınışında çocuksu bir kalkkaha duygusu vardı, sanki ona karşı alınmış önlemler onu eğlendiriyordu. Ama Covenant hiç eğlenmiyordu. Görüşüne gelen yeni boyutla Crowl’un oğlanı neden “diğer insanlar gibi değil” şeklinde nitelendirdiğini anlayabiliyordu. Genç, taze etlerinin altında kemiklerinden bir –yaşlılık değil– eskilik fışkırıyor gibiydi, zayıf ya da çelimsiz değillerdi –daha çok antikaymış duygusu veriyorlardı. İskeleti bu eskiliği, bu zaman haresini, yalnızca bunun için yapılmış bir araçmış gibi taşıyordu. Onun sayesinde değil de onun için varmış gibiydi. Görüntü Covenant’ın algılarını karıştırmış, birbirleriyle çelişen dehşet ve refah izlenimlerini anlamaya çabalarken gözlerini ağrıtmıştı.

Oğlan Sırrın zeminine vardığında ışırcakıl çukuruna doğru yanaştı ve hürmetle eğildi. Tiz, genç bir sesle bağırdı, "Selam olsun, Yüce Efendi!"

Elena ayağa kalktı ve ağırbaşlılıkla karşılık verdi, "Yabancı, Diyar'a hoş geldin – hoş geldin ve doğruluktan şaşma. Bizler Şadkaya'nın Efendileriyiz ve Ben Lena kızı Elena'yım Divanın seçimiyle Yüce Efendiyim ve Yasa Asası'nın taşıyıcısıyım. Seni nasıl onurlandırabiliriz?"

"Nezaket, kaynağından içilmiş bir yudum dağ suyu gibidir. Şimdiden onurlandım."

"O halde sen de bizi adınla onurlandırır mısın?"

Oğlan kahlkaha dolu bir bakışla konuştu, "Size kim olduğumu söyleyeceğim zaman pekala gelebilir."

"Bizimle oyun oynama," diye araya girdi Verement. "Adın ne?"

"Beni tanımayanlar arasında adım Amok."

Elena hızlı bir bakışla Verement'i yokladı, sonra da genç adama dönerek, "Ve seni tanıyanlar arasında hangi adla bilinirsin?"

"Beni bilenlerin adıma ihtiyaçları olmaz."

"Yabancı, biz seni tanımıyoruz." Elena'nın sakın sesine bir sertlik gelmişti. "Diyar'da büyük tehlikelerin baş gösterdiği bir dönem yaşıyoruz ve seninle ne zaman kaybedebiliriz, ne de incelik yarışına girebiliriz. Senin kim olduğunu bilmemiz gerek."

"Ah o zaman korkarım ben size yardım edemem," diye yanıtladı Amok, gözlerinde vurdumduymaz bir neşeyle.

Bir an Efendiler bakışlarında sert bir sessizlikle karşılık verdiler. Verement'in ince dudakları beyaza kesti; Callindrill düşünceli yüzünü buruşturdu; ve Elena yanakları az bir kızgınlıkla kızarmış olarak oğlana bakıyordu, ancak gözleri o tuhaf altüst olmuş odaklarını kaybetmemişlerdi. Sonra Efendi Amatin

omuzlarını geriye attı ve konuştu, "Amok, evin neresi? Ailen kim? Geçmişinden bahset biraz."

Amok kaygısız bir hareketle döndü ve ona eğilerek beklenmedik bir selam verdi. "Evim Şadkaya'dır. Ailem yok. Ve geçmişim hem geniş hem dar, çünkü beklerken her yeri gezdim."

Divanda bir dalgalanma oldu, ama kimse Amatin'in sözünü kesmedi. Amatin oğlanı inceleyerek sordu, "Evin Şadkaya mı? Bu nasıl olur? Seninle ilgili hiçbir bilgimiz yok."

"Efendi, uzaklardaydım. *Elohim*lerin şölenlerinde bulundum ve Kumgorgonlarına bindim. Denizin Dansçılarıyla raksettım ve cesur Kelenblhrabanal'a mezarında sataşım ve Gri Çöl'le vecizeler atıştık. Bekledim."

Efendilerin çoğu kıpırdandılar ve Loerya'nın gözlerine bir ışıltı geldi, sanki Amok'un sözlerinde bir şeyin varlığını görmüştü. Hepsi de oğlanı yakından izlerlerken Amatin konuştu, "Yine de yaşayan her şeyin ecdadı vardır, kendi türünün ataları. Amok, senin ailen kim?"

"Ben yaşıyor muyum?"

"Görünüşe göre hayır," diye hırladı Verement. "Ölümlü hiçbir şey sabrımızı böyle zorlamaya kalkışmaz."

"Huzurlu ol Verement," dedi Loerya. "Burada ciddi bir ima var." Gözlerini Amok'tan ayırmadan sordu, "Canlı mısınız?"

"Belki. Amacım olduğu sürece hareket eder konuşurum. Gözlerim görür. Yaşam bu mudur?"

Yanıtı Efendi Amatin'in aklını karıştırdı. Emin olmamaktan ızdırıp duyuyormuş gibi zayıf bir sesle sordu, "Amok, seni kim yarattı?"

Amok duraksamadan yanıtladı, "Efendiler Atası, Yürekkuveti Berek oğlu Damelon oğlu Loric oğlu Yüce Efendi Kevin."

Sessiz bir şaşkınlık şaklaması Sırrın içinde yankılandı. Masanın çevresinde Efendiler ağızları açık kalakaldılar. Sonra Verement avucunun içiyle taşa vurdu ve haykırdı, “Yediler adına! Bu hergele bizimle alay ediyor.”

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Elena.

Efendi Mhoram bitkinlikle başını salladı ve katıldığını göstererek iç geçirdi. “Cahilliğimiz bizimle alay ediyor.”

Trevor hemen sordu, “Mhoram, Amok’u tanıyor musun? Onu görmüş müydün?”

Efendi Loerya da soruya arka çıktı, ama Mhoram yanıt verecek gücü buluna kadar Efendi Callindrill öne eğilip sordu, “Amok, hangi sebeple yaratıldın? Amacın ne?”

“Beklerim,” dedi oğlan. “Ve yanıtlarım.”

Callindrill bunu somurtuk bir baş sallamayla kabul etti, sanki uygunsuz bir konuyu kanıtlamıştı ve başka bir şey söylemedi. Bir duraksamadan sonra Yüce Efendi Amok’a sordu, “Bilgi sahibisin ve doğru sorular karşılığında bilgini paylaşıyorsun. Seni doğru anlamış mıyım?”

Yanıt olarak Amok eğildi, şen saçlarını kafasının üzerinde kahl-kahalar gibi dans ettirerek başını salladı.

“Nasıl bir bilgi bu?” diye sordu Elena.

“Sorabileceğiniz ve yanıt alabileceğiniz herhangi bir bilgi.”

Bunun üzerine Elena pişmanlıkla masaya bakındı. “Peki, en azından bu doğru soru değildi,” diyerek göğüs geçirdi. “Sanırım doğru soruları sorabilmek için Amok’un bilgisini anlamamız gerekiyor.”

Mhoram ona baktı ve başını onaylayarak salladı.

“Mükemmel!” Verement’in sert çıkışı bastırılmış öfke doluydu. “Böylece cahillik cahilliği artırır ve bilgi kendini önemsiz kılar.”

Covenant Verement'in iğneleyici sözlerinin gücünü hissetti. Ama Efendi Amatin önemsemedi. Onun yerine genç adama sordu, "Neden şimdi bize geldin?"

"Hazır olunduğunun işaretini aldım. Loric'in *krilî* canlandı. Kararlaştırılmış buyruk bu. Yaradılışımdaki amaç doğrultusunda yanıtlıyorum."

*Kril*den söz edince Amok'un içinde barınan refah ve dehşet daha gönünür hale gelir gibi oldular. Görüntü Covenant'ı sancılandırdı. Bu da mı benim hatam? diye inledi. Şimdi nasıl bir şeye bulaştım? Neyse ki görüntü vicdan göstermiş, kısa sürmüştü; Amok'un çocuksu neşesi görüntüyü hemen tekrar örttü.

Görüntü düzeldikten sonra Efendi Mhoram yaşlı bir adam gibi esasına dayanarak ağır ağır ayağa kalktı. Onun adına konuşuyormuş gibi Yüce Efendi'nin yanında durarak konuştu, "Öyleyse yanıtladın – Amok, dinle beni. Ben bu Divanın bilicisi ve kahiniyim. Gördüklerimi söylerim. Seni görmedim. Çok erken geldin. *Krilî* canlandırmadık. Bu bizim yaptığımız bir şey değildi. Bunu gerçekleştirecek ilme sahip değiliz."

Amok'un yüzü birdenbire ciddileşti, neredeyse korkmuştu, kafatasının antikalığı ilk kez dışarı vurdu. "İlme sahip değil misiniz? O halde yanıldım. Amacıma yanlış hizmet ettim. Gitmeliyim; yoksa çok büyük zararlar veririm."

Çabucak döndü, yanıltıcı bir hızla Kanbekçilerinin arasından sıyrıldı ve basamaklardan yukarı fırladı.

Kapılara daha erişmemiştir ki Sırdaki herkesin gözünün önünde kayboldu. Hepsini birden gözlerini onun üzerinden bir an kaçırmışlar da o da saklanacak zaman bulmuş gibi yok oluvermişti. Efendiler hayretle ayağa fırladılar. Basamaklarda adamın peşinden koşan Kanbekçileri durdular, hızlı hareketlerle çevrelerine

bakındılar ve kovalamayı bıraktılar.

“Çabuk!” diye buyurdu Elena. “Arayın bulun onu!”

“Gerek var mı?” diye yavanca karşılık verdi Crowl. “Gitti.”

“Bunu görüyorum! Ama nereye gitti? Belki hâlâ Şadkaya’dadır.”

Ama Crowl yalnızca aynı şeyi tekrarladı, “Gitti.” Kesin tavrındaki bir şey Covenant’a Bannor’un bastırılmış, sıradışı heyecanını anımsattı. Bu işin içinde birlikteler miydi? diye kendi kendine sordu. *Amacım* mı? Kelimeler zihninde belli belirsiz yankılandı. *Amacım* mı?

Düşüğü şaşkınlığın içinde Troy’un fısıldadığını az kalsın duymuyordu, “Sandım ki –bir an için– onu gördüğümü sandım.”

Yüce Efendi Elena, Nişancıyla ilgilenmedi. Kanbekçilerinin tavrı onu afallatmış gibiydi ve durumu değerlendirmek için oturdu. Diğer Efendilerin zihinlerini teker teker kendininkiyle bir birlik içine sokarak yavaş yavaş Divanı kaynaştırmaya koyuldu. Calindrill gözlerini kapayıp huzurlu bir ifadenin yüzüne yayılmasına izin verdi, Trevor’la Loerya elele tutuştular. Verement başını iki üç kere itiraz ederek salladı, sonra Mhoram nazikçe omuzuna dokunduğunda razı oldu.

Birbirlerine kenetlendiklerinde Yüce Efendi konuştu, “Her birimiz bu konuyu incelemeliyiz. Savaş kapımızda ve böyle muamelelerle gafil avlanmamalıyız. Ama sana, Efendi Amatin, Amok ve gizli bilgisiyle ilgili temel araştırmayı veriyorum. Eğer yapılabilirse, onu bulup yanıtlarını öğrenmeliyiz.”

Efendi Amatin küçük suratını saran kararlı ifadeyle başını salladı.

Sonra zihinsel ellerin bırakmasıyla kaynaşma sona erdi ve Covenant’ın hissedip de katılamadığı havadaki yoğunluk kaybolup

gitti. Efendiler sessizce asalarını aldılar ve ayrılmaya hazırlandılar.

“Bu kadar mı?” diye hayretle homurdandı Covenant. “Tüm yapağınız bu mu?”

“Sözlerine dikkat et, Covenant,” diye alçak sesle uyardı Troy.

Covenant Nişancıya bir bakış fırlattı, ama sanki siyah güneş gözlükleri onu bakışlara karşı dayanıklı kılıyordu. Covenant Yüce Efendiye döndü. “Hepsi bu mu?” diye ısrarla sordu. “Burada neler olup bittiğini bilmeyi de mi istemiyorsunuz?”

Elena karşısında soğukkanlılıkla durdu. “Sen biliyor musun?”

“Hayır. Elbette bilmiyorum.” Bir şeyler daha eklemek, itiraz etmek istedi, Ama Bannor biliyor. Ama bu da söyleyemeyeceği şeylerden biriydi. Kanbekçisini bundan sorumlu tutmaya hakkı yoktu. Gerginlik içinde sessiz kaldı.

“O zaman yargılamakta aceleci davranma,” diye karşılık verdi Elena. Burada açıklanması gereken çok şey var ve hazırlıklı olmak istiyorsak kendi yöntemlerimizle yanıtlanı bulmalıyız.”

Ne için hazırlıklı olacaktı? diye sormak istedi. Ama Yüce Efendiye kafa tutacak kararlılıktan yoksundu; gözlerinden ürküyordu. Ortamdan kaçmak için Bannor’a sürtünerek geçti ve Efendilerden ve Troy’dan önce Sırdan alelacele çıktı.

Ama odasında da sıkıntısından kurtulamadı. Sonraki günlerde de onu rahatlatacak bir şey olmadı. Elena, Mhoram ve Troy, kasten ondan uzak duruyorlarmış gibi yaşamından çıkmışlardı. Bannor amaçsız sorularını kısaca ve nazikçe cevaplıyordu ama yanıtlar hiçbir şeye ışık tutmuyordu. Sakalı uzayıp gürleştirdi ve güçlendi, kendini ipini koparmış bir deli gibi görüyordu, ama bu ne bir şeyi kanıtlıyor ne de bir şeyleri çözüyordu. Dolunay geldi geçti, fakat savaş başlamadı; gözcülerden hiç haber yoktu, bir işaret bir iz bile yoktu. Şadkaya, hazır olmanın eşiğinde açıkça çalkalanı-

yordu; gittiği her yerde gergin, telaşlı ve ivedi fısıltılar duyuyordu, ama hiçbir hareket yoktu. Hiç. Efendiler Kalesi'nde, bir labirente gezermiş gibi, kilometrelerce yol katetti. Ölçüsüz miktarlarda pınarşarabı içti ve uyandırılmamayı umarak bir ölünün uykusunu uyudu. Arada bir kuzey barbatalarda durup Troy ve Quaan'ın Savaşoçağını çalıştırmalarını seyredecek kadar alçaldı. Ama hiçbir şey olmadı.

Bu durağan ve sıkıntılı yabanda nefes alabildiği tek vaha Efendi Callindrill ve karısı Faer'in sunduklarıydı. Bir gün Callindrill İnançsız'ı zeminden aydınlatılmış avlunun ötesindeki kişisel dairelerine götürdü ve orada Faer ona durumunu neredeyse unutturacak bir yemek sundu. Misafir ağırlamak konusunda gerçek bir beceriye sahip dinç bir Taşaltı kadınıydı. Belki unutulabilirdi ama o da Lena gibi eski *suru-pa-maerl* sanatıyla uğraşıyordu ve bu Covenant'da pek çok acı dolu hatıra canlandırıyordu. Faer ve kocasının yanında uzun süre durmadı.

Yine de ayrılmadan önce Callindrill ona Şadkaya'da içinde bulunduğu durumun bazı garipliklerini açıkladı. Divan savaşın her an başlayabileceğine karar verdiğinde ve çağrılmanın sonraya ertelenmesinin sonuçlarının vahim olabileceği görüldüğünde, demişti Callindiril, Yüce Efendi onu çağırmıştı. Ama Nişancı Troy'un savaş planları, Habis Efendi'nin ordusunun olası saldırı yollarından hangisini kullanacağı bilinmeden harekete geçirilemiyordu. Nişancı, gözcülerinden açık bir bilgi alana kadar Ocakortalarını tehlikeye atmayı göze alamıyordu. Eğer bir tahmin yürütür ve tahmininde yanılırsa her şey felaketle sonuçlanırdı. Bu nedenle Covenant zaman yitirilmeden çağırılmış, ancak şimdi de ondan hiçbir şey beklenmeden kendi başına bırakılmıştı.

Ayrıca, diye devam etmişti Efendi, şu anda erken gibi görünen

bir zamanda çağrılmasının bir nedeni daha vardı. Nişancı Troy çağrının bir an önce yapılmasını istemişti. Callindrill Troy'un nedenlerini açıklayana kadar bu Covenant'ı şaşırttı. Nişancı, Habis Efendi'nin çağrısı fark edeceğine inanıyordu. Böylece Covenant'ın çağrılması yoluyla Troy Garazkar'a baskı yapacağını, vahşi büyüye duyduğu korku yüzünden hazır olmadan saldırıya geçmesi için onu zorlayacağını ummuştı. Zaman Habis Efendi'den yanaydı çünkü savaş kaynakları Divaninkilerden kat kat üstündü ve eğer yeterince uzun süre hazırlanırsa hiçbir Nişancının yenebileceği bir orduyu sahaya sürebilirdi. Troy, Covenant'ı çağırma manevrasının Garazkar'ın hazırlıklarını kısa kesmesini sağlayacağını ummuştı.

Son olarak, diye Callindrill nazik bir sesle açıklamayı sürdürmüştü, Yüce Efendi Elena ve Efendi Mhoram aslında İnançsız'dan uzak duruyorlardı. Covenant bu soruyu sormamıştı ama Callindrill sıkıntısının bazı nedenlerini sezmış gibiydi. Elena ve Mhoram, her biri kendi açısından, kendilerini Covenant'ın ikileminin içerisine öyle girmiş bulmuşlardı ki sıkıntısını arttırmamak için ondan uzak durmuşlardı. Kişisel ricalarının her şeyden çok Covenant'a acı verdiğini de, diye eklemişti Callindrill, hissetmişlerdi. Denizirimi'ne gitme olasılığı Elena'yı yerinden sıçratmıştı. Mhoram ise *krill*le ilgili işle uğraşıyordu. Savaş onlara başka seçenek bırakmayana kadar, ona baskı yapmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorlardı.

Eh, Troy beni uyarmıştı, diye kendi kendine mırıldandı Covenant, Callindrill ve Faer'in yanından ayrılırken. Dürüst olduklarını söylemişti. Hemen sonra, ters ters ekledi, tüm bu insanlar bana iyilik yapmaya çalışmayı kestiklerinde daha iyi olacağız.

Yine de Faer'e ve kocasına minnettardı. Dostane tavırları son birkaç günü atlatmasına, baş döndürücü karanlığı uzak tutmasına

yardımcı olmuştu. İçten içe çürüdüğünü hissediyordu, ama aklını yitirmiyordu.

Fakat buna daha fazla katlanamayacağını da biliyordu. Şadkaya'nın ortamı koptu kopacak bir ip kadar gergindi. İçindeki bası-
kılı giderek artıyor, çaresizliğe doğru gidiyordu. Bir öğleden sonra
Bannor kapısını çaldığında yerinden öyle bir sıçramıştı ki az kal-
sın çılgılığı basıyordu.

Ancak Bannor savaşın başladığı haberini vermek için gelme-
mişti. Durağan sesiyle Covenant'a bir şarkı dinlemeye gitmek is-
teyip istemeyeceğini sordu.

Bir şarkı, diye duygusuzca tekrarladı Covenant. Bir an yanıt
veremeyecek kadar kafası karışmış kalakaldı. Böyle bir soru bek-
lemiyordu, hele de bir Kanbekçisinden hiç. Ama sonra şöyle bir
omuz silkti. "Neden olmasın?" Bannor'un sıradışı girişimine neyin
neden olduğunu sormak için durmadı. Asık bir yüzle dairesinden
çıkıp Kanbekçisinin peşinden gitti.

Dağın yukanlarında daha önce hiç bulunmadığı bir yere ula-
şana kadar Bannor onu Kale'nin katları arasından yukarı çıkardı.
Sonra yürüdükleri geniş koridor bir köşeyi döndü ve beklenme-
dik bir şekilde günışığına açıldı. Geniş tavansız bir amfityatroya
girdiler. Sıra sıra taş oturma yerleri ortadaki düz sahneyi bir tas gi-
bi çevreleyecek biçimde aşağı doğru kıvrılarak iniyorlardı ve en
tepedeki sıranın arkasında taş bir duvar sekiz on metre yükseli-
yor, dağın gökle buluştuğu yaylanın düzlüğünde son buluyordu.
Amfinin üzerine ikinci güneşi vurmuştu, salınenin soluk beyaz
taşlarını, sıralarını, duvarlarını sıcaklık ve ışığa boğuyordu.

Bannor ve Covenant oraya geldiklerinde koltuklar dolmak
üzereydi. Aralarında çiftçiler, aşçılar, savaşçılar, kızlarıyla birlikte
gelen Trevor ve Loerya Efendiler olmak üzere Kalede bulunan

her meslekten insan çanağın üzerinde yerlerini almak için duvardaki açıklıklardan içeri doluyorlardı. Ama Kanbekçileri en büyük grubu oluşturunuyordu. Covenant'ın kaba hesabına göre sıralarda oturan yüz Kanbekçisi vardı. Bu ister istemez onu şaşırttı. Bir yerde yirmiden fazla *Haruchai*'yi daha önce hiç bir arada görmemişti. Bir süre çevresine bakındıktan sonra Bannor'a sordu, "Bu şarkı ne şarkısı?"

"Efendi Kevin'in Ağıdı;" diyerek duygusuzca yanıtladı Bannor.

Covenant anladığını hissetti. Kevin, diye geçirdi aklından, başını kendi kendine sallayarak. Kanbekçilerinin bu şarkıyı dinlemek istemeleri çok doğaldı. Diyar'ı Kevin'i anlamalarına yardımcı olabilecek herhangi bir şeye büyük ilgi göstermelerinden doğal başka ne olabilirdi ki?

Kutbozumu Ayini'ni gerçekleştirmek üzere Habis Efendi'yi Kökreğen Tağ Üreği'ne çağıran Kevin'di. Efsanelere göre Kevin Garazkar'ı yenemeyeceğini anladığında, yüreği umutsuzlukla karmıştı. Diyar'ı Habis Efendi'nin eline düşmesine razı olmayacak kadar çok seviyordu. Ama yine de başarılı olamamış, Diyar'ı koruyamamıştı. Düştüğü bu olanaksız ikilemin içinde bocaladıkça Ayini gerçekleştirmeye doğru sürüklenmişti. Bu fenalık dolu gücü açığa çıkarmanın Efendileri ve tüm çalışmalarını yok edeceğini, Diyar'ı bir baştan bir başa harabeye çevireceğini, nesiller boyu çorak bırakacağını biliyordu. Kendi öleceğini de biliyordu. Ama Habis Efendi'nin de öleceğini ummuş, böylece Diyar'a er ya da geç yaşam geri döndüğünde Garaz'dan arınmış bir yaşam olacağını düşünmüştü. Habis Efendi'nin zafere ulaşmasına izin vermektense bu tehlikeyi göze almayı yeğ tutmuştu. Sonunda Habis Efendi'ye Kökreğen Tağ Üreği'nde onunla buluşması için meydan okudu. O ve Habis Efendi Ayini gerçekleştirdiler ve Yüce Efendi

Diyaryıkan Kevin çok sevdiği Diyar'ı yerle bir etti.

Ve Habis Efendi ölmemiştir. Bir süre için sinmiş ama sağ kalmıştı, efsanelerde geçtiği kadıyla Toprak'da onu hapis tutan Zaman yasası tarafından korunmuştu. Bu yüzden şu anda tüm Diyar ve yeni Efendiler, Kevin'in umutsuzluğunun sonuçlarına katlanıyorlardı.

Kanbekçilerinin bu şarkıyı dinlemek istemeleri –ya da Banner'un Covenant'ın da gelip bunu dinlemesini istemesi– şaşırtıcı değildi.

Bunları düşünürken, Covenant'ın gözüne amfinin karşısındaki bir mavilik ilişti. Yukarı bakınca Yüce Efendi Elena'nın girişlerden birinin yakınında durduğunu gördü. O da bu şarkıyı dinlemek istiyordu.

Yanında da Nişancı Troy vardı.

Covenant onlara katılmak için bir dürtü hissetti, ama hareketlenmeye karar verene kadar şarkıcı amfiye çıktı. Uzun boylu, görkemli bir kadındı, kızıl cübbesiyle sade giyimliydi, altın saçları başının çevresinde kıvılcımlar gibi uçuşuyorlardı. Basamaklardan aşağı salıneye doğru inerken, seyirciler ayağa kalkıp ona sessiz bir hoş geldin selamı verdiler. Buna karşılık vermedi. Yüzünde tüm dikkatini topladığını gösteren bir ifade vardı, sanki çoktan şarkısını hissetmeye başlamıştı.

Salıneye ulaştığında konuşmadı; şarkısını tanıtacak, açıklayacak, ya da sunacak hiçbir şey söylemedi. Onun yerine salinenin ortasında yerini aldı, şarkı içinden akarken bir an kendine çeki düzen verdi, sonra da yüzünü güneşe doğru kaldırıp ağzını açtı.

İlk başta melodisi ölçülü, kuru ve kesik geliyordu – yakıcı ızdıraplardan ve duygulardan dem vuruyordu.

Toprağın doruğunda durdum:
Gökgürültüsü Dağı'nda,
yeleleri alaz Arslanlar,
bakışlarımın hükmettiği ufuklardan
daha fazla yükseltmediler zirvesini;
Ranyhynler,
çağlar değmiş zincir değmemiş toynaklarla
dört nala sevinçle koştular bana;
demir kollu Devler
güneşin doğduğu denizin ötesinden
azametli kale misali gemilerle geldiler
ve yalın Toprak kayasından
kalemi yonttular
ve arı bir dostluk adına onu bana verdiler –
bir bağlılık ve sadakat nişanı olsun diye;
Zaman'ın daimi taşında
Rasatgahımın altında Efendiler çabaladı
Toprak'ın Yaratıcısı'nın gerçek amacını
bulmak ve açıklamak için,
o amacın gücüyle üstelik
Yaratıcı yarattıklarından uzak kalmış –
Yaradılışının değişmez Yasasıyla
Diyar'ın etine kemiğine kazınmış gücüyle:
nasıl karşı durabilirim,
açılmış kollarımın arasında
böylesi bir ihtişamı ve mülkü kucaklamışken –
dur bakalım böyle
Garazkar'la göz göze,
mümkün mü kedere boğulmamak?

Ama sonra şarkı değışti; sanki şarkıcı sesine daha fazla titreşim katmak için, içinde bir yerleri daha açmıştı. Şarkının yüksek, çırkışlı ölçüleriyle ağıdını okudu – o kadar imalı ezgilerle, o kadar başka eşlik eden seslerin izleriyle şarkıyı vurgulamış, altını çizmişti ki, arkasında yalnızca bir gırtlak kullanarak şarkıyı söyleyen koca bir koro varmış gibiydi.

Güzelliği yaşamın çürümesinden
koruyan Güç nerede?
yalandan arınmış gerçeği esirgeyen?
çürüten karmaşanın yavaş lekesinden
sadakati sakınan?
Garaz'la nasıl da küçülmüşüz?
Neden kendilerini temizlemek için
kayalar patlamıyor
ya da utançla tuzla buz olmuyorlar?
Yaratıcı!
Sen bu mabedin kutsallığını bozarken,
Kendini bu yüz karasından arındırıp
Diyar'ın başına sararken,
neydi niyetin,
güzellik ve doğruluk Toprak'tan bütün bütün gitmeli miydi?
yaşamın Yasasına benim yazgımı da yonttun mu?
Ben etkisiz miyim?
Buradan her şeyi görüp,
tasvip etmeli,
ilhanetin acı yüzüyle kabul etmeli
izin mi vermeliyim
dünyanın çöküşüne?

Müziği, şarkıdaki bir yara gibi havayı sızlatıyordu. Ve kadın şarkısını bitirirken insanlar heyecanla ayağa kalktılar. Hep birlikte uçsuz bucaksız göğe doğru şarkıyı söylediler:

Ah, Yaratıcı!
Diyar'ın Atası, Zamanın Efendisi!
Neydi niyetin
güzellik ve doğruluk bütün bütün gitmeli miydi
Toprak'tan?

Bannor şarkıya katılmasa da ayaktaıdı. Ama Covenant oturduğu yerde kalmış, Şadkaya topluluğunun yanında kendini işe yaramaz ve ufacık hissetmişti. İnsanların duyguları nakaratta son noktasına ulaşmış, keskin bir üzüntü sarf etmiş ve amfiyi şarkının kederinden temizleyen ve sağaltan bir huzur dalgasıyla doldurmuştu, sanki şarkı söylemenin ortak gücü Kevin'in feryadına yanıt vermeye yetmişti. Kederden müzik yaparak insanlar kedere karşı çıkıyorlardı. Ama Covenant başka türlü hissediyordu. Diyar'ı tehdit altında tutan tehlikeyi anlamaya başlıyordu.

Oturmaya devam edip, sakalını kavramış boş boş önüne bakarken insanlar amfiden çıkmış onu güneşin parlaklığı altında yalnız bırakmışlardı. Kendi kendine keyifsizce homurdanıyordu ki Hile Troy'un tepesine dikilmiş olduğunu fark etti.

Başını kaldırdığında Nişancı, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi.

Covenant aksi aksi karşılık verdi, "Seni görmeyi beklemiyordum." Ancak Troy'u dolaylı olarak düşünüyordu. Aslında hâlâ Kevin'le uğraşıyordu.

Covenant'ın düşüncelerini duyabiliyormuş gibi Nişancı konuş-

maya başladı, “Her şey dönüp dolaşıp Kevin’e geliyor. Yedi Mühür’ü yapan o. Kanbekçilerine ilham veren o. Kutbozumu Ayini’ni gerçekleştiren o. Ve bu gerekli bile değildi – en azından kaçınılmaz değildi. Eğer en büyük hatasını yapmamış olsaydı bu kadar ileri gitmesine gerek olmayacaktı.”

“En büyük hatası,” diye mırıldandı Covenant.

“Habis’i Divana kabul etti, onu bir Efendi yaptı. Habis’in gerçek yüzünü göremedi. Ondan sonra da artık çok geç kalınmıştı. Habis kendini gösterdiğinde ve açıkça savaş açtığına kurnaz fesatlıklarını uygulamak için o kadar çok zamanı olmuştu ki artık yenilmezdi.

“Bunun gibi durumlarda sıradan adamların çoğu sanırım kendilerini öldürürler. Ama Kevin sıradan bir adam değildi – bunun için fazla güçlüydü, bu güç işe yaramaz gibi görünse de. Onun yerine Diyar’ı öldürdü. Tek sağ kalanlar zamanında kaçıp sürgün olan insanlardı.

“Dediklerine göre ölmeden hemen önce Kevin ne yaptığını anlamış. Habis ona gülüyormuş. Feryatlar içinde ölmüş.

“Her neyse, şu anda Barış Yemini bu yüzden bu kadar önemli. Herkes bu yemini eder – Efendilerin Diyar’a hizmet yeminleri kadar temeldir. Kevin’in umutsuzluğu gibi yıkıcı duygulara bir şekilde karşı koyacaklarına hepsi birden hep birlikte söz verirler. Birlikte...”

“Biliyorum,” diyerek iç geçirdi Covenant. “Onunla ilgili her şeyi biliyorum.” Triock’u hatırlıyordu, kırk yıl önce Mithil Taşaltı’nda Lena’yı seven adamı. Triock Covenant’ı öldürmek istemişti, ama Barış Yemini’nin gücüyle Atiaran ona engel olmuştu. “Lütfen daha fazla anlatma. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyorum.”

“Covenant,” diyerek devam etti Troy, hâlâ aynı konuyu konu-

şuyormuş gibi, “Neden burada olmaktan memnun olmadığını anlayamıyorum. ‘Gerçek’ dünya nasıl bundan önemli olabilir?”

“Var olan tek dünya da ondan.” Covenant ağır ağır ayağa kalktı. “Gidelim buradan. Bu sıcak beni serseme çeviriyor.”

Yavaş yavaş yürüyerek amfiyi terk ettiler. Şadkaya’nın havası serinliği ve loş rahatlığıyla onları karşıladı ve Covenant kendini yatıştırmaya çalışarak derin derin soludu.

Troy’dan uzaklaşmak, soracağını bildiği sorulardan kaçmak istiyordu. Ama Nişancının gözünde bir kararlılık vardı. Az sonra konuyu açtı, “Dinle Covenant. Anlamaya çalışıyorum. Son konuştuğumuzdan beri zamanımın yansını bunu başarmaya çalışarak geçirdim. Birilerinin senden ne bekleyeceğimiz konusunda bir fikri olmalı. Ama ben bir türlü göremiyorum. Orada cüzzamlıydın. Burası daha iyi değil mi?”

Canı sıkkın, olabildiğince kısa keserek, Covenant karşılık verdi, “Bu gerçek değil. Buna inanmıyorum.” Yanı kendi kendine konuşarak ekledi, “Rüyalarına ya da başka herhangi bir şeye fazla ilgi gösteren cüzzamlılar fazla yaşamazlar.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Troy. “Dünyada cüzzamdan başka bir şey yokmuş gibi konuşuyorsun.” Bir an düşündü, sonra sordu, “Bunun gerçek olmadığından nasıl bu kadar eminsin?”

“Çünkü yaşam böyle değil. Cüzzamlılar iyileşmezler. Gözleri olmayan insanlar birdenbire görmeye başlamazlar. Böyle şeyler olmaz. Nasıl oluyorsa kandırılıyor. Sahip olmadığımız bir şeye karşı duyduğumuz kendi – kendi ihtiyaçlarımız bizi baştan çıkarıyorlar. Akla sığıyor mu? Şu haline bak. Haydi – başına gelenleri bir düşün. Tam orada, dokuz katlık bir yükseklikle kasıp kavuran bir yangının arasına sıkışmışsın – körsün, çaresizsin ve ölmek üzeresin. Kafayı üşüttüğünü düşünmek bu kadar tuhaf mı?

“Yani,” diye iğneleyici bir tavırla sürdürdü, “senin gerçekten var olduğunu varsayarsak. Seninle ilgili bir düşüncem var. Bilinçaltımda seni, tartışabileceğim biri olsun diye yaratmış olmalıyım. Hatalı olduğumu söyleyecek biri.”

“Kahretsin!” diye bağırdı Troy. Süratle dönerek Covenant’ın sağ elini yakaladı ve ikisinin arasında göz hizasında tuttu. Başını meydan okuyan bir tavırla öne doğru uzatıp hararetle konuştu, “Bana bak. Elimi hisset. Ben buradayım. Bu doğru. Bu gerçek.”

Bir an Covenant Troy’un eline baktı. Sonra dedi ki, “Seni hissediyorum. Ve seni görüyorum. Hattâ seni duyuyorum. Bu da zaten demek istediğimi kanıtlıyor. Ama inanmıyorum. Şimdi bırak beni.”

“Neden?!”

Troy’un güneş gözlükleri koyu koyu üzerine dikilmişti ama gözlükler başka yöne çevrilene kadar Covenant onlara dik dik baktı. Nişancı yavaş yavaş tutuşunu gevşetti. Covenant hızla elini çekti ve nefesinde bir titremeyle yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra, “Çünkü hissedebiliyorum,” dedi, “Ve bunu kaldıramam. Şimdi beni dinle. İyi dinle. Bunu anlayabileceğin şekilde anlatmaya çalışacağım.”

“Buraya gelmeyi mümkün kılan hiçbir yol olmadığını bildiğini unut. Olanaksız – ama bir süre için unut. Dinle. Ben cüzzamlıyım. Cüzzam doğrudan öldüren bir hastalık değildir, ama dolaylı olarak öldürebilir. Ben – ya da herhangi bir cüzzamlı ancak tüm zamanını, her dakikasını kendini yaralanmaktan korumaya ve gerçekleştirdiği anda yaralarıyla ilgilenmeye adayarak hayatta kalabilir. Bir cüzzamlının – Dinle beni. Bir cüzzamlının yapmaya dayanmayacağı tek şey hayallere dalmaktır. Eğer hayatta kalmak istiyorsa. Dikkatini vermeyi bıraktığı anda ve kendisi için nasıl daha iyi

bir yaşam istediğini ya da hastalanmadan önce yaşamının nasıl olduğunu ya da bir iyileşse neler yapacağını ya da sadece insanlar artık cüzzamlıları hor görmeseler diye düşündüğü anda” –kelimeleri birer taş parçasıymış gibi Troy’un kafasına kafasına savuruyordu– “ölmüşten beter olur.

“Bu –bu Diyar– benim için intihar demek. Bu bir kaçış ve bırak bilfiil bunu yapmayı, kaçmayı düşünmeyi bile göze alamam. Belki kör biri bu tehlikeyi göze alabilir, ama bir cüzzamlı alamaz. Eğer burada ipleri koyverirsem, her şeyin gerçek olduğu yerde bir ay bile dayanmam. Çünkü geri gitmem gerekecek. Anlıyor musun demek istediklerimi?”

“Evet,” dedi Troy. “Evet. Aptal değilim. Ama bir dakika düşün. Eğer gerçekleşirse –eğer Diyar bir şekilde gerçekse– o zaman tek ümidini inkar ediyor olursun. Ve bu...”

“Biliyorum.”

“...bu kadar da değil. Hesaba katmadığın bir şey var. Bu düşün kuramına oturmayan bir şey varsa o da güç – senin gücün. Beyaz altın. Vahşi büyü. Senin şu kahrolası yüzüğün her şeyi değiştiriyor. Sen burada bir kurban değilsin. Bu sana yapılmıyor. Bunlardan sorumlusun.”

“Hayır,” diye homurdandı Covenant.

“Dur bakalım! Bunu inkar edip geçemezsin. Düşlerinden sorumlusun, Covenant. Tıpkı herkes gibi.”

Hayır! Kimse düşleri kontrol edemez. Covenant içini buz gibi bir güvenle doldurmaya çalıştı ama kalbi tamamen farklı bir soğuklukla buz tutmuştu.

Troy görüşünde bastırıldı. “Beyaz altının tam olarak Efendilerin anlattığı şey olduğunu gösteren bir yığın kanıt var. İkinci Mühür’ün savunmaları nasıl aşıldı? Gökgürültüsü Dağı’nın Ateşars-

lanlan seni kurtarabilmek için nasıl çağrıldılar? Beyaz altın, bütün bunlar işte onunla yapıldı. Tüm olan bitenin anahtarı zaten senin elinde.”

“Hayır.” Covenant itirazına bir ağırlık verebilmek için çabala-
dı. “Hayır. Öyle değil. Beyaz altının Diyar’da yaptıklarıyla benim
hiçbir ilgim yok. Bunu yapan ben değilim. Ona dokunamıyorum,
çalıştıramıyorum, etkileyemiyorum. Başıma gelen şeylerden yal-
nızca biri. Gücüm yok. Onunla ilgili bildiklerime ve yapabildikle-
rime bakarsan yarın ya da beş saniye içinde gerisin geriye dönüp
hepimizi havaya uçurabilir. Ben istesem de istemesem de Habis’i
evrenin kralı yapıverir. Benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Bu doğru mu?” dedi Troy ters ters. “Ve hiçbir gücün olmadı-
ğına göre, seni kimse suçlayamaz.”

Troy’un ses tonu Covenant’a kızgınlığını doğrultacak bir şey
vermişti. “Tastamam öyle!” diye çıkıştı. “Bak sana ne diyeceğim.
Hayatta gerçekten, ama gerçekten, özgür olan tek kişi aciz olan-
dır. Benim gibi. Yoksa özgürlüğü sen başka bir şey mi sanıyor-
dun? Sınırsız olanaklar? Kısıtlanmamış olasılıklar? Cehennemin di-
bine! Acizlik özgürlüktür. Herhangi bir şey yapacak mecalin ol-
madığında kimse senden bir şey beklemez. Gücün sınırları vardır
– en esaslı gücün bile. Yalnızca acizler özgürdür.

“Hayır!” diye azarlayıp Troy’un itirazlarını durdurdu. “Başka
bir şey daha söyleyeceğim. Senin aslında benden istediğin, bu
vahşi büyüüyü kullanmayı öğrendikten sonra gidip Habis’in ordu-
sundaki zavallı, sefil yaratıkları katletmem. Pekala, bunu yapma-
yacağım. Artık daha fazla öldürme işine bulaşmayacağım – hele
de gerçek olmayan bir şey adına!”

“Yaşasın,” diye mırıldandı Troy sıkı bir dokundurmayla. “Tan-
rım tanrım. Bir şeylere inanan insanlara ne oldu?”

"Cüzzama yakalandılar ve öldüler. Sen şu şarkıyı dinlemiyor muydun?"

Troy yanıt verme fırsatı bulamadan, bir köşeyi aldılar ve pek çok koridorun birleştiği bir kavşağa geldiler. Bannor onları bekliyormuş gibi bu yol ağzında duruyordu. Covenant'ın gitmeyi planladığı koridoru kapatmıştı. "Başka bir yoldan gidin," dedi ifade-sizce. "Buradan sapın. Hemen."

Troy duraksamadı; sağa doğru hızla döndü. Dönerken zaman kaybetmeden sordu. "Neden? Neler oluyor?"

Ama Covenant onun peşinden gitmedi. Kızgınlığının doruğunda, kemiklerinden sızan asabiyet onu ayakta tutmayı sürdürüyordu. Olduğu yerde durdu ve gözlerini Kanbekçisine dikti.

"Buradan sap," diye tekrarladı Bannor. "Yüce Efendi karşılaş-mamanızı arzuluyor."

Bir sonraki koridordan Troy bağırdı, "Covenant! Hadi!"

Bir an Covenant direnişini sürdürdü. Ama Bannor'un etkili bakışları bu direnişi kırdı. Kanbekçisi kızdırılmaya ya da şüphe duymaya bir duvar kadar duyarlı görünüyordu. Alçak sesle faydasızca homurdanarak Covenant Troy'un arkasından gitti.

Ama çok uzun süre oyalanmıştı. Bir sonraki koridorda gözden kaybolmadan önce Bannor'un arkasındaki koridordan kavşağa bir adam çıktı. Uzun boyluydu, bir sütun kadar kalın ve sarsılmazdı; geniş göğsü geniş devasa omuzlarını ve güçlü kollarını rahatlıkla taşıyordu. Başı öne eğik yürüyor, gür, kırlaşmış kızıl sakalı göğsünde bir yükümüş gibi duruyordu ve yüzünde korkutucu bir şekilde ekşimiş, safra karışmasıyla kesilmiş, gürbüz bir gücün ifadesi vardı.

Kahverengi Taşaltı tüniğinin omuzlarına işlenmiş bir beyaz yaprak deseni taşıyordu.

Covenant donakaldı; bir korku ve şüphe sancısı içini burdu.

Taşaltlıyı tanıdı. Sancının ortasındaki durgun noktada yaşamını mahvettiği bu adama karşı, sanki vicdan azabı duymaya kadırmış gibi, üzüntü ve pişmanlık duydu.

Troy kavşağa geri dönerek, “Anlayamıyorum,” dedi. “Neden bu adamla karşılaşmamamız gerekiyor? *Rhadbamaer*lerden biri. Covenant, bu da...”

Covenant Troy'un sözünü kesti. “Onu tanıyorum.”

Trell'in gözleri hemen Covenant'ı yakaladı, sanki yıllar süren gerginlikten sonra çok fazla kanla dolmuşlardı. “Ve ben de seni tanıyorum, Thomas Covenant.” Sesi soğuk çıkmıştı; kulağa kullanılmamış, sıkışmış geliyordu, ona ihanet edeceğinden korktuğundan sesini bastırmış gibiydi. “Tatmin olmadın mı? Başka zararlar vermek için mi geldin?”

Kulaklarında zonklayan kanın gürültüsü arasında Covenant ikinci kez kendini şunu söylerken buldu, “Özür dilerim.”

“Özür mü?” Trell bu kelimeyle neredeyse boğuluyordu. “Bu yeterli mi? Ölenleri geri getirir mi?” Bir an dağılıp gidecekmiş gibi titredi. Derin, boğuk nefesler alıyordu. Sonra şiddetli bir kasılmayla zincirlerinden kurtulan biri gibi güçlü kollarını iki yana açtı. İleri atılarak Covenant'ı göğsünde yakalayıp yerden kaldırdı. Vahşi bir hırlamayla kaburgalarını kırmaya çalışarak Covenant'ı kolları arasında sıktı.

Covenant bağlamak, acısını haykırmak istiyordu, ama ses çıkaramıyordu. Trell'in kollarının kısılcı ciğerlerindeki havayı dışarı sürmüş, kalbini uyuşturmuştu. İçeride doğru göçtüğünü, kendi baskısıyla kendini yok ettiğini hissetti.

Bannor'u Trell'in arkasında şöyle bir gördü. Bannor iki kere Trell'in boynunu yumrukladı. Ama Çakılustası vahşice hırlayarak daha da sıkı kavradı.

Biri, Troy'du, bağırdı, "Trell! Trell!"

Bannor döndü ve uzaklaştı. Ümitsizliğe kapıldığı bir anda Covenant Kanbekçisinin onu terk ettiğinden korktu. Ancak Bannor'un bir sonraki saldırısını gerçekleştirebilmek için yere ihtiyacı vardı. İyice yukarı sıçradı ve Trell'e doğru düşerken Çakılustasının ensesinin altına dirseğini indirdi. Trell tökezledi; kavrayışı gevşedi. Aynı hareketi sürdürerek Bannor diğer koluyla Trell'i çenesinin altından yakaladı. Sert geriye doğru çekiş Trell'in denge-sini bozdu. Adam yuvarlanırken Covenant'ı bıraktı.

Covenant yan tarafına düştüğünde nefesi kesildi. Hızlı hızlı solurken Troy'un bağırdığını, sesindeki uyarıyı duydu. Başını kaldırdığında Trell'in yine üzerine geldiğini tam zamanında gördü. Ama Bannor daha hızlıydı. Trell saldırırken Bannor ona tam karşıdan atıldı ve öyle bir kuvvetle vurdu ki Çakılustası geriye doğru savrulup duvara çarptıktan sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Çarpma onu sersemletmişti. Devasa cüssesi acıyla kıvranıyordu ve parmakları, soluyabilmek için kazıyormuş gibi istemsizce taşı oymaya çalışıyorlardı.

Parmaklar, yer yalnızca katı kilden ibaretmiş gibi içine gömül-düler. Hemen ardından her iki yumruğu da taşa içinde kalmıştı.

Sonra derin, ürperti dolu bir nefes aldı ve ellerini zeminden çekti. Açtığı deliklere baktı; taşa zarar verdiğini görmek onu korkutmuştu. Başını kaldırdığında öyle derin nefesler alıyordu ki geniş göğsü tünığinin kumaşını geriyordu.

Bannor ve Troy, Covenant'la Trell arasında duruyorlardı. Nişancı kılıcını doğrultmuştu. "Yeminini hatırla!" diye sertçe uyardı. "Ne yemin ettiğini unutma. Kendi yaşamına ihanet etme."

Nişancının arkasında duran Covenant'a bakarken Trell'in göz-lelerinden sessiz göz yaşları dökülmeye başladı. "Yeminim mi?" di-

ye hırıldadı. “Beni bu hale getiriyor. Peki, o hangi Yemini ediyor?” Ani bir zorlanmayla ayağa kalktı. Bannor başka bir saldırıyı engellemek için Troy’un biraz önüne geçti, ancak Trell bir daha Covenant’a bakmadı. Güçlkle soluyarak, sanki Kalede ona yetecek hava yokmuş gibi döndü ve koridorlardan birinden ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Ezilmiş göğsünü yoklayarak Covenant sırtını duvara yaslayıp oturdu. Acı onu boğuk boğuk öksürtüyordu. Troy yanında, dudakları kenetlenmiş ve sinirli duruyordu. Ama Bannor tamamıyla telaşsız gözükiyordu; kapsamlı sükunetini hiçbir şey için bozmuyordu.

“Tanrı aşkına! Covenant,” dedi Troy sonunda. “Seninle ne alıp veremediği var?”

Covenant öksürükleri arasında temiz bir aralık oluşana kadar bekledi. Sonra cevap verdi, “Kızına tecavüz ettim.”

“Şaka ediyorsun!”

“Hayır.” Başı önündeydi, ama Troy’dan çok Bannor’un bakışlarından kaçıyor.

“Sana İnançsız demelerine şaşmamak gerek.” Troy öfkesini denetim altında tutabilmek için alçak sesle konuşmuştu. “Karının seni boşamasına da şaşmamak gerek. Çekilmez biri olmalıymışsın.”

Hayır! Covenant soludu. Ona hiç sadakatsizlik etmedim. Hiç. Ama başını kaldırmadı, Troy’un suçlamalarının haksızlığına karşı çıkmak için çaba harcamadı.

“Lanet olsun sana, Covenant.” Troy’un sesi yumuşak ve kızgındı. Sesi bağıramayacak kadar öfkeli geliyordu. İnançsız’ı görmeye artık dayanamıyormuşçasına topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Ancak yürüdükçe öfkesini daha fazla bastıramadı. “Tanrı aşkına!” diye bağırdı. “Neden onu bir zindana atıp anahtarını çöpe at-

madığınızı bilmiyorum! Zaten başımızda yeterince bela var!" Kısa süre sonra koridorlardan birinin sonunda gözden kayboldu ama sesi beddua dolu sözler gibi arkasında yankılanıyordu.

Bir süre sonra Covenant ayağa kalkıp kollarını göğsündeki ağrının üzerinde kavuşturdu. İstirabının üzerinden konuşma çabasıyla sesi zayıf çıktı. "Bannor."

"Başefendi?"

"Yüce Efendiye bundan bahset. Ona Trell ve benle –ve Troy'la– ilgili her şeyi anlat."

"Evet."

"Ve, Bannor..."

Kanbekçisi duygusuzca bekledi.

"Öyle bir şeyi bir daha yapmam – bir kıza o şekilde saldırma-yı yani. Elimde olsaydı bu yaptığımı da geri alırdım." Bunu yaşamını kurtardığı için Bannor'a borçlu olduğu bir sözmüş gibi söylemişti.

Ama Bannor İnançsız'ın söylediklerini anladığına ya da ilgilen-diğine dair bir işaret vermemişti.

Bir süre sonra Covenant sürdürdü, "Bannor, beni bir şeyler için affetmeye çalışmayan buralardaki neredeyse tek insansın."

"Kanbekçileri affetmezler."

"Biliyorum. Hatırlıyorum. Bu nimetlerin değerini bilmeliyim." Kendini bir arada tutmak için kollarını göğsüne sararak dairesine geri döndü.

Işıkgöl

Habis Efendi'nin ordusuyla ilgili ne bir haber ne bir işaret gelmeden bir akşam ve bir gece daha geçti – ne Efendilerin Orta ve Kuzey Ovalar üzerine yerleştirdikleri işaret ateşlerinin ısıltısı vardı, ne geri dönen gözcüler, ne de kehanetler. Bununla beraber Covenant Şadkaya'daki gerginlikte bir artış hissetti; belirsizlik arttıkça etraflarını saran hava duyulur bir zorlanmayla tınlıyordu ve Efendiler Kalesi daha sert bir nefesle, daha ihtiyatlı bir boşalmayla soludu. Odasının duvarlarından bile tehdit dolu bir hava sızıyordu. Bu yüzden akşamı balkonda, göğsündeki ağrıyı yatıştırmak için pınarşarabı içip oturarak geçirdi. Alacakaranlığın silik şekillerini kan dökmek için üstüne üstüne gelen, topraktan taze fırlamış ordularmış gibi görüyordu. Hoş, leziz içecekten birkaç maşrapa içtikten sonra –içinin kaldıramadığı– savaş ve ölümle arasında yalnızca parmaklarının sıvazladığı sakalının durduğunu hissetmeye başladı.

O gece uyuduğunda, rüyasında onu dehşete düşüren kindar ve arsız bir ölümün tüketiciliğiyle dolu kanlı yaralar gördü. Dehşete düşmüştü çünkü bakılmamış basit bir kesikten damlayan birkaç damlanın yeterli olduğunu tüm çıplaklığıyla biliyordu; etleri kesip biçmenin ne gereği ne de anlamı vardı. Ama rüyaları devam edip,

uykusunu altüst ettiler, ta ki ezik kaburgalarının sancısıyla inleyerek kendini yataktan atıp, tan ağarırken balkona çıkana dek.

Şadkaya'nın belirsizliğine sarınıp ona özel tutukluluk halini sürdürebilmek için kendini toparlamaya çalıştı, kuruntu ve meydan okuma karışık Yüce Efendinin geleceği kesin çağrısını bekliyordu. Elena'nın, dedesiyle karşılaştığında olanlar konusunda sakin kalmasını beklemiyordu ve dün akşamdan beri Yüce Efendi onu nerede bulabileceğini bilsin diye dairesinden ayrılmamıştı. Buna rağmen odasının kapısı çalındığında yüreği ağzına geldi. El ve ayak parmakları karıncalanıyordu –nabızının zonklamasını içlerinde hissedebiliyordu– ve göğsündeki ağrıya karşın kendini yine zorlukla nefes alırken buldu. Kapıya cevap verecek kadar sesine hakim olabilmek için ağzında birden oluşan ekşi bir tadı yutuvermesi gerekmişti.

Kapı açıldı ve Bannor odaya girdi. “Yüce Efendi seninle görüşmek istiyor,” dedi duygusuzca. “Gelecek misin?”

Evet, diye kendi kendine keyifsizce mırıldandı Covenant. Elbette. Başka seçeneğim mi var? Kendini ürpermekten alıkoymak için göğsünü tutarak dairesinden çıkıp koridorda yürüdü.

Sır tarafına doğru gitti. Elena'nın kızgınlığını herkese açık bir yerde göstermesini bekliyordu – Şadkaya'nın bir araya gelmiş halkının ortak ayıplaması karşısında onu kıvrandırmak isteyecekti. Trell'den kaçabilirdi; basit bir güven ya da düşünceli hareket dışında ona hiçbir maliyeti olmazdı. Ama Bannor az sonra onu başka koridorlara yönlendirdi. Toplantı odalarından birindeki bir perdenin arkasında duran saklı, ağır ve ufak bir kapıdan geçtiler ve Kale'nin Covenant'ın tanımadığı diplerine doğru kıvınlak inen uzun bir merdivenden indiler. Merdiven bir dizi geçitte son buldu, o kadar düzensiz ve loştular ki Şadkaya'nın temelinin derin-

lerinde bir yerlerde olması dışında –Efendilerin şahsi odalarından bile daha aşağıdaydılar– nerede olduğu konusunda bir fikri kalmayana kadar kafasını karıştırmışlardı.

Ama çok geçmeden Bannor, taş bir duvara dönerek durdu. Meşalenin loşluğunda yakarırmış gibi kollarını duvara doğru açtı ve dilinin dönmediği bir dilde üç kelime okudu. Kollarını indirdiğinde bir kapı belirdi. İçeri doğru açılarak Kanbekçisi'ne ve Covenant'a ıslıl ıslıl, yüksek bir mağara sundu.

Şadkaya'yı yapanlar bu geniş mağarayı işlemek ya da şekillendirmek için çok az şey yapmışlardı. Zemini düzlemişler ama duvarlarının ve tavanının yalın, kaba taşlarına dokunmadan bırakmışlardı; ve tavanın yükünü omuzlarına almak için devasa ağaç kütükleri gibi yerden yükselen büyük ham sütunları da değiştirmemişlerdi. Ancak tüm mağara, bütün mağara yüzeyleri ve sütunlar açıkça aydınlanacak şekilde sütunlar arasında yerleştirilmiş büyük ışırcakıl küpleriyle aydınlatılmıştı.

Bu yüzeylerin her tarafında sanat eserleri sergileniyordu. Tablolar ve duvar halıları duvarlarda asılıydı; büyük heykeller ve yontular sütunların ve küplerin arasındaki kaidelerde duruyorlardı; daha küçük işler, oymalar ve heykelcikler ve taş işleri ve *suru-pa-maerl* çalışmaları sütunlara zekice takılmış tahta raflara yerleştirilmişlerdi.

Düşüğü hayranlığının arasında Covenant buraya neden getirildiğini unuttu. Salonun içinde hevesle bakınarak gezinmeye başladı. İlk önce küçük parçalar dikkatini çekti. Çoğu, sanki hepsi de hayata döndükleri bir anda betimlenmişler gibi, bir hareketlilik, eli kulağında bir sıcaklıkla yüklü görünüyorlardı; ama kullanılan malzemelerle duygular arasındaki fark muazzamdı. Kucağında bir bebek tutan meşeden yontulmuş bir kadın şekli çocukların üzün-

tülerinin ve acılarının üzerine göz yaşları içinde kol kanat germiştir, benzer tek parça taştan yontulmuş bir konu kendine güvenen üretken bir güç yayıyordu; cılganmış Yıldızfilizi bir alev yukarı ullaşma arzusunda görünürken, bir *suru-pa-maerl* alazı rahatlık ve nesnel bir sıcaklık ifade ediyordu. Çocuklar, Ranyhynler ve Devletlerle ilgili çalışmaların haddi hesabı yoktu; ama aralarına serpiştirilmiş daha karanlık şekiller de vardı, pis şerbaşıları, güçlü, aptal Mağaracınleri, ve saf bir umutsuzlukla sağduyusundan ve önseziplerinden yoksun kalmış ama cesareti ve merhameti yerinde, deli, yürekli Kevin. Aralarında doğanın taklit edildiği az eser vardı; kullanılan malzemeler olduğu gibi yansıtmaya ya da olduğu gibi göstermeye uygun değildi. Bunun yerine kendilerini yapanların kalplerindeki anlayışı açığa vuruyordu. Covenant büyülenmişti.

Covenant sütunların arasında dolaşırken Bannor onun peşinden gidiyordu ve bir süre sonra Kanbekçisi, “Burası Armağanlar Salonu.” dedi. “Bunların hepsi Diyar’ın insanları tarafından yapıldı ve Efendilere verildi. Ya da Şadkaya’ya.” Etrafına kayıtsız gözlerle baktı. “Onurlandırmak ya da sevgilerini göstermek için verilmişlerdi. Ya da görülmesi için. Ama Efendiler böyle armağanlar arzulamazlar. Böyle şeylere kimsenin sahip olamayacağını söylerler. Hazine Diyar’dan gelir ve Diyar’a aittir. Bu yüzden Efendilere verilen tüm armağanlar buraya konur, böylece isteyen herkes onlara bakabilir.”

Yine de Covenant Bannor’un sesinde daha derinlerde bir şey duydu. Tekdüzeliliğine karşın Kanbekçilerini Efendilere bağlayan saklı ve koşulsuz tutkunun bir zerresini dile getiriyor görünüyordu. Ama Covenant bunun üzerine gidip müdahale etmedi.

İlk sütunların arasında duvarlardan birine asılı kalın, işlemeli bir duvar halısı dikkatini çekti. Onu tanımıştı. Bir zamanlar zarar

vermeye çalıştığı eserin aynısıydı. Berek'in yaşam masalını –ve onu yeniden doğmuş Berek olarak görmelerindeki körlüğü– duyduğunda girdiği öfke krizi sonucunda onu gözetleme kulesindeki odasından aşağı atmıştı. Yanılıyor olamazdı. Halının kenarları yıpranmıştı ve ortasında Yarımelli Berek'in çabalayan, uzlaştırıcı şeklinin yarısına kadar uzanan özenle tamir edilmiş bir yırtuk vardı. Ortadaki şeklin çevresindeki sahneler kahramanın Gökgürültüsü Dağı'na umutsuzca yaptığı ruhsal yolculuğu ve Toprakgücünü keşfedişini betimliyordular. Buradan Berek gözlerinde mucize alametleriyle İnançsız'a bakıyordu.

Covenant sertçe başka tarafa döndü ve hemen ardından Yüce Efendi Elena'nın salonun karşı tarafından ona doğru yürüdüğünü gördü. Olduğu yerde kalıp kadını seyretti. Sağ elinde tuttuğu Yasa Asası adımlarındaki görkemi ve itibarı artırıyor, ama sol eli samimi bir karşılamayla açılmıştı. Cübbesi hareketlerinin kıvraklığını ve gücünü kapamadan vücudunu örtüyordu. Saçları omuzlarına serbestçe yayılmıştı ve sandaletleri taşın üzerinde fısıldar gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Alçak sesle konuştu, "Thomas Covenant, Armağanlar Salonu'na hoş geldin. Geldiğin için teşekkür ederim."

Yüce Efendi onu görmekten memnunmuşçasına gülümsedi.

Bu gülümseme Covenant'ın beklentileriyle ters düşmüştü ve ona güvenmiyordu. Gerçek duygularını ayırt etmeye çalışarak kadının yüzünü inceledi. Elena'nın gözleri bu incelemeyi teşvik ediyordu. Ona bakarlarken, sanki bulunduğu noktayı bütünüyle farklı bir şeyle paylaşıyormuş gibi onun ötesine ya da içine ya da içinden başka yere bakıyor gibi görünüyorlardı. Kadının belki de onu gerçekten, somut haliyle hiç görmediği gibi bir düşünce akından gelip geçti.

Kadın yaklaşırken, “Salonu beğendin mi?” diye sordu, “Di-yar’ın insanları çok iyi sanatçılar, öyle değil mi?” Ama yanına gel-diğinde endişeli bir bakışla durdu ve sordu, “Thomas Covenant, acı mı çekiyorsun?”

Covenant kendini hızlı hızlı solurken buldu. Salondaki hava-nın yoğunluğu azalmış gibiydi. Omuzlarını silktiğinde hareketinin sancısının yüzüne vurmasına engel olamadı.

Elena elini göğsüne uzattı. Covenant kadının ona vurmak iste-diğini zannederek irkilir gibi oldu. Ama Yüce Efendi yalnızca bir an, ezilmiş kaburgalarına avucunun içiyle nazikçe dokundu, son-ra da Bannor’a döndü. “Kanbekçisi,” dedi sertçe, “Başefendi ya-ralanmış. Neden bir Şifacıya götürülmedi?”

“İstemedi,” diye yanıtladı Bannor duygusuzca.

“İstemedi mi? Yardım istenmeyi beklemeli midir?”

Bannor anlamsız bakışlarla ona baktı ve bir şey demedi, san-ki söylediğinin doğruluğunun bariz olduğunu düşünüyordu. Ama kadının sesindeki azarlama Covenant’a beklemediği bir acı verdi. Bannor’u savunmak için, “İhtiyacım yok...” dedi, “...olmadı da. Hayatta kalmamı o sağladı.”

Gözlerini Kanbekçisinden ayırmadan iç geçirdi. “Peki, öyle olabilir. Ama yaralandığını görmekten hoşlanmıyorum.” Sonra, yumuşayarak devam etti, “Bannor, Başefendi ve ben yukarı yay-laya gideceğiz. İhtiyaç olursa bize hemen haber ver.”

Bannor başını sallayarak hafifçe eğilip selam verdi ve Salonu terk etti.

Gizli kapı Kanbekçisinin arkasından kapandığında Elena tekrar Covenant’a döndü. Covenant içgüdüsel olarak gerilmişti. Şimdi, di-ye kendi kendine mırıldandı. Şimdi ne yapacaksa yapacak. Ama nereden bakarsa baksın kadının sinirliliği geçmişti. Ve işlemeli du-

var halısına ilgi göstermedi; onunla o halı arasındaki bağlantının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yüzünde masumiyetten başka bir şey denemeyecek bir ifadeyle konuştu, "Evet, Thomas Covenant. Salonu beğendin mi? Bana bir şey söylemedin?"

Covenant onu güçlükle işitiyordu. Kadının yüzündeki cana yakın ifadeye karşın Trell'le aralarındaki olayın yükünü ona yıkma-ya niyetli olmadığına Covenant inanamıyordu. Ama sonra yanaklarına tekrar endişe yüklendiğini gördü ve alelacele durumu yatıştırmaya girişti.

"Ne? Ha, Salon. Çok beğendim. Ama biraz ücra bir noktada değil mi? İnsanların ulaşamadığı bir müze ne işe yarar?"

"Tüm Şadkaya yolu bilir. Şu anda yalnızız ama barış zamanlarında -ya da savaşın daha uzak kaldığı zamanlarda- burada her zaman insanlar olur. Ve okullardan çocuklar burada, Diyar'ın sanatlarını öğrenerek çok zaman geçirirler. Diyar'ın her tarafından paylaşmak ve becerilerini geliştirmek için zanaatkarlar gelirler. Armağanlar Salonu bu şekilde derinlerde ve saklıdır çünkü Kaleyi oyan Devler burayı uygun gördüler ve çünkü eğer Şadkaya düşecek olursa Salon, gelecek için bir umut olarak saklı ve korunmuş kalabilir."

Yüce Efendinin bakışlarının odağı bir an ona biraz daha yaklaşıp gibi oldu ve ne düşündüğünü anlamak için kafatasını yakıp içine bakmak isteğindeymiş gibi görüntüsü kasıldı. Ama sonra nazik bir gülümsemeyle döndü ve mağaranın başka bir duvarına doğru yürüdü. "Sana başka bir sanat eseri göstereyim," dedi. "Ender bulunan Zanaatkarlarımızdan biri tarafından yapılmıştır, Hanna kızı Ahanna. İşte."

Peşinden gitti ve onunla birlikte cilalı kara bir çerçevede duran büyük bir tablonun önünde durdu. Karanlık bir işti, ama or-

talarına doğru cesurca ışıldayan şekli tanımakta gecikmedi: Efendi Mhoram. Efendi bir çukurun içinde durmuş, bir sel gibi üzerine çullanıp onu tamamen boğmak üzere olan siyah, zalim şekillerle sımsıkı çevrelenmişti. Tek silahı asasıydı, ama onu meydan okurcasına savuruyordu; ve gözlerinde sıcak, aşırılık ve zafer yüklü bir bakış vardı, sanki kendi içinde onu yenilmez yapan tehlikelere karşı bir kabiliyet keşfetmişti.

Elena saygıyla konuşmaya başladı, “Ahanna buna ‘Efendi Mhoram’ın Zaferi’ adını vermiş. O bir kahin, sanırım.”

Mhoram’ı böyle çıkmazların içinde görmek Covenant’ı üzdü ve bunu utanılacak bir şey olarak gördü. “Dinle,” dedi. “Benimle böyle oynamayı bırak. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa Troy’un önerisine kulak ver ve beni bir yerlere kilitle. Ama bana bunu yapma.”

“Seninle oynamak mı? Anlayamıyorum.”

“Cehenneme mi düştük? Masum görünmeyi bırak. Trell’le olanlarla ilgili verip veriştirmek için beni buraya getirdin. Eh, bitir şu işi artık. Bu gerginliğe dayanamıyorum.”

Yüce Efendi bakışlarına öyle bir açıklıkla yanıt verdi ki Covenant kendini yatıştırmak için mırıldanarak başka yöne döndü.

“Başefendi.” Bir elini rica edercesine Covenant’ın koluna koydu. “Thomas Covenant. Nasıl böyle düşüncelere kapılırsın? Nasıl olur da bizi bu kadar az anlamış olabilirsiniz? Bana bak. Bak bana!” Covenant ona dönüp de yüzünün her hattıyla dışa vurduğu içtenliğini görene kadar Yüce Efendi kolunu çekmedi. “Sana azap vermek için seni buraya çağırmadım. Armağanlar Salonu’ndaki son saatimi seninle paylaşmak istedim. Savaş yakın –hem de çok yakın– ve yeniden burada duramayacağım. Nişancıya gelince– senle ilgili konularda ona danışmıyorum. Eğer Trell’le karşılaşmada

suçlanacak biri varsa o da benim. Korkularıma dair seni açıkça uyarmadım. Ve tehlikenin büyüklüğünü de göremedim – yoksa tüm Kanbekçilerine karşılaşmanızı engellemelerini söylerdim.

“Hayır, Başefendi. Sana söyleyecek ağır sözlerim yok. Senin beni azarlaman gerek. Yaşamını tehlikeye soktum ve bu dedem, Atiaran eşi Trell’in kendine duyduğu son güven zerresine maloldu. Karısını ve kızını iyileştirmekte yetersiz kaldı. Şimdi de kendini iyileştirmekte yetersiz olduğunu düşünüyor.”

Kadına bakarken Covenant’ın güvensizliği tuzla buz oldu. Ciğerlerindeki bayat havayı temizlemek için derin bir nefes aldı. Ama bu hareket kaburgalarını acıttı. Acı Elena’nın ona uzanacağından korkmasına neden oldu ve hemen homurdandı, “Dokunma bana.”

Bir an kadın onu yanlış anladı. Parmaklarını kolundan çekti ve görüşünün başkılığının üzerinde birden şaklamasıyla Covenant ürktü, şaşırdı ve bocaladı. Ama Yüce Efendinin gördükleri ters anladığı şeyi düzeltti. Bakışlarının odağı Covenant’ın üzerinden kaydı: avucunu göğsüne koymak üzere elini yavaş yavaş Covenant’a uzattı.

“Seni duyuyorum,” dedi. “Ama sana dokunmalıyım. Fazlasıyla uzun süredir benim umudum oldun. Senden vaz geçemem.”

Covenant kadının bileğini sağ elinin üç parmağıyla tuttu, ama eli çekmeden önce bir an duraladı. Sonra da, “Şimdi Trell’e ne olacak?” diye sordu, “Yeminini tutmadı. Ona bir şey yapılacak mı?”

“Ne yazık ki yapabileceğimiz çok az şey var. Her şey ona bağlıyor. Tutulamamış bir Yeminin yine de bozulmuş olmayacağını orna öğretmeye çalışacağız. Ama niyeti sana zarar vermek değildi – saldırısını planlamadı. Onu tanıyorum ve bundan eminim. Şad-

kaya'daki varlığından haberdardı, yine de seni arayıp bulmak için çaba göstermedi. Hayır, çektiği ızdırabın etkisinde kaldı. Nasıl iyileşeceğini bilmiyorum.”

Elena konuşurken, Covenant bir kez daha anlayamadığını gördü. İyileştirmeden çok cezalandırmayı düşünüyordu. Ezik kaburgalarına kollarını iyice dolayarak konuştu, “Fazlasıyla naziksin. Benden ne kadar nefret etsen haklısın.”

Kadın ona hafif kızgınlık dolu bir bakış attı. “Ne annem Lena ne de ben senden nefret etmedik. Bizim için olanaksız bu. Üstelik kime faydası dokunurdu? Sen olmadan ben olmazdım. Lena Triock’la evlenebilir ve bir kız çocuğu dünyaya getirebilirdi – ama o kız başka biri olurdu. Ben olduğum kişi olmazdım.” Hemen ardından gülümsedi. “Thomas Covenant, Diyar’ın tarihinde Ranyhyn’e binebilmiş çok az çocuk vardır.”

“En azından işin o tarafı iyi gitmiş.” Kadının soru dolu bakışlarını omuz silkerek bir kenara itti. Ranyhynlerle yapmaya çalıştığı anlaşmayı –ya da o anlaşmadan nasıl zararlı çıktığını– açıklayası yoktu.

Aralarına sıkıntılı bir hava girdi. Elena yeniden “Efendi Mhloram’ın Zaferi”ne bakmak için dönerek o havadan uzaklaştı.

“Bu resim beni rahatsız ediyor,” dedi. “Ben neredeyim? Mhloram burada fena halde kuşatılmış, neden ben onun yanında değilim? O böyle yalnız olduğuna göre ben nasıl düştüm?” Resme hafifçe dokundu, parmak uçlarını Mhloram’ın yalnız, çevresi sarılmış, yılmaz duruşunda gezdirdi. “Kalbimde bir ses diyor ki bu savaş benden sonraya da kalacak.”

Bu düşünce Elena’nın içine dokunmuştu. Yüce Efendi birdenbire tablodan geriye çekildi, Yasa Asası önünde taşla sıkıca yerleştirilmiş, dimdik durdu. Başını, reddederek iki yana salladığında

kahverengi ve bal rengi saçları omuzlarında bir rüzgar esiyormuş gibi çalkalandı ve şiddetle nefes aldı, “Hayır! Bitecek bu benim zamanımda! Bitecek!”

*Bitecek*i tekrarlarlarken Asanın demir ucuyla zemine vurdu. Bir anlık parlak, mavi bir ateş havada çaktı. Taş Covenant’ın ayaklarının altında sarsıldığında az kalsın düşüyordu. Ama Yüce Efendi gücünü neredeyse aynı anda söndürdü; anlık bir kabus gibi geldi geçti. Covenant daha dengesini koruyamadan Elena onu kolunda yakaladı ve tuttu.

“Ah, beni affetmelisin,” dedi kahkaha gibi bir bakışla. “Kendimi kaybettim.”

Covenant ayaklarını yere sıkıca basıp zemine hâlâ güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalıştı. Taş ayağının altına sağlam geldi. “Bir dahaki sefere beni açıkça uyar,” diye söylendi, “ki oturabileyim.”

Yüce Efendi berrak kahkahalara boğuldu, sonra birdenbire kendini yatıştırdı. “Tekrar affını dilerim, Thomas Covenant. Ama ifaden o kadar azılı ve gülünç ki.”

“Unut gitsin,” diye karşılık verdi Covenant. Kadının gülüşünün tınısından hoşlandığını fark etti. “Alay etmek tek doğru yanıt olabilir.”

“Bu senin dünyandan bir atasözü mü? Yoksa sen bir kahin misin?”

“Her ikisinden de biraz.”

“Tuhaf birisin. Bilgeliliği ve alaycılığı dönüşümlü kullanıyorsun – anlamlarını tersine çeviriyorsun.”

“Doğru mu bu?”

“Evet, Başefendi Covenant,” dedi Yüce Efendi kaygısızca, nükteli bir havayla. “Doğru.” Sonra bir şey hatırlamış gibi götündü.

“Gitmeliyiz. Sanırın bekliyoruz. Ve sen daha önce yukarı yaylayı hiç görmedin. Benimle gelir misin?”

Covenant omuz silkti. Kadın ona gülümsedi ve Covenant Salonun kapısına doğru onun peşinden gitti.

“Bizi kim bekliyor?” diye öylesine sordu.

Elena kapıyı açtı ve önden gitti. Kapı arkalarından kapandığında sorusunu yanıtladı, “Sana sürpriz yapmak isterim. Ama belki bu pek açıkça uyarmak olmaz. Bir adam var – içlerindeki gerçeği bulmak için rüyaları inceleyen bir adam. Zincirsizlerden biri.”

Covenant’ın kalbi yine yerinden oynadı ve kollarını sakınırcasına ağırlı göğsüne doladı. Cehennemde kavrulasıca, diye kendi kendine homurdandı. Bir rüya tabircisi. Tam da ihtiyacım olan şey. Bahar Kutlaması’nda onu ve Atiaran’ı şerbaşlarından bir Zincirsiz kurtarmıştı. İnsan hafızasının yersiz bir cilvesiyle Zincirsizin ölüm çığlığını Elena’nın berrak sesinin hemen arkasından duydu. Ve Atiaran’ın, ölenlerin fedakarlıklarını anlamlı kılmanın yaşayanların sorumluluğu olduğunu amansız bir ısrarlar diretişini hatırladı. Nezaketten yoksun bir hareketle Elena’ya önden gitmesini işaret etti, sonra da söylene söylene peşine takıldı. Azap bu azap, cehennem azabı.

Elena onu Şadkaya’nın katlan arasından, sonunda çevresini tanıır gibi olmaya başlayana kadar götürdü. Ardından batıya döndüklerinde tırmanmaya devam ettiler ve bir süre sonra Kaleyi boylu boyunca, yavaş yavaş yükselerek geçen geniş bir koridora ulaştılar. Çok geçmeden çevresindeki taşların ağırlığındaki azalma ve havada giderek artan güz kokusu Kalenin üzerindeki ovanın seviyesine yaklaştıklarını söylüyordu. İki keskin dönemeçten sonra koridor bitti ve Covenant kendini açık havada uçsuz bucaksız göğün altında gür otların üzerinde buldu. Bir iki fersah batısında dağlar duruyordu.

Öğle üzeri güneşinin içinde serin bir yel güz tazeliği taşıyordu – sanki gaipten görüntüler alabiliyor da balyalanmış ekinleri, toplanmaya hazır olgunlaşmış meyveleri ve tohumlan müjdeliyormuş gibi esen, hasat ve toprağın bereketi kadar dolgun, alçak gönüllü bir esintiydi. Ama ovadaki ve yukarı yayla tepelerindeki ağaçlar çoğunlukla yaprak dökmeyen cinsten ağaçlardı, tuiyümsü mimozalar, uzun çamlar ve yaprak dökmeyen alabildiğine sedirler. Ve sağlam çimler de değışen mevsime ödün vermiyorlardı.

Yukarı yayla tepeleri Şadkaya'nın gizli gücüydü. Doğuda ve güneyde sarp kayalıklarla, kuzeyde ve batıda dağlarla korunuyordu; ve bu yüzden Efendiler Kalesi'nden geçmek dışında hemen hemen ulaşılmazdı. Buradan kent halkı bir kuşatmaya dayanacak kadar yiyecek ve su sağlayabilirdi. Bu nedenle Şadkaya, duvarları ve kapıları aşılmaz kaldığı sürece dayanabilirdi.

“İşte gördün,” dedi Elena, “Devler Diyar için her yönden iyi iş çıkarmışlar. Şadkaya ayakta durduğu sürece, umutların savunulacağı son bir burç kalacaktır. Kendi ölçülerinde Kale de, eski efsanelerde Habis Yuvası için söylendiğı kadar yenilmezdir. Bu önemli, çünkü efsaneler aynı zamanda diyor ki Habis Efendi'nin uğursuz mekanı İrle Galat var oldukça Garaz'ın gölgesi Diyar'dan hiçbir zaman tamamen sökülüp atılamayacak. Bu yüzden Devlere olan borcumuz sarsılmaz bir dostluktan çok daha fazla. Karşılığını verebileceğimiz herhangi bir şeyden daha yüce.”

Sesi minnet doluydu, ama Devlerden söz etmesi hem onun hem de Covenant'ın üzerine bir kasvet çöktü. Yüce Efendi hareketlenerek bu kasvetten uzaklaştı ve Covenant'ı yukarı yaylanın kıvrımı boyunca kuzeye doğru götürdü.

Bu yönde ova bozuk tepelere doğru yükseliyordu ve kısa süre sonra, kayalıklardan uzak, sol taraflarında otlayan sığırların ya-

nında geçtiler. Sığırtaçlar Yüce Efendiyi resmi bir biçimde selamladılar ve Yüce Efendi sessiz eğilmelerle onlara karşılık verdi. Sonra da o ve Covenant yukarı yaylayı batıya doğru boylu boyunca görebildikleri bir tepeyi aştılar. Orada, Alem Şelaleleri'ne doğru akan hızlı nehrin ötesinde yelle savrulan mısır ve buğday tarlaları vardı. Otlakların, nehrin ve tarlaların bir fersah ötesinde de tepelerden azametle yükselen yalçın dağlar duruyordu. Doruklar karlıydı ve beyaz örtüleri onları saygın ve soğuk gösteriyordu – arı, vahşi ve kusursuzdular. *Haruchai* aynı sıradağların batısında ve güneyinde yaşıyordu.

Covenant ve Yüce Efendi kuzeye devam ettiler, Elena'nın tepelerin arasında kolay bir yol seçmesiyle yavaş yavaş kayalıklardan uzaklaşıp nehre doğru döndüler. Elena aralarındaki sessizlikten memnunmuş gibi görünüyordu, dolayısıyla her ikisi de konuşmadan ilerlediler. Covenant yukarı yaylayı gözleri ve kulaklarıyla içiyormuş gibi yürüyordu. Çimenlerin gürbüzlüğü, toprağın ve bozulmamış kayaların dinçliği, temizliği, buğdayın ve mısırın olgunluğu – hepsi de gözünde capcanlıydı. Kuşların cıvıltısı ve süzülüşleri havaya neşeli duygular yayıyordu. Ve oldukça uzun, gösterişli bir çamın dibinden geçerken ağacın özsuyunun yukarı tırmanışını neredeyse duyabildiğini hissetti. Bir fersah boyunca Diyar yazının son günlerinin tadını çıkararak kendinden geçti.

Sonra Elena'nın onu ne kadar uzağa götürmek istediğini belli belirsiz merak etti. Ama sessizliği bir soruyla bölmeyi isteyecek duruma gelemeden önce, yüksek bir tepeyi aştılar ve kadın geldiklerini duyurdu. "Ah," dedi mutlu bir iç geçirmeyle, "İşilgöl! Göl kaynağı ve ırmak başı – selam olsun, temiz gölcük! Seni yeniden görmek yüreği hoş tutuyor."

Tepeden aşağı bir dağ gölüne, Alem Şelaleleri'ne giden nehi-

rin kaynağına bakıyorlardı. Çıkan akıntının tüm süratine karşın, içine akan akarsu olmayan durgun bir göldü; tüm suyu altındaki kaynaklardan geliyordu. Ve yüzeyi ayna kadar düz, berrak ve yansıtıcıydı. Dağlan ve gökyüzünü kusursuz bir doğrulukla yansıtıyor, dünyayı her ayrıntısıyla gösteriyordu.

“Gel,” dedi Elena aniden. “Zincirsiz Işılğöl’de yıkanmamızı isteyecektir.” Covenant’a çabuk bir gülümseme atıp küçük adımlarla tepeden aşağı koştu. Covenant da onu yürüyerek izledi, ama esnek çimenler onu ileri doğru öyle kışkırtıyorlardı ki sonunda koşmaya başladı. Gölün kenarında Elena, bir kenara atarmış gibi Asayı bıraktı ve cübbesinin kordununu sıktı ve Covenant’a son bir el sallamanın ardından suya daldı.

Işılğöl’e ulaştığında Covenant kadının kaybolduğunu görerek bir an affladı. Bu uzaklıktan yansımalar geçirendi ve görüntülerin arkasında gölün kayalık tabanını görebiliyordu. Tam ortasında derinlerde kalmış bir gölge gibi duran bir karartı dışında tüm tabanı, göl yalnızca birkaç metre derinmiş gibi açıkça seçebiliyordu. Ama Elena’yı göremiyordu. Sanki daldıktan sonra yok olup gitmişti.

İçine bakabilmek için suya eğildi, sonra da Işılğöl’ün kendi görüntüsünü yansıtmadığını görünce geri çekildi. Görünmezmiş gibi, öğle güneşi içinden geçip gidiyordu.

Tam o anda Elena yirmi metre kadar ötede suyun üstüne çıktı. Sulardan kurtulmak için başını salladı ve Covenant’ı suya girmeye çağırdı. Adamın yüzündeki ağzı açık şaşkınlığı görünce de neşeye güldü. “Işılğöl seni şaşırttı mı?”

Covenant Elena’ya baktı. Suyun yüzeyine çıktığı noktanın altında kadının kalanını göremiyordu. Fiziksel varlığı su çizgisinin altında sona eriyor gibiydi. Yüzeyde, sanki suda yürüyormuş gibi

salınıyordu; aşağıda gölün tabanı, Yüce Efendinin işgal ediyor olması gereken yerde açıkça görülebiliyordu. Kendini zorlayarak ağzını kapattı sonra da Elena'ya bağırdı. "Beni açıkça uyarmanı söylemiştim!"

"Gel!" diye karşılık verdi Elena. "Endişelenme. Bir zararı yok." Covenant'ın kıpırdamadığını görünce devam etti, "Bu da herhangisi başka bir su kadar su – ama daha güçlü. Burada Toprakgücü var. Bedenimiz Işılöl için yeterince yoğun değil. Bizi göremiyor. Gel!"

Deneme amacıyla eğildi ve elini suya soktu. Yüzeyin altına iner inmez parmakları kayboldu. Ama gerisin geri çıktığında ıslak ve yerli yerindeydiler, soğuktan titriyorlardı.

Bir hayret ve keşif duygusuyla harekete geçerek botlarını ve çoraplarını çıkardı, paçalarını kıvırdı ve göle girdi.

Anında başının üzerine kadar suya girmişti. Kenarlarda bile göl derindi; tabanı açıkça görebilmesi onu yanıltmıştı. Ama soğuk, kokulu su onu yukarı kaldırdı ve çabucak yüzeye çıktı. Yüzeyde salınıp tükürükler saçarken Elena'yı bulmak için etrafına bakındı. "Açıkça uyarmak gerek!" Işılöl'ün sağlıklı, coşkun soğukluğuna karşın kızgın görünmeye çalıştı. "Açıkça uyarmayı sana göstereceğim!" Birkaç hızlı kulaç atarak Elena'ya ulaştı ve başını suyun altına itti.

Elena hemen tekrar belirdi, daha başı suyun üstüne çıkmadan gülmeye neredeyse başlamıştı, ama Covenant'ın yanından sıyrıldı ve onu suyun altına itti. Covenant kadının bileklerini yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Yüzeye çıktığında Elena görünürlerde yoktu.

Ayağından çekildiğini hissetti. Derin bir nefes alıp baş aşağı Elena'nın peşinden daldı. Suyun altında ilk kez gözlerini açtığın-

da gayet iyi görebildiğini fark etti. Elena sırtarak yanına yüzdü. Bir anda Covenant kadına uzandı ve onu belinden yakalayiverdi.

Kurtulup kaçmak yerine Elena döndü, kollarını boynuna doladı ve Covenant'ı ağzından öptü.

Elena ezik kaburgalarına tekme atmış gibi hava birdenbire ciğerlerinden boşaldı. Onu iterek uzaklaştırdı ve yüzeye doğru çıkmaya girişti. Öksüre tıksıra dövünerek göl kenarında botlarını bıraktığı yere kadar gitti ve kıyıya çıkıp kendini çimenlere bıraktı.

Kaburgalarını yine yaralamışcasına göğsü ağrıyordu, ama yaralamadığını da biliyordu. Işılöl'ün kudretli ilk dokunuşu eziklerini unutturmuş, silip süpürüvermişti ve artık ağrııyorlardı. Bu başka bir ağrıydı; suyun altındaki zorlamaları kalbini yormuş gibi görünüyordu.

Suluk soluğa, çimenlere yüz üstü yattı ve bir süre sonra nefesi rahatladı. Başka duyguların bilincine vardı. Suyun soğuk, keskin dokunuşu tüm bedenini heyecana boğmuştu; cüzamlı olduğunu öğrendiğinden beri kendini bu kadar temiz hissetmemişti. Güneş sıcak sıcak sırtına vuruyor ve parmak uçları canlı bir karıncalanmayla gıdıklanıyordu. Çimenlerin üstünde Elena ona eşlik ettiğinde kalbi sızladı.

Alçak bir sesle sorusunu sormadan önce Elena'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Kendi dünyanda mutlu musun?"

Covenant dişini sıkarak yana döndü ve Elena'nın yanbaşıda oturmuş, yumuşak bir ifadeyle kendisini süzdüğünü gördü. Duygularına karşı koyamayarak onun ıslak saçlarının bir tutamına dokundu, parmaklarının arasında ovaladı. Sonra gri, bitkin bakışlarını Elena'nın bakışlarına karşılık vermek için kaldırdı. Kendi doğruluş şekli sesinin istemeden haşin çıkmasına neden olmuştu.

“Oranın mutlulukla hiçbir ilgisi yok. Mutluluğu düşünmüyorum. Hayatta kalmayı düşünüyorum.”

“Orada mutlu olabilir misin?”

“Bu adil değil. Aynı şeyi ben sana sorsaydım sen ne derdin?”

“Evet derdim.” Ama hemen sonra Covenant’ın ne demek istediğini anladı ve doğruldu. “Mutluluğun Diyar’a hizmette yattığını söyledim. Ve savaş zamanında mutluluğun olmadığını da söyledim.”

Ona bakmak zorunda kalmamak için Covenant çimenlere geri yattı. Umutsuzlukla mırıldandı, “Geldiğim yerde Diyar yok. Yalnızca ‘yer’ var. Ölmüş. Ve her zaman savaş var.”

Kısa bir duraksamadan sonra Elena sesinde bir gülümsemeyle konuştu, “Eğer doğru duyduysam, Balçakağa Quaan’ın sana kızmasına neden olay şey bu tarz konuşmaların.

“Benim yapabileceğim bir şey yok. En yalın haliyle gerçek bu.”

“Gerçeklere karşı büyük bir saygın var.”

Yanıt vermeden önce sızlayan kalbinin üzerinden özenle soludu. “Hayır. Onlardan nefret ediyorum. Elimdeki tek şey onlar.”

İkisinin de üzerine nazik bir sessizlik çöktü. Elena yanına uzandı ve güneşin onları kurutması için öylece yattılar. Sıcaklık, çimenlerin kokusu Covenant’a bir mutluluk duygusu sunuyor gibiydi; ama gevşemeyi ve onunla sürüklenmeyi denediğinde kalp atışları göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarptı. Elena’nın varlığının fazlasıyla bilincindeydi. Ama yavaş yavaş daha geniş bir sessizliğin ışılgölü örttüğünü fark etti. Bütün kuşlar, hattâ rüzgar bile sessizleşmiş, susmuştu. Bir süre derin nefes almadan havanın dokusunu kulaqlarıyla keşfetti.

Az sonra Elena, “Geliyor,” dedi ve Asasını almaya gitti. Cove-

nant oturdu ve çevresine bakındı. Sonra, sanki havanın kendisi şarkı söylüyormuş gibi kaynağını göremediği, flüt sesine benzer yumuşak, temiz bir ses Işılğöl'ün üzerine yayıldı. Ezgi hareket etti, yakınlaştı. Kısa süre sonra sözlerini duyabiliyordu.

Hür
Zincirsiz
Affolunmuş
Hür...
Düşlenenin olacağını düşle;
Görene dek gözlerin kapalı bekle,
Ve sessiz kehaneti söyle
Ve Zincirsiz ol
Affolunmuş
Hür.

Yalnız
Dostsuz
Bağsız
Yalnız...
Yudumla kaybını bitene dek,
Yalnızlık gelip gidene dek;
Ve fırkan sessizlik olana dek –
Ve yine de dostsuz
Bağsız
Yalnız.

Derin
Dipsiz

Sonsuz
Derin...
Dokun gizemli gerçek Kaleye
Sadakatin gülüp ağladığı yere,
Sokulurken hainler felaketler eşliğinde
Kan içinde
Dipsiz
Sonsuz
Derin.

“Onu karşılamak için ayağa kalk,” dedi Yüce Efendi alçak sesle. “O Zincirsizlerden biri. Yalnızca ona açık, özel bir amacı izleyerek İlim Meclisi’nin bilgisinin de ötesine gitmiştir.”

Covenant şarkıyı dinlemeyi sürdürerek kalktı. Sorularını ve kuşkularını suskunlaştıran büyüleyici bir niteliği vardı. Dimdik durdu, hevesliymişcesine başı yukarıdaydı. Ve az sonra Zincirsiz, Işılğöl’ün kuzeyindeki tepelerin üzerinde belirdi.

Covenant ve Elena’yı görünce şarkı söylemeyi kesti ama görünüşü üzerlerindeki etkisini korudu. Kendine ait bir renge sahip değilmiş gibi görünen uzun, dalgalanan bir kaftan giymişti; kendi rengi yerine çevresindeki tonları yakalıyordu, bu yüzden belden aşağısı çimen yeşili, omuzları gök mavisiydi ve dağların kayaları ve kar sağ tarafında titreşiyordu. Taranmamış saçları güneşi yansıtıırken ıslı ıslıldı.

Doğrudan Covenant ve Elena’ya doğru geldi ve bir süre sonra Covenant adamın yüzünü de seçebildi – gülr sakallı, yumuşak, çift cinsiyetli hatlar, derin gözler. Önlerinde durduğunda Yüce Efendiyle aralarında ne bir selamlama ne de bir tören oldu. Ona yalnızca, “Bizi yalnız bırak,” dedi bir kadınıninki kadar tiz, ezgili se-

siyle. Sesinde ne bir kovma ne de bir buyruk tınısı vardı, daha çok gereklilik arzeden bir şeydi ve Elena sorgu sual etmeden eğilerek karşılık verdi.

Ama ayrılmadan önce, bir elini Covenant'ın koluna koydu, içine işleyen bakışlarla yüzüne baktı. "Thomas Covenant," dedi, ondan ya da onun için korkuyormuşçasına sesinde hafif bir titremeyle. "Başefendi. Bu savaş için gitmem gerektiğinde – bana eşlik edecek misin?"

Covenant ona bakmadı. Parmakları çimenlerin arasına kök salmış gibi durdu ve Zincirsizin gözlerinin içine baktı. Bir zaman sonra da cevap vermeyince Elena başını eğdi, kolunu sıktı ve Şadkaya'ya doğru gitti. Arkasına bakmadı. Kısa süre içerisinde tepenin arkasında gözden yitmişti.

"Gel," dedi Zincirsiz sesinde aynı gereklilik tınısıyla. Yanıt beklemeden geldiği yoldan geri gitti.

Covenant iki kararsız adım attı, sonra yüz hatları kuruntuyla gerildi. Gözlerini Zincirsizin sırtından çekip aldı, alelacele çevresine bakındı. Botlarını ve çoraplarını gördüğünde hızla oraya gitti, çimenlerin üzerine çöktü ve onları ayaklarına geçirdi. Hummalı bir özenle, sanki bir akıntının ya da baskının çekimine karşı koyuyormuş gibi botlarını sıkı sıkı bağladı.

Ayakları çimenlere karşı güvende olunca, ayağa fırladı ve rüyayı tabircisinin arkasından koştu.

Bilici ve Kahin

Ertesi gün akşama doğru Efendi Mhoram kişisel dairesinin kapısının çalınması üzerine kapıyı açtığında, sıkıntılı bir şekle sahip gölgesi parlayan zeminin üzerine kara kara vuran Thomas Covenant'ı dışarıda dururken buldu. Yukarı yaylaya çıktığından beri ne yemek ne de dinlenme yüzü görmemişcesine bitkin ve muhtaç bir hali vardı. Mhoram soru sormadan onu sade döşeli odasına buyur etti ve kapıyı kapayarak odanın ortasında duran taş masanın önüne gidip durdu. Bu masa Mhoram'ın Yüce Efendinin dairelerinden getirttiği, ortasında *krill*in hâlâ saplı ve ılık ılık durduğu masaydı.

Covenant'ın sırtındaki boğum boğum olmuş kaslara bakarak Mhoram ona yiyecek ya da içecek ya da yatacak bir yer isteyip istemediğini sordu, ama Covenant yorgunluğuna rağmen hepsini kaba bir omuz silklemeyle geri çevirdi. Tekdüze ve tuhaf bir biçimde kısık bir sesle konuştu, "Başladığından beri bu şeye kafa patlatıyorsun. Hiç dinlenmez misin? Siz Efendilerin aşağıda, yani burada, dinlendiğinizi sanıyordum."

Mhoram odayı geçti ve misafirinın karşısında durdu. *Krill* aralarında beyaz beyaz parlıyordu. Mhoram içinde bulunduğu kornumdan şüpheliydi; Covenant'ın yüzündeki sıkıntıyı görebiliyor-

du, ama nedenleri ve olası etkileri karmaşık ve belirsizdi. Efendi sözlerine özen göstererek konuşmaya başladı, “Neden dinlenmem gereksin ki? Karım yok, çocuklarım yok. Annem de babam da Efendiydiler ve Kevin’in İlmi bildiğim tek zanaat. Ve böyle işleri bırakıp dinlenmek çok zor.”

“Ve teşvik edilmişsin. Buraların bilicisi ve kahini sensin. İstesen de istemesen de, sana uykunda çılgınlıklar attırsalar da attırmazlar da, onlara tahammül etsen de etmesen de gelecekte işaretler alan sensin.” Covenant’ın sesi bir an boğuldu ve tekrar konuşana kadar başını şiddetle salladı. “Dinlenememene şaşmamalı. Uyumaya tahammül etmene bile şaşıyorum.”

“Ben Kanbekçisi değilim,” diye sakince karşılık verdi Mhoram. “Diğer insanlar gibi benim de uykuya ihtiyacım var.”

“Ne buldun? Bunun ne işe yaradığını biliyor musun? Şu Amok meselesi de neydi?”

Mhoram *krill*’ın üzerinden Covenant’a bakıp hafifçe gülümse-di. “Oturmaz mısın dostum? Yorgunluğunu giderirsen uzun yanıtları daha rahat dinlersin.”

“Yorgun değilim,” dedi İnancısız bariz bir sahtelikle. Hemen ardından koltuğa çöktü. Mhoram da yerleşti ve oturduğunda Covenant’ın masanın tam karşı tarafına, *krill* yüzlerinin arasına gelecek şekilde kendini konumlandığını fark etti. Bu oturuş Mhoram’ı rahatsız etti ama konuşup dinlemek dışında Covenant’a başka nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, bu yüzden olduğu yerde kaldı ve *krill*’ın üstündeki taşın gözlerinden esirgediğini diğer duyularıyla algılamak için dikkatini yoğunlaştırdı.

“Hayır, Loric’in kılıcını anlayamıyorum – ve onu masadan çıkaramıyorum. Taşı kırarak onu oradan alabilirim ama bu bir işe yaramaz. Hiçbir bilgi edinemeyiz, üstelik bir de elimizde dokuna-

madığımız bir silah olur. Eğer *krill* serbest olsaydı, bize yardım etmezdi. Bizim için tamamıyla yeni bir güç. Nasıl kullanılacağını bilmiyoruz. Ve ne amaçla olursa olsun ağacı ve taşı kırmaktan hoşlanmayız.

“Amok’a gelince – bu çözümlenmemiş bir sorun. Efendi Amatin buna daha iyi yanıt verebilir.”

“Ben sana soruyorum.”

“Olasılıklardan biri,” dedi Mhoram düzgünce, “*krill*’in kendisine karşı korunmak için Kevin tarafında yaratılmış olması. Belki buradaki güç o kadar sakıncalıdır ki bilinçsiz ya da cahil ellerde büyük zararları dokunabilir. Eğer bu doğruysa o zaman Amok’un amacı bu gücü hazırlıklar tamamlanmadan kullanmaya karşı bizi uyarmak ve eğitimimizde bize yol göstermek olabilir.”

“Böyle şeyler söylerken bu kadar akla yatkın konuşmamalısın. Bu doğru değil. Ne dediğini duymadın mı? ‘Amacıma yanlış hizmet ettim.’”

“Belki de *krill*’i hayata getirmek için çok zayıf olduğumuzu, ne için olursa olsun her koşulda onu kullanmakta aciz kaldığımızı biliyordur.”

“Pekala. Unut gitsin. Bunun, ne yaptığıma dair en ufak bir fikir olmadan size yaptığım şeylerden bir başkası olduğunu unuttuver. Bırak kalsın. Bütün bunları başlatan kişi olarak sevgili Di-yaryıkan Kevin’in başınıza gelen her şeyin arkasında yaşlı bir bilge gibi durduğunu, yanlış bir şey yapıp da kendinizi parçalara ayırmayasınız diye sizi gözettiğini de ner’den çıkarıyorsunuz? Hayır, unut gitsin. Her ne kadar konuya sizin gibi kırk yıl değil de sadete birkaç hafta deli divane gibi kafa yorduysam da, böyle olmadığını bilecek kadar aklım yerinde. Söyle bana. Kevin’in İlmî’ni bu kadar özel kılan ne? Neden böyle tepetaklak olmuş onun izin-

den gidiyorsunuz? Güç istiyorsanız, bir sürü ipe sapa gelmez Mühürle uğraştırarak her anlamda saygın insan nesillerini harcamak yerine, neden çıkıp kendi kendinize bulmuyorsunuz? Pratik bir fayda sağlamak adına değilse bile, Mhoram, hiç değilse akla yatkınlık adına.”

“Başefendi, benden üstün çıktın. Seni duyuyorum, ancak kör ve sağırmışım gibi kalakaldım.”

“Bu umurumda değil. Bana nedenini söyle.”

“Zor değil – konu açık. Biz kullansak da, üzerinde ustalaşsak da Toprakgücü burada. Diyar burada. Dertler ve kötülük – Sayrı-toprak Taşı, Garazkar da burada, onlara karşı kendimizi savunabilsek de savunamasak da buradalar.

“Ah ah, nasıl anlatsam? Bazen dostum, en basit, an açık konular anlatması en zor olanlar oluverirler.” Düşünmek için bir an durulacılı. Ama sessizliğin içerisinde Covenant’dan yükselen bir sıkıntı dalgası hissetti, sanki İnançsız aralarında geçen sözlere tutunuyordu ve onların geri çekilmesine dayanamıyordu. Mhoram tekrar konuşmaya başladı, ancak yanıtını Covenant’ı memnun etmek üzere şekillendirmemişti.

“Bir de şu yönden bak. Kevin’in bilgisinin öğrenilmesi kabul edebileceğimiz tek seçenek. Toprak’ın Yarımelli Berek’e yaptığı gibi bize konuşmasını bekleyemeyeceğimizi kuşkusuz anlayışla karşılırsın. Böyle şeyler iki kere olmazlar. Cesaretimiz ne kadar büyük ya da ihtiyacımız ne kadar acil olsa da Diyar bu yolla tekrar kurtarılamaz. Ancak Diyarvazifesinde kullanılmak üzere Toprakgücü bakidir – tabii eğer kullanabilirsek. Ama o Güç –her türlü güç– dehşet vericidir. Kendi kendini zarar görmekten, suistimal edilmekten korumaz. Dediğin gibi Toprakgücünü kendi yöntemlerimizle anlamaya çalışıyoruz. Ama tehlike buna engel oluyor.

“Başefendi, hiçbir ödün kabul etmeyen bir Barış Yemini ettik. Düşün –bağışla beni dostum ama sana açık bir örnek vermem şart– Trell eşi Atiaran’ın akıbetini düşün. Becerilerinin çok ötesinde güçleri kullanmaya cesaret etti ve yok olup gitti. Yine de sonuçları çok daha kötü olabilirdi. Başkalarını yok edebilirdi ya da Diyar’a zarar verebilirdi. Sağlığı ve güzelliği el üstünde tutmaya yemin etmiş biz Efendiler böyle tehlikeleri nasıl onaylarız?

“Hayır, başka yöntemlerle çalışmalıyız. Toprak’ı korumak için güç edineceksek ve bunun karşılığında Diyar’ı tehlikeye sokmayacaksak, yaptığımız işte ustalaşmalıyız. Ve işte bu amaçla Efendi Kevin Mühürlerini yarattı – böylece ondan sonra gelenler gücü ellerinde akıllıca tutacaklardı.”

“Of, tamam, tamam!” diye patlayıverdi Covenant. “Ona da pek bir faydası dokunmuş sanki. Cehennemde yanasıca! Varsayalım tüm Yedi Mühür’ü bulacak şansa, hattâ kafaya, hattâ fırsata sahip oldunuz ve hepsinin içinden çıktınız, o zaman –kahretsin, kahretsin!– o zaman sevgili, sadık, ölü Kevin sonunda size Kutbozumu Ayini’nin sırrını açıkladığında ne olacak? Ve bu yine Habis’i bir savaşa durdurmak için tek şansınızsa? Tekrarlayan tarih döngüsünden çıkamadığınız için bin yıl sonra her şeye sıfırdan başlayacak insanlara bütün bunu nasıl açıklayacaksınız? Yoksa felaket gelip çatığında her nasılsa Kevin’den daha iyi bir iş çıkaracağınızı mı düşünüyorsunuz?”

Soğuk soğuk ve hızlı konuşuyordu, ama sesinin altındaki bulanık etki Mhoram’a aklındaki öncelikli konudan söz etmediğini söylüyordu. Efendiyi bir sorular ayinine sokuyor gibiydi, onu sınıyordu. Covenant’ın hatırına bir hata yapmayacağını umarak, Mhoram dikkatle yanıtladı.

“Artık tehlikeyi biliyoruz. Devler Birinci Mühür’ü bize verdik-

lerinden beri biliyorduk. Bu yüzden Barış Yemini'ni ettik ve onu tutacağız, böylece yaşam ve Diyar ümitsizlikten zarar görmeyecekler. Eğer yenilecek ya da her şeyi yıkacak noktaya gelirsek, o zaman yenilene kadar savaşımaya devam edeceğiz. Toprak'ın yazgısı başka ellere kalacak.”

“Ben de bunu sizin için zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorum. Yalnızca bu beyaz altına sahip olmak bile daha önce düşünmediğiniz kökten yok edilme olasılığını ortaya çıkarıyor. İşe yaramaz bir alet olduğu gerçeğini ise ayrıca belirtmeye gerek yok. Bundan önce umutsuzluktan endişelenmeye degecek kadar bile ortalıkta güç yoktu, isterseniz bile Diyar'a zarar veremezsiniz. Şimdi ise Habis yüzüğümü alabilir –ya da ben onu size karşı kullanabilirim– ama yüzük sizi hiçbir zaman kurtaramaz.”

Covenant'ın elleri masanın üstünde beceriksizce bir şey arıyormuş gibi kasıldı. Parmakları birbirlerine kenetlenip gerildiler, sonra da ayrı ayrı yerleri amaçsızca yoklamak için hızla ayrıldılar. “Peki. Onu da unut. O noktaya geleceğim. Tüm tanrılar adına nasıl olacak da bir savaşa girişeceksiniz – bir savaştan bahsediyorum, Mhoram, bir Mağaracini ve şerbaşı çetesiyle itişip kakışmaktan değil! Hele de boyu kılıç tutacak kadar uzun herkes şu Barış Yemini'ni etmişken? Yoksa sözleşmelerinizde, savaşları, hattâ kan dökülmenin açık korkunçluğunu ahlak sınırlamalarının içine almayan minicik harflerle basılmış özel muafiyetler mi var?”

Mhoram'ın yüreğinde Covenant'a çok ileri gittiğini söyleme isteği yatıyordu. Ama beceriksizce aranan, hiçbir şeyi tutamayan –biri sakat diğeri yüzüğünü bir zincir gibi taşıyan– elleri Mhoram'a, İnançsız'ın sözlerindeki hakaretlerin Efendilere ya da Diyar'a yönelik değil, kendi içine yönelik olduğunu söylüyordu. Bu gözlem Mhoram'ın endişesini artırdı ve yine ılımlı bir ağırbaşlılıkla yanıtladı.

“Dostum öldürmek her zaman korkunç bir şeydir. Küçüklüğümüzün uzak duramadığımız bir ölçüsüdür. Ama sana birkaç konuyu hatırlatmalıyım. Berek’in Kuralları’nı duymuştun – Yeminimizin bir parçasıdır. Bize şöyle buyurur:

Tutmak	yeterse	incitme;
İncitmek	yeterse	yaralama;
Yaralamak	yeterse	sakatlama;
Sakatlamak	yeterse	öldürme;
En yüce savaşçı öldürmeye ihtiyaç duymayandır.		

“Ve Yüce Efendi Prothall’ın Diyar’a öfkeli kan dökmelerle hizmet edilemeyeceğini söylediğini de duymuştun. Bunu söyleyerek Yeminin kalbine dokunur. Kudretimiz ve ustalığımız izin verdiği ölçüde Diyar’ı Garaz’a karşı savunacağız. Ama yüreğimizin karanlık tutkularının, acılarının ya da ölüme duyduğu isteğin buyurduğu bir şeyi ne Diyar’a, ne rakiplerimize, ne de birbirimize yapmayacağız. Bu senin için açık değil mi Başefendi? Eğer dövüşmemiz ve, evet, öldürmemiz gerekiyorsa o zaman tek savunmamız ve haklı nedenimiz Düşmanımız gibi olmamak için dövüşmek olacaktır. Bu noktada Diyaryıkan Kevin başarısız oldu – Garazkar’ın gücü olan umutsuzluğa yenik düştü.

“Hayır, savaşmalıyız – sırf fenalığı seyretmekten, Kevin’in seyre dip de perişan olmasından kendimizi korumak için bile olsa savaşmalıyız. Ama birbirimize zarar verirse ya da rakiplerimizden nefret edersek – ah, işte o zaman o yenilginin gecesinin sabahı olmayacak.”

“Bu safsatacılık.”

“Safsatacılık mı? O kelimeyi bilmiyorum.”

“Yapmaya zaten karar vermiş olduğun şeyi destekleyen zeki-ce iddialar. Bahaneler. Banş adına yapılan savaş. Sanki kılıcını rakibine sapladığında, yaşamaya senin kadar hakkı olan sıradan et ve kemiği yarmıyormuşun gibi.”

“O halde gerçekten Diyar’ı yok etmek için savaşmakla onu korumak için savaşmak arasında bir fark olmadığına inanıyor musun?”

“Fark mı? Bunun ne ilgisi var? Yine de öldürüyorsun. Ama boş ver. Bunu da unut. Fazla iyi bir iş çıkarıyorsun. Eğer yanıtlarını bundan daha iyi didikleyemezsem, sonum...” Elleri şiddetle titremeye başladı ve hemen onları saklayıp masanın altına soktu. “Sonum donarak ölmek olacak, olacağı bu.”

Covenant koltuğuna yığılıp ızdıraplı bir sessizliğe gömüldü. Mhorain aralarındaki gerginliğin arttığını hissetti ve kendi sorularını sorma zamanının geldiğine karar verdi. Yedi Sözü kendi kendine mırıldanarak, nazikçe konuya girdi, “Sıkıntılı görünüyorsun dostum. Yüce Efendiye hayır demek zormuş, öyle değil mi?”

“Ne olmuş yani?” diye çıkıştı Covenant. Ama hemen ardından homurdandı, “Evet. Evet öyle. Ama sorun bu değil. Diyar’ın kendisine de hayır demek zor. En başından beri böyle hissettim. Sorun bu değil.” Gergin bir duraksamadan sonra devam etti: “Dün bana ne yaptığını biliyor musun? Zincirsizi görmem için beni yukarı yaylaya götürdü – rüyaları anladığı söylenen adama. Bir günden fazladır da oradaydım –Ama sen bilici ve kahinsin – sana ondan söz etmeme gerek yok. Herhalde sen oraya herkesten çok gitmişsindir, dayanamamışsındır, uyuyup uyumadığına bakmaksızın sıradan insan kulakları gülünmeye ve hor görülmeye ancak bu kadar dayanabilir. Yani nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. O gözlerle adama nasıl kenetlendiğini, yerine mıhladığını ve içini açtığını biliyorsun – Ama sen bilici ve kahinsin. Bana ne söylediğini bile biliyorsundur.”

“Hayır,” diye sükunetle karşılık verdi Mhoram.

“Dedi ki – Lanet olasıca!” Gözlerine giren suyu atmak istemiş gibi başını salladı. “Dedi ki gerçekleri düşlüyormuşum. Dedi ki çok bahtlı açılmışım. Dedi ki Garaz’ın gerçek düşmanları böyle düşlere sahip insanlarmış –Yasa değil, Yasa Asası Habis’le dövüşmek için yapılmamış– hayır, Garaz’ın zıttı vahşi büyü ve düşlermiş.” Bir an çevresindeki boşluk hiddetle titreşti. “Ayrıca dedi ki ben buna inanmıyormuşum. Bu çok yardımcı olacakmış. Bir kahraman mı yoksa bir ödle mi olduğumu keşke bilebilseydim.

“Hayır, buna cevap verme. Sana kalmış bir şey değil bu.”

Efendi Mhoram Covenant’a güvence vermek için gülümsedi ama İnançsız zaten konuşmaya devam ediyordu, “Her neyse, bir inancım var – ne işe yarayacaksa. Tam olarak sizin bende olmasını istediğiniz şey değil.”

Yeniden yoklayarak Mhoram, “Olabilir,” dedi, “Ama ben görmüyorum. Sen bize inanç değil, İnançsızlık gösteriyorsun. Eğer bu inanmaksa, o zaman bu bir şeylerden yana bir inanç değil, bir şeylere karşı bir inanç.”

Covenant iğne batmış gibi ayağa fırladı. “Reddediyorum! Diyar’ı, ya da her neyse, kabullenmemem, ipini koparmış bir deli gibi atlayıp, savaşma fırsatını görünce Troy gibi ağzımdan köpükler saçmamam, ortalığa kaşık kaşık dağıttığınız unvanlarda ve etiketlerde haklı bir neden olduğunu varsaydığım anlamına gelmez – bırak kendime kanıtlamayı, dilimin bile dönmediği bu içler acısı şey her neyse ona bir ad verebildiğinizi varsayıyoruz tabi. İnançsız olmak bu demek değildir.”

“Ne demektir?”

“Şu demek – ” Bir an için Covenant durdu, kalbinde bir tıkanma varmış gibi kelimeler boğazına dizildi. Sonra uzandı ve *krillan*

taşını elleriyle gölgeleyerek ışığın gözüne parlamasını engelledi. Ansızın ve korkunç bir şekilde, onu rahatlatabilecek gözyaşlarının olanaksızlığıyla boğulmuş olarak haykırdı, “Şu demek, kendimi bırakmamam gerek –önceden düşünmem– kendime ait bir şeyler tutmam gerek! Çünkü neden olduğunu bilmiyorum!” Hemen ardından tekrar koltuğa yığıldı ve başını eğdi, utanmış gibi başını kollarının arasına saklamıştı.

“Neden?” dedi Mhoram yumuşak bir sesle. “Bu burada o kadar zor bir konu değil, bu yüzden ‘nasıldan’ uzak değil. Bazı efsanelerimiz tek bir yanıtta dem vururlar. Toprak’ın başlangıcını anlatırlar, Zamanın doğuşundan kısa bir süre sonradır ve Toprak’ın Yaratıcısı’, kardeşi ve Düşmanı olan Garazkar’ın en iç yerlerine fevkalade fenalıklar içeren dertler bırakarak yaradılışı zehirlediğini öğrenmiştir. İncinme ve elemle Yaratıcı Düşmanını dışarı –evrensel göğün dışına, Toprak’a– atar ve onu burada Zaman kavisinin içine hapseder. Efsanelerin anlattığına göre Habis Efendi Diyar’a işte böyle gelir.”

Konuşurken Covenant’ın sorusunu yanıtlayamadığını, sorunun göremediği bir yönü olduğunu hissetti. Ama elinde olan tek yanıtı sunarak devam etti.

“Artık Habis Efendi’nin, kardeşi Yaratıcı’ya saldırmak için yarıp tuttuğunu biliyoruz. Ve sonunda, sırf kötülük olsun diye, Yaratıcı’ya dokunamadığı için yarattıklarına zarar verme isteğiyle çağlar boyunca yapılmış gereksiz savaşlardan sonra Habis Efendi, amacına ulaşmak, Zaman kavisini kırmak, sürgününü çözmek ve ona yasaklanmış evine kin ve inat uğruna dönmek için bir yol buldu. Kutbozumunda Kevin’in kaybettiği Yasa Asası onun hükümü altına girdiğinde dünyalar arasındaki boşluğu kapatma fırsatını yakaladı – bu, beyaz altını Diyar’a getirme fırsatıydı.

“Basitçe anlatayım: Habis Efendi’nin amacı vahşi büyüye –‘Za-

manı kapsayan ve hükmeden yaşam kavisinin çapasına'– hükmetmek ve onu kullanarak Zamanı sona erdirmek, böylece bağlarından kurtulup tutkusunu tüm evrene taşımak. Bunu yapmak için seni yenmesi, beyaz altını elinden çekip alması gerek. Ardından tüm Diyar ve tüm Toprak kesinlikle düşecektir.”

Covenant başını kaldırdı ve Mhoram bir sonraki sorusunu tahmin etmeye çalıştı. “Ama Garazkar – bu amacına ulaşmayı nasıl hedefliyor? Ah, dostum, işte bunu bilmiyorum. Kendi isteklerimizle o kadar yakın yöntemler seçecek ki karşı koyamayacağız. Ona hizmet etmekle kendimize hizmet etmeyi ayırt edemeyeceğiz, ta ki elimizdeki tüm vasıtaları yitirdiğimizde, bir tek sen kalana dek, bize yardım etmeyi istesen de istemesen de.”

“Ama neden?” diye tekrarladı Covenant. “Neden ben?”

Mhoram yine yanıtının Covenant'ın sorusuyla aynı doğrultuda gitmediğini hissetti. Yine yanıtını alçakgönüllülükle sundu, ızdırap çeken misafirine verebileceği tek şeyin bu olduğunu bilerek.

“Dostum, inanıyorum ki seni Yaratıcı seçti. Bu bizim umudumuz. Habis Efendi Salya'ya çağırmaı öğretti çünkü beyaz altını istiyordu. Ama Asanın üzerinde Habis Efendi'nin değil Salya'nın elleri vardı. Garazkar kimin çağrıldığını denetleyemiyordu. Bu yüzden sen seçildin, Yaratıcı tarafından seçildin.

“Düşün. O Yaratıcı, yani Dünya'yı yapan. Nasıl kayıtsız kalıp yaptıklarının mahvoluşunu seyredebilir? Ancak buradan bize yardım edebilmek için elini uzatamaz. Bu Zamanın yasasıdır. Gücüyle Diyar'a dokunmak için Zaman kavisini kırarsa, Zaman sona erer ve Garazkar serbest kalır. Bu yüzden Habis Efendi'ye başka bir yerde meydan okuması gerek. Bu seninle olacak dostum.”

“Kahretsin,” diye homurdandı Covenant.

“Ancak şunu da anlamalısın. Sana burada dokunamaz, bize

yardım edememesiyle aynı nedenle, sana bir şey öğretemez ya da yardım edemez. Kendi dünyanda da sana dokunamaz, bir şey öğretemez ve sana yardım edemez. Ona aracı olacaksın ve senin varlığın Zaman kavisini kırıp Garazkar'ı serbest bırakacak. Bu yüzden seçildin. Yaratıcı, zorlanmamış iradenin ve gücünün sonunda bizi kurtaracağına inanıyor. Eğer yanılıyorsa kendi sonunu getirecek silahı Garazkar'ın eline vermiş demektir."

Uzun bir sessizlikten sonra Covenant mırıldandı, "Bir dünya dolusu risk."

"Ah, ama o Yaratıcı. Başka ne yapabilir ki?"

"Her yeri darmadağın eder ve yeniden kurar. Ama sanırım tanrıların bu kadar alçakgönüllü olduklarını düşünmüyorsun. Yoksa buna kibir mi demeli – yani ortalığı darmadağın etmesine? Neyse boşver. Tüm Efendilerin Yaratıcı'ya senin kadar inanmadıklarını hatırlar gibiyim."

"Bu doğru. Ama sen bana geldin. Elimden geldiğince yanıtlıyorum."

"Biliyorum. Bana aldırma. Ama söyle bana, benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Hayır," dedi Mhoram. Sonunda Covenant'ın yüzünü görebilecek şekilde koltuğunu bir kenara çekti. İnancsız'ın yerinde duramayan hatlarına bakarak yanıtladı, "Bunu yanıtlamayacağım. Kim açıklayabilir ki? Güç korkunç bir şeydir. Bir yanıt vererek seni yargılayamam. Daha kendimi yargılayamadım."

Covenant'ın ifadesindeki dengesizlik bir süre için bir arayışa dönüştü. Ama konuşmadı ve bir zaman sonra Mhoram başka bir soru daha sormayı göze almaya karar verdi. "Thomas Covenant, neden olanları bu şekilde algılıyorsun? Neden bu kadar yaralısın? Diyar'ın bir düş, bir hayal olduğunu, bizim gerçek bir yaşamımız

olmadığını söylüyorsun. O zaman endişelenme. Düşü kabullen ve gül. Uyandığında özgür olacaksın.”

“Hayır,” dedi Covenant. “Söylediklerinde bir şey fark ettim – bunu anlamaya başlıyorum. Dinle. Tüm bu buhran benim içimde bir mücadele. Cehennem azabı gibi, uzun süredir cüzzamlıyım, insanların cüzzamlılara karşı davranışlarının haklı nedenleri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Böylece kendi kendimin düşmanı oluyorum, kendi kendimin Garazkar’ı – hayatta kalmaya çalışırken bunu zorlaştıran insanlara hak vererek kendime karşı çalışıyorum. Bunları düşlememin nedeni işte bu. Arınma. Uyandığımda üstesinden gelebilmek için ikilemi bilinçaltından çözme.”

Birdenbire ayağa kalktı ve Mhoram’ın münzevi odasını gözleminde aç bir ışıltıyla arşınlamaya başladı. “Kesinlikle. İşte bu. Neden bunu daha önce düşünemedim? Bunun bir kaçış, intihar olduğunu kendi kendime söyleyip duruyordum. Ama öyle değil – üstelik de hiç değil. Beni hayatta tutan tüm alışkanlıkları kaybettiğimi falan unut. Bu rüya terapisi.”

Ama aniden acı dolu bir somurtma suratına yerleşti. “Cehennemde yanasıca!” dedi son derece hırıltılı bir sesle. “Bu kulağa, öykü yazdığım ve hâlâ yazacak bir şeylerimin olduğu zamanlarda yazmış olmam gereken bir öykü gibi geliyor.”

Mhoram, Covenant’ın sesindeki kederli değişikliği, tuzla buz oluşu duydu ve misafirine uzanmak için ayağa kalktı. Ama kıpırdaması gerekmiyordu; Covenant maksatsızca ona doğru geliyordu, sanki odanın dört duvarı arasında yolunu kaybetmişti. Mhoram’ın yakınında masanın başında durdu ve *krille* berbat bir suratla baktı. Sesi titriyordu.

“İnanmıyorum. Bu da ölmenin başka kolay bir yolu. Yeterince yol biliyorum zaten.”

Ayakta hareketsiz durmasına karşın sendelermiş gibi göründü. Öne doğru sallandı ve Mhoram'ın omuzuna tutundu. Bir an, alnını Mhoram'ın cübbesine yaslayarak orada kaldı. Ardından Efendi onu bir koltuğa oturttu.

“Ah, dostum, sana nasıl yardım edebilirim? Anlayamıyorum.”

Covenant'ın dudakları titredi ama görünür bir çabayla sesine hakim oldu. “Sadece yorgunum. Dünden beri bir şey yemedim. O Zincirsiz beni bitirdi. Biraz yiyecek çok iyi olurdu.”

Covenant için bir şey yapma fırsatı Mhoram'a bir ferahlama duygusu verdi. Zaman kaybetmeden harekete geçerek misafirine bir şişe pınarşarabı getirdi. Covenant içindeki bir kuraklığı bastırmaya çalışırcasına içerken, Mhoram da yiyecek bir şeyler bulmak için diğer odalara gitti.

Bir tepsiye ekmek, peynir ve üzüm koyarken keskin, boğuk bir bağırış duydu; biri, yüreğini buran bir aciliyetle adını bağırıyordu. Tepsiyi bırakıp, dairesinin kapısını açmak için koşturdu.

Avludan gelen ani ışık selinin arasında yukarıdaki çıkıntılardan birinde duran bir savaşçı gördü. Savaşçı genç bir adamdı – savaşta harcamak için fazlasıyla genç, diye kederle içinden geçirdi Mhoram – ve kendini kaybetmişti. “Efendi Mhoram!” diye gerveledi. “Gelin! Şimdi! Sırra!”

“Dur.” Mhoram'ın sesindeki baskın hava genç adamı biraz toparladı. Çekindi, kasıldı, patlamak üzere olan bir kelime karmaşasını bastırdı. Sonra kendine hakim oldu. Bunu görünce Efendi daha nazıkçe konuştu, “Seni duyuyorum. Konuş.”

“Yüce Efendi Sırra hemen gelmenizi istiyor. Ra Düzlükleri'nden bir haberci geldi. Boz Katil harekete geçmiş.”

“Savaş mı?” Mhoram, kan döküleceğinin keskin önsezisini saklayarak yumuşakça konuşmuştu.

“Evet, Efendi Mhoram.”

“Lütfen Yüce Efendiye seni duyduğumu söyle.

Kendini dikkatle ayakta tutarak Mhoram Covenant’a döndü. İnançsız, bakışlarına alev alev, tuhaf bir şekilde odaklanmış bir ifadeyle karşılık verdi, sanki kafası gözlerinin arasından yarılıyordu. Mhoram basitçe sordu, “Gelecek misin?”

Covenant Efendinin bakışlarını sıkı sıkı tuttu ve, “Söyle bana Mhoram,” dedi, “Habis Yuvası’nın yakınlarında Sapık seni yakaladığında nasıl kaçtın?”

Mhoram bilinçli bir sükunet, altın lekeli gözlerinde tehlike gibi duran umutsuzluğa karşı bir direnişle yanıtladı. “Benle birlikte gelen Kanbekçileri ölmüşlerdi. Ama *samadhi* Sapık bana dokunduğunda benim onu bildiğim kadar o da beni biliyordu. Gözü korkmuştu.”

Bir an Covenant yerinden kıpırdamadı. Sonra gözlerini indirdi. Yorgun argın taş şişeyi masaya bırakıp ittiğinde, şişe *krille* kaddar gidip tıkladı. Bir süre sakalını sıvazladı, sonra da ayağa kalktı. Covenant Mhoram’ın gözüne, akanlarla tıkanmış ince bir mum gibi göründü – dibine doğru kaymış, çelimsiz ve kısmetsizti.

“Evet,” dedi. “Elena da bana aynı şeyi sormuştu. Herhangimiye bir faydası olacakmış gibi. Geliyorum.”

Sarsak hareketler ve paytak adımlarla ıslıl ıslıl zemine çıktı.

BÖLÜM 2

NİŞANCI

Savaş Divanı

Hile Troy bir tek şeyden emindi: Covenant ne derse desin, Diyar bir düş olmaktan uzaktı. Bunu kalbini sızlatan bir kesinlikle görmüştü.

'Gerçek' dünyada yalnızca kör değildi, gözleri doğuştan yoktu. Ona görme anlayışını verecek organlardan bile yoksundu. Karşılıklı yaklaşan iki ölümün arasından onu çekip çıkaran ve Toğrunkoruğ'un güneş vuran otlarına bırakan gizemli olaya, kadar, ışık da karanlık da onun için anlamsız kavramlardı. Aşılmaz bir geceyarısında yaşadığını bilmiyordu. Fiziksel çevresiyle iletişim araçları duyma, dokunma ve dildi. Ortam duygusu, nesnelerin varlığına ve boşluğun tınlamasına karşı duyarlılığı somut dünyanın tek ölçütü olana dek kelimelere dökülüyordu. İyi bir taktikçi olmasının tek nedeni boşluğu ve onu etkileyen güçleri algılayışının arı olmasıydı; gün, gece, renk, aydınlık ya da yanılsamalarla akli karışmıyordu.

Dolayısıyla Diyar'ı hayal ediyor olamazdı. Eski zihnini böyle düşleri oluşturacak hammaddeleri içermiyordu. Diyar'da belirdiğinde –Efendi Elena aklını karıştıran duygu selinin aslında gördükleri olduğunu ona öğrettiğinde– yaşadığı deneyim tamamen yeniydi. Kaybettiği bir şeyi ona geri vermiyordu. Diyar önünde

kutsal bir tapınak gibi açılmıştı.

Diyar'ın gerçek olduğunu biliyordu.

Ve Diyar'ın geleceğinin bu savaşta taktiklerine bağlı olduğunu da biliyordu. Eğer bir hata yaparsa, görüp görebileceği tüm parlıklar ve renkler felakete sürüklenirdi.

Bu yüzden onu korumakla yükümlü Kanbekçisi Ruel dairesine gelip, Ra-erlerinden bir Yelekağan'ın Ra Düzlüklerinden geldiğini ve Habis Efendi'nin ordusuyla ilgili haberler getirdiğini söylediğinde Troy bir an telaşa kapıldı. Başlamıştı – tüm eğitimi, planları, umutları sınanıyordu. Mhoram'ın Yaratıcı masallarına inanıyor olsaydı diz çöküp dua ederdi.

Ama kendinden başkasına bel bağlamayı öğrenememişti. Savaşacağı ve taktikler onun eseri idi; hepsinin başında o vardı. Savaşacağının geleneksel siyah kılıcını beline ve alın bandını başına takacak kadar oyalandı. Sonra Ruel'in peşinden Sırra gitti.

Giderken koridorlardaki meşalelerin parlaklığına şükretti. Onların yardımıyla bile görmesi zayıftı. Gündüzleri açıkça görebiliyordu, uzakları görebilen Devlerden daha iyi bir ayrıntı ve mesafe anlayışı vardı. Güneş uzak nesneleri ona yakınlaştırıyordu; zaman zaman herkesten daha çok Diyar'a sahip olduğunu hissediyordu. Ama gece, nereden geldiğinin ısrarcı bir hatırlatana olarak körlüğünü geri getiriyordu. Yıldızların ışıltısı kişisel karanlığına dokunamıyorlardı ve hattâ dolunay bile zihninde gri bir leke oluşturmaktan öteye gidemiyordu.

Bazen gecenin bir yarısında göremeyişi, günışığının ve görme gücünün yokluğu kadar onu korkutuyordu.

Alışkanlık gereği güneş gözlüklerini düzeltti. Ona bakmak zorunda olan insanları düşünerek o kadar uzun süre bu gözlüğü takmıştı ki yüzünün bir parçası gibi hissediyordu. Göz topları ol-

mayan göz çukurlarına on beş santimetre yaklaşmayan hiçbir şey zihinsel görüşünü kısıtlamıyordu.

Gerginliğini denetim altında almak için Sırta kadar acele etmeden yürüdü. Bir yerde, Ocakortalarının komutanları olan bir grup Savaşçası onu selamladılar, sonra da kılıçları şakırdarak ileri doğru koştular ve ardından Efendi Verement geniş bir merdivenden aşağı şahin gibi inip yanından hızla geçip gitti. Ama Troy Divan salonunun yüksek kapılarına gelene kadar adımlarının düzenini değiştirmede. Orada Quaan'ı kendisini beklerken buldu.

Yaşlı, yiğit Balçakağasını görmek için burmuştu. Loş ışığın altında Quaan'ın ince beyaz saçları onu mecalsiz gösteriyordu. Ama Troy'u güçlü bir hareketle selamladı ve tüm elli Savaşçasının da şu anda Sırdaki bulunduğunu bildirdi.

Elli. Troy, emir komuta törenini tekrarlar gibi sayıları kendi kendine hatırlattı: Elli Ocakortası, bin Ocak; toplam olarak yirmi bir bin elli savaşçı; Üst Ağa Amörine, Balçakağa Quaan ve kendisi. Sayının yeterli olduğuna dair Quaan'ı emin edencesine başıyla selam verdi. Sonra Efendiler masasındaki yerini almak üzere sert adımlarla Sırdaki girdi.

Etrafındaki salon neredeyse dolmuştu ve önderlerin çoğu koltuklarındaydılar. İçerisi o kadar iyi aydınlatılmıştı ki açıkça görülebiliyordu. Yüce Efendi sessiz bir gerilimle masanın başına oturmuştu; ve onunla Troy arasına yerleşmiş Callindrill, Trevor, Loerya ve Amatin'in her biri de kendi sessizliklerine bürünmüşlerdi. Ama Troy onları tanıyordu ve akıllarından geçen bazı şeyleri tahmin edebiliyordu. Efendi Loerya, Yüce Efendinin tüm taleplerine karşın kendisinin ve Trevor'un Şadkaya'dan ve kızlarından uzaklaştırılmayacaklarını umuyordu. Ve kocası, Uğrakkolcusu *dukkabanın* içindeki fenalıkla çarpışma gerginliğine düştüğünü hatırlar

gibi görünüyordu – bunu hatırlıyor ve bu savaş için yeterince güçlü olup olmadığını merak ediyordu.

Troy, Elena'yla ilgili yorum yapmadı. Güzelliği aklını karıştırıyordu; bu savaşta onun başına bir şey gelebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Bakışlarını kasıtlı olarak ondan uzak tuttu.

Elena'nın solunda, Mhoram'ın boş duran koltuğunun ötesinde Efendi Verement ve iki boş koltuk daha vardı – buralar Efendi Shetra ve Efendi Hyrim'in yerleriydi. Troy bir an durup Korik'in görevinin nasıl gittiğini düşündü. Yola çıkışlarından dört gün sonra izcilerden bazıları Meşumorman'a girdikleri haberini Şadkaya'ya getirmişlerdi. Ancak bundan sonra, görevin tamamlanmasının üzerinden günler geçene kadar, Troy, iyi ya da kötü bir haber almayı doğal olarak beklemiyordu. Yüreğinin yalnızlığında, bu savaş sırasında bir noktada, Hyrim ve Shetra'nın önderliğinde Devlerin yardımlarına koştüğünü görme mutluluğunu tadacağını düşünüyordu. Hepsini özlemişti, Korik kadar Shetra'yı, Devler kadar Hyrim'i özlemişti. Onlara ihtiyaç duyacağı endişesi içini kemiriyordu.

Yüce Efendinin yukarısına ve arkasına doğru Ocakkulları Tolırm ve Borillar, Balçakağası Quaan ve Üstnişancı Morin'le birlikte yerlerinde oturuyorlardı. Ve Efendilerin arkasında, büyük balkonun ilk sıralarına diğer Kanbekçileri dizilmişlerdi: Morril, Bann, Howor, Koral ve Ruek Troy'un tarafında; Terrel, Thomin ve Bannor karşısında oturuyorlardı.

Sırrı dolduran insanların kalanı büyük çoğunlukla kendisine bağlı Savaş ağalarıydı. Ekip olarak tez canlı ve gergindiler. Çoğunun savaş deneyimi yoktu ve Troy'un aman vermez bakışları altında sert bir biçimde eğitiliyorlardı. Kendini, bu Divanda gördükleri ve duyduklarının cesaretlerini körükleyeceğini, gerginliklerini

dayanıklılığa dönüştüreceğini umarken buldu. Önlerinde çetin bir sınav vardı.

Kale'nin en yetenekli *rbadhamaerl* ve *lillianrill*lerinin yanısıra Şadkaya'yı ziyaret etmekte olan İlimmuhafızlarının da tümü oradaydılar. Ama Troy Çakılustası Trell'in aralarında olmadığını fark etti. Covenant'tan çok Trell'in hatırına için için rahatlar gibi oldu.

Kısa süre sonra Efendi Mhoram, yanında İnançsız'la birlikte Sırra girdi. Covenant yorgundu –açlığı ve bitkinliği kuru ve solgun benzine açıkça vuruyordu– ancak Troy adamın gerçek anlamda bir zarar görmemiş olduğunu görebiliyordu. Ve Mhoram'ın desteğine muhtaç olması şu anda Efendilere karşı pek bir tehdit oluşturmadığını gösteriyordu. Troy gözlüklerinin arkasından somurttu, Covenant'a duyduğu kızgınlığın tekrar kabarmasına izin vermemeye çabaladı. Mhoram Covenant'ı oturttu ve ardından Elena'nın solunda yerini almak için çevreden dolandı. Troy dikkatini Yüce Efendiye verdi.

Yüce Efendi artık başlamaya hazırdı ve her zaman olduğu gibi her hareketi, her tonlaması Troy'u cezbediyordu.

Elena yavaş yavaş masada göz gezdirip her Efendinin gözlerinin içine tek tek baktı. Sonra berrak, ağırbaşlı bir sesle konuştu, “Dostlarım, Efendiler ve İlimmuhafızlar ve Diyar'ın hizmetkarları, zamanımız geldi. İyisine ya da kötüsüne, mutluluk ya da elem adına sınanma zamanımız geldi çattı. Şimdi Diyar'ın yazgısı gücümüz el verdiğince sakınmamız ya da kaybetmemiz için bizim ellerimizde. Hazırlık zamanı sona erdi. Artık gelecek için planlar yapıp gücümüzü toplamıyoruz. Artık savaşa gidiyoruz. Eğer kudretimiz Diyar'ı esirgemeye yetersizse, o zaman başarısız oluruz ve dünyanın başına gelenler bizim eserimiz değil, Garazkar'ın eseri olur.

"Dinleyin beni dostlar. Yüreklerinizi karartmak için değil, amacımızın kuvvetini söküp atabilecek yanlış umutlara ve hasret dolu düşlere karşı sizleri uyarmak için konuşuyorum. Biz Diyar'ın tek kurtuluşuyuz. Değerli şeyler için çabaladık, Şimdi bizim değeri-miz sınanacak. Duyun ve hataya düşmeyin. Belirleyici sına-ma bu olacak." Sırdaki tüm dikkatli yüzlere bakmak için bir an durdu. Gözlerdeki kararlılığı görünce onaylarcasına gülümsedi ve alçak bir sesle, "Ben korkmuyorum," dedi.

Troy kendi kendine başını salladı. Eğer savaşıları da kendisi gibi hissediyorlarsa, Elena'nın korkacak hiçbir şeyi yoktu.

"Şimdi," dedi Yüce Efendi Elena, "bu havadisleri bize getireni dinleyelim. Yelekağanı içeri alın."

Emriyle birlikte iki Kanbekçisi kapıları açtılar ve Ra-erini içeri aldılar.

Kadın kollarını ve bacaklarını serbest bırakan koyu kahverengi bir entari giyiyordu ve uzun siyah saçları bir iple ensesinde toplanmıştı. Bu ip ve uzun günlerin getirdiği yıpranmayla hü-zün verici bir biçimde solmuş sarı çiçeklerden örülü boynuna asılı küçük çelenk onun bir Yelekağan –halkının en yüksek mertebedeki üyelerinden biri– olduğunu gösteriyordu. Dört Kanbekçisinden oluşan şeref muhafızları ona eşlik ediyorlardı, ama onların önünden giderek merdivenlerden inerken büyük yolculuğunun yorgunluğunu üzerinde gururla taşıyordu. Cesur ruhuna karşın Troy kadının güçlkle ayakta durabildiğini yine de görebiliyordu. Hareketlerinin ince zerafeti körelmiş, hissizleşmişti. Genç değildi. Açık göklere ve uzaklıklara aşına gözleri yaşla gelen ince kırışıklıkların ortasında duruyorlardı ve yüzlerce fersahın bitkinliği iliklerine yerleşmiş kurşun gibi onu çekiyor, kollarının ve bacaklarının güneş yanığı koyuluğuna alttan alttan soluk bir renk katıyordu.

Troy aniden üzerine çöken bir endişeyle, kadının çok geç kalmamış olduğunu umdu.

Sırrın en alt seviyesine indiğinde kadın ışırcakıl çukurunun önünde durdu ve Yüce Efendi Elena onu selamlamak üzere ayağa kalktı. "Selam olsun, Yelekağan, Ranyhynlerin özverili seyisleri Ra-erlerinin en yücesi! Efendiler Kalesi'ne hoş geldin. Hoş geldin ve doğruluktan şaşma. İster sağlam gel ister yaralı, ister hayırla gel, ister başında belayla – ne dilersen dile, ne verirsene ver. Ne gerekiyorsa adını söyle yeter, gereğini karşılamaya gücümüz ve ömrümüz oldukça yerine getireceğiz. Ben Yüce Efendi Elena, Şadkaya'nın huzurunda söz veriyorum."

Troy, dostların törensel selamını tanıdı ama Yelekağan, sanki karşılık vermeye isteksizmiş gibi Elena'ya karanlık bir ifadeyle bakıyordu. Sonra sağa döndü ve Ra-erlerinin her zaman kışner gibi çıkan seslerinin aksine kısık, sert bir sesle konuştu. "Seni tanıyorum, Efendi Mhoram." Karşılık beklemeden devam etti. "Vé seni, Yüzükkağan Covenant." Covenant'a bakarken sesinin sertliği fark edilir biçimde değişti. Artık sesinde sadece bitkinlik, yenilgi ya da Ra-erlerinin, Ranyhynlere binme cüretini gösterdikleri için eskiden beri Efendilere duydukları kızgınlık değil, başka bir şey vardı. "Hiçbir ölümlü onları talep edemezken Ranyhynleri gece talep ettin. Yine de size yanıt verdiler – yüz tane gururlu Yele, çoğu Ra-erinin hayatlarında bir arada görebileceğinden çok daha fazla. Yüzükkağan'a bağlılıklarıyla senin önünde şahlандılar. Ve sen binmedin." Sesi bu davranışa ve Ranyhynlerin bu adam gösterdiği saygıya karşı duyduğu hürmeti açıkça ortaya koyuyordu. "Yüzükkağan Covenant, beni tanıyor musun?"

Covenant, alnı patlayacakmış gibi acı dolu bir ifadeyle ona dikkatle baktı. Konuşmadan önce bir süre geçti. "Şen. Sen Evka-

zanı Şen'sin – Şen'din. Erevi'ndeysin.”

Yelekağan bakışlarına karşılık verdi. “Evet. Ama sen değişmişsin. Sen Ra Düzlükleri'ni ve Erevi'ni ziyaret edeli ve sana getirdiğim yemeği yemeyeli kırk bir yaz geçti. Ama sen değişmezsin. Ben o zaman çocuktum, Evkazanıydım, Boğaçlanmama az kalmıştı – şimdi ise evinden uzak yorgun yaşlı bir kadını ve sen gençsin. Ah, Yüzükkağan Covenant ah, bana ne kadar kaba davrandın.”

Covenant kadına incinmiş bir ifadeyle baktı; anımsattığı anılar içinde burukluklarını koruyorlardı. Hemen sonra kadın avuçları dışa bakacak şekilde ellerini başının iki yanına kaldırdı ve geleneksel Ra-eri selamlamasıyla ona eğildi. “Yüzükkağan Covenant, seni tanıyorum. Ama sen beni tanıyorsun. Ben, Erevi'nin sizin Seferinizin öyküsüyle çalkalandığı ve Yelekağan Kıvrak'ın karanlık yeraltından ve Gökgürültüsü Dağı'nda Ateşarslanlarını görmekten döndüğü günlerde Boğaçlanma sınavını geçen ve Ranyhyn adabını öğrenen Evkazanı Şen değilim. Ve ben, Yelekağan olan ve sonradan Efendilerin, Ra-eri izcilerinin Topraksonu ve Harap Tepeler arasında Mahvolmuş Ovalar'ı araştırmalarını istediklerini duyan Boğaç Şen de değilim. İstekler duyuldu, ancak aynı Efendiler Ra-erlerinin tüm yaşamının Ra Düzlükleri'nde, Ranyhynlere bakmakla geçtiğini biliyorlardı – evet, duyuldu ve Yelekağan Şen ve nöbetindeki Boğaçlar tarafından kabul edildi. Parçalayan Köpekdişkağan'dan nefret ettiği için ve Efendiler uğruna günışından ayrılmaya cesaret eden Yelekağan Kıvrak'a hayran olduğu için ve Ranyhynler ona şahlandığında onlara binmeyen beyaz altın taşıyıcısı Yüzükkağan Covenant'ı onurlandırmak için izleme görevini üstlendi. Artık Yelekağan Şen yok.”

Bunu söylerken parmakları pençe gibi kıvrıldı ve bitkin ba-

cakları bir dövüş duruşuna benzer bir şekilde kırıldı. “Ben Yelekağan Elem'im – Şen olarak bilinen kadının bedeninin yaşlı taşıyıcısıyım. Köpekdişkağan'ın harekete geçtiğini gördüm ve nöbetimdeki tüm Boğaçlar öldüler.” Bunun üzerine gevşedi ve gururlu başı öne düştü. “Ve ben –evim olan Düzlükleri asla terketmemiş olması gereken ben– buraya geldim. Buraya, Ranyhynlerin dostu olduğunu söylenen, kederden başka hiçbir şey getirmeyen Efendilere geldim.”

Yelekağan Elem konuşurken Efendiler sessiz kaldılar ve Sırdaki herkes onu kaygılı bir şüpheyile dinliyor, yorgunluğuna saygı göstermek ve söyleyeceklerini duyma isteği arasında bocalıyordu. Ama Troy kadının sesinde tehlikeli titreşimler algılamıştı. Henüz açıkça dile getirilmemiş bir suçlamanın tınısı vardı. Herhangi bir insan, neredeyse saygısız bir küstahlıkla, bir Ranyhyn'e binme terbiyesizliğini gösterdiğinde tüm Ra-erlerinin içini dolduran bastırılmış, amansız öfkeye aşınaydı. Ama bunu anlayamıyordu. Ve Yelekağan'ın getirdiği haberleri duymak için sabırsızlanıyordu.

Elem çevresindeki gerginliği arttığını hissediyor gibiydi. Covenant'dan ihtiyatla uzaklaştı ve ilk kez tüm dinleyicilere doğru hitap etti. “Evet, denir ki Efendiler dostlarımızdır. Öyle denir. Ama ben bunu böyle bilmiyorum. Ra Düzlükleri'ne geliyor ve evimiz olmayan tepelerde çektiğimiz ızdırabı umursamadan bize iş buyuruyorsunuz. Ra Düzlükleri'ne geliyor ve bir Yele'nin sizi kabul etmesi onun için bir şerefmiş gibi kendinizi Ranyhyn'in cömertliğine sunuyorsunuz. Kanbekçileri gibi kabul edildiğinizde – kendilerine ait olmayan gayelerle köle gibi oradan oraya sürüklenen beş yüz Yele – Ranyhynleri bizden alıp, kimsenin koruyamayacağı, bedenini yaralanıp kanın döküldüğü, acıyı kesecek ya da ölümüne engelleyecek *amanibhavam* olmayan yerlerde tehlikeye atı-

yorsunuz. Ah Ranyhyn!

“Güvensizliğinizi benim üzerime atmayın. Hepinizi tanıyorum.”

Yumuşak, dikkatli bir tonda, sesi ne bir itiraz ne de bir özür tınısı içermeyen Yüce Efendi konuştu, “Yine de geldin.”

“Evet,” diye karşılık verdi Yelekağan Elem yorgun bir sertlikle, “Geldim. Kaçtım, dayandım ve geldim. Her ne kadar siz bize ihanet ettiyseniz de Köpekdişkağan’a karşı birlik olduğumuzu biliyorum.”

Efendi Verement öfkeyle kasıldı ama Elena attığı bir bakışla onu yatıştırdı ve Elem’e sordu, sesi hâlâ yumuşak ve dikkatliydi, “Nasıl bir ihanete uğradınız?”

“Ah, Ra-erleri unutmaz. Erevi’nde korunmuş, Kudretli Kelenbhrabanal’ın çağından gelen öykülerden Köpekdişkağan’ı ve Eski Efendiler’in savaşlarını biliriz. Ne zaman Köpekdişkağan Aşağı Topraklar’da ordularını kurmaya başlasa Eski Efendiler Ra Düzlükleri’nin ve Seyrankıyı Irmağı’nın kuzeyindeki kadim savaş alanına gelirler ve Köpekdişkağan’ı Yukarı Topraklar’dan alıkoymak için Topraksonu’ndan savaşlardı. Böylece Ranyhynler korunmuş olurdu çünkü düşman Efendilerle savaşırken aynı anda dışlerini Ra Düzlüğüne geçiremezdi. Bunu görerek Ra-erleri de Efendilerle birlikte savaşmak için tepelerini bırakırlardı.

“Ama siz...! Köpekdişkağan geliyor ve sizin ordunuz burada. Ra Düzlükleri yardımsız, savunmasız kaldı.”

“Bu benim fikrimdi.” Sabırsızlığı Troy’un sesinin olmasını istediğinden daha sert çıkmasına neden olmuştu.

“Hangi nedenle?” Kadının sakın tonunda tehlikeli bir meydan okuma yatıyordu.

“Bence iyi nedenlerdi,” diye yanıtladı Troy. Hatalı olmadığına dair kendi kendine güven vermek isteyen bir iç dürtüyle hareke-

te geçerek süratle konuştu. “Bir düşün. Haklısın – geçmişte Habis Efendi ne zaman bir ordu kurmaya kalkışsa Efendiler onunla savaşmak için Topraksonu’na gitmişler. Ve her seferinde de kaybetmişler. Geri itilmişler. Aşağı Topraklar’dan yukarı doğru pek çok değişik yol var. Ve Efendiler erzak ve takviyeden uzak kalmışlar. Sıkı bir mücadele verdiklerinden şüphe yok – ve Habis başka yerlerle meşgul olduğu için bu Ra Düzlükleri’nin üzerindeki baskıyı biraz almış. Ama Efendiler kaybetmiş. Bir Ocakortası bütünüyle lime lime edilmiş ve Savaşocağı yalnızca hayatta kalabilmek ve yeniden toparlanıp aynı savaşı tekrar verebilmek için iyice batıya, Şadkaya’ya doğru geri çekilmek zorunda kalmış.

“Ve hepsi bu kadar da değil. Bu kez, Habis iyice kuzeyde –Kerh Akıntısı’nın kuzeyinde Sarankabir Düzlüğü’nde– ordusunu oluşturuyor olabilir. Bunu daha önce yapmamıştı. Ama eskiden Sarankabir’in kuzeyini Devler her zaman açık tutmuşlardı. Bu kez” –Devleri düşünmesiyle ürpermesi bir oldu– “bu kez olaylar farklı. Habis Gökgürültüsü Dağı’nın kuzeyinden Şadkaya’ya doğru gelirken biz size bir ordu gönderirsek, onun Kale’ye saldırmasını engellemekte yetersiz kalırız. Şadkaya düşebilir. Kararımı bu şekilde verdim. Burada bekliyoruz.

“Beni yanlış anlama – sizi terketmiyoruz. Gerçek şu ki, çok büyük tehlike altında olduğunuzu da zannetmiyorum. Bakalım, varsayalım ki Habis’in elli bin kişilik hattâ yüz bin kişilik bir ordusu olsun. Ra Düzlükleri’ni fethetmesi ne kadar sürer?”

“Fethedemez,” diye dişlerinin arasından tısladı Elem.

Nişancı başını sallayarak onayladı. “Ve fethedebilse bile yıllarını alır. Avcılıkta çok iyisiniz – kendi topraklarınızda sizi altedemez. Siz ve Ranyhyn birliklerinin çevresinde dolanır ve her arkalarını döndüklerinde elli-altmış tanesini boğazlarsınız. Sayıları si-

zin elli katınız olsa bile, Ranyhynleri dağlara gönderirsiniz ve Tanrı bilir ne kadar zaman onu hırpalarsınız. Bunu yapabilmesi için yıllar gerekir. Üstelik ona arkadan saldırmadığınızı da varsayıyoruz. Hayır, Efendileri haklamadan, sizinle uğraşmayı göze alamaz. Bu yüzden ta başından beri kuzeye geleceğini düşünüyordum.”

Durdu ve fikirleriyle Elem'in karşısına dürüstçe dikildi. Düşünce mantığını anlatmak onu yatıştırmıştı; mantığının yerinde olduğunu biliyordu. Ve Yelekağan da bunu kabul etmeye zorlanmıştı. Bir süre açıklamalarını değerlendirdikten sonra Yelekağan Elem iç geçirdi, “Alı, pekala. Nedenlerini anlıyorum. Ama böyle fikirleri sevmiyorum. Ranyhynleri tehlikeye atmak konusunda fazla rahat davranırsunuz.”

Yorgun argın, tekrar Elena'ya döndü. “Duy beni, Yüce Efendi,” dedi gri, boş bir sesle. “Ne olursa olsun mesajımı aktaracağım, çünkü yorgunum ve dinlenmeliyim.

“Habis Yuvasını saran ve koruyan Harap Tepeler'den buraya kadar geldim. Tepelerden büyük bir ordunun çıktığını gördüğümde o bozuk topraklardan ayrıldım. Göz alabildiğine düz Topraksonu'na ve Diyargezen Nehri Şelalesi'ne doğru gidiyorlardı. Uğursuz ve sayısız bir orduydı – büyüklüğünü tahmin edemedim ve saymak için de beklemedim. Nöbetimdeki dört Boğaça birlikte Efendilere sözümü tutabilmek için kaçtım.”

Güneyden, dedi Troy kendi kendine fısıldayarak. Beyni hemen bilgiyi değerlendirmeye almıştı; Mahvolmuş Ovalar ve Topraksonu'nun somut görüntüleri zihnini doldurmuştu. Habis Efendi'nin ilerleyişini hesaplamaya başladı.

“Ama bazı düşmanlar benim amacımı biliyorlardı. Takip edildik. Üzerimize kara bir rüzgar çöktü ve içinden korkunç, iğrenç yaratıklar avcı kuşlar gibi aktılar. Benim kaçabilmem için Boğaça-

larım düştüler – buna rağmen yolumdan çok sapıp kuzeye Sarankabir'in kenarına doğru gitmek zorunda kaldım.

“Tehlikenin büyük olduğunu biliyordum. Ancak Yukarı Topraklar'da Ranyhynlere yardım edecek bekleyen bir ordu ya da Efendiler olmadığını da biliyordum. Yüreğini bir karanlık sardı. Neredeyse gayemden dönüyor ve Efendileri kendi eserleri olan yazgılarına terk ediyordum. Ama Boğaçlarımla yaşamaları boşa gitmesin diye Sarankabir'le mücadele ettim.

“Kadim savaş alanından, Andelain'in zengin coşkusundan, sonra da Yosunorman gibi büyük ama karanlık ve uykuda bir ormanın güneyindeki haşın oavadan geçerek buralara geldim, sırf fikirlerinizin bir fırsatı olsun diye. Mesajım budur. İstediğiniz soruyu sorun, sonra beni serbest bırakın, dinlenmeliyim.”

Sessiz bir ağırbaşlılıkla Yüce Efendi, Yasa Asası'nı önünde tutarak ayağa kalktı. “Yelegeağan Elem, Diyar'ın sana olan borcu ölçüsüz. Haberini bize ulaştırmak için acı bir bedel ödemişsin ve bu bedele layık olmak için azami gayret göstereceğiz. Lütfen dinle beni. Ranyhynlere ve onların Ra-erlerine sırtımızı çeviremeyiz. Bunu yaparsak bir daha şu anda olduğumuz şey olmayız. Tek bir inanç bizi sizi yanınızdan alıkoydu. Yüreklerimizde bunun Köpekdişkağan'a karşı verdiğimiz son savaş olduğunu düşüncesi yatmaktadır. Eğer biz düşersek savaşacak başka kimse kalmayacak. Biz de Eski Efendiler'in gücüne sahip değiliz. Elimizde olan gücü akıllıca kullanmalıyız. Lütfen yüreğini bize karşı kapama. Seninkine bir olacak pek çok bedel ödeyeceğiz.” Asayı gözlerinin hizasında tutarak, bir Ra-eri selamıyla eğildi.

Elem'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşur gibi oldu –Elena'nın akıcı Ra-eri selamını beceriksizce verişi onu eğlendirmişti– ve nasıl yapılması gerektiğini göstererek selama kar-

şılık verdi. “Ra-erleri arasında Efendilerin nezaket sahibi oldukları da söylenir. Artık bunu biliyorum. Sorularınızı sorun. Yanıtlayabildiğim kadar yanıtlayacağım.”

Yüce Efendi tekrar yerine oturdu. Troy konuşmak için hevesliydi ama Elena ona izin vermedi. Yelekağan Elem’e dönerek, “Yüreğimde sormak istediğim bir sorum var,” dedi, “Andelain nasıldı? İzçilerimiz orada kötülüğün olmadığını bildirmişlerdi, ama onlar senin gözlerine sahip değiller. Tepeler fenalıktan arı mı?”

Bir kızgınlık dalgası Troy’un omuzlarını gerdi. Acilen Yelekağan’ı sorgulamaya başlamayı istiyordu. Ama Elena’nın sorusundaki inceliği yakaladı. Ra-eri efsanelerinde Andelain Tepeleri’nden bir cennet görüntüsü gibi söz edilirdi; onlardan konuşmak Elem’in içini rahatlatıyordu.

Yanıt olarak Yelekağan’ın amansız sertliği bir an yumuşadı. Gözleri, dudaklarındaki narin gülümsemenin üzerinde akan göz yaşlarıyla doldu. “Tepeler arı,” demekle yetindi.

Sırda memnun bir mırıldanma dalgalandı ve Efendilerin pek çoğu memnuniyetle başlarını salladılar. Bu bir Yelekağan’ın hata yapabileceği türden bir şey değildi. Yüce Efendi iç geçirerek şükranlarını bildirdi. Sorularını sorması için Nişancıya izin verdiğinde bunu, ısrarla nazik olmasını söyleyen bir bakışla yaptı.

“Peki,” dedi Troy, ayağa kalkarak. Kalbi sıkıntıyla güm güm atıyordu, ama bununla ilgilenmedi. “Anladığım kadarıyla Habis’in ordusunun büyüklüğünü bilmiyorsun. Olabilir. Ama ne kadar süre önce yola çıktığını bilmem gerek. Tam olarak kaç gün önce ordusunun Harap Tepeler’den ayrıldığını gördün?”

Yelekağanın yeniden saymaya ihtiyacı yoktu. Hemen yanıtladı, “Yirmi gün.”

Bir an Nişancı güneş gözlüklerinin arkasından olmayan gözle-

riyle ona baktı, nutku tutulmuştu. Sonra fısıldadı, “Yirmi gün mü?” Beyni dönüyordu. “Yirmi mi?” Kalbini paralayan bir şiddetle Garazkar’ın ordusunun görüntüsü otuz beş fersah, beş gün ileri atıldı. Habis Efendi’nin hareketlerine ilişkin haberleri on beş günde almayı umuyordu. Ra-erlerini incelemişti; bir Yelekağan’ın bir günde ne kadar yol alacağını bir fersah hatayla biliyordu. “Aman Tanrım.” Elem’in Şadkaya’ya on beş günde ulaşmış olması gerekiyordu.

Zamanı beş gün azalmıştı. Üç yüz fersah gitmek için beş gün az zamanı vardı! Ve Habis Efendi’nin ordusu bu durumda on gün içerisinde Orta Ovalar’da olacaktı.

O konuma nasıl geldiğini anlayamadan kendini yüzünü elleri arasında almış otururken buldu, sanki başarılı taktiklerinin yıkımını görmeye dayanamamıştı. Sersem sersem, işe yarar bir şeymiş gibi, bir konuda haklı olduğunu fark etti: Covenant’ın çağırılması Habis Efendi’nin ordusunun hareketiyle örtüşüyordu. Bu hile Garazkar’ın saldırısını tetiklemişti. Yoksa ters yönde miydi? Habis Efendi her nasılsa çağırışı önceden mi sezinlemişti?

“Nasıl...?” Bir an ne sormak istediğini bilemedi ve aptalca tekrarlayıp durdu, “Nasıl...?”

“Sor!” diye usulca ısrar etti Elem.

Troy kadının sesindeki uyarıyı, zorlu bir sınavdan sonra gururunu incitme tehlikesini duydu. Bu başını kaldırıp Yelekağan’a bakmasını sağladı. Kadın ona gözlerini dikmişti ve sanki saçındaki dövüş ipini çekip almak istermiş gibi elleri açılıp kapanıyordu. Ama emin olmak için bu soruyu sorması gerekiyordu – “Sana ne oldu? Neden bu kadar uzun sürdü?” Sesi kulağına küçük ve terkedilmiş geldi.

“Yolumdan uzaklaştırıldım,” dedi Yelekağan dişlerinin arasın-

dan, “kuzeye, Sarankabir’in kenarına doğru sürüldüm.”

“Ah Tanrım,” diye zayıfça fısıldadı Troy. Elem’in ona nasıl baktığını, Sırdaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ama düşünemiyordu; beyni tepkisizleşmişti. Habis Efendi Yosunorman’dan yalnızca üç gün uzaklıktaydı.

Yelekağan küçümsercesine homurdandı ve Yüce Efendiye döndü. “Savaşçıların yöneten adam bu mu?” diye ekşi ekşi sordu.

“Lütfen onu bağışla,” diye yanıtladı Elena. “Diyar’da henüz genç ve bazı konuları açıkça göremiyor. Ama Ranyhyenler tarafından seçildi. Zamanla gerçek değerini gösterecek.”

Elem omuz silkti. “Başka sorunuz var mı?” dedi bitkinlikle. “Bunu bitirmek isterim.”

“Bize çok şey anlattın. Habis Efendi’nin hareketlerinden artık kuşkumuz yok ve hızını tahmin edebiliriz. Geriye tek bir soru kalıyor. Bu soru da Köpekdişkağan’ın ordusunun yapısıyla ilgili. Ordu ne tür varlıklardan oluşuyor?”

Üzüntü Elem’in duruşunu sertleştirdi ve keskin bir sesle konuştu, “Rüzgardan ve Boğaçlarını yıkan havadaki kötülükten söz ettim. Ordunun içinde şerbaşıları, Mağaracınleri, epeyce *kresh*, hem koşup hem de uçan arslana benzer kanatlı canavarlar ve bir sürü başka fenalık dolu yaratık gördüm. Köpeklere, atlara ya da insanlara benzer şekilleri vardı, yine de göründükleri gibi değillerdi. Büyük bir kusurla göze batıyorlardı. Bana, Köpekdişkağan tarafından çarpıtılmış Diyar’ın insanları ve hayvanları gibi göründüler.”

“Bu Sayrıtoprak Taşı’nın işi,” diye mırıldandı Yüce Efendi.

Ancak Yelekağan Elem daha bitirmemişti. “Bir şey daha gördüm. Yanılıyor olamam çünkü en önde gidiyor ordunun hareketlerini yönetiyordu. Yaratıkları meşum yeşil bir ışıqla denetiminde

tutuyordu ve kendine Etdeşen diyordu. Bir Dev'di."

Sessizlik bir anda Sırrın üzerine bir gök gürlemesi gibi çöktü. Troy'un kulakları dimdik olmuş, göğsünde dehşet dolu bir ateş yakmıştı. Devler! Habis Efendi onları hakimiyeti altına mı aldı? Bu kadar çabuk mu?

Sonra Üstnişancı Morin ayağa kalktı ve kesinliğiyle donuklaşmış bir sesle konuştu, "Olanaksız. Kayakardeşi sadakat ve bağlılığın başka bir adıdır. Sen sapıttın mı?"

O anda salon, bir Dev'in Garazkar'a katılmış olması düşünce-sine karşı itirazlarla gürültüye boğuldu. Bu düşünce kabul edile-meyecek kadar yakışksız bir düşünceydi; temel inanışları isteriye dönüştürüyordu. Savaşçıları öfkeyle parladılar ve pek çok hakim patırtının arasından Elem'in yalan söylediğini haykırdılar. İki İlimmuhafızı Morin'in sorusunu yineleyip onu bir suçlamaya çevirdiler: Elem bir Sapığın pençesindeydi. Şaşkınlık Efendileri bile avucuna almıştı. Trevor ve Loerya'nın korkudan beti benzi atmıştı; Verement Mhoram'a gürledi; Elena ve Callindrill sarsıldılar; ve Amatin göz yaşlarına boğuldu.

Gürültü Sırrın berrak akustiğinde hızla şiddetlenip kızıştı ve her sesi daha çığ ve vahşi çıkmaya zorladı. Patırtının içinde telaş vardı. Eğer Devler Garazkar'a hizmet etmeye zorlanabiliyorlarsa, o zaman hiçbir şey kesinlikle güvende değildi; hıyanet her köşede kol geziyordu. Kanbekçilerinin yassı yüzlerinde bile yılmış bir görüntü vardı.

İtirazlara ve tacizlere karşın Yelekağan Elem dimdik durmuş, gözlerinde bir gurur ve öfke ateşiyle başını dik tutmuştu.

Hemen sonra Covenant kadının yanına vardı.

Yumruklarını meclise doğru sallayarak böğürdü, "Cehennemde yanasıcalar! Gerçeği söylediğini göremiyor musunuz?"

Sesi hiçbir etki göstermedi. Ama bağırısındaki bir şey Balçakağa Quaan'ın kulağına gitti. Yaşlı gazi Ra-erlerini iyi tanıyordu; Elem'i gençliğinden de tanıyordu. Ayağa fırlayıp ünledi, "Dikkat!!"

Eğitimini aldıkları askeri tepkilere kapılarak Savaşçıları hazırola geçtiler.

Ancak o zaman Yüce Efendi Elena çevresinde olup bitenin farkına varmış gibi göründü. Asadan çıkan bir mavi ateş patlaması ve hiddetli bir bağırıyla otoritesini yeniden kurdu:

"Utaniyorum!"

Korku ve öfkeyle kıvranan azap dolu bir sessizlik bağırısına karşılık olarak yerleşti kaldı. Ama Yüce Efendi onu da tutkulu, sert, sanki bir şeyler tehlikedeymiş gibi karşıladı. "*Melenkurion abatha!* Bu hale mi geldik? Korku bizi bu kadar mı küçültüyor? Bakın! Bakın ona. Eğer gerçeği sesinde duymadıysanız ona bir de şimdi bakın. Barış Yemini'nizi hatırlayın ve bakın ona. Yediler adına! Nasıl bir kötülük görüyorsunuz? Hayır – fenalığın gizlenebileceğini söyleyen itirazlar duymak istemiyorum. Biz Şadkaya'da, Sırdayız. Burası Efendiler Divanı'dır. Burada hiçbir Sapık dilinde yalanla dolanla konuşamaz. Eğer Yelekağanda bir terslik olsaydı bunu anlardınız."

Topluluğa hakim olduğunu görünce, daha sakın sürdürdü. "Dostlarım, bizler bundan daha fazlasıyız. Yelekağan Elem'in getirdiği haberlerin anlamını bilmiyorum. Belki de Garazkar bir Dev'i yakalamış ve Sayrıtoprak Taşının gücüyle iradesini kırmıştır. Belki istediği şekilde kötülük dolu cinler yaratabiliyordur ve ihanet eden bir Kayakardeşin öyküsünün bizi kötü etkileyeceğini bilerek Elem'e sahte bir Dev göstermiştir. Bu sorulara yanıtlar getirmeliyiz. Ama Ra-erlerinden Yelekağan Elem işte buradadır, ne karşılığını verebileceğimiz ne de benzerini gerçekletirebileceği-

miz bir yardımı tamamlamış olmaktan yorgundur. Yüreklerinizi ona karşı duran düşüncelerden temizleyin. Böyle bir adaletsizlik yapmamalıyız.”

“Doğru.” Troy kendini zorla ayağa kaldırdı. Beyni yeniden çalışmaya başlamıştı. Zayıflığından utanıyordu – ve sonuç olarak Savaşçalarına karşı da utanıyordu. Geç de olsa Efendiler Callindrill ve Amatin’in Sarankabir Düzlüğü’nü yarmayı başaramadıklarını ve buna karşın, Şadkaya’yı uyarabilmek için Elem’in sağ kaldığını hatırladı. Ve Covenant’ın kendisinden daha iyi davrandığını düşünmekten de hoşlanmıyordu. “Haklısın.” Ra-erine doğru döndü. “Yelekağan, Savaşçalarım ve ben sana bir özür borçluyuz. Daha iyisini hak ediyorsun – özellikle de bizden.” Savaşçalarının kullaklarına gitsin diye sesini ekşitmişti. “Savaş, hazır olup olmadıklarını umursamadan insanların üzerine yükleniyor.”

Troy herhangi bir yanıt beklemedi. Quaan’a doğru dönerek, “Balçakağa,” dedi, “aklını başında tuttuğun için teşekkürlerimi sunarım. Böyle bir şeyin bir daha olmayacağından emin olalım.” Sonra oturdu ve güneş gözlüklerinin arkasına çekilerek savaş planlarını nasıl kurtaracağını düşünmeye koyuldu.

Quaan tekrar emir verdi, “Rahat!” Savaşçaları tekrar yerlerine oturdular, mahcup –ve her nasılsa öncekinden kararlı– görünüyordular. Bu bir çirkinliğin sonunu işaret etmiş gibi görünüyordu. Yelekağan Elem ve Başefendi Covenant çıkmışlar, destek aramış gibi birbirlerine doğru bitkince eğilmişlerdi. Yüce Efendi konuşmaya başlayacaktı ki Elem onu alçak bir sesle durdurdu: “Başka özür istemiyorum. Beni bırakın. Dinlenmem gerek.”

Elena başını üzüntüyle salladı. “Yelekağan Elem, Barış içinde git. Şadkaya’nın sunabileceği tüm konukseverlik burada kalmayı istediğin sürece emrine amadedir. Bize yaptığın hizmeti hafife al-

mıyoruz. Ama lütfen beni duy. Ra-erlerini hiçbir zaman hafife almadık. Ve Ranyhynlerin tüm Diyar içindeki değeri ölçülemez. Biz unutmayız. Selam olsun, Yelekağan! *Amanibhavam* çiçeği hiç solmasın. Selam olsun, Ra-erleri! Ra Düzlükleri hep ayağınızın altında aksın. Selam olsun Ranyhyn! Göğün Kuyruğu, Dünyanın Yelesi.” Bir kez daha Elem’e Ra-eri tarzında eğilerek selam verdi.

Yelekağan Elem harekete karşılık verdi ve geleneksel veda selamını da ekledi; avuç içlerini alnına değdirerek öne eğildi ve kalbini açarmış gibi kollarını genişçe açtı. Efendiler hep birlikte selamına karşılık verdiler. Sonra kadın döndü ve yüksek kapılara doğru yöneldi. Covenant da, Elem’in yanında sarsak sarsak yürüyerek onunla birlikte gitti, sanki koluna girmek istiyor ve korkuyormuş gibiydi.

Basamakların başında durup birbirlerine baktılar. Covenant ona gözlerinin arasındaki kemikleri dışarı uğratan duygularla bakıyordu. Konuşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. “Senin için – senin yeniden Şen olabilmen için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Sen gençsin, ben de yaşlı. Bu yolculuk benden çok şey aldı götürdü. Birkaç yazlık ömrüm kaldı. Hiçbir şey yok.”

“Benim zamanımın farklı bir hızı var. Yaşantıma imrenme.”

“Sen Yüzükkağan Covenant’sın. Senin gücün var. Nasıl imrenmeyeyim?”

Covenant Elem’in bakışından kaçındı ve kısa bir duraksamadan sonra kadın ekledi, “Ranyhynler hâlâ senin emrini bekliyorlar. Hiçbir şey bitmedi. Gökgürültüsü Dağı’nda sana hizmet ettiler ve sana yine hizmet edecekler – sen onları serbest bırakana kadar.” Elem ondan uzaklaşıp kapılardan geçtikten sonra Covenant boş olmaları ona acı veriyormuş gibi ellerine bakar durdu.

Ama hemen ardından kendini topladı ve tekrar yerine oturmak üzere basamaklardan aşağı indi.

Bir süre Sırta sessizlik hakim oldu. Orada toplanmış insanlar Efendileri seyreliyorlardı ve Efendiler öylece oturuyor, amaçlarını ve güçlerini birleştirmek için zihinlerini birbirlerine yönlendiriyorlardı. Bunun meclis üzerinde yatıştırıcı bir etkisi oldu. Bu da bir Efendi olmanın gizeminin bir parçasıydı ve Diyar'ın tüm halkı, ister Taşaltlı, ister Ağaçköylü olsun, Efendilere güvenirdi. Diyan zihinlerini birleştirmeye ve önderliğe kadir olduğu sürece Şadkaya umutsuz kalmayacaktı. Nişancı Troy bile parçası olmadığı bu birliktelikten bir dirhem cesaret alıyordu.

Sonunda bağlantı, Efendi Verement'ten gelen neredeyse duyulabilir bir kopmayla kesildi ve Yüce Efendi meclise doğru başını kaldırdı. “Dostlarım, savaşçılar, Diyar'ın hizmetkarları,” dedi, “artık karar zamanıdır. Tartışma ve hazırlık sona ermiştir. Savaş üzerimize gelmektedir ve bizim onu karşılamamız gerekir. Bu konuda başlıca hareketlerimizi Nişancı Hile Troy belirleyecektir. Savaşocağına komuta edecek ve biz de onu, Diyar'ın ihtiyacı doğdukça, var gücümüzle destekleyeceğiz.

“Ancak bir konunun önceliği vardır – Etdeşin adındaki Dev. Bu soruya bir yanıt bulunmalıdır.”

Verement kaba bir sesle konuştu, “Taş bunu açıklamıyor. Yeterli değil. Devler güçlüler – evet, güçlü ve akıllılar. Taşa direnecekler ya da ondan kaçacaklardır.”

“Katılıyorum,” dedi Loerya. “Denizerimi Devleri Sayıtoprak Taş'ının yarattığı tehlikenin bilincindedirler. Kayıp Evlerini bulmak için Diyar'dan ayrılmış olduklarına inanmak daha kolay.”

“Yaldızfilizi olmadan mı?” diye rahatsız bir biçimde karşı çıktı Trevor. “Bu olası değil. Ve bu – bu Mhoram'ın gördüğü şey değil.”

Diğer Efendiler Mhoram'a döndüler ve bir an duraladıktan sonra Mhoram, "Hayır," dedi, "gördüğüm bu değildi. Gördüğüm şeyi yanlış gördüğüme ya da yanlış anladığıma dua edelim. Ama sonucu ne olursa olsun, bu konu şu anda bizim ötemizde. Efendiler Hyrim ve Shetra'nın ve Korik'in Devler için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını biliyoruz. Ve şu anda, bir Dev'in Habis Efendi'nin ordusunu yönetmeye nasıl ikna edildiğini öğrenmek için Denizerimi'ne elimizdeki birliklerden gönderemeyiz. İnaniyorum ki bunun yanıtını dilediğimizden çok daha önce bulacağız."

"Pekiye," diye iç geçirdi Yüce Efendi. "Sizleri duyuyorum. O zaman bu savaşını yükünü aramızda paylaşalım." Divanda göz gezdirip ileride başlarına gelecek sorumluluklara karşı her üyeyi tarttı. Sonra dedi ki, "Efendi Trevor –Efendi Loerya– Şadkaya'yı size emanet ediyorum. Bu savaş yüzünden evsiz kalmış insanlarla ilgilenmek, olabilecek bir kuşatmaya karşı erzak yığıp, savunmaları güçlendirmek ve biz başarısız olursak son savaşı vermek sizin göreviniz olacak. Burada kalanların, her şeyin sonuna gelindiğinde, herkesten daha güçlü olmaları gerekecek – çünkü biz düşersek o zaman teslim olmadan ya da umutsuzluğa kapılmadan sonuna kadar dövüşmeniz gerekecek. Yüce Efendi Kevin'i Kutbozumuna iten sıkıntılı duruma benzer bir duruma düşeceksiniz. Buna direneceğinize güveniyorum. Diyar tekrar benzer bir felakete sürüklenmemeli."

Troy onaylayarak kendi kendine başını salladı; Elena iyi bir seçim yapmıştı. Efendi Loerya ölçsüzce savaşır ve yine de kızlarını tehlikeye sokacak herhangi bir harekette bulunmaktan kaçınırdı. Ve Efendi Trevor diğerleri kadar çok çalışmadığı inancıyla gücünün çok ötesinde çalışacaktı. Yüce Efendinin verdiği sorumluluğu sessizce kabul ettiler ve Yüce Efendi diğer konulara kaydı.

“Şadkaya’nın savunmasından sonra İlim Meclisi ve Toğrukoruğ’yla ilgilenmemiz şart. İlim Meclisi korunmalı. Ve Toğrukoruğ tutulabildiği kadar elde tutulmalı – insan ya da hayvan tüm evsizlere sığınak olması bir yana Garazkar’a hiçbir şekilde boyun eğmediğimizin bir işareti olmalı. İki Nehir Vadisi’nden Toğrukoruğ savunulabilir, ancak kolay olmayacak. Efendi Callindrill – Efendi Amatin – bu yükü sizin omuzlarınıza bırakıyorum. Toğrukoruğ’u sakının, böylece Töğnek Tüzlüğü’nün eski adı Çarpılmış Taş Diyar’a verdiğimiz sözün yeni adı haline gelmesin.”

“Bir dakika,” diye Nişancı duraksayarak araya girdi. “Benimle gelmek üzere bir tek sen, Mhoram ve Verement kalıyor. Sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak.”

Elena bir an düşündü. Sonra,” Efendi Amatin,” dedi, “Toğrukoruğ yükünü tek başına almayı kabul eder misin? Trevor ve Lorya sana mümkün olan tüm desteği verirler.”

“Savaşta’yız,” diye basitçe yanıtladı Amatin. “Yeterli olmadığımı söylemek faydasız olur. Yetmeyi öğrenmeliyim. İlimmuhafızları beni destekleyeceklerdir.”

“Altından kalkacaksın,” diye karşılık verdi Yüce Efendi gülümseyerek. “Pekala. Geriye kalan Efendiler Callindrill, Verement, Mhoram ve ben – biz Savaşocağıyla birlikte gideceğiz. İki konu daha var, sonra Nişancı konuşacak. Üstnişancı Morin.”

“Yüce Efendi.” Morin istekleri almak üzere ayağa kalktı.

“Morin, sen Üstnişancısın. Andının gerektirdiği üzere Kanbekçilerine komuta edeceksin. Lütfen Şadkaya’nın savunmasından alabileceğin tüm Kanbekçilerini Nişancı Troy’a tahsis et.”

“Evet, Yüce Efendi. Nişancının emrine iki yüz Kanbekçisi katılacak.”

“Bu iyi. Şimdi senin için başka bir görevim var. Orta Ovalar’da,

Güney Düzlükler'de ve ötelerindeki tepelerde bulunan her Taşaltı ve Ağačköye atlılar gönderilmeli. Garazkâr'ın yolunun üzerinde yaşayan herkes uyarılmalı ve eğer evlerini terk etmek isterlerse onlara Toğrukoruğ'da sığınma olañağı tanınmalı. Ve Savaşocağının güneye doğru katedeceğı yol üzerinde yaşayanlardan yardım istenmeli – özellikle savaşçılar için yiyecek. Böylece daha az taşıyarak daha rahat yol alabilirler. Tek başına *aliantba* bu kadar kişiye yetmez.”

“Yerine getirilecektir. Kanbekçileri aydoğumundan önce yola çıkacaklar.”

Elena başını sallayarak onayladı. “Hiçbir teşekkür Kanbekçilerin hakkını ödeyemez. Kusursuz hizmete yeni bir ad verdiniz. Diyar'da insanlar var oldukça sizler sadakatinizle hatırlanacaksınız.”

Hafifçe eğilip selam vererek Üstnişancı yerine oturdu.

Yüce Efendi Yasa Asası'nı önündeki masaya koyup koltuğuna yerleştirdi ve Nişancı Troy'a işaret etti. Troy derin bir nefes aldı, sonra tutuk hareketlerle doğruldu. Hâlâ bir yol arıyor, şansını zorluyordu. Ama yeniden durumuna hakim olmuştu; yeniden berrak bir zihinle düşünebiliyordu. Daha konuşmaya başlarken bile yeni fikirler aklında oluşuyorlardı.

“Bizi soktuğum bu karmaşa için özür dileyerek zaman kaybetmeyeceğim. Taktiklerimi Habis'in harekete geçtiğı haberinin bize on beş günde ulaşacağı düşüncesiyle oluşturmuştum. Şimdi ise beş gün kaybettik. Bunu değiştiremeyiz.

“Çoğunuz aklımdan neler geçtiğini büyük ölçüde biliyorsunuz. Öğrendiğim kadarıyla Eski Efendiler'in Habis'le savaşırken iki sorunları varmış – Topraksonu'ndan çok uzakta savaşmakla gelen yıpranma ve arazi. Orta Ovalar hangi ordu daha büyük ve

daha dinlenmişse ondan yana. Benim fikrim, Habis'i yanyola kadar kendi başına getirmek ve Mithil Irmağı'nın Andelain'in güney sınırını çizdiği Mithil Vadisi'nin batı ucunda onunla karşılaşmaktır. Sonra güney batıya doğru çekilecek ve Habis'i peşimizden Kıyamet Uzleti'ne çekecektik. Tüm efsanelerde burası bozguna uğrayan orduların toplandığı yer olarak geçiyor. Ama aslında orası kendinizden daha büyük ve daha hızlı ordularla karşılaşmak için kusursuz bir yer. Eğer oraya ulaşıp düşman gelmeden mevzilenirse arazi, özellikle de dağlarının arasındaki o dar boğaz, oraya ilk ulaşana olağanüstü bir üstünlük sağlıyor.

“Eh, iyi bir fikirdi. Şimdi elimizde farklı bir savaş var. Zamanımız beş gün kısaldı. Habis on gün içerisinde Mithil Vadisi'nden geçmiş olacak. Ve kuzeye dönerek bizi Orta Ovalar'ın neresinde isterse orada savaşmaya zorlayacak. Eğer geri çekilmemiz gerekirse de soluğu Toğrukoruğ'da alacağız.”

Umutsuzluk homurtuları bekleyerek bir an duraladı. Ama insanların çoğu onu dikkatle seyrediyorlarmış gibi görünüyorlardı ve Efendilerin pek çoğunun gözlerinde güven okunuyordu. Bu güven onu etkiledi. Devam etmeden önce boğazında aniden oluşan bir yumruyu gidermek zorunda kaldı.

“Bunu hâlâ başarabilmemizin bir yolu var. Çok zor olacak, ama başarıma olasılığımız var.”

Sonra bir an durakladı. Savaşçılarının katlanacakları karşısında zor hafif bir kelime kalıyordu. Yapacaklarını zorunlu kılan hesap hatasını yapmış kişi kendisiyken bunu onlardan nasıl isteyebilirdi? Nasıl...?

Ama Elena onu sabit bakışlarla izliyordu. En başından beri Troy'un Savaşocağını komuta etme isteğini desteklemişti. Ve şimdi Nişancı oydu. O, Hile Troy. Troy istediği şeyin aşırılığına duy-

duğu kızgınlıkla konuştu, “Başlıyoruz. Öncelikle, dokuz günümüz var. Bugünden başlayarak dokuz günün sonunda Habis’in Mithil vadisinin batı ucunu vuracağından kesinlikle eminim. Gözlerin olmamasının iyi yanlarından biri de bu. Her şeyi bu şekilde ölçebilirim. Bu açık mı? Dokuz gün. Bu gerçekleşmeden önce oraya ulaşmalı ve vadiyi tıkamalıyız.

“Morin iki yüz Kanbekçisinin bu gece yola çıkması şart. Calindrill sen de onlarla git. Ranyhynlere binerek oraya yedi günde gidebilirsiniz. Habis’i tam o noktada durdurmalısınız.

“Borillar, o büyük sallardan gölde kaç tane var?”

Ocakkulu şaşkınlık içinde soruyu yanıtladı, “Üç, Nişancı.”

“Kaç savaşçı ve at taşıyabilirler?”

Borillar çaresizce Quaan’a baktı. Balçakağa yanıtladı, “Her sal iki Ocak ve bunların Ocakağalarını taşıyabilir – kırk iki savaşçı ve atları. Ama çok doldurmak tehlikeli olur.”

“Andelain’e kadar salla gidersen, bu Ocakları Mithil vadisine ne kadar sürede ulaştırabilirsin?”

“Eğer bir aksilik olmazsa, on günde. Salları kullanarak dört gün kazanabiliriz.”

“Pekala. On iki atlı Ocakortamız var – bu da iki yüz kırık Ocak eder. Borillar, o sallardan yüz yirmi tane gerekiyor. Quaan bu iş senin komutan altında. On iki atlı Ocakortasını ve Verement’i, Callindrill ve Kanbekçilerinin Habis’in geçmesini önlemelerine yardım etmek için mümkün olduğu kadar hızlı bir biçimde Mithil vadisine götürmelisin. İhtiyacımız olan zamanı bize sen kazandıracaksın. İşe koyul.”

Balçakağa Quaan, Savaşçılarına bir şey söyledi ve aralarından on ikisi, hızla Sırdan dışarı çıkmakta olan Quaan’ın peşinden gitmek üzere yerlerinden fırladılar. Borillar Yüce Efendiye karar-

sız bir ifadeyle baktı, ama Yüce Efendi ona doğru başını olumlu bir biçimde salladı. Ocakkulu, ellerini ısıtmak istercesine asabiyetle birbirlerine sürterek salondan ayrıldı, beraberinde tüm *lillian-rilleri* de götürdü.

“İkincisi,” dedi Troy. “Savaşocağının kalanı buradan doğruca güneye, Kıyamet Uzleti’ne gidecekler. Bu yol üç yüz fersahtan biraz az.” Kalan Savaş ağalarına ayağa kalkmalarını buyurdu ve doğrudan onlara hitap etti. “Sanırım bunu emrinizdekilere açıklamalısınız. Kıyamet Uzleti’ne yirmi sekiz günde ulaşmalıyız. Ve bu süreye Balçakağası ondan istediğim her şeyi gerçekleştirebilirse ancak yeterli olur. Ocakortalarınıza söyleyin, günde on fersah. Bu, savaşın kolay kısmı olacak.”

Zihninin gerisinde düşünüyordu. Günde on fersahtan yirmi sekiz gün. Aman Tanrım! Güney Düzlükleri’ne varamadan yarısı ölmüş olacak.

Cesaretlerini tartmaya çalışarak Savaş ağalarını bir an süzdü. Sonra seslendi, “Üstağa Amörine.”

Üstağa öne çıktı ve, “Nişancı,” dedi. Kısa boylu, geniş, aksi bir kadındı, ayrıntılı bir işçilik çıkarabilmek için fazla sert ve kuru bir kilden yoğrulmuş gibi görünüyordu. Ama Savaşocağının deneyimli savaşçılarındandı ve Yasa Asası Seferinde Quaan’ın komutasında olan Ocaktan sağ kurtulan birkaç kişiden biriydi.

“Savaşocağını hazırla. Şafakta yola çıkıyoruz. Denklere özellikle dikkat et. Mümkün olduğu kadar hafiflet. Gerekirse atların kalkanını yük hayvanı olarak kullan. Eğer zamanında Kıyamet Uzleti’ne varamazsak, Şadkaya’nın son birkaç yüz ata ihtiyacı olmaz. Hemen işe koyul.”

Üstağa Amörine Savaş ağalarına sert bir komut verdi. Efendilerin hepsini birden selamlayarak Ağalar onun arkasından Sırdan çıktılar.

Troy, onlar gidene ve kapılar arkalarından kapanana kadar bekledi. Sonra Yüce Efendiye döndü. Büyük çaba harcayarak kendini konuşmaya zorladı. “Daha önce hiç savaş yönetmediğimi biliyorsunuz. Aslında, hiçbir şey yönetmedim. Tek bildiğim kuram – yalnızca zihin egzersizleri. Bana çok fazla güven bağlıyorsunuz.”

Yüce Efendi, Troy’un söylediklerinin önemini hissetiyse bile belli etmedi. “Korkma, Nişancı,” diye kesin bir tavırla karşılık verdi. “Diyar için değerini görüyoruz. Emirlerinin doğruluğundan kuşkulanamız için bize bir neden vermedin.”

Bir minnettarlık dalgası Troy’un sesini alıp götürdü. Yüce Efendiyi selamladı, sonra yerine oturdu ve titremekten kendini alıkoyabilmek için kollarını masaya dayadı.

Bir an sonra Yüce Efendi Elena meclisin kalanına seslendi, “Ah, dostlarım, yapacak çok iş var ve gece bizim için fazlasıyla kısıt kalacak. Uzun konuşmaların ya da öğütlerin zamanı değil. Hemen işlerimize koyulalım. Kaleyle ve Savaşocağıyla şafakta konuşacağım.

“Ocakkulu Tohrm.”

“Yüce Efendi,” diyerek şevkle yanıt verdi Tohrm.

“Sanırım sallar daha dengeli ve atlar için daha güvenli yapmanın yolları var. Lütfen bunu yapın ve ayırabildiğiniz yardımcılarınizi yapım işinde Ocakkulu Borillar’a destek vermeleri için gönderin.

“Dostlarım, savaş geldi çıktı. Artık Diyar’a var gücünüzle sarılın. Eğer ölümlü bedenler bunu yapabilecekse yapmalıyız.” Dimdik doğruldu ve Asayı coşkuyla tuttu. “Yüreğinizi açık tutun. Ben Lena kızı Yüce Efendi Elena’yım, Yasa Asası’nın taşıyıcısı. Benim dileğim emirdir. Bunları Şadkaya’nın huzurunda söylüyorum.” Meclisi eğilerek selamladıktan sonra, ardında diğer Efendilerle

birlikte, özel kapılardan birini kullanarak Sırdan dışarı süzüldü.

İnsanlar işlerinin başına alelacele giderlerken salon hızla boşaldı. Troy ayağa kalktı ve basamaklara doğru gitti. Ama yolda Covenant yanına geldi. “Doğrusu,” dedi Covenant sanki Troy’a bir sır vermişçesine, “güven bağladıkları şey sen değilsin. Tıpkı bana güven bağlamadıkları gibi. Seni çağıran öğrenci. Güvenleri onun üzerine kurulu.”

“Meşgulum,” dedi Troy soğuk bir tavırla. “Yapacak işlerim var. Rahat bırak beni.”

“Dinle!” diye ünledi Covenant. “Seni uyarmaya çalışıyorum. Eğer duyabiliyorsan. Senin de başına gelecek. Bu günlerden birinde senin fikirlerini gerçekleştirmek için yürüyerek yüreklerini patlatan insanlardan geriye hiçbiri kalmayıverecek. İşte o zaman bir hiç uğruna onları bu eziyete soktuğunu anlayacaksın. Üç yüz fersahlık yürüyüşler, tıkanmış vadiler – hepsi senin fikrin. Bedeli ödenmiş ve boşa gitmiş. Tüm ince taktiklerin kuru bir küfre bile değmeyecek.

“Ah, Troy, ah,” diye bitkince iç geçirdi Covenant. “Tüm bu sorumluluk seni başka bir Diyaryıkan Kevin haline getirecek.” Troy’un gergin bakışlarıyla karşılaşmak yerine döndü ve nereye gittiğini güçbela biliyor ya da umursamıyormuş gibi Sırdan dışarı aylak aylak yürüdü.

Savaşa Doğru

Tan ağırmadan hemen önce Troy Şadkaya'nın kapılarından Alem Şelaleleri'nin dibindeki göle doğru at sürdü. Şafak öncesi loşluk görüşünü kısıtlıyor, zihnine yerleşmiş bir sis gibi kör ediyordu. Nereye gittiğini göremiyor, bineğinin kulaklarını güçlükle seçebiliyordu. Ama tehlikede değildi; onu taşımayı seçen Ranyhyn'e, Mehryl'e biniyordu.

Yine de, Kalenin yüksek güney duvarının altından batıya doğru tırıs giderken bile, fazla küçük bir ağaç dalında dengede durmaya çalışan bir adam kadar kararsız bir duruşu vardı. Gecenin büyük çoğunluğunu savaş divanında aldığı kararları gözden geçirerek geçirmişti ve onu korkutuyorlardı. Efendileri ve Savaşoçağını gergin ve salınan bir canbaz ipi kadar dar bir yola sokmuştu.

Ama başka seçeneği yoktu. Ya devam edecek ya da komutayı devredip, savaşı Quaan'ın bunu hak eden ama hayal gücünden yoksun ellerine bırakacaktı. Bu yüzden tüm endişesine rağmen duraksamadı. Boşu boşuna Nişancı olmadığını tüm Diyar'a gösterme niyetindeydi.

Zaman önemliydi. Savaşoçağının güney yürüyüşüne mümkün olduğu kadar erken başlaması gerekiyordu. Bu nedenle ruhunda ki sisin arasından Mehryl'in onu taşıyacağına güveniyordu. Yol

bulma işini Ranyhyn'e bırakarak, salların inşa edildiği mavi göle doğru aceleyle yöneldi.

Son geniş tepeyi almadan önce atlarını tutan oraya buraya dağılmış savaşı kümelerinin arasından geçti. Erkekler ve kadınlar geçerken onu selamladılar ama hiçbirini tanıyamıyordu. Kimseyi tanıyamamanın verdiği boş ifadeyle sağ elini kaldırdı ve kalabalık yoldan konuşmadan geçti. Eğer taktığı başarısız olursa, bu savaşçılar ve Mithil vadisine doğru Efendi Callindrill'in peşinden giden iki yüz Kanbekçisi hatasının bedelini ilk ödeyenler olacaklardı.

Şelalelerin gürüldemesinden ve sal yapanların çalışma seslerinden gölün kenarını buldu ve hemen Mehryl'in sırtından indi. Yakınına gelen ilk belli belirsiz şekli Balçakağa Quaan'ı bulmaya gönderdi. Anlar sonra Quaan'ın sağlam cüssesi sisin içinde belirdiğinde ona, elinde bir sopa taşıyan ince bir adam eşlik ediyordu, Efendi Verement. Troy doğrudan Balçakağa'yla konuştu. Bir Efendiye emir vermek onu rahatsız ediyordu.

"Kaç sal hazır?"

"Yirmi üç tanesi şu anda sudalar," diye yanıtladı Quaan. "Beş tanesine *rbadhmaerl* dümenleri daha takılmadı, ama bu iş gün doğana kadar biter."

"Ya kalanlar?"

"Ocakkulu Borillar ve salları yapanlar tüm yüz yirmi tanenin yarın şafak sökene kadar biteceğine söz veriyorlar."

"Kahretsin! Bir gün daha gidecek. Her neyse, onları bekleyemeyiz. Efendi Callindrill'e bundan daha hızlı yardım gitmesi gerekecek." Çabucak bir hesap yaptı, sonra devam etti: "Salları yirmili gruplar halinde, her seferinde iki Ocak olacak şekilde akıntı yönüne gönder. Eğer sorun çıkacak olursa kendilerini koruyabilme-

lerini istiyorum. Sen önce git. Ve – Efendi Verement siz de Quaan'la gider misiniz?”

Verement kabul ettiğini sert bir baş sallamayla gösterdi.

“İyi. Şimdi, Quaan. Grubunu hemen yola çıkar. Diğer Ocakortasının başına kimi istersen onu koy ve onlara yirmi sal daha hazır olur olmaz peşinden gelmelerini söyle. En son giden savaşçıların sal yapımına yardım etmelerini sağla – bu işi hızlandır.”

Güneş yükselmeye başlarken kendi kişisel sisi de kalkıyordu. Quaan'ın yaşlanmayla kırışmış duvar gibi suratı daha da belirginleşti ve Troy bir an sessizleşip arkadaşından yapmasını istediği şeyle korkuya kapıldı. Sonra başını sertçe sallayıp kendini devam etmeye zorladı.

“Quaan, tüm bu kalırolası işin içinde en berbat işi sen yapacaksın. Sen ve Callindrill'le giden Kanbekçileri. Planımın işe yaramasını sağlamanız şart.”

“Eğer yapılabilirse, yapacağız.” Quaan bunu ılımlı bir tavırla, neredeyse kolayca söylemişti, ama zorlu ve umutsuz girişimlerle olan deneyimi söylediklerini inandırıcı kılıyordu.

Troy konuşmasını alalecele sürdürdü, “Habis'in ordusunu o vadide tutmalısınız. Tüm kuvvetleri oraya aktardıktan sonra bile düşmanın sayısı sizin on katınız olacak. Habis'i orada tutup, onu Kıyamet Uzleti'ne çekecek kadar da adamın sağ kalmasını sağlamalısınız.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun. Daha en kötüsünü söylemedim. Habis'i sekiz gün tutmalısınız.”

“Sekiz mi?” diye parlayıverdi Verement. “Şaka yapıyorsunuz!”

Troy kendini haşın bir biçimde zaptederek, “Kendin hesapla,” dedi, “Kıyamet Uzleti'ne kadar yürüyeceğiz. Sadece oraya varmak

için bu kadar zamana ihtiyacımız var. Sekiz gün bize mevzilenmek için de fazla zaman bırakmayacak.”

“Çok şey istiyorsun,” dedi Quaan ağır ağır.

“Sen de bunu yapabilecek tek kişisin,” diye karşılık verdi Troy. “Ve gerçek şu ki, savaşçılar öyle bir durumda benden ziyade seni görmeyi isteyeceklerdir. Seninle birlikte iki Efendi olacak, artı Callindrill’le giden Kanbekçileri. Senin yerini tutabilecek kimse yok.”

Quaan bunu sessizlikle karşıladı. Omuzlarının sağlam dönüşüne karşın durulıyormuş gibi göründü. Troy ona doğru eğildi, Alem Şelaleleri’nin gürültüsünün arasından şevkle fısıldadı, “Balçakağa, eğer istediğimi başarırsan, sana yemin ederim bu savaşı kazanacağım.”

“Yemin mi?” diyerek tekrar araya girdi Verement. “Garazkar onu sözlerinle bağladığını biliyor mu?”

Troy Efendiyi önemsemedi. “Ciddiyim. Eğer bana bu fırsatı tanırsan, onu boşa harcamam.”

Küçük, savaşa hazır bir sırıtış Quaan’ın dudaklarında belirdi. “Seni duyuyorum,” dedi. “Yeteneğinin inatçı elini, Savaşocağının komutasını benden kazanıp aldığında hissetmişim. Nişancı, eğer insan kasının ve iradesinin becerisindeyse sekiz gününü alacaktır.”

“İyi!” Quaan’ın sözü Troy’a anlaşılabilir bir rahatlatma duygusu verdi, sanki bu dar dalda artık tek başına oturmuyordu. “Şimdi. Mithil vadisinde Habis’le karşılaştığınızda, yapmanız gereken onu güneye doğru zorlamak. Onu güney tepelerine doğru itin, ne kadar uzağa itebilirsiniz o kadar iyi. Ordusu tepelerde size saldırabilecek kadar yoğunlaşana dek vadiyi kapalı tutun. Sonra da arkınıza bakmadan doğrudan Kıyamet Uzleti’ne koşun.”

“Pahalıya malolacak.”

“Biz güneydeyken o ordunun kuzeye gitmesine izin vereceğimiz durumda olduğu kadar olmayacak.” Quaan başını ciddiyle salladı ve Troy devam etti, “Ve Habis’in bizden önce Kıyamet Uzleti’ne varması kadar da pahalıya malolmayacak. Başka türlü olabilecek her şeyden kaçınmalıyız. Eğer onu sekiz gün tutamazsanız, nerede olduğumuzu kestirip Kıyamet Uzleti yerine onu bize doğru çekmelisiniz. Son aşamada onu güneye doğru biz çekmeye çalışırız.”

Quaan tekrar başını salladı ve yüzündeki kırışıklıklar kasıldı. Troy onu rahatlatmak için, “Elbette,” dedi, “onu kendin altedip bizi tüm bu sıkıntıdan kurtarırsan daha iyi olur.”

Balçakağa karşılık verecek oldu, ama Efendi Verement lafını kesti. “Eğer istediğin buysa, isteğini yerine getirmeleri için yaşlı bir savaşçı ve Ranyhyn’i olmayan bir Efendiden başka birilerini seçmelisin.”

Troy tam yanıt verecekti ki Şadkaya tarafından ona doğru gelen atların toynak seslerini duydu. Artık güneş yükselmeye başlamıştı – ışık, Şelalelerin tepesinden akan mavi sularda dans ediyordu ve gözlerinin önündeki sis kalkmaya başlamıştı. Dönüp baktığında, Kanbekçisi Ruel’in ona doğru at üstünde geldiğini gördü.

Ruel, Ranyhyn’i bir elinin dokunuşuyla durdurdu ve yere inmeden konuştu, “Nişancı, Savaşocağı hazır. Yüce Efendi Elena seni bekliyor.”

“Geliyorum,” diye yanıtladı Troy ve tekrar Quaan’a döndü. Bir an Balçakağanın bakışları onunkilere güçlü bir karşılık verdiler. Duygusalılık ve kararlılık arasında bocalayarak mırıldandı, “Tanrı şahidim, benim için yapacaklarının hakkını vereceğim.” Mehryl’in sırtına atladı ve uzaklaştı.

O kadar hızlı hareket etmişti ki neredeyse Yelekağan Elem'e çarpıyordu. Kadın az bir uzaklıkta durmuş Troy'un Ranyhyn'e bir zarar vermiş olmasını bekler gibi Mehryl'i süzüyordu. Troy bineğini istemeden ona doğru sürmüştü. Ama tam Ranyhyn'i durdururken kadın da kenara çekilmişti.

Yelekağanın varlığı Troy'u şaşırttı. Onu selamladı ve konuşmasını bekledi. Kadının, gösterebileceği tüm nezaketi hak ettiğini düşünüyordu.

Yelekağan Mehryl'in burnunu sevgi dolu ellerle okşarken, bir yandan da bir şeyler açıklıyormuşcasına konuştu, "Sizin savaşınızda üzerime düşeni yaptım. Başka bir şey yapmayacağım. Yaşlıyım ve dinlenmeliyim. Sallarınızla Andelain'e gideceğim ve oradan eve yollanacağım."

"Çok iyi." Kadının sallardan birine binmesine izin vermemelik edemezdi, ama bunun Yelekağanın söylemek istediği şeyler için yalnızca bir hazırlık olduğunu hissetti.

Yoğun bir duraklamadan sonra kadın devam etti: "Buna artık ihtiyacım olmayacak." Sert bir hareketle saçındaki savaş ipini çözdü, tereddüt etti, sonra da ipi Troy'a uzattı. Yumuşak bir sesle, "Aramızda barış olsun," dedi.

Troy uygun bir tepki bulamadığından ipi kabul etti. Ama içine bir azap çöktü, kendini buna layık hissetmiyordu. İpi kemerine yerleştirdi ve serbest kalan elleriyle Yelekağana verebildiği en iyi Ra-eri selamını verdi.

Yelekağan da onu selamlayıp işine dönmesi için işaret etti. Ama Troy yola çıktığında kadın arkasından ünlledi, "Yüzükkağan Covenant'a söyle, Köpekdişkağan'ı yensin. Ranyhynler ona şahlандılar. Ona muhtaçlar. Onların düşmesine izin vermemeli." Sonra sisin içinde gözden kayboldu.

Aklına Covenant'ın gelmesi ağzında acı bir tat bıraktı ama bunu da göz ardı etti. Yanında Ruel'le birlikte, sağa sola emir yağdıran Quaan'ı geride bırakarak Mehryl'i canlı bir tırısı kaldırıp Şadkaya'nın kapılarına giden yola çıktı. Daha yoldayken günüşiği, görüşündeki son loşluğu da alıp götürdü. Kalenin yontularak yapılmış büyük duvarı görünür oldu; bu yeni ışıkla Kale parlak bir görkemle ışıldıyor, kendini yanında hem küçük hem de azimli hissetmesini sağlıyordu. Işıltının içerisinde, kendini Diyar için fedâ etme isteğinin gerçek derinliğini gördü. Artık sunduklarının yeterli olduğunu umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bir tek şey için Covenant'ı affedemiyordu. Bu da İnançsız'ın dövüşmeye karşı çıkmasıydı.

Son tepeyi de aştı ve Efendileri kapıların önünde Savaşocağının uzun, sıralı diziminin yukarısında toplanmış buldu.

Savaşocağının görüntüsü onu bir gurur dalgasına boğdu. Bu ordu ona aitti – şeklini kendi verdiği bir alet, kendi bileylediği ve nasıl kullanılacağını bildiği bir silahtı. Her savaşçı bir Ocağın içinde yerini bulmuş; her Ocak kendi Ocakortasının rüzgarla salınan sancağının çevresindeki yerini almıştı; ve otuz sekiz Ocakortası Efendiler Kalesi'nin dibine insanlardan oluşmuş bir pelerin gibi yayılmıştı. On beş binden fazla metal göğüs zırlı güneşin yükselelen ateşiyle aydınlanmışlardı.

Savaş ağalarının hepsi ve Ocakağalarının üçte biri dışında tüm savaşçılar yayandı. Atlı subaylar sancakları ve yürüyüş davullarının yanı sıra Savaşocağının içinde mesajları ve emirleri taşımakla da yükümlüydüler. Troy, ordusunun en çok gereksinim duyduğu şeyin hızlı bir iletişim yöntemi olduğunun şiddetle farkındaydı. Böyle bir kaynağı olmadan kendini itiraf edebileceğinden daha

savunmasız hissediyordu. Bunu telafi etmek için savaş sırasında bir yerden bir yere gidebilecek atlı haberciler ağı geliştirmişti. Ayrıca subaylarını karmaşık şifreli işaretler, işaret fişekleri ve flamlar konusunda da eğitmişti, böylece en azından bazı durumlarda mesajlar görülebilen yerlerden iletilebilecekti. Ama memnun değildi. Binlerce ama binlerce yaşam onun ellerindeydi. Emri altındakilere baktığında, bindiği dal rüzgarla daha bir sallanıyormuş gibi geldi.

Savaşocağından uzaklaştı ve kapıların önündeki atlı topluluğu inceledi. Yalnızca Trevor ve Loerya yoktular. Efendi Amatin ve Mhoram, yirmi Kanbekçisi, bir avuç Çerağban ve Çakılustası, Şadkaya'da bulunan tüm İlimmuhafızları ve Üstağa Amorine'le birlikte oradaydılar. Covenant Şadkaya'nın ufak tefek atlarından birinin üstünde *tutkan* bir eyerde oturuyordu. Va yanında Yüce Efendi duruyordu. Altın renkli Ranyhyn kısağı Myrha, Elena'yı her zamankinden daha çok özlü bir kadın kahraman gibi gösteriyordu, Berek'in kendisi için büyük savaşını verdiği efsanevi Kraliçe kadar soyluydu.

Covenant'a doğru eğilmiş, bedeninin her hattına yansımış, hürmet de denebilecek bir ilgiyle onu dinliyordu.

Manzara Troy'u kızdırdı.

Yüce Efendiye karşı kendi duyguları karmaşıktı: onları zahmetsizce sınıflandıramıyordu. Elena ona görmenin anlamını öğretten Efendiydi. Ve Troy görmeyi öğrendikçe ona Diyar'ı öğretmişti, onu Diyar'a öyle zarif bir hazla tanıştırmıştı ki Troy, Diyar'ı ve Yüce Efendi'yi bir arada düşünmeden edemiyordu, sanki tüm Diyar Elena'da özetlenmişti. Diyar'ın içinde bulunduğu tehlikeyi kavradığında ve gördüklerine hizmet etmenin yollarını aradığında düşüncelerini yaşama geçiren de oydu. Taktik becerisinin saklı kal-

miş değerini görmüş ve ona inanmıştı; sesine komuta gücünü katmıştı. Elena sayesinde şu anda büyük tehlike içeren emirler verebiliyor ve uğruna ölmekten çekinmeyeceği bir amaç için Savaşocağına önderlik ediyordu.

Yine de Covenant ona karşı duyarsız, ona karşı duygusuz görünüyordu. Adamın üzerinde yorgun bir ızdırabın halesi vardı. Sakalı tüm suratını karartmıştı, sanki kendi adına bir nebze inancı, hattâ zerre kadar inancı olmadığını vurgulamak istiyordu. Bir İnançsız, bir dinsiz gibi görünüyordu. Ve varlığı Yüce Efendiyi küçültüyor, Diyar'a özgü güzelliğini lekeliyordu.

Çeşitli hırçın düşünceler Troy'un aklından geldi geçti ama bir tanesi öncelikliydi. Hâlâ Covenant'a söylemek istediği bir şey daha vardı – Covenant'ın işine yarayacağından ya da yarayabileceğinden değil, kendisi Covenant'ın aklında bir şüphe bırakmak istemediğindendi.

Nişancı, Elena konuşmak için Mhoram'a dönene kadar bekledi. Sonra Mehryl'i Covenant'ın yanına çekti. Lafı dolandırmadan açıkça konuştu, “Yola çıkmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Divanda sana karşı konuştuğumu bilmeni istiyorum. Onlara Trell'in kızına ne yaptığını söyledim.” Covenant bir kaşını kaldırdı. Bir duraksamanın ardından, karşılık verdi, “O halde bunu zaten bildiklerini öğrenmişsinizdir.”

“Evet.” Bir an Covenant'ın bunu nasıl bildiğini merak etti. Ardından konuşmasını sürdürdü: “Dolayısıyla sana neden katlandıklarını bilmek istedim. Ellerinde endişelenmeleri gereken Habis varken, insanları düzeltmek için zaman ve güç harcamayı göze alamayacaklarını anlattım.”

“Onlar ne dediler?”

“Senin için bahaneler ürettiler. Tüm suçların yalnızca kötü in-

sanlar tarafından işlenmediğini söylediler. Bazen iyi bir insanın ruhundaki ızdırap yüzünden fenalık yaptığını anlattılar. Trell gibi. Ve Mhoram bana İnançsızlığının kılıcının çift ağızlı olduğunu anlattı.”

“Ve bu seni şaşırtıyor mu?”

“Evet! Onlara...”

“Bunu tahmin etmeliydin. Şu Barış Yemini’nin ne olduğunu sanıyordun ki? Cüzzamlıları –Kevin’i, Trell’i– affetmek için verilmiş bir söz. Sanki affedilmek bir cüzzamlının ya da bir suçlunun işine yarayacak tek şeymiş gibi.”

Troy Covenant’ın gri, kuru yüzüne baktı. Adamın sesi kafasını karıştırmıştı. Sözleri sert hattâ alaycıydı, ama arkalarında duymayı beklemediği bir acı tınısı, bir kendi kendini yargılama vardı. Bir kez daha İnançsız’ın aptalca inatçılığına duyduğu kızgınlıkla Covenant’ın azabının büyüklüğüne duyduğu hayret arasında bocalıyordu. Anlamsız bir utanç özür dilemesi gerektiğini söylüyordu. Ama kendini o kadar ileri gitmeye zorlayamazdı. Onun yerine merhamet yüklü bir iç geçirmeyle yetindi, sonra da, “Mhoram da sana karşı sabırlı olmamı önermişti,” dedi, “Sabır. Keşke biraz sabırlı olsaydım. Doğrusu şu ki...”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Covenant. “Doğrusu şu ki tüm bu sorumluluğun ne kadar berbat olduğunu anlamaya başlıyorsun. Kendini başarısız hissetmeye başladığında bana haber ver. Karşılıklı birbirimize acırız.”

Bu Troy’u kışkırttı. “Başarısız olmayacağım!” diye çıkıştı.

Covenant muğlak bir ifadeyle yüzünü ekşitti. “O zaman başladığında bana haber ver de seni tebrik edeyim.”

Büyük bir çabayla Troy kızgınlığını bastırdı. Hiç de Covenant’ı hoş görecektir havada değildi, ama İnançsız’dan ziyade kendi, ve

Elena'nın, hatınna, "Covenant," dedi, "sorununun ne olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Ama eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa yaparım."

Covenant gözlerinin içine bakmadı. İnancsız kendi kendine alay ederek mırıldandı, "Herhalde buna ihtiyacım olacak."

Troy omuz silkti. Mehryl'i Ustağa Amordine'e yönlendirmek için gitmek istediği tarafa doğru ağırlığını verdi. Ama sonra Ocak-kulu Tohrm'un Kalenin kapısından hızlı adımlarla onlara doğru geldiğini gördü. Mehryl'i durdurdu ve Çakılustasını bekledi.

Tohrm bineklerin arasına girdiğinde her ikisini de selamlayıp Covenant'a döndü. "Başefendi, konuşabilir miyim?" derken ifadesinin alışılmış neşeliliği ölçülü bir havayla perdelenmişti.

Covenant çatık kaşlarının altından ona dik dik baktı, ama itiraz etmedi.

Kısa bir duraklamadan sonra Tohrm, "Az sonra Şadkaya'dan ayrılacaksınız," dedi, "ve yeniden dönmeniz için bir kırk yıl daha geçmesi gerekebilir. Belki ben kırk yıl daha yaşarım ama bu çok belirsiz. Ve halen size borçluyum. Başefendi Covenant, size bir armağan verebilir miyim?"

Cübbesinin içine uzanarak, pürüzsüz, bir tarafı meyilli avuç kadar bir taş çıkardı. Taşın görüntüsü Nişancıyı afallattı. Şeffafmış gibi bir izlenim veriyordu ama içini göremiyordu; Tohrm'un elinin, havanın ve yerin görünür yapısı üzerindeki bir delikten gözle görülmemiş derinliklere açılıyormuş gibi görünüyordu.

Covenant şaşkınlık içerisinde sordu, "Bu nedir?"

"*Orcrest*, Toprağın kalbi olan Tek Taş'ın ender parçalarından biri. İçi Toprakgücüyle dolu ve sizin pek çok şekilde işinize yarayabilir. Kabul eder misiniz?"

Covenant, Tohrm'un hediyesinin gaddarca bir yanı varmış gi-

bi *orcreste* baktı. “Onu istemiyorum.”

“İstedığınız için bunu size vermiyorum,” dedi Tohrm. Beyaz altın sizde ve benden gelecek armağanlara ihtiyacı yok. Hayır, bunu, kendisini ıyıp bitiren alevlerden kurtardığınız eski dostum Birinair’e saygımdan sunuyorum. Cesur bir davranışa duyduğum minnetten sunuyorum.”

“Cesur mu?” diyerek boğuk bir sesle homurdandı Covenant. “Bunu onun için yapmadım. Bunu bilmiyor musun?”

“Bu hareket sizin tarafınızdan yapıldı. Diyar’da hiç kimse böyle bir şey yapamaz. Bunu kabul edecek misiniz?”

Covenant ağır ağır uzandı ve taşı aldı. Sol eli taşın üzerine kapılırken taş renk değiştirip, nikah yüzüğünün beyaz ışıltısına dönmüştü. Bunu görür görmez taşı alelacele pantolonunun ceplerinden birine tıktı. Sonra boğazını temizleyip, “Eğer...” dedi, “eğer fırsatım olursa bunu sana geri vereceğim.”

Tohrm sırttı. “Nezaket kaynağından içilmiş bir yudum dağ suyu gibidir. Başefendi, kalbim diyor ki çatık kaşların ardında siz şaşılacak derecede nazik birisiniz.”

“Şimdi de benimle alay ediyorsun,” diye somurtarak karşılık verdi Covenant.

Ocaklı buna büyük bir şakaymış gibi kahkahalarla güldü. Şen şakrak bir hareketle Kale’ye girmek üzere uzaklaştı.

Nişancı Troy yüzünü ekşitti. Şadkaya’daki herkes Covenant’da kendisinin algılayamadığı bir şey görüyormuş gibiydi. Bu düşünceden kurtulmak için Mehryl’i Covenant’ın yanından uzaklaştırıp ordusuna doğru sürdü.

Tepeden aşağı inmeye başlamıştı ki Üstağa Amordine yanına geldi ve birlikte bir süreyi davulları taşıyan atlı Ocakağalarıyla konuşarak geçirdiler. Troy tutmalarını istediği yürüyüş düzenini on-

lara açıkladı ve onu ezbere bildiklerinden emin oldu. Bu ritim onları çalıştırdığı ritimden daha hızlıydı ve ordunun oyalanmasını istemiyordu. Aklının bir köşesinde yürüyüşün başlamasını engelleyen gecikmeye kızıyordu. Güneş çoktan doğmuştu; Savaşocağı şafağı kaçırmıştı.

Üstağayla önlerindeki araziye tartışırken birliklerin içerisinde bir çalkalanma oldu. Tüm savaşçılar büyük Kaleye döndüler. Efendiler Trevor ve Loerya sonunda gelmişlerdi.

Şadkaya'nın kapılarını koruyan kuledeydiler. Aralarında mavi bir kumaş topu tutuyorlardı.

Efendiler yerlerini alırken Kale sakinleri güney duvarda belirmeye başladılar. Balkonlara ve barbatalara heyecanla doluştular, pencereleri doldurdular, yaylanın kenarına toplandılar. Sesleri ümit dolu geliyordu.

Amorine'i orduyla bırakarak Nişancı Troy Efendilerin yanında yerini almak üzere tepeye geri çıktı, bu sırada Trevor ve Loerya kulenin üzerindeki uzun bayrak direğinin yanında bir şeyler yapıyorlardı. Birden kanı heyecanla kaydadı, bir savaş narası atmak, Garazkar'a açıkça meydan okumak istedi.

Trevor ve Loerya hazır olduklarında Yüce Efendi Elena'ya el salladılar. İşaretleriyle Elena, Myrha'ya elleriyle dokundu ve yandaki atlılardan dörtlüye uzaklaştı. Az ötede, Kalenin duvarıyla Savaşocağının ana bölümünün arasında bir yerde durdu. Yasa Asası'nı başının üzerine kaldırmış, Myrha'ya dar bir çember çizdirirken savaşçılara ve Şadkaya sakinlerine haykırdı, "Selam olsun!" Berrak sesi kayalardan boru sesi gibi yankılandı ve sayısız sestten oluşan tüyler ürpertici bir haykırış hemen üstüne çinladı:

"Selam olsun!"

"Dostlarım, Diyar halkı!" diye ünledi Yüce Efendi, "zaman gel-

di. Savaş geldi çattı ve biz onunla yüzleşmeye gidiyoruz. Duyun beni, hepiniz! Ben Yüce Efendi, Yasa Asası'nın taşıyıcısıyım, kendimi Diyar'a hizmete adanmış, yemin etmişim. Benim isteğim üzerine Boz Katil'le savaşa gidiyoruz – Toprak uğruna, onun gücüyle boy ölçüşeceğiz. Duyun beni! Ben, Lena kızı Elena; size, Korkmayın, diyorum. Yüreğiniz kuvvetli, eliniz cesur olsun. Eğer gücümüz el veriyorsa, galip çıkacağız!”

Asayı yukarıda tutarak sabah güneşini yakaladı. Saçları başında bir çelenk gibi ışıldıyordu ve altın renkli Ranyhyn onu başlatan güne bir adanmış gibi taşıyordu. Bir an Yüce Efendi bir kurbanmış gibi göründü ve Troy, onu kaybetmekten duyduğu korkuyla neredeyse boğulur gibi oldu. Fakat Şadkaya halkına hitap ederken kadının sesindeki dürüst çınlamada kurban edilmekle ilgili bir şey yoktu.

“Yanılıya düşmeyin. Tehlike ürkütücü – çağımızın en büyük tehlikesi. Gördüğümüz, duyduğumuz ya da hissettiğimiz her şey yitip gidebilir. Eğer hayatta kalacaksak, eğer Diyar hayatta kalacaksa, yaşamı Garazkar'ın elinden çekip almalıyız. Bu, bizden önceki Eski Efendiler'in üstesinden gelemediği bir görev.

“Ama size söylüyorum, korkmayın! Önümüzdeki savaş bizim büyük sınavımız, ruhumuzun ölçüsü. Sevdiği her şeyi yok eden Kutbozumunu tamamen geri çevirmek için fırsatımız. Kıyametin özünden cesaret, hizmet ve sadakat şekillendirmek için bir fırsat. Başarısız olsak bile umutsuzluğa kapılmayacağız.

“Yine de inanıyorum ki başarısız olmayacağız.” Asayı bir eline alarak göğe doğrulttu ve Asanın bir ucundan parlak bir ateş püskürdü. “Dinleyin, hepiniz!” diye haykırdı. “Savaş Zamanına İthafı dinleyin!” Sonra ağzını açtı ve davulların azmiyle çarpan bir türkü tutturdı.

Dostlar! yoldaşlar!
Diyar'ın gururlu halkı!
Savaş geldi çattı;
kan ve acı ve vahşet kapımızda.
Birlikte geçeceğiz ölüm sınavını.

Dostlar ve yoldaşlar,
Barışı hatırlayın!
Her nefeste Yemini tekrarlayın.
Her şey bitene, Zaman kurtulana dek,
Göstermeyeceğiz çaresizlik ve öfke,
ne nefret ne kin ne katliam,
ne de Diyar üstüne bir Kutbozumu.
Savaşımız ıslah edecek, yeniden yapacak...
Toprak'ı nefretten arındıracak;
sağlık, ev, taş ve ağaç için,
güzelliğın goncası, ısıltısı için
ve berrak, aydınlık ırmaklar için
vuracağız;
ne de vaz geçeceğiz,
başlarımızı külde ateşte yitirmeyecek,
inancı, yüreğı, umudu, gücü bırakmayacağız.

Vuracağız
temizlenene dek Diyar kusurdan azaptan,
ve güvenimiz pek kalacak.
Kötülük üzerine umutsuzluk kusmasını!
Hatırlayın Barışı:
ölüme göğüs gerin!

Bizler Diyar'ı şerefle esirgeyenleriz!

Bitirdiğinde Myrha'yı döndürüp gözetleme kulesinin karşısında durdu. Gökyüzüne doğru Yasa Asası'ndan çatırdayan, dallanan, büyük bir yıldırım savurdu. Bu işareti aldığı anda Efendi Loer-ya elindeki kumaş topunu havaya attı ve Efendi Trevor bayrak direğinin iplerine kuvvetle asıldı. Şadkaya'nın meydan okuyan savaş sancağı dağ rüzgarıyla şaklayarak açıldı. Onu çeken Efendilerin iki katı uzunluğunda, devasa bir bayraktır. Yüce Efendinin Ale-mi gibi parlak mavi bir renge sahipti ve üzerinde simsiyah bir huzme bulunuyordu. Sancak dalgalanıp salındıkça Savaşocağın-dan güçlü bir tezahürat yükseldi ve Şadkaya'nın hınca hınç du-varlarında tekrarlandı.

Yüce Efendi Elena Asayı bir an alevli tuttu. Hemen ardından güç gösterisini kesti. Bağırışlar yatıştıkça bir arada duran atlılara baktı ve kararlılıkla ünledi, "Nişancı Hile Troy! Başlayalım!"

Zaman kaybetmeden Troy Mehryl'i sıçrar adım Savaşocağına doğru sürdü. Atlıların önünde tek başına durduğunda komutan yardımcısına selam verdi ve heyecanını bastırmak için alçak sesle konuştu, "Üstağa Amordine, başlayabilirsiniz."

Kadın selama karşılık verip atını birliklere doğru döndürdü.

"Savaşocağı!" diye bağırıldı. "Dikkat!"

Geniş bir dalgalanmayla savaşçılar hazırola geçitler.

"Davulcular, hazır!"

Adım sayıcılar bagetlerini kaldırdılar. Üstağa sağ yumruğunu havaya kaldırdığında bagetlerini davullarına indirip Troy'un onlara öğrettiği ritmi hep birlikte çalmaya başladılar.

"Savaşçılar, ileri!"

Üstağa emri verirken yumruğunu aşağı çekti. On altı bine ya-

kın savaşçı davulların ahengiyle uyumlu bir biçimde harekete geçtiler.

Troy yürüyüşlerindeki keskinliği boğazına düğümlenen bir gürültüyle seyretti. Amordine'in yanında ordusuyla birlikte nehir aşağı ilerledi.

Atlıların kalanı hemen arkasından geliyorlardı. Hep birlikte Savaşocağına uyum sağlayarak şadkaya'nın yüksek güney duvarının altından batıya doğnu yürüdüler.

Maerl'in Kaya Bahçeleri

Atlılar ve yürüyüşteki Savaşocağı, hep birlikte, gölün biraz güneyinden Ak Irmak'ı aşan geniş taş köprüye doğru yoldan ilerlediler. Köprüyü geçerlerken göldeki atlılardan ve sal yapanlardan yüreklendirici nidalar yükseldi; ama Nişancı Troy o tarafa bakmadı. Köprünün yüksek noktasından ırmak aşağı baktı: oradan Balçakağa Quaan'ın ilk iki Ocakortasının son sallarının bir kıvrımı alıp gözden kayboluşlarını görebiliyordu. Troy'un ordusunun yalnızca küçük bir bölümüydüler, ama önemleri büyüktü. Onun emirleri doğrultusunda yaşamlarını tehlikeye atıyorlardı ve Diyar'ın yazgısı onlarla birlikte gidiyordu. Gurur ve ürpermeyle gidene kadar arkalarından baktı, onlara ayırdığı vahşetin kendilerine düşen payını almaya gidiyorlardı. Ardından köprüyü özensizce geçti.

Köprüden sonra yol güneye doğru döndü ve Şadkaya'yla Toğrurkoruğ arasında kalan zorlu otlaklara doğru kıvrıla kıvrıla devam ederek Kale yaylasından uzaklaşmaya başladı. Tepelerin etekleri arasında ilerlerken Troy, Savaşocağının *lillianrill* ve *rbadhamaerl*lerden tam destek aldığından emin olmak için onlarla birlikte gelen Çerağbanları ve Çakılustalarını saydı. Bunu yaparken at üstünde ve diğer atlıların arkasından gelen fazladan bir Çakılustası gözüne ilişti.

Trell.

Güçlü Çakılustası diğerlerinin arkasından geliyor, ama yüzünü ya da varlığını gizlemek için bir çaba göstermiyordu. Adamın görüntüsü Troy'u biraz kaygılandırdı. Durup Yüce Efendi'yi bekledi. Yanından geçen diğer atlıları işaret ederek alçak bir sesle Elena'yla konuştu, "Onun da bizle geldiğini biliyor muydun? Senin için bir sakıncası yok mu?" Yüce Efendi Elena'nın sorgu dolu bakışlarına Troy başıyla Trell'i göstererek yanıt verdi.

Covenant da Elena'yla birlikte durmuştu ve Troy'un başını sallayışını görünce arkasına bakmak için döndü. Çakılustasını gördüğünde boğazından bir inleme yükseldi.

Atlıların çoğu artık Elena'yı, Troy'u ve Covenant'ı geçmişlerdi ve Trell'ün kendisini seyrettiğini açıkça görebiliyordu. Yirmi beş metre kadar ötede olduğu yerde durdu ve Covenant'ın bakışlarına duyulu, incinmiş bakışlarla karşılık verdi.

Bir an yerlerinde kalıp birbirlerini dikkatle süzdüler. Sonra Covenant mırıltılı bir küfür savurdu, atının yularını kavradı ve yoldan yukarı Trell'e doğru gitti.

Bannor İnançsız'ın arkasından gidecek oldu ama Yüce Efendi Elena hızlı bir el hareketiyle onu durdurdu. "Korunmaya ihtiyacı yok," dedi alçak sesle. "Kuşku duyarak Trell'i gücendirmeyin."

Covenant Trell'in karşısında durdu ve iki adam birbirlerine dik dik baktılar. Sonra Covenant bir şey söyledi. Troy ne dediğini duyamamıştı ama Çakılustası kenarları kızarmış gözlerle ona karşılık verdi. Tüniğinin altında Trell'in göğsü soluk soluğa kalmış gibi inip kalkıyordu. Onun yanıtı da duyulamayacak kadar alçaktı.

Trell'in kollarında harekete geçmek isteyen bir şiddet vardı; Troy bunu görebiliyordu. Elena'nın Covenant'ın emniyetinde olduğu savını anlayamıyordu. Seyrederken Yüce Efendiye fısıldadı,

“Covenant ne dedi?”

Elena yanılmış olamazmış gibi yanıtladı, “Başefendi bana zarar vermeyeceğine söz veriyor.”

Bu Troy’u şaşırttı. Covenant’ın Trell’e neden böyle bir güvence verdiğini bilmek istedi ama Elena’ya onunla Trell arasındaki ilişkiyi sormanın bir yolunu bulamadı. Onun yerine, “Trell’in yanıtı ne oldu?” diye sordu.

“Trell bu söze inanmıyor.”

Troy sessizce Trell’i sağduyusu için tebrik etti.

Hemen ardından Covenant atını sert bir çekmeyle hareketlendirdi ve hayvanı yoldan aşağı tırıs koşturarak geri geldi. Boştaki eli ısrarla sakalına asılıyordu. Elena’ya bakmadan, kendini savunmak istermişcesine omuzlarını silkip konuştu, “Eh, hakkı var.” Sonra diğer atlılara yetişebilmek için bineğini hızlandırdı.

Troy Trell’i beklemek istiyordu ama Yüce Efendi Covenant’ın peşinden giderken onu da kararlı bir biçimde yanında götürdü. Çakılustasına duyduğu saygıdan Troy arkasına bakmadı.

Ancak Savaşocağı öğleyin yemek ve dinlenme için durduğunda Troy, Trell’in diğer *rhadbamaer*lerle yemek yediğini gördü.

O ana dek ordu tepelerin arasından sıyrılmış Ak Irmak’ın batısındaki daha rahat düzlüklere gelmişti. Troy katettikleri yolu hesapladı ve onu seçtiği yürüyüş düzeni için bir başlangıç ölçüsü olarak kullandı. Şu ana dek ritim uygun görünüyordu. Ama günlük yürüyüşleri etkileyen çok unsur vardı. Nişancı öğleden sonranın bir kısmını Ustağa Amordine’le geçirip, dinlenme sürelerinin ve sıklıklarının, arazi, katedilen yol, erzak durumu gibi değişkenlerle nasıl bağdaştırılabileceğini tartıştı. Amordine’i orada olamayacağı zamanlar için hazırlamak istiyordu.

Troy savaş planlarıyla ilgili konuşmaktan memnundu; gözle

görüldür bir güzelliğe sahip bir esermiş gibi bununla gurur duyuyordu. Geleneksel olarak yenilen taraf Kıyamet Uzleti'ne kaçırdı, ama Troy'un amacı orayı bir zafer alanına dönüştürmektir. Yalnızca kör bir adamın geliştirebileceği taktik bir darbe türünden gözükmeye bir plan yapmıştı. Ama bir süre sonra Amorine Savaşoğlunu göstererek ve sertçe konuşarak buna karşılık verdi. "Bu düzende bir gün yürümek büyük bir olay değil. Hattâ beş gün bile iyi bir savaşçıyı sıkıntıya sokmaz. Ama yirmi ya da otuz gün – bu kadar sürede bu düzen öldürebilir."

"Biliyorum," diye dikkatle yanıtladı Troy. Korkusu yeniden üzerine çöküvermişti. "Ama başka seçeneğimiz yok. Bu hızla bile, bize istediğimiz zamanı kazandırmak için fazlasıyla savaşçı ve Kanbekçisi ölecek."

"Seni duyuyorum," dedi Amorine hırıltılı bir sesle. "Yürüyüş hızını koruyoruz."

Ordu geceleme için durduğunda Mhoram, Elena ve Amatin savaşçıları yüreklendirmek için şarkılar söyleyerek ve neşeli Dev öyküleri anlatarak parlak kamp ateşlerinin arasında dolaşıyorlar. Troy onları seyrederken, Efendilerin Savaşoğlunun moralini yükseltmekte tekrar Amorine'e yardım edebilmelerinden önce uzun günler geçeceğini üzümlere hissetti.

Ama ayrılık kaçınılmazdı. Yüce Efendi Elena'nın İlim Meclisi'ni ziyaret etmek için pek çok nedeni vardı. Ama Şadkoru yolun dışındaydı ve eklenen uzaklık yürüyen savaşçılar için engelleyici olurdu. Bu yüzden ertesi öğleden sonra Efendilerle Savaşoğlunun yolları ayrıldı. Covenant ve Troy'un eşliğinde üç Efendi, yirmi Kanbekçisi ve İlimmuhafızları Toğrukoruğ ve Şadkoru'ya giden yoldan güneybatıya döndüler. Ve Ustağa Amorine de atlı Çerağbanları ve Çakılustalanyla birlikte Savaşoğlunu güney yönünde,

neredeyse düz bir doğrultuda Kıyamet Uzleti'ne doğru götürdü.

Troy'un İlim Meclisi'nde kendi işi vardı ve Amordine'i ordunun başında bırakmak zorunda kalmıştı. O öğleden sonra, ağır ağır doğuya doğru kayan yağmur bulutlarıyla güz göğü karardı. Ustağaya son talimatlarını verirken görüşü buğulanmış, uğursuz bir pusun içinden bakmak zorunda kalmıştı. "Yürüyüş hızını koru," diyerek kısa kesti. "Boz Nehri geçtikten sonraki kolay zeminde daha da hızlandır. Eğer Yüce Efendinin gönderdiği Kanbekçileri görevlerini yerine getirebildilerse yol üstünde yeterince erzak olması gerekir. Orta Ovalarda size yetişeceğiz." Amordine'in karşılaştacağı zorlukların bilinciyle Nişancının sesi iyice katılmıştı.

Amordine olgun kararlılığını gösteren bir baş hareketiyle onayladı. Yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. Troy'un görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki Savaşocağı yığınını oluşturan bireyleri artık tek tek seçemiyordu. Ustağaya sıkı bir selam çaktı ve Amordine yolla beraber kıvrılan savaşçıları komuta etmek üzere ayrıldı.

Efendiler ve İlimmuhafızları yüreklendirici naralar attılar ama Troy onlara katılmadı. Mehryl'i çıplak, alçak tepenin üzerine çıkardı ve siyah kılıcını yağın yağmura doğrultulmuş, tüm ordusu sisin içerisinde ilerleyen bir gölge gibi önünden geçerken orada durdu. Kendi kendine Savaşocağının onsuz savaşa gitmediğini yeniden onlara katılana kadar savaşçıların yalnızca yürüyeceğini tekrarlardı. Ama bu düşünce onu rahatlatmadı. Savaşocağı onun aracı, Diyar'a hizmet etmesinin yoluydu; diğerlerinin yanına döndüğünde kendini hantal, dağılmış, neredeyse parça parça olmuş hissediyordu, sanki sadece Ranyhyn'in becerisi onu ayakta tutuyordu. Yolun kalanını bir körün aşına olduğu yalnızlığa bürünmüş olarak sürdürdü.

Yağmur akşama kadar, tüm gece boyunca ve ertesi günün ço-

ğunda da atıştırmayı sürdürdü. Üst üste yığılmış bulutların kalınlığına karşın sert yağmıyordu; ama genişliğini uzak tutuyor, görüşünü kapayarak Troy'a azap çektiyordu. Gecenin bir yarısında sarılmış çarşaflar gibi üzerine yapışmış ıslak battaniyelerin içinde uyurken, Kıyamet Uzleti'nde savaş başladığında havanın kapalı olacağı gibi ilkel, olgunluğa ermemiş bir kanaatle uykusundan fırladı. Ah, bir görebilseydi!

Karamsarlık dolu uyandı ve sonunda yağmur bulutları doğuya kayıp güneşi ona geri verene kadar da olağan güvenine kavuşamadı.

Ertesi gün kuşluk saatinden önce Efendilerin birliği Maerl Irmağını gördü. Savaşocağından ayrıldıklarından beri hızlı yol alıyorlardı ve Toğrukoruğ'un kuzey sınırı olan ırmağa ulaştıklarında Şadkoru'ya giden yolu yarılamışlardı. Maerl, Garp Dağları'nın yükseklerinden kayıyor ve önce kuzeydoğuya, sonra Boz Nehir'le birleşene kadar güneydoğuya gidip, orada Boz Nehir'in bir parçası olduktan sonra doğuya Ruhlarercinci'ne doğru akıyordu. Maerl'in ötesinde Efendilerin Kutbozumunun ve savaşın yıkımını iyileştirme çabalarını yoğunlaştırdıkları bölge yatıyordu.

Toğrukoruğ, Diyarıkan Kevin'in son yıllarından, yeni Efendilerin Kutbozumundan sonra ilk hizmet yeminini edip onu yeniden adlandırdıkları zamana kadar Töğnek Tüzlüğü, Çarpılmış Taş, olarak adlandırılırdı. O zamanlar bu bölge bütünüyle harap olmuş ve çorak kalmıştı. Efendiler ve Garazkar arasındaki son büyük savaş burada gerçekleşmiş ve orayı yanmış, yıkılmış, kavrulmuş kanla vıcık vıcık olmuş, neredeyse topraksız bırakmıştı. Bazı eski öykülerin anlattığına göre Töğnek Tüzlüğü son savaştan sonra yüz yıl boyunca duman tütmeyi ve feryat figan etmeyi sürdürmüştü. Ve kırk yıl önce Maerl Irmağı hâlâ sürüklenmiş ve ve-

rimsiz çamurla dolu akıyordu.

Ama akıntıda artık yalnızca az bir miktar lığ kalmıştı. Anlamalarındaki tüm sınırlamalara rağmen Efendiler zarar görmüş toprağı terbiye etmekle ilgili İkinci Mühür'den çok şey öğrenmişlerdi ve bugün Maerl, kirliliğinden geriye yalnızca önemsiz bir pus taşıyordu. Geçen yüzyıllar boyunca oluşan toprak kayması nedeniyle yerde bir yarık gibi duran bir koyaktan akıyordu. Ama koyağın kenarları kökleri derinde otlar ve çalılarla nazikçe bezenmişti ve sağlıklı ağaçlar dallarını bu geniş oluktan dışarı uzatmışlardı.

Maerl yeniden canlanmıştı.

Birlik koyağın kenarından içine bakıp mutluluk dolu bir anın tadını çıkararak durdu. Elena, Mhoram ve Amatin birlikte Efendiler yemininin bir kısmını alçak sesle okudular. Ardından tepeden aşağı dörtnala inip yolun suya girdiğı yerden geçtiklerinde, Ranyhynlerin ve atların toynakları Toğrukoruğ'a girerlerken suları gürültülü bir neşeyle sıçrattılar.

Bu bölge Garp Dağları ve Maerl, Boz ve Rill ırmakları arasında uzanıyordu. Bu sınırlar içerisinde Efendilerin gösterdiği özenin etkisi her yerde, her şeyde görülüyordu. Nesiller boyunca Efendiler Çarpılmış Taşı sağlıklı bir koruluğa, ormanlar, dereler ve meralar dolu geniş tepelik bir alana dönüştürmüşlerdi. Tüm ot kaplı bayırlar küçük mavi ve sarı çiçeklerle capcanlıydı. Atlıların güneyine ve batısına doğru fersahlar boyunca göz alabildiğine *alihantha* ve yüksek otların arasında her tarafı altın yapraklı Yaldız ağaçları, kirazlar, elmalar, ak ılımlarlar, muazzam meşeler, kara ağaçlar ve güzün zerafetiyle taçlanmış akçaağaçlar ve nice başka ağaçlarla kaplıydı. Ve savaştan sonra yıllarca patlamalar ve savaş çığlıklarıyla yankılanmış hava artık o kadar açık ve temizdi ki kuş civıltılarıyla ısıldıyor gibi görünüyordu.

Görebilmeye başladığında Troy'un ilk gördüğü şey buydu; görmenin anlamını öğretmek için Elena burayı kullanmıştı.

Parlak günışığının altında ve Melhryl'in sırtında Toğrükoruğ'un aydınlık ortamına girerken, kendini uzun süredir hissettiğinden daha tasasız hissediyordu.

Efendiler birliği ikinci vakti yol alırken çevrelerindeki arazi değişti. Çimenlerin ve ağaçların arasında yuvarlanmış kaya yığınları belirmeye başladı; atlılardan kat kat uzun kaba taşlar başlarını yerden dışarı uzatıyorlardı ve her yer üzerlerini yosun ve ot bürümüş daha küçük taşlarla kaplıydı. Kısa süre sonra birlik parçalanmış bir dağdan, Töğnek Tüzlüğü'nün tepeleri arasında yükselen ve muazzam bir gücün parça parça ettiği yüksek bir zirveden kalan kadim molozların arasında yol alıyormuş gibiydi.

Maerl'in kaya bahçelerine yaklaşıyorlardı.

Troy bahçeleri inceleyecek zamanı hiç yaratmamıştı, ama *rhada-hamaerl*n en iyi *suru-pa-maerl* Zanaatkarlarının en cüretli eserlerini çıkardıkları yer olduğunu biliyordu. Geçen birkaç yıl içerisinde yerden fırlamış kayaların arasında uzanan yoldan pek çok kez geçmiş olsa da bahçelerin nereden başladığını bilemiyordu. Otların arasında yatan ya da aralarından çıkan kayaların sayılarının düzenli artması dışında, birlik geniş bir vadinin üzerindeki bir tepeyi aşana kadar ne belirgin bir değişim ne de bir sınır görebilmişti. En azından o zaman bahçelerden birine geldiğinden emin oldu.

Vadiye bakan uzun yüksek yamacın çoğu yoğun bir biçimde taşlarla kaplıydı, sanki bir zamanlar parçalanmış kadim tepenin kalbi burasıydı. Kayalar her tarafta kümelenmiş kabartılar oluşturunuyorlar, büyük yığınlar ya da devasa tek parça bir kaya şeklinde yerden yükseliyorlardı, o kadar ki dik yamaçtaki tek açık yer üzerinde gittikleri yolu.

Bu kayalardan ve taşlardan hiçbirini herhangi bir şekilde ne cilanmış, ne kesilmiş, ne de şekillendirilmişlerdi, ancak yer yer tek tük taşlar ve taş öbeklerinin üzerinden yosunlar ve otlar temizlenmiş gibiydi. Ve hepsi de doğal tuhaflıkları yüzünden seçilmiş gibiydiler. Yerin üstünde durmak yerine, açık hava solumaktan coşmuş ya da dehşete düşmüş bir ilkel adam kalabalığının çılgınlığıyla yerden çıkmış, parça parça olmuş, çatılmış ve çömelmiş, yarılmış, şahlanmış, sinmiş ve savrulmuşlardı. Yol vadiye doğru giderken, gösterişli bir ormanın içinde yitmişcesine tuhaf şekillerin arasında geziniyordu, bu yüzden aşağı doğru indikçe atlılar sürekli, bir azap dolu şekilden diğerinin gölgesine geçiyorlardı.

Troy, yamaçta gördüğü karmaşık tansığın doğal olmadığını biliyordu; anlayamadığı bir nedenle insanlar tarafından yapılmışlardı.

Önceki yolculuklarında hiç bunların önemini soracak kadar bahçelerle ilgilenmemişti. Ama şimdi Yüce Efendi Elena yapılan işlere uzaktan bakmayı önerdiğinde karşı çıkmadı. Vadinin çimen kaplı tabanının diğer yakasında karşısındakine göre daha dik ve daha yüksek bir tepe daha vardı. Yol sola döndü ve daha yalın kalan tepeyi umursamayarak vadi tabanı boyunca devam etti. Elena bahçelere yukarıdan bakmak için birliğin bu tepayı çıkmasını önerdi.

Genel olarak herkese hitaben konuşuyordu ama gözleri Covenant'ın üzerindeydi. Adam belli belirsiz bir omuz silkmeyle razı olduğunu gösterince Yüce Efendi buna tüm birliğin isteğini ifade etmiş gibi karşılık verdi.

Tepenin ön yamacı atlar için çok dikti, bu nedenle sağa döndüler ve çevresinden dolanıp arkasından tepayı çıkabilmek için atlarını vadi boyunca sürdüler. Atların üstünde giderlerken Troy hafif bir beklentiyle doldu. Yüce Efendinin manzarayı Covenant'a

göstermekteki hevesi orayı önemli kılıyordu. Mhoram'ın onu neredeyse kolundan tutup sürükleyene kadar ilgilenmediği, aralarında Armağanlar Salonu da olan diğer sürprizleri hatırladı.

En üstte tepe çıkıntı yapıp, çıplak, daha küçük bir tepeye dönüştüyordu. Atlılar atlarını geride bıraktılar ve son kısmı yayan çıktılar. Elena'nın heyecanını paylaşarak hızlı hareket ediyorlardı ve kısa sürede zirveye ulaştılar.

Vadinin karşısında kaya bahçesi bir kaya kabartması gibi önlerine seriliydi. Bu uzaklıktan karman çorman olmuş tüm kayaların tek bir şekil oluşturduğunu görebiliyorlardı.

Bahçeyi yapanlar azap dolu taşlardan geniş bir surat oluşturmuşlardı – yamru yumru ve çarpılmış hataları olan kaba bir çehre. Kayaların düzensizliği yüzü daha da yaralı ve eğilmiş gösteriyordu; gözleri derin yaralar gibi pürüzlüydü ve yol ortasından amaçsız bir yara izi gibi geçip gidiyordu. Tüm bunlara rağmen yüze, sonsuz bir neşe dolu bir sırıtış yayılmıştı. Beklenmedik bu manzarayla Troy küçük, mutlu bir kahkaha patlattı.

Her ne kadar Efendiler ve İlimmuhafızları bahçeye açıkça aşına olsalar da, hepsinin de yüzünde neşeli bir ifade vardı, sanki sergilenen şen sırıtış bulaşıcıydı. Yüce Efendi Elena bir mutluluk dalgasını içinde tutmak için ellerini birbirine kenetledi ve Efendi Mhoram'ın gözleri ince bir hazla ışıldadı. Bir tek Covenant ne gülümsüyor, ne başını sallıyor, ne de bir mutluluk ifadesi takınıyordu. Yüzü bir gemi enkazı kadar tükenmişti. Gözlerinde sabırsız, bezgin bir ifade vardı ve sağ eli eksik iki parmağını vurgulayacak biçimde yüzüğüyle oynuyordu. Kısa bir zaman sonra birliğin mırıltıları arasından homurdandı, "Eh, Devler sizinle kesinlikle gurur duyuyor olmalılar."

Sesi, birbirine zıt iki ayrı şeyi söylemeye çalışıyormuş gibi kuş-

kuluydu. Ama Devlere yaptığı gönderme söylemek istemiş olabileceği başka her ne varsa onu gölgede bıraktı. Efendi Amatin'in gülümsemesi donuklaştı ve Mhoram'ın kaşlarının altında ince ele-yip sık dokuyan bir parıltı belirdi. Elena konuşmak amacıyla ona doğru gitti ama daha bir şey söyleyemeden, Covenant devam etti, "Bir zamanlar böyle bir kadın tanıyordum." Olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmaya çabalıyordu ama sesi sıkıntılıydı. "Cüzzam hastanesinde."

Troy için için inledi ama kendini tuttu.

"Güzel biriymiş. Doğal olarak ben onu o zamanlar tanımıyordum. Ve kendine ait hiç resmi yoktu ya da vardı da göstermiyordu. Kendine aynada bakmaya bile katlanabildiğini sanmıyorum. Ama doktorlar eskiden güzel olduğunu söylemişlerdi. Bir gülümseyişi vardı ki – Ben onu tanıdığım zaman daha gülümseyebiliyordu. Tam da böyle görünüyordu." Başıyla kaya bahçesini işaret etti, ama oraya bakmadı. Anılarına odaklanmıştı.

"Her zaman görülen türden bir vakaydı." Konuşmaya devam ettikçe sesi haşınlaştı ve sertleşti. Her bir kelimeyi, sanki kenarları pürüzlüymüş gibi üzerine bastıra bastıra söylüyordu. "Çocukken Filipinler'de ya da öyle bir yerlerde cüzzama maruz kalmış –sanırım anne babası orduda görevliymişler ve oraya tayin edilmişler– ve cüzzam evlendikten hemen sonra baş göstermiş. Ayak parmakları uyuşmuş. İşte o zaman doktora gitmesi gerekirmiş ama gitmemiş. İşlerini yarıda kesebileceğiniz türden biri değilmiş. Kocasından ve arkadaşlarından zaman ayırıp soğuk parmaklarla uğraşamamış.

"Bu yüzden parmaklarını kaybetmiş. Sonunda ayakları yürütemeyecek kadar sancılanmaya başlayınca doktora gitmiş ve sonuç olarak doktor rahatsızlıklarının nedenini bulup onu cüzzam has-

tanesine göndermiş ve oradaki doktorlar parmaklarını kesmek zorunda kalmışlar. Oldukça zorlanmış –parmaksız olunca yürümeniz güç iştir– ama ele avuca sığmıyormuş. Çok geçmeden kocasının yanına dönmüş.

“Ancak artık çocuk yapamazdı. Akli başında cüzzamlıların çocuklarının olması suç niteliğinde bir alımlıktan başka bir şey değildir. Kocasını da bunu biliyor, ama yine de çocuk istiyormuş ve zamanı gelince onu boşamış. Bu kadını yıkmış ama altından kalkmış. Yeni bir iş, yeni arkadaşlar ve yeni bir yaşam edinmesi uzun sürmemiş. Ve tekrar cüzzam hastanesine geri gitmiş. Kendine bakamayacak kadar çok yaşam ve iyimserlik doluymuş. Bu kez uyuyanlar elindeki parmaklardan ikisiymiş.

“Bu onun işine malolmuş. Sekreter olduğu için parmaklarına ihtiyacı varmış. Ve doğal olarak patronu işyerinde cüzzamlı bulundurmamak istemiyormuş. Ama hastalığı tekrar kontrol altına alındığında ölü parmakları kullanmadan daktilo yazmayı öğrenmiş. Sonra yeni bir yere taşınmış, başka bir iş bulmuş, yeni dostlar edinmiş ve hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmiş.

“Tam bu sıralarda –yani bana anlatıldığı kadarıyla– halk oyunlarına ilgi duymaya başlamış. Çocukken yaptığı yolculuklardan zaten bir şeyler biliyormuş ve artık hobisi, yeni dostlar edinip onları ne kadar sevdiğini göstermenin bir yolu haline gelmiş. Parlak giysileri ve gülümseyişiyle...”

Covenant duraksadı ama neredeyse hiç zaman kaybetmeden sürdürdü: “Ama iki yıl sonra yeniden cüzzam hastanesine geri dönmüş. Dengesi iyi olmadığı için defalarca düşmüş. Ve ilaçlarını yeterince almamış. Bu kez sağ bacağının dizden altını kaybetmiş. Gözleri buğulanmaya başlamış ve sağ eli sakat kalmak üzereymiş. Yüzünde yumrular oluşuyormuş ve saçları dökülüyormuş.

“Yapma bacağıının üzerinde nasıl duracağını öğrenir öğrenmez cüzzamlılar için halk dansları derslerine başlamış.

“Doktorlar onu uzun süre tutmuşlar, ama sonunda onu taburcu etmeye doktorları ikna etmiş. Bu kez kendine daha iyi bakaçağına söz vermiş. Dersini aldığını ve bir daha asla geri gelmeyeceğini söylemiş.

“Uzun bir süre de geri gelmemiş. Ama bunun geri gelmesine gerek olmamasıyla uzaktan yakından bir ilişkisi yokmuş. Parça parça kendini yontuyormuş. Onunla karşılaştığımda tekrar cüz-zam hastanesine gelmişti çünkü bir bakımevinden atılmıştı. Gülümsemesinden başka bir şeyi de kalmamıştı.

“Yatakta yatışını seyrederek, konuşmasını dinleyerek odasında çok zaman geçirdim. Kokuya alışmaya çalışıyordum. Yüzü doktorlar her sabah suratına sopayla vuruyormuş gibi görünüyordu, ama gülümsemesi hâlâ duruyordu. Dişlerinin çoğu, doğal olarak yoktu ama gülümsemesi değişmemişti.

“Bana dans etmeyi öğretmeye çalıştı. Görebileceği bir yerde durmamı söyler ve ayağımı nasıl atacağımı, ne zaman sıçrayacağımı, bacaklarımı nasıl hareket ettireceğimi falan anlatırdı.” Yine duraladı. “Ve aralarda da bana ne kadar dolu dolu yaşadığını anlatırdı.

“Kırk yaşlarında falan olmalıydı.”

Aniden yere eğildi bir taş aldı ve tüm gücüyle kaya bahçesinin sırttan çehresine doğru fırlattı. Atışı fazlasıyla kısa kalmıştı ama taşın vadiye yuvarlanışını görmek için beklemedi. Sırtını vadiye dönerek, hırıltılı bir sesle konuştu, “Bir gün kocası olacak herifi elime geçirirsem, kalırolası boynunu kıracağım.” Sonra zirveden aşağı atlara doğru gitti. Hemen sonra atına binmiş yola çıkmak üzere doludizgin gidiyordu. Bannor da hemen arkasındaydı.

Covenant'ın öyküsünün etkisinden sıyrılmak için Troy derin bir nefes aldı, ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Elena'ya baktığında duyduklarına katlanabilmek için desteklerine ihtiyacı varmışcasına Mhoram ve Amatin'le zihin birleşmesi yaptığını gördü. Bir süre sonra Mhoram yüksek sesle konuştu, "Başefendi Covenant bir kahin."

"Diyar'ın yazgısını mı gördü?" diye canı sıkkın bir ifadeyle sordu Amatin.

"Hayır!" Elena şiddetle karşı çıktı ve Mhoram da "'Hayır," diye fısıldadı. Ama Troy Mhoram'ın başka bir şey kastettiğini duya biliyordu.

Ardından zihin birleşmesi sonra erdi ve Efendiler atlarına döndüler. Kısa süre içerisinde birlik yola çıkmış, Covenant'ın peşinden Şadkoru yönüne doğru at sürüyorlardı.

Tüm öğleden sonra boyunca Troy, Efendilerin Covenant'a, gevşeyip yolculuğun tadını çıkarmasını söyleyen tepkilerinden fazlasıyla rahatsız oldu. Ama ertesi gün, içini kemiren sıkıntıyı yatıştırmanın bir yolunu bulmuştu. Savaşocağının, Efendi Callindrill'le giden Kanbekçilerini, atlı Ocakortalarının salla gidişlerini ve at sürüşlerini, Amorine'in komutasında yürüten savaşçıların hareketlerini ayrı ayrı gözünün önüne getirdi. Kafasında canlandırdığı Diyar haritasında bunun gibi her türlü yoklamanın onu derinden memnun eden maksatlı bir ahengi vardı. Çok geçmeden kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Toğrukoruğ da ona yardım ediyordu. Kaya bahçelerinin güneyinde, yerdeki toprak örtüsü kalınlaştı ve bereketi arttı, birliğin aralarından geçtiği tepelerde otların ve çiçeklerin arasından çıkan çıplak taşlar artık kalmamıştı. Onun yerine her tarafta ağaçlıklar, geniş ormanlıklar oluşmuş, yamaçları vurgulayarak, vadiler ve ko-

yakların üzerinde şiirsel bir edayla yayılmışlardı. Toğrükoruğ'un parlak göğünün ve güz tesellisinin altında Troy Covenant'la ilgili kuşklarını kötü bir rüyaymış gibi geride bıraktı.

O noktada iletişim sorununa bile canını sıkmıyordu. Çoğu zaman Quaan'a haber gönderememesi, Korik'in heyetine ne olduğunu bilmemesinden daha çok onu endişelendiriyordu. Ama şu anda Şadkoru'ya gidiyordu. Yüce Efendi Elena, İlim Meclisi'nin bu konu üzerinde çalıştığına onu temin etmişti. Asa Yolu öğrencilerinin onun için bir çözüm bulabilecekleri olasılığına umutla bakıyordu.

O akşam Efendilerin ateş başında şarkı söylemelerini ve konuşmalarını zevkle dinledi. Mhoram içine kapanmış ve sessizdi, gözlerinde içine bir şey doğduğunu söyleyen tuhaf bir bakış vardı ve Covenant, kasvetli ve suskun, gözlerini ateşin közüne dikmişti. Ama Yüce Efendi Elena coşkulu bir ruh hali içerisindeydi. Amatin'le beraber birliğe öyle bir neşe ve sevinç havası yaymıştı ki en suratsız İlimmuhafızları bile neşelenmeye başlamışlardı. Troy kadının daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Yine de yatağının körlüğüne yüreğinde bir sızıyla gitti. Elena'nın ısıltısını kendisi için değil Covenant için yaydığını düşünmeden edemiyordu.

Göremeyişinden kaçmak için hemen uykuya daldı. Ama aysız gecenin karanlığında sert bağırışlar ve toynak sesleriyle uyandı. Közlerin loş aydınlığında kampın ortasında duran bir Ranyhyn'e binmiş bir Kanbekçisi gördü. Ranyhyn serin havada buhar soluyordu; Efendilere ulaşmak için dörtmala koşmuş, kızışmıştı.

Üstnişancı Morin ve Efendi Mhoram çoktan Ranyhyn'in yanına varmışlardı ve battaniyelerinin arasından fırlayan Yüce Efendi peşinde Efendi Amatin'le beraber oraya koşuyordu. Troy ateşe bir

kucak dolusu daha ıra attı. Aniden yükselen parlaklık Kanbekçisini daha iyi görmesini sağladı.

Zorlu bir mücadelenin kirı yüzünü boyamıştı ve cübbesindeki yırtıkların arasında yer yer kan lekeleri vardı. Yorgun ya da isteksizmiş gibi atından ağır ağır indi.

Troy, Diyar için gösterdiği çabanın dalı altında sallanmış gibi, dengesinin aniden sarsıldığını hissetti. Kanbekçisini tanımıştı. Runnik, Korik'in Denizerimi'ne giden heyetinin üyelerinden biriydi.

Runnik'in Öyküsü

Troy bir an çevresini yoklayıp dengesini sağlamaya çalıştı. Runnik'in burada olmaması gerekiyordu; henüz çok erkendi. Korik'in heyetinin yola çıkışından daha yirmi üç gün geçmişti. Bu süre içerisinde en kudretli Ranyhyn bile Denizerimi'ne dörtnala gidip gelemezdi. Demek Runnik'in buraya gelişinin anlamı –demek– Daha Yüce Efendi konuşmadan Troy kendini daralmış bir sesle sorarken buldu, “Ne oldu? Ne oldu?”

Ama Elena sert bir emirle onu susturdu. Runnik'in varlığının ne anlama geldiğine kadının kayıtsız olmadığını görebiliyordu. Yasa Asası'nı yere bastırmış duruyordu ve yüzü alev alevdi.

Elena'nın yanında duran Covenant'ın suratında midesi ağzına gelmiş bir görüntü vardı, sanki duymayı beklediği şeyler onu hasta etmiş gibiydi. Sorusunu Kanbekçisine hırıldayarak sorarken, ölümcül bir hastalığı olup olmadığını bilmek isteyen bir adam hali vardı. “Öldüler mi?”

Runnik ne Covenant'la ne de Troy'la ilgilenmedi. Üstnişancı Morin'i başıyla selamladı, sonra da hafifçe eğilerek Yüce Efendiyi selamladı. Tüm durgunluğuna karşın ifadesinde gönülsüz bir hava, Troy'u beklentiyle kıvrandıran isteksiz bir taraf vardı.

“Konuş, Runnik,” dedi Elena sertçe. “Bize ne haberler getir-

din?" Ve onun ardından Morin söze girdi, "Konuş ki Efendiler seni duyabilsin."

Ancak Runnik konuşmadı. Kırılmayan bakışlarının ardında güçlkle görülebilen bir acı, Troy'un bir Kanbekçisinde görmeyi hiç beklemediği bir sızı vardı. "Tanrı aşkına," diye fısıldadı Troy. "Ne kadar kötü?"

Ardından Efendi Mhoram konuştu. "Runnik," dedi alçak sesle, "Denizerimi'ne giden heyet Kanbekçilerinin ellerine emanet edilmişti. Bu zor bir görevdir, çünkü siz her şeyden önce Efendileri korumak için Ant içtiniz. Eğer görevinizle Andınız çeliştiyse, birinden birini kenara itmenizi gerektirdiyse, bunda sizin suçunuz yoktur. Ayın karanlığında seni savaş yaralarıyla dolu bize getiren felaket her ne olursa olsun Kanbekçilerinden şüphe edilemez."

Bir süre daha Runnik duraksadı. Sonra anlatmaya başladı, "Yüce Efendi, Sarankabir Düzlüğü'nün derinliklerinden geldim – Kerh Akıntısı'ndan, Denizerimi'ne giden heyetten geldim. Bana, Pren'e ve Porib'e Korik şöyle dedi, 'Yüce Efendiye gidin. Ona her şeyi anlatın – Ocakağası Hoerkin'in söylediklerini, Ranyhynlerin verdikleri tüm mücadeleyi, pusuya yatmış varlığın tüm saldırılarını anlatın. Ona Efendi Shetra'nın düştüğünü söyleyin.' " Amatin için için inledi ve Mhoram kasıldı. Ama Elena Runnik'i, yüzünün yoğun ifadesiyle tutmuş bırakmıyordu. " 'Devlerin ve Sapıkların bu öyküsünü nasıl duyacağını o bilir. Ona görevin başlanacağını anlatın.'

"Yumruğumuz üstüne sadığız,' diye üçümüz birden kaşılık verdik. 'Başaracağız.'

"Ama dört gün boyunca Sarankabir'le mücadele ettik ve Pren uykusundan uyanan avcıya yenik düştü. Ardından Düzlüğün batısına gittik ve orada tekrar Ranyhynlerimizi bulduk. En hızlı şekilde Şadkaya'ya doğru at sürdük. Ama Meşumorman'a girdiği-

mizde kurtların ve şerbaşlarının saldırısına uğradık, üstelik de doğuya doğru giderken onlara dair hiçbir iz görmemiştik. Porib ve Ranyhyn'i kaçabilmem için kendilerini feda ettiler ve at sürmeye devam ettim.

"Sonra Meşumormanın batısında Savaşocağının izcileriyle karşılaştım ve Yozlaşmanın harekete geçtiğini ve Yüce Efendinin Şadkoru'ya doğru gittiğini öğrendim. Böylece yolumu Şadka-ya'dan saptırıp sizi burada bulabilmek için arkanızdan geldim.

"Yüce Efendi, anlatmam gereken çok şey var."

"Seni dinleyeceğiz," dedi Elena. "Gel." Dönüp kamp ateşine doğru gitti. Yanında Mhoram ve Amatin'le birlikte oraya oturdu. Runnik'e de karşısına oturmasını işaret etti ve Şifacılık becerileri olan bir İlimmuhafızının adamın yaralarını temizlemesine izin verdi. Troy daha iyi görebilmek için ateşe odun yığdı ve Covenant'tan uzak tarafa Efendilerin yanına yerleşti. Hemen ardından Runnik konuşmaya başladı.

Başlarda anlatımı kısa ve beceriksizceydi. Kanbekçilerinde Devlere özgü öykü anlatma yeteneği yoktu; can alıcı konuların üzerinden geçiyor ve dinleyicilerinin bilmek istediği şeyleri göz ardı ediyordu. Ama Efendiler onu dikkatle sorguladılar. Ve Covenant çok defa ayrıntıları anlatması konusunda üsteledi. Zaman zaman anlatımı oyalamaya, sonuçları duyacağı anı ertelemeye çalışıyordu. Heyetin başına gelenler yavaş yavaş anlamlı bir şekil almaya başladılar.

Troy dikkatle dinliyordu. Kamp ateşinin hemen önüne verdiği ışıktan ötesini göremiyordu; dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Runnik'in sesinin tekdüzeliğine rağmen Nişancı, sanki heyetin başına gelenler tam karşısında gerçekleşiyormuşçasına, duyduklarını görebiliyor gibiydi.

Heyet Meşumorman'dan doğuya doğru gitmişti ve sonra üç gün boyunca yağmur altında yol almıştı. Ama ne yağmur ne çamur Ranyhyn'i durduramazdı ve bu da öyle aman aman bir fırtına değildi. Yolculuğun sekizinci gününde, bulutlar ayrılıp günüşiği toprağa yeniden düştüğünde Korik ve heyeti Gökgürültüsü Dağı'nı görebilecekleri bir yere kadar gelmişlerdi.

Günüşiği altında ilerlerken dağ göğün üzerinde giderek büyümüşü. Dağın yirmi beş fersah kadar kuzeyinden geçmişler ve ikinci sularında Topraksonu'nun büyük kayalıklarına varmışlardı. En yüksek noktalarından birindeydiler ve bin metreden yüksek bir yerden Aşağı Topraklar'a bakabilmişlerdi. Burada Topraksonu, Aşağı Topraklar bir balta darbesiyle oradan ayrılmış kadar sarpı. Ve hemen altında tepelerle bezeli, taş çatlasa beş fersah genişliğinde bir ovoidan sonra Sarankabir Düzlüğü uzanıyordu.

Sulak topraklardı, yerin gövdesinden dışarı uğramış damarlar gibi duran birbirini kesen suyollarıyla doluydu, bitkiler coşkulu bir bollukla her yanı sarmıştı ve esrarengiz tehlikeler her yerde kol geziyordu – tuhaf, sinsî, suda üremiş, insandan ırak kalmış hayvanlar; gafilce dolaşanların aklını başından alacak fısıltılı şarkılar söyleyen kurnaz, yaşlı, yan çürük söğütler ve serviler; çamur, balçık ve sığ su bitkileriyle sert zemin gibi görünene dek kaplanmış, dura dura kokuşmuş zehirli gölcükler; insanları delirtecek berrak sıvılarla alımlı bir şekilde çiğlenmiş gösterişli çiçekler; birdenbire mile dönüşen göz boyayan kuru topraklar. Tüm bunlar Kanbekçilerinin yabancı olduğu şeyler değillerdi. İnsanlara ne kadar ürkütücü ya da insan yaşamı için ne kadar uygunsuz olsa da Sarankabir Düzlüğü doğal haliyle kötücül değildi. Daha ziyade altında yatan karanlıklar nedeniyle yalnızca tehlikeliydi – Diyar'ın bahtsız çocukları, geçmiş kötülüklerin çarpık meyveleri

için yaban içerisinde bir sığınaktı. Dikkatli olmayı bilen Devler her zaman Düzlükten serbestçe geçebilmişler ve yolları başkaları için de açık tutmuşlardı, dolayısıyla Sarankabir'i geçmek her zaman büyük bir tehlike oluşturmazdı.

Ama şimdi heyetin gözlerine başka şeyler ilişmişti. Uyuyan kötülükler uyanmıştı; Yozlaşma iş başında, eski yanlışları uyandırıyordu.

Tehlike büyüktü ve Efendi Hyrim umutsuzluğa kapılmıştı. Ama ne Efendiler ne de Kanbekçileri bu duruma şaşırmadılar. Efendiler Callindril ve Amatin, Kanbekçileri Morril ve Koral bu tehlikeden söz etmişlerdi. Ve Efendi Hyrim ne kadar umutsuz olsa da heyetin yolunu yüz fersah uzatıp kuzeye dönmesini ve Sarankabir Düzlüğü'nün çevresinden dolaşarak tehlikeden kaçınmasını da önermemişti. Böylece görevlerinin dokuzuncu gününde, Eski Efendiler'in büyük kayalığın üzerinde açtıkları bir at patikasını kullanarak Topraksonu'ndan aşağı inmişler ve ot kaplı tepeleri aşıp doğuya, Sarankabir'in içinden geçen ana Devgeçeğine doğru atlarını sürmüşlerdi.

Hava, Topraksonu'nun üstünde olduğundan dikkat çekici biçimde daha sıcak ve daha yoğundu. Nefes almak, görünmez, nemli liflerin arasından havayı çekmek gibiydi ve nefes verildiğinde akciğerlerde bir şeyler kalmış duygusu veriyordu.

Ardından otların arasında fundalıklar ve alçak, eciş bücüş çalılıklar belirmeye başladı. Otlar daha da uzayıp, daha ıslak oldular. Düzensiz aralıklarla, hiçbir yere bağlantısı olmayan gizli su birikintileri Ranyhyinlerin toynaklarının altından sular sıçratıyorlardı. Kısa süre sonra yosun kaplı dallarını açmış, budak budak olmuş hastalıklı ağaçlar belirmişti. Heyet Sarankabir'in içlerine girdikçe bu ağaçlar giderek kalınlaşmış ve uzamışlardı. Çok zaman geçme-

mişti ki atlılar, kıpırtısız iki gölün arasından geçen ve doğunun biraz kuzeyine doğru dönüp şimdiden geçilmez görünen bir ormana doğru sapan, ot kaplı bir yola girdiler. Ranyhynler adımlarını daha dikkatli atmak için yavaşlamışlardı. Birden kendilerini göğüs yüksekliğine gelen dev otların arasına girerken buldular.

Atlılar dönüp arkalarına baktıklarında Devgeçeğine ait herhangi bir iz görememişlerdi. Düzlük arkalarından bir çift çene gibi kapanmıştı.

Ancak Kanbekçileri Sarankabir'de işlerin böyle yürüdüğünü biliyorlardı. Yalnızca önlerinde uzanan yol görünüyordu. Ranyhynler, geniş göğüslerini otların arasından zorlayarak ilerlemeye devam ettiler.

Orman sıklaştıkça Devgeçeği üç kişiden fazlası yanyana yürüyemeyecek kadar daraldı – artık Efendiler yanlarında birer Kanbekçisiyle ilerliyorlardı. Ancak dev otlar azalmışlar, daha hızlı hareket etmelerini sağlamışlardı.

Gürültülü yolculuk ediyorlardı. Düzlüğü rahatsız etmişlerdi ve hareket ettikçe her iki taraflarından dalgalanmalar, hareketlenmeler ve gürültüler geliyordu. Kuşlar ve maymunlar onlara bakıp viyaklıyorlardı; sırtlanlar gibi havlayan küçük, tüylü hayvanlar otların arasından önlerine çıkıp kaçıyorlardı ve orman bir taraftan karanlık, kokuşmuş göllerle ya da cansız akan akarsularla açıldığında hareket ettikçe oynayan renklere sahip su kuşları korkuyla havalanıyorlardı. Durgun gölcüklerin yüzeyinde aniden sular sıçırıyor, soluk, insana benzer şekiller yüzeydeki kıpırtıların altından kaçıp gidiyorlardı.

Tüm sabah boyunca heyet, dikkatli Devlerin uzun zaman önce açtıkları kıvrılıp bükülen yolu izlemişti. Tehlikeli bir şey yoktu ama Ranyhynler gergindiler. Atlılar sık bir gölün yanında yemek

yemek ve dinlenmek için durduklarında, binekleri giderek aksileşmişti. Pek çoğu alçak, üfleme sesleri çıkarıyorlardı; dimdik duran ve dikkatli kulakları sert hareketlerle yön değiştiriyor, neredeyse titreşiyorlardı. Aralarından biri, Kanbekçisi Tull'u taşıyan genç bir aygır toynağını ritmik olarak yere vuruyordu. Efendiler ve Kanbekçileri daha dikkatli olarak Devgeçeğinden ilerlediler.

Daha iki fersah gitmişlerdi ki Sill Kanbekçilerine Efendi Hyrim'e bakmaları için seslendi.

Efendi'nin yüzü ateşi yükselmiş gibi kıpkırmızı kesmişti. Yanaklarından ter süzülüyordu ve nefes alırken boğuk sesler çıkarıyordu, solurken zorlanıyor gibiydi. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. Ama bu durumda olan bir tek o değildi. Efendi Shetra da kıpkırmızıydı ve zorlukla soluyordu.

Ardından Kanbekçileri bile nefes almakta güçlük çektiklerini fark ettiler. Hava ağırlaşmıştı. Ciğerlerine çekilmeyi reddediyor, bir kere içeri girdikten sonra da, milin yakalaması gibi, yapışkan parmaklarla içeriye asılıp kalıyordu.

Bu duygu hızla kötüleşti.

Aniden Düzlükteki tüm ses kesildi.

Efendi Callindrill'in söylediği gibi olmuştu.

Ama o zaman Efendi Amatin'in bineği Ranyhyn değildi. Yüce atlarına güvenerek heyet yoluna devam etti.

Atlılar ağır ağır hareket ediyorlardı. Ranyhynler başlarını ileri uzatmış, kulakları dik, burun delikleri açık yürüyorlardı. Terliyorlardı ama hava sıcak değildi.

İnatçı, vıcık vıcık havanın ve sessizliğin arasında yollarını zorla açmış, bu şekilde birkaç yüz metr^e yol almışlardı. Ondan sonra orman her iki yanlarında birden kesilmişti. Devgeçeği, iki durgun gölün arasında bir bariyer gibi duran ot kaplı bir sırt boyun-

ca uzuyordu. Göllerden biri mavi ve parlaktı, gökyüzünü ve akşam güneşini yansıtıyordu, ancak diğeri karanlık ve kokuşmuştu.

Ses başladığında heyet sırta yarı yola kadar gelmişti.

Ölmekte olan bir adamın inlemeleri gibi alçak, ıslak ve zayıftı. Fakat karanlık gölden geliyor gibiydi. Atlıları oldukları yere mıhlattı. Onu dinlerlerken ses giderek güçlendi.

Sesin yüksekliği ve tınısı giderek arttı, boğuk bir çığlığa dönüşüp, göller arasında yankılandı. Daha tiz ve daha yüksek sesli olarak devam etti. Tüm bunun arasından Efendiler birlikte haykırdılar, "*Melenkurion abatha! Duroc minas mill kbabaal!*" Ancak seslerini güçlkle duyurabiliyorlardı.

Ardından Tull'u taşıyan genç Ranyhyn kendini kaybetti. Korkuyla kişneyip, olduğu yerde döndü ve mavi göle doğru fırladı. At sıçramak üzereyken Tull kendini otlannı güvenliğine attı.

Ranyhyn göğüs derinliğindeki suya hızla çarptı. Aynı anda havadaki feryatlara neredeyse eş bir çığlık atmıştı. Çılgınca ileri atılarak kendini gölden çıkardı ve batıya doğru, Devgeçeğinden gerisin geri kaçtı.

Uluma artan bir heyecanla yükseliyordu.

Diğeri Ranyhynler oldukları yerlerden fırlayıp atıldılar. Şahlanıp döndüler ve kaçan kardeşlerinin peşinden toynaklarını yere vura vura gittiler. Harekete geçişlerinin sertliği Efendi Hyrim'in düşmesine neden olmuştu ve Efendi asasının bir hareketiyle kendini karanlık göle düşmekten zor kurtardı. Efendi Shetra zaman kaybetmeden onun yanına gitmek için atından indi. Sill, Cerrin ve Korik de atlarından indiler. Korik daha inerken diğeri Kanbekçilere Ranyhynleri korumalarını buyurdu.

Runnik ve arkadaşları atlarının üstünde kalmışlardı. Ranyhynler yaralı aygırın peşindeydiler. Onlar genç aygırın arkasından

koşarlarken uluma kesilmeye ve hava incelmeye başladı. Ama bir süre Kanbekçileri bineklerini denetleyemediler. Ranyhyn aşına olmadıkları geniş bir patikaya sapmıştı; Kanbekçileri Devgeçeğini kaçırdıklarını anladılar.

Sonra en öndeki Ranyhyn bir tepeyi aştı ve beklenmedik bir şekilde bir bataklığın içine yuvarlandı. Ancak diğer büyük atlar güvenli bir şekilde durmayı başarmışlardı. Kanbekçileri bineklerinden indiler ve denklerinden *tutkan* ipleri çıkardılar. Korik, Cerrin, Sill, Tull ve Efendiler onlara yetiştiklerinde, serbest kalmış Ranyhynler diğer Ranyhyn'i bataklıktan kurtarmakla uğraşıyorlardı.

Diğer Ranyhynlerin yaralı olmadıklarını görünce Efendiler göle atlayan ağırla ilgilendiler. Bir kenarda durmuş dişlerini birbirine vuruyor ve başını ızdırıp içinde bir o yana bir bu yana savırıyordu. Tüylerinin altında bacakları ve karnı kabarcıklarla ve yaralı şişliklerle doluydu. Yaralan kanıyordu. Bazılarının içinden kemik görülebiliyordu. Gözlerindeki kararlılığa rağmen acıyla sızlanıyordu.

Efendiler derinden etkilenmişlerdi. Hyrim'in gözlerinden yaşlar akıyordu ve Shetra acı acı lanetler okuyordu. Fakat yapabilecekleri bir şey yoktu. Ra-eri değillerdi. Atları iyileştirip insanları delirten, etkili, sarı çiçekli ottan, *amanibhavamdan*, bulamazlardı. Tek yapabilecekleri aygının acısına kulaklarını tıkamak ve he-yetin hangi yolu izleyeceğine karar vermeye çalışmaktı.

Kısa süre içerisinde diğer Ranyhynler de sağlam zemine çıkıp kendilerini güvene aldılar. Bataklığın çamurunu kolaylıkla üzerlerinden atmışlardı ama paniklerinin utancını atamıyorlardı. Kendilerinin birer yüz karası olduğunu hissettikleri gözlerinden okunabiliyordu.

Ancak yaralı kardeşlerinin iniltilerini duyduklarında kulaklarını diktiler. Ayaklarını yere vurup birbirlerini dürtüklediler. En yaşlıları yavaş yavaş Tull'un bineğine doğru seğirtti. Bir an, ikisi bu-

rın buruna verip konuştular. Genç Ranyhyn pek çok kere başını kabullenircesine salladı.

Ardından yaşlı Ranyhyn şahlandı; Ranyhynlerin kadim bağlılık ifadesini sergileyerek iyice yükseldi. Aşağı inerken de, yaralı kardeşinin başına iki ön toynağıyla güçlü bir darbe indirdi. Genç at darbenin gücüyle bir kez sarsıldı ve düşüp öldü.

Diğer Ranyhynler sessizce seyrettiler. En yaşlıları ölü atın başından ayrıldığında hafif hafif kişneyerek bunu onayladıklarını ve üzüntülerini gösterdiler.

Kendine özgü bakış açılarıyla Kanbekçileri bundan etkilenmemişlerdi. Ancak Yüce Efendi Elena Devlerin iltiyaçlarını onların eline teslim etmişti. Korik Efendilere dönerek konuştu, "Gitmeliyiz. Görev bizi bekler. Tull Doar'la birlikte gidebilir."

"Hayır!" diye bağırdı Efendi Shetra. "Ranyhynleri Sarankabir Düzlüğü'nün daha da içlerine sokmayacağız." Ve Efendi Hyrim, "Dostum Korik," dedi, "Düzlüğü geçmemize mani olan bu gücün ne olduğunu kesinlikle bizim kadar biliyor olmalısın. Bu gücün bizi durdurabilmesi için önce bizi görmesi gerektiğini de kesinlikle biliyor olmalısın. Bizi algılamalı ve nerede olduğumuzu bilebilmeli."

Korik onaylayarak başını salladı.

"O halde insanların varlığını hissetmenin o kadar kolay bir iş olmadığına da farkında olmalısın. Sarankabir'deki bolluğun içinde bizim yaşamlarımız sıradan kalıyor. Ama Ranyhynler sıradan değil. Bizden daha kudretliler – onların içlerindeki yaşam gücü daha parlak. Bize karşı çıkan güç onlara karşı duyarlı olabilir. Garazkar böyle taktikleri kullanacak kadar akıllıdır. Bu yüzden yolculuğumuza Ranyhynler olmadan devam etmeliyiz."

"Görevimiz için onların hızı şart," dedi Korik. "Yürüyecek zamanımız yok."

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Hyrim. “Bir aksilik olmazsa ayın bir tam turunu bu yolu katederek geçiririz. Ancak Sarankabir’in çevresinden dolaşmak da çok uzun sürer.”

“Bu yüzden içinden geçmeliyiz. Savaşmalıyız.”

“İçinden geçebilirmişiz gibi,” diye çıkıştı Shetra. “Böyle bir şeyle nasıl savaşacağımızı bilmiyoruz – bilseydik çoktan onunla savaşmış olurduk. Sana açıkça söyleyeyim Korik – eğer o ürkütücü şeyle tekrar karşılaşsak Ranyhynlerden daha fazlasını kaybederiz. Hayır! Başka bir yoldan gitmeliyiz.”

“Hangi yoldan?”

Bir an Efendiler birbirlerine baktılar. Ardından konuşan yine Efendi Shetra oldu, “Bir sal yapacağız ve Kerh Akıntısı’ndan gideceğiz.”

Kanbekçileri şaşırdılar. Tekneleri seven Devler bile kendilerini o akıntının ellerine bırakmaktansa Sarankabir Düzlüğü’nde yürümeyi yeğlerlerdi. Korik, “Yapılabilir mi?” diye sordu.

“Biz yapacağız,” diye yanıtladı Shetra.

Kadının kararlılığındaki gücü gören Kanbekçileri yanıtı kendi kendilerine verdiler, “Yapacağız.” Ve Korik ekledi, “O halde Ranyhynler henüz burdayken çok hızlı hareket etmeliyiz.”

Böylece Ra’nın atlarının utançlarından arındıkları, Ranyhynlerin büyük koşusu başladı. Herkes atına atladıktan sonra asıl Devgeçeği yoluna doğru dikkatle ilerlediler. Ancak ondan sonra Ranyhynler en basit tedbire kadar her şeyi bir tarafa bıraktılar. Önce eşkin, sonra dörtnala Sarankabir’in tehlikelerinden uzağa, batıya koştular.

Bu uzun mesafeler için bir koşu, kolay, gücü koruyan bir hız değildi. Sıradan atların en hızlısını bile aşan doludizgin bir koşuydu. Ne yavaşladı ne de aksadı. Aralıksız yol alarak Ranyhynler ay

doğmadan önce Sarankabir Düzlüğü'nden çıkıp Topraksonu'nun eteklerine vardılar. Ardından uçurum boyunca güneyin biraz doğusuna doğru saptılar.

Açık arazide koşulan hızlandı. Topraksonu'nun haşın yamaçları toprağın üzerindeki buruşmuş kıvrımlar gibi yollarına çıkıyor, bir fersah içeresinde yirmi kere yokuş aşağı gönderip sonra da sonu belirsiz bayırları tırmanmaya zorluyordu. Ve güneye doğru arazi giderek kötüleşti. Yamaçlardaki otlar yavaş yavaş kayboldu, Ranyhynler çıplak kayaların, molozların ve kayşatların üzerine basa basa ilerliyorlardı.

Dolunaya az kalmıştı ve ay ışığında Gökğürültüsü Dağı, kadim Kökreğen Tağ, gökyüzünde belirginleşmişti. Güney ufkuna şimdiden ağırlığını koymuştu ve heyet ilerledikçe zirvesini giderek daha yukarı kaldırıyordu.

Dağın gölgesinde Ranyhynler hem geceyi hem de tepeleri kattılar. Hırıltılı nefesler alarak, köpük üfleyerek, ter dökerek ve sonuna kadar zorlayarak, ama bir an bile duraksamadan, Kerh Akıntısı'na beş fersah kala günü doğurdular. Artık yamaçlarda tökezlemeye ve kaymaya başlamışlardı, dudaklarından köpükler saçıyorlar, dizlerinin derilerini sürterek soyuyorlardı. Yine de bırakmayı reddediyorlardı.

Onuncu günün sabahında bileklerden birini aşarak Gökğürültüsü Dağı'nın bacakları arasındaki dar vadiye, Kerh Akıntısı vadi-sine indiler.

Dağın tabanında sağlarına doğru ırmağın başlangıcı vardı. Sarp bir kayalığın altından kötü kokulu siyah su gürleyerek fışkırıyordu. Bu Andelain'in Ruhlarerinci İrmağı'nın değişmiş şekliydi. O güzel ırmak Hain Boğazı'ndan Gökğürültüsü Dağı'na giriyor sonra da toprağın derinlerine akıyor, orada terkedilmiş Cinhöyük-

lerinden, İblissoyu üreme kovuklarından, Mağaracini mucur ve atık çukurlarından, cesetlerin yığıldığı mahzenlerden, dışkı sahalarından, asit göllerinden, gömülü zehirli artıklarının arasından geçiyordu. Kökreğen Tağ'ın altından kesif, yağlı ve kokuşmuş çıktığında dehlizlerin lağımını, iğrenç bir biçimde kullanılarak geçirilmiş çağların kirini taşıyordu.

Gökgürültüsü Dağı'ndan, Yaşamyutan'a, Büyük Bataklık'a kadar Sarankabir Düzlüğü dışında Kerh Akıntısı kıyılarında hiçbir şey yaşamıyordu. Akıntı Düzlüğü ulaştığında yaşam her iki yanında iyice yoğunlaşıyor, siyah suyla serpiliyordu. Ancak vadinin yuvarklarından temiz akıp, otları, çalıları ve bazı ağaçları besleyen iki üç tane küçük dere vardı, bu yüzden yalnızca vadinin tabanı çorak kalmıştı. Sonunda Ranyhynler orada dinlenebildiler. Titrer ve solur bir halde burunlarını bir dereye daldırdılar.

Efendiler kendi yorgunluklarını hiçe sayıp hemen *amanibhavam* aramaya koyuldular. Kısa süre sonra Shetra iki avuç dolusu atları iyileştiren otla geri döndü. Ranyhynleri otlarla beslerken Hyrim de ona bulduklarını getirdi. Ancak tüm büyük atlar *amanibhavam*dan birer parça yedikten sonra Efendiler de dinlenmeye geçtiler.

Ardından Kanbekçileri dikkatlerini sal yapımına verdiler. Vadede büyüyecek kadar dayanıklı tek ağaç demir ağacıydı ve yankınlardaki bir kümedeki en uzunlarından üç tanesi kurumuştü. Olağanüstü sertlikteki gövdelerinden onlara ne olduğu görülebiliyordu; belli bir büyüklüğe ulaştıklarında kökleri ırmağın sularıyla yıkanmış toprağa erişecek kadar uzamıştı, bu yüzden de ölmüşlerdi.

Kanbekçileri, nacakları ve *tutkan* iplerini kullanarak bu ağaçlardan üçünü devirmeyi başardılar. Her birini kabaca eş uzunluk-

ta dört tomruk olacak şekilde kestiler. Tomrukları Akıntının ya-
şam tutmayan kıyısına yuvarladıktan sonra da *tutkan* ipleriyle on-
lan birbirlerine bağlamaya başladılar.

Demir ağacı tomruklarının büyüklüğü ve ağırlığı ve Kanbekçi-
lerinin salın güvenli olması için özenle çalışmaları nedeniyle iş ya-
vaş yürüyordu. Ama on beş kişiydiler ve iş sürekli ilerliyordu. Öğ-
leden sonra sal tamamlanmıştı. Bir sürü de dümen sırgı yaptıktan
sonra yola koyulmaya hazırıldılar.

Efendiler de hazırlandılar. Kısa bir zihin birleşiminin ardından
Ranyhynlere törenle veda ettiler. Sonra da Kerh Akıntısı'nın kıyı-
sına inip Korik'ten salı suya bırakmasını istediler.

Kanbekçilerinden ikisi salı bağlarken diğerleri kenarlarda yer-
lerini aldılar. Ağır demir ağacı tomruklarını hep birlikte kaldırıp
salı ırmağa iteklediler. Sal zorlu akıntıyla inip kalktı ama iki iple
birden tutturulmuştu. Cerrin ve Sill sağlamlığına bakmak için üze-
rine çıktılar. Uygun olduğunu söylediklerinde Korik Efendilerin
önce binmelerini işaret etti.

Efendi Shetra salın üzerine atladı ve hemen asasını ortadaki
tomrukların arasına yerleştirmeye girişti böylece gücünü bir dü-
men gibi yönlendirebilecekti. Efendi Hyrim peşinden gitti, sonra
da diğer Kanbekçileri. Geride yalnızca ipleri tutan iki kişi kalmış-
tı. Efendi Shetra alçak sesle bir şarkı mırıldanmaya koyuldu, asa-
sı üzerinden Toprakgücünü çağırıyordu. Hazır olduğunda Korik'e
başıyla işaret etti.

Korik'in emriyle son iki Kanbekçisi de sala atladıklarında akın-
tı salı kıyıdan süratle kopardı.

Sal suya dalıp çıkıyor, savruluyordu; kabaran sular onu ırma-
ğın ortasına doğru itmişlerdi.

Neden sonra Efendi Shetra dengesini buldu. Asasının gücü bir

Dev'in ellerindeki Yıldızfilizi dümen gibi devreye girmişti. Sal ona karşı direniyordu ama yavaş yavaş yatıştı. Shetra salı akıntının akışı yönünde idare ediyordu ve çok kısa bir süre içerisinde heyet vadiden hızla çıkıp tekrar Sarankabir Düzlüğü'nün kucağına atıldı.

Vadinin darlığından sıyrılan Kerh Akıntısı ağır ağır genişledi ve yavaşladı. Sonra dolanmaya, Sarankabir'in su yollarına dağılmaya başladı, akıntının en kötü olduğu yer atlatılmıştı.

Tüm öğleden sonra boyunca Efendi Shetra salın arkasında kalıp onu karanlık suların içinde idare etti. Kerh Akıntısı Sarankabir Düzlüğü'nün dokusuna giderek daha fazla karışıkça nehir yatağı kıvrılıp bükülüyordu. Yan akıntılar büyük akarsudan ayrılıyor ya da ona karışıyorlardı ve orman öbekleriyle kaplı kayalık adacıklar yer yer ırmağın üzerinde belirmeye başladılar. Akıntının hızı ağırlaştığında Efendi Shetra salı idare etmek için asasını kullanmaya başladı; kanalların arasından ilerleyebilmek için önünü açması gerekiyordu. Akşama doğru oldukça yorgun düşmüştü.

Onun ardından dört Kanbekçisi dümen sırtıklarına sarıldılar ve alacakaranlık geceye dönüşürken salı itmeye başladılar. Gece çöktüğünde yalnız onların karanlığa aşına gözleri salın emin bir şekilde hareket etmesini sağlayabilirdi. Efendi Shetra, Hyrim'in kendisi için küçük bir *lillianrill* ateşinin üzerinde hazırladığı yemeği yedikten sonra ırmağın kötü kokulu ve giderek yayılan nemine aldırmadan uykuya daldı.

Ama şafak sökerken tekrar iş başındaydı, asasıyla Kerh Akıntısı'na meydan okuyordu.

Efendi Hyrim yine de bir süre sonra Efendi Shetra'nın yardımına gitti. Gün boyunca salı sırayla yönlendirdiler ve gece olup Kanbekçileri sırtıklarını kullanmaya başladıklarında dinlendiler.

On ikinci günün akşamına dek heyet bu şekilde Kerh Akıntısı'nın aktığı yönde ilerledi. Gündüz gökyüzü açık, güneş ısı ısıldı. Sal çok iyi yol alıyordu.

Ama o gece kara bulutlar ayı sakladı ve yağmur Efendileri iliklerine kadar ıslatıp uykusuz bıraktı. Korik onlara tan ağarmadan hemen önce seslendiğinde her ikisi de battaniyelerini atmış ve ayaklanmışlardı.

Korik gecenin içine doğru işaret etti. Salın önündeki ormanlık bir adacığın karanlığında soluk bir ışık parılıyordu. Islak odun ateşi gibi titriyor ve kayboluyordu, ama görünürde bir şey yoktu.

Sal adaya yaklaşırken Efendiler adaya baktılar. Sonra Shetra fısıldadı, "Bu yapay bir ışık. Sarankabir için doğal değil."

Kanbekçisi onayladı. Düzlüğün ışık taşıyan hayvanları ya da böceklerinden hiçbirini yağmurda dışarıda değillerdi.

"Adaya çek," diye fısıldadı Shetra. "Bu ışığı kimin yaptığını görmeliyiz."

Korik gerekli emri verdi. Ellerinde sırık tutan Kanbekçileri salı adanın bumunda salınacak şekilde yönlendirdiler. Kıyıya on metre yaklaştıklarında Doar ve Pren suya atladılar. Adaya yüzdüler sonra da çalılarının içerisinde gözden kayboldular. Dümenciler, kıyıda atlama uzaklığına getirene kadar salı akıntı yönünde çevirdiler.

Ada uzun ve dardı. Heyet alçak dalların neredeyse değebilecekleri bir noktaya gelene kadar sürüklendiğinde ışığı daha açık görebilmişlerdi. İnce bir alevdi, bir meşalenin yanması kadar zayıf bir titrekliliği vardı. Ama etrafında salla arasına giren ağaç gölgelerinden başka hiçbir şey yoktu.

Sal biraz daha ilerleyince ışık söndü. Her iki Efendi de hazırlandılar, asalarını kaldırdılar ama bir şey demediler. Dümendeki Kanbekçileri salın bir tarafı kıyıya sürtene dek sıırıklarına abandı-

lar. Tam o anda Doar ve Pren aralarında taşıdıkları hırpalanmış bir adama benzer bir şekilde tomrukların üzerine atladılar.

Zaman kaybetmeden dümenciler salı ana kanala doğru ittiler. Efendi Hyrim bir *lillianril* değneği yakmak üzere eğildi.

Meşale yağmurun altında çevresine bulanık bir ışık veriyordu ama adamı göstermeye de yetmişti. Yüzü, elleri kolları pislik ve çamur içindeydi, sayısız küçük yara, kesik ve çizigin pıhtılaşmış kanına bulanmıştı. Kan ve pislikle çevrili gözlerinin akı kesik kesik parlıyordu. Üzerindeki çamur ve yaralar gibi giyitleri de Düzlükle verdiği uzun mücadeleyi anlatıyordu. Giydikleri lime lime olmuş bir üniformadan kalanlardan ibaretti.

Teçhizatının yalnızca bir parçası sağlam kalmıştı. Kirin altından sarı sarı gözükken ve üstünde boylu boyunca siyah çapraz bir çizgi olan harap olmuş bir metal göğüs zırlı giyiyordu.

“Yediler adına!” dedi Efendi Shetra. “Bir Ocakağası!”

Adamı omuzlarından tuttu. Ama hemen ardından sanki adam ellerini yakmış gibi birden bırakıverdi. “*Melenkurion!* Ocakağası,” diye bağırdı, “başına neler geldi? Etlerin buz kesmiş!”

Adam onu duyduğuna dair bir tepki vermedi. Doar ve Pren’in onu bıraktığı yerde duruyordu ve başı bir tarafa yatmıştı. Soluması yüzeyseldi. Gözlerini uzun fasılalarla kırpması dışında hiçbir şekilde hareket etmiyordu.

Ama Shetra yanıt gelmesini beklemedi. “Hyrim,” dedi, “bu adam donuyor!” Kendi battaniyesini kapıp adamın üstünü örttü. Efendi Hyrim meşalesini bir ateş haline getirdi. Ateşin üzerinde bir taş kap dolusu suyu iyice arınana kadar kaynatırken Shetra da adamı ateşin yanına oturmuştu. Dıdıklarından içeri zorla pınarşarabı akıtmak için Ocakağasının başını tuttu.

Adamın teninin soğukluğu pannaklarını yaktı.

Shetra ve Hyrim ellerini koruyabilmek için battaniyelere sardılar ve adamı ateşin yanına yatırıp üzerindeki paçavraları çıkardılar. Kaynar suyla yıkadılar. Temizlendiğinde Efendi Shetra cübbesinden küçük bir taş şişede şifa kili çıkardı ve en kötü yaraların üzerine iyileştirici çamurdan sürdü.

Şafak geldiğinde yağmur sürüyordu. Işığın altında Kanbekçileri Efendilerin yaptıklarının sonucunu gördüler. Adamın teni ceset derisi gibi gözüktüyordu. Yaralarına sürülen şifa kili tesirsiz kalmıştı. İçindeki soğuk rahatlamamıştı.

Yine de nefes alıyor ve gözlerini kırırıyordu. Efendiler üzerini örtüp onu oturur konuma getirdiklerinde gözlerini sıkı sıkı kapadı ve gözlerinden yaş gibi su akmaya başladı. Sular yanaklarından aşağı yayıldılar ve sakalının üstünde boncuk boncuk dondular.

“Yediler adına. Yediler adına!” diye inledi Efendi Shetra. “Ölmüş ve buna rağmen yaşıyor. Ona neler olmuş?”

Efendi Hyrim yanıt vermedi.

Bir süre sonra Korik Kanbekçileri adına konuştu. “Adı Hoerkin, Savaşocağının Ocakağalarından biri. Onuncu Ocakortasının Birinci Ocağını komuta ediyor. Yüce Efendi onu ve birliğini Denizerimi’nde Devleri bulmaya göndermişti.”

“Evet,” diye mırıldandı Hyrim. “Hatırlıyorum. Ocak dönmediğinde de Yüce Efendi Sarankabir’e bakmaları için Callindrill ve Amatin’i göndermişti. Yirmi bir savaşçı –Ocakağası Hoerkin ve birliği– yitip gittiler. Callindrill ve Amatin onlardan geriye hiçbir iz bulamamışlardı.”

Efendi Shetra kendini adama tanıttı. “Hoerkin. Ocakağası Hoerkin. Beni duyuyor musun? Konuş! Ben Verement eşi Shetra, Şadkaya Divanı’nın Efendilerinden biriyim. Senden konuşmanı rica ediyorum.”

İlk başta Hoerkin yanıt vermedi. Sonra çenesi oynadı ve ağzından alçak bir ses çıktı.

“*Abamkarayım* ben, Kapı'yım. Şahit...”

Sesi gözyaşlarının akışıyla azalıp kesildi.

“Şahit mi? Kapı mı?” dedi Shetra. “Hoerkin, konuş!”

Ocağaşı duymuyormuş gibiydi. Gözyaşları sakalında buz kümeleri oluştururken, o sessizce oturuyordu.

Sonra Efendi Hyrim buyurdu, “*Abamkara*, cevap ver!”

Hoerkin yutkundandı ve konuştu.

“*Abamkarayım* ben, Kapı'yım. Şahit olmak için gönderildim.”

Duraksadı ama hemen sonra konuşmayı sürdürdü.

“Şahit olmak için gönderildim Devlerin yıkımına.”

Tüm Kanbekçileri adına Korik, “Yalan söylüyorsun!” dedi. Ve Efendi Shetra Hoerkin'in üzerine atıldı. Acıya aldırmadan adamın yüzünü ellerinin arasında aldı ve bağdı, “Garazkar!”

Adam haykırdı ve kendini kadının ellerinden kurtardı. Salı oluşturan tomrukların arasına yüzünü gömerek çocuk gibi ağlamaya başladı.

Shetra dehşete düşmüş bir halde geriledi. Efendi Hyrim'in yanında durdu ve orada bekledi. Hoerkin yeniden kıpırdayana kadar uzun zaman geçti. Doğruluş önceki gibi oturdu. Henüz dinmemiş gözyaşları sakalından süzülüyordu.

“...Devlerin yıkımına. Üç taneydiler, tek batında doğan üç kardeş. Başlangıcıydı sonun. Hizmet ediyorlardı Şeytanyürek Ruhzen'e.”

Tekrar durdu.

Biraz sonra Korik, “Bu olamaz,” dedi. “Olanaksız. Denizrimi Devleri Diyar'ın Kayakardeşleridir.”

Hoerkin cevap vermedi. Salın tomruklarına gözlerini dikmiş,

yoğrulmayı bekleyen kil gibi oturuyordu. Ama kısa süre sonra tekrar konuştu.

“...Ruhezen’e. Adlan Etdeşen, Şeytantokat’dı- ve adı anılmayacak bir tanesi daha.”

Bir kez daha yutkundü.

“Üç Sapıklar onlar.”

Bir süre tüm heyet suskun kaldı. Ardından hem Hyrim hem de Shetra Hoerkin’i daha fazla şey söylemeye zorlamaya çabaladılar. Ama onların ulaşamadığı bir yerde kaldı, konuşmadı.

Sonunda Efendi Shetra Hyrim’e dönüp, “Sözlerinde ne duyuyordun?” diye sordu. “Ne anlam görüyorsun?”

“Gerçeği duyuyorum,” dedi Efendi Hyrim. “Sonunun başlangıcını.”

Korik, “Hayır,” dedi. “Ant adına, bu olanaksız.”

Efendi Hyrim hemen müdahale etti, “Burada Andının üzerine yeminler etme.”

Azarlaması yerindeydi. Kanbekçisi demek istenilene karşı duyarsız değildi. Korik tekrar konuşmadı. Ama Efendi Shetra, “Korik’e katılıyorum,” dedi. “Bir Sapığın herhangi bir Dev’e hükmetmesi inanılacak şey değil. Eğer Garazkar’ın gücü bu kadar arttıysa, neden Devleri geçmişte kölesi yapmadı?”

Efendi Hyrim sorusunu yanıtladı, “Doğru. Sapıklar yeterli olmazlar. Onlar bu durumu açıklamıyorlar. Ama Habis Efendi şu anda Sayrıtoprak Taş’ına sahip. Eski Efendiler çağında durum böyle değildi. Belki de Sapıklar ve Taş bir araya gelince...”

“Hyrim, söz konusu olan Devler! Eğer başlarına böyle bir fenalık gelseydi, bize haber gönderirlerdi.”

“Evet,” dedi Efendi Hyrim. “Nasıl oldu bu?”

“Ne nasıl oldu?”

“Haber vermelerine ne engel oldu? Başlarına ne geldi?”

“Başlarına ne mi geldi?” dedi Efendi Shetra. “Daha acil bir soru sorşak. Hoerkin’in başına ne geldi? Bizim başımıza gelenler ne?”

“Garazkar’ın tarzı bu. Bize anlatıldığına göre Yükselen Ağaç-köy savaşında Reis Llaura’ya ve Pietten adlı çocuğa sevdikleri şey-lerin yok olmasına yardım etsinler diye zarar vermiş.”

“Tuzağa çekmek için yem olarak kullanılmışlar. Hyrim, biz de yemi yuttuk!”

Shetra yanıt beklemedi. Salın arkasına doğru fırladı, asasını tomrukların arasına soktu ve şarkısına başladı. Demir ağacının içinden kuvvet akıyordu; sal yağmurun altında hareket etti. “Birlikte yapalım!” diye Efendi Hyrim’e ünlledi. “Buradan kaçmalıyız!”

Efendi Hyrim yorgun argın ayağa kalktı. “Yükselen Ağaç-köy’de Llaura ve Pietten olmadan da tuzak hazırды. Onlar bir ki-bir gösterisi, bir sataşmadan ibaretiler, yani gereksizdiler.” Konuştukça göğsü zorlukla aldığı nefesle inip kalkmaya başladı. Bo-yun kasları soluk almanın getirdiği zorlanmayla gerilmişti.

Kanbekçileri de nefes almakta güçlük çekiyorlardı.

Hemen ardından Hyrim kollarını göğsünde kavuşturup dizle-rinin üstüne çöktü. Efendi Shetra’nın ağzı nefes alma çabasıyla açık kalmıştı.

İrmağa yağın yağmurdan hiç ses çıkmıyor gibiydi.

Ocağağası Hoerkin ayağa fırladı. Dudaklarının arasından acı dolu, hafif bir inleme geldi. Ses korkunçtu. Başı geriye yatmıştı ve bağırışı bir çığlığa dönüşene dek sürdü.

Bu çığlık, Ranyhynlerin paniğe kapılmasına neden olan çığlıkla aynıydı.

Korik, kendine gelen ilk Kanbekçisi oldu. Hiç düşünmeden Ocağağasını saldan aşağı itti.

Hoerkin taş gibi battı. Ses anında kesildi.

Ancak havanın yoğunluğu artmıştı. Heyeti bir yumruğun içinde sıkılmışcasına eziyordu.

Efendi Hyrim ayağa kalkmaya çabaladı. Doar'a dönüp nefes nefese sordu, "Ateşini sen mi söndürdün? Hoerkin'in ateşini?"

"Hayır," dedi Doar. "Onu yakaladığımızda söndü."

"Yediler adına!" dedi Hyrim. "Sizdiniz! Kanbekçileri! Ranyhynler değil. Bu uğursuz güç sizi dinliyor! – Andın gücünü dinliyor!"

Kanbekçileri yanıt vermediler. Ant saklanacak ya da inkar edilecek bir şey değildi.

Ama Efendi Shetra şaşırmıştı. Salın üstündeki gücü dağılıverdi.

Korik'in emriyle dört dümenci sırkalarını aldılar ve salı Akıntı'nın kuzey kıyısına doğru ittiler. Korik, yapabilirse, saldırıyı sağlam yerde karşılamak istiyordu. Dümencileri saldan sorumlu kıldı, sonra da diğer Kanbekçilerini Efendilerin savunmasına çağırırdı.

O anda ırmak patladı. Su sessizce yukarı püskürüp salı havaya kaldırarak ters döndürdü.

Patlamanın peşinden sudan siyah bir dokunaç uzandı. Kıvrılıp büküldü ve Efendi Shetra'yı yakaladı.

Kanbekçilerinin çoğu salın devrilişinden kurtulmuşlardı. Ama Sill ve Efendi Hyrim hemen altında kaldılar.

Pren ve Tull'la birlikte Korik, Efendi Shetra'nın yakalandığı yere yüzdü. Ama karanlık sular onları kör ediyordu; hiçbir şey göremiyorlardı, hiçbir şey bulamıyorlardı. Irmak sanki dipsizdi.

Korik kararını verdi. Denizерimi görevi ona emanet edilmişti. İtiraza meydan vermeyecek bir sesle Kanbekçilerine Akıntıdan çıkmalarını emretti.

Az sonra ormanın kenarında, kuzey kıyıda durmuştu. Diğer Kan-

bekçilerinin çoğu da onunla birlikteydi. Sill ve Efendi Hyrim öne geçmişlerdi. Efendi yaralanmamıştı; Sill onu saldan korumuştı.

Irmağın aşağısında dümencilerden ikisi salı bağlarken diğerleri birliğin erzağını bulmak için dalıyorlardı.

Cerrin ve Efendi Shetra görünürde yoklardı.

Hyrim şiddetle öksürüyordu –kokuşmuş sudan yutmuştu– ama soluk soluğa ayağa kalktı, “Kurtarın onu!”

Ancak Kanbekçileri ona itaat etmek için harekete geçmediler. Denizerimi görevi onlara emanet edilmişti. Cerrin’in hâlâ yaşadığını da biliyorlardı. Eğer yardımlarına değiyor olsaydı onları çağırırdı.

“Denedim,” diye soluklandı Hyrim. “Ama ben yüzemem. Ah, hiçbir önemi yok!” Bir kasılmaya tutuldu. Kollarını iyice aştı ve yağmura doğru haykırdı, “Shetra!” Asasından çıkan bir güç çakımı sudan geçip ırmağın dibine vurdu. Sonra da Sill’in kollarına yığıldı.

Yolladığı güç işe yaramış gibiydi. Efendi Shetra’nın kaybolduğu noktada nehir kaynamaya başladı. Sudaki hengameden oluk oluk kan ve siyah et parçaları çıktı. Akıntıdan buharlar yükseliyordu. Kerh Akıntısı’nın derinlerinde mavi bir parlama bir an görünüp kayboldu.

Ardından gökgürültüsü gibi bir ses yeri sarstı. Irmak ızdırapla tısladı. Ve havanın yoğunluğu kayboldu. Sarankabir’in üzerinden yılanmış gibi silinip gitti.

Kanbekçileri Cerrin’in öldüğünü anladılar.

Efendi Shetra’nın mücadelesinden geriye tek bir işaret kalmıştı. Onu ilk gören Porib oldu ve almak için ırmağa daldı. Onu sessizce Efendi Hyrim’in ellerine teslim etti – bulduğu Efendi Shetra’nın asasıydı.

Metal uçlarının arası tamamen yanmış ve kırılganlaşmıştı. Hyrim’in ellerinde bir çıta gibi kırılıverdi.

Efendi, Sill'den kurtuldu ve bir ağaca yaslanıp oturdu. Yanaklarından açıkça süzülen yaşlarla Shetra'nın اساسını göğsüne bastırdı.

Ama tehlike sona ermemiştir. Andının uğruna Korik Efendiye, "Avcı ölmedi," dedi. "Yalnızca buradan çekildi. Devam etmeliyiz."

"Devam mı?" dedi Hyrim. "Devam etmek mi? Shetra öldü. Ben nasıl devam edebilirim? Andınızın Sarankabir'deki kötülüğün duyabildiği bir ses olmasından en başından beri korkmuştum. Ama bir şey söylemedim." İstirap içindeydi. "Eğer korkumda haklıysam ondan söz edeceğinizi düşünmüştüm."

Yine Kanbekçileri yanıt vermediler. Avcının onların varlığına karşı uyanık olduğunun, ne kuşku duyacak ne de hataya yer bırakacak kadar farkındaydılar. Ve bunca güç gösterisi aslında görüldüğü gibi değildi. Kanbekçileri Efendinin acısına saygı göstererek onu yalnız bıraktılar ve yola devam etmek üzere salı hazırladılar.

Dümenciler sııkları ve erzağı, *tutkanın* ve *lillianrill* çubuklarının çoğunu kurtarabilmişlerdi ama giysileri ve battaniyeleri kurtaramamışlardı. Sal ise tek parçaydı.

Sonra Korik, Runnik, Pren ve Porib'le konuşup onları Yüce Efendi Elena'ya heyetin durumuyla ilgili bilgi vermekle görevlendirdi. Üçü de sorgu sual etmeden kabul ettiler, ama batıya yapacakları yolculuğa başlamadan önce heyetin yola çıkmasını beklediler.

Her şey hazır olduktan sonra Korik ve Sill, Efendi Hyrim'in kollarına girdiler ve onu bir çocukmuş gibi kıyıda duran sala götürdüler. İyi görünmüyordu. Herhalde yuttuğu nehir suyu onu hasta etmişti. Dümenciler salı Kerh Akıntısı'nın ortasına doğru yönlendirirlerken kendi kendine mırıldanıyordu, "Bu daha son değil. Bunun yanlarında hiç kalacağı acı ve ölüm olacak. Hoole oğlu Hyrim, sen bir ödleksin." Sonra heyet gitti. Runnik, Pren ve Porib Sarankabir Düzlüğü'nün ormanına daldılar.

Ateş köz haline gelmişti ve onun ışığı olmadan Troy hiçbir şey –zihninde oluşan ölüm ve keder görüntülerini bastıracak hiçbir şey– göremiyordu. Runnik'e sorması gereken sorular olduğunu biliyordu ama bu karanlığın içinde önemsiz görünüyorlardı. Shet-ra'nın on gün önce öldüğünü düşündükçe çaresizliğe kapılıyordu; bu kadar zaman için fazla dolaysızmış gibiydi.

Efendiler yanında sessizce oturuyorlardı, ya zihinleri birleşmişti ya da ne yapacaklarını bilmeden kalakalmışlardı; Covenant da sessizdi – konuşamayacak kadar etkilenmişti. Ama biraz sonra sessinde duygulu bir titremeye Elena konuştu, “Ah, Verement! Buna nasıl dayanacaksın?” Gözleri yalnızca yanan korlar kadar belirgindi. Karanlığın içerisinde bir kararlılık ve dayanılmaz bir kinle bakıyordu.

Efendi Mhoram yumuşak bir sesle bir şarkı söylemeye başladı:

Ölüm geçip gidiyor –
can verip, can alıyor.
Kinin ölmeye olsun; öldürmeye, ölüme değil.
Öylece dur, yüreğim:
isyan etme.
Tut dilini, kederini,
ve öylece dur.

Şadkoru

Yüce Efendi ve beraberindekiler İlim Meclisi'ne altıncı günün sonunda gece çökmek üzereyken vardılar. Son birkaç fersah yol Toğrukoruğ'un ovalarına doğru ağır ağır inmişti ve güneş Garp Dağları'nın arkasında batmışken atlılar İki Irmağın geniş vadisi'ne girdiler.

Rill ve Llurallin burada geniş bir V oluşturup, vadinin dar ucunda, atlıların soluna doğru birleşiyorlardı. Aşağılarında, hemen hemen doğuya doğru akan Llurallin Nehri Bekçiler Ged-iği'nin ardındaki dağların yüksek yalçın kayalarının arasındaki ber-rak pınarlardan kayınıyordu ve Töğnek Tüzlüğü'nü harap eden kavrulmuş topraklara, paramparça olmuş cesetlere ve kana karşı onu dokunulmaz kılan bir saflık gücüne sahipti. Şimdi ise, Kutbo-zumundan nesiller sonra, ona kadim adını, Llurallin'i, veren aynı billur anlıkla akıyordu.

Vadinin karşı tarafında Rill Irmağı vardı, Toğrukoruğ'un güney sınırını oluşturuyordu. Maerl gibi Rill de Efendilerin uzun çabala-ryla büyük ölçüde gelişmişti ve İki Irmak Vadisi'nden akan su ar-tık Boz adını hak etmiyordu.

Vadinin ortasında, nehirlerin V yaptığı yerin en geniş bölü-münde İlim Meclisi'nin ağaç kenti Şadkoru vardı.

Kent kocaman ve yayılmış bir banyan ağacıydı. İkinci Mühür'ün yeni bilgisiyle ve Yasa Asası'yla korunup güçlendirilince kudretli bir meşenin boyutuna ulaşmış, kaldırım kadar geniş dallardan halat kadar kalın kökler salmıştı – bu köklerden, yeni dalları ve yeni kökleri olan yeni gövdeler türemişti ve başlangıç noktası olan ilk ağaç hepsi de birbirine dolanmış, birbirinin parçası, tek bir tohumun meyvesi olan altı başka ağaçla çevrelenerek vadiye yayılmıştı.

Bu yedi gövde sağlamlaştıktan sonra ağacı şekillendirenler aşağı sarkan diğer köklerin yere ulaşmasına izin vermemişler ve onun yerine bunları kalın demetler halinde örüp İlim Meclisi'nin öğrencileri ve öğretmenleri için salonlar, odalar, evler ve çalışma odaları oluşturmuşlardı. En dıştaki üç ağaç da kökleri yere değmeden benzer bir biçimde örülmüşlerdi ve artık gövdelerinde toplantı salonları ve kütüphaneler yapmaya yetecek kadar büyük boşluklar bulunuyordu. Ağaçların koruması altındaki dönümlerce arazide, bahçeler, eğitim sahaları, hem Kılıç Yolu hem de Asa Yolu öğrencileri için çalışma alanları vardı. Ağaçların devasa ana dallarının üzerindeyse daha küçük dallar eğilip şekillendirilerek yaprak çatılı yerleşim yerleri ve açık taraçalar yapılmıştı.

Şadkoru Toğrukoruğ'un bereketli topraklarından fazlasıyla beslenen, gelişen bir kentti; ve İlim Meclisi tarihinde hiç olmadığı kadar kalabalıktı. İlimmuhafızları ve Asa ve Kılıç Yolu çırakları kentin tüm işlerini görüyorlardı –yemek, temizlik yapıyorlar, bahçelere bakıyorlar, hayvanları güdüyorlardı– ama kentte yaşayanlar bir tek onlar değillerdi. Ağacın kendisinin bakımını sağlamak için bir grup *lillianrill* de burada yaşıyordu. Diyar'ın her tarafından ziyaretçiler geliyordu. Köyler İlimmuhafızlarından bilgi almak için temsilciler gönderiyorlardı; Çerağbanlar Ağacı incele-

mek için geliyorlar, Çakılustalanı kaya bahçelerini ziyarete geldiklerinde Şadkoru'da kalıyorlardı. Efendiler de Diyar'a verdikleri sözü yerine getirmek için burada çalışıyorlardı.

Atlılar yukarıdan Şadkoru'ya baktıklarında geniş, parlak yaprakları güneşin turuncuya çalan kırmızı ateşini yansıtıyorlardı, öyle ki ağaç vadiye yayılmış gölgelerin üzerinde gururla yanıyormuş gibi görünüyordu. Birlik bu görüntüye sevinçli bir selamlamayla karşılık verdi. Atlarını topuklayarak Llurallin'in geçit verdiği yere doğru dörtlüye indiler.

Şadkoru'nun yetiştirildiği zamanlarda Efendiler savunmasını da dikkate almışlardı. Her biri bir ırmağın üzerinde olmak üzere vadiye yalnızca iki geçit yeri yapılmıştı. Ve geçitlerin olduğu yerler suyun altındaydı; kullanılmadan önce kaldırılmaları gerekiyordu. Yüce Efendinin yanındakilerden Covenant hariç hepsinde gerekli bilgi ve beceri vardı, bu yüzden Elena aniden nehir kıyısında durup Trell'den geçidi kaldırmasını ciddiyetle rica ettiğinde Troy biraz şaşırды. Troy kadının Çakılustasına saygı gösterdiğini kavrayabiliyordu ama neden olduğunu anlayamıyordu. Yüce Efendinin bu davranışı Trell'in gizemini daha da artırmıştı.

Yüce Efendinin gözlerine bakmadan Trell atından indi ve Llurallin'in kenarına gitti. İlk başta geçidin sırrını biliyormuş gibi görünmüyordu. Troy tuhaf bir dilde birkaç kelime ve iki hareketle yatağı kaldırmayı öğrenmişti ama Trell bunlardan hiçbirini kullanmadı. Kıyıda, kendini derin akıntıya sunacakmış gibi durdu ve gürleyen, esrarengiz bir şarkı söylemeye başladı. Birliğin kalanı durgun bir sessizlik içinde onu seyrediyordu. Troy şarkının sözlerini anlayamıyordu ama etkilerini hissediyordu. Eski, gömülü kalmış, boğuk bir tınıları vardı, sanki vadinin kökündeki kayalar tarafından okunuyorlardı. Bir an onu ağlama isteğiyle doldurdular.

Ama biraz sonra Trell'in şarkısı bitti. Sessizce kollarını kaldırdı ve geçidin düz taş zemini nehir tabanından yükseldi. Suyu, aralarında akıntıyı engellemeyecek kanallar olan kesitlerle kırıyordu. Üzerinden geçilmeye hazır olduğunda sanki hiç suya batmamış kadar kuruydu.

Başı önünde, Trell bineğine geri gitti.

Son at da nehri geçtiğinde ve herkes vadiye girdiğinde geçit mutat işaretler olmadan kendi kendini kapattı.

Troy etkilenmişti. Trell'in Covenant'a saldırısını hatırlayarak İnancı'nın hâlâ hayatta olduğu için şanslı olduğunu düşündü. Toğrukoruğ'dan ayrılmadan önce Trell bilmecesini çözmesinin de yararlı olacağına inanmaya başladı.

Fakat hemen yapabileceği bir şey yoktu. Irmak akıntılarıyla taşınıyormuşcasına alacakaranlığın son kırıntıları da çekiliyorlardı ve Troy bulunduğu yeri tanıyabilmek için dikkatini vermek zorunda kalmıştı. İlimmuhafızları meşaleler yaktılar ama meşale ışığı güneşin yerini tutmuyordu. Katı bir biçimde kendini toplayarak, Efendi Mhoram ve Ruel'in arasında Şadkoru'ya giden vadiyi geçti.

Yüce Efendinin birliği Ağacın yakınında, İlimmuhafızlarından oluşan bir heyet tarafından karşılandı. Efendileri etkileyici bir ağırbaşlılıkla karşıladılar ve Efendiler Kalesi'ni ziyaretten dönen meslektaşlarını kucakladılar. İyi tanıdıkları Nişancı Troy'a özel bir karşılama yaptılar. Covenant'ı gördüklerindeyse hepsi birden ona döndüler. Teftiş ediliyorlarmış gibi omuzlarını geriye atarak onu selamladılar ve hep birden, "Selam olsun, beyaz altın taşıyıcısı!" dediler. "Adın Başefendi Thomas Covenant, İnancı ve Yüzükkağan. Şadkoru'ya hoş geldin. Diyar üzerinde çağımızın temeli ve mihverisin – barışı bozan vahşi büyü'nün bekçisisin. Konuğumuz olup bizi şerefendir."

Troy, Covenant'tan sızlanma dolu, iğneleyici sözler bekliyordu. Ama İnancısız aksi, mahçup bir sesle yanıt verdi, "Konuğunuz olmaktan şeref duyuyorum."

Yanıt olarak İlimmuhafızları eğilerek selamladılar ve liderleri öne çıktı. Kocamış, kırış kırış olmuş bir adamdı, gözlerinin altı çökmüştü ve onlarca yılın iki büklüm çalışmasının sonucu olarak kambur bir duruşu vardı. Sesinde yaşlılıktan gelen hafif bir titreme duyuluyordu. "Ben Corimini," dedi, "İlim Meclisi'nin Piri. Hem Kılıç hem de Asa yolunda İlim arayan herkes adına konuşuyorum. Bir armağanı kabul etmek vereni onurlandırır. Hoş geldin." Bunları söyleyerek Covenant'ın atından inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Ama Covenant ya hareketi yanlış anlamıştı ya da sezgilerinde iyice ileri gitmişti. Atından inmek yerine sert bir hareketle nikah yüzüğünü sol elinden çıkardı ve onu Corimini'nin uzanmış avucuna bıraktı.

Pirin ağzı açık kaldı; gözleri hayretle açıldı. Neredeyse hiç zaman keybetmeden yüzüğü diğer İlimmuhafızlarına da göstermek için döndü. Kulağa dua parçaları gibi gelen bastırılmış ve hayret dolu niyaz mırıltılarıyla beyaz altına bakmak ve ürkek parmaklarla ona dokunmak için İlimmuhafızları Corimini'nin çevresine do-luştular.

Ama dokunmalar kısa sürdü. Hemen sonra Corimini Covenant'a döndü. Pirin duygulanmış gözleri dolu dolu olmuştu ve yüzüğü Covenant'a geri verirken eli titriyordu. "Başefendi Covenant," dedi sesinde belirgin bir titremeyle, "bizi mahçup ediyorsunuz. Bu onurun karşılığını verebilmek için nesilleri adamamız gerekecek. Dile, dile ki sana hizmet edebilelim."

"Bana hizmet edilmesini istemiyorum," diye açıkça karşı çıktı

Covenant. “Bana bir seçenek sunun. Diyar’ı bensiz kurtarmanın bir yolunu bulun.”

“Sizi tam olarak anlayamıyorum,” dedi Corimini. “Tüm kudretimizi Diyar’ın korunmasına adadık. Eğer bu size de yardımcı olarsa memnun oluruz.” Efendiler birliğinin tümüne hitap edecek şekilde dönerek devam etti, “Bizimle Şadkoru’ya buyurmaz mısınız? Sizler için yiyecek ve eğlenceler hazırladık.”

Yüce Efendi Elena cana yakın bir cevap verdi ve Myrha’nın sırtından neşeyle indi. Diğer atlılar da bineklerinden indiler. Atları teslim almak için bir grup öğrenci Ağacın gölgelerinden çıktılar. Ardından birlik ağaç gövdelerinin oluşturduğu çemberden geçirilip ortadaki ağaca götürüldüler. Şadkoru’nun her tarafında ışıklar belirmişti ve oluşturdukları aydınlık Troy’un görüşündeki bulanıklığı düzeltiyordu. Efendilerle birlikte duraksamadan yürüyebilecek ve tanıdığı kentin dallarına sevgiyle bakabilecek durumdaydı. Bazı yönlerden, Efendiler Kalesi’ne göre kendini daha evinde hissediyordu. Görmeyi Şadkoru’da öğrenmişti.

Şadkoru’nun Yüce Efendiye de uygun olduğunu hissediyordu. Troy için ikisi de birbirinin ayrılmaz birer parçasıydılar. Kadının haklı meziyetleri, ılımlı sultanının ısıltısı ve ortadaki ağacın geniş ip merdiveninde salınıştaki zerafet onu sevince boğuyordu. Elena’nın etkisinde kalmışken, İnancsız ağaca çıkmaktan ürktüğünde, Covenant’a cesaret verici birkaç söz söyleme dayanıklılığını kendinde görmüştü.

“Anlamıyorsun,” diye hayal meyal karşılık verdi Covenant. “Ben yüksekte korkarım.” Yüzünde dikkafalı bir korku ifadesiyle ellerini zorla merdivene attı.

Bannor Covenant’ın hemen arkasında yerini alıp, Başefendinin güvenliğinden sorumlu olduğunu gösterdi. Az sonra ilk dalla-

rın seviyesine tırmanmışlardı.

Troy da onların ardından Ağaca kolaylıkla çıktı. Düzgün, sağlam tahta basamaklar elinden kaçmayacaklarmış gibi bir his veriyordu; sanki Şadkoru ona kucak açmış, onu neredeyse yukarı kaldıracakmış gibiydi. Az sonra Ağaca çıkmış, merdivenden uzaklaşarak kentin büyük dallarından birine doğru yönelmişti. Şadkoru'yu şekillendirenler banyan ağacını öyle büyütmüşlerdi ki dalların üst yüzeyleri düzdü ve Troy'un üzerinde yürüdüğü dal üç dört kişinin yan yana rahatlıkla durabilecekleri kadar genişti. Yürürken bir yandan da tanıdığı insanlara el sallıyordu – çoğu Kılıç Yolu İlimmuhafızlarıydılar ve bir kısmı da aileleri Efendiler Kalesi'nde yaşayan öğrencilerdi.

Efendiler alayı pek çok dalın bir araya geldiği bir kavşaktan geçtiler ve dışarıdaki gövdelerden birine doğru devam ettiler. Bu gövdede büyük bir salon oluşturulmuştu ve Troy içeri girdiğinde odanın bir ziyafet için hazırlanmış olduğunu gördü. İçerisi *lillian-rill* meşaleleriyle ıslıl ısıldı; yere masalar konmuştu ve masaların arasında da yosun halılar seriliydi; her yaştan öğrenciler ortalıkta dolaşıyor, dumanı tüten taslarla ve sürahilerle yüklü tepsileri taşıyorlardı.

Orada Troy'a İlimmuhafızları Kılıç Bilgesi ve Nişancının ilk savaş hocası Drinishok katıldı. Kırılmış kaşları dışında Drinishok pek savaşçıya benzemiyordu; uzun, sıkı kolları ve parmakları ne bir kılıç ne bir yay kullanabilecek kadar güçlü görünmüyorlardı. Ama tam üç Efendi ve Troy'un Savaşocağının dörtte üçü yaşlı Kılıç Bilgesi tarafından eğitilmişlerdi; ve güneşten yanmış kollarında sayısız beyaz savaş yarası vardı. Troy öğretmenini samimiyetle karşıladı ve hep birlikte ayağa kalkarak Diyar'ın geleneksel yemeğe şükran duruşunu gerçekleştirdikten sonra ziyafete geçtiler.

Şadkoru'nun yemekleri basit ama kusursuzdu –karmaşık olmamaktan kaybettiğini iştah açıcı bir hoşnutlukla kapıyordu– ve tüm Efendilere ve İlimmuhafızlarına bol bol et, pilav, peynir, ekmek, meyve ve pınarşarabı düşüyordu. Şadkoru'nun konukseverliğinin ısıltısıyla rahatladıkça Yüce Efendinin birliği yemeklerini zevkle yiyiyor ve sürekli ev sahipleriyle ve gidip gelen öğrencilerle konuşuyor şakalaşıyorlardı. Ardından yemek sona erdiğinde Yüce Efendi Elena öğrencilerin hazırladığı bir eğlenceye nezaret etti. Kılıç Yolunda en iyi olanlar jimnastik ve kılıç gösterileri yapılar ve Asa Yolunun çıraqları Devlerin anlatageldikleri Çekilmez Bahgoon ve onu ehlileştiren Thelma Çiftymruk hikayesini bir süzgeçten geçirip oluşturdıkları çetrefilli bir öyküyü anlattılar. Troy bunu daha önce hiç duymamıştı ve çok hoşlandı.

Troy, bu mutlu ve keyifli ortamdan ayrılmaya isteksizdi, bu yüzden Efendiler Runnik'in Sarankabir Düzlüğünden getirdiği havadisleri konuşmak üzere İlimmuhafızlarıyla birlikte salondan ayrıldıklarında, Troy onlarla gitmedi. Onun yerine Drinishok'un davetini kabul etti ve geceyi geçirmek üzere yaşlı Kılıç Bilgesinin evine gitti.

Dıştaki ağaçlardan birinin yukarılarında, dallardan ve yapraklardan örülmüş bir odada, Troy ve Drinishok uzun süre oturup pınarşarabı eşliğinden savaştan bahsettiler. Drinishok savaşa gidilmesinden heyecan duyuyordu ve onu Savaşocağıyla birlikte gitmekten alıkoyan tek şeyin Şadkoru'nun güçlü bir savunmaya ihtiyaç duymasını olduğunu da açıkça belirtmişti. Her zaman olduğu gibi Troy'un fikirlerini hızla kapmıştı ve sonunda Nişancı yatmaya gittiğinde şahsi memnuniyetine tek gölge düşüren şey Trell'i saran esrardı.

Dallardaki esinti onu teskin edip uyuttu ve ertesi sabah erken-

den kendini yeni güne hazır hissederek uyandı. Ev sahibinin ondan önce kalkmış ve gitmiş olması onu eğlendirdi ama şaşırtmadı; İlim Meclisi'nin katı zaman çizelgesini biliyordu. Yıkandı, giyindi, uzun çizmelerini siyah deri tozluklarının üzerine çekti ve baş bandını ve güneş gözlüklerini özenle düzeltti. Hızlı bir kahvaltıdan sonra bir miktar zamanını göğüs zırhını ve pırıltılı siyah kılıcını parlatmaya ayırdı. Efendilerin Savaşocağı'nın Nişancısı olmaya yakışır bir biçimde donandıktan sonra Drinishok'un daire-sinden çıkıp, ortadaki ağaca gitti ve Şadkoru'nun gözetleme noktasına tırmandı.

Ağacın en üst dallarına kurulu küçük bir taraçada nöbet tutan iki öğrenciye katıldı. Onlarla hoş beş ederken kuru güz havasını soludu ve İki İrmak Vadisi'ni enine boyuna inceledi. Batıda dağların karlı doruklarını görebiliyordu. Derdi ihtiyatlı davranmak, tehlikeleri görmek değildi. Toğrukoruğ'un bereketli tepelerine hayrandı ve onları bir daha hiç unutmamak için zihnine kazımak istiyordu. Eğer önlerindeki savaşta düşecek olursa, ölümde ya da körlükte, en son ana kadar, burayı gerçekten gördüğünden emin olmak istiyordu.

İlim Meclisi'nin toplanma işaretini duyduğunda hâlâ gözetleme yerindeydi.

Hemen iki öğrenciyle vedalaştı ve Ağaçtan aşağı inmeye başladı. Kısa süre sonra geniş, üstü açık ve çanak şeklindeki toplanma yerine ulaştı. Kentin oldukça yukarılarında orta gövdeden uzanan dört ağır dala oturtulmuştu ve Şadkoru'yu şekillendirenler muazzam bir banyan kökü ağını örüp, bunu orta gövdenin çevresinden asmışlardı. Dört dalla desteklenen ve dıştaki altı ağacın kökleriyle yere yaslanan geniş bir çanak oluşturunuyordu. Sonuç *vi-ancomédu*, kent nüfusunun yansını alabilecek kadar büyük bir

toplanma yeri idi. İnsanlar köklere oturuyor ve ayaklarını ağırlıklarından aşağı sarkıtıyorlardı.

Bu aralıklar nadiren yarım metre kareden büyüktü, yine de *viancome* acemiler için huzursuzluk verici bir deneyim haline getiriyorlardı. Ancak Şadkoru halkı ağırlıkların üzerinde küçük adımlarla yürüyor hattâ koşuyorlardı. Nişancı Troy kör bir adamın tetikteliğine ve dikkatli ayaklarına sahip olarak, çanak şekilli alanın bir kenarının yukarılarında toplaşmış Drinishok ve diğer Kılıç Yolu İlimmuhafızlarına katılmak için orta gövdeden ayrılmakta zorlanmadı.

Efendi Amatin zaten oradaydı ve Asa Yolu İlimmuhafızlarından ve öğrencilerden oluşan bir toplulukla hararetli bir tartışma içerisindeydi. Kanbekçilerinin çoğu ağırlıkların kenarlarına konuşlanmışlardı ve Şadkoru'nun sakinleri önlerinden akın akın geçiyorlardı. Troy Drinishok'un yanına vardığında Efendi Mhoram'ın alanı boydan boya geçip Amatin'e doğru gittiğini gördü. *Viancome* Mhoram'ı huzursuz ediyorduydu bile göstermiyordu; esasını kolunun kıvrımına sıkıştırmış kökten köke cesaretle atlıyordu.

Az sonra Yüce Efendi Elena, Asa Bilgesi Asuraka'yla beraber alana geldi. Troy biraz şaşırıldı; Elena'nın İlim Meclisi Piri Corimini'yle beraber gelmesini beklemişti. Ama Corimini alana girdiğinde beraberinde Başefendi Covenant'ı getirdi. Troy ne olduğunu anladı. İlim Meclisi Covenant'ı Elena'nın üstüne koymuştu ve böylece Şadkoru'nun konukseverliğinin en büyük onuru olan Pir daveti İnançsız'ın olmuştu. Bu Troy'u kızdırdı; Covenant'ın kayırılması adına Yüce Efendinin saygısızlığa uğradığını görmekten hoşlanmamıştı. Ama Covenant'ın ağırlıklar ve altındaki boşluğa bakışındaki hasta ifadeyi seyrederek kendini avuttu.

Az sonra tüm İlimmuhafızları yerlerini almışlardı. *Viancome* alanın kenarları ve üstlerindeki dallar Şadkoru halkıyla tıklım tıklımdı.

Covenant destek dallarından birinin üzerindeki bir köke asılmıştı ve Bannor onu kollayabilmek için yanına çömelmişti.

Efendiler ve Nişancı Troy İlimmuhafızları Bilgeleriyle birlikte yelpaze gibi yayılmış bir grubun arasında güneye dönük oturuyorlardı ve Corimini önlerinde durmuş, ağırbaşlı bir suratla meclise dönmüştü. Herkes oturup, durgunlaşıp, beklemeye başladığında o da toplantı merasimine başladı.

Pir ve Yüce Efendi geleneksel selamlaşmalarını yaptılar ve birbirlerine toplantının amacına uygun olduğunu düşündükleri törensel niyazlar okudular. Karşılıklı söyledikleri debdebeli sözler *viancomea* saygın bir ciddiyet havası veriyor, insanları Diyar'ın zalim ve harika tarihinin içerisine dokurcasına herkesi sarıp sarmalıyordu. Yapılan merasimlerin etkisi altında Troy, söylenenlerin ve okunanların yarısının beyaz altın taşıyıcısını onurlandırmak adına yapıldığını neredeyse unutmuştu.

Ama Covenant onur duymuş görünmüyordu. Rahatsız bir kasmayla oturmuştu, sanki sırtının ortasına bir bıçak dayanmıştı.

Son şarkı da bittiğinde Corimini Covenant'a sessizce bakıp İnançsız'a konuşma fırsatı tanıdı. Ama Covenant'ın bunun karşılığında attığı bakış neredeyse Pirin yüreğine indiriyordu. Başka tarafa döndü ve konuştu, "Yüce Efendi Elena, Efendi Mhoram, Efendi Amatin, Nişancı Troy, Şadkoru *viancomea*na hoş geldiniz. Bizler İlim Meclisi'yiz, Kevin'in İlmi'nin taşıyıcıları ve hizmetkarlarıyız. Burada, sizleri saygıyla selamlamak ve vereceğimiz savaşta tüm bilgimizin desteğini sunacağımızı dile getirmek için toplandık. Diyar'ın ve İlmin korunması sizlerin ellerindedir, tıpkı Diyar'ın ve İlmin gizeminin bizim elimizde olduğu gibi. Eğer size yardım edebileceğimiz herhangi bir konu varsa, söylemeniz kafi- dir, böylece tüm gücümüzü ihtiyacı gidermeye aktarabiliriz."

Yüce Efendi Elena eğilerek verdiği derin bir selamlamayla resmi bir şekilde Pirin sözlerine karşılık verdi. “İlim Meclisi’nin toplanması bizi onurlandırdı ve ben de Şadkoru ahalisinin karşısında konuşmaktan gurur duydum.” Troy onu nadiren bu kadar ısıltı saçarken gördüğünü düşündü. “Pirim, Bilgeler, İlimmuhafızları, Kılıç ve Asa yolunun öğrencileri, Diyar’ın dostları, dostlarım, tüm Efendiler adına sizlere teşekkür ederim. Böyle bir bağlılık Diyar’da var oldukça bizler asla yenilmeyiz.

“Dostlarım, bahsetmek arzusunda olduğum konular var. Savaşın Şadkoru’ya getireceği tehlikeden söz etmiyorum. Kılıç İlmi sizi savunmasız koymayacaktır. Ve İki Irmak Vadisi’ni korumak için bir Efendi ne yapabilirse onu yapmak üzere Efendi Amatin de sizinle birlikte kalacak.”

Çanağın kenarlarından tezahüratlar yükseldi ama Yüce Efendi onları hükmedici bir bakışla susturdu ve devam etti, “Ayrıca savaş yüzünden harap olacak Taşaltılardan ve Ağaçköylerden ya da evsiz kalacak insanlardan da söz etmiyorum. Biliyorum ki savaş yüzünden muhtaç kalacak insanlar burada insan yüreğinin verebileceği ya da alabileceği tüm rahatı ve teselliği ve yardımı bulacaklar. Bundan kuşku yoktur ve ayrıca söylenmesi lüzumsuzdur.

“Bunlardan başka, Kevin’in İlmi’nde ustalaşılmasına duyulan gerekten de söz etmiyorum. Kuvvetle çalıştınız ve çok yol katettiniz. Daha fazla kuvvet verecek ve daha çok yol katedeceksiniz. Sizlerin bağlılığıyla bu konular emin ellerdedir.

“Ancak sözünü etmem gereken iki konu var.” Sesinin alhengindeki değişim Şadkoru’ya gelme nedenlerinin özüne yaklaştığını gösteriyordu. “İkincisi Efendiler Kalesi’ni ziyaret eden bir yabancıyla ilgili. Ama ilki, Nişancı Troy’un talebiyle bir yıl önce size sunulan bir konu.” Elena Troy’a konuşma fırsatı tanıdı ama Troy ba-

şını sallayarak reddetti ve kadın konuşmasını sürdürdü, “Umudumuz odur ki, İlim Meclisi konuşulan mesajları uzaklara taşıyacak ve orada duyulmasını sağlayacak bir yol bulmuş olsun. Nişancı-mız böyle bir yolun bu savaşta çok değerli olacağına inanıyor.”

Corimini'nin yüzündeki memnunluk ifadesi daha söylemeden yanıtını belli etmişti. “Yüce Efendi, bir yol bulduk.” Bu haberi duyan Troy'un kalbi hop etti ve kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavradı. Savaş planı birdenbire kusursuz görünmeye başlamıştı. Pir konuşmayı sürdürürken Troy'un ağzı kulaklarındaydı. “En iyi öğrencilerimizden ve İlimmuhafızlarımızdan pek çoğu kendilerini bu konuya adadılar. *Lillianrill* Çerağbanlarından da yardım aldılar. Çerağbanlar ve iki öğrenciyle birlikte Asa Bilgesi Asuraka mesajların *lillianrill*in Ulu Odunu *lomillialor* üzerinden gönderilebildiğini öğrendi. Zor bir iş ve güçlü olmayı gerektiriyor ancak Toprakgücüne aşına herhangi bir Efendinin üstesinden gelemeyeceği bir şey değil.” Asa Bilgesini başıyla işaret ederek devam etti, “Asuraka bu bilgiyi size aktarır. Bu amaçla üç *lomillialor* çubuğu hazırladık. Ulu Odun çok nadir bulunduğu için daha fazla yapamadık.”

Lomillialor. Troy bunu duymuştu. *Orcrestin lillianril* eşleniği-ydi – Yarımelli Berek'in Yasa Asası'nı yaptığı Tek Ağaç'dan gelen kudretli beyaz bir tahtaydı. Çakılustalarının *orcrestin* kullandığı gibi Çerağbanlar da onu doğruluk sınavı için kullanırlardı. Eğer sınananın gücü sınananın gücünün kat kat üstünde değilse, *lomillialor*ın kesin bir bağlılık sınavı olduğu söylenirdi. Covenant'ın Diyar'a ilk gelişiyile ilgili bazı eski öykülerde İnançsız'ın Yükselen Ağaçköy'de doğruluk sınavını geçtiği anlatılırdı.

Yükselen Ağaçköy sonradan yerle bir edilmişti.

Troy, başardığı iş için İlim Meclisi'ne teşekkür ederken Elena'ya katılmak üzere ayağa kalktığında Corimini'nin haberlerini

nasıl karşıladığını görmek için Covenant'a baktı.

Bir nedenden ötürü İnançsız da ayağa kalkmıştı. Düşme korkusuyla kararsızlık içinde sallanarak söylendi, "*Lomillialor*. Doğruluk sınavı. Buna güvenecek misiniz?"

Troy'un anında cevabı yapıştırması geldi ama Covenant'ın görüşündeki bir şey onu susturdu. Troy eliyle görüşünü kapadı, güneş gözlüklerini düzeltti, sonra tekrar baktı. Tuhaflık olduğu gibi duruyordu.

Covenant'ın göğsü karışan sular gibi hafif hafif dalgalanıyordu. Adam katıydı ama bir şey göğsünün ortasını bozuyor, bir serap gibi kıpraştırıyordu.

Troy bu etkiyi daha önce bir kez görmüştü. Çabucak Yüce Efendiye doğru bir bakış attı. Elena ona soran bakışlarla karşılık verdi. Onun bir şey görmediği belliydi. *Viancomeda* başka kimse de bu dalgalanma yoktu. Hattâ Covenant bile bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ancak çanak şekilli alanın kenarlarında Kanbekçileri pürdikkat duruyorlardı ve Bannor, Covenant'ın yanında boş ifadesine ters düşen, her an atılmaya hazır bir duruşta bekliyordu.

Ardından Troy bozukluğun Covenant'dan ayrıldığını ve Yüce Efendiye doğru havada tembel tembel süzüldüğünü gördü.

Bunu ilk gördüğünde o kadar kısa görünmüş, öyle hızlı kaybolmuştu ki sonunda bunun görüş yanılması, bir yanlış algılama olduğuna karar vermişti. Ama şu anda onun ne olduğunu biliyordu.

Kasıtlı olarak Corimini'ye doğru eğildi. "Böldüğüm için özür dilerim. Ne söyleyeceğimi unuttum." Karşılık beklemeden Elena'ya döndü. Sesindeki ölçülü kayıtsızlıktan ne demek istediğini anlayacağını umdu. "Neden siz devam etmiyorsunuz? İlim Meclisi'yle konuşmak istediğiniz başka bir konu daha vardı." Konuşur-

ken, saygısının doğal bir göstergesiymiş gibi Yüce Efendiye doğru birkaç adım attı. Görüşünün kenarından serabın Elena'ya doğru süzülüşünü seyretti.

Ona yaklaşmak için döndü.

İki adım daha atmasına izin verecek şekilde Covenant'ı karşısına almıştı ve üzerine basa basa vurguladı, "Biliyor musun, senin şu beyaz altın sonunda gerçekten bir işe yarayabilir." Duyduğu heyecanın bir kısmı istemeden sesine yansımıştı.

Hemen ardından harekete geçti. Üç süratlı adım attı ve havada oynayıp duran dalgalanmanın üzerine kendini attı.

Tuttuğu şey Troy'dan kaçmaya çalıştı ama Troy onu tam zamanında yakaladı. Sarsıcı bir güçle ona çarptı ve kollarında o şeyle birlikte ağın üzerine yuvarlandı.

Çırpınıyordu –görünmez kolları ve bacakları hissedebiliyordu– ama sıkı sıkı tuttu. Tuttuğu şey direnmeyi kesene ve yatışana dek sıkmayı sürdürdü. Ayağa kalktığı anda hafif, kendini bırakmış yüzünü de kolaylıkla kucaklamıştı.

"Pekala, dostum," dedi Troy dişlerini gıcırdatarak. "Kendini göster. Yoksa Yüce Efendinin Yasa Asası'yla kaburgalarını gıdıklamasını mı rica edeyim?"

Covenant, sanki Nişancı aklını kaçırmış gibi, Troy'a bakıyordu. Ancak Efendi Amatin onu dikkatle seyrediyordu ve Yüce Efendi, Troy'un tehdidini gerçekleştirecekmiş gibi yaklaştı.

Tiz, genç bir kalkkaha çınladı. "Ah, pekala," dedi cisimsiz bir ses, neşeyle kıkırdayarak. "Yakalandım. Şaşırtıcı bir görme kabiliyetin var. Bırak beni – Kaçmayacağım."

Havada birden girdaplar oluştu ve Amok, Troy'un kollarında görünür oldu. Şadkaya'da Efendiler Divanı'nın karşısına çıkan aynı tutarsız kadim gençti.

“Selam olsun, Yüce Efendi!” dedi neşeyle. Troy onu bıraktığında Yüce Efendiye şaşalı bir selam verdi ve dönüp aynısı kendisini yakalayana da verdi. “Selam olsun, Nişancı! Dikkatlisin – ama kabasın da. Şadkoru’nun konukseverliği bu mudur?” Sesini dolduran neşe sözlerindeki sitemi ortadan kaldırıveriyordu. “Gücüne gerek yoktu. Buradayım.”

“Cehennem burası,” diye homurdandı Covenant. “Cehennem.”

“Öyle mi?” dedi Amok saçının şen kıvrımlarını coşturan çocuksu bir sınıtışla. “Eh, bunu söylemek bana düşmez, ama iyi yapıldım. Sen beyaz altını taşıyorsun. Senin hatırına geri döndüm.”

Tüm Şadkoru halkı Amok’u gördüklerinde ayağa fırlamışlardı ve İlimmuhafızları, Nişancı ve yakaladığı kişinin çevrelerini sarmış hazır dılar. Hem Corimini hem de Asuraka şaşkın, soran gözlerle Yüce Efendiye baktılar. Ama Elena sözü Efendi Amatin’e bıraktı. Amatin çemberin içine girerek Amok’a sordu, “Nasıl oluyor bu?”

Amok yanıtladı, “Efendi, beyaz altın benim amacımın üzerine çıkıyor. Loric’in *krilâ* canlandığında hazır olunduğu işaretini aldım. Şadkaya’ya gittim. Orada *krilân* Kevin’in İlmi’nin sahibi Efendiler tarafından uyandırılmadığını öğrendim. Hata yapmış olmaktan korktum. Ama şimdi Diyar’ı gezmiş ve tehlikeyi görmüş bulunuyorum. Ayrıca Loric’in *krilâ*ni uyandıran beyaz altından da haberim oldu. Bu da yaratılışımdaki bilgeliği ortaya koyuyor. Her ne kadar yaşam koşullarım sağlanmamışsa da, gereğini gördüm ve ortaya çıktım.”

“Değiştin mi?” diye sordu Amatin. “Bilgini artık bizimle paylaşacak mısın?”

“Ben kimsem oyum. Beyaz altına saygı gösteririm, ama değişmedim.”

“O kim?” diye ısrarla sordu Corimini.

Yüce Efendi Pirin sorusunu yanıtlayarak Amatin’e kendini ha-

zırlaması için kısa bir zaman tanıdı. “O Amok, doğru zamanı bekleyen bilgi taşıyıcısı. Yüce Efendi Kevin tarafından belli – belli soruları yanıtlaması için yapılmış. Kevin’in düşüncesine göre ondan sonra gelenler *krill* üzerinde ustalaştıklarında Amok’un bilgisi için de hazır olacaklardı. Ama biz *krill* üzerinde ustalaşmadık. Soruları bilmiyoruz.”

Bunun üzerine İlim Meclisi’nde hayret dolu bir fısıltı duyuldu. Ama Troy, İlimmuhafızlarının durumu kendisinden daha iyi anladığını görebiliyordu. Seyircilerin gözleri kendisinin kavrayamadığı olasılıklarla parıldıyorlardı.

Corimini’nin işaretiyle iki Bilge, Asuraka ve Drinishok, çembere girdiler ve Efendi Amatin’in iki yanında durarak bilgilerini onun hizmetine sundular. Amatin onları selamladı, sonra da görevine sadık bir ifade taşıyan yüzünü Amok’a çevirdi, “Yabancı, kimsin sen?”

“Efendi, Ben gördüğün şeyim,” diye üstü kapalı yanıtladı Amok. “Beni bilenlerin adıma ihtiyaçları yoktur.”

“Seni kim yaptı?”

“Efendiler Atası, Yürekkuveti Berek oğlu Damelon oğlu Loric oğlu Yüce Efendi Kevin.”

“Neden yapıldın?”

“Beklerim. Ve yanıtlarım.” Oğlanın açık açık sırtışı Amatin’in sorularının yanlışlığını alaya alır gibiydi.

Amok’un bilmece gibi konuşmasından rahatsız olan Drinishok araya girdi, “Evlad, Savaşımına ait bilgi taşıyor musun?”

Amok güldü. “Yaşlı adam. Dedenin dedesinin dedesi daha beşigindeyken ben yaşlıydım. Bir savaşçı gibi görünüyor muyum?”

“Yaş beni ilgilendirmez,” diye azarladı Kılıç Bilgesi. “Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Ben neysem oyum. Nasıl davranmak için yaratıldıysam öyle davranıyorum.”

Efendi Amatin tekrar konuştuğunda, sözlerin özellikle üstlerine bastı. “Amok, sen nesen?”

Amok duraksamadan yanıtladı, “Ben Yüce Efendi Kevin’in İlmî’nin Yedinci Mühür’üyüm.”

Yanıtı orada toplanmış herkesin üzerine şaşkınlık dolu bir sessizlik çökmesine neden oldu. Elena’nın yüzüne vahşi bir duygu dalgası yayıldı. Mhoram’ın gözleri önsezi yüklü ani bir ateşle parladı. Efendi Amatin’in ağzı açık kaldı – ortaya çıkardığı şey onu hayrete düşürmüş ya da korkutmuştu. Tüm yaşamını Mühürlerin gizemlerine adamamış olan Troy bile kendini ansızın dengesiz hissetti, sanki güvenilirmez tüneği esrarengiz bir şey tarafından sarsılmıştı. Ardından öğrenciler arasından dağınık tezahüratlar yükseldi. Amok’un varlığını, dokunarak kendilerine ispatlamak istermişcesine İlimmuhafızları hevesle öne doğru geldiler. Patırtının arasından Troy Yüce Efendi Elena’nın ünlediğini duydu, “Yediler adına! Kurtulduk!”

Covenant da onu duymuştu. “Kurtulduk mu?” diye gürültünün üzerinden hırıldadı. “Yedinci Mühür’ün ne olduğunu bile bilmiyorsun!”

Elena onu önemsemedi. Minnet dolu tebriklerini Efendi Amatin’e tatlı bir tebessümle ilettili, sonra da meclisi susturmak için kollarını kaldırdı. *Viancomeda* bir miktar sükunet oluştuğunda konuştu, “Amok, gerçekten de iyi yapılmışsın. Bize geri gelmekle akıllılık ettin. Artık Garazkar bizden düşündüğü kadar üstün olamaz.”

Yaşlı Corimini biraz çabalayarak, kendini Mühürlerin erişilmezliğinin uzun deneyimini hatırlatmaya zorladı. Cılız bir sesle, titreyerek dedi ki, “Ancak bu bilgiyi açığa çıkaracak sorulan henüz bilmiyoruz.”

“Bulacağız,” diye yanıtladı Elena. Sesinde keskin bir kararlılık tınısı vardı.

Kendini toparlamak için kısa bir ara verdikten sonra Efendi Amatin sorulanna döndü. “Amok, bulduğumuz Mühürler pek çok konuda çeşitli bilgiler içeriyorlar. Yedinci Mühür de aynı şekilde mi?”

Amok bunun derinlemesine bir soru olduğunu düşünür gibiydi. İçine sığmayan ruhunun el verdiği boyutta bir ciddiyetle eğilerek onu selamladı ve, “Efendi,” dedi “Yedinci Mühür’ün pek çok kullanımı var, ama ben yalnızca tek bir yanıtım”

“Hangi yanıtın?”

“Ben yol ve kapıyım.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Bu benim yanıtım.”

Efendi Amatin öneri bekleyerek Elena ve Mhoram’a baktı ve Troy bu fırsatı bir soru sormak için kullandı, “Neye açılan yol ve kapı?”

Amok kıkırdayarak yanıtladı, “Beni bilenlerin adıma ihtiyaçları yoktur.”

“Evet, hatırlıyorum,” diye hırladı Troy. “Ve seni tanımayanlar için de adın Amok. Neden söyleyecek başka bir şey düşünmüyorsun?”

“Soracak başka bir soru bul,” diye genç adam onu neşeyle tersledi.

Troy, aklı karışmış geri çekildi ve hemen sonra Efendi Amatin devam etmeye hazırdı. “Amok, bilgi gücün yolu ve kapısıdır. Toprakgücü adını bilenlere yanıt verir. Yedinci Mühür’ün gücü ne kadardır?”

“Kevin’in İlmi’nin doruk noktasıdır,” dedi Amok kurnazca, sanki gizli bir şaka yapıyordu.

“Garazkar’ı yenmek için kullanılabilir mi?”

“Güç güçtür. Kullanımları kullanıcının elindedir.”

“Amok,” dedi Amatin, sonra da duraksadı. Bir sonraki sorusunu sormaya neredeyse korkuyor görünüyordu. Ama dişini sıkıp kararından dönmedi ve sordu, “Kutbozumu Ayini bilgileri Yedinci Mühür’de mi?”

“Efendi, Kutbozumunun bilgiye ihtiyacı yok. İsteyene seve seve gelir.”

Efendi iç geçirdi sonra Asuraka’ya dönüp Asa Bilgesine akıl danıştı. Asuraka soruyu Drinishok’a yönlendirdi ama onun da eli kolu bağlıydı ve Amatin’e yardımcı olamadı. Aniden gelen bir dürtüyle Asuraka Corimini’ye döndü. İkisi bir süre aralarında fısıldaştılar. Asa Bilgesi Amok’a dönerek öylesine sordu, “Amok diğer Mühürler gücle ilgili bilgiler veriyorlar. Sen Yedinci Mühür’ün gücü müsün?”

“Ben yol ve kapıyım.”

“Gücü kendi içinde taşıyor musun?” diye ısrar etti.

Bir an Amok bu sorunun mantığını tartar gibi göründü. Sonra basitçe, “Hayır,” dedi.

“Sen öğretmen misin?”

“Ben yol ve...”

Efendi Amatin’in aklına aniden yeni bir fikir geldi ve Amok’un sözünü kesti. “Sen bir kılavuzsun.”

“Evet.”

“Bir gücün ya da bir bilginin yerini bize öğretmek için mi yaratıldın?”

“Ah, böyle de olabilir. Çok şey öğretilir ama pek azı öğrenir.”

“Bu güç nerede?”

“Her böyle gücün olması gerektiği yerde – saklı.”

“Güç nedir?”

Genç adam gülerek yanıtladı, “Her şeyin bir zamanı vardır.” Sonra da ekledi, “Beni bilenlerin adıma ihtiyaçları yoktur.”

Amatin’in omuzları çöktü ve Yüce Efendiye döndü. Yenilgiyi kabullenirken zayıf yüzünde bir gerginlik vardı. İnsanlar da onun düş kırıklığını paylaşıırken İlim Meclisi’nden toplu bir iç geçirme duyuldu. Ama Yüce Efendi sakince öne çıkarak ve Yasa Asası’nı Amok’un önüne yerleştirerek Amatin’e karşılık verdi. Yumuşak ve güven dolu bir tonda konuştu, “Amok, bana kılavuzluk eder misin?”

Beklenmedik bir ciddiyetle Amok eğildi. “Yüce Efendi, evet. Eğer beyaz altın izin verirse.”

“Benden izin isteme,” dedi Covenant hemen. Ama kimse onu dinlemiyordu. Yüce Efendi gülümsedi ve sordu, “Nereye gideceğiz?”

Genç adam bir şey söylemedi, ama Garp Dağları yönünü başıyla işaret etti.

“Ve ne zaman gideceğiz?”

“Yüce Efendi ne zaman dilerse.” Başını geriye atarak, büyük bir coşkuyu serbest bırakırmışcasına gülmeye başladı. “Beni düşünün ve yanınızda olacağım.”

Gülerken kollarını karmaşık hareketlerle salladı ve kayboldu.

Ya Amok’un gücü öncesine göre daha fazla olduğundan ya da daha süratli hareket ettiğinden Troy ondan geriye hiçbir şey görmedi.

Nişancı, Amok’un ortaya çıkışından son derece pişman olduğunu fark etti.

Bundan kısa süre sonra İlim Meclisi’nin toplantısı dağıldı. İlim muhafızları ve Asa Yolu öğrencileri neler olup bittiğini değerlendirmek üzere hızla uzaklaştılar ve Drinishok tüm öğrencilerine ve meslektaşlarına eğitim alanlarına dönmelerini buyurdu. Elena,

Mhoram ve Amatin Corimini ve Asa Bilgesi Asuraka'yla birlikte ana kütüphaneye gittiler. Bir süre sonra çanak şekilli alanda bir tek Troy, Covenant ve Bannor kalmışlardı.

Troy Covenant'la konuşması gerektiğini hissediyordu; anlaması gereken şeyler vardı. Ama öfkesine hakim olamayacağından korkuyordu, bu yüzden Covenant'ın ağayla mücadelesine yardım etmesi için Bannor'u bırakarak uzaklaştı. Yüce Efendiyle konuşmak, neden Amok'a böyle pervasız bir teklifte bulunduğunu sormak istiyordu. *Viancomedan* dışarı çıktı ve dallardan birinin üzerinden Drinishok'un dairesine doğru yollandı.

Kılıç Bilgesinin kilerinden biraz ekmek ve et yedi ve Amok'un üzerine çökerttiği kötü bir şeyler olacaktı duyusunun huzursuz çarpıntısını yatıştırma çabasıyla epeyce pınarşarabı içti. Başka yerlerde ona feci şekilde ihtiyaç duyulurken Elena'nın, o gençle birlikte, gizemli ve büyük olasılıkla işe yaramaz bir gücün peşinden koşabilecek olması sinirle dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Elena'yı kaybedeceğini söyleyen bir önseziyle kalbi sıkıştı. Diyar onu kaybecekti. Kendini toparlamanın bir yolunu arayarak büyük miktarlarda pınarşarabı tüketti. Ama bu onu yatıştırmadı; tehlikeli rüzgarlar beynini döndürüyorlardı.

Öğleden sonra Efendileri aramaya gitti, ama kısa süre sonra İlimmuhafızlarından biri, Asuraka'yla birlikte bir odaya kapandıklarını, *lomillialor* konuşma çubuklarını incelediklerini söyledi. Böylece zemine indi ıslıkla Mehryl'i çağırdı ve yanında Ruel'le birlikte Şadkoru'dan uzaklaştı. Onu Diyar'a çağıran öğrencinin mezarını ziyaret etmek istiyordu.

Covenant demişti ki, Güven bağladıkları şey sen değilsin. Seni çağıran öğrenci. Troy bunun üzerinde düşünmek istiyordu. Bu konuyu basit bir hareketle aklından silip atamazdı. Covenant'a güven-

memesinin bir nedeni İnançsız'ın ilk defasında Habis Efendi'nin isteğiyle Salya Kayakurdu tarafından çağrılmış olmasıydı. Acaba çağırının niyetinin çağırılanın değeriyle bir bağlantısı var mıydı?

Dahası Covenant öğrenciyi tuhaf bir biçimde anıyordu, sanki o genç adamla ilgili olarak Troy'un bilmediği bir şey biliyordu.

Troy, fiziksel alakasının ve Toğrıkoruğ'daki somut yerinin, muğlak korkularını ve endişelerini rahatlatacağını umarak çağrıldığı yere gitti. Kendine güvenini geri kazanmak zorundaydı. Eğer kendine inancı olmazsa Elena'nın Amok'un peşinden gitme kararına karşı çıkamayacağını biliyordu.

Ancak mezarın olduğu yere gittiğinde orada Trell'i buldu. İri Çakılustası üzerini ot bürümüş tümseğin başına dua edermiş gibi diz çökmüştü. Troy'un yaklaştığını duyunca aniden başını kaldırdı. Yüzü duyduğu kederle öyle şişmişti ki Troy bir an afalladı. Çakılustası Trell'in buraya gelip kedere boğulması için hiçbir neden göremiyordu.

Troy bir açıklama talep edecek kadar düşüncelerini toparlamadan Trell yerinden kalktı ve hızla, yakınlarla bir yere bağladığı atına doğru seğirtti.

"Trell...!" diye arkasından seslenmeye başlamıştı ki, Ruel açıkça araya girdi, "Nişancı, bırak adamı gitsin."

Troy şaşkın şaşkın Kanbekçisine baktı. Ruel'in çehresi her zaman ki kadar ifadededen yoksundu ama Trell'i izleyen gözlerinde bir şey olağandışı bir acıma duygusunu dile getiriyor gibiydi. Troy dikkatle sordu, "Neden? Anlayamıyorum."

"Onu Yüce Efendiye sormalısın," diye yanıtladı Ruel sesinin tonu değişmeden.

"Sana soruyorum!" diye çıktı Nişancı hiddetini denetim altına alamadan.

“Fark etmez.”

Troy büyük bir çaba sarfederek kendine hakim oldu. Ama Ru-el'in tavrından Yüce Efendinin talimatları doğrultusunda hareket ettiği ve Yüce Efendinin yaşamı söz konusu olmadığı sürece ona itaatsizlik etmeye ikna edilemeyeceği açıkça görülebiliyordu. “Pe-kala,” dedi Troy katı bir ifadeyle. “Öyle yapacağım.” Mehryl'i döndürüp Trell'in Şadkoru'ya doğru dörtmala uzaklaşan atının peşinden gitti.

Ama İki Irmak Vadisi'ne tekrar girip Ağaca döndüğüne Drinishok'u onu sabırsızlıkla beklerken buldu. Efendiler ertesi sabah Şadkoru'dan ayrılacaklarını duyurmuşlardı ve Kılıç Bilgesi Troy'un tüm İlimmuhafızları ve Kılıç Yolu öğrencileriyle kentin savunmasını görüşmesini istiyordu. Bu Troy'un bir kenara bırakabileceği bir sorumluluk değildi, bu yüzden kendi kişisel sisi önce alacakaranlığa sonra da gece körlüğüne dönüşürken Kılıç Yolu öğrencilerine hitap etti. Anlattıklarını görmeye bile çalışmadı; Vadinin korunması taktiğini aklından anlattı.

İşi bittiğinde Efendilerle konuşma fırsatını kaçırdığını fark etti. Karanlıkta, görme kabiliyeti kadar cesaretini de kaybediyordu. Konuşmasından sonra Drinishok'un evine gitti ve Kılıç Bilgesiyle hazmedilemez sessizlik lokmalarıyla dolu bir yemek yediler. Sonra da erkenden yattı; meşalelerin sağladığı yarım yamalak görüşe daha fazla dayanamayacaktı. Drinishok ona saygı gösterdi ve yalnız bıraktı. Körlüğüyle yalıtılmış olarak karanlığa boş boş baktı ve dengesini bulmaya çalıştı. Elena'yı kaybedeceğinden emindi.

Onunla konuşmak, onu caydırmak, ona tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Ama ertesi sabah, bütün atlılar şafaktan hemen sonra Ağacın güneyinde toplandıklarında, içindeki bu korkularla Yüce Efendiyle yüzleşemeyeceğini fark etti. Günün ışıltısı altında

Myrha'nın sırtında asaletle otururken Yüce Efendi fazlasıyla vakur, fazlasıyla yetkeli duruyordu. Troy onu ne inkar edebiliyor ne de meydan okuyabiliyordu. Bu kadar insanla çevrelenmişken ona Trell'le ilgili sorularını da soramazdı. Kuruntuları herkesin içinde açık edilemeyecek kadar kişiseldi. Biriyle konuşma fırsatı elde edene kadar aklını başka şeylerle oyalama yoluna gitti.

Atlıları özellikle inceledi. Efendilerin arkasında, Ranylynlerin yanında duran yirmi Kanbekçisi vardı – Üstnişancı Morin, Terrel, Bannor, Ruel, Runnik ve on beş tane daha. Görünüşe göre Korall, Efendi Amatin'le birlikte Şadkoru'da kalacaktı. Bunlara ek olarak birlikte beş kişi daha vardı: Yüce Efendi Elena, Efendi Mhoram, Covenant, Troy ve Trell. Çakılustasını görünce Troy yine içinde onunla konuşma isteği duydu. Trell'in çehresindeki bariz yaranın kuşkuyla gerilmiş olması Troy'u şaşırttı, sanki Elena'nın acı yüklü bir yönü olacak bir karar vermesini bekliyormuş gibiydi. Ancak Nişancı, artan endişesine karşın konuşmaktan kaçındı. Yüce Efendi, Efendi Amatin ve Pir Corimini'yle konuşmaya başlamıştı.

"Dostlarım," dedi kadın ciddiyetle, "Şadkoru'yı ellerinize emanet ediyorum. Onu iyi koruyun! Ağaç ve İlim Meclisi yeni Efendilerin en büyük iki başarısıdır – hizmetimizin iki simgesidir. Eğer yapılabiliyorsa, esirgenmelidirler. Hep uyanık olun ve Orta Ovaları gözetleyin. Savaş size doğru gelecek olursa, gafil avlanmamalısınız. Unutmayın, Şadkoru korunamasa da İlim mutlaka korunmalıdır ve Efendiler Kalesi'ni uyarın. İlim Meclisi ve Mühürler gerekirse Şadkaya'da güvende olmalıdırlar.

"Amatin kardeş, bunlar büyük yükler. Ama onları çekinmeden senin ellerine emanet ediyorum. Senin üstesinden gelemeyeceğin şeyler değiller. Ayrıca Pir Corimini'nin ve Bilgeler Asuraka ve Dri-nishok'un yardımlarına paha biçilemez. Savaşacağının bu savaş-

tan yenik çıkacağına inanmıyorum. Ama her olasılığa, en kötüsüne bile, karşı hazırlıklı olmalısınız. Başaracaksınız. Bu güven sizlere yakışıyor.”

Efendi Amatin gözyaşlarını gözlerini kırıştıtarak giderdi ve Yüce Efendiyi sessizce eğilerek selamladı. Ardından Elena başını Şadkoru'ya doğru kaldırdı ve Ağaçtan da duyulabilmek için sesini yükseltti.

“Dostlar! Yoldaşlar! Diyar'ın onurlu halkı! Savaş geldi çattı. Hep birlikte ölüm sınavını vereceğiz. Şu an, Diyar'ın tüm savunucularının farklı görevler için farklı yollara saptığı bir ayrılık zamanıdır. Kendinizi başka birinin yerinde görmeyi dilemeyiniz. Sadakatin ve hizmetin tümü eşittir, bu zor zamanlarda bir o kadar değerli ve tehlike doludur. Ve ayrılıkların yasını tutmayınız. Çağımızın en büyük zaferine koşuyoruz – Diyar için elimizde ne varsa verme fırsatının gururuyla dolup taşıyoruz. Bu ölüm sınavıdır, sonunda hizmet ettiğimize layık olduğumuzu kanıtlayacağız.

“Yüreğinizi açık tutun. Eğer savaşın gerekleri gücünüzü aşarsa umutsuzluğa kapılmayın. Tüm gücünüzü verin ve Barışa bağlı kalın ve umutsuzluğa kapılmayın. Cesaretinizi ve sadakatinizi önde tutun! Diyar'ı yeniden bozmaktansa düşüp Barış içinde ölmek yeğdir.

“Dostlarım, sizinle bu yaşamı paylaştığım için gurur duyuyorum.”

Şadkoru'nun yukarılarından tiz bir ses bağırdı, “Selam olsun Yüce Efendiye ve Yasa Asası'na!” Buna Ağaçtaki ve yerdeki herkes katıldılar, “Selam olsun! Selam olsun Yüce Efendiye!”

Elena, kollarını geleneksel veda ifadesiyle iki yana açarak Şadkoru'yu eğilerek selamladı. Ardından Myrha'yı atlılara doğru çevirdi ve Efendi Mhoram'la konuştu.

“Mhoram, en güvendiğim dostum, hemen yola çıkmalısın. Sen

ve Nişancı Troy Savaşocağına katılmalı, onu savaşta idare etmelisiniz. Ben kararımı verdim. Sizden burada ayrılacağım ve Amok'un peşinden Kevin'in İlmi'nin Yedinci Mühür'üne gideceğim."

Troy kendine engel olamayarak iniledi ve düşmesine engel olma çabasındaymışcasına Mehryl'in yelelerini sıkı sıkı kavradı. Ancak Yüce Efendi onu fark etmedi. Onun yerine Mhoram'la konuşmaya devam etti, "Bunu savaşın yükünden kaçmak için yapmadığımı biliyorsun. Ama şunu da biliyorsun ki savaşta en deneyimli ve en becerikli olan da sensin. Ve savaşın sonucunun bu Mührü bulmak için bize ikinci bir fırsat sunmayabileceğini de biliyorsun. Yine de bu Mühür diğer koşullarda elimizden alınabilecek bir zafere olanak sağlayabilir. Başka türlü bir kararım olamaz."

Efendi Mhoram ona bir süre dikkatle baktı. Sonunda konuştuğunda sesi bastırılmış ricalarla dolup taşıyordu. "Unutma Yüce Efendi. Yedinci Mühür bile yeterli olmaz."

Elena ona dürüstçe baktı, ama bakışları bir odaktan yoksun gibiydiler. Görüşünün diğer boyutu o kadar baskındı ki sanki Mhoram'ı hiç görmüyordu. "Belki Diyarıkan Kevin için yeterli değildi," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, "ama benim için yeterli olacaktır."

"Hayır!" diye karşı çıktı Mhoram. "Tehlike çok büyük. Bu güç Kevin'in ihtiyaçlarına ya hiç cevap vermedi ya da sonuçları o kadar korkunç olacaktı ki kullanmaktan korktu. Bu tehlikeyi göze alma."

"Bunları gördün mü?" diye sordu Elena. "Aldığın alametler mi böyle diyor?"

Mhoram çabalayarak kendini, "Görmedim," demeye zorladı. "Ama yüreğimde hissediyorum. Onun yüzünden ölüm olacak. İnsanlar ölecek."

“Dostum, kendi içinde bulunduğun tehlike hariç tüm tehlikelere karşı çok temkinli yaklaşıyorsun. Eğer benim yerime Yasa Asası’nı tutuyor olsaydın Toprak’ın sonuna kadar Amok’un peşinden giderdin. Ve insanlar yine de ölecekler. Mhoram, kendine açıkça sor – Diyar’ın geleceğinin savaşıyla korunabileceğine gerçekten inanıyor musun? Kevin için böyle değildi. Garazkar’a karşı koyacak başka bir yol öğretecek herhangi bir fırsatı elden çıkırmamalısın.”

Mhoram başını eğdi, bir yanıt veremeyecek kadar duygulanmıştı. O sessizlikte zihinlerini birleştirdiler ve biraz sonra Mhoram’ın yüzündeki gerginlik rahatladı. Başını tekrar kaldırdığında bakışlarını özellikle Covenant’a ve Troy’a doğru çevirdi. Yumuşak bir sesle konuşarak, “O halde,” dedi, “eğer gitmen şartsa, lütfen yalnız gitme. Yanında birini götür – işine yarayacak birini.”

Çılgınca bir an, Troy, Yüce Efendinin kendisinden ona eşlik etmesini isteyeceğini düşündü. Savaşacağına karşı sorumluluklarına karşı, dudakları *Evet* cevabını oluşturmak üzereydiler ki, kadın konuştu, “Benim isteğim de bu. Başefendi Covenant, bana eşlik eder misin? Bu sefere seninle çıkmak istiyorum.”

Elena’nın bu isteği onu rahatsız etmiş gibi Covenant sıkıntılı sıkıntılı konuştu, “Benim işe yarayacağıma gerçekten inanıyor musun?”

Elena’nın dudaklarına nazik bir gülümseme dokundu. “Kuşkusuz.”

Covenant kadının gözlerinin enginliğine bir an bakakaldı. Sonra birden silkinerek başka tarafa döndü ve, “Evet, seninle geliyorum,” dedi.

Ardından söylenenleri Troy duymadı bile – Elena ve Corimi-ni’nin son resmi konuşmaları, İlim Meclisi’nin cesaret verici kısa türküsü, vedalaşmalar. Yüce Efendi ona son bir şey söylediğin-

deyse, yanıt olarak selam vermeyi güçlükle akıl etti. Dudaklarında donup kalmış bir *Evel*'le, merasimin sonunu seyretti ve Elena'nın Covenant'la birlikte batıya doğru gittiklerini gördü, yanlarında yalnızca Bannor ve  stnişancı Morin vardı. Kendini düşmek üzereyken donup kalmış gibi hissetti – feryat figan ediyordu, Seni kaybedeceğim! Efendi Mhoram yanına geldi ve bir şeyler söyledi. Ama kıpırdamadı, ta ki kendi  ilesinin arasında Trell'in Covenant ve Yüce Efendinin peşinden gitmediğini görene dek.

Birdenbire ipleri boşandı. Atını hızla Trell'e çevirdi ve  akılustasının iri yumruklarını sıkımış saćını başını yolduğunu, sonra da atının yularını yakalayıp şadkoru'nun kuzeyindeki Llurallin geçidine doğru atını koşturduğunu gördü.

Troy adamın peşinden gitti. Mehryl Ağacın altında hızla yol aldı ve kentin öbür tarafında sabah güneşinin vurduğu yerde Trell'e yetişti. Zaman kaybetmeden Troy Mehryl'e Trell'in atını durdurmasını söyledi. Mehryl kısa, hükmedici bir sesle kişnedi ve at o kadar sert durdu ki Trell neredeyse düşüyordu.

 akılustası, Troy'la yüzleşmek için başını zorla kaldırdığında gözleri yaşlıydı ve yavaş yavaş boğuluyormuş gibi soluk soluğaydı. Ama düşünceli olacak ne hali ne de zamanı vardı. “Ne yapıyorsun?” diye hırıldadı Troy. “Nereye gidiyorsun?”

“şadkaya'ya,” dedi Trell boğuk bir sesle. “Benim için burada bir şey kalmadı.”

“Eee? Güneye gidiyoruz – bundan haberin yok mu? Güney Ovaları'nda yaşamıyor musun? Evini korumak istemiyor musun?” Troy'un sormak istediği bu değildi, ama asıl sorusunu oluşturacak kelimeleri bir araya getirememişti.

“Hayır.”

“Neden?”

“Geri gidemem. Orada o var ve ben buna dayanamam. Hele de bundan sonra!”

Trell soluk soluğa konuşurken Efendi Mhoram onlara yetiştii. Hemen konuşmaya yeltendi ama Troy vahşi bir hareketle sözünü kesti. “O mu?” diye sorguladı Nişancı. “Kim? Kızın mı?” Trell sersem sersem başını sallayınca da Troy, “Dur bakalım,” dedi. “Dur bakalım.” Bilmediği şeyler üzerine çullanmıştı; cevaplar edinmesi gerekiyordu. “Anlayamıyorum. Neden evine, kızına gitmiyorsun? Sana ihtiyacı olacaktır.”

“*Melenkurion!*” dedi Trell nefese nefese. “Gidemem! Bunun üstüne yüzüne nasıl bakarım, sorularını nasıl yanıtlarım? Bana işkence etme!”

“Nişancı!” Mhoram’ın sesi sert ve tehlikeliydi – bir uyarı, neredeyse tehditti. “Rahat bırak onu. Söyleyeceği hiçbir şeyin sana bir faydası dokunmaz.”

“Hayır!” diye sertçe çıkıştı Troy. “Öğrenmeliyim. Trell, buraya bak. Öğrenmem gerek. Covenant’la ilgili neler hissettiğini anlıyorum, inan bana.”

Trell artık Troy’u duyuyormuş gibi görünmüyordu. “Bir karar verdi!” dedi Trell soluk soluğa, “karar!” Patlayıp içinden çıkmadan önce kelimeleri kenetlenmiş dişleri arasından zorla çıkarıyordu. “Onunla gitmeye karar verdi – o adamlar!”

“Trell, cevap ver. Dün orada ne yapıyordun? – o mezarda? Trell!”

Mezar lafı Trell’in çilesini deldi geçti. Aniden kollarını göğsüne sarıp, öne eğildi. Gözyaşlarının arasından Troy’a baktı. “Sen bir aptalsın!” diye tısladı. “Körsün! Yaşamını senin için heba etti.”

“Heba mı etti?” Troy ağzı açık kalmıştı. “Heba mı etti?” *Seni çağıran öğrenci*. Covenant haklı mıydı yoksa?

“Belki de,” dedi Efendi Mhoram acı acı. Bu kez ses tonu Troy’un dikkatini çekmişti. Troy Mhoram’a delişet dolu gözlerle baktı. “O mezarı ziyaret etmek için fazlasıyla nedeni var,” diye sürdürdü Efendi. “Trell eşi Atiaran orada gömülü. Seni Diyar’a çağırırken öldü. Başefendi Covenant’ı yeniden getirme çabası uğruna yaşamını verdi ama başaramadı. Senin buradaki varlığın, onun Barıştan yoksun kederinin ve öç alma isteğinin bir sonucu.”

Mhoram’ın açıklaması Trell’in dayanma sınırı zorladı. Hatları ızdırapla gerildi. Atını şiddetle topukladı ve hayvan delişet dolu bir koşuyla Llurillin geçidine doğru fırladı. Ama Troy onun gittiğini bile görmemişti. Nişancı sertçe döndü ve Vadiden dışarı, batıya doğru at süren Elena, Covenant ve iki Kanbekçisini hâlâ görebildiğini fark etti.

Trell eşi Atiaran mı? Trell eşi mi? O karısı mıymış? Atiaran’ı biliyordu – onun İnancısız’ı Mithil Taşaltı’ndan Andelain ve Ruhlarenci Irmağı’na kadar getiren kadın olduğunu bilecek kadar Covenant’la ilgili öykü dinlemişti. Ama Trell’in onun kocası olduğunu bilmiyordu. Bu ondan saklanmıştı.

Sonra konuyu bir adım ilerletti. Covenant Trell’in kızına tecavüz etmişti –Atiaran’ın kızına– onu çağırın kadının kızına!

“Covenant! Seni piç!” diye uludu Troy. “Ne yaptın?” Ama yolcuların bu uzaklıktan onu duyamayacaklarını biliyordu; iki nehrin gürültüsü uzaktan gelen sesleri bastırıyordu. Sert bir çaresizlik esintisi itirazlarını boğdu ve sesi çatlayarak suskunluğa gömüldü.

Trell’in evine dönememesinde, kızıyla yüzleşemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Yüce Efendinin ona tecavüz eden adamdan intikam almak yerine onun dostluğunu kabul ettiğini kızına nasıl açıklayabilirdi? Böyle bir şeyi Elena’nın Trell’e nasıl yapabildiğini Troy’un aklı almıyordu.

Mhoram'ın söylediklerinin kalanını idrak etmesi de biraz zamanını aldı. *Seni çağırırken öldü* – Atiaran onu çağırın kişiydi, herhangi bilinçsiz bir genç ya da ilham dolu bir öğrenci değildi. Bu da ondan saklanmıştı. Kadının çözümsüz azabının ürünü ve sonucuydu.

Sen değildin – Covenant haklı mıydı? Tüm planları, Atiaran'ın ölümünün savurganlığıyla harekete geçmiş bir umutsuzluktan mı ibaretti?

“Nişancı.” Efendi Mhoram'ın sesi katıydı. “Bunu yapman iyi olmadı. Trell'in ızdırabı yeterince büyük.”

“Biliyorum,” Troy kalbindeki sızıyla dişlerini gıcırdattı. “Ama neden bana söylemedin? Tüm bunları biliyordun.”

“Divan bu bilginin sana verilmemesine karar verdi. Bunları paylaşıydık sonucundan ancak zarar götördün. Seni bu acıdan sakındık. Ve Başefendi Covenant'a güvenmeyi öğreneceğini umduk.”

“Hayal kuruyormuşsunuz,” diye homurdandı Troy. “O piç bütün bunların zihninde geçen bir oyun olduğunu sanıyor. Tüm İnançsızlık falan palavra. Her işin altından sıyrılabilceğini zannediyor. Ona güvenemezsiniz.” Keyifsiz bir tavırla konuyu sonuna kadar götördü. “Bana da güvenemezsiniz – yoksa bütün bunları daha önceden anlatmış olurdunuz. Atiaran Covenant'ı çağırılmaya çalışıyordu. Size göre ben sadece onun yerine gelmiş biriyim.” Açık konuşmaya çalışıyordu ama sesi titriyordu.

“Beni yanlış anlıyorsun,” dedi Mhoram dikkatle.

“Hayır, yanlış anlamıyorum.” Ölümcül güçlerin etrafında hareketlendiklerini hissediyordu – seçiyorlar, oynuyorlar, karar veriyorlardı. Dile getirebilmek için kendini sıktı, “Mhoram, Yüce Efeñdinin başına korkunç şeyler gelecek.”

Efendi'ye baktı sonra da döndü gitti; Mhoram'ın bakışlarındaki şefkati görmeye katlanamazdı. Mehryl'in boynuna dokunarak Ranyhyn'i Şadkoru'nun doğu yakasına doğru götürdü. Beklemekte olan İlimmuhafızlarından, onlarla vedalaşmaktan uzak durdu. Kanbekçilerine ve Efendi Mhoram'a peşinden gelmeleri için sert hareketlerle elini sallayarak, atını Şadkoru'dan uzağa, güney geçidine doğru sürdü.

Bu savaşı dört gözle bekliyordu. Bir an önce ona ulaşmak istiyordu.

Zorlu Yürüyüş

Ruh hali böyleyken bile Toğrukoruğ'dan çıkan Rill üstündeki geçidi pişmanlık duymadan geçemedi. Şadkoru'nun güneşle ısıt ısıt güzelliğini, İlimmuhafızlarının çetrefilsiz dostluğunu çok seviyordu; onları yitirmek istemiyordu. Ama arkasına bakmadı. Elena'nın neden, Atiaran eşi Trell'in haklı öfkesini ve kederini tanımadığını anlayamıyordu. Şimdi de, daha önce hissettiğinden daha güçlü olarak, bu savaşta kendini kanıtlaması gerektiğini hissediyordu. Keder değil, bir umut meyvesi olduğunu göstermesi gerekecekti.

Kazanması şarttı.

Eğer başaramazsa tek sorunu yenilgiye uğramış olması olmayacaktı; görev başında bir kötülük –kendi isteğine ve sevgisine direnerek Diyar'a sızmış bir ihanet tohumu– Covenant'tan beter bir şey olacaktı. Covenant, en azından, güvenilir olma yalanından uzak durmaya çalışıyordu. Ama o, Hile Troy, güven, sorumluluk, komuta ve daha nelerin özellikle peşinde koşmuştu.

Hayır, bu dayanılmaz bir düşünce. Kazanmalıydı, kazanmalı.

Güney tepesini aştığında Mehryl'i daha iyi bir yolculuk hızına indirdi ve Efendi Mhoram'la, diğer on sekiz Kanbekçisinin ona yetişmelerini bekledi. Mhoram'ı suçlamış olmamak için sesini diz-

ginleyerek dişlerinin arasından konuştu, “Neden yanına onu aldı? Covenant Trell’in kızına tecavüz etmedi mi?”

Mhoram nazikçe yanıtladı. “Nişancı Troy, dostum, Yüce Efendinin fazla seçeneği olmadığını anlamalısın. Görevi uğruna katetmesi gereken yol dar ve tehlikelerle dolu. Yedinci Mühür’ü araması gerek. Başefendinin, beyaz altın yüzünden, Covenant’ı da yanında götürmesi gerek. Yasa Asası’nı kullanarak yüzüğün Habis Efendi’nin ellerine düşmediğinden emin olmalı ve eğer Covenant Diyar’a karşı çıkacak olursa, onunla dövüşmek için, yakınında bulunmalı.”

Troy kendi kendine başını salladı. Bu anlayabileceği bir çıkarımdı. Ansızın silkinip, içgüdüsel itirazını bastırdı. Kenetlenmiş dişlerini zorlayarak açtı ve iç geçirdi, “Sana bir şey söyleyeceğim Mhoram. Bu savaşla işim bittiğinde, arkama bakıp zavallı Atiaran’ın memnun olduğunu kendi kendime söyleyebildiğimde birkaç yıl tatile çıkacağım. Andelain’de oturup Bahar Kutlamasını görene kadar kılımı bile kıpırdatmayacağım. Yoksa o kahrolası Covenant’ı benden daha şanslı olduğu için hayatta affedemem.” Ancak şanslı derken farklı bir şeyi kastediordu. Her ne kadar şu anda başka bir yol olmadığını görebilse de, Elena’nın onu değil de Covenant’ı seçtiğini düşündükçe içi sızlıyordu.

Mhoram onu anlamış bile olsa, düşünceli bir davranış sergileyerek ne demek istediğine değil söylediğine karşılık verdi. “Ah, eğer kazanırsak” – Mhoram gülümsüyordu, ama ses tonu ciddiydi - “yalnız olmayacaksın. Baharın orta gecesinde ayın karanlığı Andelain’e düştüğünde Diyar’ın yarısı orada olacak. Yaşayan pek az kişi Andelain Tayflarının dansını görmüştür.”

“Her neyse, oraya ilk önce ben gideceğim,” diye mırıldandı Troy, bu sohbeti sürdürmeye çalışarak. Ama sonra İnançsız konu-

sunu dönmekten kendini alamadı. “Mhoram, ona kızmıyor musun? Yaptığı bunca şeyden sonra?”

Tarafsızca ve açıkça Efendi Mhoram yanıtladı, “Ona kızmama neden olacak ayrıcalıklı bir erdeme sahip değilim. Başkalarının zayıflığını yargılayabilmek için insanın gücü olmalıdır. Ben o kadar kudretli değilim.”

Bu yanıt Troy’u şaşırttı. Bir an, sessiz bir soru sorarak, Mhoram’a bakakaldı, Doğru mu bu? Buna inanıyor musun? Ancak Mhoram’ın buna gerçekten inandığını görebiliyordu. Troy akli karışmış olarak önüne döndü.

Kanbekçileriyle çevrelenmiş bir durumda, O ve Efendi Mhoram Savaşocağıyla buluşmak için doğu güneydoğu yönüne doğru tepelerin arasından bir kavis çizdiler.

Gün ilerledikçe Troy aklını giderek daha fazla yürüyüşteki ordusuna yormayı başarıyordu. Zihni sorularla dolmuştu. Yol üstündeki köyler savaşçılara yeterince yiyecek sağlayabilmişler miydi? Üstağa Amordine yürüyüş hızını koruyabilmiş miydi? Bu düşünceler aklını olumsuz duygulardan, iç sızlatan kaybından uzak tutmasını sağlıyorlardı. Başka bir adam olmuştu – Diyar’a yabancı, ne yapacağını bilmeyen kör gitmiş, yerine Efendiler Kalesi Savaşocağının Nişancısı gelmişti.

Değişim onu yatıştırdı. Kendinin bu yönüyle daha rahattı.

Acele etmek istiyor ama heyecana kapılmak da istemiyordu çünkü yolculuğun bu bölümünü Ranyhynler için olabildiğince rahat kılmak istiyordu. Yine de, günün sonuna doğru –Şadkaya’dan ayrılalı beri sekizinci gündü– o, Efendi Mhoram ve Kanbekçileri Toğrukoruğ’un tekrar yeşeren canlılığını geride bırakmışlardı. Günde on yedi fersahtan daha fazla olmayan bir hızda bile geçtikleri topraklar süratle değişiyordu. Doğularına ve güneydoğula-

rına doğru Orta Ovaların haşin arazisi uzanıyordu. Toprağın sert kayaları bu geniş bölgede yerin yüzeyine Toğrurkoruğ'da olduklarından daha yakın görünüyordular. Orta Ovalar, umut verici olmadan, yaşam ortamı sağlıyor, sert ve dayanıklı insanlar barındırıyordu.

Savaşocağını oluşturan kadın ve erkeklerin çoğu Orta Ovalar'daki köylerden geliyorlardı. Bu geleneksel olarak hep böyle olmuştu ve iyi de bir nedeni vardı. Diyar'daki tüm büyük savaşlarda Garazkar'ın orduları Şadkaya'ya yaklaşmak için Orta Ovaları kullanmışlardı. Ovalar halkı bunu hatırlıyordu ve oğullarını ve kızlarını Kılıç Yolunda yetiştirilmek üzere İlim Meclisi'ne yolluyorlardı.

O gece konakladıklarında Troy, savaşçılarının kişisel olarak ona ne kadar bel bağladığının son derece bilincindeydi. Evleri ve aileleri onun başarısının ya da başarısızlığının merhametine bağlıydılar. Onun emriyle bu zorlu yürüyüşün ağır azabına katlanıyorlardı.

Savaşın ertesi gün içerisinde başlayacağını da biliyordu. O zamana kadar Habis Efendi'nin ordusunun öncüleri Mithil Vadisi'nin batı ucuna varmış olacaklar ve Balçakağa Quaan ile Efendiler Calindrill ve Verement'le karşılaşacaklardı. Bundan emindi; üstelik dokuzuncu günün akşamından daha da geç kalmayacaklardı. İşte o zaman kadınlar ve erkekler, onun savaşçıları, ölmeye başlayacaklardı. Kanbekçileri ölmeye başlayacaklardı. Onlarla birlikte olmak istiyor, onları hayatta tutmak istiyordu, ama yapamıyordu. Bunun yanında Kıyamet Uzlet'i yürüyüşü sürecektir de sürecektir, ihtiyacına cevap verilemez bir değirmen taşı gibi Savaşocağını öğütecekti. Kısa süre sonra Troy battaniyelerinin içine uzandı ve dengelerini ancak bu yolla bulabilirmiş gibi yüzünü toprağa bastırıldı.

Gecenin çoğunu savaş planının tüm yönlerini gözden geçirerek geçirdi, herhangi bir hata yapmadığından emin olmak istiyordu.

Ertesi sabah kalktığına sabırsızdı ve ne zaman dalıp gitse Mehryl'in hızını arttırmaya başlıyordu. Bu yüzden Mhoram'a dönüp Efendiden kendisiyle konuşmasını, dikkatini dağıtmasını rica etti.

Buna yanıt olarak Efendi yarı düşünceli yarı şiirsel, ağır bir konuşma tutturdu ve Troy'a Kıyamet Uzleti'ne kadar yollarında bulunan Diyar'ın çeşitli efsaneleşmiş ya da önemli yerleriyle ilgili bilgi vermeye koyuldu. Özellikle Tek Orman'la ilgili anlatılan bazı eski hikayeleri aktardı. Tek Orman, Ormanileri ve amansız düşmanları Sapıklarla, Yarımelli Berek'in zamanından bile önce kadim olan bir çağda Diyar'ı dolduran kudretli bir ormandı. Ağaçların uyanık olduğu yüzyıllarda, diye anlattı Mhoram, Ormaniler vicdanlarını dinlediler ve savunmalarını *turiya*, *moksba* ve *samadhıye* karşı yönlendirdiler. Ama şimdi, eğer eski hikayeler doğru söylüyorsa, Boğazlayan Derinler'in kasvetli koruluğu ve Vahşiorman Surcelal dışında, Tek Orman'dan ve Ormanilerden geriye en küçük bir kalıntı ya da iz kalmamıştı. Boğazlayan Derinlere giren hiç kimse, niyeti ne olursa olsun, geri dönmemişti.

Bu karanlık orman Son Tepeler'i geçtikten sonra Savaşocağının yürüyüş hattına yakın bir yerde kalıyordu.

Sonra Troy bir süre kendinden ve Diyar'a tepkilerinden bahsetti. Kendini Mhoram'a yakın hissediyordu ve bu sayede Diyar duygusunun Yüce Efendi Elena'da nasıl kişileştiğini dile getirebilmişti. Yavaş yavaş gevşeyip kendi kendini telkin etme becerisini geri kazandı, Beni kimin çağırdığı önemli değil. Ben kimsem oyum. Bunu başaracağım.

Bu nedenle o ve Mhoram ikindiye doğru zorlu yürüyüşle bolcalayan savaşçılara yetiştiklerinde sadece şaşırmakla kalmamıştı.

Hayrete düşmüştü.

Savaşocağı planın neredeyse yarım gün gerisindeydi.

Savaşçılar onu, Yüce Efendinin yanında olmadığını görünce sessizliğe doğru kayan tereddütlü bir tezahüratla karşılamışlardı. Ama Troy onlarla ilgilenmedi. Atını doğrudan Ustağa Amordine'e doğru sürerek, haykırdı, "Yavaş gidiyorsunuz! Adımları hızlandı-
rın! Bu hızda gidersek tam bir buçuk gün geç kalacağız!"

Amordine'in yüzündeki hoş geldin ifadesi hüsrarla parçalandı ve hemen davulculara doğru yöneldi. Yaygın, acılı, soluk soluğa bir inlemeyle savaşçılar adımlarını hızlandırdılar, davulların talebine uyabilmek için neredeyse koşar hale gelmişlerdi. Sonra Nişancı Troy birliklerin yanında bir kamçı gibi gidip gelerek yeni yürüyüş düzenini öfkeli varlığını kullanıp zorla benimsetti.

Bir Ocakortasının hafifçe geri kaldığını görünce genç davulcunun yüzüne doğru bağırdı. "Bu savaşı senin yüzünden kaybetmeyeceğim!" Utanmış Ocakağasının kulağının dibinde, davulcu aynı ritmi tutturana kadar ellerini çırpı.

Ancak umutsuzluğu yatıştıktan sonra dokuz günlük zorlu yürüyüşün Savaşocağına ne yaptığını gördü. Sert davranışlarını geri alabilmeyi diledi. Savaşçılar şiddetli acı içerisindeydiler. Hemen hepsi öyle ya da böyle aksıyor, kesiklerin, yırtık kasların, ezilmiş kemiklerin rahat vermeyen ağırlarına karşı eğri büğrü hareket ediyorlardı. Pek çoğu öyle yorgundu ki artık terlemiyorlardı ve yüzlerinin aşırı ısınmış kırmızılığı tozla kabuk kabuk olmuş, hepsine sararmış, deliliğin eşiğindeymiş gibi bir ifade vermişti. Epeycesinin omuzları denk kayışlarının sürtünmesiyle soyulmuş kanıyor-
du. Bütün azimlerine rağmen derbeder yürüyorlar, doksan fersah geride Şadkaya'da eğitimini aldıkları yürüyüş düzenini güçlükle hatırlar görünüyordular.

Ayrıca takvimde geç kalınmıştı. Kıyamet Uzleti'nden daha yüz seksen fersah uzaktaydılar.

Gece konaklayacakları yere ıkına sıkına vardıklarında Troy onları kurtarmanın bir yolunu bulabilmek için çılgına dönmüştü. Yalnızca kararlılığın yeterli olmayacağını hissedebiliyordu.

Berberlerinde gelen Çerağbanlar ve Çakılustaları kamp ateşlerini yakar yakmaz Efendi Mhoram, Savaşocağı için neler yapabileceğine bakmaya gitti. Bir Ocakortasından diğerine giderek aşçılara yardım etti. Her yemek kazanının başında mavi ateşiyle yiyeceğe dokunup, yemeği güçlendirdi, sağlığını ve bereketini artırdı. Yemek bittiğindeyse tüm Savaşocağında dolaşp varlığıyla teselli dağıtarak onlarla konuştu, yaralarını sarmakta onlara yardım etti, gülme gücünü hâlâ kendinde bulabilenlerle şakalaştı.

Efendi bunu yaparken Troy subaylarıyla, Savaş ağaları ve Ocakağalarıyla, toplandı. Yüce Efendinin yokluğunu açıkladıktan sonra yürüyüş hızı sorununa geri döndü. Bu çetin sınavı bu kadar zorunlu, bu kadar geri dönülemez bir öneme sahip kılan koşulları can sıkıntısıyla tekrar gözden geçirdi. Ardından belirli ayrıntılara yöneldi. Deri kırbalar için bir devir düzeni belirledi, böylece kırbalar sıcak çarpmış savaşçıların arasından sürekli geçirilmiş olacaktı. Davulcular dışında tüm atlı subayların atlarına iki kişi binmelerini emretti, bu sayede en yorgun savaşçılar at üstünde dinelenebileceklerdi; ve bu subaylara gittikleri yerlerde yürüyenler için *aliantba* toplamalarını da söyledi. Tüm öncülük ve su görüşlerini Kanbekçilerine verdi, bu yolla savaşçılara yardım edecek daha fazla at boşta kaldı. Sonra da Savaş ağalarını ve Ocakağalarını tekrar görevlerinin başına gönderdi.

Onlar gittiğinde Üstağa Amorine onunla konuşmak için yanına geldi. Pervasız, aksi suratı, tatsız açıklamalarla yüklüydü ve

Troy önce davranıp onu hemen bastırdı. “Hayır Amorine,” dedi, “senin yerine başka birini getirmeyeceğim.” Kadın itiraz edecek oldu ve Troy daha nazikçe sürdürdü, “Takvimin gerisinde kaldığımız için seni suçluyormuş gibi göründüğümü biliyorum. Ama aslında yalnızca kendimi suçladığım için. Bu işi yapabilecek tek kişi sensin. Savaşocağının sana saygısı var – tıpkı Quaan’a saygısı olduğu gibi. Savaşçılar senin deneyimine ve dürüstlüğüne güveniyor.” Sözüünü somurtarak bitirdi, “Tüm bu olanlardan sonra benimle ilgili ne hissettiklerinden pek emin değilim.”

Üstağının güvensizliği anında kayboldu. “Sen Nişancısın. Seni sorgulamaya kim cüret eder ki?” Ses tonu, Nişancıya meydan okuyacak birinin önce kendisinden geçmesi gerektiğini söylüyordu.

Kadının sadakati Troy’u etkiledi. Bunu hak edip etmediğinden emin değildi. Ama hak etmeye kararlıydı. Duygularını bastırarak yanıtladı, “Yürüyüş hızımızı koruduğumuz sürece kimse beni sorgulamayacak. Ve hızımızı koruyacağız.” Kendi kendine ekledi, Quaan’a söz verdim. “Kaybettiğimiz zamanı kazanacağız ve bu işi burada yapacağız, Orta Ovalar’da. Kara Nehir’in güneyinde arazi kötüleşiyor.”

Üstağa ona inanıyormuş gibi başını salladı.

Amorine gittikten sonra battaniyelerine sarındı ve geceyi, ikilemine bir çare bulabilmek için beyninin şahsi karanlığını hırpalayarak geçirdi. Ama bu zorlu yürüyüşü yapma ihtiyacını giderecek hiçbir şey düşünemedi. Uykusunda savaşçıların, açık bir mezara gidermiş gibi güneye doğru ayaklarını sürüye sürüye gittiğini gördü.

Ertesi sabah Savaşocağı birlikleri hareketlendiğinde, hafifçe gerilip, Ovalar üzerinde uzun, koyu bir sızı şeklinde yola koyulduklarında, Nişancı Hile Troy da onlarla birlikte yürüdü.

Ranyhyn'ini bir kenara bırakarak, davulları çaldırdı, hızı doğruladı ve kendi de onunla birlikte hareketlendi. Yürüdükçe Ocakortası boyunca gidip geliyor, her Ocağa uğruyordu, her Ocakağasına adıyla hitap ederek onu cesaretlendiriyor, varlığı ve ilgisiyle savaşçıları uyuşuk yorgunluklarından şaşırtarak sıyrınıyordu – kendi eğitimsiz haline bakmaksızın ordusuna yardım edecek bir örnek oluşturmaya çabalıyordu. Birliklerin arasında geçirdiği ilk günün sonunda o kadar bitkin düşmüştü ki Efendi Mhoram ve Üstağa Amorine'le paylaştığı küçük kampa güçlüklerle ulaşmış, ölmekle ilgili bir şeyler homurdanıp kendini yatağa atmıştı. Ama ertesi gün sürüklene sürüklene kalkmış ve aynı gösteriyi tekrarlamıştı. Kendi ızdırabını, Savaşocağı savaşçılarıyla öyle ya da böyle paylaştığı acılarının arkasına saklıyordu.

Orta Ovalar boyunca ordusuyla birlikte dört gün yürüdü. Bu acımasız hızda geçen her günün ardından sınırlarını zorladığını hissediyordu – tüm bu yürüyüşü yapmak olanaksızdı ve vazgeçmeliydi. Ama her gece Efendi Mhoram ordunun yemeğinin pişirilmesine yardım ediyor, sonra da savaşçılara katılıp cesaretini onlarla paylaşıyordu. Savaşocağı bu dört gün içerisinde iki kez, Orta Ovalar köylülerinin hazırladığı ve Kanbekçilerinin göz kulak olduğu büyük erzak yığınlarına rasladılar. Taze ve bol yiyeceğin şaşırtıcı bir faydası oldu; artık kendini zorlayacak gücü kalmadığına inanan savaşçıların dayanıklılıklarını geri kazandırmıştı. Yürüterek geçirdiği dördüncü günün sonunda –yürüyüşün on üçüncü günüydü– Troy Savaşocağının durumunun artık sağlamlaştığını düşünmeye cesaret edebildi.

Kırk fersahtan fazla yürümüştü.

Ordusunun hassas dengesine zarar verebilecek bir şey olmasından korkarak yürütmeyi sürdürmeyi tasarlıyordu. Hem Mhoram

hem Amordine bırakması için ısrar ediyorlardı –bitap düşmesi, kanayan ayakları ve sarsak yürüyüşü onları endişelendiriyordu– ama ona söylenenleri göz ardı etti. Savaşçıları yürüyerek acı çekerlerken, ata binmeye için için utanıyordu.

Ama ertesi sabah daha da kötü bir utanç tattı. Şafağın ilk ışıklarıyla uyanıp battaniyesinden sıyrılmaya çabaladığında Amordine’i başında dikilmiş buldu. Kadın keyifsiz bir sesle Savaşocağının gece saldırısına uğradığını bildirdi.

Geceyarısından bir süre sonra Kanbekçisi gözcüleri bağlı atların bir *kresh* sürüsü tarafından taciz edildiğini haber vermişlerdi. Hiç zaman kaybetmeden kamp alarına geçirilmiş ama yalnızca atlı Savaş ağaları ve Ocakağaları yeterince hızlı müdahale edebilmişlerdi. Kanbekçileriyle birlikte atları korumak için koşmuşlardı.

Kendilerini, büyük sarı kurtlardan oluşan kalabalık bir sürüyle –en azından iki yüz *kreshle*– karşı karşıya bulmuşlardı. Ranyhynlerinin üzerindeki Kanbekçileri ilk saldırı akınını karşılamışlar ama saldıranların sayısı onların on katıydı. Arkalarındaki subaylar da atlı değillerdi ya da tehlikeden uzaklaştırılamamışlardı. Amordine ve Mhoram yetişip kurtları geri püskürtecek kadar savunmayı toparlayana kadar bir Ranyhyn, beş at ve neredeyse bir düzine Savaş ağası ve Ocakağası ölmüştü.

Aynca geri püskürtülmeden önce *kresh*lerden yirmi kadarı subayları yarıp geçmişler ve kampın, yorgunluktan bitap düşmüş bazı savaşçılarının uyuduğu tarafına saldırmışlardı. Bu kadın ve erkeklerden onu, Kanbekçileri ve Mhoram kurtları imha ettikten sonra öldürülmüş ve parçalanmış olarak oldukları yerde yatıyorlardı.

Bunu duyan Troy’un beti benzi attı. Yumruklarını öfke ve hayal kırıklığıyla sıkıp sordu, “Beni neden uyandırmadınız?”

Üstnişancı gözlerinin içine bakmadan, “Sana seslendim,” dedi,

“seni sarstım, kulağına bağırdım. Ama uyandıramadım. Durum acildi bu yüzden oraya gittim.”

Bu olaydan sonra Troy bir daha yürümedi. Zayıflığının onu ihanete uğratmasına izin vermeye niyeti yoktu. Mehryl'in üzerinde, Ruel'le birlikte *kresbin* izlerini takip etti ve kurtların planlı bir ordunun parçası olmadığına inandığında Savaşocağının başında yerini almak üzere geri döndü. Tek başına hepsini korumaya hazır mış gibi zaman zaman atını ordusunun çevresinde koşturdu.

Kresbler o gece tekrar saldırdılar ve sonraki gece tekrar. Ama her iki seferinde de Nişancı Troy hazır, onları bekliyordu. Karanlıkta kör olsa da, savaşamasa da, güneş batmadan önce araziye incelemiş ve kamp yerlerini özenle seçmişti. Atların konınması için önlemler almış, savunmalarını oluşturmuştu. Sonra da Kanbekçileriyle, okçularla, ateşle pusular kurmuştu. Pek çok *kresh* öldürüldü, ama Savaşocağı bir daha zarar görmedi.

Üçüncü saldırıdan sonra kurtlar onu rahat bıraktılar. Ama ardından yeni sorunlar çıktı. Yürüyüşün on altıncı gününün sabahında kara bulutlardan bir duvar doğuda belirip savaşçılara doğru geldi. Öğleye doğru rüzgar yüzlerine çarpıyor, saçlarını karıştırıyor, Orta Ovalar'ın uzun otlarını bulandırıyor. Fırtınanın dış cephesi yaklaştıkça rüzgar sertleşti. Kısa süre sonra kararan gökten yağmur boşandı.

Bulutların yoğun siyahlığı korkunç bir sağnak vadediyordu. Bulutlar Troy'u etkili bir şekilde kör etmişlerdi. Tüm Çerağbanlar ve Çakılustaları, sağanağın gücüne karşı Savaşocağını bir arada tutmak için ışık sağlamak amacıyla ateşlerini yakmışlardı; fırtına, merkezini doğuya doğru bir yerde odaklıyormuş gibi görünüyordu ve yerini bulduğunda orada kaldı.

Savaşçılar kasvetli havanın en dış çeperinden geçtiler. Fırtına-

nın melun derinliklerinden çıkıp onları vuran düzensiz ve azap dolu yağmur kimseye fazla bir zarar vermemişti, ama bununla beraber moralleri de bozmuştu. Kopan fırtınayı iten hain gücü hepsi hissetmişti. Fırtınanın neredeyse kesinlikle Balçakağa Quaan'ın birliklerine yöneltmiş olduğunu anlamaları için Troy'un bunu onlara söylemesine gerek yoktu.

Fırtına ertesi gün kendi kendine dağılana kadar Troy yaklaşık bir Ocak kaybetmişti. Karanlıkta bir yerlerde ve Quaan'ın başına gelenlerin korkusuyla en az dayanıklı yirmi kadar savaşçı cesaretlerini kaybetmişler ve Savaşocağının balçıkla mücadele ederek yürüyüşünün arasında, başka bir şey yapmadan çamura uzanmış ve ölmüşlerdi.

Ama bunlar yalnızca on sekiz kişiydiler. On altı bine yakın kadın ve erkek bu fırtınadan sağ kurtulmuşlar ve yürümeye devam etmişlerdi. Hayatta kalanlar uğruna Nişancı Troy kalbini ölümlere karşı sertleştirmişti. Cesaretinin sonu yokmuş gibi görünerek Mehryl'i koşturmuş ve ordusunu güneye, daha da güneye doğru götürmüştü. Bu sırada da yürüyüş için belirlediği amansız hızın düşmesine izin vermemişti.

Üç gün sonra –dolonaydan hemen sonraki gün– Savaşocağı Kara Nehir'i yüzerek geçecekti.

Bu nehir Orta ve Güney Ovalar arasında sınır oluşturuyordu. Garp Dağları'ndan kuzeydoğuya akıyor ve fersahlar sonra Andela'nın yönünde Mithil'le birleşiyordu. Eski destanlarda anlatıldığına göre Kara Nehir Yankkaya'nın yalçın kayalıklarının altından yani Gök-bendi *Melenkurion*'un doğu yüzünden kaynaklandığında sulan saf kan kadar kırmızıydı. Ama Yankkaya'dan itibaren Kara Nehir Boğazlayan Derinlerin ortasına akıyordu. Ovalarda, Son Tepeler bölgesini geçmeden önce nehir Darağacı Kepezinin, Ommanilerin ezelden be-

ri infaz yeri olarak kullandıkları tepenin altından geçiyordu. Savaşocağının geçmesi gereken su siyaha çalan bir kırmızılığa sahipti, sanki tulhaf bir tortu taşıyordu. Tüm Diyar tarihinde bir tek Son Tepeler’le Mithil arasında kalan Kara Nehir üzerinde ne bir köprü ne de bir geçit tutabilmişti; onu aşmak için yapılan tüm çabaları alıp götürüyordu. Savaşçıların yüzmekten başka seçenekleri yoktu.

Güney kıyısına tırmanırlarken, adamlar tükenmiş görünüyorlardı, sanki akıntının karanlık açlığı ihtiyaçları olan kuvveti ya da bağlılığı kemiklerinden emmiş gibiydi.

Yine de yürüdüler. Nişancı onlara ileri gitmelerini buyuruyor ve onlar yürüyorlardı. Ama artık hırpalanmış, içleri boş birer kabuk gibi yürüyorlardı, Güney Ovaları’nın esmer otlarının üzerinden anlamsızca esen bir rüzgar onları itiyordu. Zaman zaman sadece Troy’un iradesinin yalnız ateşi onları bir adım daha atmaya, ileri gitmeye ve çabalamaya zorluyor gibiydi.

Güney Ovalar’da Savaşocağını başka zorluk bekliyordu. Burada arazi sertleşmişti. Orta Ovalar’ın güneybatı köşesinde, Boğazlayan Derinler’i Ovalardan yalnızca Son Tepeler’in geniş kıvrımı ayırıyordu. Ama Kara Nehir’in güneyinde bu tepeler dağlara dönüşüyordu – çetin doruklar, ucu nehirde, doğu köşesi Kıyamet Uzleti’ne uzanan daralmada, batı köşesi de Boğazlayan Derinler’in Kıyamet Uzleti’nden kırk fersah güneybatıda Cenup Kıraçları’na açıldığı Ürkeççali’de olan eğimli bir kama oluşturuyorlardı. Savaşocağının yürüyüş hattı bu dağları çevreleyen zorlu tepelerin giderek daha derinlerine gidiyordu.

Bu tepelerle verilen iki günlük bir mücadeleden sonra savaşçılar canlı cenazelere dönmüşlerdi. Yürüyüş hızından çok fazla geride kalmıyorlardı ama görünüşe göre oldukları yere yığılıp kalmaları an meselesiydi.

Güneş batmaya yüz tutup Troy'un görüşünü bir sisle örtmek üzereyken Nişancı kararını verdi. Savaşçıların durumu yüreğini parçalıyordu; ordusunun bir kriz eşiğine geldiğini hissediyordu. Savaşocağının Kıyamet Uzleti'ne varmasına daha beş gün vardı – beş korkunç gün. Üstelik Quaan'ın nerede olduğunu da bilmiyordu. Balçakağanın yerini ve durumunu bilmeden, Habis Efendi'nin ordusuyla ilgili bilgisi olmadan Troy başına geleceklere karşı plan yapamazdı: Ordusunun artık hazırlık yapacak hali kalmamıştı.

Troy için harekete geçme zamanı gelmişti.

Her ne kadar Savaşocağının yürüyüşünü sonlandırmasına daha bir fersah kalmışsa da, Troy gece için konaklama emri verdi. Savaşçılar kamp kurma işleriyle uğraşırken Efendi Mhoram'ı bir kenara çekti. Gün batarken Efendinin hatlarını güçlkle seçebiliyordu ama tüm kararlılığıyla görebildiklerine odaklanıp, isteğinin önemini Mhoram'a göstermeye gayret etti. "Mhoram," dedi soluklarının arasından, "onlar için yapabileceğin bir şey olmalı. Onları toparlayacak bir şey, herhangi bir şey. Asanla ya da şarkı söyleyerek ya da yiyeceklerine katarak yapabileceğin bir şey. Böyle bir şeyin olmalı!"

Efendi Mhoram Nişancının yüzünü yakından inceledi. "Belki," dedi bir süre sonra. "Kara Nehir'in dokunuşuna karşı etkisi olabilecek bir çare var. Ama onu kullanmaya çekiniyordum çünkü bir kez kullanıldı mı bir daha kullanılamaz. Kıyamet Uzleti'ne kadar daha uzun günler geçireceğiz ve savaş sırasında savaşçıların ciddi şekilde güce ihtiyaçları olacak. Bu çareyi o zamana dek saklamamız gerekmez mi?"

"Hayır." Troy inancının derinliğini Mhoram'ın duymasını sağlamaya çalıştı. "Şu anda onu kullanma zamanı. Şu anda güce ihtiyaçları var – ya Uzlete ulaşmadan savaşmaları gerekecek ya da

oraya zamanında varmak için koşmaları gerekecek. Quaan'ın başına neler geldiğini bilmiyoruz. Ve bu akşamdan sonra savaş başlayana kadar eline başka fırsat geçmeyebilir.”

“Nasıl oluyor bu?” diye Efendi dikkatle sordu.

“Çünkü sabah ayrılıyorum. Kevin'in Rasatgahı'na gidiyorum – Habis'in ordusuna bakmak niyetindeyim. Quaan'ın bize tam olarak ne kadar zaman tanıdığını bilmem gerek. Ve sen de benimle geliyorsun. Şu Ulu Odun haberleşme çubuğunu kullanabilen sensin.”

Mhoram şaşırmış göründü. “Savaşocağını bırakacak mısın?” diye çabucak, yumuşak bir sesle sordu. “Şimdi mi? Bu akıllıca mı?”

Troy emindi. “Bunu yapmalıyım. Çok uzun süredir hiçbir şeyden habersiz kaldım. Artık öğrenmeliyim. Bu noktadan sonra Habis'in bizi şaşırtmasını göze alamayız. Ve ben” –görüşünü kapayan sise suratını astı– “Habis'in ne yaptığını söyleyecek kadar uzağı görebilen tek kişiyim.” Bir an durup ekledi, “Bu yüzden oraya Kevin'in Rasatgahı diyorlar. Onun bile elini neye bulaştırdığını görmesi gerekiyordu.”

Aniden Efendi yüzündeki gerginliğin üzerinde elini gezdirdi ve başını salladı. “Pekala. Yapılacak. Yapabileceğimiz yardım da şu: Çakılustalarından her biri küçük bir miktar şifa kili taşıyor. Çerağbanlarda da *rillinlure* adını verdikleri ender bulunan bir ağaç tozu var. Böyle çareleri savaş yaralarını gidermekte kullanmayı düşünmüştüm. Ama bu gece yemeklere konacaklar. Bunun yeterli olacağını umalım.” Başka soru sormadan dönüp Çerağbanlara ve Çakılustalarına talimat vermek üzere uzaklaştı.

Az sonra bu adamlar kampta geziniyor her yemek kazanına ya şifa kili ya da *rillinlure* koyuyorlardı. Her kazana yalnızca bir çimdik atılıyordu; her savaşçı yalnızca eser miktarda yiyebiliyordu. Ama Çerağbanlar ve Çakılustaları ağaç tozundan ve kilden en bü-

yük faydayı nasıl sağlayacaklarını biliyorlardı. Şarkılar ve dualar eşliğinde savaşıtlara verdikleri armağanı kudretli ve etkili kıldılar. Yemekten kısa bir süre sonra savaşıtlar uyumaya geçtiler; pek çoğu yere yığılıp bayılmaktan farklı bir şey yapmadı. Yürüyüşün uzun yıkımından sonra çoğu ilk kez rüyalarında gülümsediler.

Mhoram yemekten sonra Nişancı Troy'un yanına geldiğinde , neredeyse kendisinin de yüzünde bir gülümseme vardı.

Ardından Troy Üstağa Amorine'e Kıyamet Uzleti'ndeki savaş için talimatlar vermeye başladı. Erzak durumunu ve yürüyüşün son aşamalarını tartıştıktan sonra Uzletin kendisinden konuştular. Troy'un tüm sözlerine karşın Amorine orayı dehşet verici bir yer olarak görüyordu. Diyar'da yapılan bütün savaşlarda orduların tüm umutları yıkıldığında kaçtıkları yer orasıydı. Kasvetli eski destanlarda kuzgunların dar geçidin yanlarına, kenarlardan dökülmüş kayaların ve yığılmış kayşatın üstlerine tünedikleri, yenilenlerin etleri için karşılıklı öttükleri anlatılırdı.

Ama Troy planın bu parçasından hiç kuşku duymamıştı. Kıyamet Uzleti küçük bir ordunun büyük bir orduyla savaşması için kusursuz bir yerdi. Düşman vadinin içine çekilip parçalanabilirdi. "Bu işin güzelliği de orada," dedi Troy güven dolu bir sesle. "Bu kez işler Habis'in aleyhine dönecek – üzerimizdeki bahtsizliği talihle çevireceğiz. Quaan gelince de üstünlük bizde olacak. Habis onun için çok geç olana dek orada olduğumuzu bile fark etmeyebilir. Ama fark etse bile yine de bizimle savaşması gerekecek. Bize sırt çevirmeyi göze alamaz. Tek yapman gereken," diye ekledi, "bu hızı beş gün daha korumak."

Amorine'in açık somurtuşu bu beş günün ne kadar zor geçebileceğini ona hatırlattı. Ama sabahı haklı olduğunu hissetti. Şıfa kili ve *rillinlurenin* kuvvetlendirici etkisi sayesinde savaşıtları şa-

fağı gözlerinde tazelenmiş bir kararlılık ve adelerinde güce benzer bir duyguyla karşıladılar. Onlarla konuşmak için yakınlardaki bir tepeye çıktığında çevresine doluştular ve göğsünü gururla kabbartan bir haykırıyla onu selamladılar. Hepsini tek tek kucaklamak istiyordu.

Sırtını ağaran tana vererek Savaşocağına döndü ve sisin içersinden yüzleri seçebildiğinde konuşmasına başladı. “Dostlarım,” diye bağırdı, “duyun beni! Habis’in ne yaptığını öğrenmek için Kevin’in Rasatgalı’na gideceğim, bu yüzden bu, savaş başlamadan önce sizinle son konuşma fırsatım olacak. Hepinizi de açıkça uyarmak istiyorum. Son yirmi iki gündür oldukça rahattık. Ama işin yumuşak kısmı bitti. Artık kazandığımızı hak etmemiz gerekecek.”

Bu soğuk şakayı yarı endişeyle yapmıştı. Eğer savaşçılar onu anlarsa bir miktar rahatlayabilirler, ızdıraplarını ve sıkıntılarını biraz olsun üzerlerinden atabilirler, birbirlerine yakınlaşabilirlerdi. Ama sözlerinde bir etkisizlik hissedерlerse, eğer bu acı şakayla hakarete uğradıklarını düşünürlerse, o durumda onları bir daha kazamazdı.

Savaşçıların çoğunun gülümsediğini gördüğünde büyük bir rahatlama ve minnettarlık duydu. Verdikleri yanıt onu birdenbire ve güzel bir şekilde savaşçılarıyla uyum içinde olduğunu, aklının aracı olan ordusuyla bir olduğunu hissettirmişti.

Konuşmasını hararetle sürdürdü, “Bildığınız gibi, Kıyamet Uzetil’inden yalnızca beş gün uzaktayız. Daha gidecek yaklaşık kırk sekiz fersah yolumuz kaldı. Şimdiye kadar yaptıklarınızdan sonra bunu havada karada yapabilmeniz gerekir. Ama yine de bununla ilgili söylemek istediğim birkaç şey daha var.

“Öncelikle, Diyar tarihinde başka hiçbir ordunun başaramadı-

ğı bir işi başarmış bulunuyorsunuz. Başka hiçbir Savaşocağı bu kadar hızlı, bu kadar yol katetmemiştir. Böylece hepiniz şimdiden birer kahramansınız. Övünmek için söyleyiorum – gerçekler bunlar. Şimdiden en iyiler sizlersiniz.

“Kahraman olsak da olmasak da kazanana kadar işimiz bitmiş değil. Bu yüzden Kıyamet Uzleti'ne gidiyoruz. Tuzak kurmak için kusursuz bir yer – bir kez oraya ulaştık mı beş katımız bir orduyla baş edebiliriz. Yalnızca oraya giderek ve Habis'in ordusunu bu şekilde güneye çekerek, Orta Ovalar'daki onlarca Taşaltını ve Ağaçköyünü zaten kurtardık. Çoğunuz için bu, evlerinizi kurtardığımız anlamına geliyor.”

Kendi güveninin savaşçıların kalplerine ulaşacağını umarak durakladı. Sonra devam etti, “Ama Uzlete zamanında varmamız şart. Balçakağa Quaan bizi orada bulmayı bekliyor. O ve Ocakortası bize beş gün daha kazandırabilmek için çılgınlar gibi çarpışıyorlar. Eğer Uzlete onlardan önce ulaşamazsak hepsi ölecekler.

“Zor olacak. Ama size şunu söyleyebilirim ki Balçakağa bu beş günün üçünü bize şimdiden sağladı. Altı gün önce kopan fırtınayı hepiniz gördünüz. Onun Balçakağanın Ocakortasına yapılan bir saldırı olduğunu biliyorsunuz. Bu da demektir ki altı gün önce Habis'in ordusunu hâlâ Mithil Vadisi'nde tutuyordu. Hepiniz Balçakağa Quaan'ı bilirsiniz. Zaferle aramıza basit bir iki günün girmesine izin vermeyecektir.

“Zor olacak. Çok fazla dinlenme olanağımız olmayacak. Ama bir kez Uzlete ulaştık mı, sonuçlarından korkmuyorum.

Bunun üzerine Savaş ağaları, Troy'un cesaret gösterisine bir tezahüratla karşılık verdiler ve Troy bu coşkulu alkışa başı önünde sessizce durarak karşılık verdi. Bu onuru kabul etti çünkü bağırışlardaki cesaret, ordusunun cesareti, onu mahcup etmişti. Bağır-

rışlar kesildiğinde ve Savaşocağı tekrar sessizleştiğinde, durgunluğa doğru boğuk bir sesle konuştu, “Dostlarım, hepinizle gurur duyuyorum.”

Sonra döndü ve neredeyse koşarak tepeden indi.

Troy Mehryl’in sırtına atlarken Efendi Mhoram da peşinden gitti. Ruel, Terrel ve sekiz tane daha Kanbekçisinin eşliğinde iki adam dötrnala Savaşocağından uzaklaştılar. Ordusu arkasındaki tepelerde gözden kaybolana kadar Troy atını koşturmayı sürdürdü. Sonra Mehryl’in koşusunu Kevin’in Rasatgahı’nın dibindeki Mithil Taşaltı’na kadar olan mesafeyi üç günde alacak bir yürütyiş hızına indirdi. Yanında Mhoram’la birlikte bozuk zeminli Ovalardan doğruya doğru atlarını eşkin sürdüler.

Bir süre sonra Efendi alçak sesle konuşmaya başladı, “Nişancı Troy, onları etkiledin.”

“Ters anlamışsın,” diye karşılık verdi Troy, hissettiği duygularla hırçınlaşmıştı. “Onlar beni etkilediler.”

“Hayır, dostum. Sana sadakatleri arttı.”

“Hepsi de sadık insanlar. Hepsi de – pekala, evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bana sadıklar. Eğer onları hayal kırıklığına uğratarsam, insana özgü en ufak bir hata yapacak bile olsam, kendilerini ihanete uğramış hissedecekler. Biliyorum. Cesaretlerinin ve umutlarının çok fazlasını kendi üzerimde, planlarım üzerinde odaklandırımdı. Ama bu onların Kıyamet Uzleti’ne zamanında ulaşmasını sağlayacaksa bu tehlikeyi göze aldığımı değer.”

Efendi Mhoram başını sallayarak onayladı. Kısa bir duraksamadan sonra, “Ama sen kendine düşeni yaptın,” dedi. “Dostum, sana şunu söylemeliyim. Kıyamet Uzleti’ne bu hızda yürüme niyetini ilk kavradığımda, bu işi yapmanın olanaksız olduğunu hissetmiştim.”

“O zaman neden yapmama izin verdin?” diye parladı Troy. “Bir şey söylemek için neden bu anı bekledin?”

“Ah, Nişancı,” diye yanıtladı Efendi, “denenmemiş her şey olanaksızdır.”

Bunun üzerine Troy Mhoram'a döndü. Ama Efendinin delici bakışlarıyla karşılaştığında Mhoram'ın böyle bir soruyu nedensizce yöneltmediğini anladı. Kendini gevşemeye zorlayarak dedi ki, “Böyle bir yanıtla tatmin olmamı beklemiyorsun herhalde.”

“Hayır,” diye basitçe yanıtladı Efendi. “Yalnızca yaptıklarına duyduğum minneti ifade etmek için söylüyorum. Sana güveniyorum. Senin peşinden bu savaşta ne tehlike olursa olsun atılırım.”

Ansızın bir minnet duygusu Troy'un boğazında düğümlendi ve aptal aptal sırtıtmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Mhoram'ın güvenine karşılık verebilmek için fısıldadı, “Güvenini boşa çıkarmayacağım.”

Ama sonra duyguları yatıştığında, kaç tane böyle söz verdiğini hatırlayarak canı sıkıldı. Yürüyüş sırasında gerçekleşen her yeni gelişmeyle giderek genişliyor gibi görünüyorlardı. Savaşocağına yaptığı konuşma, verdiği sözler silsilesi içerisinde yalnızca bir tanesiydi. Şimdi öyle hissediyordu ki sanki hemen hemen tüm Diyar'a başarılı olacaklarına dair şahsi teminatını vermişti. Kendini köşeye sıkıştırmıştı ve orada yenilgi ve ihanet aynı anlama geliyordu.

Başarısız olma düşüncesi bile nabzının baş döndürücü bir hızla kafasının içinde atmasına neden oldu.

Eğer bu Covenant'ın İnançsızlığına ilham veren türden bir düşünce şekliyse Troy bunun bir miktar akla yatkın olduğunu anlayabiliyordu. Ama o buna daha acımasız bir ad takmıştı; o buna *korkaklık* diyordu. Bu düşüncüyü bir kenara itti ve dikkatini Güney Ovaları'na verdi.

Dağlardan uzaklaştıkça arazi biraz daha düzeliyor ve sivri, güçlü otlarla kaplı, yer yer gri eğrelti otları ve güz zamanı mora çalan fundalıklarla bezeli geniş düzlüklere açılıyordu. Cömert topraklar değillerdi –Troy tüm Güney Ovalan'nda yalnızca beş Taşaltı olduğunu duymuştu– ama ısraf edercesine ortaya koymadığı sağlığı hayat dolu ve güçlüydü, tıpkı onunla birlikte yaşayan tıknaz, güçlü kuvvetli insanlar gibi. Sertliğindeki bir şey onu çekici kılıyordu, sanki toprağın kendisi savaş için en uygun yerdi. Düzgün bir hızda gidiyor, Mehryl'in gücünü Kevin'in Rasatgahı'ndan Kıyamet Uzleti'ne yapacağı zorlu koşu için saklayarak, canlı adımlarla ilerliyordu.

Ama ikinci gece kendine güveninde bir aksama oldu. Ayın doğmasından hemen sonra Efendi Mhoram birdenbire uyandı, Troy'un kanını donduracak kadar şiddetle haykırıyordu. Troy karanlıkta onu eliyle yoklayarak bulmaya çalıştı, ama Efendi asasıyla vurarak Nişancıyı devirdi ve zaptedilemez göğşe doğru, sanki ona saldırıyormuş gibi, öfkeli güç patlamaları yollamaya başladı. Bir deliliğin etkisinde kalmıştı. Terrel onu kollarından yakalayana kadar da durmadı. Kanbekçisi adamın yüzüne doğru bağırdı, "Efendi! Yozlaşma seni görecekt!"

Mhoram büyük bir çaba harcayarak kendine hakim olup, gücünü susturdu.

Sonra Troy bir şey göremez oldu. Mhoram'ın soluğunu duyan dek kör karanlıkta beklemek zorunda kaldı. "Geçti. Teşekkür ederim, Terrel." Efendinin sesi oldukça yorgun geliyordu.

Troy sorularla dolup taşmıştı ama Mhoram onlara yanıt ya vermiyor ya da veremiyordu. Gördüğü şeyin gücü onu serseme çevirmiş ve sarsmıştı. Troy'a güven vermek için sarfettiği birkaç keleme dudaklarından güçlükle dökülmüştü.

Nişancı ikna olmamıştı. Bir ışık istedi. Ancak Ruel bir ateş yak-

tığında Troy Mhoram'ın gözlerindeki azap ve tehlikenin parlak sıcağını gördü. Bu onu susturdu, destek ya da teselli sunma isteğini geri çevirdi. Efendiyi kendi zalim, anlaşılmaz acısıyla başbaşa bırakmak zorunda kaldı.

Gecenin kalanında Troy uyumayıp endişeyle bekledi. Ama şafak söktüğünde ve yeniden görmeye başladığında Mhoram'ın krizi atlattmış olduğunu gördü. Bakışlarındaki hararet yerini bir uyarı gibi parlayan sert bir ısıltıya bırakmıştı, sanki ona meydan okumanın tehlikeli olacağını söylüyordu. Bu ısıltı Troy'a, Armağanlar Salonu'ndaki "Efendi Mhoram'ın Zaferi," adlı tabloyu hatırlattı.

Efendi hiçbir açıklama yapmadı. Atlarına sessizce binerek üçüncü güne başladılar.

Her ne kadar Mithil Taşaltı'nın bulunduğu vadi hâlâ yirmi iki fersah uzaklıkta olsa da Troy Kevin'in Rasatgalı'nın ince siyah parmağını ufukta seçebiliyordu. Gece yaşanan gerginlikten sonra Rasatgaha tımanıp Habis Efendi'nin ordusunu görmek için üzerinde daha da büyük bir baskı hissediyordu. Görecekleleriyle savaş planının kaderini belirleyecekti. Ama Ranyhynleri en uygun uzun yol koşularının ötesine zorlamamıştı. Bu yüzden o ve Mhoram Mithil Irmağı'na eriştiklerinde ve Cenup Sıradağları'na doğru akıntının ters yönünde ırmağı izlediklerinde vadi çoktan akşam gölgeleriyle dolmuştu.

Kendi kişisel pusunun içinde Troy Mithil Taşaltı'nı şöyle bir görme fırsatını yakaladı. Irmağın üstündeki büyük taş köprüünün üzerinden doğu kıyısı boyunca güneye doğru baktı ve bir daire şeklinde kümelenmiş karanlık, taş kulübeleri belli belirsiz seçebildi. Ardından görüşünün son demleri de solmuş ve köye son gördüklerine güvenerek girmek zorunda kalmıştı.

Troy ve yanındakiler Taşaltının yuvarlak, açık meydanında at-

larından indiklerinde Efendi Mhoram onları karşılamaya gelmiş insanlarla alçak sesle konuştu. Kısa süre sonra Taşaltılara ellerinde geniş bir ışırcakıl çanağı tutan beş kişilik bir grup daha eklendi. Çanağı yuvarlağın ortasındaki bir kürsüye yerleştirdiklerinde sıcak ışıltısı ve taze toprak gibi gelen kokusu her tarafa yayıldı. Işık Troy'un bulanık bir şekilde görmesini sağladı.

Beş kişilik grup üç kadın ve iki erkekten oluşuyordu. Dördü beyaz saçlı, yaşlı ve ağırbaşlı görünüyorlardı, ama bir tanesi orta yaşın biraz üzerinde görünüyordu. Gür siyah saçları yer yer kırışmıştı ve tıknaz, güçlü gövdesini geleneksel Taşaltı tünüğüyle örtüyordu, omuzlarına birbiriyle kesişen şimşeklere benzer ilginç bir desen işlenmişti. Yüzünde daimi olarak asılı kalmış acı bir ifade vardı, sanki yaşamının başlarında bir şey onu yıldırılmış, deneyimlerinin tüm tadını kaçırmıştı. Ama acı dolu ifadesine ve nispeten genç olmasına karşın yanındakiler ona hürmet gösteriyorlardı. İlk konuşan o oldu.

"Selam olsun, Variol oğlu Mhoram, Şadkaya Divanı'nın Efendilerinden. Selam olsun Nişancı Hile Troy. Mithil Taşaltı'na hoş geldiniz. Ben Thuler oğlu Triock – Mithil Taşaltı İhtiyar Heyeti'nin sözcüsüyüm. Konukseverliğimiz yol yorgunluklarını üzerlerinden atmalarını sağlayana kadar misafirlerimize sorular sormayız. Ama tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz. Bir Kanbekçisi bize savaş haberlerini getirdi. Sizi buraya getiren nedir?"

"Triock, karşılamanız bizi onurlandırdı," diye yanıt verdi Efendi Mhoram. "Ve bizi tanıman da bizi onurlandırdı. Daha önce karşılaşmamıştık."

"Bu doğru, Efendi. Ama bir süre İlim Meclisi'nde öğrenim gördüm. Efendiler ve Efendilerin dostları" – Troy'a doğru başını salladı – "bana tanıtıldılar."

“O halde Triock, Mithil Taşaltı halkı ve İhtiyar Heyeti, Diyar'ın gerçekten savaşta olduğunu size söylemem gerek. Boz Katil'in ordusu Kıyamet Uzleti'nde Şadkaya Savaşocağıyla çarpışmak üzere Güney Ovalar'a doğru ilerliyor. Buraya, Nişancı Troy'un Kevin'in Rasatgah'ına tırmanıp düşmanın hareketlerini gözleyebilmesi için geldik.”

“Güçlü bir görüşü olmalı, bu kadar uzağı görebildiğine göre, ancak Efendi Kevin'in de Rasatgah'ından tüm Diyar'ı görebildiği söylenir. Ama bizi ilgilendiren bunlar değil. Lütfen Mithil Taşaltı'nın konukseverliğini kabul edin. Size nasıl hizmet edebiliriz?”

Mhoram gülümseyerek yanıtladı, “Sıcak bir yemek çok iyi olurdu. Günlerdir yol azığı yiyoruz.”

Bunun üzerine heyet üyelerinden biri öne çıktı, “Efendi Mhoram, Ben Slen eşi Terass. Evimiz geniş ve kocam Slen aççılığıyla gurur duyar. Bizimle yemek yer misiniz?”

“Memnuniyetle, Slen eşi Terass. Bizi onurlandırıyor.”

“Armağanı kabul edilmek vereni onurlandırır,” diyerek kadın ciddiyetle karşılık verdi. Diğer İhtiyar Heyeti üyeleriyle birlikte Mhoram'ı ve Troy'u Taşaltının merkezinden çıkardı. Evi, tek bir devasa kayadan oyulmuş, geniş, yassı bir yapıydı. İçerisi ışırcakıllarla ıslıl ışıldı. Pek çok törensel tanıştırmaların ardından Troy ve Efendi Mhoram kendilerini uzun bir taş masaya oturtulmuş buldular. Slen'in önlerine koyduğu yemek adamın gurur duymakta haklı olduğunu gösteriyordu.

Tüm misafirler tıka basa yedikten ve taş tabak çanaklar toplandıktan sonra Efendi Mhoram köyün ileri gelenlerinin sorularını yanıtlamayı teklif etti. Terass genel olarak savaşla ilgili sorular sorarak başladı ama çok ileri gitmemişti ki Triock onun sözünü kesti.

“Efendi, Yüce Efendi Elena nasıl? İyi mi? Bu savaşta o da savaşıyor mu?”

Triock'un ani çıkışı Troy'un canını sıkırmıştı, ama cevap verme işini Mhoram'a bıraktı. Efendi soruyu yanıtladı, “Yüce Efendi iyi. Kevin'in İlmi'nin saklı Mühürlerinden biriyle ilgili bilgileri açığa çıkardı ve Mührü bulmak için yola çıktı.” Sesi ihtiyatlı geliyordu, sanki Triock'a güvenmemek için bir nedeni vardı.

“Ya İnançsız Thomas Covenant? Kanbekçisi Diyar'a döndüğünü söyledi.”

“Döndü.”

“Ah, evet,” dedi Triock. Mhoram'ın ihtiyatlılığının farkındaymış görünüyordu. “Ya Atıaran eşi Trell nasıl? Yıllarca Mithil Taşaltı'nın Çakılustasıydı. Bu savaşa nasıl katkıda bulunuyor?”

“Kendisi Şadkaya'da, becerilerini Kalenin savunması için kullanıyor.”

Bunu duyar duymaz Triock'un tavrı değişti. “Trell Yüce Efendiyle değil mi?” diye sertçe sordu.

“Hayır.”

“Neden?”

Efendi Mhoram bir an Triock'un yüzünü süzdü. Sonra bir tehlikeye atılıyormuşçasına konuştu, “İnançsız ve Yüzükkağan Başefendi Thomas Covenant Yüce Efendiyle birlikte yolculuk ediyor.”

“Yüce Efendiyle birlikte mi?” diye bağırdı Triock, ayağa fırlayarak. “Trell buna izin mi verdi?” Mhoram'a acı acı baktı sonra dönp hızla evden çıktı.

Hiddetinin arkasından odada sıkıntılı bir sessizlik bıraktı ve Terass sessizliği kırmak için alçak sesle konuştu. “Lütfen alınmayın, Efendi. Yaşamı sıkıntılarla dolu. Hikayenin onun tarafını biliyorsunuzdur.”

Mhoram başını sallayarak onayladı ve alınmadığı konusunda Terass'ı temin etti. Ama Triock'un davranışı Nişancı Troy'u rahatsız etmişti; tüm canlılığıyla Trell'i anımsatıyordu. "Bilmiyorum," dedi açık açık. "Yüce Efendiyle neden bu kadar ilgileniyor?"

"Ah, Nişancı," dedi Terass üzgün üzgün, "bundan söz ettiğim için bana teşekkür etmeyecektir. Ama..."

Mhoram'dan gelen sert bir bakış kadını susturdu. Troy Mhoram'a döndü, ama Efendi onun bakışlarına karşılık vermedi. "Başefendi Covenant'ın Diyar'a ilk çağrılışından önce," dedi Mhoram dikkatle, "Triock, Trell'in ve Atiaran'ın kızına âşıkta."

Troy kendini bağırımdan zor alıkoydu. Covenant'a küfürler yağdırmak istiyordu; Covenant'ın verdiği zararın haddi hesabı yoktu. Ama evsahiplerinin hatırına kendini tuttu. Mhoram'ın sorusunu neredeyse duymuyordu, "Trell'in kızı iyi mi? Ona yardım etmemin bir yolu var mı?"

"Hayır, Efendi," diye iç geçirdi Terass. "Bedeninin sağlığı yerinde ama zihnini bulanık. Hep İnançsız'ın onun için geri geleceğine inandı. İhtiyar Heyeti'nden – İhtiyar Heyeti'nden onunla evlenmek için izin istedi. Bu sayrıya dokunacak bir Şifacı bulamadık. Korkarım siz de yalnızca düşüncelerini İnançsız'a daha çok yönleltmekle kalırsınız."

Mhoram asık bir suratla bu yargıyı kabullendi. "Özür dilerim. Bu başarısızlık içimi parçalıyor. Ama Efendiler böyle ihtiyaçları karşılayacak güce sahip tek bir Zincirsiz Şifacı tanıyorlar – ve o da, Yükselen Ağaçköy Savaşından önce evini terk edip, kırk yıl önce kayıplara karıştı. Böyle ihtiyaçlara cevap veremeyişimiz bizi zor durumda bırakıyor."

Sözleri geride bir sessizlik örtüsü bıraktı. Bastırılmış bir iç geçirme gibi geçen bir süre boyunca birbirlerine kenetlenmiş ellerine

baktı. Ama sonra derin düşüncelerinden sıyrıldı ve sordu, “Bu köyün Bilgeleri, bu savaşı nasıl karşılayacaksınız? Hazırlandınız mı?”

“Evet, Efendi,” diye yanıtladı diğer kadınlardan biri. “Evlerimizin yıkılmasından pek çekinmiyoruz, bu nedenle savaş geldiğinde dağlarda saklanacağız. Gerekmesi durumunda kullanmak için erzak depoları hazırladık. Mithil Taşaltı’na elini uzatan herkesi dağlardan taciz edeceğiz.”

Mhoram başını salladı ve hemen sonra Terass ekledi, “Efendi, Nişancı, geceyi bizimle geçirmez misiniz? Sizlere yatacak yer vermekten onur duyarız. Belki toplanan insanlarla konuşma olanağınız da olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Troy aniden. Sonra kabalığını kendi kulağı duyunca sesini yumuşattı. “Teşekkür ederiz, ama hayır. Mümkün olduğu kadar erken Rasatgaha çıkmalıyım.”

“Ne göreceksiniz? Gece karanlık. Burada rahatça uyur, sabah olmadan önce de Kevin’in Rasatgahı’na tırmanabilirsiniz.”

Ama Troy kararlıydı. Covenant’a duyduğu kızgınlık yalnızca sabırsızlığını artırıyordu; üzerinde güçlü bir baskı, olması yakın bir felaket hissi vardı. Efendi Mhoram’ın nazik ve kararlı desteği kısa sürede bu kararın gerekli olduğuna Taşaltılıları ikna etti. Yollarını aydınlatması için köy bilgelerinin verdiği ışırcakıl küpünü kabul ettiler ve Terrel ve Ruel dışında tüm Kanbekçilerini Ranyhynlere göz kulak olmaları ve vadiyi gözetlemeleri için aşağıda bırakarak canlı adımlarla Mithil boyunca gecenin içine doğru yürümeye başladılar.

Troy ışırcakılın ışığı dışında hiçbir şey göremiyordu ama Taşaltıdan duyulmayacağına emin olduğunda Mhoram’a, “Bu gecedan önce Triock’tan haberin vardı,” dedi. “Neden bana anlatmadın?”

“Sıkıntısının bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Senin de canını sıkmama gerek var mıydı? Buna rağmen şu anda ona karşı yanlış davrandığımı hissediyorum. Onunla açık açık konuşmalı ve sözlerimi kaldıracağına güvenmeliydim. İhtiyatlı davranmam onun acısını artırmaktan başka bir işe yaramadı.”

Troy olaya başka bir açıdan baktı. “Eğer o kahrolası Covenant halt yememiş olsaydı ihtiyatlı davranman gerekmezdi.”

Ama Mhoram vadide sessizce yürümekle yetindi.

Birlikte, çevrelerindeki dağların altında yatan tepelerin güneyine doğru ilerlediler, sonra da doğu yamaçlarından kuzeye doğru gerisin geriye gittiler. Dağ yamaçlarındaki patika zorluydu. Terrel, Efendi Mhoram'ı yönlendiriyor ve Troy onların peşinden gidiyordu. Ruel de en arkadan geliyordu. Patikadan inerken Troy konumuna ilişkin hiçbir şey göremiyordu. Ona göre ışırcakıl ışıltısı karanlık bir pusun içine gömülüydü, ama ağır ağır havadaki değişikliği hissetmeye başladı. Güney Ovaları'nın ılık güz gecesi serinleşti, farklılaştı; kalbinin güm güm atmasına neden oluyordu. Yüzlerce metre tırmandığında kışın ilk karının düştüğü dağlara çıkmakta olduğunu anladı.

Kısa süre sonra o ve yanındakiler açık dağ yamacını bırakıp, gediklerden, yarıklardan ve gizli vadilerden çıkmaya başladılar. Yeniden açık alana ulaştıklarında bir uçurumun çıkıntısı üzerinde, azametle yükselen bir doruğun altından doğuya doğru ilerliyorlardı. Bu çıkıntı onları Rasatgahın uzun, eğimli taş bacasının tabanına kadar götürdü. Ardından, kimsesiz hayal kahramanları gibi boşluğun içinde debelenerek bacanın içinde yükselen korumasız basamaklardan yukarı çıktılar. Yüz elli metre kadar sonra kendilerini Kevin'in Rasatgahı'nın korkuluklu taraçasında buldular.

Troy Rasatgahın zemininde dikkatle yürüdü ve çevresini saran

korkuluğa sırtına yaslayarak oturdu. Açıklamalardan bacanın en üstünde olduğunu, Sıradağların omuz yaptığı yerde, tepelerden bin beş yüz metre yüksekte olduğunu biliyordu ve körlüğünün ona kötü bir oyun oynamasına izin vermek istemiyordu. Sırtını sağlam taşa dayayıp uçurumdan uzak dursa bile büyük derinliklerle ilgili yoğun izlenimleri vardı. Ortamdan algıladıkları, rahatlatıcı sınırların, kapalı duvarların ya da kısıtlı alanların var olmadığını açık açık hissettiriyordu. Uçsuz bucaksız göklerde başıboş uçmaya benziyordu ve buna kör bir adamın vereceği tepkiyi veriyordu – korkuyordu ve geri dönüşü olmayan bir yalıtılmışlık inancına kapılmıştı. En azından, belli belirsiz de olsa, yanındaki üç kişiyi görebilmek için ışırcakıl küpünü önüne koydu. Sonra da kendini düşmekten alıkoyarmışçasına her iki koluyla yanındaki taşa sarıldı.

Rasatgahın güneyinde kalan yüksek dağın yamacından hafif bir rüzgar esiyordu ve havada Troy'un tüylerini diken diken eden bir kış tadı vardı. Geceyansı karanlık içinde geçerken, tetikte bekleyişlerini yumuşatmak ister gibi gelişigüzel konuşmaya başladı. Şu anda hissettiği asılı kalma, boşlukta kalma duygusu, Covenant'ın ısrarla 'gerçek' olarak nitelendirdiği dünyadaki son anlarını anımsattı. Bu anlar, dairesini alevlerin bürüdüğü, uzun bir düşüş ve be-tonda paramparça olmanın altında salınarak beklediği ve pencere pervazında giderek güçsüzleşen parmaklarla asılı kaldığı anlardı.

Anının canlılığı yatışana kadar o dünyayla ilgili tutarsızca konuştu. Sonra da, "Dostum Mhoram, "dedi, "hatırlat bana – hatırlat bana da her şey için sana ne kadar minnettar olduğumu bir ara anlatayım." Böyle şeyleri sesli dile getirmekten utanırdı ama bu duygular ifade edilmeden bırakmak için fazla önemliydi. "Sen, Elena, Quaan ve Amörine – benim için çok değerlisiniz. Ve Sava-

şocağı – sanırım Savaşocağının uğruna olacaksa şuradan atlama-ya bile istekli olabilirim.”

Tekrar suskunlaştı ve zaman akıp gitti. Soğuk rüzgarın etkisiyle ürperse de konuşması onu yatıştırmıştı. Aklını önlerindeki savaşa çevirmeye çalıştı ama yaklaşan günde saklanmış bilinmeyen görüntüler beynine hükmetmiş, tüm beklentilerini ve planlarını allak bullak etmişti. Etrafını saran boş gece değişmeden kaldı, kargaşa kadar anlaşılmazdı. Ne konumda olduğunu bilmesi gerekiyordu. Uzaklarda koşan atların toynaklarının seslerini duyduğunu zannetti. Ama yanındakilerden hiçbiri buna tepki vermemişlerdi; bir şey duyup duymadığından emin olamadı.

Aklını meşgul etmesi gerekiyordu. Yarı Mhoram’a yarı kendi kendine homurdandı, “Şafaklardan nefret ederim. Gecelerle baş edebilirim. Geceler – geceler en azından deneyimli olduğum bir alan. Ama şafaklar! Ne göreceğimi bilmeden beklemeye dayanamıyorum.” Sonra birdenbire sordu, “Gökyüzü açık mı?”

“Açık,” dedi Mhoram yumuşak bir sesle.

Troy ferahlayarak iç geçirdi. Bir an rahatlayabilmişti.

Sessizlik yeniden Rasatgalı sardı. Bekleyiş devam etti. Troy’un titremeleri giderek kötüleşti. Sırtını yasladığı taş soğuktu, vücut ısısından etkilenmiyordu. Kalkıp yürümek istiyordu ama cesaret edemedi. Mhoram, Ruel ve Terrel etrafında heykel gibi hareketsiz duruyorlardı. Bir süre sonra Elena’dan haber alıp almadığını Efendiye sormaktan kendini alıkoyamadı. “Seninle haberleşmeye çalıştı mı? Ne yapıyormuş?”

“Hayır, Nişancı,” diye yanıtladı Mhoram. “Yüce Efendinin yanında *lomillialor* çubuğu yok.”

“Yok mu?” Bu haber Troy’u korkuttu. Şu ana kadar Mhoram’ın Elena’yla haberleşme gücüne ne kadar çok bel bağladığının far-

kına varmamıştı. Onun güvende olduğunu bilmek istiyordu. Son çare olarak da onu çağırabilmeyi umuyordu. Ama artık ondan ölmüş kadar uzaktı. “Yok mu?” Birdenbire kendini o kadar kör hissetti ki Mhoram’ın yüzünü göremiyordu, sanki Mhoram’ın yüzünü aslında hiç görmemişti. “Neden?”

“Ulu Odun çubuklarından sadece üç tane vardı. Biri Efendiler Kalesi’ne gitti, biri de Şadkoru’da kaldı, böylece İlim Meclisi ve Şadkaya kendilerini koruyabilmek için birlikte hareket edebilecekler. Bir çubuk kalmıştı. Onu bu savaşta kullanmam için bana emanet ettiler.”

Troy’un sesi duyduğu isyanla çatlak çıkıyordu. “Bunun bize ne faydası olacak?”

“Gerektiği durumda Şadkoru’yla ve Efendiler Kalesi’yle konuşabileceğim.”

“Ah, seni aptal.” Troy bunu Mhoram’a mı yoksa kendine mi söylediğini bilmiyordu. Ondaki o kadar çok şey saklanmıştı ki. Ancak o da çubukları kimlerin aldığını sormamıştı. Bu konuyu Habis Efendi’nin ordusunu görene, ne tür bir yardıma ihtiyaç duyacağını görene kadar açmamayı düşünüyordu. “Neden bana söylemedin?”

Yanıt olarak Mhoram ona gözlerini dikti. Ama pusun içinden Troy Efendinin ifadesini okuyamıyordu. “Neden bana söylemedin?” diye daha acı bir sesle tekrarladı. “Bana söylemediğin başka ne var?”

Mhoram göğüs geçirdi. “*Lomillialor*la ilgili olarak – bir şey söylemedim çünkü sormadın. Çubuklar senin kullanabileceğin araçlar değiller. Efendiler için yapılmışlar ve biz de onları uygun gördüğümüz şekilde kullandık. Senin isteklerinin farklı yönde olacağını düşünmedik.”

Sesi içine kapanık, yorgun geliyordu. Troy, Efendinin bütün gün boyunca ne kadar tepkisiz olduğunu ilk kez fark etti. İçini bir ürperme dalgası sardı. Dün gece Mhoram'ın gördüğü kabus ne anlama geliyordu acaba? Efendi, kendisini alışılmış kişiliğinden farklı kılacak ne biliyordu? Troy korkunç bir şeyin tadını hissetti. "Mhoram," diye söze girişti, "Mhoram..."

"Huzur, Nişancı," diye fısıldadı Efendi. "Biri geliyor."

Troy anında ayağa fırladı ve kendini sağlama almak için Ruel'i omuzundan yakaladı. Kulaklarını iyice kabartsa da hafif rüzgarın sesi dışında bir şey duymuyordu. "Gelen kim?"

Bir an kimse sorusunu yanıtlamadı. Ruel konuştuğundaysa sesi karanlıklar kadar uzak ve soğuktu. "Gelen Tull, Korik'in heyetiyle Denizerimi Devlerine gidenlerden."

Tull'un Öyküsü

Troy'un kalbi tekledi ve güm güm atmaya başladı. Tull! Nabzının şakaklarında attığını hissedebiliyordu. Korik'in heyeti! Runnik'in getirdiği haberlerin sarsıntısından sonra Devlerle ilgili tüm düşünceleri bastırmış, onları düşünmeyi reddetmişti. Savaşa odaklanmış, elinden bir şeyler gelecek bir konuya dikkatini vermişti. Ama şimdi düşünceler zihninde çalkalanıyordu. Devler!

Neredeyse o anda hesap yapmaya başladı. Şadkaya'dan yirmi beş gün uzaktaydı. Denizerimi'ne giden heyet bundan on sekiz gün önce yola çıkmıştı. Bu da neredeyse yeterli bir zaman demekti, neredeyse. Devler Ranyhynlere binmiş Kanbekçileri kadar hızlı yol alamazlardı – ama şüphesiz onlar da çok uzakta olmalıydılar. Şüphesiz...

Troy Tull'un buraya nasıl geldiğini anlayabiliyordu. Akla yatkındı. Diğer Kanbekçileri de Devleri getiriyor olmalıydılar ve Tull, Savaşocağına yardımın geldiğini müjdelemek için önden gelmişti. Diyar savaşla çalkalanır, Habis Efendi yaklaşırken Devler Şadkaya'ya gitmezlerdi, hele kuzeye hiç gitmezlerdi. Güneye giderlerken Sarankabir Düzlüğü'nden geçmeseler de çevresinden dolaşırlardı. Kanbekçileri Troy'un savaş planını biliyorlardı; onlar ne yapılacağına karar verebilirlerdi. Gökgürültüsü Dağı'nın güneyinde

Topraksonu'nun yukarısında Habis Efendi'nin ordusunun izlerini bulup onu takip ederlerdi – Yosunorman'ı geçerler, Mithil Vadi-si'ne girerler sonra da güneybatıda Kıyamet Uzleti'ne doğru giderlerdi. Kıyamet Uzleti'nde verecekleri savaşta Habis Efendi'nin ordusuna arkadan saldırmayı tercih ederlerdi. Tull da, Savaşocağını bulmak için Habis Efendi'nin ordusunun çevresinden dolaşmanın bir yolunu bulup doğal olarak Cenup Sıradağları'nın eteklerinden Kıyamet Uzleti'ne doğru gelecekti. Bu yol da onu Mithil Taşaltı'nın kapısına kadar getirirdi. Şüphesiz...!

Tull merdivenleri çıkıp Rasatgaha ulaştığında Troy o kadar heyecanlıydı ki tüm hazırlık sorularını atladı. “Neredeler?” Kelimelerin geliş hızıyla dili dolanmıştı. “Ne kadar gerideler?”

İşirçakılın silik ışığında Tull'un yüzünü seçemiyordu. Ama Kanbekçisinin ona bakmadığını da görebiliyordu. “Efendi,” dedi Tull, “Korik tarafından havadisleri Yüce Efendiye vermekle görevlendirildim. Shull ve Vale'la birlikte görevlendirildik...” Bir an duran sesi aksadı. “Ama Taşaltındaki Kanbekçileri Yüce Efendinin Amok'la birlikte Garp Dağları'na gittiğini söylediler. Havadisleri size vermeliyim. Dinler misiniz?”

Troy heyecanının arasında Tull'un sesinde bir tuhafılık hissetti, azap dolu bir tınısı vardı. Ama olanın bitenin anlatılmasını bekleyemedi. Daha Efendi Mhoram soruyu yanıtlayamadan, Troy tekrarladı, “Neredeler?”

“Kimler?” dedi Kanbekçisi.

“Devler! Ne kadar gerideler?”

Tull özellikle ona bakmayıp Efendi Mhoram'a döndü.

“Seni dinleyeceğiz,” dedi Mhoram. Sesi dehşetle gerilmişti ama duraksamadan, düzgünce konuşuyordu. “Bu savaş bize teslim edildi. Konuş, Kanbekçisi.”

“Efendi, Devler – biz...” Aniden Tull’un sesinin alışlagelmiş durağanlığı kayboldu. “Efendi!” Bu söz öyle keskin bir kederle tınlıyordu ki Kanbekçisi ona hakim olamadı.

Ses Troy’u afallatmıştı. Tüm Kanbekçilerine özgü, tonlamadan yoksun sıradışı konuşma tarzına aşınaydı. Hissettiklerini ifade etmelerini beklemeyi uzun zaman önce bırakmıştı – duyguları olduğu kavramını ise hemen hemen unutmuş sayılırdı. Keder duymaya hazırlıklı değildi; iyi haber alma beklentisi o kadar büyüktü ki tadı neredeyse damağındaydı.

Ne kendisi ne de Efendi Mhoram bir şey söyleyemeden, tepki bile veremeden, Terrel hemen Tull’a doğru ilerledi ve Tull’a bir tokat attı. Tokadı o kadar süratli savurmuştu ki Troy darbenin geldiğini güçlkle gördü.

Tull anında kasıldı ve hazırola geçti. “Efendi,” diye tekrar başladı ve şimdi sesi gece kadar ifadesizdi, “Shull ve Vale’la birlikte Yüce Efendiye haber vermek üzere görevlendirildik. Görevin yirmi dördüncü gününün şafağından önce –ayın kararmasından sonra ki sabah– Korik’in bize emrettiği üzere *Coercrî*’den ayrıldık ve güneye geldik, Yüce Efendiyi Kıyamet Uzleti savaşında bulacaktık. Ama Sarankabir’de uyanmış kötülük yüzünden yaya olarak çevresinden dolanmak zorunda kaldık ve böylece on iki gün geçti. Harap Tepeler’e çok yaklaştık ve Shull’la Vale Yozlaşma’nın öncüleri ve askerleriyle savaşırken öldüler. Ama ben dayandım. Ranyhyn’e binip Topraksonu’na, oradan da Habis Efendi’nin peşinden Yukarı Topraklar’a geldim. Yozlaşma’nın ordusunun çevresinden dolaşmaya çalışıp Cenup Sıradağları’na doğru tepelerin arasından ilerledim, böylece Mithil Taşaltı’na seslenme mesafesi kadar yaklaştım – bu da Ranyhyn’in dinlenmeden koştuğu sekiz gün sürdü.

“Efendi...” Tekrar duraladı, ama hemen kendine hakim oldu. “Size Denizerimi’ne giden heyetten ve Hicran’ın başına gelen korkunç felaketten söz etmeliyim.”

“Seni duyuyorum,” dedi Mhoram acıyla. “Ama başışla beni – oturmaliyim.” Yaşlı bir adam gibi اساسına yaslanarak korkuluğa sırtını verip oturdu. “Böyle havadisleri kaldıracak gücüm yok.”

Tull ışırcakıl küpünün öbür tarafında Efendinin karşısına yerleşti ve sanki Tull’un hareketi onu bunu yapmaya zorlamış gibi Troy da oturdu. Tüm görme becerisi Kanbekçisinin üzerine odaklanmıştı.

Çok geçmemişti ki Mhoram konuştu, “Runnik bizi Toğruko-ruğ’da buldu. Hoerkin’i ve Efendi Shetra’yı ve Sarankabir kabusunu anlattı. Bunları yeniden anlatmaya gerek yok.”

“Pekala.” Tull Efendiye döndü ama yüzü karanlığa gömülüydü. Troy adamın gözlerini göremiyordu; gözleri yokmuş gibiydi, ne ağzı, ne de başka hatları vardı. Öyküsüne başladığında sesi kör gecenin sesi gibiydi.

Ama öyküsünü açıkça ve tutarlılıkla anlattı, sanki Denizerimi’nden gelene kadar defalarca çalışmıştı. Konuştukça Troy onun Kanbekçilerinin en genci olduğunu hatırladı – Troy’dan daha büyük olmayan bir *Harucha*’ydı. Tull, Efendi Mhoram’ın Harap Tepeler’i araştırma denemesinde ölen Kanbekçilerinden birinin yerine Şadkaya’ya gelmişti. Dolayısıyla Anda daha yeni sayılırdı. Belki de beklenmedik duygusallığının ve dinleyicilerinin anlayabildiği bir öykü anlatma becerisinin nedeni buydu.

Efendi Shetra ve Kanbekçisi Cerrin’in ölümünden sonra Sarankabir Düzlüğü’ne bütün gün yağmur yağmıştı. Soğuk ve acımasız bir yağmurdur ve heyete zarar vermişti, çünkü Efendi Hyrim yuttuğu ırmak sularının etkisiyle hastalanmıştı ve yağmur hastalığını kö-

tüleştiriyordu. Ne Kanbekçileri onu rahatlatabiliyorlar, ne de sıcak tutmak ve yağmurdan korumak işe yarıyordu. Salın devrilmesiyle tüm battaniyeler kaybolmuştu. Bunun yanında Kerh Akıntısı'nın kokuşmuş sularının başka zararları da olmuştu; *lillianrill* çubuklarını işe yaramaz hale getirmişti, böylece ellerinde yağmura karşı yakabilecekleri bir şey kalmamıştı; giyitleri bile bozmuş, Efendi Hyrim'in cübbesi ve Kanbekçilerinin üstü simsiyah olmuştu.

Daha gün bitmeden Efendi, salı idare edemeyecek ya da ilerletemeyecek kadar güçsüz kalmıştı. Gözleri ateşle çakmak çakmaktı ve dudakları morarmıştı, soğuktan titriyordu. Salın ortasına oturmuş, ısınmak istercesine asasına sarılmıştı.

Geceleyin yüksek sesle konuşmaya başladı.

Yüzünden akan suyun içinde fokurdayan bir sesle hem kendiyle hem de düşmanı ve işkencecisiyle konuşuyor, sırasıyla bir küfrediyor bir yalvarıyordu. Zaman zaman çocuk gibi ağlıyordu. Sayıklamalarında gördükleri ona karşı zalimdi, bir işe yaramamış, değersizmiş gibi onu hor görüyordu. Kanbekçileri de onu bu sıkıntıdan kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorlardı.

Ama sonunda şafaktan önce yağmur kesildi ve gökyüzü açıldı. Bunun üzerine Korik salın kıyıya çekilmesini emretti. Bu şekilde karanlıkta durmak sakıncalı olsa da Kanbekçilerinin yarısını ormandan yakacak odun ve *alianta* toplamaya gönderdi.

Sill ona bir avuç hazinemeyvesi yedirdikten sonra Efendi asasında bir alev oluşturacak kadar toparlandı. Korik bu alevle bir ateş yakıp, bunu salın ortasında sürekli yanar hale getirdi. Ardından dümenciler salı geceye doğru ittiler ve heyet yoluna devam etti.

O gün boyunca yavaş yavaş Sarankabir'den çıktılar. Fersahlar geçtikçe Kerh Akıntısı artık düzenli olarak genişlemeye ve sığlaşmaya başlamıştı, adacıklar ve çamur birikintileri arttıkça daha çok

kola bölünüyordu. Bu kollar güvenilmez yollardı –sığıydılar, çamur birinkintileriyle tıkanmışlardı ve çürümüş ağaçlar ve dallarla doluydular– ve onların arasından geçmeye çabalamaları salı daha da yavaşlatıyordu. Çevrelerindeki ormansa gittikçe değişiyordu.

Sarankabir'in bitki örtüsü yerini farklı bitkilere bırakmıştı: dalları çıplak gövdelerinden geniş geniş uzanan uzun kara ağaçlar, sarkan yosunlar, türlü türlü eğreltiotları, ince kökleriyle çıplak kayalara tutunan ve yaprakları ve dallarıyla ırmaktan su alıyor gibi görünen çalılar belirdi. Su yılanları salın yolundan yüzerek kaçıyorlardı. Akıntının ağır kokusu yavaş yavaş yerini, birikmiş ıslak bir çürümenin ve durgunluğun kokusuna bıraktı.

Böylece heyet Büyük Bataklık'a, Yaşamyutan'a girmişti.

Yollarına devam ettikçe Korik salı ırmağın kuzey kollarında tuttu. Bu yolla kuzeydoğuya, Denizerimi'ne doğru yol alabiliyordu ve Yaşamyutan'ın çok içlerine girmekten de kurtulmuş oluyordu.

Gece olduğunda talihleri yerindeydi ve gökyüzü açtı; bu azap dolu kanalda, yıldızsız bir karanlık heyeti bütününle durdururdu.

Yine de Yaşamyutan'ın nispeten az zorlu bölgelerinden birindeydiler; yoğun çamur ve tortuların üzerinden su hâlâ akıyordu. Büyük Bataklık'ın ortalarında, doğuya doğru, su yavaş yavaş toprağa karışıyor, çamurun neredeyse görünmeyecek bir hızda aktığı ve fokurdadığı, her yöne doğru fersahlar boyunca uzanan bir büyük bataklık oluşturunuyordu.

Ama her konuda bahtları bu kadar açık değildi. Efendi Hyrim'in ateşi iyice yükselmişti. Her ne kadar Sill onu *aliantba* ve kaynamış suyla beslese de, giderek güçten düşüyordu. Şimdiden zayıflamış görünüyordu ve üzerine bir sarsaklık gelmiş gibi titriyordu.

O olmadan –asasının gücü olmadan– heyet Yaşamyutan'dan

kurtulamazdı. Dümenciler salı suyun en derin olduğu yerde tutmak zorunda kalıyorlardı çünkü Bataklığın çamuru sopalarına asılıyordu. Eğer tomruklar tuttu mu bırakmayan çamura dokunurlarsa Kanbekçileri salı kurtaramayabilirdi.

Irmak kollarının ortasında bile ilerlemeleri Yaşamyutan'a özgü tuhaf ağaçlarla tehlikeye girebiliyordu. Bu ağaçlar Devlerin Balçıkırganı adını verdikleri ağaçlardı. Gövdelerinin ve dallarının uzunluklarına karşın kökleri yere sabitlenmiyordu. Daha ziyade kendilerini çamurda dik tutuyorlar ve Bataklık yüzeyinin altındaki gizli akıntılarla hareket ediyorlardı. Uzaktan açık görünen yollar yaklaştıklarında tıkanmış oluyordu; daha önce hiçbir şeyin görünmez olduğu yerlerde kanallar beliriveriyordu. Pek çok kere ağaçlar, sal aralarından geçerken onu yakalamaya çalışıyorlarmışcasına birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Günler geçtikçe tüm bunlar daha da kötüleşiyordu. Kanaldaki su seviyesi düşüyordu. Heyet kuzeye ve doğuya doğru yol aldıkça, ırmak giderek daha fazla balçığa karışıyordu ve sal çamura batıyordu.

Kanbekçileri kaçacak bir yön bulamadılar. Yaşamyutan onlara sert zeminden kuzeye gidebilecekleri bir olanak da tanımiyordu. Bataklığı çevreleyen sıradan sulak araziden yarım fersah uzakta olsalar da oraya ulaşamıyorlardı. Gece gündüz, yoğunluk nedir bilmeden salı itmeye devam ettiler, yalnızca *aliantba* ve ateşlik odun toplamak için durdular. Ama kurtulamıyorlardı. Efendi Hyrim'in gücüne ihtiyaçları vardı – ve o da sayıklamakla meşguldü. Gözleri çapak dolmuştu, kuru bir köpükle kaplı gibi görünüyorlardı ve Sill'in ona zorla yedirip içirdiği *aliantba* ve kaynamış su sayesinde hâlâ hayattaydı.

Görevin on sekizinci gününün öğleden sonrasında salın tom-

rukuları çamura değdiler. İnce bir su hâlâ ağaçların arasında seçilebilse de sal artık yüzmüyordu. Dümencilerin tüm çabalarına rağmen çamur salı bırakmıyor ve onu balçığın ağır akışıyla hareket ettirerek doğuya, Bataklığın içlerine doğru çekiyordu.

Korik herhangi bir çıkış yolu göremedi. Ama Sill aynı fikirde değildi. Efendi Hyrim'in hasta bedeninin içerisinde bitmemiş bir yaşam mücadelesi sürüyordu. Elini Efendinin alnına koyduğunda bunu hissediyordu; Hyrim'in içindeki bir şey ateşe hâlâ direniyordu. Günün uzun süren bekleyişi sırasında o sönmemiş ateşi hazinemeyeleriyle ve kaynamış acı suyla beslemeye devam etti. Efendinin yüzündeki kuru kızarıklığın bir kısmı kayboldu; terlemeye başladı. Ürpermeler geçtikçe nefes alışverişi rahatladı. Akşam olduğunda sakince uyuyordu.

Ama görünen oydu ki çok geç iyileşmeye başlamıştı. Karanlık gecenin ortasında balçık akıntısı salı ağaçlardan yoksun açık bir alana sürükledi. Orada akıntı dönüyor, kendi içine doğru kıvrılıyor ve salı dört köşesinden yakalayıp yutacak kadar geniş bir girdap oluşturunuyordu.

Kanbekçilerinin eli kolu bağlı kalmıştı. Bu noktada gücün ve sadakatin bir değeri kalmamıştı; artık Ant anlamını yitirmişti. Görev Efendi Hyrim'in ellerine kalmıştı ve o bitap bir haldeydi.

Fakat Korik onu uyandırdığında Efendinin gözleri akli başında bakıyordu. Korik ona heyetin durumunu anlatırken dinledi. Bir süre sonra sordu, "Kaçmak için ne kadar gitmeliyiz?"

"Bir fersah, Efendi." Korik başıyla gidecekleri yönü işaret etti.

"O kadarcık mı? Dostum Korik, bir gün bu darboğaza nasıl girdiğimizi bana anlatmalısın." İç geçirerek ateşe yaklaştı ve heyetin elinde kalan *aliant*baları yemeye başladı. Hepsini yiyene kadar yerinden kalkmaya yeltenmedi.

Sonra, Sill'in de yardımıyla, ağır ağır dönen salın üzerinde doğruldu ve yerini aldı. Kanbekçisine yaslanıp kendini sağlama alarak asasını tomrukların arasından çamura soktu.

Dişlerinin arasından küçük bir nağme döküldü; asa ellerinde parlamaya başladı.

Gayretleri bir süre sonuç vermedi. Güç asanın üzerinde birikiyor, kırılğan kuvvetinin buyruklarıyla artıyordu, ama sal Bataklığın içerisine doğru kaymayı sürdürüyordu. Çürümüşlük ve ölümün leş kokusu yoğunlaştı. Efendi Hyrim zorlanarak inledi ve biraz daha kuvvet verdi. Nağmeyi bağıra bağıra okumaya başladı.

Asasının tahtasından mavi kıvılcımlar fışkırıp, balçığa doğru aktılar. Gürültülü bir emilme sesiyle sal girdap akıntısından sıyrılıp uzaklaşmaya başladı. Girdabın çevresinde dönüp kuzeye yöneldi

Uzun bir süre Efendi Hyrim salı götürdü. Girdabın kuzeyindeki balçıkırganlarına ulaştılar. Orada Kanbekçileri *tutkan* iplerini önlerindeki ağaçlara atıp ipleri salı çekmek için kullandılar. Hyrim, o anda, gücünü bıraktı ve öne doğru yığıldı. Ateşin yanına yatar yatmaz uyuya kalmıştı.

Ama Kanbekçilerinin artık onun yardımına ihtiyaçları yoktu. *Tutkan* iplerini atıp onlara asılıyorlar, salı ağaçların arasından çekiyorlardı. İlerlemeleri yavaştı ama aksamalar da olmuyordu. Çamur yoğunlaşıp oluşturduğu gerilmeye ipleri kopardığında da, ağaçların arasına ipler gerdiler ve salı bırakıldılar. Sill Efendi Hyrim'i sırtına bağlamış taşıyordu ve diğer kanbekçileri ileriye yeni ipler gerdikçe ve arkadakileri çözdükçe, o da iplere tutunup kendini çekerek balçığın içinde ilerliyordu. Sonunda, şafağın ağarmasıyla çamur yumuşak, ıslak kile dönüştü, ağaçlar yerlerini kamışlara ve göl otlarına bıraktı ve Kanbekçileri çıplak parmaklarının altında sert zemini hissetmeye başladılar.

Böylece Yaşamyutan'ı çevreleyen geniş, sulak bölgeye gelmişlerdi.

Uzakta Denizerimi'nin güney kenarını oluşturan sarp tepeleri görebiliyorlardı.

Heyet üç gün kaybetmişti.

Yine de Kanbekçileri son erzaklarını kullanarak Efendi Hyrim'e sıcak bir yemek pişirme zamanını çok görmediler. Efendi bitkin ve tükenmişti; bir zamanlar yuvarlak olan yüzü bir kurt suratı gibi incelmışti. Yemeye ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Heyet Denizerimi üzerinden *Coercit*'ye doğru hızla ilerleyecekti. Eğer gerekirse Kanbekçileri Efendi Hyrim'i taşıyacaktı.

Yemeğini yedikten sonra Efendi homurdanarak ayağa kalktı ve tepelere doğru yürümeye başladı. Yavaş adımlarla yürüyordu; uzun ve sık molalar vermek zorunda kalıyordu. Kanbekçileri tepelere kadar beş fersah yol almanın tüm günlerini alacağını kısa süre sonra anladılar. Ama Efendi yardım tekliflerini geri çeviriyordu. "Hızlanmak mı?" dedi Efendi Hyrim. "Hızlanmayı yüreğim kaldırmaz." Sesindeki herkesi şaşırtan burukluk, Korik ona Savaşagası Hoerkin'inden duyduklarını ve Efendinin o zaman yanıtının ne olduğunu hatırlatana kadar sürdü. Görünüşe göre Hyrim Hoerkin'in Devlerin çöküşü kehanetine inanıyordu.

Ancak Efendi tepelere ulaşmak için gün boyunca çabaladı ve ertesi gün, sanki gece kendine gelmiş, ivedilikle hareket etme dürtüsünü yeniden kazanmış gibi kalkıp tepeleri tırmanmaya girişti. Dik yamaca gözlerini devirerek bakıp, geri gelen gücünün sınırlarını zorlayan meşakkatli tırmanışa başladı.

Sonunda tepeyi aştıklarında o ve Kanbekçileri Denizerimi'ne bakmak için durdular.

Eski Efendiler'in Devlere yurtları yapmaları için verdikleri top-

raklar geniş ve güzeldi. Güneyde tepelerle, batıda dağlarla ve doğuda Gündoğumu Denizi'yle sarılı, denizden gelmiş yolcular için çok uygun, yeşil bir limandı. Devler yükseltilerle dolu araziye her çeşit ürünü ekmişler, geniş üzüm bağları kurmuşlar, devasa gemilerini yaptıkları özel kızıl sekoyalardan ve tik ağaçlarından koca koca ormanlar yetiştirmişlerdi. Her ne kadar toprağı kullanıyor olsalar da üzerinde yaşamıyorlardı. Denize hayrandılar ve evlerini, heyetin bulunduğu yerden kırk fersah doğuda bulunan kayalık kıyıdaki yalıyalarda kurmayı tercih etmişlerdi.

Devdostu Damelon'un çağında Evsizlerin sayısı daha fazlayken tüm kıyıya yayılmışlar, Denizerimi'nin doğusunda her tarafa evler ve köyler kurmuşlardı. Ama sayıları yavaş yavaş azalmış ve geriye bir zamanki nüfuslarının yalnızca üçte biri kalmıştı. Yine de uzun ömürlü, öykü anlatmayı seven, neşeli bir halktı ve çocuklarının olmaması onları derinden üzüyordu. Ağır ağır gelen yalnızlıkla Denizerimi'nin kuzeyine ve güneyine yayılmış evlerini bırakıp tek bir topluluk olarak, az sayıdaki çocuklarını, şarkılarını ve uzun öykülerini paylaşabilecekleri yalıyar şehirlerine taşınmışlardı. Uzun adlar –adlandırılan şeyin öyküsünü anlatan adlar– vermekle ilgili kadim törelerine karşın, şehirlerine sadece *Coerceri*, Hicran, adını vermekle yetinmişlerdi. Yüce Efendi Kevin'in gençliğinden beri orada yaşıyorlardı.

Devlerin topraklarına bakarak Efendi Hyrim küçük bir çığlık kopardı. "Korik! Dua et de Hoerkin yalan söylemiş olsun! Dua et de mesajı bir yalandan ibaret olsun! Ah, kalbim ah!" Her iki elini birden göğsüne bastırdı ve Denizerimi'ne giden yumuşak eğimli yamaçtan aşağı bir koşu tutturdu.

Korik ve Sill ona çabucak yetiştiler ve her biri bir koluna girdiler. Daha kolay hareket edebilmesi için onu aralarında kaldırdı-

lar. Böylece heyetin Hicran'a yolculuğu başladı.

Efendi Hyrim günün kalanında o yöne koşmaya devam etti, yalnızca göğsündeki acı dayanılmaz olduğu anlarda dinleniyordu. Kanbekçileri bunu yapması için iyi bir nedeni olduğunu biliyorlardı. Efendi Mhoram, *Yirmi gün*, demişti. Bu görevin yirminci günüydü.

Ertesi şafakla birlikte Efendi Hyrim bitkin uykusundan uyandı, Korik ve Sill'in yardımını kabul etmedi ve tek başına koştu.

Efendinin hızı kısa sürede heyeti Devlerin en batıdaki üzüm bağlarına ulaştırmıştı. Korik, Doar ve Shull'u bir işaret aramaları için asmaların arasına gönderdi. Ancak Kanbekçileri bu bağda çalışan Devlerin alelacele burayı terk etmiş olduklarını bildirdiler. Konu açıktı. Devlerin insan boyundaki çapaları ve tırmıkları ağızları ve dişleri hâlâ iş için saplandıkları yerde durdukları halde asmaların arasına dağılmışlardı ve Devlerin çoğu zaman yiyeceklerini ve eşyalarını taşımak için kullandıkları deri çuvallar yerlere atılmış, öylece bırakılmışlardı. Görünüşe göre Evsizler bir tür uyarı almışlar ve işlerini bırakıp olay yerine koşmuşlardı.

Bağın açık toprağındaki ayak izleri *Coerceri* yönüne gidiyordu.

O gün heyet üzüm bağlarından, tik ağacı koruluklarından, tarlalardan geçti. Hepsinde de etrafa saçılmış erzak ve aletler aynı hikayeyi anlatıyorlardı. Ama ertesi gün yağın yağmur tüm ayak izlerini ve çalışma izlerini ortadan kaldırdı. Kanbekçileri böyle şeylerden artık bilgi alamaz oldular.

Akşam yağmur durdu. Yavaş yavaş esen bir meltem Kanbekçilerine deniz tuzu kokusunu taşıyordu. Açık gökyüzü parlak bir gün olacağının sözünü veriyordu, ama yirmi üçüncü günün şafağı, zaman zaman uğursuz yeşil parıltılarla çizik çizik olan kızıl bir renge sahipti ve bu Efendiyi rahatlatmadı. Sill'in ona verdiği hazi-

nemeyvelerini yedikten sonra kalkmadı. Dizlerini kendine çekip kollarını doladı ve içine kapanırmış gibi başını önüne eğdi.

Görevin tamamlanması uğruna Korik müdahale etti. “Efendi, gitmeliyiz. Hicran yakında.”

Efendi başını kaldırmadı. Dizlerinin arasından sesi boğuk çıkıyordu. “Hiç korku duymaz mısın? Ne bulacağımızı biliyor musun? Yoksa seni etkilemiyor mu?”

“Biz Kanbekçileriyiz,” diye yanıtladı Korik.

“Evet,” diye iç geçirdi Efendi Hyrim. “Kanbekçileri. Ve ben de Şadkaya Divanı Efendilerinden Hoole oğlu Hyrim'im. Diyar'a hizmete yemin etmişim. Shetra'ın yerine ben ölmeliydim. Keşke onun kadar güçlü olsaydım.”

Birdenbire ayağa fırladı. Kollarını açarak eski bir ayinin sözlerini haykırdı, “Diyar'ın yeni esirgeyenleriyiz bizler – Toprakgücünün müritleriyiz. Yeminimize bağlıyız, adanmışız – adanmış– Dinlenmeyeceğiz...” Ama bitiremedi. “*Melenkurion!*” diye inledi, karmış cübbesini göğsüne basıyordu. “Gökbendi *Melenkurion!* Yardım et bana!”

Korik konuşmaya gönülsüzdü ama görevi onu mecbur kılıyordu. “Eğer Devlere yardım edilebilecekse yardım etmeliyiz.”

“Yardım edilebilecekse mi?” diye hayretle sordu Efendi Hyrim. “Onlara yardım edilemez!” Eğilip asasını aldı. Ürperme dolu soluklarla onu bir süre tuttu, cesaret almak istercesine sıktı. “Ama başka şeyler de var. Öğreneceklerimiz var. Yüce Efendiye bu melunluğu kimin yaptığı anlatılmalı!” Gözlerine bir gölge gelmişti ve gözkapakları dehşete kapılmış gibi kızarmıştı. Titrer bir halde döndü ve *Coercrı*'ye doğru yola çıktı.

Bu kez heyet acele etmedi. Tuzağa düşme tehlikesine karşı uyanık olarak Denize doğru dikkatle ilerlediler. Yine de sabah ça-

buk geçti. Öğleden önce Kanbekçileri ve Efendi, Hicran'ın büyük denizfenerine ulaşmışlardı.

Denizfeneri, yalıyarların başlamasından önceki en son ve en yüksek tepeye yapılmış taş bir kuleydi. Devler onu kürekli gemilerine yön göstermesi için yapmışlardı ve işaret ateşinin odaklanmış ışığıyla ilgilenmesi için orada her zaman birileri olurdu.

Ama Kanbekçileri tepeden yukarı kulenin altına doğru çıkarırken ateşin yanmadığını görebiliyorlardı. Kulenin ucundaki kubbeye ne bir ışık parıltısı ne de bir duman görülüyordu.

Denizfenerinin basamaklarında kan buldular. Kurumuş ve kararmıştı, yağmura direnecek kadar eskiydi.

Açık bir gökyüzünün altında Deniz öğle güneşiyle pırıl pırıl parlıyordu ve kayaların altında görünmeyen bir yerden dalgaların Hicran'ın iskelelerine ve rıhtımlarına vurdukça çıkardıkları boğuk gürültüleri geliyordu.

Orada yalıyarın içinde Devlerin arı kovanı benzeri şehirleri vardı. Tüm evleri, salonları ve geçitleri, tüm girişleri ve mazgalları kıyıdaki kayaların içine oyulmuştu. Muazzamdı. Beş yüz Dev'in birden Dev Meclisleri için toplanabilecekleri salonlar vardı ve öykülerinin anlatılması günler sürüyordu; büyük Dev gemilerinin sekizini hattâ onunu alabilecek rıhtımlar vardı; Evsizlerden geriye kalanların hepsine yetecek kadar eve ve ocağa sahipti.

Buna rağmen yaşam olduğuna dair bir iz görünmüyordu. Hicran'ın arka tarafındaki iç bölgelere bakan cephesi terk edilmiş görünüyordu. Yukarıdan ara sıra bir martının cığlığı geliyordu. Aşağıda ise Denizin çalkantıları vardı. Ama hiç yaşam belirtisi yoktu.

Ancak *Coerceri* Denizi görebilmek üzere yapılmıştı. Her şeye karşın Kanbekçileri Devleri orada bulmayı umud ediyorlardı.

Vale denizfenerinden indi. Doğrudan Efendi Hyrim'le konuştu.

“Yukarıda bir Dev var.” Başının bir hareketiyle kulenin üstündeki kubbeyi gösterdi. “Ölmüş.” Bir an duraladıktan sonra ekledi, “Öldürülmüş. Yüzü ve kafasının tepesi gitmiş. Beyni gitmiş. Yenmiş.”

Tüm Kanbekçileri Efendi Hyrim'e baktılar.

Efendi kızarmış gözlerle Vale'a bakıyordu. İncelmiş suratı çarpılmıştı. Gırlaktan hırlamaya benzer anlaşılmaz bir ses çıkardı. Asasını tutan elleri bembeyaz kesmişti. Tek bir şey söylemeden döndü ve Hicran'ın ana girişine doğru gitti.

Bunun üzerine Korik emirlerini verdi. On bir Kanbekçisinden Vale, Doar, Shull ve iki tanesine daha denizfenerinde kalmalarını söyledi, gözetleyecek, gerekirse diğerlerini uyaracak, ve eğer o diğerleri düşecek olurlarsa görevi devam ettireceklerdi. Üç tanesini kuzeye *Coercr*'yi o yönden keşfetmeye başlamaları için gönderdi. Kendisi de, Tull ve Sill'le beraber, Efendi Hyrim'in peşinden gitti. Bu üçlü Efendiyi ana girişten uzaklaştırıp kentin güneyine doğru götürdüler.

Dört kişi, hep birlikte, Hicran'a güney cephesinden sızdılar.

Seçtikleri giriş doğrudan yalıyarın içinden geçen hafif aşağı meyilli bir tüneldi. Tüneli sonuna, Denize doğru çıkıntı yapan üstü açık duvarlara kadar takip ettiler. Bu noktadan kentin kayalık ön cephesinin çoğunu görebiliyorlardı. Üzerinde durduklarına benzer duvarlar, aşağıya kadar tüm katlarda, kayalık üzerinde yer yer çıkıntı yapıp içeri giriyorlar, kente boğum boğum bir görüntü veriyorlardı. Kuzeylerine doğru kayalıklar bir kabarma yapıp tüm kentin arkasında gözden kaybolduğu yere kadar çıkıntılarının çoğunun içini görebiliyorlardı. Deniz seviyesinde, bu kabartının hemen güneyinde, iki uzun iskele arasında geniş bir rıhtım vardı.

Rıhtım ve iskeleler terk edilmişlerdi. Duvarların üzerinde hiçbir şey hareket etmiyordu. Denizin sesi dışında kent suskundu.

Ama Efendi Hyrim yüksek taş bir kapıyı açıp arkasındaki eve girdiğinde kurumuş bir kan gölünde yatan iki ölü Dev buldu. Her ikisinin de kafatasları paramparça edilmiş ve içleri boşaltılmıştı, sanki kemikler içeriden gelen bir baskıyla patlamışlardı.

Sonra baktıkları odalarda üç Dev daha vardı ve sonrakinde üç tane daha, biri çocuktu – hepsi de ölmüştü. Kendi kanlarının oluşturduğu gölcüklerin içinde yatıyorlardı ve kan, sanki biri henüz tazeyken ayaklarını yere vura vura içlerinde yürümüş gibi ortalığa saçılmıştı. Çocuk da dahil tümü, kafaları parçalanarak ölmüşlerdi.

Ama çürümemişlerdi. Öleli çok –üç günden çok– olmamıştı.

“Üç gün,” dedi Korik.

Efendi Hryim acı acı tekrarladı, “Üç gün.”

Aramaya devam ettiler.

Rılıtımın tam üstüne gelene kadar dış duvarlar boyunca her daireye baktılar. Her dairede, hepsi de aynı şekilde katledilmiş, bir, iki ya da üç Dev buldular. En küçük çocuklar dışında hiçbirinde de bir mücadele ya da karşı koyma belirtisi yoktu.

Genç bedenlerden birkaçı çarpılmış ve kıvranmıştı; kalanların hepsi sanki durdukları ya da oturdukları yerde öldürölüvermişlerdi.

Arayıcılar girdikleri yuvarlak bir toplantı salonunun boş olduğunu gördüler. Arka tarafındaki büyük mutfak da boştu. Ocak ateşleri küle dönüşmüştü, ama aşçılar burada öldürölümemişlerdi.

Bu görüntü Efendi Hyrim'i umutsuzluğa düşürdü. İnleyerek konuştu, “Ölmeye evlerine gittiler! Tehlikeyi biliyorlardı – ve onu beklemeye evlerine gittiler. Savaşmadılar, kaçmadılar ya da yardım istemediler. *Melenkurion abatha!* Yalnızca çocuklar – Üzerlerine böyle bir dehşet nasıl çökmüş olabilir?”

Kanbekçilerinin verecek yanıtı yoktu. Böyle bir katliamı karşı konmadan gerçekleştirecek kudrette bir hainlik tanımıyorlardı.

Salondan çıkarken Efendi Hyrim açık açık ağlıyordu.

O ve Kanbekçileri bulundukları çıkıntıdan aşağı, *Coercu*'nin katlarının arasından indiler. Tekrar kayaların içine doğru giren çarpık merdivenleri kullandılar. Sonraki katta yeniden odalara bakmaya gittiler. Burada da bütün Devler ölmüştü.

Her yerde aynıydı. Evsizler ölmek için kendi evlerine gitmişlerdi.

Ardından Kanbekçilerinin ve Efendinin üzerine bir telaş çöktü. Acele etmeye başladılar. Efendi yüksek merdivenlerden aşağı atlayıp, odalara bakmak için duvar boyunca koştu. Siyah giyitleri içinde dördü, patlamış kafaların ve dökülmüş kanın öyküsünü anlatan geceyarısı kuzgunları gibi aşağıya süzöldüler.

Hicran'ın içlerinde yarıya kadar geldiklerinde Korik onları durdurdu. Kentin havasında bir değişiklik sezmişti. Ama bu ince bir farktı; bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra en yakındaki daireye koşup, arka odalardan birinde tek başına ölü yatan Dev'e seğirtti ve kan birikintisine dokundu.

Bu Dev yakın zamanda öldürülmüştü; birikintinin bazı yerleri hâlâ ıslaktı.

Belki de katil hâlâ kentteydi ve son kurbanlarının peşinden gidiyordu.

Efendi Hyrim hemen fısıldadı, "Hızla en alt katlara ulaşmalıyız. Eğer daha yaşayan Dev varsa, onları orada bulabiliriz."

Korik başını sallayarak onayladı. Tull öncülük etmek üzere ileri fırladı ve diğerleri de merdivenlere koşup inmeye başladılar. Her katta tek bir ölü Dev bulup kanının durumuna bakacak kadar oyalandılar. Sonra da aşağı koştular.

Kanı gittikçe daha ıslak buluyorlardı. İskelelerin iki kat yukarısında cesedi hâlâ bir nebze sıcak olan bir çocuk buldular.

Bir sonraki katı daha dikkatli incelediler. Bir odada dağılmış kafasında daha kan akmakta olan bir Dev buldular.

Büyük ihtiyat göstererek son basamaklardan da aşağı süzıldüler.

Merdiven, iskelelerin tabanını ve aralarındaki rıhtımın başını oluşturan geniş bir kayalık alana çıktı. Gelgit çekilmişti ve sessizdi. Dalgalar rıhtımın çok altında kırılıyorlardı ama ses her tarafta yankılanıyordu. Buradan bile Kanbekçileri ve Efendi, iskelelerin hemen kuzeyinde kalan kayalıklardaki büyük kabarıklığın ötesini göremiyorlardı. Bu kabartı ve *Coercin*'nin güney ucunun dışa doğru yaptığı bükülme rıhtımın etrafında sığ bir koy oluşturunuyordu. Kentin düz zemini yalıyarın akşam gölgesinde kalmıştı ve henüz ısınmamış kaya dalgaların sıçrattığı suyla ıslaktı.

İskelelerde ya da yalıyarın kıvrımı boyunca kenti kuzeyden güneye dolaşan yol üzerinde hiç hareket yoktu.

Yolun ve iskelelerin arkasında yalıyarın tabanına açılmış pek çok açıklık vardı. Hepsi de fırtınada Denizi dışarıda tutacak ağır taş kapılara sahipti. Ama kapıların çoğu kapalıydı. Atölyelere –Devlerin gemilerinin kalaslarını ve palamarlarını yaptıkları yüksek tavanlı odalara– açılıyorlardı. Toplantı odaları ve mutfaklar gibi buralar da boştu. Ama batıdaki bağlar ve tarlaların aksine atölyeler aniden terk edilmemişlerdi. Bütün aletler duvarlarındaki askılarında asılıydılar; masalar ve tezgahların üzerinde yarım kalmış iş yoktu; hattâ yerler de temizdi. Burada çalışan Devler evlerine ölmeye gitmeden önce dükkanlarına çekidüzen verecek zamanı bulmuşlardı. Ama kayaların güneyine doğru küçük bir kapı sıkı sıkı kapatılmıştı. Efendi Hyrim kapıyı açmaya çalıştı, ama kulbu yoktu ve pürüzsüz taşı tutamıyordu.

Korik ve Tull kapıya birlikte yaklaştılar. Parmaklarını zorla kapının üzerindeki çatlaklardan birine sokarak asıldılar. Azap yüklü bir inlemeye benzer bir kazıma sesiyle kapı dışa doğru açıldığında, arkasındaki odaya loş bir ışık doldu.

Tek göz oda neredeyse boştu; yan duvarlardan birine dayanmış alçak bir yataktan başka bir şey yoktu. Işıktan yoksundu ve havası ağırlaşmıştı.

Arka duvarın önünde bir Dev yere çömelmiş oturuyordu.

Dizlerini önüne çekmiş otururken bile Kanbekçileri kadar uzun duruyordu. Boş boş bakan gözleri gelen ışıkla parıladı.

Yaşıyordu. Üstünkörü aldığı nefes göğsünün kıpırdatıyordu ve ağzının kenarından kırışmış sakalına ince ince salya damlıyordu.

Ama dörtlü, hücreye girdiğinde Dev yerinden kıpırdamadı. Onları gördüğünü gösterecek gözlerinde ne bir ışıltı ne de bir kıpırtı oluşmuştu.

Efendi Hyrim ona doğru heyecanla atıldı, Dev'in yüzündeki dehşet ifadesini görünce de durdu.

Korik Dev'e yaklaştı ve dizlerine sarılmış çıplak kollarından birine dokundu. Dev soğuk değildi; Hoerkin gibi değildi.

Korik Dev'in kolunu sarstı ama Dev tepki vermedi. Ağzı açık, boş boş kapıya bakıyordu. Korik soran bir ifadeyle Efendiye baktı. Hyrim başını sallayıp onaylayınca da Korik Dev'e bir tokat attı.

Dev'in başı aldığı darbeye savruldu ama içine işlemedi. Gözlerini kırpmadan başını tekrar kaldırıp bakmayı sürdürdü. Korik daha güçlü bir tokat atmaya hazırlanmıştı ki Efendi Hyrim araya girdi. "Ona zarar verme, Korik. O bize kapalı."

"Ona ulaşmalıyız," dedi Korik.

"Evet," dedi Hyrim. "Evet, bunu yapmalıyız." Dev'e iyice yaklaştı ve ünledi, "Kayakardeş! Duy beni! Ben Şadkaya Divanı Efen-

dilerinden Hoole oğlu Hyrim'im. Beni duymalısın. Tüm Evsizler adına –dostluk ve Diyar adına– Sana yalvarıyorum! Bana kulak ver!”

Dev yanıt vermedi. Nefes alış verişinin ağır düzeni değişmemiştir; beyaz bakışları duraksamamıştır.

Efendi Hyrim bir adım geri çekilip Dev'i inceledi. Ardından Korik'e dönüp, “Ellerinden birini aç,” dedi. Asasının bir ucunu oğuşturdu ve elini çektiğinde metal üzerinde mavi bir alev belirdi. “Onun üzerinde *caamora* –elem ateşi– uygulayacağım.”

Korik anladı. *Caamora* Devlerin kendilerini elem ve öfkeden arındırmak için kullandıkları ayindi. Devler sıradan ateşlere karşı dayanıklıydılar ama alevler canlarını yakıyordu ve bu acıyı gerektirdiği durumlarda kendilerine hakim olmak için kullanıyorlardı. Korik çabucak Dev'in sağ elini kurtardı ve el, Efendi Hyrim'e doğru kalacak şekilde kolu geri çekti.

Hafifçe mırıldanarak, “Taş ve Deniz, Kayakardeş! Taş ve Deniz!” Efendi Hyrim, Efendi-ateşinin gücünü arttırdı. Alevi doğru-
dan Dev'in elinin altına yerleştirip parmakları ateşe boğdu.

İlk önce hiçbir şey olmadı; ayinin bir etkisi olmamıştı. Dev'in parmakları alevlerin içinde hareketsiz duruyordu ve alevler onlara zarar vermiyordu. Ama sonra seğirmeye, açılıp kapanmaya, kasmaya başladılar. Dev, parmaklarının acıyla büküldüğüne aldırmayarak elini daha da ateşin içine soktu.

Birdenbire titrek, derin bir nefes aldı. Başını geriye savrulup duran vurdu, sonra da geri dizlerinin üstüne düştü. Yine de elini çekmedi. Başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu.

Nefes nefese ve titreyerek elini geri çekti. Hiç zarar görmemiştir.

Efendi Hyrim hemen ateşi söndürdü. “Kayakardeş,” diye yumuşak bir sesle inledi. “Kayakardeş. Beni affet.”

Dev eline baktı. Yavaş yavaş durumunun bilincine varması zaman aldı. Sonunda Efendiyi ve Kanbekçilerini tanıdı. Birdenbire irkildi, iki elini birden başının yanına kaldırdı ve solukları arasında sordu, “Yaşıyor muyum?” Daha Efendi Hyrim yanıt veremedi, devam etti, “Ya diğerleri? Halkım?”

Efendi Hyrim destek almak için asasını sıkı sıkı kavradı. “Hepsi ölmüş.”

“Ah!” diye inledi Dev. Elleri dizlerine düştü ve sırtını duvara yasladı. “Ah, halkım!” Gözyaşları yanaklarından kan gibi dökülüyordu.

Efendi ve Kanbekçileri onu suskun seyredip, beklediler. Sonunda Dev’in kederi yatıştı ve gözyaşları kesildi. Başını duvardan kaldırdığında yenilgiye uğramış gibi mırıldandı, “Beni sona bıraktı.”

Efendi Hyrim bariz bir çaba sarfederek kendini soruyu sormaya zorladı, “Kimdi o?”

Dev bu soruyu azap içinde yanıtladı, “Üç kardeşin – Kayakardeş Damelon’un sonla ilgili kehanetindeki tek batında doğan üç erkek kardeşin – yazgılarını öğrenmemizden – hemen sonra geldi. Geçtiğimiz baharda – ah, o kadar yakın mıymış? Daha çok zamana iltiyacı var. Buna yıllar adanmalı. Buna – ah, halkım! Geçen bahar –bunun– Sarankabir’in uyumakta olan eski kötülüğünün uyandığını sonunda anladık. Cesaret gösterip Efendiler Kalesi’ne haber göndermeyi düşündük...” Bir an boğazına düğümlenmiş kederle boğulur gibi oldu. “Sonra kardeşleri kaybettik. Kaybediverdik. Bir sabah kalktık baktık ki yoklar.

“Efendilere haber göndermedik. Umudumuzu yitirdiğimizi onlara nasıl söyleyebilirdik? Hayır. Onun yerine aramayı tercih ettik. Şimal Sarpları’ndan Mahvolmuş Ovalar’a hattâ onların ötesine kadar aradık. Tüm yaz boyunca aradık. Hiç. Aramaya gidenler Hic-

ran'a, *Coercrı*'ye, Evsizlerin son evine umutsuzluk içinde döndüler.

"Sonra son kişi de döndü – Dalgalısaç Kamudınç, rahminde o üç kardeşi taşımıştı. Anneleri olduğu için herkes aramayı bıraktıktan sonra bile o aramayı sürdürdü ve son dönen de o oldu. Ta Harap Tepeler'e kadar gitmişti. Herkesi bir araya topladı ve ölmeden önce üç kardeşe ne olduğunu bize anlattı. Arayışın yaraları"

Tekrar inil dedi. "Şimdi de son ben kaldım. Ah, halkım!" Ağlar-ken hareketlendi, ayağa kalktı, duvara yaslanıp dimdik durdu. Çevresindekilerden çok uzundu ve başını geriye atıp Evsizlerin eski türküsünü söylemeye başladı.

Şimdi Evsiziz biz,
Soydan soptan, eşten dosttan olmuşuz.
Vaktiyle, Toprağın eşsiz gizemlerinden,
yelken açmışız geri dönmeye,
lakin esmemiş eve yaşamın rüzgarları,
Kaybolmuş, Denizin ötesindeki Dev diyarları.

Tüm Dev türküleri gibi o da uzundu. Ama Dev yalnızca bir bölümünü söyledi. Ardından sessizleşti ve çenesi göğsüne düştü.

Efendi Hyrim tekrar sordu, "Kimdi o?"

Dev öyküsünü sürdürerek yanıt verdi. "Sonra o geldi. Sonun ve Evin kehaneti sefalet ve üzüntüye dönüştü. O zaman gerçeğı anladık. Bunu daha önce görmüştük – rahat zamanlarımızda, bu bilginin işe yarayabileceğı zamanlarda – ama yadsıdık. Başımıza gelecekleri görmüş ve yadsımıştık, düşünmüştük ki Evin yolunu bulur bundan kaçırız. Aptallar! Onu gördüğümüzde gerçeğı anladık. Alımlıklığımız, kuruyan tohumumuz ve Eve duyduğumuz tutku ve sabırsızlık yüzünden nefret ettiğimiz şey haline gelmiştik.

Onda gerçeği gördük. Yüreklerimiz küle döndü ve evlerimize gittik – boşu boşuna ev dediğimiz şu küçük odalara.”

“Neden kaçmadınız?”

“Bazıları kaçtı – umutsuzluğın uzun adını bilmeyen ya da duymamış olan dört beş tanesi. Ya da hüküm verebilmek için fazlasıyla onun gibi olmuşlardı. Sarankabir’in kötülüğü onları yuttu –yok– yok olup gittiler.”

Korik Kanbekçilerinin kadim çilesiyle gelen bir dürtüyle sordu, “Neden dövüşmediniz?”

“Nefret ettiğimiz şey olmuşuz. Yaşasak kaç yazar.”

“Yine de!” dedi Korik. “Devlerin bağlılığı bu mu? Sözü verilen tüm sadakat buraya kadar mıydı? Ant adına, Dev! Kendinizi yok edip kötülüğün yaşamasına izin veriyorsunuz! Diyarıkan Kevin bile bu kadar aciz değildi.”

Duygusal anında Hyrim dikkatli olmayı unutmuş, ve tüm Kanbekçileri de habersiz yakalanmışlardı. Arkalarında aniden yükselen ses küçümsemeyle buz gibiydi; bir kış esintisi gibi çarptı. Döndüklerinde kapıda başka bir dev durur buldular. İçerideki Dev’den daha gençti ama yaşlı olanı andırıyordu. Başlıca farklılık genç olanın yüzünü saran tiksintiydi, gözlerindeki öfke her an tükürecekmiş gibi ağzını bükmüştü.

Sağ elinde sıcak yeşil bir taş tutuyordu. Taş parmaklarının arasında zümrütömsü bir güçle ısıldıyordu. Dev onu sıktıkça koyu buharlar tütüyordu.

Devden taze kan kokusu geldi; baştan aşağı kan içindeydi. İçerisinde de, kemiklerine sıkı sıkı yapışmış, dış görünüşüne uymayan kudretli bir varlık vardı. Dev’in gözlerinin arkasından çok kudretli bir kötülük ve bedhahlıkla salıyalarını akıtıyordu.

“Hımın,” dedi hor gören bir sesle, “bir Efendi ve üç Kanbek-

çisi. Memnun oldum. Sarankabir'deki arkadaşımın sizin gibilerin hepsini halledeceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki o zevk bana ait olacak. Ah, ama pek kolay sıyrılmış da sayılmazsınız, ha? Siyah yakışmış. Arkadaşımın eline bıraktığınız dostlarınız oldu mu?" Cırtlak bir sesle kalıkaha attı, ses birbirine sürten kayaların gıcirtısı gibiydi.

Efendi Hyrim öne çıktı, asasının ucunu yere saplayıp cesurca konuştu, "Daha fazla yaklaşma *turiya* Sapık. Ben Şadkaya Divanı Efendilerinden Hyrim. *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!* Geçmene izin vermeyeceğim."

Efendi Hyrim güç Sözlerini telaffuz ettiğinde Dev geriledi. Ama sonra tekrar güldü. "Hah! Küçük Efendi! İlminin sınırı bu mu? Yedi Söze bundan daha fazla yaklaşmıyor musun? Vurgun kötü. Ama itiraf etmeliyim, beni tanıdın. Ben *turiya* Herem. Ama artık, yeni adlarımız var, kardeşlerimin ve benim. Etdeşen ve Şeytantokat. Benim adım Hısımkıyıcı."

Bunun üzerine daha yaşlı Dev ağır ağır inledi. Sapık hücrenin gerisine doğru baktı ve memnunluk dolu bir tonda, "Ah, işte orada," dedi. "Küçük Efendi, bakıyorum da Serenkol Omurgakaynatan'la konuşuyordunuz. Size babam olduğunu söylemiş miydi? Baba, oğluna hoş geldin demeyecek misin?"

Kanbekçileri yaşlı Dev'e bakmadılar. Ama Omurgakaynatan'ın acısını duydular ve anladılar. Dev'in içinde bir şeyler dağılıyordu. Birdenbire vahşi bir çığlık attı. Yerinden fırlayarak dördünün arasından geçip Hısımkıyıcı'ya saldırdı.

Parmakları Sapığ'ın gırtlığına yapıştı. Onu kapıdan çıkarıp iskelelerin ucuna kadar sürükledi.

Hısımkıyıcı babasının elinden kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi. Ayakları sağlam yere basana kadar sürüklenmeye diren-

di. Sonra yeşil taşı kaldırdı ve onu Omurgakaynatan'ın alnına doğru götürdü.

Hem yumruk hem de taş yaşlı Dev'in kafatasından geçip bey-nine girdiler.

Omurgakaynatan bağırdı. Elleri düştü, bedeni gevşedi. Başını mıhlamış güç noktasından sallanıyordu.

Sapık, aç kurt gibi sırtarak babasını orada uzun bir süre tuttu. Sonra yumruğunu iyice sıktı. Güçlü zümrüt parladı; taş Omurgakaynatan'ın kafatasını patlatmıştı. Bedeni zemine kanlar saçarak düştü.

Hısımkıyıcı ayaklarını genişleyen birikintinin içinde gezdirdi.

Diğer dört kişi umurunda değilmiş gibi görünüyordu, ama aslında öyle değildi. Korik ve Tull saldırmak için ileri atıldıklarında kolunu savurdu ve üzerlerine bir güç çakımı yolladı. Kanbekçileri daha kapıya ulaşmadan çakım onları öldürdü ama Efendi Hyrim davranıp asasını aralarına soktu. Asa'nın ucu çakımı yakaladı. Öyle bir güçle patladı ki asa ikiye bölündü ve dört insanı hücrenin duvarlarına savurdu.

Patlamanın etkisiyle bayıldılar.

Böylece Ant bile Kanbekçilerini en zorda kaldıkları anda esirgeyememişti.

İlk uyanan Korik oldu. Görme ve dokunma duyularından önce işitme duyusu geri geldi ve dinlemeye başladı. Denizin kulaklarına vuran sesi iyice şiddetlendi. Ama ses fırtına dalgalarının sesi değildi; daha düzensizdi, daha değişken, daha hırçındı. Görmeye başladığında görebildiğini fark edince şaşırdı. Bulutların karanlığını görmeyi bekliyordu.

Ama açık bir gece göğünde yeni belirmiş yıldızların ışığı kapı aralığından içeri ışıyorlardı. Dışarıda Deniz kıyıyı dövüyor ve

mahmuzlanıyormuş gibi iskelelerin üzerinden aşıyor, rıhtıma çıkıyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, ardından gümbürtülerini göğsünde hissettiği gök gürültüleri geliyordu. Dalgaların sıçratığı suların arasında güçlü bir rüzgar uğulduyordu. Buna rağmen gökyüzü açıktı.

Denizin üstünde bir fırtına esiyordu.

Sonra farklı bir yıldırım göğe doğru çaktı – parlak elmas kadar yeşil bir yıldırımdı. Rıhtımdan gelmişti. Karanlıkta görmeye çalışarak Sapığı, Hısımkıyıcı'yı, ayırt edebildi. Rıhtımın altında gelgite o kadar yakın durmuştu ki dalgalar dizlerinde kırılıyorlardı. Elindeki taşla göğe yeşil ateşler fırlatıyordu ve fırtına onun emrindeymiş gibi kollarını sallıyordu.

Arkasında, rıhtımın üzerinde, Korik'in kentin kuzey ucuna gönderdiği üç Kanbekçisinin cesetleri yatıyordu.

Korik bir süre Hısımkıyıcı'nın ne yaptığını anlayamadı. Ama sonra iskelelerin ötesinde denizin Hısımkıyıcı'nın kollarıyla ahenk içinde hareket ettiğini gördü. Dev-Sapık elini kolunu salladıkça dalgalar kabarıyorlar, yükseliyorlar, ayrılıp birbirlerinin üstüne biniyorlardı.

İyice uzaklarda durum daha da beterdi. Büyük toslamalar ve sarsıntılarla okyanusun içinden devasa bir dalga ağır ağır yükseliyordu. Hısımkıyıcı'nın yeşil yıldırımları dalga büyüdüğü ve tepesi daha da yukarılara çıktıkça boylu boyunca parıldıyorlardı.

Sapık, dev bir dalga çağırıyordu.

Korik yanındakileri uyandırmaya girişti.

Sill ve Tull kısa süre sonra ayılmış ve tetikteydiler. Ama Efendi Hyrim öylece yatıyordu ve ağzının kenarından kan sızıyordu. Sill ellerini çabucak Efendinin gövdesinin üzerinde gezdirdi ve Hyrim'in kaburgalarının kırıldığını ama başka yarası olmadığını

söyledi. Korik ve Sill birlikte Efendinin bileklerini ovuşturup, ensesine vurdular. Sonunda göz kapakları hareket etti ve uyandı.

Şuuru tam yerine gelmemişti. İlk başta Korik'in anlattıklarını kavrayamadı. Ama geceye baktığında anladı. Büyümekte olan dalga şimdiden yalıyarın yarı boyuna erişmiş görünüyordu ve eğilip bükülmelerinde uğursuz, zalim bir hava vardı. Hicran'ı yerle bir etmeye yetecek kadar içinde nefret birikmişti. Efendi Hyrim yüzünü çevirdiğinde yüzü korkunç bir niyetle geriliydi.

Dalgaların, fırtınanın ve gökgürültüsünün gürlemeleri arasında sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. "Onu durdurmalıyız! Denizi kirletiyor! Eğer başarırsa –eğer Denizi amacına alet ederse– onu esirgeyen Yasa çiğnenmiş olacak. O da başka bir Sapık gibi Garazkar'a hizmet edecek!"

Korik cevap verdi. "Evet!" Kanbekçileri öfkeliydi. Herhangi farklı bir karara zaten itaat etmezlerdi.

Ancak Sill, "Sayrıtoprak Taşı elinde," diyecek kadar dikkatli olunması gerektiğini hatırladı.

"Hayır!" Efendi Hyrim yerde esasının parçalarını aradı. Bulduğunda *tutkan* istedi. Tull ona bir parça verdi. Efendi ipi esasının iki parçasını, metal uçlar bir araya gelecek şekilde birbirine bağlamak için kullandı. Bu hantal aleti sıkı sıkı tutarak anlattı, "O Taşın yalnızca bir parçası! Sayrıtoprak Taşı'nın kendisi çok daha büyük! Ama en kötü kabuslarımızda bile Garazkar'ın hizmetkarları için Taşı parçalara bölmeye cesaret edeceğini görmedik. Taşın üzerindeki hakimiyeti büyük – hem de çok büyük olmalı. Bu sayede Devleri bastırabilmiş – Sapıklar ve Taş birlikte; Taş Sapığı güçlendiriyor ve Sapık Taşı kullanıyor! Ve diğerleri –Etdeşen, Şeytantokat– onların elinde de Taştan parçalar olmalı. Duyuyor musun Korik?"

“Duyuyorum,” diye yanıt verdi Korik. “Yüce Efendi uyarılacak.”

Efendi Hyrim başını sallayarak onayladı. Kaburgalarının acısı ürpermesine neden oluyordu. Ama hücreden dışarı uğuldayan rüzgara doğru sertçe atıldı. Korik, Sill ve Tull arkasından zaman kaybetmeksizin ilerlediler.

Hısımkıyıcı önlerinde, bir güç esrimesine kapılmış çabalıyordu. İskelelere kadar daha yol olmasına karşın dev dalga üzerinde azametle yükselmiş, zorla sahiplendiği beden yanında küçücük kalmıştı. Şu anda bir nağme okuyor, niyaz ediyordu. Sözleri fırtınanın gürültüsü arasında yankılandı.

Hadi, Deniz!

Bana itaat et!

Göklere yüksel!

kırıl parçala!

Kır kayaları!

kır taşları:

ez yürekleri:

öğüt ruhları:

yırt etleri:

yar tümünü!

Ölüleri ye

Ekmek niyetine

Hadi, Deniz!

Deniz buna karşılık verdi, iyice yükseldi. Artık dalganın tepesi köpürüyordu ve *Coerceri*'nin üst katlarıyla aynı seviyede çalkalanıyordu.

Kanbekçileri hemen saldırmak istediler ama Efendi Hyrim onları engelledi. Hısımkıyıcı'ya duyurmamak için kelimeleri fısılda-

dı, "İlk darbeyi ben vurmaliyim." Ardından yaralı göğsünün el verdiğince, rıhtıma doğru hızla seyirtti.

Dördü de rıhtıma çıktıklarında dev su duvarı üzerlerine doğru meyillenmişti. Yalnızca Hısımkıyıcı'nın Taşının kudreti onu dik tutuyordu. Yaklaşırlarken, Sapık kendi gücünün gösterisine, onları fark edemeyecek kadar fazla kapılmıştı. Ama son anda bir dürtü onu uyardı. Aniden döndü ve Efendi Hyrim'i birkaç metre ötesinde buldu.

Vahşice kükreyerek ışıldayan yumruğunu, Efendiye ateş fırlatmak için kaldırdı.

Ama Sapık kolunu kaldırmışken Efendi Hyrim son birkaç metreyi sıçradı. Asasının birbirine tutturulmuş parçalarıyla Efendi yuvarı doğru vurdu.

Metal uçlar Hısımkıyıcı'nın eline ateşi hazır olmadan önce çarptılar.

İki güç, yeşil ve mavi, bir ısıltı içerisinde çarpıştılar. Hısımkıyıcı'nın daha üstün kudreti Efendinin gücünü bir yıldırım gibi kollarından geçirip başına ve gövdesine doğru sürdü. Yeşil ateş Hyrim'in içinde yanıyor, beynini, kalbini yakıyordu. Alevler kesildiğinde Efendi Hyrim yere yığıldı.

Ama çarpışma Hısımkıyıcı'nın elini kavurmuştu ve geri tepmesi kolunu geriye atmasına neden oldu. Taş elinden düştü. Rıhtımın üzerinde yerde yuvarlandı.

O anda üç Kanbekçisi saldırdılar; hep birlikte Sapığa tüm güçleriyle vurdular. O saldırıda Antları sonunda ses buldu. Dev-Sapık daha suya düşmeden ölmüştü.

Yine de Kanbekçileri, öfkelerinin ve nefretlerinin kendilerini sürmesiyle uzun süre ona vurmaya devam ettiler. Sonunda, sıçrayan tuzlu su onları yatıştırdı ve fırtınanın dinmeye başladığını gördüler.

Taşın baskısı olmadan rüzgar amacına ulaşamamıştı. Yıldırımlar durdu. Birkaç gürlemeden sonra gökgürültüleri kesildi.

Dev dalga geriye doğru yatıp Denize düşerken çığa benzer bir ses çıkardı. Sıçrayan sular Kanbekçilerinin yüzlerini ıslattı ve dalgaları uyluklarında kırıldı. Sonra da yitip gitti.

Üçü birden çabucak Efendi Hryim'in başına gittiler.

Efendi hâlâ yaşama tutunuyordu, ama neredeyse sonuna gelmişti; Sapığın yarattığı patlamayla feci şekilde yanmıştı. Göz çukurları boştu ve altı boş göz kapaklarının arasından ince yeşil bir duman yıldız ışığı altında yükseliyordu. Sill onu oturur konuma getirdiğinde elleri اساسını ararmışcasına çevresini yokladı ve zayıf bir sesle konuştu, "Sakin sakın dokunmayın- almayın..."

Diyeceğini diyemedi. Bu çaba kalbine fazla gelmişti. İnleyerek Sill'in kollarında öldü.

Bir süre Kanbekçileri başında sessizce durdular, ona gösterebilecekleri tüm saygıyı gösterdiler. Ama söylecek sözleri yoktu. Biraz sonra Korik gidip Hısmkıyıcı'nın kullandığı Sayrıtoprak Taşı parçasını aldı. Onu yönlendirecek bir akıl olmadan cansızdı; tam göbeğinden kesik kesik ışıldaması dışında başka bir şey kalmamıştı. Ama yoğun ve zalim bir soğukla elini acıyordu. Yumruğunu sıktı.

"Bunu Yüce Efendiye götüreceğiz," dedi. "Belki diğer Sapıklarda da böyle güçler vardır. Yüce Efendi bu gücü onları yenmek için kullanabilir."

Sill ve Tull başlarını sallayarak onayladılar. Görevin başarısızlığı üzerine ellerinde başka bir umut kalmamıştı.

"Sonra düşmüş silah arkadaşlarımızın bedenlerini eve yolladık," dedi Tull yumuşak bir sesle. "Acele etmeye gerek yoktu – Ranyhynlerin Sarankabir'in kuzeyinde güvenli bir yol bulacağın-

dan emindik. İşimiz bittiğinde denizfenerinde bıraktığımız beş Kanbekçisinin yanından gittik. Korik iki tanesini Efendiler Kalesi'ne en hızlı şekilde dönmekle görevlendirdi, böylece Şadkaya uyarılabilecekti. Savaşın çoktan başladığına ve Yüce Efendinin Savaşocağıyla birlikte Güney Ovalara doğru gittiğine hükmettiğinden bu haberleri güneye taşımak için beni görevlendirdi, benimle birlikte Shull ve Vale'ı. Sill ve Doar'la birlikte Korik Sayıtoprak Taşı yükünü üstlendi, böylece Efendilere verilmek üzere Şadkaya'a güven içinde götürülebilecekti."

Sonunda Kanbekçisi sustu. Uzun bir süre Troy görmeden önündeki taşa bakakaldı. Kendini sağır ve uyuşmuş hissediyordu – Kevin'in Rasatgalı'nda esen hafif rüzganı fark etmeyecek kadar dehşete kapılmış, dağ havasının serinliğini hissedemeyecek kadar afallamıştı. Öldüler mi? diye sessizce sordu. Tümü öldü mü? Ama hiçbir şey hissetmiyormuş gibi geldi ona. İçinde öyle derin bir acı vardı ki bilincinde değildi.

Ancak bir zaman sonra başını kaldıracak kadar kendini toparlayabildi ve Efendi Mhoram'a baktı. Efendiyi belli belirsiz görebiliyordu. Alnı acıyla gerilmişti ve gözlerinden yaşlar akıyordu.

Troy çaba sarfederek konuşmaya uğraştı. Sorusunu sorduğunda sesi hissettikleriyle boğuklaşmıştı. "Dün gece gördüğün bu muydu? Bu mu?"

"Hayır." Mhoram'ın yanıtı ani oldu. Ama anilik kızgınlıktan gelmiyordu; yanıt gözyaşlarını bastırma gayretiyle öyle çıkmıştı. "Garazkar'ın hizmetinde savaşan Kanbekçileri gördüm."

Tull dişlerinin arasından konuşmadan önce uzun, yürek parçalayıcı bir sessizlik oldu. "Bu olanaksız."

"Taşa dokunmamalıydılar," diyerek zayıf bir sesle fısıldadı Efendi. "Dokunmamalıydılar...!"

Troy Mhoram'a sorular sormak, ne demek istediğini öğrenmek istiyordu. Ama birdenbire daha açık görebildiğinin ayırdına vardı. Sis kalkıyordu.

Hemen ayağa kalktı, döndü ve göğsünü korkuluğun kenarına yasladı. El alışkanlığıyla güneş gözlüklerini düzeltti.

Doğuda, ufkun kenarından tan ağarmaya başlamıştı bile.

Kıyamet Uzleti

Troy güneşi karşılamak için hemen dimdik durdu.

Yanındakiler de onunla birlikte gergin bir sessizliklik içerisindeydiler, sanki görecüklerini onunla paylaşmak istiyorlardı. Ama Kanbekçilerinin bile kendi zihin görüşü kadar iyi görmediğini biliyordu. Tüm dikkati şafakla ortaya serilenlere yoğunlaşmıştı.

İlk başta yalnızca, giderek açılan gri ve mor bir boşluk görbiliyordu. Ama sonra güneş ışınları doğrudan taraçaya vurdu ve etraftakiler sisin içinden başlarını kaldırmaya başladılar. Gölgele-re doğru uzanan yüksek uçurumun tepesinde, gökleri suçlayan karanlık bir parmak gibi uzanan Kevin'in Rasatgalı'nın açık havasına ait ilk görsel duyumunu edindi. Batıda, kendi görüşü dışında kimsenin bakmakla göremeyeceği bir uzaklıkta, Güney Ovalarını Boğazlayan Derinler'den ayıran dağların inceden kar kaplı doruklarına günışığının dokunduğunu gördü. Güneş daha da yükseldiğinde, güneye ve oradan da Mithil Taşaltı vadisinden Kıyamet Uzleti'ne uzanan tepelerin uzun kıvrımını seçebildi.

Ardından ışık, Güney Ovalar'ın Kevin'in Rasatgalı ve Andela'nın arasına düşen doğu sınırını oluşturan tepelerin üzerine düştü. Artık Mithil Irmağı'nın tüm yatağını kuzeybatıya, sonra da kuzeye, Kara Nehir'le birleştiği yere kadar takip edebiliyordu. Kendi-

ni tuhaf bir biçimde yücelmiş ve kudretli hissediyordu. Daha önce bu kadar geniş bir alana bakmamıştı ve Yüce Efendi Kevin'in nasıl hissetmiş olabileceğini anladı. Rasatgahta durmak Toprak'ın tepesinde durmak gibiydi.

Ama güneş yükselmeyi sürdürüyordu. Bir aydınlık dalgası gibi Ovalara yayıldı ve körlüğünün son dirhemlerini de silip götürdü.

Gördükleri onu olduğu yerde sendeletti. Gözlerini dağdan inen bir çığ gibi dehşet bürüdü. Hayal edebileceğinden çok daha beterti.

İlk görebildiği Savaşocağı oldu. Yürüyüşe henüz başlamıştı; dağların kenarından kıvrıla büküle güneye gidiyordu. Tepelerin arasında bir leke gibi zar zor görebiliyordu ama hızını kestirebilirdi. Kıyamet Uzleti'ne varmalarına daha iki gün vardı.

Balçakağa Quaan'ın kuvvetleri ona daha yakın ve Uzletten daha uzaktı. Ama atlılar daha hızlı hareket ediyorlardı. Hemen o anda içgüdüsel olarak sayılarını tahmin etti ve büyük ölçüde azalmış olduklarını hemen anladı. İki yüz Kanbekçisinin üçte birinden fazlası gitmişti ve Quaan'ın emrindeki on iki Ocakortasından geriye altıdan azı kalmıştı. Dağınık bir şekilde kaçıyorlardı, neredeyse tam bir bozgundu.

Peşlerinden öfke dolu dev bir *kresh* ordusu geliyordu – en azından on bin vahşi sarı kurt vardı. Aralarında en kudretlilerinin, en güçlü iki bin tanesinin üzerlerinde kapkara şerbaşı biniciler oturuyordu. Üzerlerinde biniciler olan *kresh*ler sıkı kama düzeninde koşuyorlar ve kamaların uçlarındaki şerbaşı ilimustaları menzillerine giren her atlıya karanlık güç akımları fırlatıyorlardı.

Hızı denetim altında tutmak ve bunun bir hezimete dönüşmesine engel olmak için ara ara bir Ocak dönüyordu. Yirmi ya da kırk savaşçı *kresh* saldırısını yavaşlatmak için kendilerini sarı du-

vara atıyorlardı. Troy bu çıkışların içerisinde mavi ateş parlamalarını görebiliyordu; Callindrill ve Verement yaşıyorlardı. Ama iki Efendi yeterli değildi. Atlıların sayısı ümitsizlik verecek düzeyde azdı. Kıyamet Uzleti'ne yapıtları koşullarında çoktan Mithil Irmağı'nın ötesine geçmişlerdi. Daha hızlanmasalar bile Uzlete Savaşocağından önce varacaklardı.

Quaan yürüyüşçülerin ihtiyacı olan son günü onlara sağlayamamıştı.

Yine de en yıkıcı manzara bu değildi. Kurtların arkasından Habis Efendi'nin ordusunun asıl kuvvetleri geliyordu. Bunlar diğerlerine göre Kevin'in Rasatgahı'na daha yakındılar ve Troy onları ürkütücü bir açıklıkla görebiliyordu.

Başlarında giden Dev tüyleri diken diken eden şeylerin başında değildi. Dev'in arkasında, sayıları en az yirmi bini bulan, bölük bölük Mağaracınleri, hantal kaya kazıcılar vardı. Onların da arkasında bir o kadar şerbaşı daha hızlı gidebilmek için dört ayak üzerinde koşuyorlardı. Safların arasında yüzlerce arslana benzer korkutucu *griffin* ya koşuyor ya da uçuyorlardı. Ve İblissoyu döllerinin peşinden, kaynaşp duran korkunç bir ordu geliyordu. Ordu o kadar büyüktü ki Troy sayılarını tahmin bile edemiyordu: insanlar, kurtlar, Uğrakkolcuları, orman hayvanları, Düzlüğün yaratıkları. Hepsi de, onları baskısı altına almış sonu gelmez kan açlığını yansıtan, çeşit çeşit, çarpık, kudurmuş yaratık, Habis Efendi'nin ve Sayıtoprak Taşı'nın sapkın marifetleriydiler.

Bu muazzam ordunun çoğu Balçakağa Quaan ve emrindekilerin peşinden Mithil'i çoktan geçmişlerdi. Öyle ateşli bir hızla ilerliyorlardı ki Kıyamet Uzleti'ne üç günden az yolları kalmıştı. Ve o kadar kudretliydi ki, hiçbir tuzak, ne kadar iyi hazırlanmış olursa olsun, karşısında duramazdı.

Ama tuzak olmayacaktı. Savaşocağı içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi ve Uzlete zamanında ulaşamazdı.

Keskin kaya parçaları gibi bu gerçekler Nişancı Troy'u dizlerinin üzerine çökertti. "Aman Tanrım!" diyerek acıyla soludu. "Ben ne yaptım?" indikçe her şeyi açığa çıkaran çığ onu yerle bir etmişti. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ne yaptım ben?"

Efendi Mhoram arkasında artan bir telaş içerisinde ısrarla soruyordu. "Ne oldu? Ne görüyorsun? Nişancı, ne görüyorsun?" Fakat Troy yanıt veremiyordu. Dünya çevresinde dönüyordu. Algılarının bulanıklığı arasında zihnine tek bir düşünce hakimdi: bu onun hatasıydı; bütün bunlar onun hatasıydı. Korik'in görevinin başarısızlığı, Devlerin sonu, Savaşocağının kaçınılmaz katliamı – hepsi de onun başındaydı. Komuta ondaydı. Ve bu komutanın yenilgisi kesinleştiğinde Diyar savunmasız kalacaktı. Hiç farkında olmadan en başından beri Garazkar için çalışmıştı ve Trelle eşi Atiaran'ın uğruna yaşamını verdiği şey bir hiç olmaktan bile beterdi.

"Daha da beter," dedi soluyarak. Savaşçıları ölümüne mahkum etmişti. Ve onlar yanlış kararları için Habis Efendi'nin alacağı bedelin yalnızca başlangıcıydılar. "Aman Tanrım." Böğürmek istiyor-du, ama göğsü dehşetle dolmuştu; çığlıklara yer yoktu.

Garazkar'ın ordusunun nasıl bu kadar büyük olabildiğini anlayamıyordu. En korkunç kabuslarının bile ötesine gitmişti.

Çalgıncasına ayağa fırladı. Göğsünü yırtmaya uğraşüyor, soluksuz başarısızlığının içinden tek bir feryat için hava çekip çıkarmaya çalışıyordu. Ama çıkaramadı; ciğerleri enkaza dönüşmüş, tıkanmıştı. Ani, yüksek sesli bir çaresizlik kulaklarında gürledi ve öne doğru atıldı.

Terrel ve Ruel onu bacaklarından yakalayıp korkuluğun gerisine çekene kadar atlamaya çalıştığının farkında değildi.

Sonra yanaklarındaki yanmayı hissetti. Efendi Mhoram ona tokat atıyordu. Sindğinde Efendi onu kendine doğru çekip gözsüz yüzüne bağırdı. “Nişancı! Hile Troy! Duy beni! Anlıyorum – Garazkar’ın ordusu büyük. Savaşocağı da Kıyamet Uzleti’ne zamanında varamayacak. Yardım edebilirim!”

Dili tutulmuştu ve Troy iç güdüsel bir hareketle güneş gözlüğünü düzeltmeye çalıştı ve yerinde olmadığını gördü. Gözlüğünü Kevin’in Rasatgalı’nın kenarından düşürmüştü.

“Duy beni!” diye bağırdı Mhoram. “Haber gönderebilirim. Eğer Callindril ya da Verement’ten biri yaşıyorsa sesimi duyurabilirim. Onlar Amorine’i uyarabilirler.” Troy’u omuzlarından kavradı ve parmaklarını iyice sıktı, Troy’u kemiklerinden tutmaya çalışıyordu. “Duy beni! Yapabilirim. Ama bir nedenim, umudum olmalı. Eğer işe yaramayacaksa yapamam. Cevap ver!” diye sıkılı dişlerin arasından sordu. “Sen Nişancısın. Umut yarat! Savaşçıların ölümüne terk etme!”

“Hayır,” diye fısıldadı Troy. Mhoram’ın elinden kurtulmaya çalıştı ama Efendinin parmakları fazla kuvvetliydi. “Umut yok. Habis’in ordusu çok büyük.”

Ağlamak istiyordu ama Mhoram ona izin vermedi. “Bir yolunu bul!” diye kükredi Efendi. “Hepsi ölecekler! Onları kurtarmalısın!”

“Yapamam!” Troy ansızın gelen bir öfkeyle bağırdı. Mhoram’ın isteğinin yalın olanaksızlığı içinde saklı bir kaynağa dokundu ve haykırdı, “Habis’in ordusu çok büyük! Bizimkiler oraya çok geç varacaklar! Biraz daha hayatta kalmalarının tek yolu dosdoğru Uzlete koşmak ve yıkılana kadar da koşmaya devam etmek! Orada hiçbir şey yok – sadece Kıraçlar, Çöl ve harabeler, ve...”

Ansızın silkindi. Kevin’in Rasatgalı ayaklarının altında salınıyor gibiydi ve devrilmemek için Mhoram’ın bileklerine tutundu.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı. “Bir seçeneğimiz daha var.”

“Anlat!”

“Bir seçenek daha,” diye yineledi Troy hayret dolu bir sesle. “Tanrım.” Dikkatini Mhoram’ın üzerinde zorla yoğunlaştırmaya çabaladı. “Ama senin gerçekleştirmen gerekecek.”

“O halde yapacağım. Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Bir an daha ferahlamanın tatlı duygusu, hareket geçme iltiyasına ağır basarak Troy’u şaşırttı, neredeyse serseme dönmüştü. “Zor olacak,” diye kendi kendine mırıldandı. “Tanrım! Gerçekten zor olacak.” Ama Mhoram’ın ısrarlı elleri onu tutuyordu. Düşüncelerini toplamak için ağır ağır konuşarak anlattı, “Bu işi senin yapman gerekecek. Başka yolu yok. Ama önce Callindrill ya da Verement’e haber vermelisin.”

Efendi Mhoram’ın delici bakışları Troy’u yokladı. Ardından Mhoram Nişancının ayağa kalkmasına yardım etti. Efendi alçak sesle sordu, “Callindrill ve Verement yaşıyorlar mı?”

“Evet. Ateşlerini gördüm. Onlara ulaşabilir misin? Ellerinde Ulu Odundan yok.”

Mhoram acı acı gülümsedi. “Ne mesaj verilmesini istiyorsun?”

Şimdi Troy Mhoram’ı inceliyordu. Güneş gözlüğü olmadan kendini garip bir biçimde savunmasız hissetti, sanki azarlanmaya hattâ nefret edilmeye açıktı ama Mhoram’ı açıkça görebiliyordu. Gördükleri ona güven verdi. Efendinin gözleri tehlikeli olasılıklarla ışıldıyordu ve kafasının kemiklerinde boyun eğmez bir renk vardı. Kendi zayıflığıyla olan bu çelişki Troy’u utandırdı. Ovalara tekrar bakmak için başını çevirdi. Habis Efendi’nin ordularının ağır ilerleyişi önceki gibi devam ediyordu ve bu görüntü karşısında yeniden canlanan bir paniğe kapıldı. Ama komuta gücüne sarılıp, utancını uzak tutmak için onu sıkı sıkı kavradı. Sonunda,

“Pekala,” dedi. “Yola çıkalım. Tull sen Taşaltına geri dönsen iyi olur. Ranyhynleri patikadan yukarı getirilebildikleri kadar getirilmelerini sağla. Önümüzde uzun bir yol var.”

“Evet, Nişancı,” Tull sessizce Rasatgahtan ayrıldı.

“Şimdi Mhoram. Düşündüğün doğrudu. Amordine uyarılmalı. Mutlaka Quaan’dan önce Uzlete ulaşmış olmalı.” Quaan’ın ölmüş olabileceği aklına geldi ama bu korkuyu bir kenara itti. “Nasıl yaptığı umurunda değil. Atlılar gelene dek o pusuyu kurması şart. Eğer kuramazsa...” Sesini titremekten alıkoymak için çenesini kilitlemesi gerekmişti. “Bunu iletebilir misin?” Savaşçıların durumunu düşününce tüyleri ürperdi. Yirmi beş günlük bir yürüyüşten sonra son yetmiş kilometreyi koşmaları gerekecek bir de üstüne dertlerinin sona ermediğini öğreneceklerdi. Mhoram’a bakmak için dönerek sordu, “Evet?”

Mhoram *lomillialor* çubuğunu çoktan cübbesinden çıkarmıştı ve çubuğu bir parça *tutkan* ipliyle asasına bağlıyordu. Çubuğu sağlamca bağlayınca, “Dostum,” dedi, “Rasatgahı terk etmelisin. Aşağıda daha güvende olursun.”

Troy soru sual etmeden boyun eğdi. Göreceli hızlarını doğru talimin edip etmediğinden emin olmak için ordulara son bir kez daha baktı, sonra da Efendi Mhoram’a bol şans diledi ve inişe geçti. Ellerinin ve ayaklarının altında basamakların kayganlığını hissediyordu, ama hemen önünde giden Ruel’in varlığıyla rahatlamıştı. Kısa süre sonra Rasatgah’ın dibindeki çıkıntıda duruyordu ve başını mavi göğe, Efendi Mhoram’a doğru çevirdi.

Acele etme telaşı içinde olan Troy’a lüzumsuz derecede uzun gelen bir duraksamadan sonra bacanın tepesinden gelen bir şarkının bölük pörçük parçalarını duydu. Şarkı havaya yükseldi sonra da birdenbire sustu. O anda Efendi Mhoram’ın çevresini alev-

ler bürüdü. Rasatgahın taraçasının tümünü sardı ve havayı bir yankı etkisiyle doldurdu, sanki kayanın yüzeyinden, uzayıp giden ve duyulamayan bir çılgılık yansıyordu. Sessiz feryat Troy'un kullaklarını yaktı, onları kapayıp başını saklamaya zorladı ama Troy kendini dayanmaya telkin etti. Bakışlarını Rasatgahtan ayırmadı.

Yankılanmalar neyseki kısa sürdü. Son titreşimin kesilmesinden bir süre sonra Terrel, Mhoram'ı yarı taşır vaziyette basamaklardan indi.

Troy, Efendinin kendine zarar vermiş olmasından endişeleniyordu. Ama Mhoram'ın tek derdi ani bir soluma sorunu yaşamış olmasıydı ve o da kendini zorlamasının bedeliydi. Tüm hareketleri zayıftı ve yüzünden terler akıyordu, ama Troy'a belli belirsiz gülmsemeyi başardı. "Callindrill'in düşmanı olmayı hiç istemem," dedi bitkinlikle. "Çok güçlü. Amordine'e haberciler gönderecek."

"İyi." Troy'un sesi sevgi ve rahatlamayla boğuklaşmıştı. "Ama eğer yarın ikindi vaktine kadar Kıyamet Uzleti'nde olamazsak boşa gitmiş olacak."

Mhoram başını sallayıp doğruladı. Terrel'in omuzuna tutundu ve peşinde Troy ve Ruel'le çıkıntının kenarından zor adımlarla ilerledi.

Mhoram'ın yorgunluğu nedeniyle başlarda ağır yol aldılar ama çok geçmeden küçük, çamlarla çevrili ve bolca *aliantba* dolu bir vadiye ulaştılar. Hazinemeyveleriyle yapılmış bir kahvaltı Efendi Mhoram'ı canlandırdı ve bundan sonra daha hızlı hareket etti.

Mhoram ve Terrel'in peşinde giden ve arkasında Ruel olan Troy, her an bir boraya dönüşebilecek, acele edilmesi için baskı yapan telaşlı bir yel gibi yolculuk ediyordu. Ranyhynlere ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Patikadan çıkarlarken Tull ve diğer Kanbekçileriyle karşılaştıklarında Troy hemen Mehryl'in üzerine atla-

dı ve Ranyhyn'i canlı bir tırısla Mithil Taşaltı'na doğru geri sürdü.

Köyü geçip doğrudan Ranyhynlerin koşabileceği Ovalara doğru gitmek niyetindeydi. Ancak o ve yanındakiler Taşaltına yaklaştıkça patikanın yanında bekleyen İltiyar Heyeti'ni gördü. İster istemez durdu ve onları selamladı.

“Selam olsun, Nişancı Troy,” diyerek karşılık verdi Slen eşi Terrass.

“Selam olsun, Efendi Mhoram. Bazı savaş havadislerini aldık ve acele etmeniz gerektiğini biliyoruz. Ama Thuler oğlu Triock sizinle konuşmak ister.”

Terrass onu sunarken, Triock öne çıktı.

“Selam olsun, Mithil Taşaltı bilgeleri,” diye karşılık verdi Mhoram. “Konukseverliğiniz için tekrar teşekkürler. Thuler oğlu Triock, seni dinleyeceğiz. Ama çabuk ol – zamanın baskısı üzerimizdedir.”

“Çok önemli bir konu değil,” dedi Triock gergin bir biçimde. “Sadece önceki davranışım için af dilemek istemiştim. Bildiğiniz üzere sıkıntım nedensiz değil. Ama Trell eşi Atiaran'ın isteğiyle Barış Yemini'mi tuttum, üstelik onu bozmayı şiddetle dilediğim bir anda. Şimdi onun cesaretine leke sürmek istemem.

“Çakılustası Trell'in Yüce Efendiyle kalacağını umuyordum – onu korumak için.” Bunu meydan okurcasına söylemişti, Mhoram'ın onu kınamasını bekler gibiydi. “Şu anda onun yanında değil, ve ben de onun yanında değilim. Kalbimde bir korku var. Eğer mümkün olsaydı size karşı kabalığımı geri alırdım.”

“Af dilemeye gerek yok,” diye yanıtladı Mhoram. “Benim kendi zayıf güvenim seni kızdırdı. Ama sana şunu söylemeliyim ki ben Thomas Covenant'ın Diyar'ın dostu olduğuna inanıyorum. İşlediği suçun ağırlığı ona ızdırap veriyor. Yüce Efendinin yanında

diyetini ödemeye çalışacağına inanıyorum.”

Mhoram duraladı ve Triock Efendinin sözlerini ikna olmadan kabul ettiğini gösteren bir şekilde eğildi. Ardından Mhoram devam etti, “Thuler oğlu Triock, lütfen benden bir armağanı kabul et – Diyar’da herkesin sevdiği Yüce Efendi adına.” Cübbesinin içine elini atıp *lomillialor* çubuğunu çıkardı. “Bu Ulu Odundur, Triock. İlim Meclisinde bulunmuştun ve bazı kullarımlarını bilirsin. Onu tekrar kullanmayacağım.” Bunu Troy’u şaşırtan bir kararlılıkla söylemişti. “Ve senin ona ihtiyacın olacak. Bana kahin ve bilici derler – ihtiyaç benden saklı kalsa da bildiğim için söylerim. Lütfen bunu kabul et – paylaştığımız sevginin hatırına ve şüphelerimin kefareti olarak.”

Triock’un gözleri büyüdü ve yüzündeki asıklık bir an için gevşedi. Troy, eğer yaşantısı mahvolmasaydı Triock’un nasıl görüneceğini bir an görüverdi.

Triock sessizliği koruyarak çubuğu Efendi Mhoram’ın ellerinden aldı. Ama Ulu Odunu tuttuğunda eski acılı ifadesi yeniden hatlarına oturmuştu ve aksi bir tonla konuştu, “Onu kullanmanın sizi şaşırtacak bir yolunu bulabilirim.” Sonra eğilip selamladı ve diğer bilgeler de onunla birlikte eğilerek, Mhoram ve Troy’u yollarına bıraktılar.

Troy onlara selam verdi ve bu fırsatı değerlendirdi. Mhoram’ın tuhaf armağanı ya da Triock’un düşünceli sözlerine ayıracak zamanı yoktu. Onun yerine Mehryli topuklarıyla harekete geçirdi ve yanındakileri Mithil Taşaltı vadisinden dörtlüye uzaklaştırdı.

Kısa bir süre içerisinde dağların batı uzantısının çevresinden dolaştılar ve kendilerini Ovalara vurdular. Troy arkadaşlarını incelerken Tull’un atının diğerlerine ayak uydurabilmesine şaşırmıştı. Bu Ranyhyn son sekiz gündür amansız bir hızla tehlikelerin

içinden geçmiş ve bu zorlanma, koşusunu zedelemişti. Ama o bir Ranyhyn'di; başı hep dik, bakışları onurluydu ve boynunun üzerinde zıplayan topak topak olmuş yelesi yiğitçe açılmaya çalışan bir bayrak gibiydi. Ama Ranyhyn'in yorgunluğuna taviz vermedi. Gün boyunca birliğini yıldırım hızıyla batıya koşturdu.

Savaşçılarına katılmak, onlarla dövüşü ve çaresizliği paylaşıp, Habis Efendi'nin dişlerinin arasından zaferi çekip alabilmeleri için yapmaları gereken tek yolu onlara göstermek için sabırsızlanıyordu. Yalnızca zorlayıcı bir uyku ihtiyacı gecenin bir bölümünde onları durmaya zorlamıştı.

Ruel şafak sökmeden önce onu uyandırdı ve Troy Cenup Sıradağları boyunca at sürmeye devam etti. Günün doğmasıyla görüşü yerine gelince Kıyamet Uzleti'nin yakınındaki kayaları ileride görebiliyordu. Şimdi doğrudan izleyeceği yol onu, bir açı yaparak hızla Habis Efendi'nin ordusunun öncülerine yaklaştıracaktı. Ama yönünü korudu. *Kresh* ve şerbaşı sürüsünün yakınlarında atlı Ocakortalarından geriye ne kaldıysa onu bulacaktı.

Quaan'ın kuvvetlerini beklediğinden daha önce gördü. Balçakağa, kendisini kovalayanları olabildiğince yürtüyüşteki Savaşocağından uzak tutmak için atlılarını Uzlete doğru güneyden bir yay çizdirerek götürüyor olmalıydı. Öğleden kısa bir süre sonra Troy ve yanındakiler yüksekçe bir tepeye çıkıp kuzeye doğru Ovaları görme fırsatı elde ettiler. Orada, topu topu bir fersah uzakta, Quaan'ın birliklerinden kalan hırpalanmış ve kaçmakta olan sürüleri gördüler.

Önce Troy rahatlamayla gelen bir ürperme hissetti. Savaşçılarının arasında sancaktarın yanında atını süren Balçakağa Quaan'ı görebiliyordu. Ocakortalarının arasında en az yüz yirmi Kanbekçisi doludizgin ilerliyorlardı. Callindrill ve Verement'in mavi cüb-

beleri de zorlu geri çekilme dalgasının arasında açıkça seçilebiliyordu.

Ama sonra Troy atlıların nasıl gittiklerini fark etti. Neredeyse tamamen bozgun olmuşlardı. Ovaların üzerinde bir panik dalgası gibi sıkı bir kütle oluşturmuş, birbirlerini itip kakıyorlar, arkalarına bineklerinin dengesini bozacak kadar canlıraş bakışlar atıyorlardı. Yer yer öfke ve korku dolu çılgınlık yükseliyordu. Bazıları atlarını kamçılıyordu.

Arkalarında *kresh*ler siyah bezeli sarı bir fırtına gibi koşuyorlardı.

Buna rağmen savaşçılarla kurtların arasındaki uzaklık sabit kalıyordu. Az sonra Troy anladı. Quaan'ın Ocakortası *kresh*in avlanma hızına, aynı hızda ayak uydurmaya çalışıyordu. Kurtlar uzun süre ölesiye koşamazlardı. Binicilerinin ağırlığı ve kovalamacayla katedilen mesafe yüzünden ava çıkmış bir kurt sürüsünün hızlı, düzenli adımlarıyla hareket ediyorlardı. Quaan'ın savaşçıları da kaçışlarını hemen kurtların burnunun ucunda tutma gayreti içerisindeydiler. Bu yolla *kresh*leri üzerlerine çekiyorlardı. Av bu kadar yakinken kurtlar ne dinlenebilir ne de vazgeçebilirlerdi.

Quaan'ın taktiği akılcıydı – akılcı ve ölümcül. Aynı anda savaşçılar da dinlenemiyorlardı. *Kresh*in hızını arttırdığı her duruma karşı savunmasızdılar. Herhangi bir nedenler atından düşen bir savaşçı ise anında parça parça ediliyordu. Bu şekilde bir Ocakortası dolusu adam yitirilmişti. Ama eğer Quaan bu taktikleri sürdürebilirse yürüyen Ocakortalarının Kıyamet Uzleti'ndeki yerlerini almaları için akşam üzerine kadar zamanları vardı.

Nişancı olasılıkları hesaplamakla uğraşmadı. Mehryl'i koşturdu. Ranyhyn tüm hızıyla Quaan'a katılmak için ilerledi.

Troy ve Mhoram'ı gördüklerinde savaşçılardan kuru, yavan bir

sevinç çığlığı yükseldi. Quaan, Callindrill ve Verement Nişancıya doğru hızla koşturdular. Ancak bir araya gelişleri pek neşeli olmadı. Ocakortasının durumu umutsuzdu. Onlara yaklaştığında Troy atların çoğunun ayaklarını üzerinde zor durduklarını gördü; yalnızca kurtlardan korkuları onları ayakta tutuyor ve koşmalarını sağlıyordu. Savaşçılar da daha iyi bir durumda değillerdi. Doğru düzgün yemek yemeden ve uyku uyumadan günlerdir at üstünde ydiler. Hiçbirinde yara yoktu. Ovaların tozu yüzlerine yapışıp yaralarını kapatmış ve kesikleri ve çizikleri kapanmaya yüz tutmuş yaralar gibi göstermişti. Troy Balçakağayı selamlayabilmek için bakışlarını onlardan zor ayırdı.

Toynakların gürültüsü arasında Quaan bağırdı, “Selam olsun Nişancı! Grşebildiğimize sevindim!” Troy Mehryl'i onun yanına getirirken de ekledi, “Sekiz gün olmadı ne yazık ki!”

“Amorine'e haber gönderdin mi?” diye sesini duyurmaya çalıştı Troy.”

“Evet!”

“O zaman önemli değil! Yedi gün de yeter!” Balçakağanın sırtını sıvazladı, sonra da Mehryl'i yavaşlatarak savaşçıların arasına girdi.

Toz ve korku ve gerginlik, *kreshin* sıcak nefesi gibi hemen çevresini sardı. Artık av peşindeki kurtların hırlamalarını ve şerbaşlarının adice bağırışlarını duyabiliyordu. Hepsi kendi hatasıymış, tümü kendi aptallığından ortaya çıkmış kadar varlıklarını hissediyordu. Yine de kendini savaşlarına gülümsemeye, gürültünün ortasında onları cesaretlendirmeye zorladı. Kendini suçlamayı göze alamazdı, şimdi Savaşocağını kurtarma yükü onun omuzlarına binmişti.

Anlar sonra şerbaşlarının havlar gibi gelen emirlerinin arasın-

da bir dalgalanma oldu. Troy peşlerindekiilerin yeni bir hamle girişiminde olduklarını tahmin etti.

Çabucak ileriye, Kıyamet Uzleti'nin yalçın kayalıklarına doğru baktı. Oraya kadar iki fersah ya var ya yoktu. Cenup Sıradağları'nın batı ucu orada kuzeye doğru dönüp Güney Ovaları'nı Boğazlayan Derinler'den ayıran dağların güneydoğu köşesiyle buluşuyordu ve bu iki dağ sırasının arasında Kıyamet Uzleti'nin dar boğazı vardı. Bu dar ve derin geçit kayaların arasında bıçakla kesilmiş gibi duruyordu ve kıvrıla büküle uzanarak Diyar'ın Kıraçlara ve Gri Çöl'e açılan tek yolunu oluştuyordu.

Troy'un bakışları geçidin ağzına doğru kaydı.

Yürüyen son Ocakortası daha Uzlete varmak üzereydi.

Eğer onlara daha fazla zaman verilemezse *kreshler* onlara geçidin dışında yetişeceklerdi. Tuzakları boşa çıkacaktı.

Nişancı tereddüt etmek için fazla hızlı hareket ediyordu. Savaşocağının Quaan'ın atlılarını gördüklerinden emin olduğunda Mehryl'i mahmuzlayıp *kreshler*den uzaklaştırdı ve kolunu sallayarak Balçakağanın dikkatini üzerine çekti. Sonra da Quaan'a, Ocakortasının dönüp saldırmasını emreden bir el işareti verdi.

Quaan duraksamadı; bu emrin neden gerekli olduğunu anlamıştı. Birliklerinin zayıf durumunu gözetmeyerek subaylarının bakışlarını üzerine çeken tiz, keskin bir ıslık çaldı. El işaretleriyle Savaşoğalarına ve Ocakağalarına talimatlarını verdi.

Hemen hemen aynı anda atlılar tepki verdiler. Dışlardaki Ocakortaları yay çizerek döndüler ve ortadaki savaşçılar oldukları yerde dönmeye çalıştılar. Atlarını kurtlarla savaşmak üzere çılgınca döndürmeye uğraştılar.

Felaket manevranın başına anında çöktü. Atlılar kaçmayı bıraktıkları anda *kreshler* aralarına daldılar. Quaan'ın birliklerinden

dönüş esnasında geride kalanların tümü üzerlerine çullanan *kresh*ler karşısında düştüler; şerbaşı ilimustaları da demir sopalarını havada döndürüp yerdeki insanlara ve atlara büyük bir zevkle yakıcı, eritici güçler fırlattılar. Atların feryatları hırıltı ve çığlık karmaşası arasından sıyrılıverdi. Bir anda gri-yeşil otlardan oluşan geniş bir alan kan kırmızı renge dönüştü.

Ama aniden yığılan cesetler *kresh*in saldırısını kesti. Başlarındakiler durup öldürmeye, parçalamaya ve yemeye giriştiler ve bu da peşlerinden gelen kurtları kargaşaya boğdu. Yalnızca şerbaşı kamaları Ocakortasının çırpınıp duran kalbine doğru dümdüz ilerliyorlardı.

Kanbekçileri savaşçıların yardımına koştular. Üç Efendi birden kendilerini en yakındaki şerbaşlarının üzerine attılar. Diğer savaşçılar da toparlandılar ve saldırdılar. Kavganın ortasında Nişancı Troy çılgınlar gibi dövüşüyor, elinin uzanabildiği her kurda kılıcını indiriyordu.

Bir süre için *kresh*ler durdurulabildiler. Savaşçılar canhıraş bir öfkeyle dövüşüyorlardı ve dingin Kanbekçileri her tarafta kurtların hızını kesmişlerdi. Efendiler birlikte hareket ederek önce bir şerbaşı kamasını, ardından bir diğerini dağıttılar. Ama bu kurtlara binmiş şerbaşlarının yalnızca üçte birini oluşturuyordu. Diğerleri yeniden bir araya geldiler, *kresh*lerin arasındaki düzeni ve birlikteliği sağlamaya başladılar. Kaygan zeminde bazı atların ayakları kayıyordu. Diğerleri korkuya kapılıp kontrolden çıkıyorlar, bincilerini üzerlerinden atıp, beyhude dalışlarla kurtların arasında yitiyorlardı.

Troy savaşçılarından herhangi birinin bu dövüşten sağ çıkabilmesi için en kısa sürede kaçmaya başlamaları gerektiğini gördü.

Savaşarak Efendilerin yanına kadar ilerledi. Ama birdenbire bir

kresh sürüsü çevresine doluştu. Dişlerden sıyrılarak Mehryl hızla döndürdü, bir yandan da tekmeler atıyordu. Troy elinden gelenin en iyisini çıkarıp dövüşüyordu ama Mehryl'in hızlı dönüşleri den-
gesini bozmuştu. Neredeyse iki kere düşecek gibi olmuştu. Bir
kurt üzerine atladı ve Troy kılıcını hayvanın karnına saplayarak
kıl payı kurtuldu.

Sonra Ruel yardımına başka Kanbekçileri de getirdi. Toplu bir
saldırıyla, onu birden sürüye saldırıp dağıttılar. Troy doğruldu ve
boş bir çabayla, kaybettiği güneş gözlüklerini düzeltmeye çalıştı,
sonra da kendi kendine sövüp Mehryl'i tekrar Efendilere doğru
yönlendirdi.

İlerlerken Uzlete doğru bir bakış attı. Yürüyüş kolunun sonu
geçidin içerisinde kaybolmak üzereydi.

"Bir şeyler yap!" diye haykırdı Efendi Mhoram'a yaklaşırken.
"Katlediliyoruz!"

Mhoram olduğu yerde dönerek Callindrill ve Verement'e ses-
lendi, sonra da Nişancıya baktı. "İşaretimle!" diye bağırды patırtı-
nın arasında. "İşaretimle kaçın!" Herhangi bir yanıt beklemeden
Ranhyl'n'ini mahmuzladı ve diğer Efendilerle birlikte Uzlete doğ-
ru dörtнала gitti.

Yüz metre sonra ayrıldılar. Verement tam olarak çatışma nokta-
sıyla Uzlet arasında durdu, bu sırada Mhoram doğrudan kuzeye,
Callindrill de güneye yöneldiler. Hepsi yerlerini aldıklarında Kıya-
met Uzleti'ne uzanan yol üstünde uzun bir çizgi oluşturmuşlardı.

Atlarından indiler. Efendi Verement asasını tam ortada yerde
dimdik tutuyor, Mhoram ve Callindrill de asalarını döndürüp sa-
vaş gürültülerinin arasında bağıra bağıra tuhaf niyazlar okuyorlar-
dı. Onlar hazırlanırken Troy savaşıarak Quaan'ın yanına kadar gi-
dip ona Mhoram'ın söylediklerini aktardı. Balçakağa tereddüt et-

meden söyleneni kabul etti. Ayrıldılar ve çarpışmanın kanatlarına doğru kılıçlarını vura vura ilerleyip emri yaydılar.

Troy Mhoram'ın işaretinin çok geç geleceğinden korkuyordu. İki bin şerbaşının gücü birbirine girmiş *kresh*leri süratle örgütledi. Ocakortası kaçmak üzere toparlanırken şerbaşları *kresh*leri leş parçalamaktan çekip, onlardan savaş kamaları oluşturdular ve savaşçıların üzerlerine saldılar.

O anda Efendi Mhoram asasıyla işaret verdi.

Atlılar atlarını doğrudan Kıyamet Uzleti'ne doğru sürdüler. Kurtların birbiri üstüne gelen saldırılarının arasından fırlıyor gibi görünüyordular. Bir kez daha, arkada kalan savaşçılar devasa *kresh* dalgasının altında ezildiler. Ama bu kez kalan savaşçılar dövmüşmek için durmadılar. Atlarının korkularını dizginlemediler ve kaçtılar.

Kaçışlarının aniliği kurtlarla aralarında bir boşluk oluşturdu ve bu boşluk atların, birikmiş tüm dehşetlerini serbest bırakma fırsatını sonunda yakalamalarıyla daha da açıldı. Kısa süre içerisinde Troy ve Quaan, son üç Ocakortası ve sayıları yüzden biraz fazla kalan Kanbekçileriyle birlikte Efendi Verement'in her iki yanından yıldırım hızıyla geçtiler. Diğerleri yanlarından geçerken Verement asasını Mhoram ve Callindrill arasındaki çizgiye sapladığı yerden çıkardı, iki eliyle birden bir ucundan tuttu ve başının arkasına kaldırdı.

En son atlı da çizgiyi geçmişti.

Verement asasını savurdu ve çizginin geçtiği yere tüm gücüyle vurdu.

Aynı anda, Mhoram ve Callindrill arasında bir güç duvarı belirliverdi. İlk *kresh*ler bu duvara saldırdıklarında, duvar parlak mavi alevlerle parladı ve hepsini geri püskürttü.

Duvarın dayandığını görünce Efendi Mhoram Ranyhyn'ine atladı ve savaşçıların arkasından gitti. Efendi Verement de güçlü aygırının onu taşıyabildiği kadar süratli onu izledi. Troy'a ve Quaan'a yaklaştıklarında Mhoram bağırdı, "Acele edin! Yasaklama duvarı dayanmaz! Şerbaşıları onu kıracaklar! Kaçın!"

Savaşçıların dürtülmeye ihtiyaçları yoktu ve Quaan arkalarından geliyor, bıktırıcı seslerle savaşçıları güdüyordu. Troy da onunla birlikteydi. Bir an Mhoram ve Verement tam arkalarında kaldılar. Ama Efendiler aniden durdu. Aynı anda Kanbekçileri Ranyhynlerini döndürdüler ve yasaklama duvarına doğru koşturmaya başladılar.

Çaresizlikle küfrederek Troy neler olup bittiğini anlamak için döndü.

Efendi Callindrill duvarın yakınında yerdeydi. Pek çok ağır yaralı savaşçı mavi ateşin yanında atlarından düşmüşlerdi ve Callindrill onlara yardım etmeye çalışıyordu. Süratle giysilerlerinden çaputlar yırtıp bunlarla turnikeler ve sargılar yapıyordu.

Yaklaşan tehlikeyi görmüyordu.

Şerbaşıları çoktan duvarla savaşmak üzere hazırlanmışlardı. Binnicisiz *kresb*lerin çoğunu ateşin kenarlarından dolaşmaları için yolladılar. Üç şerbaşı kaması saldırmak üzere harekete geçti. Kalkanlar kısa bir mesafe geri çekildiler ve kocaman, tek bir kama oluşturmak için bir araya gelmeye başladılar.

Troy Mehryl'i mahmuzlayıp koşturdu ve Mhoram'la Callindrill'in peşinden giden Kanbekçilerine katıldı.

Efendi Mhoram Troy'un yirmi metre önündeydi, ama Callindrill'e zamanında erişemedi. Ateşin yakınındaki üç şerbaşı kaması saldırdılar. Efendilerin duvarını yıkmaya çalışmıyorlardı. Onun yerine ilimustaları tüm güçlerini tek bir yere odakladılar. Demir

sopalarını haşin bir tangirtıyla birbirlerine çarptılar. Çarpışmadan büyük bir sıvı güç akıntısı fışkırdı, yasaklayan ateşin üzerine sıçradı ve içinden geçti.

Siyahı yakıcı damlalar halinde çürütücü sıvı Callindrill'e doğru sıçradı. Damlalar Efendinin hemen ötesine düştü ve ona dokunmadılar. Ama yere, onu ve yaralı savaşçıları içi boş sepetler gibi havaya fırlatacak bir güçle düşmüşlerdi.

Tekrar yere düştüklerinde öylece kalakaldılar.

Aynı anda üç kama birden kenara çekildiler ve yeni, tek ve kütleli kama duvara doğru ağır ağır ilerledi.

Bu sırada ilk *kreshler* ateşin her iki yanından geçmişlerdi.

Efendi Mhoram, kendini Ranyhyn'in üzerinden atmakta ve Callindrill'in yanına gitmekte zaman kaybetmedi. Çabucak baktığında savaşçıların ölmüş olduklarını gördü; çarpmanın gücü onları öldürmüştü. Callindrill'e döndü. Elleriyle Efendinin göğsüne dokunarak gözleriyle gördüğünü doğruladı; yaşam ateşi Callindrill'in içinde yanmaya devam ediyordu ama kalbi atmıyordu.

Sonra Troy Mhoram'ın yanına geldi ve Kanbekçileri Efendilere korumak üzere yerleştiler. Verement atından inmeden yasaklama duvarıyla uğraşıp kamanın saldırısına karşı onu sıkılaştırdı. Ama bin beş yüz şerbaşına karşı dayanamazdı. Kama yavaş hareket ediyordu ve ateşe ulaşmasına yirmi metreden az kalmıştı. *Kreshler* ise artık duvarın kenarlarından akın akın geliyorlar, Kanbekçilerine ve Efendilere doğru akıyorlardı. Kanbekçileri kurtlarla çarpışmak üzere öne çıktılar ama yüz Kanbekçisi beş bin *kreshbi* uzun süre tutamazdı.

"Kaçın!" diye bağırdı Mhoram. "Gidin! Kendinizi kurtarın! Hepimiz birden burada ölmemeliyiz!"

Ama kimsenin emrini dinlemediğini görmeyi beklemedi.

Onun yerine tekrar yerdeki Efendinin üzerine eğildi. Alt dudağını dişleri arasında tutarak, nabzını yeniden canlandırmak amacıyla Callindrill'in göğsünü oğuşturdu. Ancak kalbi hareketsizdi.

Mhoram ani, sert bir nefes aldı, yumruğunu kaldırdı ve tüm gücüyle Callindrill'in göğsüne indirdi.

Bu darbe Efendinin kalbini harekete geçirdi. Tekledi, duraladı sonra da aksak bir düzende atmaya başladı.

Mhoram Morril'i çağırırdı. Kanbekçisi hemen Ranyhyn'inden indi. Callindrill'i kollarına aldı ve tekrar atına atladı. Bunu görünce Efendi Verement yasaklama duvarını bırakıp Kıyamet Uzleti'ne doğru harekete geçti. Mhoram ve Troy da duvardan uzaklaşıp onun peşinden gittiler.

Kanbekçileri, Efendilerin çevresine bir güvenlik çemberi oluşturarak onları izlediler.

Hemen sonra geniş kütleli şerbaşı kaması duvara çarptı ve onu yırttı. Koyu, akıcı güç, mavi alevi parçaladı, lime lime etti ve dağıttı. *Kresh*lerin kalanı, zaman kaybetmeden, kaçan Ranyhynlerin peşlerine düştüler. Duvarın kenarından gelen kurtlar da atlıların yolunu kesmek için yön değiştirdiler.

Ama Ranyhynler arayı açtılar. Ra'nın ulu atları Verement'i geçip Kıyamet Uzleti'ne doğru dörtlüye koşular.

Önlerinde, kayaları saran akşam gölgelerinin altında Balçakağa Quaan son savaşçıları da geçitten içeri sokuyordu.

Bu kadar çok avı elden kaçırmış olmanın çılgınlığıyla *kresh*ler öfkeyle uludular ve Efendi Verement'in üzerine gitmek için yön değiştirdiler.

Efendinin atı var gücüyle ve cesurca koşuyordu. Ama şimdiden soluk soluğa kalmıştı; *kresh*ler yavaş yavaş ona yetiştiler. Uzlete kadar daha yan yola gelemeyen Troy hayvanın bu yarışı kay-

bedeceğini görebiliyordu.

Efendi yardım istedi ama Kanbekçileri karşılık vermediler. Yalnızca Thomin, Verement'ten sorumlu Kanbekçisi geride kaldı. Troy, öfke içinde geri gitmeye yeltendi ama Mhoram seslenerek onu durdurdu, "Gerek yok!"

Thomin son uygun ana –*kreshler* atın hemen kuyruğuna gele-ne– dek bekledi. Sonra Efendiye Ranyhyn'ine aldı ve onu Uzlete doğru götürdü.

Tam o anda at, bir kurt çığı altında feryatlar atarak kayboldu.

Bir an, kayaların gölgesinin pusluluğu Troy'un gözlerinde hasta bir kızılığa büründü. Ama Mehryl'in sıkı koşusu onu feryadın ötesine, kayalıkların üzerindeki açıklığa götürmüştü. Geçidin yoğun loşluğuna hızla daldı. İlerideki ince bir ışık çizgisi dışında hiçbir şey göremiyordu. Ani değişiklik onda aciz kaldığı duygusunu uyandırdı. Toynak sesleri kayalardan ona doğru yansıyor ve yankının gerisinden kuzgunların alaylı, tiz ciyaklamaları geliyordu. Karanlık suların üzerine çöktüğünü hissetti. Uzletin sonundan çıkıp günün son ışıklarının loşluğuna ulaştığında hissettiği rahatlamayla neredeyse akli başından gidiyordu.

O geçince Üstağa Amordine keskin bir tonda bağırды ve binlerce savaşçı geçidin her iki yanındaki kayalıklardan fırladılar. Yüzlerinden akan bitkinliğe karşın hassasiyetle koşup yerlerini alıyorlar ve geçidin sonunda bir yay oluşturup tuzağın kurulumunu tamamlıyorlardı.

Anlar sonra ilk *kreshler* uluyarak Uzlete daldılar ve savaşçılara saldırdılar. Çarpmanın etkisiyle tüm hat sarsıldı. Ama Amordine'in on sekiz Ocakortası vardı ve saldırıyı karşılamak üzere hazır dılar. Hat geriledi ama kırılmadı.

Bir miktar çaba sarfederek Troy kendini kontrol altına aldı. Bir

tarafa doğru Efendi Verement'in bağırışlarını duyabiliyordu, "Bırakın beni! Çocuk muyum ben, beni böyle taşıyorsunuz?" Troy acı acı sırttı sonra da kurtlar ağır basarsa savaşçılarına yardım etmeye hazır olmak için Mehryl'i hattın gerisine doğru sürdü. Tuzağın sonuçlarını görmek için sabırsızlanıyordu ama Uzletin karanlığı görüşünü bozuyordu.

Ancak kısa süre sonra geçitten yankılanan savaş seslerini duyabili. Savaş halindeki hattın gürültüsünün üzerinden ani, çiğ ulumalar geldi, Uzlete giren *kresbler* geçit duvarlarına gizlenmiş yirmi Ocakortasının saldırısına uğramışlardı. İlk başta ulumalara şaşkınlık ve vahşilik hakimdi ama korku yoktu; kurtlar içinde bulundukları tehlikenin bilincine varamamışlardı.

şerbaşları daha akıllıydılar. Buyrukları, kurtların hırıldılarını tiz seslerle yarıp geçiyordu. Kısa süre sonra ulumalar farklılaştı. *Kresbler*, çaresizlik içerisinde kuzgunların neşesini anlamaya başladılar. şerbaşlarının yaygarası daha azgın, daha gözü dönmüş gelmeye başladı. Dar geçitte savaş kamalarını etkili bir biçimde kullanamıyorlardı ve güçlerini bu şekilde odaklayamadıklarında oklara, mızraklara ve atılan kayalara karşı savunmasız kalıyorlardı. Kaynaşıp duran, ne yapacağını bilmez bir kurt yığınının arasına sıkışmış kamalar dağılmaya başladılar.

Kamalar dağıldıkça, korku ve belirsizlik kurtların kanlı öfkesinin içine işledi. *Kresbler* parçalanmış gruplar halinde geçidin içerisinde kaçmaya çalıştılar. Ama sayılarının dar keşmekeşi sadece onları engellemekle kaldı, şerbaşlarını daha da savunmasız bıraktı. Kuzgunların alaylarının arasında ölüm üzerlerine yağdı. Erişemedikleri bir düşmanla savaşmak için deliye dönmüş *kresbler* kudurmuş bir öfkeyle şerbaşlarına saldırdılar.

Ne bir kurt ne de bir şerbaşı kurtulabildi. Savaş bittiğinde Et-

deşen'in ordusunun tüm ön kuvvetleri Kıyamet Uzleti'nde ölü yatıyorlardı.

Bir an savaşalanına sessizlik çöktü; kuzgunlar bile suskundu. Ardından geçitten coşkulu, boğuk çığlıklar yükseldi. Uzletin sonunu tıkayan Ocakortası da yüksek sesle karşılık verdi. Kuzgunlar geçidin dibine doğru süzölmeye, İblissoyu döller ve *kresbler*le kendilerine ziyafet çekmeye başladılar.

Troy yavaş yavaş Üstağa Amorine'in yanında durduğunun ayırına vardı. Ona döndüğünde deli gibi sırttığını hissediyordu, ama güneş gözlükleri olmasa bile umrunda değildi. "Tebrikler Amorine," dedi. "İyi iş başardın." Görüşünü kapayan akşam pusu şimdiden o kadar kötü olmuştu ki zaiyatlarının ne olduğunu ona sormak zorunda kaldı.

"Birkaç savaşçı kaybettik," diye yanıtladı Amorine haşin bir memnunlukla. "Savaş planın iyi işledi."

Üstağanın övgüsünün, ona Habis Efendi'nin ordusunun kalasını ve Savaşocağının önündeki zorlu zamanları hatırlatmak dışında bir etkisi olmadı. Başını olumsuz bir şekilde iki yana salladı. "Yeterince iyi değil." Ama sonra, ne demek istediğini açıklamak yerine ona, "Üstağa, savaşçılara teşekkürlerimi ilet. Onları doyur ve dinlendir – bugün daha fazla savaş olmayacak. Onlarla ilgiledikten sonra bir divan toplayacağız."

Amorine'in bakışlarından Nişancının tavrını anlayamadığı görölüyordu, ama sorgu sual etmeden selamladı ve emirlerini yerine getirmek üzere uzaklaştı. Gözlerinin önündeki anlamsız sis onu bir anda yutuverdi. Karanlık, Savaşocağının bağırışlarının esintisiyle taşınıyormuş gibi çevresinde esiyordu. Ruel'e seslendi ve Kanbekçisinden onu Efendi Mhoram'a götürmesini istedi.

Mhoram'ı, batı dağlarının koruması altında yakutğı küçük bir

ateşin başında buldular. Efendi Callindrill'le ilgileniyordu. Callindrill kendine gelmişti ama teni kaymaktaşı kadar beyazdı ve zayıf görünüyordu. Mhoram ateşin üzerinde et suyu kaynatmıştı ve yemek pişerken Callindrill'in kaslarını ovuyordu.

Efendi Callindrill Nişancıyı bitkin bir halde selamladı ve Troy keyifle karşılık verdi. Callindrill'in yarasının ağır olmadığını gördüğüne memnundu; Efendiye ihtiyacı olacaktı. Bulabildiği her desteğe, her güce ihtiyacı olacaktı.

Ama ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamadan önce değerlendirmesi gereken başka şeyler vardı. Efendi Callindrill'in iyileşmekte olduğundan emin olunca özel bir görüşme için Mhoram'ı bir kenara çekti.

Savaşocağı kampından duyulamayacakları bir yere gelene kadar bekledi. Sonra da yorgun argın iç geçirdi, "Mhoram, işimiz bitmedi. Burada duramayız." Hiç geçiş yapmadan, sanki konuyu hiç değiştirmemiş gibi devam etti, "Efendi Verement'i ne yapacağız? Birimiz ona Shetra'yı söylemeli. İstersen ben yaparım. Herhalde bana müstahaktır."

"Ben söylerim," diye uzak bir sesle mırıldandı Mhoram.

"Pekala." Troy bu sorumluluktan sıyrıldığı için şiddetle rahatladığını hissetti. "Peki, buna ne dersin – Tull'un bize anlattıklarına? Herkese heyetin bulduklarını yayma düşüncesi hoşuma gitmiyor." *Devler öldü*, demeye dili varmamıştı. "Eğer heyete ne olduğunu öğrenirlerse, savaşçıların önlerine çıkacak engeller karşısında ayakta durabileceklerini sanmıyorum. Çok yüklenmiş oluruz. Devlerin üç Sapık tarafından ele geçirilmesi yeterince kötü zaten. Ayrıca onlara bundan daha kötü şeyler de söylemek zorunda kalacağım."

Mhoram yumuşak bir sesle fısıldadı, "Gerçeği bilmek hakları."

“Haklan mı?” Troy’un derinden duyduğu suçluluk duygusu öfkeyle kabardı. “Haklan olan şey zafere ulaşmak. Tanrım, bana neye haklan olduğundan söz etme! Ne bilip bilmediklerini düşünmek için senin için biraz geç oldu. En başından beri benden bir şeyler saklamayı uygun buldun. Tanrı bilir daha kaç korkunç şeyi saklıyorsundur. Bir de bu konuda dilini tut.”

“O karar Divan tarafından verilmişti. Hiç kimsenin tek başına bir başkasından bilgi saklamaya hakkı yoktur. Kimse bu kadar akıllı değildir.” Mhoram kendi kendine boğuşmuş gibi konuşuyordu.

“Bunun için çok geç kalındı. Eğer laf haklardan açıldıysa – senin de ordumu harap etmeye hakkın yok.”

“Dostum, hiç sıkıntı –hiç sıkıntı çektin mi– bilginin senden saklanması sana zarar verdi mi?”

“Nereden bilebilirim? Belki bana Atiaran’la ilgili gerçeği söyleseydin şu anda burada olmazdık. Belki bu tehlikeyi göze almaktan çekinirdim. Şimdi bunun iyi mi kötü mü olduğunu sen bana söyle.” Sonra kızgınlığı yatıştı. “Mhoram,” dedi yalvarırcasına, “güçlerinin sınırındalar. Onları şimdiden son noktalarına kadar zorladım. Ve daha işimiz bitmedi. Tek yapmak istediğim, çok zarar görebilecekleri bir şeyden onları korumak...”

“Pekala,” diye yenilgi dolu bir sesle iç geçirdi Mhoram. “Devlerden söz etmeyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Troy duygulu bir şekilde.

Mhoram onu delici bakışlarla süzdü ama Troy içinde bulunduğu karanlık yüzünden Efendinin ifadesini okuyamıyordu. Bir an Mhoram’ın ona bir şey söyleyeceğinden, Trell, Elena ve Covenant’ı saran son gizemi açıklayacağından korktu. Böyle şeyler duymak istemiyordu – şu anda değil, hele de omzunda bu kadar

yük birikmişken. Ama sonunda, Efendi sessizce döndü ve Callindrill'e doğru yürüdü.

Troy onun arkasından gitti. Ama yolda en üst rütbeli Kanbekçisi Terrel'le konuşmak için durdu. "Terrel, Güney Ovalar'a gözcüler göndermeni istiyorum. Habis'in ordusunun yarın öğleye kadar geleceğini sanmıyorum ama işimizi şansa bırakmamalıyız – üstelik savaşçılar da çok yorgun. Ama bir şey var. Eğer Habis ya da Etdeşen ya da ordularının başında her kim varsa, bu tarafa doğru gözcüler gönderirlerse burada olduğumuzu görmelerini sağlamalısın. Bizi nerede bulacaklarıyla ilgili herhangi bir kuşku-ları olsun istemiyorum."

"Evet, Nişancı," dedi Terrel ve hazırlıkları yapmak için ayrıldı. Troy ve Mhoram ateşlerinin başına gittiler.

Efendi Verement'i Callindrill'e yemek yedirirken buldular. Et suyu dolu kaşığı Callindrill'in dudaklarına götürürken şahin suratlı Efendi alçak, kızgın bir tonda, sanki gururu incinmiş gibi sürekli konuşuyordu; ama hareketleri nazikti ve işini Mhoram'a devretmedi. Sıcak et suyu, soluk yanaklarına bir renk getirene kadar Callindrill'in başında durdu. Sonra Verement ayağa kalktı ve fırçaladı, "Eğer Ranyhyn'e biniyor olmasaydın bu kadar ahmakça bir cesarete sahip olmazdın. Daha az güçlü bir binek sana kendi gücünün sınırlarını öğretirdi."

Verement'in eskiden beri kendine yönelttiği suçlamanın yön değiştirmiş tekrarı o an Efendi Mhoram'a çok geldi. Dışlerinin arasından bir inleme döküldü ve gözleri yaşlarla doldu. Bir an cesareti onu yüzüstü bırakıyor gibiydi ve kör edici bir kederle yoklarcasına Verement'e uzandı. Ama sonra kendine hakim olup Verement'in yüzündeki kaba şaşkınlık ve endişe ifadesine eğri eğri güldü. "Gel, kardeşim," diye mırıldandı. "Seninle konuşmalıyım."

Troy'u Callindrill'in başında bırakıp birlikte gecenin içine doğru yürüdüler.

Callindrill hasta bir sesle sordu, "Ne oldu? Mhoram'ı rahatsız eden ne?"

Troy derin derin iç geçirerek Efendinin yanına oturdu. Sebep olduğu tüm kötülüklerle içi dolup taşmıştı. Konuşabilecek kadar sesini bulana dek defalarca yutkunmak zorunda kaldı. "Korik'in heyetinden Runnik geri döndü. Efendi Shetra Sarankabir'de ölmüş."

Sonra da Callindril'e, bir şey söylemediği için şükretti. Duyulan yeni ızdırapların serzenişlerine dayanabileceğini sanmıyordu. Efendi Mhoram dönene kadar birlikte sessizce oturdular.

Mhoram, az önce sopayla dövülmüşcesine acı çekerek yürüyordu. Gözlerinin çevresi kızarmış ve şişmişti, hüzün doluydu. Ama gözlerinde yoğun bir tehlike ifadesi de vardı ve bakışları mızrak kadar deliciydi. Efendi Verement'le ilgili bir şey söylemedi. Sözler kifayetsiz kalmıştı; Mhoram'ın ifadesi Verement'in, karısının ölüm haberini nasıl aldığını açıklıyordu.

Kendini yatıştırmak için Mhoram, kendine ve Troy'a yemek hazırlamaya koyuldu. Yemekleri bir kasvet havası içinde geçti, ama yemeği yedikçe Efendi Mhoram yavaş yavaş kendini toparladı, yüzündeki acıyı gevşetti. Ona uyum sağlamak için Nişancı Troy için için, divan başladığında sergileyeceği güven duygusuyla boğuşuyordu. Kuşklarının görünmesini istemiyordu; kişisel ikilemlerinin ve yetersizliklerinin bedelini ordusuna ödetmeye niyeti yoktu. Balçakağa Quaan ateşe yaklaştığında ve tüm Savaşçıların hazır olduğunu duyurduğunda Troy da Mhoram da ona kararlılık ve sükunetle karşılık verdiler.

Quaan subaylarını ateş başında geniş bir halka oluşturarak

oturturken, Efendi de ateşe büyükçe bir odun tomanı attı. Ancak ateşin parlak alevlerine rağmen Savaşçıları Troy'a puslu ve cimsiz görünüyorlardı. Yersiz bir anda hayallere dönüşecekleri ve onlara yapmaları gerekeni anlattığında kaybolup gidecekleri korkusuna kapıldı. Ama kendine çeki düzen verdi. Balçakağa Quaan ve Ustağa Amorine bir tarafında birer sütun gibi dikilmişlerdi ve Efendi Mhoram da ona diğer tarafından bakıyordu. Gırtlığını temizleyerek divanı açtı.

“İşte buradayız. Her şeye karşın herhangi birimizin olanaksız diyeceği bir işi başardık. Önümüzdeki işleri konuşmadan önce hepinize yaptıklarınız için teşekkür etmek istiyorum. Sizinle gurur duyuyorum – bir daha söyleme fırsatı elde edebileceğimden daha fazla.”

Konuşurken başını önüne eğme dürtüsüne karşı koyması gerekiyordu, sanki açıkta kalmış gözsüzlüğünden utanıyor gibiydi. Bu görüntüsünün Savaşçıları üzerinde nasıl bir etkisi olacağını can sıkıntısıyla merak etti. Ama konuşmayı sürdürdükçe kendini başını dik tutmaya zorladı. “Ancak size açıkça anlatmalıyım – henüz bu savaşı kazanmaya yaklaşmadık. İyi bir başlangıç yaptık ama bu yalnızca bir başlangıç. İşler daha da sarpa saracak...” Bir an sesi gitti ve yerine getirmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. “İşler planladığım gibi gitmeyecek. Balçakağa Quaan, Ustağa Amorine yapabileceğiniz her şeyi yaptınız – sizden istediğim her şeyi yaptınız. Ama işler size yürüyeceğini söylediğim şekilde yürümeyecek.

“Ama her şeyin bir sırası var. Birbirimize aktaracaklarımız var. Balçakağa, önce sen başlar mısın?”

Quaan eğilerek selamladı ve öne çıkıp halkanın içine girdi. Keskin hatlı, ak saçlı çehresi kir, kan ve yorgunlukla belirginleş-

mişti, ama samimi bakışlarından bir şüphe yoktu. Açık ve yapmacıksız bir dille Şadkaya'dan bu yana birliklerinin başına gelen her şeyi anlattı – salla ve sonra da koşarak Mithil vadisine gidişlerini, orada gerçekleştirdikleri tıkama hareketini ve Yelekağan Elem'in sözünü ettiği yozlaşmış Dev Etdeşen'in ardı ardına düzenlediği kırma saldırıları sırasında savaşın gidişatını. Beş gün boyunca Kanbekçileri, savaşçılar ve iki Efendi Mağaracınlerine, *kresblere*, Sayrıtoprak Taşı'nın yarattığı çarpık insansı varlıklar ve şerbaşları-na karşı mücadele vermişlerdi.

“Ama altıncı gün,” diye devam etti Quaan, “Etdeşen'in kendisi geldi.” Uzun savaşların ve yitirilen savaşçıların yorgunluğu artık sesine yansımıştı. “İsimlendiremeyeceğim bir güçle üzerimize büyük bir fırtına yolladı. Yelekağan Elem'in söz ettiği türden iğrenç yaratıklar gökten üzerimize yağdılar. Bineklerimize korku saldılar ve geri püskürtüldük. Ardından Etdeşen yasaklama duvarını yıktı ve peşimizden *kresb* ve şerbaşları gönderdi. Arada sırada, düşmanı geciktirmek için dönüp savaştık ve zaman zaman üstün gelen onlar oldu. Sık sık ileriye haber göndermek için haberciler çıkardık ama her biri öldü – yırtıcı karabataklar sürüler halinde gökten saldırdılar ve hepsini yok ettiler, üstelik bazıları Kanbekçisiydi.

“Buna rağmen dövuştük,” diye tamamladı. “Sonunda buradayız. Ama Kanbekçilerinin yansı ve Ocakortalardan sekizini kaybettik. Atlar son güçlerini de tükettiler. Pek çoğu bir daha binici taşıyamayacaklar ve tümünün de uzun uzun dinlenmeye ihtiyacı var. Önümüzdeki savaşların yayan karşılanması gerekecek.”

Bitirdiğinde çemberdeki yerine döndü. Cesareti ortadaydı, ama hareket ederken geniş omuzlarında şimdiden taşıyabileceğinden fazla yük varmış gibi hareket ediyordu. Troy saygısı ve

minnettarlığını dile getirecek söz bulamadığı için bir şey söylemedi. Sessizce başıyla Üstağa Amordine'e işaret etti.

Amordine Savaşocağının son birkaç günlük yürüyüşünü kısaca anlattı, sonra da ordunun şu anki durumunu aktardı. "Burada, Kiyamet Uzleti'nin ötesinde su ve *aliantba* çok bulunmuyor. Savaşocağı beş yada altı gün yetecek kadar yiyecek taşıyor – daha fazla değil. Savaşçılar yürüyüş nedeniyle feci durumdalar. Yaralı olmayanlar bile yorgunluktan işe yaramaz duruma geldiler. Çoğunun ayaklarında ve omuzlarında yaralar var – iyileşmeyen yaralar. En zayıflardan altmış tanesi Uzlete yaptığımız son koşu sırasında öldüler. Eğer Savaşocağı şu anda dinlenmezse daha pek çokları ölecek."

Kadının sözleri Troy'u için için inletti; sözler kasıtsız sitemlerle doluydu. O Nişancıydı. Ona güvenen insanlara tekrar tekrar zarar sözü vermişti. Ama şimdi – Kendi kendini azarlamak için yoğun bir istek duyuyor, Savaş ağalarına hesapları ne kadar kötü yaptığını anlatmak istiyordu. Ama o daha söze girmeden Efendi Callindrill konuştu. Yaralı Efendiyi iki Kanbekçisi taşıyordu, ama bitkin sesini duyurabilmişti.

"Balçakağa Quaan'in isimlendiremediği güçten ben söz etmeliyim. Garazkar'ın bir Dev'in üzerinde nasıl hakimiyet kurabildiğini henüz çözebilmiş değilim – benim anlayışımın dışında kalıyor. Ama Etdeşen gerçekten bir Dev ve elinde büyük bir güç tutuyor. Elinde Sayrıtoprak Taş'ının bir parçasını taşıyor."

Efendi Mhoram can sıkıntısıyla başını salladı. "Ne yazık ki dostlarım," dedi, "bu tüm Diyar için kötü bir zaman. Tehlike ve ölüm her taraftan bizi kuşatmış ve fenalık tüm savunmalara meydan okuyor. Bu Dev'in, şu Etdeşen'in, nasıl bize karşı döndüğünü biliyorum. Taşın ve Sapıkların ortak çabalanyla başarılmış.

Herhangi biri tek başına yeterli olamazdı – Devler güçlü ve güvenilirler. Ama birlikte...! Diyar'da buna kim karşı koyabilir? Bu yüzden Dev'in elinde Sayrıtoprak Taşı'nın bir parçası var, böylece Garazkar'ın gücü üzerinde kalacak ve Sapığın elinde fazladan bir silah olacak. *Melenkurion abatha!* Bu büyük bir kötülük.”

Bir an umutsuzluğa kapılmış gibi suskunlaştı ve anlattığı fenalığın boyutunu gördükçe Savaş ağalarını kasvet бүрүdү. Ama sonra doğruldu, gözleri çemberin üzerinde parladı. “Ancak Garazkar'ın işleri her zaman böyle yürür. Kötülüğü bilmenin sizi körleştirmesine ya da zayıflatmasına izin vermeyin. Habis Efendi Diyar'ın tüm iyiliğini, kötülüğe ve çürümeye dönüştürme arayışında. Bizim görevimiz ise açık. Kötülüğü ve çürümeyi iyiliğe dönüştürecek gücü bulmalıyız. Bu nedenle savaşıyoruz. Eğer şimdi durursak, Etdişen gibi, biz de Diyar'ın zoraki düşmanları oluruz.”

Katı sözleri Savaş ağalarını yatıştırmıştı ve kararlılıklarını geri kazanmalarına yardımcı oldu. Ancak ne kendi ne de Troy devam edemeden Efendi Verement sertçe araya girdi, “Ya Devlere ne oldu Mhoram? Heyete ne oldu? Garazkar'ın elinde daha kaç can yitirildi?”

Verement, Efendi Callindrill konuşurken Troy'un karşısından çembere girmişti. Troy'un görüşünü örten bulutlar Verement'in ifadesini görmesini engelliyordu, ama Efendi konuştuğunda sesi ne ham bir sertlik hakimdi. “Yanıt ver Mhoram. Bilici ve kahin! Hyrim de öldü mü? Devlerin herhangi biri daha yaşıyor mu?”

Troy Verement'in sertliğini Savaş ocağına bir saldırı olarak algıladı ve geri saldırmak için kelimeleri birer kırbaç gibi kullandı. “Bu bizim derdimiz değil. Bununla ilgili yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Burada kısılp kalmış durumdayız – burada yaşayacak ya da öleceğiz! Başka bir yerde ne olduğunun önemi yok.” Kalbin-

de Devlere ihanet ettiğini hissediyordu, ama başka seçeneği de yoktu. “Tüm yapabileceğimiz savaşmak! Beni duyuyor musun?”

“Seni duyuyorum.” Efendi Verement, Troy’un hiddetini anlamışcasına sessizleşti ve Nişancı konuyu değiştirmek için bu fırsatı kullandı.

“Pekala,” dedi tüm çembere doğru. “En azında şu anda konumuzun ne olduğunu biliyoruz. Şimdi de size bununla ilgili ne yapacağımızı anlatacağım. Bir planım var ve Efendi Mhoram’ın yardımıyla onu gerçekleştireceğim.”

Kendini güçlü tutarak açıkça anlattı, “Buradan gideceğiz. Etdeşen ve ordusu büyük olasılıkla yarın öğleden önce burada olamayacaklar. O zamana kadar biz çoktan gitmiş olacağız.”

Savaşçıları afalladılar ve Nişancının başka bir yürüyüş emrettiğinin farkına vardıkça anlamsız anlamsız baktılar. Ardından pek çoğu açık açık homurdandı ve diğerleri sanki biri onlara vurmuş gibi sindiler. Hattâ Quaan bile gizlemeye gerek duymaksızın irkil-di. Tröy hemen açıklamalara girişmek istiyordu ama Amorine öne çıkıp itirazını belirtene kadar kendini tuttu. “Nişancı, daha önceki planın neden yeterli değil? Savaşçılar emrettiğin üzere Kıyamet Uzleti’ne ulaşmak için üstün bir çaba sarfettiler. Neden gidiyoruz?”

“Çünkü Habis’in kahrolası ordusu çok büyük!” Bağışlamak istememişti ama bir an kendine hakim olamadı. “On bin *kresh* ve birkaç bin şerbaşı öldürdük. Ama ordunun kalanı oralarda bir yerlerde! Bizim üç katımız, hattâ beş katımız kadar büyük değil! Etdeşen’in ordusu bizim yirmi katımız, yirmi! Onları gördüm.” Anlamsız öfkesini aşağı çekmeye, yatıştırmaya çabaladı. “Eski planım işe yaradığı sürece iyiydi,” diye sürdürdü. “Ama Habis’in ordusunun bu kadar büyük olabileceğini hesaba katmıyordu. Şim-

di olabilecek iki şey var. Eğer o Dev ordusunu her seferinde on binlik yirmi binlik parçalar halinde gönderecek olursa savaş haftalar sürer. Ama yalnızca altı gün yetecek kadar yiyeceğimiz var ve burada açlıktan ölürüz. Eğer tek bir büyük saldırıyla yarıp geçerse Uzletin her iki yanını birden denetimi altına alır. O zaman burada sıkışıp kalırız ve bizi canı istediği zaman ezer.

“Şimdi beni dinleyin!” diye bağırdı kırgın Savaşçılarına. “Engel olabilmek için yapabileceğim bir şeyler, herhangi bir şey, olduğu sürece katledilmemize izin vermeyeceğim! Bir şey daha, tek bir şey! Bu oyunda oynayacak bir kozum daha var ve hepinizi sırtımda taşımam gerekse bile bu kozu oynayacağım!”

Çevresindekilere sert sert baktı, gözsüz bakışlarıyla onlara hükmetmeye, emretmeye, Savaşçısının itaatini sağlayacak bir çeşit güç oluşturmaya çalışıyordu. “Yarın şafakla birlikte yola çıkacağız.”

Karanlık görüşünü kapadı, ancak ateşin aydınlığında Quaan'ın yüzünü seçebiliyordu. Yaşlı gazi kendiyse boğuşuyor, bu yeni isteği yerine getirecek gücü bulmaya çabalıyordu. Gözlerini kısa süre kapalı tuttu ve bütün Savaşçıları, tüm cesaretleri onun ellerindeymişcesine, o neyi uygun görürse onu kabullenmek üzere bekliyorlardı. Gözlerini açtığında yüzü yorgunluktan sarkmış görünüyordu. Ama sesi güçlü çıkmıştı.

“Nişancı, nereye yürüyeceğiz?”

“Şimdilik batıya,” diye hemen yanıtladı Troy, “şu eski harabelere doğru. O kadar kötü olmayacak. Eğer hazırlıklarımızı doğru yaparsak şimdiye dek yaptığımızdan daha yavaş yol alabiliriz.”

“Bize planını anlatacak mısın?”

“Hayır.” Troy'un içinden, Eğer anlatırsam, öyle dehşete kapılırsınız ki beni asla izlemezsiz, demek geldi. Ama onu söylemek

yerine ekledi, “Bir süre bunu kendime saklamak, üzerinde düşünmek istiyorum. Bana güvenmeniz gerekecek.” Sesi kulağına ağaçtan düşen bir adamın sesi gibi gelmişti, kendi düşerken yukarıdakilere onları tutacağını söylüyordu.

“Nişancı,” dedi Quaan kaskatı bir şekilde, “sana her zaman güvendiğimi biliyorsun. Hepimiz sana güveniyonuz.”

“Evet, biliyonım,” diye iç geçirdi Troy. Üzerine ani bir yorgunluk çökmüştü ve kendi sesini güçlükle duyabiliyordu. Şadkaya’dan ayrıldığından beri zaten epeyce bir yükseklikten düşmüştü. Yanlış hesaplamalar tüm fikirlerindeki canlılığı alıp götürüyor, onu, kurtarma kudretlerinden yoksun bırakıyordu. Bu savaş bitmeden daha başka neleri ondan zorla alacağını merak etti. Konuşacak kadar enerji toplaması için uzun bir an geçti. “Bir şey daha var. Yapılması gerekli – artık başka seçeneğimiz kalmadı. Geride birilerini bırakmalıyız. Uzleti tutmaları için, Etdeşen’e hâlâ burada olduğumuzu düşündürmeleri, onu yavaşlatmaları için. İntihar görevi olacak, bu yüzden gönüllülere ihtiyacımız var. İşe yaraması için iki ya da üç Ocakortası yeterli olacaktır.”

Quaan ve Amordine bunu duyarsızca karşıladılar; savaşçıydılar ve bu tarz düşünce şekillerine aşinaydılar. Ama Troy başka bir şey daha söyleyemeden Efendi Verement çemberin ortasına daldı. “Hayır!” diye bağırdı, esasını yere vurarak. “Hiç kimse geride bırakılmayacak. Bunu yasaklıyorum!”

Artık Troy onu açık seçik görebiliyordu. Uzun yüzü bir biley taşından geçmiş gibi keskin görünüyordu ve gözleri şiddetle parlıyorlardı. Troy’un gırtlığı aniden kupkuru oldu. Zar zor yutkunarak konuştu, “Efendi Verement, özür dilerim. Başka çarem yok. Daha yavaş gitmezlerse bu yürüyüş savaşçıları öldürür. Birinin onlara zaman kazandırması şart.”

“O zaman bu işi ben yapacağım!” Verement’in sesi hassastı. “Kıyamet Uzleti’ni ben tutacağım. Benim için uygun bir yer.”

“Yapamazsın,” diye karşı çıktı Troy, neredeyse kekeleyerek. “Sana izin veremem. Senin yanımda olman gerekecek.” Verement’in bakışlarındaki güce dayanamayarak yardım etnesi için Efendi Mhoram’a döndü.”

“Nişancı doğru söylüyor,” dedi Mhoram dikkatle. “ölüm üzüntünü bastırmaz. İleriki günlerde sana şiddetle ihtiyaç duyulacak. Bizimle gelmelisin.”

“Yediler adına!” diye haykırdı Verement. “Beni duymuyor musun? Kalacağım, dedim! Karım Shetra’yı kaybettim! Tüm gücümle sevdiğim ve yine yeterince sevedemediğimi kişiyi kaybettim. *Melenkurion!* Bana ne yapabileceğimden, ne yapmam gerektiğinden söz etme! Kalacağım. Hiçbir savaşı geride bırakılmayacak.”

Mhoram araya girdi, “Efendi Verement, Etdeşeni yenebileceği-ne inanıyor musun?”

Ama Verement bu soruya yanıt vermedi. “Callindrill’i iyileştir,” dedi haşince. “Her ikinize de ihtiyacım olacak. Ovalardaki Kanbekçilerini de geri çağırın. Şafakta işe koyuluyorum.” Sonra hızla döndü ve çemberden çıkıp gecenin içine doğru yürüdü.

Ayrılışı Troy’u şaşkına dönmüş ve tükenmiş bıraktı. Savaşocağının yükünün omuzlarında olduğunu, bitkin düşürene kadar belini büktüğünü şimdiden hissediyordu. Yanıltıcı yorgunluğu onu konuşma yapmaya yetersiz bırakmıştı ve Savaş ağalarını birdenbire serbest bıraktı. Bunu yaparken de onları haşal kırıklığına uğrattığını hissediyordu – önderliğine ihtiyaç duydukları, çevresinde bir araya gelebilecekleri güçlü bir kişilik görmeye gereksinimleri vardı. Ama onun gücü kalmamıştı. Rüyalarında bir çeşit dayanıklılığa kavuşacağını umarak battaniyelerini yerleştirdiği yere gitti.

Anında yorgunluğuna yenik düştü ve uyumanın daha fazla mümkün olmadığı ana –güneş dağların arkasından çıkıp beynini şekiller ve renklerle doldurana– kadar uyudu. Kalktığında, Savaşocağının kamp toplama ve yürüyüşe başlama gürültüsünün arasında uyumuş olduğunu fark etti. Son Ocakortası da Kıyamet Uzleti'nden dışarı ayaklarını sürüye sürüye çıkmak üzereydi. Cenup Kıraçları'nın kuru, sıcak, soluk topraklarında zayıf düşmüşler gibi güçlkle yürüyorlardı.

Acizliğine sayıp söverek Ruel'in ona uzattığı birkaç lokma bir şeyi atıstırdı, sonra da alelacele Uzlete doğru gitti.

Orada küçük bir Kanbekçisi grubuyla birlikte Callindrill ve Mhoram'ı buldu. Geçidin güney ucunun her iki yanında Efendiler kayşatlardan çıkıp geçidin duvarlarının altına yığılmış kayalar-dan tırmanabildikleri kadar yükseğe tırmanmışlardı. Buralardan asalarını, aralarındaki havayı bulandıracak bir şekilde eğmişlerdi.

İleride, Kıyamet Uzleti'nin içlerinde, Efendi Verement birikmiş molozların ve kayaların arasından güçlkle tırmanıyordu. İlerle-dikçe esasının ateşini bir meşale gibi kayaların karanlığına doğru sallıyordu. Yanında yalnızca Thomin vardı.

Troy Callindrill'e dikkatle baktı. Yaralı Efendi solgun ve yor-gun görünüyordu ve soluk alnı boncuk boncuk terlemişti, ama kendi başına ayakta duruyor ve esasını kararlılıkla kullanıyordu. Troy onu selamladı sonra da Efendi Mhoram'ın yanına gitmek için diğer yakadaki kayşatlardan tırmandı.

Mhoram'a ulaştığında oturdu ve bulanıklığın hareket edip şe-killenmesini seyretti. Uzletin sonunda duran büyük bir teker gibi ağır ağır dönüyormuş görünüyordu. Çevresi kayşatlara ve kayala-ra tam oturuyor, böylece geçit tabanını etkili bir şekilde kapıyor-du ve Mhoram'la Callindrill arasında bir sabit noktaya asılıymış gi-

bi dönüyordu. Bunların ötesinde Troy boş Uzleti –kuzgunların temizlediği şerbaşı ve kurt kemiklerini– ve geçidin kenarlarında, elindeki alevi bir bataklık ışığı gibi sallayarak bir aşağı bir yukarı tek başına hareket eden Efendiyi görebiliyordu.

Ancak kısa süre sonra hem Mhoram hem de Callindrill işlerini bitirdiler. Bulanıklığın kenarlarına asalarını birer çapa gibi yerleştirdiler ve arkalarına yaslanıp dinlenmeye koyuldular. Efendi Mhoram yorgun bir halde selamladı.

Bir an durakladıktan sonra Troy başıyla Verement'i işaret etti. "Ne yapıyor?"

Mhoram gözlerini kapadı ve Troy'un sorusunu yanıtlarmış gibi konuştu, "Bir Uyan Sözü oluşturduk."

Troy, bir yandan da sorusunu başka bir şekilde sormanın yollarını düşünerek sordu, "Ne işe yarıyor?"

"Kıyamet Uzleti'ni tıkıyor."

"Nasil çalışacak? Ben onu görebiliyorum. Etdeşeni gafil avlamayacaktır."

"Bazı yönlerden senin görüşün daha keskin. Ben Sözü göremiyorum."

Troy beceriksizce sordu, "Verement dışında ileride başkaları kaldı mı?"

"Hayır. Tüm savaşçılar ayrıldılar. Gözcüler geri çağrıldılar. Artık kimse Söze takılmadan bu tarafa geçemez."

"Demek kararını verdi – oradan bir yere gidemez."

"Evet." Mhoram lafını öfkeyle yuttu.

Troy ilk sorusuna geri döndü. "Ne elde etmeyi amaçlıyor? İntihar bu."

Mhoram gözlerini açtı ve Troy, Efendinin bakışlarındaki gücü hissetti. "Zaman kazanacağız," dedi Mhoram. "Zamana ihtiyacımız

olduğunu söylemişti.” Sonra iç geçirdi ve gözlerini geçitten uzaklaştırdı. “Ve Shetra eşi Verement’in kederi son bulacak.”

Troy kıpırdamadan Verement’i seyretti. Şahin suratlı Efendi bir teselli yolu bulmaya çalışan biri gibi gözüküyordu. Kendini geçidin yıkık dökük kenarlarında bir aşağı bir yukarı vuruyor, molozların, etten arınmış kemiklerin ve kuzgunların uyanık sessizliğinin arasında aklını yitirmişcesine yol alıyordu. Kendini yoruyordu. Şimdiden adımları düzensizleşmişti ve pek çok kere düşmüştü. Buna karşın ateşinin görünmez çilesiyle Kıyamet Uzleti’nin daha üçte birinden azını katetmişti. Ama bir güç, amansız bir irade baskısı, onu devam etmeye zorluyordu. Sabah, geçit boyunca yaptığı tuhaf çalışmayı sürdürdü. Tek durduğu zaman Thomin’in ona verdiği su ve hazinemeyvelerini yemek için durduğu anlardı. Kuşluk saatine doğru işini yarılamıştı.

Ancak artık aynı sürati koruyamıyordu. Ara ara kayalarda tökezledikçe Thomin’e tutunması gerekiyordu ve esasının ateşi sönmüşleşmeye ve tütmeye başlamıştı. Birkaç kuzgun yüksek yuvalarından uçup daha ne kadar dayanacağını görmek istemiş gibi Efendinin üzerinde süzöldüler. Ama o devam etti; içinde yanan kudret sarsılmamıştı.

Sonunda Uzletin son metrelerini örülmemiş olarak bırakmak zorunda kaldı. Thomin ona Etdeşin’in yaklaştığını gösteren toz bulutunu işaret etti. Kısa süre sonra sarı kurtlardan oluşan öncü dalgası görüldü. Efendi Verement işini bıraktı, omuzlarını geriye attı; Thomin’e son bir emir verdi. Sonra da Garazkar’ın ordusunu karşılamak üzere Kıyamet Uzleti’nin dışına doğru yürüdü.

Geniş alana yayılmış öncü kurtlar, birdenbire beliren yeni av heyecanıyla ona doğru koştular. Ama son anda duraksayıp durdular. Efendinin duruşundaki korkusuz meydan okuma onları ka-

rarsızlığa düşürmüştü. Vahşice hırlayıp dişlerini gösterecekler de saldırmadılar. İki adamın çevresinde döndüler ve ordunun kalanı yaklaşırken uluyarak etraflarında koşuşturdular.

Etdeşin'in ordusunun oluşturduğu karanlık çizgi, ufku doldurana ve bin bir çeşit ayağın vuruşuyla yer sallanana dek kuzeybatıdan çıkıp Uzlete doğru yürüdü. Garazkar'ın orduları tüm Ovaları kaplamış gibi görünüyordu ve korkunç sayılarının karşısında Efendi Verement bir okyanus dibindeymiş gibi küçücük kalmıştı. Dev öne doğru, Efendi ve Kanbekçisiyle karşılaşmak için kurtları tekmeleme tekmeleme çıktığında, yalnızca cüssesi bile iki adamı aciz ve önemsiz kılmaya yetmişti.

Ancak Dev kendisine on metre yaklaştığında Verement yasaklayıcı bir hareket yaptı. "Daha fazla yaklaşma *moksba* Sapık!" diye boğuk bir sesle haykırdı. "Seni tanıyorum Jehannum Etdeşin! Geri dön! Seni yapan kötülüğe dön. Buradan geçmekten seni men ediyorum – Ben, Şadkaya Divanı Efendilerinden Shetra eşi Verement! Buradan geçemezsin!"

Etdeşin durdu. "Ah, bir Efendi," dedi, Efendi zor görülecek kadar ufakmış gibi tepeden bakarak. "Şaşırdım." Yüzü ekşimişti ve sırtışı şiddetli bir acı ifadesiyle doluydu, sanki bedeni içindeki kuduz varlığın ızdırabını saklayamıyordu. Ama sesi, mil gibi havayı emip asılı kalıyor gibiydi. Konuşmaya devam ettikçe sesinde yalnızca alay ve heyecan duyuluyordu, "Ordunuzun katliamına beni buyur etmek için mi geldin? Ama elbette ki ordu diyebilmek için çok küçük olduğunu biliyordur. Andelain'den beri peşinizdeyim ve sizinle dövüşüyorum, ama beni faka bastırdığınızı düşünmeye kalkmayın. Benimle Kıyamet Uzleti'nde karşılaşmak istediğinizi biliyorum çünkü ordunuz başka yerde savaşılamayacak kadar zayıf. Belki de bana teslim olmaya – hattâ bana katılmaya gelmişsindir."

“Aptal aptal konuşuyorsun,” diye kükredi Verement. “Diyar’ın hiçbir dostu ne sana teslim olur, ne de orduna katılır. Gerçeği kabullen ve git. Git, diyorum sana! *Melenkurion abatha!*” Aniden asasını iki eliyle birden yakaladı ve başının üzerine kaldırdı. “*Duroc minas mill khabaa!* Topraktırğücünün tüm adlarıyla sana emrediyorum. Burada Garazkar’a zafer yok!”

Verement sözlerini haykırırken Sapık ürktü. Kendini korumak için elini deri yeleğine atıp avucunu dolduran pürüzsüz yeşil bir taş çıkardı. Taşın derinliklerinde hafifçe parlayan zümrüt alevler oynuyorlardı ve kaynayan buz gibi buharlar çıkarıyordu. Dev onu sımsıkı tutup, buharları şiddetlendirdi ve haykırdı, “Shetra eşi Verement, yüz fersah boyunca iki Efendiyi önümde karıncalar gibi sürüdüm. Şimdi bana karşı koyabileceğini nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü karım Shetra’yı öldürdün!” diye öfkeyle bağırdı Efendi. “Çünkü tüm yaşamım boyunca ona layık olamadım! Çünkü senden korkmuyorum, Sapık! Beni tutan hiçbir şey yok! Gücümü ne korku sınırlıyor ne de sevgi! Senin nefretine nefretle karşılık veriyorum, *moksba* Sapık! *Melenkurion abatha!*”

Asasını başını üzerinde döndürdü ve keskin mavi bir güç yıldırımını tahtadan fırlayıp Etdeşen’e doğru gitti. Aynı anda Thomin parmakları pençe gibi olmuş ileri atıldı ve Dev’in boğazına saldırdı.

Etdeşen saldırıyı kolaylıkla, hor görerek karşıladı. Verement’in yıldırımını Taşıyla yakaladı ve bir buhurdanlıkta tutar gibi onu orada yanar halde tuttu. Neredeyse aynı anda mavi alev koyu, göz alıcı bir yeşile dönüşüp daha da parladı. Dev diğer eliyle de Thomin’e vurup onu Verement’in arkasına doğru yere yuvarladı.

Ardından Etdeşen ateşi geri fırlattı.

Efendinin öfkesi hiç dinmemişti. Asasını sallayarak metal ucunu bir mızrak gibi güç dalgasının içine saptırdı. Direnir eğilirken

tahtadan şiddetli çıtırtılar geldi ama asa dayandı. Verement alevlerin üzerinden kudretli sözler haykırdı ve onu yeniden kendine boyun eğmeye zorladı. Yavaş yavaş yeşil alevler esasının üzerinde mavi yanmaya başladılar. Tamamen hakim olduğunda onu tekrar Sapığa fırlattı.

Etdeşen gülmeye başladı. Verement'in Dev'in gücünün de bir kısmıyla çoğalan saldırısı, sanki yeşil taş onun fitiliymiş gibi Taşa yakalandı. Orada hevesle büyüdü, ta ki zümrüt ateş sütunu iyice yükselene kadar.

Sapık gülerek bu ateşi Verement'e doğru fırlattı. Ateş, Efendinin esasını paramparça etti, parçaları küle çevirdi ve üzerine sel gibi akıttı. Ama hemen ardından alevler Efendinin şeklini aldılar, onu yakalayıp, üzerine tutunup, bir hale gibi her tarafını sardılar. Verement'in kolları aşağı indi, çenesi göğsüne değene kadar başı öne düştü ve gözleri kapandı; oraya çivilenmiş gibi ateşin içinde asılı kaldı.

Etdeşen zaferle kükredi, "Şimdi, Shetra eşi Verement! Kafa tutmaların nerede kaldı ha?" Bir an alayları yukarı tırmandı ve kayalardan yankılandı. Sonra devam etti: "Görüyorum ki yenildin. Ama bana kulak ver, seni kukla. Yaşamana izin verebilirim. Doğal olarak, yaşamı elinde tutabilmek için taraf değiştirmek zorundasın. Söylediklerimi tekrarla – 'Garazkar Habis Efendi'ye tapıyorum. O gerçeğin ta kendisidir.' "

Efendi Verement'in dudakları sımsıkı kapalı kaldı. Felç edici ateşin içinde çenesini sıkarken yanak kasları şişti.

"Söyle!" diye böğürdü Etdeşen. Taşı hızla çekerek Verement'in çevresindeki haleyi sıkılaştırdı. Acı dolu bir inleme Efendinin dudaklarını aralayıverdi. Konuşmaya başladı.

"Garazkar –Habis– "

Daha fazla ileri gidemedi. Thomin son görevini yerine getirmek üzere arkasında sıçradı. Kanbekçisi bir tekmede Efendi Vement'in belini kırdı. Efendi anında öldü.

Tekrar Etdeşen'in boğazına atladığında Thomin'in yüzü öldürme dürtüsüyle kasılmıştı.

Bu kez Kanbekçisinin saldırısı o kadar hızlı ve acımasızdı ki Sapığın savunmasını deldi geçti. Etdeşen'i yakalayıp, parmaklarını Dev'in boynuna geçirdi. Bir an Dev onu üzerinden atamadı. Parmaklarını o kalın boğaza öyle bir arzuyla gömmüştü ki Etdeşen elinden kurtulamıyordu.

Ama sonra Sapık Taşı yardıma çağırdı. Tek bir atışla Thomin'in kemiklerini içeriden yakıp küle çevirdi. Kanbekçisi iskeletsiz bir et yığını halinde yere düştü.

Sonra bir süre Etdeşen çıldırmış göründü. Bir afet gibi kükreyerek Thomin'in cesedinin üzerinde, Kanbekçisinin kanlı artıklarını otların arasına karışana dek tepindi. Bunun ardından büyük kurt sürülerini ulumalar eşliğinde Kıyamet Uzleti'nin dar boğazına yolladı. Dev'in öfkesiyle harekete geçerek kurtlar geçide gözü kara daldılar ve Uyarı Sözüne hızla çarptılar.

İlk kurdun dokunmasıyla Söz harekete geçti. Aynı anda duvarlarda yığılı kayalar patlayıp darmadağın olmuş gibiydiler. Vement'in oraya yerleştirdiği güç, geçidin eğimli yamaçlarını aşağı indirmişti. Geçidin içine ölümcül bir kaya ve moloz yağmuru indi ve binlerce kurdü o kadar hızlı ezdi ki sürünün tek bir dehşet dolu ciyak sesi çıkaracak kadar zamanı oldu.

Toz bulutu yatıştığında Etdeşen Uzletin tıkanmış olduğunu, taş ve kayşatla dolmuş olduğunu gördü. Bir ordu bu döküntüyü temizlemek için günler harcayabilirdi.

Bu aksilik onu yatıştırmış görünüyordu. İntikam açlığı gözleri-

ni terketmedi ama sesi sağı sola emir yağdırırken sakın çıkıyordu. *Griffin*leri öne çağırdı. Sırtlarında şerbaşılarıyla ağır ağır uçarak Verement'in Sözüyle dövüşmek için Uzlete girdiler. Etdeşen de taş ilmine sahip Mağaracınlarını ordunun kalanına yolu açmaları için *griffin*lerin arkasından gönderdi.

Dev'in elindeki gücün zoruyla yaratıklar kayıtsız bir çaresizlikle işe koyuldular. Söze doğru bilinçsizce uçtukları için *griffin*lerin çoğu öldü. Geçitten döküntüyü temizleme çılgınlığı arasında onlarca Marağacını birbirlerini öldürdüler. Aynı zamanda Mağaracınları muazzam işler de başardılar. Yeterince zaman ve iş gücü verildiğinde dağları yerinden oynatacak güce ve beceriye sahiptiler. Şimdi ise kayaları kaldırıp atıyorlardı. Gece boyunca çalışmalar ve şafağa doğru Uzletin ortasından geçen on metre genişliğinde bir yol açmışlardı.

Taşı yukarıda tutarak Etdeşen ordusunu geçitten geçirdi. Uzletin güney ucuna geldiğinde Savaşocağının gitmiş olduğunu gördü. Düşmanlarının sonuncuları da –aralarında iki de Efendi olan bir atlı grubu– yetişemeyeceği bir yerde dötrnala uzaklaşıyorlardı. Arkalarından böğüre böğüre sövgüler yağdırdı, ölene dek peşlerinden geleceğine yeminler etti.

Ama sonra uzakları görebilen Dev gözleri Savaşocağını gördü, atlılardan yedi ya da sekiz fersah uzaktaydılar. Yürüyüşlerinin yönünü belirledi, nereye gittiklerini gördü. Tekrar gülmeye başladı. Zafer ve küçümseme dolu kahlkahalar Kıyamet Uzleti'nin boş kalyıklarından yankılandı.

Savaşocağı Boğazlayan Derinler'e gidiyordu.

Cenup Kır  ları Harabeleri

Nişancı Troy beraberinde Efendi Mhoram, Efendi Callindrill ve bir grup Kanbekçisiyle Kıyamet Uzleti'nden uzaklaşana kadar moral bozukluğunu ve yarı bilinçli gelen başını saklama arzusunun bir kenara atmıştı. Efendi Verement öldüğünde onu kaskatı eden o dehşet duygusu da kaybolmuştu. Mhoram ve Callindrill, zifiri karanlık gece boyunca Uyarı Sözünü ayakta tutmaya  abalarlarken o da tüm bu duyguları en alta itmıştı. Tuhaf bir biçimde tüm değerlerinden arınmış hissediyordu. O Nişancıydı ve içinin başına dönmüştü. Düşünüyordu – uzaklıkları ölçüyor, göreceli hızları hesaplıyor, Savaşocağının yıpranma oranını kestirmeye çalışıyordu.

Ordusunun bir komutana ihtiyacı olduğunu sanki berbat bir şeymiş gibi görebiliyordu. İlerisinde yürüyen Savaşocağı, hemen önünde uzanan dağ eteklerinden kaçınmak için hafifçe güneye sapmıştı ve bu rahat zeminde günde yedi fersahtan fazla yol katdemeyecekleri bir hızla ilerliyorlardı. Yine de yürüyüş şartları yıldıracıydı. Ordusu, yarı çöl olmuş, kuru Cenup Kır  ları'na doğru gidiyordu.

Sıcaktan kavrulmuş ve yaşamdan yoksun Gri   l'den kuzeye doğru esen yakıcı rüzgarda g z n gelişini gösteren ne bir işaret

ne en küçük bir iz vardı. Otların çoğu şimdiden kurumuştı ve dağlardan akan birkaç küçük çay ve su Kıracıların beş fersah bile içlerine girmeden buhar oluyorlardı. Üstelik tepelerin güneyindeki arazi daha da zorluydu – verimsiz rüzgarlarla asırlar boyu aşındırılarak, öğütölerek ve kesilerek sarp tepelere, oluklara ve kuru vadilere dönüşmüştü. Sonuç, ıssız, sıcakla sararmış ve tekinsiz, dostane olmayan bir güzelliğe bürünmüş topraklardı. Savaşocağının, ayakları altındaki kayalar kadar sert ve saldırgan olan ve buna rağmen toprak yalnızca tozdan ibaretmiş gibi bastıkça yoğun toz bulutları kaldıran, sıkışmış bir zeminde yürümesi gerekiyordu.

Uzletten üç fersah ötede Troy ve yanındakiler ilk ölü savaşçıyı buldular. Ağaçköylünün cesedi işkenceye kurban gitmiş gibi yerde çarpılmış yatıyordu. Yorgunluk dudaklarını ve dilini karartmıştı ve boş bakan gözleri toz doluydu. Troy durup savaşçıyı gömmek için delicesine bir istek duydu. Ama hesaplarından emindi; bu kavurucu sıcakta Savaşocağının kayıpları büyük olasılıkla her gün ikiye katlanacaktı. Yaşayanlardan hiçbirinin ölümlerle ilgilenecek ne gücü ne de zamanı vardı.

Nışancı ordusuna yetişene kadar on ölü savaşçı daha saymıştı. Beyninde sayılar gidip geliyordu: ilk gün on bir ölü, ikinci gün yirmi iki, üçüncü gün kırk dört – hedefine varamadan altı yüz doksan üç kişi onun zalim istekleri yüzünden ölmüş olacaktı. Ve Tanrı bilir daha kaç kişi – Kendini bir daha gözüne uyku girip giremeyeceğini merak ederken buldu.

Ancak Quaan ve Amordine savaşçıları nasıl hayatta tuttıkları konusunda bilgi verirken, kendini dikkatini onlara vermeye zorladı. Tayın bölüştürölmüştü; tüm su güğömleri her akarsuda dolduruluyordu; atların en bitkin kadınları ve erkekleri taşıyabil-

meleri için her Savaşacağı ve Ocakağası yürüyordu; Quaan'ın geri kalan atlı savaşçıları da yürüyorlardı ve hırpalanmış binekleri çıkınları ve fenalaşmış savaşçıları taşıyorlardı; tüm öncülük ve su bulma işleri Kanbekçileri tarafından yapılıyordu. Daha fazla ilerleyemeyecek olan her savaşçıya yiyecek veriliyor ve dağlarda saklanması emrediliyordu.

Komutanların yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Tüm bunlar Troy'u azaba boğdu. Ama sonra Quaan ne kadar az savaşçının yürüyüşü bırakıp tepelerde saklanmayı kabul ettiğini anlattı. Bu haber Troy'u yatıştırdı; bu kadar kadının ve erkeğin fikirlerinin son noktasına kadar onun peşinden gitmeye istekli olmaları hem korkunç hem de multeşem bir şeydi. Quaan ve Amorine'in kaçınılmaz sorularını yanıtlamak üzere kendine güvenini pekiştirdi.

Quaan açık açık başlarındaki soruna değindi, "Etdeşen peşimizde mi?"

"Evet," diye yanıtladı Troy. "Efendi Verement bize aşağı yukarı bir gün kazandı. Ama o Dev şu anda peşimizde – hızla geliyor."

Quaan Efendi Verement'e ne olduğunu sorma gereği duymadı. Onun yerine, "Etdeşen çok hızlı hareket edecektir," dedi. "Bize ne zaman yetişir?"

"Yarın akşam civarında. En geç yarın gece."

"O zaman kaybettik," dedi Amorine, sesi titriyordu. "Daha hızlı ilerleyemeyiz. Savaşçılar dönüp dövüşmek için çok bitkinler. Nişancı," diye yalvardı, "bu görevi benim elimden al. Ustağalık görevini başkasına ver. Dayanamıyorum – bu emirleri veremem."

Troy güven vererek kadını yatıştırmaya çalıştı. "Merak etme. Henüz yenilmedik." Ama sesi kendi kulağına güven doludan çok isterik geliyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak için ani bir istek

duydu. “Bundan daha hızlı yürümemiz gerekmeyecek. Bir miktar daha güneye doğru döneceğiz ve böylece Mhoram’ın ‘Doriendor Corishev’ diye adlandırdığı eski harabe kente ulaşacağız. Oraya yarın öğleden önce varınız.”

Çok süratli konuştuğunu hissediyordu. Niyetini açıklarken kendini yavaşlamaya zorladı. Sonra da subaylarının yüzündeki onaylayan sert bakışları görmek onu rahatlattı. Üstağa Amordine, cesaretine tekrar kavuşurken, derin, titrek bir nefes aldı ve Quaan’ın gözleri düşmana kanlı vaatler veren bir ışıltıyla parladı. Hemen ardından sordu, “Geride kalacak Ocakortasını kim komuta edecek?”

“İzin verin ben yapayım,” dedi Amordine. “Bu yürüyüşle gücümün sonuna geldim. Dövüşmek istiyorum.”

Balçakağa yanıt vermek için ağzını açacak oldu ama Troy bir hareketiyle her ikisini de susturdu. Bir an sorumlulukları aklında paylaştırıp bir orta noktası aradı. Sonra Quaan’a dönüp, “Efendiler ve ben Üstağa Amordine’le birlikte geride kalacağız. Toplam sekiz Ocakortası kadar gönüllüye ve hâlâ ayakta durabilen tüm atlara ihtiyacımız olacak. Kanbekçileri de herhalde bizimle kalacaklar. Eğer doğru hareket edersek çoğumuz kurtuluruz.”

Quaan bu karar karşısında yüzünü astı. Ama kabullenışı de beğenmeyişi kadar dürüstçe olmuştu. Amordine bakıp, “Gönüllü olacakları bulmalıyız,” dedi, “ve onları bugünden hazırlamalıyız, böylece yarın zaman kaybetmeyiz.”

Yanıt olarak Üstağa hem Quaan’ı hem de Troy’u selamladı sonra da atını Savaşocağına doğru sürdü. Günlerdir durduğundan daha dik duruyordu ve Amordine’in şevki Troy’a doğru bir seçim yapmış olduğunu kanıtlıyordu. Arkasından başını onaylayarak salladı ve bir şeyi doğru yaptığı için kendini kutladı.

Ancak Quaan'ın daha soracakları vardı. Lafı uzatmadan konuştu, "Affını dilerim Nişancı – ama bir süredir dostuz ve bunu sana sormalıyım. Neden yine yürüyüşe geçtiğimizi bana açıklamayacak mısın? Eğer istediğin savaş alanı Kıyamet Uzleti değilse belki Doriendor Corishev daha uygun olur. Bu korkunç yürüyüş neden devam etmek zorunda?"

"Hayır, açıklamayacağım. Henüz değil." Troy, sanki sessizlik ve gizlilikle planının dehşetini zaptedebilecekmiş gibi, son safları kendine saklıyordu. "Ve Doriendor Corishev de uygun değil. Orada bir ya da iki gün dövüşebiliriz. Ama ondan sonra Etdeşen bizi kuşatır ve ezer. Bundan daha iyi bir iş çıkarmalıyız."

Balçakağa somurarak başını salladı. Troy'un ret cevabı bir güvensizlik ifadesiymiş gibi onu üzmüştü. Ama konuşurken bir yandan da yüzüne eğri bir gülümseme yayıldı, "Nişancı, planlarının bir sonu yok mu?"

"Evet," diye iç geçirdi Troy. "Evet, var. Biz de oraya ulaşacağız. Ondan sonra da Mhoram'ın bizi kurtarması gerekecek. Söz verdi..."

Yetersizlikleriyle Quaan'ın yüzüne bakmaya dayanamadığı için başka tarafa döndü. Mehryl'e topuklarıyla dokunarak Efendileri aramaya koyuldu. Doriendor Corishev'le ilgili amacını açıklamak ve Mhoram'ın ya da Callindrill'in Savaşoğasına başka nasıl bir yardımda bulunabileceklerini öğrenmek istiyordu.

Günün kalanında ve ertesi sabah Kanbekçilerinden Etdeşen'in hareketiyle ilgili düzenli bilgiler aldı. Dev-Sapığın ordusu büyük ve idaresi güçlü; Kıyamet Uzleti'ni geçtikten sonra topu topu dokuz fersah ilerleyebilmişti. Ama geceleri durmuyordu ve yalnızca şafaktan önce kısa bir mola veriyordu. Troy Dev'in öğleden sonra Doriendor Corishev'e varacağına kanaat getirdi.

Bu bilgi onu Savaşocağını hızlandırma isteğiyle dolduruyordu. Ama bunu yapamazdı. O gece ve ertesi sabah bir sürü savaşçı ya orduyu terk etmiş ya da ölmüştü. Yıpranmanın üçe katlanmış olması can sıkıcıydı. Bir sayı silsilesi tekrar tekrar aklından geçti: on bir, otuz üç, doksan dokuz – bu hızda, yürüyüş tek başına altı günün sonunda dört bin dört kurban almış olacaktı. Doriendor Corishev’de de ayrıca yaşamlar yitirilecekti. Ordusunun durumunu değerlendirebilmek için karmaşık denklemlere ihtiyacı vardı. Onları acele ettirmeye çalışmadı.

Sonuç olarak, savaşçılar Doriendor Corishev harabelerine uzanan uzun yokuşu tırmanmaya başladıklarında Etdeşen yalnızca bir fersah gerilerindeydi. Kadim kent dağların sonu gelmez hiddetinin altında yüksekçe bir tepenin üstüne kurulmuştu ve tepenin kendisi güneye uzanan bir sırtın üzerindeydi. Harabeler Cenup Kıraçları’nın doğu ve batı yakalarını ayıran, onları birbirlerinden saklayan bir hat üzerinde yükseliyordu. Geçmiş çağlarda, kentin yaşam dolu olduğu ve geliştiği zamanlarda, şehir bu bölgenin kuzey kenarına kusursuz bir hakimiyet kurmuştu ve şimdi bakınca, surların kütleli, alçak kalıntıları kent sakinlerinin bulundukları yerin değerini iyi bildiğini kanıtlıyordu. Kevin’in İlmi’nde saklanan efsanelere göre bu insanlar savaşçıydı; bulundukları konuma ihtiyaçları vardı. Efendi Callindrill buranın adını ‘anamekan’ ya da ‘düşmanların yıkımı’ olarak tercüme etmişti.

Efsaneler Doriendor Corishev’in yüzyıllarca Yarımelli Berek’in doğduğu ulusun başkenti olduğunu söylüyordu.

O devir Tek Orman’ın Diyar’a egemen olduğu devirdi. O zaman dağların güneyinde Kıraçlar yoktu; yeşil bir bölgeydi ve nüfusu kalabalıktı. Zaman geçtikçe daha da kalabalıklaştı. İnsanlar bu güney bölgelerden gruplar halinde yavaş yavaş Diyar’ın içleri-

ne doğru kaydılar ve Ormana saldırmaya başladılar. Başlarda tek istedikleri Doriendor Corishev medeniyeti için kereste sağlamaktı. Sonra ürün yetiştirmek için tarla istediler. Sonra ev istediler. Kuzeyden gelen diğer göçmenlerin bilinçsiz yardımlarıyla sonunda Tek Orman'ı zayıflatmayı başardılar.

Ama verilen hasar çok yönlüydü. Bir taraftan, ağaçların kesilmesi Uçurumun Ulu Dizdarı'nın Aşağı Topraklar üzerine koyduğu yasağı gevşetmişti. Sapıklar serbest kalmışlardı – bu serbest kalış Yarımelli Berek'in büyük savaşında Doriendor Corishev krallığının kaçınılmaz yıkımını ustalıkla sağlamıştı. Öte yandan, aşağı yukarı yüz bin hektar Orman alanının kaybı Toprak'ın doğal dengesini de bozmuştu. Her kesilen ağaç, anamekanın önüne geçilemez sonununa bir darbe daha vuruyordu. Ağaçlar öldükçe güney toprakları, oraları Gri Çöl'den koruyan sulaklığını kaybetti. Yüzyıllar sonra Tek Orman'ın hasarı geri döndürülemez boyuta geldiğinde bu topraklar da verimsiz, çorak yerlere dönüştüler.

Ama kent, ilk Efendi Berek zamanında terk edilmişti. Şimdi ise binlerce yılın rüzgarı ve tozundan sonra anamekandan geriye, duvarlarının ve binalarının ayakta duran parçalarından, heybetinin uzuvlarının kansız kalıntılarından oluşan bir çeşit yer haritasından başka bir şey kalmamıştı. Nişancı Troy labirentimsi boşluklarında ve yollarında tüm ordusunu saklayabilirdi. Göge doğru anlamsızca uzanan yer yer yıkılmış duvarların arkasında savaşçılar hatırı sayılır boyutta bir orduya karşı günlerce gerilla savaşı verebilirlerdi.

Troy Etdeşen'in bunu bildiğine güveniyordu. Planları büyük ölçüde, Savaşocağının Boğazlayan Derinler'de kesin bir ölüme gitmek yerine, son savunmasını Doriendor Corishev'de yapacağına Dev'i ikna etmek üzerine kuruluydu. Ordusunu uzun yamaçtan tepeye, anamekanın dışsız girişine doğru yürüttü. Sonra sa-

vaşçıları kentten geçirdi ve kentin üzerinde durduğu sırt sayesinde Etdeşen'e görünmeyecekleri batı yakasına götürdü.

Orada Quaan'a verebildiği tüm talimatları verdi ve onu yüreklendirebildiği kadar yüreklendirdi. Sonra Balçakağayı selamladı ve Savaşocağının ana kolunun yamaçtan aşağı inerek uzaklaşmasını seyretti. Gittiklerinde o ve gönüllüleri, iki Efendi, Ustağa Amorine, bütün Kanbekçileri ve hâlâ birilerini taşıyacak güce sahip atlarla birlikte kente döndüler.

Yıkık duvarların arkasında Savaşocağının Doriendor Corishev'den kaçması için kendilerini feda eden sekiz Ocakortasına konuşma yaptı. Konuşmaya başlarken boğazında gergin, kuru bir his vardı. "Hepiniz gönüllüsünüz, bu yüzden yaptığımız şey için özür dilemeyeceğim. Ama bunu neden yaptığımızı hepinizin bildiğinden emin olmak istiyorum. İki ana nedenim var. Birincisi giden savaşıtlara Etdeşen'le arayı açmaları için bir fırsat tanımış olacağız. İkincisi bu savaştan bir zafer elde etmek için uğraşacağız. Habis'in ordusu için küçük bir sürprizim var ve bunu gerçekleştirmek için sizler bana yardımcı olacaksınız. O ordunun bazı kısımları diğerlerine göre daha hızlı hareket edebiliyorlar ama eğer alana yayılacak olurlarsa hepsi birden tuzağıma düşmeyecekler. Bu nedenle hepsini birden buraya çekeceğiz."

Savaşçıları şöyle bir bakmak için duraladı. Ağırbaşlılığın, yorgunluğun ve kararlılığın her tonuyla renklenmiş ifadelerle, tüm açıklıklarıyla, karşısında duruyorlardı ve fanilikleri kemiklerinden sızıyormuş gibi görünüyordu. Bu görüntü karşısında Mhoram'ın, her şeyi bilmek hakları demekle ne demek istediğini anladı; emirleri ruhları pahasına yerine getiriyorlardı. Sertçe devam etti, "Ancak bir şey daha var. Etdeşen de bizim için bir iki sürpriz hazırlıyor olabilir. Pek çoğunuz o fırtınada Balçakağa Quaan'la birliktey-

diniz – neden söz ettiğimi biliyorsunuz. Dev'in elinde güç var ve onu kullanmak niyetinde. Ona bir fırsat tanıyacağız. Hedef biz olacağız böylece ne yaparsa yapsın Savaşocağının kalanını vurmaya yerine bizi vuracak. Sanırım bunu atlatabiliriz, tabi eğer her şeyi doğru yaparsak. Ama kolay olmayacak.”

Aniden Amorie'e döndü ve Ocakortasını anamekanın doğu tarafı boyunca kilit noktalara konuşturmasını emretti. “Geri çekilme yollarını iyi öğrenin. Çekilme zamanı geldiğinde insanların bu labirente kaybolmalarını istemiyorum.” Sonra Kanbekçilerine dönüp onlardan kentin arkasındaki sırt boyunca gözcülük etmelerini istedi. “Etdeşen bizi kuşatmaya çalışacak olursa bunu hemen bilmek istiyorum.”

Terrel başını sallayarak onayladı ve birkaç Kanbekçisi uzaklaştılar.

Üstağa Amorie Ocakortasını Doriendor Corishev içerisinde geri götürdü. Rahnynler de dahil tüm atlarını batı kapısında Kanbekçilerinin gözetimine bıraktılar.

Kalan Kanbekçilerinin eşliğinde Troy ve iki Efendi doğu duvarına doğru yürüdüler.

Harabelerden geçerken Efendi Mhoram sordu, “Nişancı, Etdeşen'in bizi kuşatmayı denemeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Başka bir şey yapması için nedeni var mı?”

“İçgüdü,” diye kısaca yanıtladı Troy. “Sanırım batıdan kaçmamıza izin vermek için çok dikkatli davranacak. Nereye gittiğimizi görünce Kıyamet Uzleti'nde arkamızdan güldüğünü duydunuz. Bence gerçekten yapmak istediği şey bizi Boğazlayan Derinler'de kıstırmak. O bir Sapık. Büyük olasılıkla o Ormanı bize karşı kulanma fikrini çok eğlenceli buluyordur.”

Sonra da, Mhoram Boğazlayan Derinler'le ilgili düşüncesinin

ne olduğunu sormadığı için şükretti. Bunu aklına getirmek istemiyordu. Onun yerine, gece gerekirse yolunu bulabilmek için, dik-kâtini kentin yapısı üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. Ama aklını bir türlü işine veremiyordu. İçini kemiren bir yığın başka endişe vardı.

Doğu duvarına ulaştığında ve üzerinden bakmak için yığınların üstüne çıktığında Etdeşen'in ordusunu gördü.

Kıraçların soluk zemininin üzerinde kararmış, çütlük, büyük bir leke gibi yaklaşıyordu. Ön tarafı harabelerin hem kuzeyine hem de güneyine doğru yayılmıştı. Bir fersahtan az yolları kalmıştı.

Akıl almaz bir büyüklüğe sahipti. Troy, Habis Efendi'nin böyle bir orduyu nasıl yarattığını hayal edemiyordu.

Doriendor Corishev'in üzerinde durduğu tepenin altına gelene kadar ilerlediler.

Troy olanı biteni seyrederken, bir yandan da sanki onu telaşa kapılmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutuyordu. Artık gözünde olmayan güneş gözlüklerini düzeltmek için pek çok kere uzandı. Bu hareket istemsiz bir yakarış gibiydi. Ama Efendilerin hiçbiri ona bakmıyordu. Yüzleri Etdeşen'e dönüktü.

Dev-Sapık ordusunu tepenin altında durdurunca Troy neredeyse sevinçten bağıırıyordu. Duruş ordunun içinde bir sarsıntı yarattı, sanki onları götüren güç bir duvara çarpmıştı. Kurtlar av kokusu alıyorlardı; durmaktan duydukları can sıkıntısını uluyarak gösterdiler. Şerbaşları öfke içinde, kesik kesik bağııyorlardı. Çarpık insanlar inliyor, Mağaracınleri hevesli hareketlerle sağa sola salınıyorlardı. Ama Etdeşen'in buyruğu hepsini bastırdı. Tepenin doğu kenarında boylu boyunca bir yay oluşturan kadar yayıldılar ve beklemeye koyuldular.

Ordusunun konumundan memnun olunca Sapık tepeye doğru birkaç adım tırmandı, yumruklarını beline koydu ve hakaret dolu bir tavırla bağırdı, “Efendiler! Savaşçılar! Beni duyduğunuzu biliyorum! Sözlerime kulak verin! Teslim olun! Kaçamazsınız – Çölle Derinler arasında kısılıp kaldınız. Gücümün yalnızca onda biriyle sizi Toprak’tan silebilirim. Teslim olun! Bana katılırsanız, merhametli olabilirim.” *Merhametli* lafını duyunca ordusundan itiraz ve açlık dolu bir yaygara koptu. Devam etmeden önce bağırıışmaların kesilmesini bekledi: “Katılmazsanız, sizi yok ederim! Evlerinizi yakıp kül ederim. Şadkoru’yu mezarlığa, Şadkaya’yı da pislik yuvasına çeviririm. Zamanın kendisi çökene dek Diyar’ı yakıp yıkarım! Duyun beni ve kedere boğulun! Teslim olun ya da ölün!”

Bunu duyunca karşı koyamadığı bir dürtüyle Nişancının içinde öfke ve asabiyet kaynadı. Hiçbir şey söylemeden duvarın üstüne atladı. Dengesini korumak için ayaklarını sağlamca yere bastı ve meydan okurcasına yumruklarını kaldırdı. “Etdeşen!” diye bağırdı. “Seni aşağılık herif! Ben Nişancı Hile Troy! Buranın komutanı benim! Senin yüzüne tükürürüm! Sen bir köle değilsin de nesin? Senin efendin de bir köle! Açlığın kölesi ve değersizliğini eski bir kemikmiş gibi kemiriyor. Geri git! Diyar’ı terk et! Bizler özgür insanlarız. Umutsuzluğun bizim üzerimizde gücü yok. Ama benimle dövüşmeye cüret edecek olursan sana umutsuzluğu gösteririm!”

Etdeşen sert bir emir verdi. Bir düzine kirış tınladı; Ruel onu duvardan aşağı çekerken Troy’un başının çevresinde oklar vızıldadı. Troy inerken tökezledi ama Ruel onu tuttu. Nişancı tekrar dengesini bulduğunda Mhoram, “Büyük bir tehlikeye atıldın,” dedi. “Peki, ne kazandın?”

“Onu kızdırdım,” diye kararsızlıkla yanıtladı Troy. “Bu işin

doğru yapılması şart ve ben de öyle yapacağım. O ne kadar kı-zarsa, biz o kadar iyi durumda oluruz.”

“Onun ne yapacağından bu kadar emin misin?”

“Evet.” Troy garip bir güvene, son ana kadar bile yanılmadı-ğı-na dair bir inanca sahipti. “Yapmaya başladı bile – durdu. Eğer yeterince kızmışsa bize önce kendisi saldıracak. Ordusunu kıpır-datmayacak. Bizim istediğimiz de bu.”

“O zaman sanırım başardın,” diyerek sakince araya girdi Efen-di Callindrill. Konuşurken duvarın üzerinden bakıyordu. Mhoram ve Troy ona katıldılar ve ne demek istediğini gördüler.

Etdeşen tepeyle arasında düz bir boşluk kalana kadar geri çe-kilmişti. Çevresindeki orduda kıpırdanmalar vardı. Binlerce şerba-şı, ilimustaları boşluğun her iki yanında konumlanacak şekilde kamalar oluşturunuyorlardı. Dev-Sapık ilimustalarından birinin asa-sının ucuyla toprağa geniş bir halka çizirken onlar orada bekle-diler. Ardından Etdeşen şerbaşları dışında hepsinin halkadan uzak durmasını buyurdu.

Alan tamamen boşaldığında ilimustaları işe koyıldular.

Büyülenmiş bir köpek korusu gibi aksak uyumla bir nağme okuyarak şerbaşları güçlerini öne, ilimustalarının ellerine doğru aktardılar. İlimustaları asalarının ucunu Etdeşen’in çizdiği dairenin kenarına sokmuşlardı ve demirleri yavaş yavaş bir ileri bir geri sallamaya başladılar.

Alçak bir vızıltı duyuldu. Şerbaşları kendi bayağı dillerinde okuyorlardı ve şarkıları düz, sert zemini titretiyordu. Vızıltı yavaş yavaş yükseldi, kocaman, vahşi arılarla dolu bir kovan toprakta kısılmış gibiydi. Dairenin içindeki toprak da görünür bir bi-çimde atmaya başladı. Taşa ve toprağa ısı artışı gibi bir değişiklik geldi; sıcak, kızıl parıltılar dairenin içinde gidip geliyorlardı ve yü-

zey kaynıyordu. Vızıltı sertleşti ve keskinleşti.

Süreç yavaş işliyordu ama korkunç çekiciliği yüzünden seyredenlere hızlıymış gibi geliyordu. Günişığı yaralı gökyüzünden çekilmeye başladığında, vızıltı yerden yükselen azap dolu bir feryat gibi onun yerini aldı. Sapığın çemberi içerisindeki toprak erimiş-çesine zonklayıp kaynıyordu.

Ses Troy'u ızdıraba boğmuştu; kulaklarını tırmalıyor, bit gibi teninde geziniyordu. Gözsüz yüzü ter içine kalmıştı. Bir süre kendini tutamayıp bağıracağından korktu. Ama sonunda çığlık duyularının sınırlarının ötesine geçti. Olan bitene sırtını çevirip, kısa bir süre dinlenebildi.

Yine dönüp aşağı baktığında şerbaşlarının çemberden uzaklaşmış olduklarını gördü. Etdeşen orada tek başına duruyordu. Akkor olmuş fokurdayan toprağa baktıkça yüzü şeytansı bir ifadeyle kasılıyordu.

Ellerinde ilimustalarından birini tutmuştu. Yaratık korku içinde viyaklıyordu ve esasına sıkı sıkı sarılmıştı ama Dev'in elinden kurtulamıyordu.

Etdeşen kahlkahalar atarak ilimustasını başının üzerine kaldırdı ve çemberin içine attı. Şerbaşı yere çarptığında çığlıkları bir alev parlamasıyla yok oldu. Geriye bir tek yüzeyde yavaş yavaş eriyen asası kalmıştı.

Güneş batarken Etdeşen erimiş demiri tekrar şekillendirmek, ondan yeni bir şey üretmek amacıyla elindeki Taş parçasını kullanmaya başladı.

Troy, Dev-Sapığın onu duymasından çekiniyormuş gibi alçak bir sesle Efendilere sordu, "Bunun amacı ne? Ne yapıyor?"

"Bir alet yapıyor," diye fısıldadı Mhoram, "gücünü artırmak ya da odaklamak için bir şey."

Bunun sonuçları Troy'a acı dolu bir memnuniyet duygusu verdi. Planları en azından Savaşocağının ana kuvvetlerinin bu saldırıya maruz kalmayacakları noktasına kadar geçerliydi. Ama bu kadarının yeterli olmadığını bilmiyordu. Son kozu midesine külçe gibi oturmuştu. Planını açıklar açıklamaz Savaşocağının komutasını kaybedeceğini düşünüyordu; savaşçıları o kadar yıldıracaktı ki baş kaldıracaklardı. Verdiği tüm zafer vaatlerinin üzerine kendini sahte bir peygamber gibi hissediyordu. Ancak bu planı Savaşocağının tek umudu, Diyar'ın tek umuduydu.

Efendi Mhoram'ın bunu yapmaya kudreti olması için dua etti.

Güneşin batışıyla görme yetisi kayboldu. Sapiğın neler yaptığını öğrenmek için Mhoram'ın anlattıklarına bel bağlamak zorunda kalmıştı. Karanlıkta kendini kısılmış, olaylara olan hakimiyetinden yoksun kalmış hissediyordu. Tüm görebildiği sıvılaşmış toprağın şekilsiz, donuk ışıltısıydı. Zaman zaman kırmızının üzerinde parlak yeşil parlamalar ve alevlenmeler görüyordu, ama ona hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Tek tesellisi Etdeşen'in hazırlıklarının zaman alıcı olmalarıydı.

Duvar boyunca her iki yanına sıralanmış Üstağa Amordine'in Ocakortası, Sapiğın yaptıklarını seyrediyordu. Kimse uyumuyordu; Etdeşen'in ordusunun oluşturduğu tehlike herkesi yerine mihlamiştı. Ayışığı da karanlığı biraz olsun kırmıyordu; yalnızca üç gece sonra aysız geceler başlayacaktı. Ama Sapiğın demir işi yıldızları soluk bırakacak kadar parlaktı.

Seyrettikleri uzun saatler boyunca Etdeşen erimiş çemberinden hiç ayrılmadı. Geceyarısından bir süre sonra yeni yapılmış sopasını aldı ve başının üzerinde kıvılcımlar saçarak sallayarak soğuttu. Sonra da elindeki Taş parçasını ucuna ekledi. İş bittiğinde çemberin içinde kaldı. Gece bitip güne doğru kayarken bazı işa-

retler yaparak, erimiş taşların üzerinde şarkılar okudu ve sıcak gücünden efsunlar oluşturdu. Sopa hareketlerini ısl ısl parlatıyordu ve Taş zaman zaman ısıldayıp demiri boylu boyunca aydınlatıyor, kötülüğüne dair yeşil imalarda bulunuyordu.

Ama bu Troy için hayal meyal bir görüntüydü. Umutlarına sıkı sıkı sarıldı. Hesapları karanlıkta elinde kalan tek gerçeklerdi ve geceye karşı koymak için onları üstüste tekrar etti. Şafağın ilk ışıkları doğudan üzerine vurduğunda, bir çeşit mutluluk duydu.

Usluca sorarak Amordine'i arandı.

"Nişancı." Kadın hemen yanındaydı.

"Amordine, dinle. Şu canavar yapacağı hatayı yaptı – fazlasıyla zaman kaybetti. Şimdi onu bunu yaptığına pişman edeceğiz. Savaşçıları buradan çıkar. Onları Savaşocağının peşinden gönder. Ne olursa olsun Dev istediği kadar çok kişiye ulaşamayacak. Elimizdeki her iyi ata karşılık bir savaşçı bulundurman yeterli olur."

"Belki de şu anda hep birlikte gitmeliyiz," diye karşılık verdi Amordine, "Sapık saldırmadan önce."

Troy bu düşünceyle sırtıttı. Saldırısı sırasında Doriendor Corishev'i bomboş bulursa Etdeşin'in kapılacağı öfkeyi hayal edebiliyordu. Ama henüz yeterince zaman kazanmadığını da biliyordu. Yanıtladı, "Ondan bir yarım günü daha çekip almak istiyorum. Kanbekçileri ve birkaç yüz savaşçıyla bunu başarabiliriz. Siz de hemen yola çıkın."

"Emredersin Nişancı." Amordine hemen yanından ayrıldı ve Troy, kısa süre sonra savaşçıların çoğunun çekilişini duyabiliyordu. Tekrar duvara tutundu ve güneşin doğuşuna doğru, görmeyi bekleyerek baktı.

Kısa süre sonra güneyden esen kuru rüzgarın sertleştiğini fark etti.

Ardından zihnindeki pus kalktı. Önce yıkık dökük duvarları görebildi, sonra tepe yamacını; en sonunda da bekleyen orduyu gördü.

Gece boyunca hiç hareket etmemişti.

Hareket etmeye ihtiyacı yoktu.

Etdeşen hâlâ çemberinin yanında duruyordu. Yerdeki ateş sönmüştü ama sönmeden önce Dev onu, kendini yanardöner, yarı şeffaf bir güç kozasına bürümek için kullanmıştı. Gücün içerisinde bir heykel gibi dimdik duruyordu. Asasını sarsılmaz bir biçimde başının üzerine kaldırmıştı; kıpırdamıyor, ses çıkarmıyordu. Ama güneş ışığı ona dokunduğunda rüzgar birdenbire Çölün dışlarının arasından çıkan şiddetli bir nefes gibi sert bir esintiye dönüştü. Bir sirokonun başlangıcı gibi düzensiz patlamalarla arttı.

Savaşçılardan birinin alçak sesli feryadı Troy'un dikkatini Etdeşen'in üzerinden çekti. Başını çevirip giderek artan boranın merkezine baktı.

Cenup Sıradağları'nın Gri Çöl'le birleştiği güneydoğu yönünden bir kasırga hızla Doriendor Corishev'e doğru geliyordu. Kıvrıla kıvrıla gelen bacası Kıraçların tam ortasını yara yara ilerliyordu.

Öyle bir güç etkisi bırakıyordu ki Troy'un bunun bildiği türden bir hortum olmadığını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Berberinde ne yağmur ne de bulut getiriyordu; Çöl kadar kuruydu. Toz ya da kum da taşımıyordu. Hava kadar boştu. Aslında görünüyormaması gerekirdi. Ama saf kudreti onu Troy'un görebileceği kadar elle tutulur kılıyordu. Geldiğini hissedebiliyordu. Onun için o kadar belirgindi ki kasırganın rüzgarla birlikte hareket etmediğini ilk başta algılayamamıştı.

Bora doğrudan güneyden esiyor, yaklaşırken yerden vahşice

toz kaldırıyordu. Kasırga ise onu çapraz kesiyor, rüzgarı hiçe sayıp uğultular içerisinde dosdoğru Doriendor Corishev'e geliyordu.

Troy ona bakakaldı. Ağzına toz dolmuştu, ama bir şey söylemeye çalışana dek bunu fark etmedi. Bunun üzerine kasıla kasıla öksürerek kendini bu manzaradan uzaklaştırdı. Tam o anda si-roko onu vurdu. Hortuma bakmayı bıraktığında rüzgarın gücü Troy'u savurdu. Ruel onu yakaladı. Troy Kanbekçisinin çevresinde döndü ve kendini Efendi Mhoram'a doğru attı.

Mhoram'ın yanına ulaştığında bağırdı, "Nedir bu?"

"Yaratıcı bizi esirgesin!" diye yanıtladı Mhoram. Uğuldayan rüzgar sesini dudaklarından çekip almıştı ve Troy onu güçlükle duyabildi. "O bir dehşet burgacı."

Troy sözlerini rüzgarın içinde ittirerek Mhoram'ın kulaklarına ulaştırmaya çabaladı. "Ne yapacak?"

Mhoram Troy'un yüzüne doğru tam karşısından haykırarak yanıtladı, "Korkmamıza neden olacak!"

Hemen ardından Troy'u kolundan çekiştirdi ve yukarıyı, kasırganın tepesini işaret etti. Orada yirmi kadar uğursuz yaratık uçuyor, burgacın uç noktalarında süzülüyorlardı.

Kasırga Doriendor Corishev'e kadar yarı yolu katetmişti bile ve Troy yaratıkları açıkça görebiliyordu. *Kresh* kadar büyük kuşlardı. Yarasalar gibi sıkılmış şeytansı yüzleri, geniş kartal kanatları ve iri, kancalı tırnakları vardı. Uçarken bir yandan da birbirlerine sesleniyorlar, sıra sıra kıvrık dişlerini gösteriyorlardı. Kanatlarını hevesle çırpıyorlardı.

Troy'un gördüğü en tüyler ürpertici yaratıklardı. Baktıkça onlara karşı koymaya çabaladı – hızlarını tahmin etmeye, gelmelerine kalan zamanı hesaplamaya ve bir savunma planı oluşturmaya çalışıyordu. Ama zihnini allak bullak etmişlerdi; onlar gibilerinin

yer alabilecekleri bir varoluşu akli almıyordu.

Hareket etmeye, dehşet burgacının tadını şimdiden damağında hissettiğini kendi kendine itiraf edecek kadar dengesini bulmaya çabaladı. Ama felç olmuştu. Etrafından bağırışlar geliyordu. Etdeşin'in ordularının, burgacı neşeyle selamladıklarına dair belli belirsiz bir izlenim edildi – yoksa onlar da mı kasırgadan korkuyorlardı? Bilmiyordu.

Ardından Ruel onu kolundan yakalayıp duvardan çekerek uzaklaştırdı ve kulağına bağırdı, “Nişancı, gel! Bir savunma hazırlamalıyız!”

Troy daha önce bir Kanbekçisini bağırırken duyduğunu hiç hatırlamıyordu. Ama şu anda bile Ruel'in sesi ürkmüş gibi gelmişti. Troy böylesi bir bağışıklığın korkunç bir tarafı olduğunu hissetti. Çevresine bakınmaya çalıştı ama rüzgar harabelerin üzerine o kadar çok toz çarpıyordu ki tüm ayrıntılar silikleşmişti. Her iki Efendi de ortada yoklardı. Savaşçılar her yöre doğru koşuşturuyorlar, rüzgara karşı mücadele veriyorlardı. Kanbekçileri hayatlar gibi bir görünüş bir kayboluyorlardı.

Ruel ona tekrar bağırdı. “Atlari kurtarmalıyız! Korkudan çıldıracaklar!”

Uzun süren bir an Troy, Yüce Efendi Elena'nın yanında olmuş olmasını diledi, böylece ona tüm bunların kendi hatası olmadığını söyleyebilirdi. Sonra bir hata daha yaptığını birdenbire fark etti. Eğer ölecek olursa Savaşocağının nasıl kurtarılacağını kimse bilmiyor olacaktı. Son planı da onunla birlikte yok olup gidecekti ve sonuç olarak ordusundaki her kadın ve erkek katledileceklerdi.

Bunu kavramak onu zorlu bir aşamaya getirmiş gibiydi. Dizlerinin üstüne çöktü. Siroko ve toz onu boğuyorlardı.

Ruel haykırdı, "Nişancı! Yozlaşma saldırıyor!"

Yozlaşma sözünü duymasıyla Troy tam bir zihin açıklığına kavuştu. Korku tüm düşüncelerini berrak bir açıklıkla doldurdu. O anda Kanbekçisinin onu yıkmaya uğraştığını algıladı; Ruel'in sarsılmaz bağlılığı komuta kabiliyetine karşı yapılmış kasıtlı bir saldırıydı.

Bunu anlamak onu sarstı ama tepkisini açık bir kafayla, beceriklilikle verdi. Çevresine son bir kez bakındı ve tozun kederli koyuluğunda birkaç kişinin hâlâ bir ileri bir geri gittiklerini gördü. Ruel onu yakalamak için üzerine geliyordu. Tepelerindeki uğursuz kuşlar harabelere doğru daldılar. Troy eline bir taş aldı ve ayağa kalktı. Ruel ona dokunduğunda birdenbire Kanbekçisinin arkasını işaret etti. Ruel bakmak için döndüğünde Troy kafasının arkasına taşı indirdi.

Sonra Nişancı koştu. Rüzgara karşı yol alamıyordu, bu yüzden enine hareket etti. Binaların duvarları tozun içerisinden yükseliyorlardı. Bir kapıya doğru seğirtti.

Ansızın Üstağa Amordine'le karşı karşıya geldi.

Kadın onu yakaladı, korku benzeri çılgınlarla onu hırpaladı. Ama o da sadık, onu tehdit eden biriydi. Omzuyla kadını itip düşürdü. Zaman kaybetmeden anamekanın labirentine daldı.

Duvarlardaki beklenmedik boşluklardan esen rüzgar yüzünden pek çok kere düştü. Ama kendini ilerlemeye zorladı. Dehşetin berraklığı son noktasına gelmişti; ne yapması gerektiğini biliyordu.

Çabuk, telaş içinde bir kavgadan sonra aradığı şeyi buldu. Geniş, açık bir alanın ortasına doğru hızla koştu – burası Doriendor Corishev'in toplantı salonlarından birinin kalıntılarıydı. Bu üzeri açık boşlukta rüzgarın gücü onu kin yüklü darbelerle dövüyordu.

Bu hoşuna gitti. Korkunun mantıksız coşkusunu duyumsadı; içinde bulunduğu dehşet onu mutlu ediyordu. Açık alanın ortasında ihya olmuş bir bağnaz gibi dünüyordu ve daha ne kadar bekleyeceğini görmek için yukarı baktı.

Arkasına baktığında yüreği ağzına geldi. Kuşlardan biri ona doğru zahmetsizce süzülüyordu, sanki rüzgarın hakimiyeti bütünüyle ellerindeydi. Kuşun önünde hiçbir engel yoktu. Hareketlerinin rahatlığı Troy'u ürpertti ve kendini yaratığın dişleri arasına atmak için hazırlandı.

Ama Troy, yaratık yaklaştıkça, kudretli pençelerinde Ruel'in harap olmuş bedenini taşıdığını gördü. Ruel'in yassı, serinkanlı hatlarını seçebiliyordu. Kanbekçisi ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Troy'u bir titreme aldı. Kuş ona doğru gelirken kim olduğunu hatırladı. Dehşetin gücü kaslarını harekete geçirdi; kılıcını çekti ve vurdu.

Darbesi kuşun kafatasını ikiye böldü. Tüm ağırlığıyla Troy'un üzerine yuvarlandı. Troy'un başı ve omuzlarına yeşil kanlar döktü. Sıcak kan aşındırıcı bir madde gibi yakıyordu ve o kadar güçlü bir ıtır kokusuna sahipti ki havasız kalmıştı. Boğuk bir çığlıkla elini alnına sürttü, acıyı söküp almaya çalışıyordu. Ama asit ateşi baş bandını yiyip bitirmiş, kafatasını delmiş beynine işlemişti. Bayıldı.

Gecenin karanlığında ve sessizliğinde uyandı.

Bitmez tükenmez bir çığlık gibi geçen uzun bir zaman kaymasının ardından başını kaldırdı. Rüzgar üzerine toz yığmıştı ve hareketiyle toz kalktı. Boğazına, ağzına ve burnuna doldu. Ama gelen öksürük nöbetini bastırdı ve karanlığa kulak kabarttı.

Doriendor Corishev duyabildiği kadarıyla bir mezar kadar sakin idi. Rüzgar ve burgaç dinmiş, geride yalnızca gece gibi bir toz ve ölüm bırakmıştı. Sessizlik harabelerin üzerine kabus gibi çökmüştü.

İşte o zaman öksürüğünü tutamadı. Nefesi kesilip, öğürerek dizlerinin üzerine doğruldu. Sesi kulağına patlamalar kadar yüksek geliyordu. Öksürüğünün şiddetini denetlemeye çalıştı ama nöbet geçene kadar bir şey yapamadı.

Öksürükleri rahatladıkça kılıcının hâlâ elinde olduğunu fark etti. İçgüdüsel olarak kabzayı daha sıkı kavradı. Gece körlüğüne sövüp saydı, sonra da karanlığın tek umudu olduğunu kendi kendine tekrarladı.

Yüzü acıyla zonkluyordu, ama bunu önemsemedi.

Düşünerek öylece durdu.

Burgacın dinmesinden bu kadar zaman sonra tüm yandaşlarının ya öldüklerine ya da gittiklerine kanaat getirdi. Eğer burgaç ve kuşlar onları öldürmedilerse, Etdeşin'in ordusu tarafından harabelerden sürülmüş olmalıydılar. Bu yüzden ona yardım edemiyorlardı. O ordunun ne kadarının anamekanda kaldığını bilmiyordu.

Üstelik göremiyordu. Gün doğana kadar çaresizdi. Yalnızca karanlık onu koruyabilirdi; kendini savunamazdı.

İlk tepkisi olduğu yerde kalıp, fark edilmemek için dua etmek oldu. Ama bu planın faydasız olduğunu gördü. En iyi olasılıkla yalnızca ölümünü geciktirirdi. Şafak söktüğünde yine de sayıları belirsiz düşmana karşı tek başına olacaktı. Hayır, kenten dışarı sızmak ve Kıraçlarda izini kaybettirmek için tek fırsatı şu andı. Orada saklanabileceği bir mağara ya da koyak bulabilirdi.

Kaçması mümkündü, zor da olsa mümkündü, çünkü tek bir üstünlüğü vardı; Etdeşin'in yaratıklarından şerbaşları hariç hiçbir

ri geceleyin harabelerin arasında onun kadar iyi hareket edemezlerdi. Sapık da geride şerbaşıları bırakmazdı. Fazla değeriylidiler. Eğer Troy eski becerilerini –ortam kavramını ve arazi hafızasını– tekrar kullanabilirse, kentin içerisinde yolunu bulabilirdi.

Düşmanlara karşı uyanık olabilmek için duyma duyusuna güvenmesi gerekiyordu.

Kılıcını sessizce kınına sokarak işe koyuldu. Sonra da sıcak kumların üzerinde el yordamıyla yolunu aramaya başladı. Nerede olduğundan emin olması gerekiyordu ve bunu yapacak tek bir yol biliyordu.

Elleriyle aranırken yakınlarda zeminde yanmış hissi veren bir yer buldu. Parmaklarına değen toprak kesif bir biçimde ıtır kokuyordu. Aynı yerde Ruel'in çarpık cesedini de buldu. Dokunuşundan anladığı kadarıyla Ruel feci şekilde yanmıştı. Uğursuz kuş öldüğünde alev almış olmalıydı ve yanıp kül olmuş geriye Kanbekçisinin cesedi kalmıştı.

Oraya dokunmak için kaldırdı ve geri çekildi. Sırılsıklam terlemişti. Ter yanıklarını yakıyordu. Sıcak bir geceydi; günbatımı harabelere bir ferahlık getirmemişti. Kollarını karnında kavuşturarak ayağa kalktı.

Açıklığın ortasında kararsızca durarak aklını Ruel ve kuşdan arındırmaya çalıştı. Körlükle nasıl baş edeceğini, harabelerde yönünü nasıl bulacağını hatırlaması gerekiyordu. Ama bu açıklığa hangi yönden geldiğini hatırlamıyordu. Ellerini önünde sallayarak bir duvar aramaya girişti.

Ayakları zemine güvenmiyordu – sağlam bir şekilde yere basamıyor ve beceriksizce hareket ediyordu. Denge duygusu onu terketmişti. Yüzünün derisi yüzülmüş gibi hissediyordu ve ter, göz çukurlarını yakıyordu. Ama dikkatini korudu ve mesafeyi ölçtü.

Yirmi metre sonra bir duvara ulaştı. Duvara bir açıyla dokunmuştu, hemen kendini ona göre ayarladı ve duvar boyunca yürüdü. Duvarın her iki tarafına da dokunabileceği duvar üzerinde bir gediğe ihtiyacı vardı. İki yaka arasındaki ısı farkı ona yönünü gösterecekti.

Yirmi metre sonra bir köşeye geldi. Dik açılarla dönerek bu yeni duvarı izledi. Parmaklarını sürterek duvara koşut yürüdü. Kısa süre sonra birtakım molozlara takılıp tökezledi ve bir geçit buldu.

Buradaki duvar kalındı ama kollarını açmadan karşılıklı kenarlara dokunamıyordu. Her iki yaka da sıcak geliyordu ama açık alana doğru bakan tarafta ısının biraz daha fazla olduğunu düşündü. O tarafın batı olduğuna kanaat getirdi; öğle güneşi duvarın batı yüzünü ısıtırdı.

şimdi de ne yöne gideceğine karar verecekti.

Eğer doğuya giderse düşmanla karşılaşma olasılığı düşüktü. Onu şu ana dek bulamadıklarına göre geçip gitmiş olmalıydılar ve aramaları onları doğudan batıya Savaşocağının peşinden götürecekti. Ancak arkadaşlarının ya da Mehryl'in ona yardım etmeleri için en küçük bir umudu varsa da, bu umut batıda yatıyordu.

İkileminin bir czm yok gibiydi. Kendini başını sallayıp dişlerinin arasından homurdanırken buldu. Hemen boğazını suskunlukla tıkadı. Batıya, Mehryl'e doğru gitmeye karar vermişti. Fazladan aldığı riski doğuya doğru emniyetli bir kaçışa yeğlemişti – aksi halde Cenup Kıracıları'nda yalnız başına, a, susuz ve atsız kalacaktı.

Kendini yatıştırmak için derin derin soluyarak bir süre duvarın doğal olmayan sıcaklığına yaslandı. Sonra doğruldu, dikkatini toplayabildiği kadar toplayıp yn duyusuna hakim olmaya cliş-

tı ve yıkık salona doğru yürümeye başladı.

Yavaş ilerliyordu. Adımlarındaki şüphe sürekli tökezlemesine neden oluyor, dümdüz batıya gidişini saptırıyordu. Ama sapmaları elinden geldiğince düzeltiyor ve devam ediyordu. Bir duvarın desteği olmadan dengesi her adımda giderek kötüleşiyordu. Daha otuz metre gitmemişti ki zemin ayağının altından kaydı ve dizlerinin üzerine düştü. Sızlanmamak için ağzını kapamak zorunda kalmıştı.

Tekrar ayağa kalktığı anda alçak sesli gülüşmeler duydu –önce bir tane sonra daha fazla. Zalim bir tınısı vardı ve sanki ona yöneltilmişti. Duvardan hafifçe yankılanıyordu, bu yüzden yerini belirleyemedi ama ileriden bir yerden geliyor gibiydi.

Olduğu yerde donakaldı. Karanlığın onu saklaması için çaresizce dua etti.

Ama gelen bir ses o umudu kırdı. “Bakın kardeşlerim,” dedi. “Bir insan – tek başına.” Kaba bir aksanı vardı, buram buram yağcılık kokuyordu, ama Troy anlayabiliyordu. Bu sözlerle karşılık gelen gülüşmelerdeki hainliği de duyuyordu.

Başka sesler konuştu.

“Bir insan, evet. Katil götürsün onu!”

“Bak. Nasıl da güzel elbiseler. Bir düşman.”

“Ha! Bir daha bak aptal. Bu insan değil.”

“Gözleri yok.”

“Şerbaşı mı?”

“Hayır – ben insan derdim. Gözleri olmayan bir insan! Bize eğlence çıktı kardeşlerim.”

Bütün sesler yine güldüler.

Troy konuşanların onu nasıl görebildiklerini merak etmek için bile oyalanmadı. Dönüp geldiği yoldan koşmaya başladı.

Hemen peşine düştüler. Çıplak ayakların taşa çıkardığı şaplamaları, keskin soluk alıp verişleri duyabiliyordu. Çabucak yetiştiler. Bir şey yanında dönüp ona çelme taktı. Daha düşerken koşan ayaklar çevresini sarmışlardı.

“Nazik olun kardeşlerim. Çabucak ölmesin. Hepimize eğlence olsun.”

“Onu öldürmeyin.”

“Öldürmeyelim mi? Öldürmek istiyorum. Öldürmek ve yemek.”

“Dev bunu görmek isteyecektir.”

“Önce biz eğlenelim.”

“Neden Dev’e söyleyelim ki kardeşlerim? Gözü doymuyor onun.”

“Etimizi elimizden alıyor.”

“Bunu kendimize saklayalım, evet.”

“Katil götürsün Dev’i.”

“Pek kıymetli şerbaşlarını da. Tehlike dendi mi, önce insanlar gidecek.”

“Evet! Kardeşlerim, bu eti yiyeceğiz.”

Troy güçlkle ayağa kalktı. Seslerin süratli lakırdıları arasında birinin, *önce ben*, dediğini duydu ve neredeyse tekrar düşüyordu. Eğer bu yaratıklar Etdeş’in ordusunun anamekana giren ilk kısmıysa...! Ama bu düşüncenin doğuracağı sonuçları bir kenara bıraktı ve kılıcını çekti.

“Bir kılıç ha? Ho ho!”

“Bakın kardeşlerim. Gözleri olmayan insan oynamak istiyor.”

“Oynayalım!”

Troy kamçının şaklayışını duydu; ipi bileğine dolandı. Yakalar yakalamaz hızla çekildi ve ayakları yerden kesildi. Güçlü eller kı-

lıcını elinden çekip aldılar. Bir şey göğsüne tekme atıp Troy'u geri savırdı. Ama göğüs zırhı onu korumuştı.

Seslerden biri haykırdı, "Katil! Ayağım!"

"Aptal!" diye bir karşılık geldi. Gülüşmeler oldu.

"Öldür onu!"

Göğüs zırhının üzerinde metal bir silah tangırdayıp yere düştü. Tozun içinde onu bulmaya çalıştı ama aniden uzanan eller onu uzağa çektiler. Geriledi ve tekrar ayağa kalktı.

Kamçının vınlamasını duydu ve ucu ayak bileklerine dolandı. Ama bu kez düşmedi.

"Onu hemen öldürmeyin. Eğlencesi nerde kaldı?"

"Oynatın onu."

"Evet kardeşlerim. Oyna."

"Bizim için oyna, gözsüz adam."

Kamçı boynunu yakarak dolandı. Darbenin etkisiyle sendeledi. Sesler sersemletici bir şekilde karşılıklı gidip gelmeyi sürdürdüler.

"Oyna, Katil götürsün seni!"

"Bize eğlence!"

"Neden eğlenceymiş? Ben et istiyorum. Kan içinde, vıcık vıcık et."

"Dev bizi kumla besliyor."

"Oyna, dedim! Kör müsün, gözsüz adam? Güneş gözünü mü kamaştırıyor?"

Bu alay kaba kahkahalarla karşılandı. Ama Troy umutsuzluk içerisinde kalakalmıştı. *Güneş mi?* diye uyumuş bir halde düşündü. O halde yanlış yönü seçmişti, batı yerine doğuya gidiyordu; dosdoğru bu yaratıkların arasına dalmıştı. Avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Ama bağırma evresini geçmişti. Yaşam ışığının

sönükleştiğini hissedebiliyordu. Güneş gözlüklerini düzeltmeye çalışırken elleri titriyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi.

Uyuşuk hareketlerle, sanki ne yaptığının bilincinde değilmiş gibi, parmaklarını dudaklarına götürdü ve tiz bir ısıklık çaldı.

Kamçı beline dolandı ve onu yere savurdu.

“Oyna!” diyerek oradan buradan sesler yükseldi.

Ama tekrar ayakları üzerine doğrulduğunda toynak sesleri duydu. Hemen sonra Mehryl’in kişnemesi alaycı seslerin arasından sıynıldı. Troy’un kalbine bir boru sesi gibi dokunmuştu. Başını kaldırdı ve Ranyhyn’i bulmaya çalışarak kulaklarıyla taradı.

Toynaklar hızla yaklaşırken sesler açlık dolu bağırışmalara dönüştü. “Ranyhyn! Öldürün onu!”

“Et!” Eller Troy’u yakaladılar. Bıçak tutan bir elle boğuştu. Ama sonra toynakların sesi süratle yakınlaştı. Bir çarpma ona saldırıyı uzağa fırlattı. Troy döndü ve Mehryl’in sırtına atlamaya çalıştı. Ama tek yaptığı kendini Mehryl’in yolunun üzerine atmak oldu. Ranyhyn’in omuzu çarpıp onu devirdi.

Ardından çıplak ayakların saldırıya geçtiğini duydu. Kamçı şakladı, bıçaklar vızıldadı. Mehryl zorla uzaklaştırıldı. Ranyhyn geri çekilirken toynakları taşın üstünde tıkırdıyorlardı. Utkulu çığlıklarla yaratıklar peşinden gittiler. Sesler uzaklaştı.

Troy ayağa kalktı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu; yüzü acıyla zonkluyordu. Kovalama seslerinden anladığı kadarıyla yalnız kalmıştı. Ama yerinden kıpırdamadı. Tüm dikkatini vererek acısının zonklamaları arasından dinlemeye çalıştı.

Uzun bir süre çevresindeki açıklıktan boşluğun, durgunluğun sesi geldi. Kollarını salladı ve hiçbir şeye değmedi.

Ama sonra sert bir nefes alma duydu.

Şiddetle titriyordu. Dönüp koşmak istedi. Ama kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. Dikkatini topladı, vargücüyle sese odaklandı. Uzaklarda diğeri yaratıklar Melhryl'i kaybetmişlerdi. Geri geliyorlardı; onları duyabiliyordu.

Ama yakınındaki ses tısladı, "Seni öldürücem. Ayağımı acıttın. Katil götürsün onları! Sen benim yemeğimsin."

Troy yaratığın yaklaştığını hissedebiliyordu. Bu his boşluğun içinde yüzünde belli belirsiz bir baskı gibi belirdi. Aldığı nefesin hırıltısı giderek arttı. Her adımda ortamın özelliklerini daha şiddetli duyumsuyordu.

Gerginlik eza vericiydi, ama kendini öylece tuttu. Bekledi. Sonsuz gibi gelen bir süre geçti.

Birdenbire yaratığın atılmak üzere toparlandığını hissetti.

Yelekağan Elem'in ipini kemerinden kaptığı gibi saldırganın boynuna doladı ve yaratık ona çarpmak üzereyken kasıldı. Troy tüm gücünü vermişti. Yaratığın ağırlığıyla yere yuvarlandı ama ipi sıkı sıkı tuttu, iyice yüklendi. Yaratık üzerine düştü. Ağırlığını kaydırıp üzerine çıktı. Asılmaya devam ediyordu. Sonunda altındaki gövdenin gevşediğini hissetti. Ama sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. İpe asılarak yaratığın kafasını defalarca taşa vurdu.

Suluk soluğa kalmıştı. Uzaktan uzağa diğeri yaratıkların ona doğru koştuklarını duyabiliyordu.

Ellerini gevşetmedi.

O sırada havada güç çatırtıları oldu. Çevresi alev aldı. Bağırışmalar ve kılıç şakırtıları duydu. Yay kırışları tınladı. Yaratıklar çığlık atıyor, koşuyor, yere külçe gibi düşüyorlardı.

Hemen sonra birtakım eller Troy'u kaldırdılar. Elem'in ipi kasmış parmaklarından alındı. Üstağa Amorine ünledi, "Nişancı! Nişancı! Yaratıcıya şükürler olsun, emniyettesin!" Rahatlamış ağıl-

yordu. İnsanlar etrafında dolanıyorlardı. Efendi Mhoram'ı duydu, "Dostum, bizi az buz peşinde koşturmadın. Mehryl'in yardımı olmasaydı seni zamanında bulamayabilirdik." Ses boşluğun içerisinde bir cisme ait değilmiş gibi geliyordu.

Başlarda Troy konuşamadı. Kalbi geçirdiği krizin etkisiyle zorlanıyordu. O kadar güçlükle soluk alıyordu ki zor ayakta duruyordu. Çıkardığı sesler kulağa ağlamak istiyormuş gibi geliyordu.

"Nişancı," dedi Amarine, "sana ne oldu?"

"Güneş," diyerek soluklandı Troy, "güneş doğdu mu?" Bunu dile getirmekte çektiği zorluk yüreğini dağlamıştı.

"Nişancı? Ah, Nişancı! Sana ne yaptılar?"

"Güneş!" diye böğürdü. Israr etme isteğiyle dolup taşmıştı ama tek yapabildiği ayağını anlamsızca yere vurmaktı.

"Güneş tepemizde," diye yanıtladı Mhoram. "Burgaçtan ve yaratıklarından kurtulduk. Ama şu anda Etdeşin'in ordusu Dorien-dor Corishev'e girmek üzere. Hemen gitmeliyiz."

"Mhoram," Troy boğuk boğuk öksürdü. "Mhoram." Öne doğru sendeleyip Efendinin kollarına yığıldı.

Mhoram onu teselli edici bir sıcaklıkla tuttu. Hiçbir şey söylemeden, acısının bir kısmı geçene ve daha rahat soluk alıp verene kadar Troy'u bırakmadı. Sonra Mhoram alçak sesle konuştu, "Gördüğüm kadarıyla Garazkar'ın kuşlarından birini öldürmüş-sün. İyi başardın, dostum. Efendi Callindrill ve ben daha hayattayız. Herhalde yetmiş kadar Kanbekçisi de kurtulmuştur. Ustağa Amarine bir avuç savaşçısını kurtarabildi. Burgacın geçmesinden sonra tüm Ranyhynler döndüler. Atların pek çoğunu da kurtardılar. Dostum, gitmeliyiz."

Mhoram'ın sakinliğinin bir kısmı Troy'u da etkiledi ve kendine hakim olmaya başladı. Efendiye yük olmak istemiyordu. Ya-

vaş yavaş doğruldu, kendi başına ayakta durdu. Gözsüzlüğünü saklamaya çalışırcasına elleriyle yanık alnını kapayarak konuştu, “Sana planımın kalanını da anlatmam gerek.”

“Bekleyemez mi? Hemen gitmemiz şart.”

“Mhoram,” Troy kesik kesik inledi, “göremiyorum.”

Boğazlayan Derinler

İki gün sonra, ayın kararmasından hemen önceki gün öğleden sonra, Efendi Mhoram Savaşocağını Ürkekçalı'ya, Boğazlayan Derinler'in en güney kenarına getirdi. Öğle sıcağında ordu, ölmek üzere olan bir adam gibi tepelerin yamaçlarının altından sendeleyerek ve sürünerek çıkmış ve ölümcül Derinlerin tam önünde sar-sıcı bir durma emrine kadar kuzeye doğru yürümüştü. Savaşçılar geniş, otlarla kaplı bir bayırdaydılar – Güney Ovaları'ndan ayrıl-malarından bu yana gördükleri ilk sağlıklı yeşillik buradaydı. Or-man önlerinde duruyordu. Her iki taraflarına doğru taş çatlasa ya-rım fersah doğuda ve batıda dağlar vardı, Derinlerin dişleri gibi sarp ve meydan okuyan doruklar. Arkalarından da *moksha* Etde-şen'in ordusu geliyordu.

Dev-Sapık kuvvetlerini amansızca yürütüyordu. Doriendor Co-rishev'deki gecikmeye karşın iki fersahtan az yolu *kalmıştı*.

Bu bilgi Efendi Mhoram'ın ürpertici, bitkin korkularını iyice sı-kılaştırıyordu. Nişancı Troy'un planını uygulamak için çok az za-manı kalıyordu. Durdukları yerden kaçmanın yolu yoktu ve Troy'un aklındaki dışında bir umutları da yoktu. Eğer Mhoram ba-şaramazsa –üstelik de kısa sürede başaramazsa– Savaşocağı, Sa-pık ve Boğazlayan Derinler arasında ezilecekti.

Tüm bunların yanında, elindeki zamana bakmaksızın, başara-
cağından kuşkuluydu. Bir yılı da olsa, yirmi yılı da olsa yine de
başaramayabilirdi. İstek öyle büyük bir istekti ki – Dehşet burga-
cı bile kendini bu kadar çaresiz hissetmesine neden olmamıştı.

Buna rağmen bürgeç aklına geldiğinde ürperdi. Troy neredey-
se tüm Savaşocağını kurtarmış olsa da anamekanda kalan kadın-
lar ve erkekler onların kurtuluşunun bedelini ağır ödemişlerdi. Et-
deşen'in saldırısı sonucu Efendi Callindrill'in içinde bir şey değiş-
mişti. Sert bir belaya karşı verilmiş bir mücadelenin baskısı onu
bir yönden küçük düşürmüştü, kendine derin bir güvensizlik duy-
mayı öğretmişti. Korkuya karşı koyamamıştı. Şimdi ise berrak, yu-
muşak bakışlı gözleri buğulu ve acıydı. Efendi Mhoram'la dü-
şüncelerini birleştirdiğinde bilgi ve endişesini paylaşıyor ama güç
desteği veremiyordu; artık kendi gücüne inancı kalmamıştı.

Üstağa Amorine de kendine özgü bir biçimde aynı dertten
muzdaripti. Sapığın saldırısı sırasında emrindekilerin dağılmakta
olan kalıntılarını yalnızca cesaretiyle bir arada tutabilmişti. Savaş-
çıların korkusunu kendi üzerine almıştı. Ne zaman biri burga-
cın gücünün etkisiyle düşse ya da kuşların pençelerinde can ver-
se o kalanlara daha sıkı sarılıyordu. Her şey bitip siroko geçtiğin-
de çılgın gibi Nişancı Troy'u aramaya başlamıştı. Harabelere da-
lan yamuk yamuk insansı yaratıklar – kimisinin el yerine pençe-
leri, kimisinin çatlak yüzleri ve vantuzlarla kaplı uzuvları, kimisi-
nin de fazladan gözleri ya da kolları olan, hepsi de Taşın gücü-
yle şu ya da bu şekilde çarpıtılmış olan yaratıklar – giderek kentin
daha fazlasını hakimiyetleri altına almışlardı. Ama Amorine, avla-
nırken yoluna çıkan sıradan gölgelermiş gibi dövüşerek araların-
dan geçmişti. Mehryl'i takip etme fikri onundu.

Ancak Nişancının körlüğü Üstağaya fazla gelmişti. Körlüğünün

nedeni açıktı. Ölen kuşun yakıcı kanı yüzünü darmadağın etmişti ve bu yanma Diyar'ın bahşettiği görme becerisini geri almıştı. Efendilerin hiçbirinin yanında şifa kili, *rillinlure* ya da ağrıya karşı koyacak başka iyileştirme sanatları yoktu. Amorine Troy'un durumunu anladığında kendini kaybeder gibi oldu; özgürce düşünme iradesini yitirdi. Savaşocağına tekrar katılana kadar Efendi Mhoram'ın isteklerini ve talimatlarını ifadesizce yerine getirdi, tüm yetkileri uçup gitmiş bir kukla gibiydi. Balçakağa Quaan'ı gördüğündeyse kendini tamamen ona teslim etmişti. Ona Troy'un planlarını anlatırken o kadar duygusuzdu ki duraksamamıştı bile.

Nişancının kendisi de son taktiğini açıkladıktan sonra bir şey söylememişti. Körlüğüne sarılmış ve Mhoram'ın onu Mehryl'in sırtına bindirmesine izin vermişti. Etdeşen'in ordusunun durumunu sormamıştı, ancak onu ve yanındakileri kentte kısıp kalmaktan kurtaran Ranyhynlerin hızı olmuştu. Atlıların arkasından yükselen hüsrân çığlıklarına rağmen kendini yüzünü duvara dönmüş bir sakat gibi taşıyordu.

Efendi Mhoram da zorlanmıştı. Anamekandaki savaştan sonra yorgunluk ve dehşet ruhundaki yarıklara ve çatlaklara inatçı parmaklarını sokmuşlardı, şimdi de onlardan sıyrılamıyordu. Yine de Üstağa ve Efendi Callindril'e elinden geldiği kadar yardım etti. Yaralarını yalnızca zaman ve zaferin iyileştirebileceğini biliyordu; ama onların ızdıraplarının erişebildiği her parçasını özümsemi ve onlara elinde avucunda olan tüm teselliği sundu.

Amorine Nişancı Troy'un son planını Quaan'a anlatırken adamın düştüğü dehşeti yatıştırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın anlatırken Balçakağanın onun için duyduğu endişe, savaşçıları için duyduğu yoğun bir yıldıya dönüştü. Kan beynine sıçradı ve patladı, "Çılgınlık bu! Herkes ölecek! Troy, sana neler

oldu? Yediler adına! Troy –Nişancı!”– düşündüğünü söylemeden önce ne yapacağını bilemez bir halde durakladı – “Sapıtın mı? Dostum,” Troy’u omuzlarından yakaladı, “böyle bir çılgınlığı nasıl düşünebilirsin?”

Troy, Doriendor Corishev’den ayrıldığından beri ilk defa konuştu. “Kör oldum,” dedi boş bir sesle, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Elimden bir şey gelmedi.” Kendini Quaan’ın ellerinden sıyırdı ve gidip ateşin yanına oturdu. Alevlerin yerini ısıdan bularak, közlerindeki sırrı araştıran bir adam gibi kamburunu çikarıp oturdu.

Quaan Mhoram’a döndü. “Efendi, bu deliliği aklın alıyor mu? Bu hepimizin ölümü, Diyar’ın da yıkımı demek.”

Quaan’ın itirazları Efendinin yüreğini dağladı. Ama herhangi bir yanıt oluşturacak sözleri bulamadan Troy birdenbire söze girdi.

“Hayır, almıyor,” dedi Nişancı. “Benim bir Sapık olduğumu da pek düşünmüyor.” İçindeki ızdırap sesi sertleştirmişti. “Habis’in beni çağırmada parmağı olduğunu düşünüyor – her nasılsa Atiaran’a müdahale etmiş, böylece daha az arkadaşça görünecek biri yerine ben gelmişim.” *Görünecek* kelimesini üzerine basa basa söylemişti, sanki görme işlevi yaradılıştan güvenilmezdi. “Habis, Efendilerin bana güvenmesini istedi çünkü ne tür bir adam olduğumu biliyordu. Ah Tanrım! Ondan ne kadar nefret ettiğimin bir önemi yok. Yalnızca yanılmanın bile hainlikle aynı kefeye konacağı yerde hemen köşeye çekilecek türden bir adam olduğumu biliyordu.

“Ama bu işin artık bana bakmadığını unutmayın. Ben görevimi yaptım – sizi başka seçeneğinizin kalmayacağı noktaya kadar getirdim. Artık sizi Mhoram kurtaracak. Bu iş ona kaldı.”

Quaan Savaşocağına duyduğu üzüntüyle, Troy için endişelen-

me arasında gidip geliyordu. “Bir Efendi bile yenilebilir,” diye aksi aksi karşılık verdi.

“Ben bir Efendiden söz etmiyorum,” diye tersledi Troy. “Mhoram’dan söz ediyorum.”

Mecalsiz haliyle Efendi Mhoram bunu inkar etmek, bu sorumluluğu geri çevirmek için yanıp tutuşuyordu. “Nişancı,” dedi, “gücümün dahilinde olan her şeyi elbette yapacağım. Ama Habis Efendi sonumuzu getirmek için seni seçtiyse – işte o zaman dostum, hiçbir yardımın bize faydası yok. Bu planın sorumluluğu yine dönüp dolaşıp sana gelecek.”

“Hayır.” Troy yüzünü ateşe dönük tuttu, sanki onu kör eden asit yanmasını yeniden yaşıyordu. “Tüm yaşamını Diyar’a adadın ve şimdi de onun için vereceksin.”

“Garazkar beni iyi tanır,” diye fısıldadı Mhoram. “Düşlerimde benimle alay eder.” O aşağılayıcı kahkahaların yankılarını hâlâ duyabiliyordu ama onları uzak tuttu. “Beni yanlış anlama Nişancı. Bu yükten kaçmıyorum. Onu kabul ediyorum. Kevin’in Rasatgahı’nda sana söz verdim ve bu söz yüzünden sen bu planı uygulamaya cesaret ettin. Kimseye kötülük etmedin. Ama yine de yüreğimden geçen söylemeliyim. Sen Nişancısın. Bu yazgının kararının eninde sonunda senin ellerinde olması gerektiğine inanıyorum.”

“Ben körüm. Yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Habis bile benden daha fazlasını isteyemez.” Ateşin ısısı yüzündeki yanık izlerini ürkütücü gösteriyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti ve eklemeleri beyaza kesmişti.

Quaan, Troy’a güvenmekle hata edip etmediğini soran sıkıntı dolu gözlerle Mhoram’a baktı.

“Hayır,” diye yanıtladı Efendi Mhoram. “Sonucunu görene kadar bu gizemle ilgili çabuk hüküm verme. O zamana kadar inan-

cımızı korumalıyız.”

“Pekala,” diyerek ağır ağır göğüs geçirdi Quaan. “İhanete uğradıysak bile artık geri dönüşümüz yok. Çöle kaçmakla elimize ölümden başka bir şey geçmez. Ürkekçali da savaşmak ve ölmek için diğerlerinden farklı bir yer değil. Son savaş bu kadar yakinken Savaşocağı içten çökmemeli. Ben Nişancı Troy’un yanında yım.” Sonra korkularının arasında bir gıdım uyku bulabilmek için battanilerini koyduğu yere gitti. Amordine de sessizce aynı şeyi yaptı ve Callindrill’le Mhoram’ı Troy’la yalnız bıraktı.

Callindrill kısa süre sonra uyuya kaldı. Mhoram da uyanık kalabilmek için fazlasıyla bitkindi. Ama Troy kamp ateşi korlarının başında oturdu. Efendinin gözleri kapanırken Troy, işe yaramazlığı için bir çeşit af dilemeye çabalayan soğuk, etkisiz bir eleman gibi alevlere iyice sokulmuş duruyordu.

Görünüşe göre uzun seyri sırasında Nişancı bir yanıt bulmuştu. Efendi Mhoram ertesi sabah uyandığında Troy’u ayakta kolları göğüs zırlının üzerine kavuşmuş buldu. Efendi onu yakından inceledi ama Troy’un ne tür bir yanıt bulmuş olduğunu çıkaramadı. Kör adamı nazikçe selamladı.

Mhoram’ın sesini duyunca Troy döndü. Başını hafifçe yana yatık tutuyordu, sanki başının bu konumu daha iyi duymasına yardımcı oluyordu. Şadkaya’da geçirdiği yıllarda yüzünden eksik olmayan o eski yarım gülüşü gitmiş, dudaklarından silinmişti. “Quaan’ı çağır,” dedi yavan bir biçimde. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Quaan yakınlardaydı; Troy’u duydu ve hemen yaklaştı.

Troy, Balçakağayı kulaklarıyla sabitleyerek konuştu, “Beni yönlendir. Savaşocağını denetleyeceğim.”

“Troy, dostum,” diye mınıldandı Quaan, “kendine işkence etme.”

Troy dimdik durmuş, görevinin gereklerini yerine getirmeye

kararlıydı. “Ben Nişancıyım. Savaşçılara körlüğün beni durduramayacağını göstermek istiyorum.”

Mhoram gözyaşlarına boğulacak gibi oldu, ama onları tuttu. Quaan'a çarpık bir şekilde gülüp, yaşlı gazinin sorusuna yanıt olarak başını olumlu bir biçimde salladı. Quaan, Nişancının onu görmediği gerçeğini cesurca göz ardı ederek Troy'a selam verdi. Sonra Troy'un koluna girdi ve onu Ocakortalarına doğru götürdü.

Efendi Mhoram savaşçıların arasında ilerleyişlerini seyretti – Quaan'ın, Troy'un boyun eğmez çaresizliğini bir Ocaktan diğerine yönlendiren saygı dolu ızdırabını seyretti. Bu görüntüye dayanabildiği kadar dayandı ve kendi yürek acısını bastırdı. Neyse ki bu çile uzun sürmedi; Etdeşen'in peşlerinde olması Troy'un Savaşocağını tam olarak denetleyebilmesi için yeterince zaman bırakmıyordu. Kısa süre sonra Mhoram Ranyhyn'i, Hynaril oğlu Drinny'e binmiş, Ürkekçalı'ya doğru gidiyordu.

Gününün çoğunu Savaşocağına göz kulak olarak geçirdi. Ama ertesi gün, Savaşocağı Boğazlayan Derinler'e girmek üzereyken dikkatini yapacağı işe vermek zorunda kaldı. Sözüünü tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Efendi Callindrill'le düşüncelerini birleştirdi ve birlikte Mhoram'ın ikilemine bir çözüm bulabilmek için bilgilerini ve sezgilerini paylaştılar. Dehşetin pençesinde düşünce birleşiminden cesaret bulmayı umuyordu ama Callindrill'in sarsılmış güveninin azabı onu bundan menetmişti. Destek almak yerine Mhoram destek verdi.

Callindrill'in de yardımıyla görevine bir yöntem hazırlamış, tehlikelerine ve başarı olasılıklarına göre bir dizi olası çözüm oluşturmuştu. Ama öğleye kadar kesin bir şey bulamadı. Sonunda zamanı tükendi. Savaşocağı Boğazlayan Derinler'in tam kenarında sendeleyerek durdu.

Orada Tek Orman'dan geriye kalan son şuurla yüz yüze kalmış olarak Efendi Mhoram yetersizliğinin tüm acısını tattı. Derinlerin, atalarından gelen karanlık öfkesi onu etkisiz bırakmıştı; kendini parmakları olmayan bir adam gibi hissediyordu. İlk ağaçlar on metre önünden başlıyorlardı. Düzensiz sütunlar gibi birdenbire yükseliyorlardı, onlara varana kadar ne bir çalı ne bir ot vardı ve üzerlerinde durdukları çimenleri bezeyen, ormanlara özgü çalılıklar da yoktu. Başlarda seyrektiler. Görebildiği en gerideki yerlerde güneş ışığını engelleyecek kadar sıklaşmamışlardı. Buna rağmen üzerlerine bir gölge çökmüştü; giderek artan loşluk güneş ışığını geri itiyordu. Ormanın gece karanlığına bürünmüş iradesi uzakta neredeyse somut bir geçit vermezlik kazanıyordu. Kendini bir uçurumdan aşağı bakıyormuş gibi hissetti. Böyle bir yerde herhangi bir anlaşılmaya varma düşüncesi delilik, rüyalarla örülmüş bir hiçlik gibi görünüyordu. Uzun bir süre Derinleri karşısına alıp durdu ve ruhundaki soğuk ürpermelerden kaynaklanan bir inlemeyle baktı.

Ama Troy hiç duraksama belirtisi göstermemişti. Quaan ona nerede olduklarını söylediğinde Mehryl'i gerisin geriye döndürmüş ve emirler yağdırmaya başlamıştı. "Pekala, Balçakağa," diye gürlledi, "hazırlanalım. Herkese yiyecek dağıtın. Tüm tayını bitirin ama çabuk yapın. Sonra da tüm savaşçıları ok menziline dışında, Efendi Mhoram'ı ortasına alacak şekilde bir yay oluşturarak yerleştirin. Olabildiğince geniş ama olabildiğince de kalın olsun – Etdeşin'in yayı yarıp geçmesini istemiyorum. Efendi Callindrill sanırım siz de Savaşocağıyla birlikte savaşabilirsiniz. Ve Quaan, yemeklerini yerlerken savaşçılarla konuşacağım. Onlara her şeyi açıklayacağım."

"Çok uygun, Nişancı." Quaan'ın sesi uzak, cesaretinin تنها

kalesine çekilmiş geliyordu; yüzünün hatları da kararlılıkla gerilmişti. Troy'un görmeden verdiği selama karşılık verdi, sonra da döndü ve Amordine'e gerekli emirleri aktardı. Savaşocağının son hazırlıklarını tamamlamak üzere birlikte uzaklaştılar.

Troy Mehryl'i yeniden çevirdi. Mhoram'a doğru dönmeye çalışıyordu ama birkaç metreyle kaçtı. "Herhalde artık başlanan iyi olur," dedi. "Çok fazla zamanı yok."

"Sen Savaşocağıyla konuşana kadar bekleyeceğim." Mhoram, Efendinin yerini yanlış değerlendirdiğini fark etmenin sıkıntısıyla Troy'un yüzünü buruşturduğunu üzülerək gördü. "Güce ihtiyacım var. Bir süre onu bulmaya çalışmalıyım."

Troy onaylayarak başını kabaca salladı ve Savaşocağının hazırlanışını seyretme niyetindeymişcesine arkasını döndü.

Birlikte Quaan'ın işaretini beklediler. Efendi Callindril yalnızca bir şeyler söyleyecek kadar yanlarında kaldı. "Mhoram, senin bu zamanların yükünü kaldıracabileceğine dair Yüce Efendinin hiç kuşkusu olmadı. O sıradan bir insan sarrafı değildir. Kardeşim, inancın yeterli olacaktır." Sesi nazikti, ama kendi inancının yeterli olmayacağını düşündüğünü üstü kapalı bir biçimde ima ediyordu. Savaşçıların yanında yerini almak üzere yürüyerek Derinlerden uzaklaştığında, Mhoram'ı geride, kendi ısrarlı gözyaşlarıyla boğuşurken bıraktı.

Kısa bir zaman sonra Quaan, Savaşocağının Troy'u dinlemeye hazır olduğunu bildirdi. Nişancı, Quaan'dan onu konuşabileceği bir yere götürmesini istedi ve birlikte uzaklaştılar. Efendi Mhoram arkalarından yürüdü. Nişancının konuşmasını dinlemek istiyordu.

Troy, savaşçıların oluşturduğu geniş yayın içerisinde durdu. Sessiz olmalarını istemeye gerek duymadı. Yemek yeme sesleri dışında savaşçılar sessiz, konuşamayacak kadar bitkindiler. Son

üç gündür çıt çıkarmadan yürüyor, azap çekiyorlardı. Şimdi ise yemeklerini donuk bir cansızlıkla çiğniyorlar, ne kadar güçlerinin ve isteklerinin kaldığına bakmaksızın onları iteleyen eski bir alışkanlıkla yiyorlardı. Çenelerini oynatırken, kupkuru kalmış gözlerle çevrelerine bakarlarken, kendilerine ait olmayan bir saplantıyla canlandırılmış kuru, çıplak kemiklerle dolu tozlu iskeletlere benziyorlardı.

Mhoram gözyaşlarını tutamadı. Çenesinden aşağı süzülüp asasını tuttuğu eline sıcak bir keder gibi damladılar.

Yine de, planlarının Savaşocağını ne hale getirdiğini Troy'un göremediğine memnundu.

Nışancı Hile Troy yüzünü savaşçılara döndü, muayene edilmeleri için yanıklarını gösterirmiş gibi başını yukarı kaldırdı. Mehryl'in sırtında otururken kendini salmamak için kaskatı kesmişti – bu da kendi rezilliğine karşı katı bir meydan okumaydı. Konuşmaya başladığında sesi çelişkili dürtülerle pürüzlenmişti ama konuştuğuça düzgünleşmeye başladı

“Savaşçılar!” dedi birdenbire. “Geldik. Sonu zafer de olsa yenilgi de olsa burası son nokta. Bugün savaşın kaderi belli olacak.

“Durumumuz vahim – ama bunu zaten biliyorsunuz. Etdeşin buraya ulaşmasına bir fersah kaldı. Onun ordusu ve Boğazlayan Derinler arasında kısılmış kaldık. Bunun bir kaza olmadığını bilmenizi istiyorum. Telaşa kapılıp korktuğumuz için buraya kaçmadık. Etdeşin bizi zorladığı için de buraya gelmedik. Kurban değiliz. Buraya benim emrimle geldik. Kararı ben verdim. Kevin'in Rasatgahı'ndayken Etdeşin'in ordusunun ne kadar büyük olduğunu gördüm. O kadar büyüktü ki Kıyamet Üzleti'nde hiç şansımız yoktu. Bu yüzden bir karar verdim. Bizleri buraya getirdim.

“Bugün galip geleceğimize inanıyorum. O orduyu bozguna uğratacağız – buna inanıyorum. İnandığım için sizi buraya getirdim. Şimdi de bunu nasıl yapacağımızı anlatayım.”

Bir an duraladı ve söylemek üzere olduğu şeyler için kendini hazırlarken daha katı, daha dik durdu. Sonra devam etti, “O orduyla burada savaşmamızın tek bir nedeni var. Efendi Mhoram’ın zamana ihtiyacı var. Planımı işe yarar hale getirecek – hazır olana dek onu güvende tutmalıyız.

“Efendi Mhoram hazır olduğunda” –Troy kendini sıkıyor görünüyor– “arkamıza bakmadan Boğazlayan Derinler’e doğru koşacağız.”

Bağırışmalar bekliyorduydu da şaşırdı; savaşçılar karşı çıkamayacak kadar bitkindiler. Ama aralarında endişeli bir kıpırdanma oldu ve Mhoram pek çok yüze vuran dehşeti görebiliyordu.

Troy zaman kaybetmeden devam etti, “Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Kimse şimdiye dek Derinlerden sağ çıkmadı – kimse geri dönmedi. Tüm bunları biliyorum. Ama Habis’i yenmesi zor. Tek seçeneğimiz olanaksız gibi görünen bir şeyi başvurmak. İnanıyorum ki ölmeyeceğiz.

“Biz dövüşürken Efendi Mhoram Ormani Valhşıorman Surcelal’i çağırarak. Ve Valhşıorman Surcelal bize yardım edecek. Bize Boğazlayan Derinler’den özgürce geçme izni verecek. Etdeşin’in ordusunu yenecek.

“Ben buna inanıyorum. Sizin de inanmanızı istiyorum. İşe yarayacak. Ormani’nin bizden nefret etmek için bir nedeni yok. Etdeşin’den nefret etmek içinse her nedeni var. Dev bir Sapık. Ama Valhşıorman Surcelal’in Etdeşin’e ulaşabilmesinin tek yolu bizim geçmemize izin vermek. Eğer Boğazlayan Derinler’e koşarsak ve Etdeşin zarar görmediğimizi görürse, o zaman peşimizden gele-

cektir. Bunun gibi bir fırsatı kaçırmak için bizden ve Derinlerden fazlasıyla nefret ediyor. İşe yarayacak. Tek sorun Ormani'yi çağırmakta. Bu iş de Efendi Mhoram'a kalıyor.”

Yeniden duralayıp, konuşmadan önce sözlerini tarttı, “Pek çoğunuz Efendi Mhoram'ı benden daha uzun bir süredir tanıyorsunuz. Onun nasıl bir insan olduğunu biliyorsunuz. Başaracaktır. Bunu biliyorsunuz.

“O başarıya kadar yapmamız gereken tek şey savaşmak – o çalışırken onu hayatta tutmak. Bu kadar. Bunun sizin için ne kadar zor olacağını biliyorum. Ben – ben sizlerin ne kadar yorgun olduğunuzu duyabiliyorum. Ama sizler savaşçısınız. Gerekli gücü bulacaksınız. Buna inanıyorum. Her ne olursa olsun sizlerle omuz omuza dövüşmekten şeref duyacağım. Sizleri Boğazlayan Derinler'e götürmekten de korkmayacağım. Sizler Diyar'ın gerçek koruyucularısınız.”

Bir çeşit tepki bekleyerek durdu.

Savaşçılar ne bağırdılar, ne çığlıklar attılar, ne de tezahürat ettiler; ölçüsüz yorgunlukları onları sessiz tutuyordu. Ama hep birlikte ayağa kalktılar. On iki bin kadın ve erkek Nişancının karşısında selama durdular.

Nişancı ordusunun hareketlerini duymuş ve anlamış görünüyordu. O da onlara sertçe selam verdi. Ardından gururlu Ranyhyn'ini döndürdü ve Efendi Mhoram'ı bıraktığı yere koşturdu.

Mhoram'ı gafil avlamıştı ve Efendi de ona müdahale edememişti. Aşırı ihtiyaçların sertliğiyle kaskatı kesmiş gibi hareket ediyordu; Mhoram'ın daha önce durduğu yere doğru konuşurken sesi sarsıldı, “Umarım başaramazsan ne olacağını anlamışsındır. Hiçbir seçeneğimiz kalmıyor. Yine Derinlere gitmemiz gerekecek. Dua et de Etdeşen peşimizden gelene kadar Ormani bizi öldür-

mesin. Hepimiz bu şekilde öleceğiz, belki Sapık da bizimle birlikte ölür.”

Mhoram alelacele Troy'a doğru seğırtti. Ama Terrel Nişancıya daha yakındı ve Mhoram onu engelleyemeden konuştu. “Buna izin vermeyiz,” dedi duygusuzca. “Bu intihar. Savaşocağından söz etmiyoruz. Ama bizler Kanbekçileriyiz. Efendilerin kendilerini öldürmelerine izin vermeyiz. Yüce Efendi Kevin'in kendi yıkımına neden olmasını önleyememiştik. Bir kez daha başansız olmayacağız.”

“Seni duyuyorum,” diye sertçe karşılık verdi Mhoram. “Ama o an daha gelmedi. Öncelikle işe koyulmam gerek.” Troy'a dönerek, “Dostum,” dedi, “ben buna teşebbüs ederken yanımda kalırmısın? Desteğe – desteğe ihtiyacım var.”

Troy, Mehryl'in üzerinden bir an düşecek gibi oldu. Ama Ranyhyn'in yelesini yakalayıp kendini toparladı. “Yapabileceğim bir şey olursa söylemen yeter.” Elini uzattı ve Mhoram elini tuttuğunda Mehryl'in sırtından indi.

Mhoram bir an daha Nişancının elini tuttu, sonra da bıraktı. Efendi Savaşocağına doğru baktı ve Etdeşen'in saldırısını karşılamaya hazırlandıklarını gördü. Dikkatini Derinlere verdi. Delşet kalbini buruyordu. Çağrılmaya kızdığı için Vahşiorman Surcelal'in onu –ve tüm orduyu– durduğu yerde öldürüvereceğinden korkuyordu. Ama hâlâ kendi kendinin efendisiydi. İleri bir adım attı, asasını başının üzerine kaldırdı ve ormana doğru törensel yakarışına başladı.

“Selam olsun, Boğazlayan Derinler! Tek Orman'ın ormanı! Düşmanlarımızın düşmanı! Boğazlayan Derinler, selam olsun! Bizler Efendileriz – düşmanlarının hasımları ve *lillianrill* ilminin öğrencileri. Ormandan geçmeliyiz!

“Kulak ver, Vahşiorman Surcelal! Sana zarar veren baltadan ve

ateşten nefret ediyoruz. Senin düşmanların bizim de düşmanlarımızdır. Hiçbir zaman bir baltanın ağzını ya da bir ateşin alazını sana değdirmedik – hiçbir zaman değdirmeyeceğiz de. Ormani, kulak ver bize! İzin ver geçelim!"

Hiçbir cevap gelmedi. Sesi ağaçların ve çimenlerin üzerine yankısızca düştü; koyu derinliklerinde ne bir şey kıpırdadı ne de bir yanıt geldi. Bir işaret görmek ya da duyabilmek için tüm duyularını zorladı ama hiçbir şey yoktu. Sessizlikten emin olduğunda, ayini tekrarladı. Yine bir yanıt gelmedi. Üçüncü bir yakarıştan sonra Derinlerin sessiz kasveti artmış gibiydi, o niyaz eyledikçe daha da derinleşiyor ve uğursuzlaşıyordu.

Ormanın hevessizliğinin arasında, Etdeşen'in Savaşocağını gören ordusundan yükselen ilk neşeli çılgınlıkları duydu. Açlık dolu bağırışlar dehşetini daha da arttırdı; buna karşı koydukça ellerinin eklemeleri beyazakesiyordu. Asasını çimenlerin arasına saplayarak başka bir yol denedi.

İkinci saatlerine doğru güneş tepede bir yay çizerken Efendi Mhoram Boğazlayan Derinler'in kalbinde sesini duyurmaya çalışıyordu. Diyar'ın ilminde saklanmış her Ormani adını kullandı. İlim Meclisi'nde bilinen her çağırma nağmesi ve duadan ricalar ve yakarışlar ördü. Aşına olduğu kalıpları bilindik kullanımlarından çıkarıp, sessizliği kıracaklarını umarak değiştirdi. Covenant'ı Diyar'a getiren Çağırma Türküsünü bile kullandı, ihtiyaçlarına göre üzerinde oynadı ve onu Derinlere doğru söyledi. Hiç etkisi olmadı. Orman geçilemez ve cevapsız kaldı.

Arkasında, Savaşocağının savaşı başlamıştı. Etdeşen'in ordularını üzerilerine gelirken, savaşçılar kısa bir meydan okuma bayrağı çeker gibi bölük pörçük bir nara attılar. Ama ardından sessizleştiler ve güçlerinin son zerrelerini dövüşmeye sakladılar. Silahları

hazır bir durumda, Kıraçlardan çıkıp koşarak üzerilerine gelen aç gürulu karşılarına aldılar.

Sapığın ordusu kana susamış bir halde aralarına daldı. Savaşçılar yakın menzilde oklarını atarak saldırganların süratini kesmeye çalıştılar. Ama kalanlar ölü şerbaşlarının ve Mağaracınlerinin ve diğer yaratıkların üzerinden hesapsız sayılarla atlayıp, ölüleri ayaklarının altında çiğnediler ve Savaşocağına saldırdılar.

Ön saflar acımasız saldırının gücüyle çöktüler; binlerce uğursuz varlık aralarına daldı. Ama Balçakağa Quaan bir kanadı toplarken, Üstağa Amordine de diğer kanadı topladı. Doriendor Corishev'den ayrıldığından beri Amordine ilk kez kendini hatırlamış görünüyordu. Moral bozukluğunu bir kenara atarak Ocakortasını ön safların yardımına götürdü. Efendi Callindrill de ordunun ortasındaki yerini koruyordu. Asasını başının üzerinde çevirerek her tarafa öfkeli, mavi güç çakımları savuruyordu. Yaratıkların safları önünde açılıyor; onlarca şerbaşı onun ateşiyle düşüyordu.

Sonra Quaan ve Amordine her iki taraftan ona ulaştılar.

Diyar'ın kadınları ve erkekleri, kendilerini her şeyden yoksun bırakan yorgunluğun da ötesinden, ruhlarının derinliklerinde bir yerlerden, dövüşecek gücü bulup çıkardılar. Habis Efendi'nin çarpık yaratıklarının yalın kötülüğüyle karşı karşıyayken, savaşçılar hâlâ direnebildiklerini gördüler. Kemiklerine işlemiş sevgi ve nefret onları coşturuyordu. Kendilerini tutkuyla düşmanın üzerine attılar. Yüzlercesi dalgalar halinde düştü ama Sapığın ilk saldırısını geri püskürttüler.

Edişen kükreyen emirler yağdırdı; yaratıklar yeniden toparlanmak için çekildiler. Şerbaşları Efendi Callindrill'e karşı alelacele bir kama oluşturmaya giriştiler ve ordunun kalanı aralarında yer açıp bir sonraki saldırının yükünü üstlenecek Mağaracınlerine yol verdi.

Bu hazırlıkları bozmak amacıyla Quaan kendi tarafından bir saldırı düzenledi. Savaşçılar geri çekilen yaratıkların arkasından atıldılar. Efendi Callindrill ve bir Ocakortası şerbaşı kamasının oluşmasını engellemeye koştu. Şiddetli geçen birkaç andan sonra kara İblissoyu döllerini karmaşaya sürüklediler.

Ama sonra Dev-Sapık saldırdı ve Taşını şerbaşlarını desteklemek için kullandı. Ardı ardına gelen zümrüt ateşi patlaması Callindrill'i gerilemeye zorladı. O anda kama kendini topladı. Ocakortası geri çekilmek zorunda kaldı.

Zalim ve sessiz bir mücadele olmuştu. Saldırının, ilk gözü dönmüş çılgınlıklarından sonra Etdeşen'in ordusu suskun, delice bir gaddarlıkla dövüşüyordu. Savaşçıların ise bağırarak, nara atacak güçleri yoktu. Yalnızca ayakların patırtısı, silahların şakırtısı, ölü ve yaralıların inlemeleri, gürleyen emirler sessiz çarpışmayı vur-guluyordu. Yine de bu tutuk sesler Efendi Mhoram'a sağır edici bir gürültüymüş gibi geliyordu; hissettiği dehşetten yankılanıyor gibiydiler. Savaşla ilgilenmeme ve dikkatini işine verme çabası onu kemiklerine kadar terletiyor, nabzını kafasının içindeki bir mahkum gibi şakaklarına vurduyordu.

Geleneksel adlar ve dualar Ormani'yi getirmeyi başaramayınca gizemli şekiller ve simgeler kullanmaya başladı. Asasıyla otların üstüne beş köşeli yıldızlar ve halkalar çizdi, içlerinde ateşler yaktı, ellerini üzerlerinde gezdirerek efsunlu hareketler yaptı. İçinden çıkılmaz nağmeler fısıldadı.

Hepsi de faydasızdı. Derinlerin kasvetinin sessizliği kulağına kahrkaha gibi geliyordu

Buna karşılık ölüm sesleri giderek yaklaşıyorlardı. Savaşçıların bütün kahramanlığı dahi yeterli değildi; geri çekilmeye zorlanıyorlardı.

Troy da geri çekilmeyi duymuştu. Sonunda kendine hakim olamadı. “Aman Tanrım, Mhoram!” diye telaşla fısıldadı. “Katlediyorlar.”

Mhoram gürleyerek hızla Troy’a döndü, “Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?” Ama Nişancıya baktığında durdu. Troy’un çektiği ızdırabı görebiliyordu. Terin yakmasıyla Nişancının yanıkları göze batar biçimde kızamıştı; acıyla zonkuyorlardı. Elleri, kaybolmuş gibi amaçsızca çevresini yokluyorlardı. Kördü. Tüm plan yapma ve kavrama gücüne karşın en küçük bir fikrini bile gerçekleştirilmekten acizdi.

Efendi Mhoram kızgınlığını başka bir tarafa yöneltti. Bunun verdiği güçle de kararını verdi.

“Pekala, dostum,” diyerek ağır ağır fısıldadı. “Deneyecek başka yollar da var, ama belki de yalnızca biri başarı şansı olacak kadar tehlikeli. Hazır ol. Eğer ben düşersem benim yerimi sen almalısın. Destanlarda yazdığına göre söylemek üzere olduğum şarkının sonu ölüm.”

İleri doğru yürüdükçe üzerine bir sükunet çöktüğünü hissetti. Delhşetiyle yüzleştğinde bunun yalnızca bir korkudan ibaret olduğunu gördü. Sapıklardan biri ona dokunduğunda bu korkunun tüm kardeşleriyle yüzleşmiş ve hepsini yenmişti. O zaman elde ettiği bilgi şimdi Savaşocağını kurtarabilirdi. Gözlerinde tehlike parıltılarıyla Derinlere doğru, ilk ağaçların arasına gelene kadar ilerledi. Orada esasını alevledi ve dallardan özenle uzak tutarak başının üstüne kaldırdı. Sonra da şarkısını okumaya başladı.

Sözler dudaklarından sarsak sarsak döküldü ve melodinin vuruları ritim kaçırıyor gibiydiler. Daha önce hiçbir Efendinin ağzına almadığı bir şarkıyı söylüyordu. Diyar’ın karanlık sırlarından biriydi, içerdiği tehlikeler yüzünden yasaklanmıştı. Buna karşın

şarkının sözleri basit ve açıktı. Oluşturdukları tehlike başka bir yerde yatıyordu. Kevin'in İlmi'ne göre, el üstünde tutulan bir hazine gibi Tek Orman'ın Ormani'sine aittiler. Ormani bu sözleri kirieten tüm ölümlüleri öldürürdü.

Yine de Efendi Mhoram sesini yükseltti ve sözleri cesurca okudu.

Dallar açılır ve ağaç gövdeleri uzar
Yağmurda, sıcakta, karda, soğukta:
Yine de dünyanın rüzgarı eser zamansızca,
Deprem vurur, yarılr kayalar sarsılarak,

Fideler tomurcuklanır ve yapraklarım yeşerir.
Toprağın kocamasından önceki günlerden beri
Ve Zaman kendi sonuna doğru yürür de yürür,
Ormanlar dünyanın çıplak taşlarını güçlendirir,

Yasaklarım ölümü ve tozlu çorakları.
Ben Diyar'ın Yaratıcısının kalesiyim
Çekerim içime tüm tükenen solukları,
Yaşam üflerim, amacım sağaltmak.

Okuyuşu uzaklara doğru silikleştiğinde yanıtı duydu. Melodisi kendisinininkinden çok daha üstündü. Dallardan, ender görülen bir ezgiyle çiğlenmiş yapraklar gibi dökülüyordu – dökülüyor ve çevresinde dalgalanıyordu ve Mhoram hayranlık içerisinde kalmıştı. Sesin hafif, tiz ve açık bir tınısı vardı, şırıldayan bir çay gibiydi, ama içinde saklı gücü onu hayrete boğmuştu.

Ama beni ölü koydular ateşle balta.
Cüretkar ellerin nefretini bilirim.
Git ve yürek suyunun kızılığını sakla:
Nefretim ne dur bilir ne durak.

Bir müzik titreşimi görüşünü dalgalandırdı. Açıldığında Vahşi-orman Surcelal'in çimenlerin üzerinden ona doğru yürüdüğünü gördü.

Ormani uzun bir sakalı ve dalgalı beyaz saçları olan boylu poslu bir adamdı. Saf ipekten bir cübbe giymişti ve koltuğunda asaya benzer budaklı bir tahta çubuk taşıyordu. Boynunda asılı mor ve beyaz orkidelerden oluşan çelenk ağırbaşlı asaletini daha da artırıyordu. Bir perdenin arkasından çıkar gibi Derinlerin loşluğundan çıkıvermişti ve ağaçların arasında bir hükümdar gibi yürüyordu. O geçerken ağaçlar onu selamlıyorlardı. Attığı her adımla, sanki tüm varlığı şarkılarla sırlıklam olmuş gibi, etrafına melodi damlaları saçıyordu. Işıltılı sesi çehresindeki kasveti yumuşatıyordu. Ama gözleri yumuşak bakmıyordu. Gür, beyaz kaşlarının altında, ne gözbebeği ne de irisi olan gözlerden gümüş bir ışık parlıyordu ve bakışlarında fiziksel bir etkinin gücü vardı.

Şarkısının nakaratını mırıldanmayı sürdürerek Efendi Mhoram'a yaklaştı. Birbirlerine bir kol boyu yaklaşıp kolları birbirine dokunana kadar Ormani'nin bakışları Efendiyi olduğu yerde hareketsiz tuttu. Mhoram incelendiğini hissetti. Müzik devam ediyordu ve Ormani'nin kendisiyle konuştuğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Ona bir şey soruyordu, "Şarkımı lekelemeye kim cüret ediyor?"

Efendi Mhoram biraz zorlanarak şaşkınlığını bir yanıtla dönüştürmeyi başardı, "Vahşiorman Surcelal, Ormani ve Ağaçözünün hizmetkarı, lütfen küstahlığımı bağışla. Niyetim hakaret etmek ya da

alay etmek değil. Ama hem korkuyu hem de ihtiyaç göstermeyi göz ardı edecek kadar acil bir ihtiya ım var. Ben  adkaya Divanı Efendilerinden Variol oğlu Mhoram'ım ve ağacıyla taşıyla Diyar'ın bir savunucusuyum. Bir isteğim olacak, Vah iorman Surcelal.”

“Bir istek mi?” diye ezgiyle homurdandı Ormani. “Ağa larımın arasına ateş sokuyorsunuz, üstüne de bir şey mi istiyorsunuz? Sen bir aptalsın Variol oğlu Mhoram. Ben insanlarla anla ma yapmam. Yalımı ve yalazı bilen hiçbir yaratığın isteğini yerine getirmem. Git buradan.” Bunları söylerken ne sesini y kseltmi ti ne şarkısını sertle tirmi ti, ama buyruğunun kudreti Mhoram'ın sendelemesine neden oldu.

“Ormani, dinle beni.” Mhoram sesini sakın tutmaya çabaladı. “Bu ateşi yalnızca dikkatini çekmek için kullandım.” Asasını söndürüp yere indirdi ve onu Ormani'nin itirazına karşı destek olması için sıkı sıkı tuttu. Ben bir Efendiyim, Toprakgücünün bir hizmetkarı. Efendiler var olduklarından bu yana, tüm güçlerini Diyar'ın ve Ormanın korunmasına adayacaklarına yemin ettiler. Dünyanın ağaçlarını sever ve el üstünde tutarız. Ben bu ağaçlara herhangi bir zarar vermedim – asla da vermem, ancak sen isteğimi geri çevirerek Diyar'ı ateşe ve  l me mahkum ediyorsun.”

Vah iorman Surcelal kendi kendine mırıldanır gibi konuştu, “Efendilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Benim için  onemsizler. Ama insanları, ölümlüleri tanıyorum. Kutbozumu Ayini Derinlerde unutulmadı.”

“Yine de duy beni, Vah iorman Surcelal.” Mhoram savaş seslerinin sırtına vuru unu hissedebiliyordu. Ama Tek Orman'ın tarihinden öğrendiklerini hatırladı ve sakın ve dingin kaldı. “Kar ılığını veremeyeceğim bir istek de bulunmuyorum. Ormani, sana bir Sapık sunuyorum.”

Sapık sözünü duyunca Vahşiorman Surcelal değışti. Müziğinin oluşturduğu buğulu, pırıltılı hava kızgın bir tonlama aldı. Gözleri karardı; içlerindeki gümüş ışıklar yerlerini fırtına bulutlarına bıraktılar. Gözlerinden bir sis yayılıyor ve kaşlarının arasından yurkarı süzülüyordu. Ama bir şey söylemedi ve Mhoram konuşmayı sürdürdü.

“Diyar halkı, kadim ağaç katili Garazkar’a karşı bir savaş veriyorlar. Devasa ordusu bizi buraya kadar sürdü ve son savaş şu anda Ürkekçalı’da sürüyor. Senin yardımın olmadan kesinlikle sonumuz gelecek. Ama biz öldüğümüzde Diyar savunmasız kalacak. O zaman da ağaç katili bütün Ormana savaş açacak – güzel Andelain’in ağaçlarına, uyuyan Meşumorman’a ve uykusuz Yosunorman’a. Sonunda Derinlere ve sana saldıracak. Hemen yokedilmeli.”

Ormani bu anlatılanlardan etkilenmemiş görünüyordu. Buna karşılık vermektense uğursuzca mırıldandı, “Bir Sapıktan söz ettin.”

“Şu anda bizi yok etmeye uğraşan ordunun başında bir Sapık var, Tek Orman’ı yerle bir edenlerden biri.”

“Gerçeğı söylediğine dair bana bir kanıt ver.”

Efendi Mhoram duraksamadı. Yürüdüğü zeminde hiçbir patika olmasa da, kendi sezgileri dışında herhangi bir ilimle yönlendirilmese de, hemen karşılık verdi, “*Moksha* Sapık, aynı zamanda Jehannum ve Etdeşen olarak da bilinir. Geçmiş çağlarda o ve kardeşi *turiya* ağaçları hor görmeyi bir zamanlar dost canlısı olan İblissoylarına öğretiler. Kardeşi *samadhi* de, o deli kral Tek Orman’ın yaşamına ve ölümüne hakim olmak istediğinde, Doriendor Corishev hükümdarına yol gösterdi.”

“*Moksha* Sapık,” Vahşiorman Surcelal titrek kaygısız bir sesle,

tehlikeli bir şekilde konuştu. "Sapıklara mahsus kuvvetli bir açlığım vardır."

"Şu anda kudretleri büyük ölçüde artmış durumda. Sayrıttoprak Taşının doğaüstü gücünü paylaşıyorlar."

"O umurumda değil," diye karşılık verdi Ormani neredeyse kaba bir tavırla. "Ama sen bana bir Sapık önerdin. Şu anda bile sizi katlederken nasıl olacak bu?"

Savaşocağı geri çekilmeye zorlandıkça dövüş sesleri amansızca yaklaşmıştı. Her geçen an, Efendi Mhoram daha az dövüş, daha çok katliam sesleri duyuyordu. Nişancı Troy'un da arkasında hızla soluk alıp verişini hissedebiliyordu. Güçlülük elde ettiği dinginliğine sarılarak yanıtladı, "Benim isteğim de bu, Vahşiorman Surcelal. İnsanlarımın tümü adına Boğazlayan Derinler'den geçebilmeleri için izin istiyorum. Bu istek *moksha* Sapiğı senin ellerine getirecek. O ve tüm ordusu, bütün şerbaşları, Mağaracınleri ve yaratıklarıyla, hepsi senin olacak. Sapık bizim Derinlere kaçtığımızı ve ölmediğimizi görünce peşimizden gelecek. Senin zayıf düştüğünü ya da büsbütün bu dünyadan göçtüğünü düşünecek. Bize ve ağaçlarına duyduğu nefret onu ve tüm kuvvetlerini senin topraklarına sürecek."

Vahşiorman Surcelal durumu değerlendirirken, içinde bulunduğu an Mhoram'ın kulaklarında telaşla uğuldadı. Dövüş sesleri kısa süre sonra Savaşocağından geriye kurtaracak bir şeyin kalmayacağını söylüyordu. Ama Mhoram Ormani'nin karşısında durdu ve bekledi.

Sonunda Ormani olumlu bir biçimde başını salladı. "Uygun bir anlaşma," diyerek ezgisini ağır ağır sürdürdü. "Ağaçlar yeniden savaşmak için hevesli. Ben de hazırım. Ama yardımım ve şarkımın lekelenmesine karşılık ödenecek küçük bir bedel var."

Mhoram'ın yükselen umudu aniden yerini korkuya bıraktı ve Nişancı Troy'u durdurmak için hızla döndü. Ama o daha uyarısını dile getiremeden, Troy şevkle konuştu, "O zaman onu ben öderim! Nasıl olacaksa öderim. Ordum katlediliyor."

Mhoram, geri döndürülemez bu söz karşısında irkildi, itiraz etmeye çalıştı. Ama Ormani şarkısını hevesle okudu, "Pekala. Ödemeni kabul ediyorum. Ordunu dikkatle ağaçların arasına getir."

Troy hemen davrandı; hızla dönüp Mehryl'in sırtına atladı. Bir içgüdü onu yönlendiriyordu; Ranyhyn'in üzerine görerek yapmış kadar emniyetli bir biçimde oturmuştu. Zaman kaybetmeden, tüm gücüyle bağırarak, savaş alanına doğru dörtmala koşturdu. "Quaan! Geri çekilin! Geri çekilin!"

O daha bağırırken Savaşocağı çökmek üzereydi. Savaşçıların safları dağılmıştı ve Etdeşen'in yaratıkları kan dökerek aralarında gidip geliyorlardı. Ocakortalarının üçte ikisinden fazlası düşmüştü. Ama Troy'un emrindeki bir şey savaşçıları son bir gayretle harekete geçirdi. Dövüşü bırakıp döndüler ve koştular.

Ani kaçışları Etdeşen'in ordusuyla aralarında küçük bir gedik oluşturdu. Efendi Callindrill hemen bu gediği genişletme görevini üstlendi. Bir Kanbekçisi çemberiyle korunarak otları tutuşturan ve rakiplerinin önünde alevlenen bir ateş çakımını serbet bıraktı. Saldırısı pek az zarar vermişti ama Sapığın kuvvetlerini takip etmekte bir an duralatacak kadar oyalamıştı. O andan yararlanarak savaşçıların arkasından gitti. Sayıları taş çatlasa on Ocakortasını geçmeyecek olan sağ kalan savaşçılar hep birlikte Mhoram'a doğru koştular.

Efendi Mhoram geldiklerini görünce Troy'u karşılamaya yöneldi. Nişancıyı Mehryl'in sırtından çekip aldı –Derinlerde dalların altında at sürmek güvenli bir şey değildi– ve onu kolundan tu-

tup ağaçların arasına götürdü. Mhoram ve Troy Boğazlayan Derinler'e girdiklerinde savaşçılar da neredeyse hemen arkalarından geliyorlardı.

Vahşiorman Surcelal ortadan kaybolmuştu ama şarkısı sürüyordu. Ormandaki her yapraktan hafifçe yankılanıyormuş gibiydi. Mhoram şarkının ona kılavuzluk ettiğini hissedebiliyordu ve soru sual etmeden sesi izledi. Arkasında savaşçıların ölümüne ya da kurtuluşa doğru son bir hamleyle güçlerini tükettiklerini duydu. Quaan'ın uzaklardan geliyormuş gibi gelen bir sesle, kurtulan herkesin şu anda ağaçlığa girdiğini bildirdiğini duydu. Ama arkasına dönüp bakmadı. Ormanı'nin şarkısı üzerine bir sihir uygulamıştı. Troy'un kolunu sıkı sıkı tutarak ve sürekli ileriye, kasvetli karanlığa doğru bakarak canlı adımlarla melodinin izinden gitti.

Callindrill, Troy, Quaan, Amorine, kırk kadar Kanbekçisi, Ranyhynlerin tümü ve dört binden fazla savaşçıyla birlikte, Efendi Mhoram insanoğlunun dünyasından bir süre uzaklaştı.

Müzik yavaş yavaş bilinçli atikliğini dönüştürüp onu bir çeşit esrimeye soktu. Hâlâ her şeyin fakında olduğunu hissediyordu, ama şimdi hiçbir şey ona dokunmuyordu. Akşamın çöküşünü Derinlerin değişmiş loşluğu arasından seçebiliyor ama zamanın geçişini hissetmiyordu. Ağaçların arasındaki açıklıklardan Garp Dağları'nı görebiliyordu. Dorukların yerlerinin değişmesinden hızını ölçebilmişti. Dört nala giden bir Ranyhyn'den daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Ama ne bir yol yorgunluğu ne de bir zorlanma hissediyordu. Şarkının fısıltısı onu ileri sürüklüyordu, sanki Derinler onu ve tüm arkadaşlarını bir nefeste içine çekmiş gibiydi. Tuhaf, hayal meyal bir geçiş, bir ruh yolculuğuydu; tadına varamadığı bir hızla ve hissedemediği olaylarla doluydu.

Gece oldu –tamamen aysız bir geceydi– ama yolunu kaybet-

medi. Otlarda ve yapraklarda ve şarkıdaki bir ışık emaresi ona yolunu gösteriyordu ve kendinden emin olarak, dinleme gereği duymadan devam etti. Ormanı'nın şarkısı onu fanilikten arındırmış, tasasız bir huzura bürümüştü.

Karanlığın sürdüğü sırada bir ara şarkının değişimini duydu. Değişimin ona bir etkisi olmadı ama anlamını biliyordu. Her ne kadar Orman tüm diğer sesleri yutsa da ve böylece herhangi bir uluma, çılgılık ya da bağırış kulaklarına gelmese de Etdeşin'in ordusunun yok edilmekte olduğunu anladı. Şarkı, her dal ve her yaprak onu paylaşıp, yaşayana ve harekete geçmek için yanıp tutuşuna dek ağaçların suyuyla tırmanarak çağlar boyu beklemiş nefreti, geniş alanlar dolusu yitirilen kardeşlerin acısını, çağların ağır öfkesini dile getiriyordu. Kökler, dallar ve gövdeler ezmek ve parçalamak için hep birlikte harekete geçtikçe ölüm fısıltıları geliyordu.

Devasa Derinlerin karşısında Etdeşin'in ordusu küçük ve savunmasızdı – bir okyanusa savrulmuş değersiz bir hakaretti. Ağaçlar, şerbaşlarının gücünü, Mağaracınlarının kudretini ve tüm diğer yaratıkların köşeye sıkışmış, canhıraş, çılgınca korkularını bir kenara itmişlerdi. Vahşiorman Surcelal'in şarkısının eşliğinde işgalcileri zorlanmadan boğazlıyorlardı. Alevler üzerlerine basılarak söndürülmüş, kesici silah kullananlar öldürülmüş, ilim ve gücü ezilmişti. Ardından ağaçlar kanlarını içip cesetleri yediler – ezeli ve şiddetli bir öfkenin kutsallığı adına düşmana ait tüm izleri tamamen yok ettiler.

Şarkı daha önceki dingin havasını yakaladığında, zalimce bir memnuniyet ve zaferle soluyor gibiydi.

Bundan kısa bir süre sonra –Mhoram bu zamanın kısa olduğunu düşünmüştü– gökgürültüsüne benzer bir gürültü ağaçlığın

üzerinden geçti. İlk başta Etdeşen'in ölüm kalım mücadelesini duyduğunu sandı. Ama sonra sesin tamamen farklı bir kaynaktan geldiğini gördü. Uzakta, batıya doğru, dağlarda korkunç bir şey olmuştu. Sıradağların bir tarafından kızıl ateşler püskürtüyordu. Her patlamadan sonra Derinleri bir sarsıntı alıyordu ve parlak bir istim gece göğünü açıyordu. Ama Mhoram bundan etkilenmedi. İlgiyle seyretti ama şarkı onu efsunlarıyla sarmış ve tüm tasalar-dan esirgemişti.

Savaşocağının arkasında olmadığını fark edince hiç endişelenmedi. Efendi Callindrill, Troy, Amorie, Balçakağa Quaan ve iki Kanbekçisi, Terrel ve Morril dışında yalnızdı. Ama vesveseye kapılmamıştı; şarkı onu huzur ve güven duygularıyla teskin ediyordu. Onu ileri ve daha da ileri taşıyıp, ölçsüz bir geceden geçirip, yeni bir günün şafağına götürdü.

Aydınlığın geri gelişle, mor ve beyaz orkidelerle dolu bir ormanlıktan geçtiğini gördü. Saf, yumuşak renkleri, sanki Vahşior-man Surcelal'in şarkısının notalarıymış gibi müzikle uyum içerisindediler. Melodinin avuntusuyla Mhoram'ı sıkı sıkı kuşattılar. Onu taşıyan cereyana, tüm yaraları için bir merhemmiş gibi, geniş, bilinçsiz bir gülümsemeyle kendini bıraktı.

Tuhaf hızı artık daha da belirginleşmişti. Sarkan yaprakların arasından Gökbendi *Melenkurion*'un ikili doruklarını, Garp Dağları'nın en yüksek zirvelerini görebiliyordu. Dağların içerisinde saklı bir mücadele sürerken, yüksek ve sarp Yarıkkaya yaylasını da görebiliyordu. Patlamalar ve boğuk gürlemeler dağın derinliklerinden yankılar halinde geliyor, kızıl püskürmeler düzensiz aralıklarla göğü vuruyorlardı. Ama hâlâ ona bir şey olmamıştı. Hızı, coşkulu, zahmetsiz sürati, kalbini keyifli bir sevinçle dolduruyordu. Derinlere girdiğinden beri üç ya da dört fersah yol katetmiş-

ti. Kendini bu şekilde sonsuza dek yürümeye hazır hissetti.

Ama gün, onu gece boyunca taşıyan, zamandan bağımsız aynı yokoluşla geçip gitti. Kısa süre sonra güneş batmaya yüz tutmuştu, buna rağmen ne kadar süre geçtiğine dair ne bir fikri vardı, ne de bütün gün boyunca yol aldığını gösteren bir yorgunluk ya da bedenen bir zorlanma etkisi görmüştü.

Sonra şarkı tekrar değişti. Artık yavaş yavaş onu ileri götürmeyi bırakıyordu. Sürüklenmenin son bulması onu üzüntüye boğdu, ama kabullendi. Yarıkkaya'nın gürlemeleri ve patlamaları artık neredeyse güneybatısında kalmıştı. Kendisinin ve arkadaşlarının Kara Nehir'e yaklaştıklarına kanaat getirdi.

Şarkı onu Ormanın içinden geçirip ağaçların arasında çıplak bir ur gibi yükselen, yüksek kel bir tepeye götürdü. Ötede suyun akışını duyabiliyordu –Kara Nehir– ama tepenin kendisi dikkatini çekti ve Mhoram'ı bir ölçüde kendine getirdi. Tepenin toprağında hiç yaşam yoktu, sanki geçmiş çağlarda bir daha yeşermeyecek kadar çok ölüme bulanmıştı. Zirvesinin hemen altında, onlara yakın tarafta, iki sağlam ağaç, bekçiler gibi, bir şeye tanıklık eder gibi, birbirlerinden on metre uzak duruyorlardı. En az tepe kadar ölüydüler – kararmış, daldan ve yapraktan arınmış, özsularını yitirmişlerdi. Her ölü gövdede yalnızca tek bir dal kalmıştı. Yerden on beş metre yukarıda ağaçlar birbirlerine doğru uzanmışlar ve dalları aralarında bir bağlantı oluşturarak birbirlerine sarılmışlardı.

Burası Darağacı Kepezi'ydi, Ormanilerin ezeli idam yeri. Diyar'ın efsanelerine göre Vahşiorman Surcelal ve kardeşleri, Tek Orman'ın hayatta kalma mücadelesi verdiği çok çok önceki çağlarda, hükümlerini burada yerine getirirlerdi. Ormanilerin eline düşen Sapıklar burada idam edilirdi.

Şu anda darağacında *moksha* Etdeşen sallanıyordu. Yüzünü karanlık bir öfke sarmış, şişmiş dili dişlerinin arasından tiksindir gibi uzanmıştı ve gözleri boş bakıyordu. Tüm kasları bir nefretin böğürmesiyle gerilmiş ve uzamıştı. Ölüm çırpınışları o kadar taşkın olmuştu ki kan damarları çatlamış, derisi koyu renkli kanamalarla lekelenmişti.

Efendi Mhoram gittikçe koyulaşan alacakaranlıktan yukarı baktı ve birden acıkrınış ve susamış olduğunu hissetti. Vahşiorman-Surcelal'in yakınlarında olduğunu fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti. Ormani tepenin bir tarafında durmuş alçak sesle şarkısını söylüyordu ve gözleri kızıl ve gümüş bir ışıltıyla parlıyorlardı.

Mhoram'ın yanında duran Nişancı Troy uykudan uyanırmış gibi silkindi ve belli belirsiz sordu, "Ne oldu? Ne görüyorsun?"

Sesine sahip olabilmesi için Mhoram'ın pek çok kere yutkunması gerekti. "Etdeşen. Ormani onu öldürdü."

Troy'un yüzü görmeye çalışmış gibi şiddetle gerildi. Sonra gülümsedi. "Tanrıya şükürler olsun."

"Uygun bir anlaşma," dedi Vahşiorman Surcelal ezgili bir biçimde. "Bir Sapığın ruhunu öldüremeyeceğimi biliyorum. Ama bedenini öldürmek büyük bir zevk. Asıldı." Gözleri bir an kırmızı kırmızı parladı, sonra tekrar gümüş rengini aldı. "Bu nedenle sözümünden döndüğümü düşünmeyin. İnsanlarınız zarar görmedi. Bu kadar sadakatten yoksun ölümlünün aralarında olması ağaçları rahatsız etti. Onların rahatsızlığını kısa tutmak için insanlarınızı Boğazlayan Derinler'den dışarı, kuzeye doğru yönelttim. Ama anlaşmamız ve ödenecek bedel nedeniyle sizleri buraya getirdim. Ormanın intikamını görün."

Yüksek, açık sesindeki bir şey Mhoram'ı ürpertti. Ancak bir soru soracak kadar da kendindeydi, "Sapığın Taşına ne oldu?"

“Çok fenalık yüklüydü,” diye acımasızca mırıldandı Ormani. “Onu yok ettim.”

Efendi Mhoram usulca başını salladı. “Bu iyi.” Sonra da dikkatini Vahşiorman Surcelal’in istediği bedel konusuna vermeye çalıştı. Troy’un anlaşılmadan sorumlu tutulmaması gerektiğini söylemek istiyordu; Nişancı kendisinden ne istendiğini anlamamıştı. Ama daha Mhoram doğru sözleri bulmaya çalışırken Terrel dikkatini dağıttı. Kanbekçisi sessizce nehrin yukarısını gösteriyordu.

Gece neredeyse tamamen çökmüştü; yalnızca parlak yıldızlar ve Vahşiorman Surcelal’in gözlerindeki ışıltı Darağacı Kepezi’ni aydınlatıyordu. Ama Efendi, Terrel’in işaret ettiği yere bakınca iki farklı ışık gördü. Uzaklarda Yarikkaya’nın kavurucu felaketi görünüyordu. Orada gerçekleşen vahşet doruğuna ulaşmak üzereymiş gibiydi. Ateşler çılgınca fışkırıyolar ve yoğun bir gökgürültüsü kayalar çatırdıyormuşçasına Derinlerin üzerinde gürliyordu. Diğer ışık daha yakındaydı. Mhoram’la nehir arasındaki ağaçların arasından küçük, kasvetli, beyaz bir parıltı geliyordu. Daha bakarken, parıltı Kepezin arkasında gözden kayboldu.

Biri Kara Nehir boyunca Boğazlayan Derinler’de ilerliyordu.

Mhoram’ın içine bir şey doğdu ve o anda korktuğunun ayırdına vardı. Son birkaç gündür unuttuğu görüntüler ve sezgiler, aklına gelivermişti. Çabucak Ormani’ye döndü ve sordu, “Gelen kim? Başka anlaşmalar da mı yaptın?”

“Yapmışsam bile,” diye okudu şarkısını Ormani, “bunlar seni ilgilendirmez. Ama bu ikisi onlara göz yumduğum için geçiyorlar. Benimle konuşmadılar. Onlara izin verdim çünkü taşıdıkları ışık ağaçlara bir tehlike oluşturmuyor – ve ayrıca ellerinde saygı göstermem gereken bir güç tutuyorlar. Ben yaradılış Yasasıyla bağlıyım.”

“*Melenkurion!*” dedi Mhoram fısıldayarak. “Yaratıcı bizi esirgesin!” Troy’un kolunu yakalayıp kel tepeden aşağı koşmaya başladı. Yanındakiler de onu peşinden indiler. Darağacını geçti, Kepezin tepesine çıktı ve aşağıda akan nehre baktı.

İki adam nehrin kıyısından ona doğru tepeyi tırmanıyorlardı. Bir tanesi sağ elinde parlak bir taş tutuyordu ve sol koluyla arkadaşına yardım ediyordu. Sırtlarında bir anlamsızlık yüküyle tırmanır gibi acıyla hareket ediyorlardı. Tepenin üstüne yaklaştıklarında ve Mhoram’la yanındakileri gördüklerinde durdular.

Bannor yavaş yavaş elindeki *orcresti* Kepezin tepesini aydınlatacak şekilde kaldırdı. Bir baş hareketiyle Efendileri selamladı.

Thomas Covenant tepedeki herkesin onu seyrettiğinin ayırдыna vardığında Bannor’un desteğini geri çevirdi ve kendi başına ayakta durdu. Bu gayret onu ciddi şekilde zorladı. Durduğu yerde dengesizce sallanıyordu. *Orcrestin* ışığında alnı zalimce ışıldadı. Gözlerinde görmeyen bir bakış vardı – maksatsız bir bakıştı, ama buna rağmen o kadar yoğundu ki gözleri ayrı yönlere bakıyor gibiydiler, sanki Covenant kendi iki yüzlülüklerinin fazlasıyla bilincindeymiş de onlara teker teker bakamıyormuş gibiydi. Ancak hemen sonra Yarikkaya’daki korkunç bir patlama onu vurdu ve az kalsın dengesini yitiriyordu. Yarımeliyle Bannor’a uzanmak zorunda kaldı. Bu hareketi sol yumruğunu açığa çıkarmıştı.

Yüzük parmağında sim parlaklığındaki yüzüğü öfkeli bir nabız gibi atıyordu.

BÖLÜM 3

TOPRAK'IN KANI

Lena'nın Kızı

Troy, Thomas Covenant'ın İnançsızlığının blöf olduğunu söylemişti. Ama Covenant zeka oyunu oynamıyordu. Cüzzamlıydı. Yaşam mücadelesi veriyordu.

İnançsızlık Diyar'a karşı tek savunması, Diyar'a verdiği yanıtın şiddetini ve olası yıkımını denetim altında tutmanın tek yoluordu. Kendini korumanın başka her şeklini yitirdiğini hissediyordu. Ve kendini koruma dürtüsü olmadan sonu cüzzam hastanesinde karşılaştığı yaşlı adamınki gibi olurdu – sakat ve katlanılamaz derecede çürümüş. Delirmek bile daha iyi bir sondu. Eğer delirirse en azından başına gelenlerden yalıtılmış, akbabalar gibi etini kemiren hastalığa karşı kör, sağır ve dilsiz olacaktı.

Yine de, Diyar'ın Kevin'in Yedinci Mühür'ünü bulmak amacıyla Yüce Efendi Elena, Amok ve iki Kanbekçisiyle Şadkoru'dan çıkmış batıya doğru giderlerken, değişmekte olduğunu kendisi de biliyordu. Arada sırada yer ayaklarının altından kayıyordu; becerikli, erk sahibi bir Toprakgücü kendi kişisel alanını değiştiriyordu. Kaypak zemin onu bir uçuruma doğru silkeliyordu. Ve buna karşı koymakta çaresizdi.

Mevcut durumunun en sakıncalı tarafı Elena'ydı. Tanımsız iç kudreti, geldiği soy ve tuhaf karşı konulmazlığı Covenant'ı hem

rahatsız ediyor hem de çekiyordu. Daha İki İrmak Vadisi'nden ayrılırlarken Elena'nın davetini kabul ettiği için kendine küfür yağdırmaya başlamıştı. Elena duygularını karman çorman ediyor ve o düğümün içerisinde beklenmedik uçlar çekip istediği onayı alabiliyordu.

Bu diğer rıza gösterdiği durumlar gibi değildi. Efendi Mhoram ondan Savaşocağıyla gitmesini istediğinde, bunu başka seçeneklerden tamamen yoksun olduğu için kabul etmişti. Acilen hareket etmeye devam etmesi, bir kaçış yolu aramayı sürdürmesi gerekiyordu. Yüce Efendi ondan kendisine eşlik etmesini istediğinde benzer bir yargı onu temize çıkarmamıştı. İkileminin can alıcı noktasından –Habis Efendi'yle olan kavgasından– uzaklaştığını hissetti; bir korkak gibi kaçıyordu. Ama karar anında reddetmeyi aklına bile getirmemişti. Ve Elena'nın onu daha da ileri götürebileceğini biliyordu. Kendi adına zerre kadar inancı olmadan onun peşinden umutsuzca gidebilirdi, Garazkar'ın ta kendisine saldırıya gitse bile. Güzelliği, varlığı, ona davranışı zırlunu parça parça yiyor, zayıf gövdesini savunmasız bırakıyordu.

Toğrükoruğ'un kuru sonbaharında yolculuk ederlerken Elena'yı dikkatle, hafif ürkekçe seyretti.

Ranyhyn'i Myrha'nın sırtında dik ve mağrur oturmuş, taç giymiş bir iffet abidesi gibi görünüyordu, her nasılsa hem kudretli hem de kırılmalı – sanki tek bir bakışla Covenant'ın kemiklerini tuzla buz edecekmış gibi duruyordu, öte yandan üzerine atılacak bir avuç çamurla oturduğu yerden düşürülebilecekmiş gibi de bir hali vardı. Covenant'ın gözünü korkutuyordu.

Amok birdenbire boşlukta belirmiş gibi Yüce Efendinin yanına bitiverdiğinde Elena onunla konuşmak için döndü. Karşılıklı selamlaştılar ve Şadkoru giderek gerilerinde kalırken eski dostlar

gibi karşılıklı çene çalmaya başladılar. Amok'un Mühürle ilgili ağzı sıklığı başka konularda neşeyle gevezelik etmesini engelliyordu. Kısa süre sonra, tek işi Yüce Efendiyi eğlendirmekmiş gibi, mutlu mutlu şarkılar söylemeye ve konuşmaya koyulmuştu.

Amok sabahı havadan sudan konuşarak geçirirken Covenant çevresindeki kırları seyretti.

Yedinci Mühür'ün peşindeki ekip Toğrukoruğ'un düzlüklerinden kolaylıkla çıktı. Batıya giderken birkaç derece güneye sapsmışlar, Garp Dağları'na doğru Rill Irmağı yatağını kabaca takip etmişlerdi. Daha altmış-altmış beş fersah uzakta bulunan Toğrukoruğ'un batı kenarı, İki Irmak Vadisi'nden en az bin metre yukarıdaydı ve tüm bölge yavaş yavaş dağlara doğru yükseliyordu. Yüce Efendinin grubu şimdiden hafif eğimi tırmanmaya başlamıştı. Covenant, turuncu, sarı, altın, kızıl yaprakların aleviyle güzün tacını takmış ağaçlıklardan ve Çarpılmış Taş'ın ezeli savaşlardan kalan yaralarının üzerilerini sağlıklı bir et tabakası gibi bürümüş sık fundalıklar ve çayır kelpkuyruklarının verdiği sağalmayla yemyeşil olmuş bereketli bayırlardan geçerken, zorlamayan tırmanışlarını hissedebiliyordu.

Toğrukoruğ'un iyileşmesinin son emarelerini güçlükle duyumsayabiliyordu. Otların ve ağaçların her şeyi örten çokluklarının altında Kevin'in son savaşının yaraları henüz tamamen düzelmemişti. Atlılar zaman zaman hâlâ her türlü tamiri reddeden çürümüş, çorak küçük alanlardan geçiyorlardı ve tepelerden bazıları biçimsiz bir şekilde duruyor görünüyorlardı. Ama Efendilerin çabasının olumlu bir etkisi vardı. Toğrukoruğ'un havası keskin, diri, yaşam doluydu. Ağaçların çok azı köklerinin bir zamanlar Kutbozumuyla bozulmuş toprağa bağlı olduğuna dair izler taşıyorlardı. Yeni Efendiler Divanı yaşamlarını adamanın çok uygun bir yo-

lunu bulmuşlardı.

Geçmişte çektikleri yüzünden Toğrukoruğ Covenant'ın yüreğine dokunmuştu. Ondan hoşlandığını, ona güvendiğini hissediyordu. Bazen gün ikindiye doğru kayarken hiçbir yere gitmiyor olmayı diliyordu. Amaçsızca Toğrukoruğ'u gezmek, aklını Mühürlerle ya da yüzüklerle ya da savaşlarla bozmadan dolaşmak, mümkünse bunu yalnız yapmak istiyordu.

Amok böyle geziler için uygun bir kılavuza benziyordu. Yedinci Mühür'ün taşıyıcısı, ayarladığı hızın hiç de aylak bir hız olmadığını gizleyen şen, çocuksu adımlarla hareket ediyordu. Olumlu rulu hali önüne geçilemez bir biçimde kaynıyordu. Efsanevi *Elohim*'den öğrendiğini iddia ettiği uzun şarkılar söylüyordu – o kadar yabancı şarkılardı ki Covenant ne bir söz ne de bir cümle anlıyordu ama yine de ormandaki ayışığı gibi şaşırtıcı biçimde anlamlıydılar ve onu neredeyse mest ediyorlardı. Amok yıldızlar ve göklerle ilgili içli öyküler de anlattı, sanki kendi de orada hoplayıp zıplamış gibi gök dansını neşeyle tarif etti. Mutlu sesi açık, keskin akşam havasını ve ağaçların günbatımı alevini tamamlıyor, dinleyicilerini bir büyüyle, cezbedici bir etkiyle dokuyordu.

Yine de Toğrukoruğ alacakaranlığında, bir hareketle görünürlüğüne son verip birdenbire kayboldu ve Yüce Efendinin ekibini yalnız bıraktı.

Covenant derin hayallerinden şaşkınlıkla sıyrıldı. “Nereye...?”

“Amok geri gelecek,” diye yanıtladı Elena. Alacakaranlıkta ona mı baktığını yoksa onun içinden ötelere mi baktığını yoksa tamamen ilgisiz mi kaldığını kestiremiyordu. “Yalnızca gece olduğu için bizden ayrıldı. Gel Başefendi,” dedi yumuşak hareketlerle Myrha'nın sırtından inerken. “Dinlenelim.”

Covenant da onun yaptığını yaptı ve bineğini Bannor'un bakı-

cılığına bıraktı. Myrha ve diğer iki Ranyhyn, gün boyunca süren bir yürümenin ardından bacaklarını açmak için dörtlüye uzaklaştılar. Sonra Elena kamp kurarken, Morin su almak için Rill'e gitti. Elena küçük bir ışırcakıl kavanozu çıkardı ve ateştaşlarını kendi ve Covenant için kanaatkar bir yemek pişirmek için kullandı. Yüzü ellerinin hareketlerini izliyordu ama bakışlarının tuhaf başkalığı çok uzaktaydı, sanki topraksı ışıpta Diyar'ın öteki tarafında olan bitenleri okuyordu.

Covenant onu seyretti; en küçük bir işi yaparken bile insanı kendine hayran bırakıyordu. Ama Covenant onun kıvrak görünüşünü, kendinden emin hareketlerini, iki ayrı tarafa bakan bakışlarını inceledikçe kendine çeki düzen vermeye çalışıyor, onun yanındaki yerine aklıbaşında bir bakış açısı katmaya uğraşıyordu. Elena onun için bir sırdı. Diyar'ın tüm güçlü ve bilgili insanların arasından kendisine eşlik etmesi için onu seçmişti. Covenant anesine tecavüz etmişti – ve o yine de Covenant'ı seçmişti. Işıl-göl'de onu öpmüştü – Bu anı kalbini azaba boğuyordu. Onu seçmişti. Ama kızgınlıktan ya da intikam isteğiyle değildi – Trell'in onaylayacağı türden hiçbir nedeni yoktu. Covenant'a zarar vermek niyetinde olmadığını onun gülümsemelerinde görebiliyor, sesinde duyabiliyor, havasında hissedebiliyordu. O halde neden? Ne tür bir gizemli unutkanlıktan ya da tutkudan kaynaklanarak onu yanında görme isteği depreşmişti? Bilmesi gerekiyordu. Ve buna karşın, sormaya kısmen korkuyordu.

Yemekten sonra Covenant, ışırcakıl küpünü Elena'yla arasına almış kendi payına düşen pınarşarabını içerken, ona bunları sormak için tüm cesaretini topladı. Her iki Kanbekçisi de kamp yerinden çekilmişlerdi ve onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Parmaklarını sakalında gezdirip, fiziksel duygu-

ların getirebileceği tehlikeleri de hatırlayarak Amok'tan bir şeyler öğrenip öğrenmediği sorarak işe koyuldu.

Elena başını olumsuz anlamda kaygısızca salladı ve saçları ışırcakıl ışığında başında bir hale oluşturdular. “Yedinci Mühür’ün bulunduğu yere kesinlikle daha günlerce yolumuz olmalı. Amok’u sorgulamak için yeterince zaman olacak.”

Covenant bunu kabullendi ama istediği bu değildi. Kendine biraz daha hakim olarak neden onu seçtiğini sordu.

Elena, yanıt vermeden önce bir süre ona ya da onun içinden ötelere baktı. “Thomas Covenant seni seçmediğimi biliyorsun. Şadkaya’nın hiçbir Efendisi seni seçmedi. Salya Kayakurdu seni ilk çağırandı ve ona Garazkar kılavuzluk ediyordu. Bu yönden bakınca tıpkı senin onun kurbanı olduğun gibi biz de senin kurbanlarız. Efendi Mhoram’ın inandığı gibi de olabilir –belki de Diyar’ın Yaratıcısı da seçmiştir. Ya da belki ölü Efendiler– belki Yüce Efendi Kevin’in kayıp mezarından uyguladığı bir etkisi vardır. Ama benim bir seçimim olmadı.” Sonra ses tonu değişti ve devam etti, “Yine de eğer ben seçmiş olsaydım...”

Covenant araya girdi. “Demek istediğim bu değildi. Bunun başıma neden geldiğini biliyorum. Cüzzamlı olduğum için. Sıradan biri güler geçerdi – Hayır, öğrenmek istediğim, Yedinci Mühür’ü aramak için neden seninle birlikte gelmemi istediğindi. Kesinlikle seçebileceğin başka birileri olmalı.”

Elena sorusuna nazıkçe karşılık verdi, “Senin bir – cüzzamlı olmana neden olan şu hastalığı anlamıyorum. Masumların işkence gördüğü bir dünya anlatıyorsun. Neden böyle şeyler oluyor? Neden bunların olmasına izin veriliyor?”

“İşler burada da o kadar farklı yürümüyor. Kevin’in başına gelenlerin ne olduğunu sanmıştın ki? Ama konuyu değiştiriyorsun.

Neden beni seçtiğini bilmek istiyorum.” Yüce Efendi seçimini söylediğinde Troy’un hüsrânını hatırlayarak ürperdi.

“Pekala Başefendi,” dedi Elena isteksiz bir tonda. “Eğer bu soruya yanıt verilmesi gerekiyorsa yanıtlayacağım. Seçimim için pek çok nedenim var. Hepsini dinleyecek misin?”

“Anlat.”

“Ah, İnançsız. Bazen düşünüyorum da Nişancı Troy o kadar da kör değilmiş. Gerçeklerden – sen gerçeklerden kaçırıyorsun. Ama ben sana nedenlerimi sıralayacağım. İlk olarak gelecekte ele geçecek fırsatlar için hazırlanıyorum. Eğer sonunda beyaz altınını kullanmayı isteyecek olursan, Yasa Asası’yla sana diğerlerinden çok daha iyi yardım edebilirim. Vahşi büyüünün sırrını bilmiyorum – ama Asadan daha iyi bir belirleyici unsur yok. Ve eğer sonunda Diyar’a karşı çıkacak olursan, Asayla sana karşı koyabilirim. Beyaz altının gücüne karşı koyabilme umudu olan başka bir şeye daha sahip değiliz.

“Ama başka emellerim de var. Sen savaşçı değilsin, Savaşocağı büyük bir tehlikeyle yüzleşmeye gidiyor, orada yalnızca güç ve savaşma becerisinin yaşamı esirgeme umudu olabilir. Ölümle burun buruna kalmanı arzulamıyorum. Kendine yanıt verebilmek için sana zaman tanınmalı. Ve ben de kendime arkadaş arıyorum. Ne Nişancı Troy ne de Efendi Mhoram olmaksızın savaş yapılamaz. Daha fazla açıklama istiyor musun?”

Covenant, Elena’nın yanıtının eksikliğini sezdi ve korkularına karşın kendini bu eksikliğin izini sürmeye zorladı. Herkesçe bilinen Diyar’daki dürüstlükten yoksun davranışlarını hatırlayarak yüzünü tikslenmeyle buruşturdu ve kasıtlı olarak, “Arkadaşlık mı?” dedi. “Bütün yaptıklarından sonra. Olağanüstü bir hoşgörüyü sahipsin.”

“Hoşgörölü değilim. Kendi duygularıma danışmadan karar vermem.”

Bir an Covenant Elena'nın söylediklerindeki içermeleri dürüst-çe karşıladı. Hem duymak istediği, hem de duymaktan korktuğu şeydi. Ama sonra sevgi, korku ve kendini yargılamadan oluşan karmaşık bir isteksizlik onu caydırdı. Konuşurken sesini pürüz-lendirmişti. “Trell'in kalbini kırıyorsun. Ve annenin.”

Elena'nın yüzü kasıldı. “Trell'in acısı için beni mi suçluyor-sun?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir umudu kalmış olsaydı peşimizden gelirdi. Beni cezalandırmayı aklından bile geçirmediğini artık ke-sinlikle biliyor.”

Durdu, ama kadına verdiği ızdırabın görüntüsü onu yeniden konuşmaya, henüz dile getirmediği yanıtla, karşı suçlamalara hemen bir karşılık vermeye itti. “Annenle ilgili olarak – tek söz söylemeye hakkım yok. Ona yaptığımı da kastetmiyorum. Bu en azından anlayabildiğim bir şey. Ben öyle bir yokluk içerisindey-dim ve o da o kadar zengin görünüyordu ki.

“Hayır, Ranyhynleri kastediyorum – her sene Mithil Taşaltı'na giden Ranyhynler. Onlarla bir anlaşma yaptım. Bir çözüm bulma-ya, kendimi tamamen aklımlı yitirmekten korumaya çalışıyordum. Onlar da benden nefret ediyorlardı. Tıpkı Diyar gibiydiler – bü-yük, kudretli ve üstündüler ve benden iğreniyorlardı.” *İğreniyor-lardı* sözünü boğuk söylemişti, sanki *Miskin! Uzak dur Pislik!* di-yordu. “Ama bana şahlandılar – yüz tanesi birden. Onları güden...”

“Böylece onlarla bir anlaşma yaptım. Herhangi birine binme-yeceğime – herhangi birini beni taşımaya zorlamayacağıma söz verdim. Ve onlara da söz verdirdim – tüm o cüssenin, gücün, sağ-lığın ve bağlılığın beni delirtmemesi için bir çıkar yol bulmaya ça-

balıyordum. Eğer günün birinde onlan çağırarak olursam gelmeleri için onlara söz verdirdim. Ve anneni ziyaret etmeleri için de sözlerini aldım.”

“Sözlerini hâlâ tutuyorlar.” Elena bunu kendisini derinden gururlandırmışcasına söylemişti.

Covenant iç geçirdi. “Elem’in söylediği de buydu. Ama konu bu değil. Anlıyor musun? Ona bir şeyler vermeye, her nasıl olacaksa gönlünü almaya çalışıyordum. Ama işe yaramıyor. Birini bu kadar kötü incitirsen armağanlar vererek olanları düzeltemezsin. Bu zalimce ve küstahça olur.” Geçmişte yaptığının acısıyla ağzı büküldü. “Aslında ben yalnızca kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyordum.

“Her neyse işe yaramadı. Habis her şeyi çarpıtabilir. Yasa Asası Seferinin sonuna geldiğimde işler öyle sarpa sarmıştı ki hiçbir anlaşma beni kurtaramazdı.”

Ansızın sözlerinin ardı arkası kesildi. Elena’ya onu suçlamadığını, suçlayamayacağını söylemek istiyordu – ve aynı zamanda bir tarafı da onu suçluyordu.

O tarafı Lena’nın ızdırabının daha fazla sadakati hak ettiğini hissediyordu.

Ama Yüce Efendi bunu anlamış gibiydi. Başka yerlere bakan bakışları ona dokunmasa da Elena Covenant’in düşüncelerine karşılık verdi. “Thomas Covenant, annem Lena’yı her yönüyle anlamıyorsun. Ben bir kadının – diğerleri gibi bir insanım. Ve bu yolculukta yoldaşım olman için seni seçtim. Kesinlikle seçimimde kendi tercihim olduğu kadar annemin de tercihi hakimdir. Ben onun kıızıyım. Doğduğumdan beri onun elinde büyüdüm ve bana öğretti. İnançsız, bana sana karşı kızgın ve kırgın olmayı öğretmedi.”

“Hayır!” diye fısıldadı Covenant. “Hayır.” Hayır! O da olamaz!

Bir kan görüntüsü gözünün önüne geldi – Lena'nın kasıklarındaki kandı bu. Onu affettiğini aklına getirmeye dayanamazdı, Lena!

Başka tarafa döndü. Elena'nın kendisini seyredişini, varlığının onu geri getirme çabasıyla ona doğru uzanışını hissediyordu. Ama Yüce Efendinin yüzüne bakamazdı. Onu harekete geçiren duygulardan korkuyordu; onları kendi bile adlandıramıyordu. Elena ısırtakıllarını bu gecelik örtüp uykuya çekilinceye kadar Covenant battaniyelerine sarılı olarak sırtı Yüce Efendiye dönük yattı.

Ertesi sabah şafaktan hemen sonra Morin ve Bannor tekrar ortaya çıktılar. Yanlarında Myrha'yı ve Covenant'ın atını da getirmişlerdi. Covenant kendi kendine kalktı ve Kanbekçileri battaniyeleri toplarken yemekte Elena'ya eşlik etti. Ve yeniden batıya doğru yola koyulmalarından kısa bir süre sonra Amok Yüce Efendinin yanıbaşında beliriverdi.

Covenant'ın artık Amok'un lakırdılarını çekecek hali yoktu. Ayrıca gece bir karar almıştı. Göze alması gereken bir tehlike vardı – ona yeniden bir bütünlük sağlayabileceğini umduğu tehlikeli bir harekette bulunacaktı. Genç adam söze başlamadan Covenant aniden güm güm atmaya başlayan kalbini zaptetmek için kendini sıktı ve Amok'a beyaz altınla ilgili neler bildiğini sordu.

“Çok ve az, Taşıyıcı,” diye kahlkahalar ve bir eğilme eşliğinde yanıtladı Amok. “Söylendiğine göre beyaz altın barışı yıkan vahşi büyüüyü telaffuz eden şeymiş. Ama barışı kim tanımlayabilir ki?”

Covenant yüzünü buruşturdu. “Kelime oyunları oynuyorsun. Sana doğrudan bir soru sordum. Onunla ilgili ne biliyorsun?”

“Ne mi biliyorum, Taşıyıcı? Bu küçük bir söz – anlamının büyüklüğünü maskeliyor. Bana anlatılanları işittim ve gözlerimin gördüğünü gördüm, ama beyaz altını taşıyan bir tek sensin. Sen buna bilgi mi diyorsun?”

“Amok,” Elena Covenant’ın yardımına yetişti, “beyaz altın bir yönüyle Yedinci Mühür’le ilintili mi? Beyaz altın bu Mührün konusu ya da anahtarı mı?”

“Ah, Yüce Efendi, her şey birbiriyle bağlantılı.” Genç adam soruları savuşturma becerisinin tadını çıkarıyor görünüyordu. “Yedinci Mühür beyaz altını göz ardı edebilir ve beyaz altının sahibinin Yedinci Mühür’e gereksinimi olmayabilir, ancak her ikisi de güçlüdür, yaşamın tek Gücünün birer şekli ve yüzüdürler. Ama Taşıyıcı benim sahibim değil. Gölgesi üzerime düşüyor ama karanlığa boğmuyor. Taşıdığı şeye saygım sonsuz ama benim amacım bana ait.”

Elena’nın yanıtı sert oldu. “O halde sorularını savmanın gereği yok. Beyaz altınla ilgili duyduklarını ve öğrendiklerini anlat.”

“Kendi tarzımda anlatırım, Yüce Efendi. Taşıyıcı, beyaz altınla ilgili çok şey duydum ve çok az şey öğrendim. O, Zaman kavisini saran paradoks, Toprak’ın yaratılışının ele avuca sığmaz ölçüsü, Toprakgücünün olmayan kemiği, suyun katılığı ve taşın akışkanlığı. Barışı bozan vahşi büyüüyü telaffuz eder. *Bhrathair* arasında fısıltıyla anılır ve her ne kadar hiç görmemişlerse de *Elobin*ler ondan saygıyla söz ederler. Yüce Kelenblırabanal mezarında onu düşler ve adının dokunuşuyla zalim Kumgorgonları sessiz kabuslarla kıvranırlar. Son günlerinde Yüce Efendi Kevin onu anlamsızca arzulamıştır. O, yazgının dipsiz çıkuru ve doruğudur.”

Covenant kendi kendine iç geçirdi. Böyle bir yanıt almaktan korkuyordu. şimdi daha da ileri gitmesi gerekecek, sorusunu korkusunun kenarına kadar itmesi gerekecekti. Sıkıntı ve kaygının getirdiği hırıltılı bir sesle konuştu, “Bu kadar yeter –acı bana. Bana sadece beyaz altının nasıl– ” Bir an duraladı. Ama Lena’nın anı-

sı onu sormaya itti. “– şu kahrolası yüzüğü nasıl kullanacağımı anlat.”

“Ah, Taşıyıcı,” diye güldü Amok, “Gündoğumu Denizi’ni ya da Gökbendi *Melenkurion*’u sor. Koytu Yalkun’un ateşlerini ya da Boğazlayan Derinler’in kavlı yüreğini sor. Hepsini Toprak bilir. Beyaz altın da diğer herhangi bir güç gibi kullanılır – tutku ve gizem aracılığıyla, kalbin dürüst kaçamaklarıyla.”

“Cehennem azabı,” diye hırladı Covenant ferahladığını gizlemeye çabasıyla. Bu konuda cahil kalmaktan ne kadar memnun olduğunu kendine itiraf etmekten hoşlanmıyordu. Ama bu cahillik kendini korumak için önemliydi. Vahşi büyüğü nasıl kullanacağını bilmediği sürece Diyar’ın yazgısı için suçlanamazdı. Kalbinin gizli ve hain bir köşesi bu soruyu sormayı göze almıştı çünkü Amok’un anlamlı bir yanıt vermeyeceğine güveniyordu. Şimdi de kendini yalan söylemiş gibi hissediyordu. Tutarlı olma girişimleri bile sakattı. Ama hissettiği ferahlık kendine duyduğu tiksinden daha büyüktü.

Bu rahatlama ona konuyu değiştirme, Yüce Efendiyle sıradan bir sohbet denemesinde bulunma olanağı tanıdı. Kendini bir kötürüm kadar aksak hissediyordu; cüzzamın başlangıcından bu yana hiç başka biriyle havadan sudan konuşmamıştı. Ama Elena istekle, hattâ memnuniyetle karşılık veriyordu; gösterdiği ilgiyi hoş buluyordu. Kısa süre sonra yönlendirici sorular bulmasına gerek kalmamıştı.

Bir süre konuşmalar Toğrükoruğ’un havasında gezindi. Tepeler, ağaçlıklar ve kırlar arasından batıya doğru tımanırlarken sonbahar havası daha da kurudu. Hünerli geçişler ve süzülüşlerle kuşlar çayırarda boy gösteriyorlardı. Güneşin neşeli ışıklar her an patlayıp kıvılcımlara ve ışıtlara dönüşecekmış gibi yayılıyordu.

Onların arasında g z renkleri göz alıcı oluyordu. Ve atlılar daha sık hayvan görmeye başladılar – tavşanlar, sincaplar, semiz porsuklar, ara sıra da tilkiler. Tüm ortam Yüce Efendi Elena'ya çok uygunmuş gibi görünüyordu. Covenant yavaş yavaş Efendiliğin bu yönünü kavramaya başladı. Elena Toğrukoruğ'da kendini evinde hissediyordu. Töğnek Tüzlüğü'n n sağlığı ona yakışıyordu.

Sorduğu tüm sorular arasında Yüce Efendi yalnızca tek bir konuda konuşmaktan kaçındı – Ranyhynlerle  ocukluk deneyimleri. Onlara ilk binişleri ve onları tanıyışlarıyla ilgili bir şeyler, açık gökyüzünün altında ele alınmayacak kadar  zeldiler. Ama diğer konuları hiçbir kısıtlama olmadan yanıtladı. İlim Meclisi'nde geçirdiği yıllardan, şadkoru ve Toğrukoruğ'dan, şadkaya'dan, Efendilikten ve g  ten söz etmekten bile çekinmedi. Elena'nın kendisine yardım ettiğini hissetti, ona izin veriyor onunla işbirliği yapıyordu ve Covenant bunun için minnettardı.

Ertesi gün de benzer bir şekilde geçti. Ama ondan sonra ki gün, kendini tehdit altında hissetmediği bu hava onu terketti. Rahatlığını kaybetti. Unutamadığı yalnızlıkla, dili kaskatı kesti ve sakalı içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlatırcasına sinir bozucu bir biçimde kaşınıyordu. Olanaksız, diye düşündü. Bunların hiçbiri benim başıma gelmiyor. Hastalığının ve yitirdiği hayatta kalma becerilerinin dürtüsüyle, kasıtlı olarak Yüce Efendi Kevin konusunu açtı.

"Ona hayranım," dedi Elena ve sesindeki sükunetin özü garip bir biçimde fırtınanın ortasındaki durgunluğu çağrıştırdı. "Y rekuvveti Berek'in ulvi soyundan gelen en yüce kişiydi – Diyar'ın bilinen ya da efsaneleşmiş tarihinde sahiplenme duygusuyla en yüklü olan Efendiydi. Diyar'a ve Toprakk c ne bağlılığında ne bir eksiklik ne de bir bozukluk vardı. Devlerle dostluğu iyi bir destanın konusu olabilir. Ranyhynler onu severlerdi ve Kanbek-

çileri Antlarını onun sayesinde içmişlerdi. Bir kusuru vardysa, o da duyduğu ölçüsüz güvendi – ancak güven duymanın neresi kötü olabilir? İlk başta Garazkar'ın ondan Efendilik payesi alması onun için bir onur meselesiydi – Efendilik ve Kevin'in kalbindeki yerini alacaktı. Köpekdişkağan *orcrest* ve *lomillialor* sınavlarından geçirilmiş ve onaylanmamış mıydı? Masumiyet saldırıya açıklığıyla yücelir.

“Ve kör değildi. Duyduğu kuşkunun ürkütücü mahremiyle, Hain Boğazı'nda ölümüne neden olacak çağrısı reddetti. Kalbini buran önsezileri ya da tahminleriyle Diyar'ın geleceğini koruyan kararlar verdi. Mühürlerini hazırladı. Devlerin, Ranyhyinlerin ve Kanbekçilerinin hayatta kalmalarını sağladı. İnsanları uyardı. Ve sonra da kendi eliyle yok etti–

“Thomas Covenant, Kutbozumu Ayini'nin Yüce Efendi Kevin'in en yüce aklını ifade ettiğine inanan kişiler var. Sayıları az ama sözleri anlamlı. Genel kanı diyor ki Kevin, o saflık paradoksuna erişmek için yıkımı kullandı ve başarısız oldu, çünkü o ve Efendilerin yaptığı her şey bozuldu, ancak Garazkar varlığını sürdürdü. Ama o birkaç kişi, Kevin'in Ayini gerçekleştirdiği son umutsuzluğun ya da deliliğin yapılması şart bir fedakarlık, kesin zaferi olası kılmak için ödenmesi gerekli bir bedel olduğunu savunuyorlar. Hazırlıklarını ve ardından Ayini – işlerine baştan başlamaları için hem sağlığı hem de fenalığı aynı anda harekete geçirerek – bize Köpekdişkağan'ın yenilgisini sunmak için gerçekleştirdiğini iddia ediyorlar. Bu görüşe göre Kevin, Garazkar'ı beyaz altını Diyar'a çağtırmaya itecek ihtiyacı önceden sezmış.”

“Düşündüğümde daha hasta olmalı,” diye mırıldandı Covenant. “Ya da belki yalnızca bir şeyleri bozmayı seviyordur.”

“Sanırım ikisi de değil,” diye yanıtladı Elena, ekşi ve sert bir

tavırla. “Uç noktalara sürüklenmiş cesur ve değerli bir adamdı. Her ölümlü veya dikkatsiz yürek umutsuzluğa düşebilir – zaten bu yüzden Barış Yemini’ne sıkı sıkı sarılıyoruz. Ve yine aynı nedenle Yüce Efendi Kevin beni büyülüyor. Diyar’ı el üstüne aldı ve kirletti – tek nefeste yüceltti ve batırdı.” Sesi, içinde esen duygu yelleriyle yükselmişti. “Duyduğu keder ne kadar büyüktü? Ve o son iç yakıcı anda kurtulmuş olabilseydi – eğer Kutbozumunu gördükten ve Garazkar’ın neşesini duyduktan sonra, bir darbe daha indirecek kadar yaşayabilseydi – gücü ne olurdu?”

“Thomas Covenant, umutsuzluğun tamamlanmasında sonsuz bir güç olduğuna inanıyorum – felakete kurban gitmemiş bir ruhun kavrayabileceğinin ötesinde bir güç. İnanıyorum ki Yüce Efendi Kevin mezarından konuşabilseydi, tek bir sözle Habis Efendi’nin Garazını oluşturan kemiklerden tüm iliği çekip alabilirdi.”

“Bu çılgınlık!” diyerek kesik kesik soludu Covenant. Elena’nın bakışları odaklaşmanın eşiğinde gidip geliyordu ve Covenant ona bakmaya dayanamıyordu. “Yaşamın kökünü Toprak’tan kazıyınca, ölümden sonraki bir yaşamın seni temize çıkaracağını mı sanıyorsun? İşte Kevin’in de düştüğü yanılgı buydu. Sana söylüyorum, Kevin şimdi cehennemde ızgara oluyordu!”

“Belki de,” dedi Elena yumuşak bir sesle. Kadının sesinin altında yatan fırtınanın dağılmış olduğunu duymak Covenant’ı şaşırttı. “Böyle bir bilgiye asla sahip olamayacağız – ve yaşamımızı sürdürebilmek için ona ihtiyacımız da olmamalı. Ama Efendi Mhoram’ın Toprak’ın Yaratıcısı’nın Diyar’ı korumak için seni seçtiği inancını tehlikeli buluyorum. İçimden bir ses bunun senin için geçerli olmadığını söylüyor.

“Ancak zaman zaman ölülerimizin senin dünyanda yaşadığını düşündüğüm de oldu. Belki de Yüce Efendi Kevin şu anda hu-

zursuz bir halde senin Toprak'ında dolaşıyor ve sözünü burada dile getirecek bir ses anıyor.”

Covenant homurdandı; Elena'nın önerisi onu ürkütmüştü. Di-yaryıkan Kevin'le kendisi arasında kurduğu bağlantıyı duymuştu. Ve bu bağın altında yatan imalar, kötü alametlere gebe parlama-lara maruz kalmışcasına kalbini güm güm çarpıtıyordu. Yollarına devam ederlerken aralarında oluşan yeni sessizlik korkunun göz akları gibi parıltıdı.

Bu hava o gün ve ertesi gün artarak sürdü. Tehlike altındaki meselelerin boyutu Covenant'ı sersemletiyordu; onları elinde çe-virecek kadar çok ele sahip değildi. Sessizliğe bir krizalitmiş, çok özel bir başkalaşım ya da bir zayıflığın koruyucusuymuş gibi sı-ğındı. Geçmişte Atiaran'la geçirdiği günlerin anısı gibi kaynağı be-lirsiz bir dürtü onu Elena'nın yanından uzaklaşıp arkasından gel-meye sevketti. Yüce Efendinin peşinden Toğrukoruğ'un yükarıla-rına doğru Amok'u takip etti.

Şadkaya'dan ayrılmalarının on üçüncü, Şadkoru'dan yola çık-malarının altıncı gününde bir ölçüde kendine geldi. Gürüldeyen bir kaş çatmayla başını kaldırdı ve üzerinde yükselen Garp Dağ-ları'nı gördü. Yüce Efendi Elena'nın ekibi, Rill Irmağı'nın dağlara doğru çıktığı Toğrukoruğ'un güneydoğu köşesine yaklaşıyordu ve şimdiden dağ sırasının sarp kayalıkları ve karları tüm batı gö-ğünü doldurmuştu. Efendilerin eseri olan Toğrukoruğ, değerklen-dirilmek üzere serilmiş gibi arkasında uzanıyordu; takdir edilece-ğinden eminmişcesine günışığında ısıll ısıldı. Covenant daha da asık bir suratla kaşlarını çatı ve dikkatini başka bir yöne verdi.

Atlılar Rill vadisinin kenarından ilerlediler. Vadinin kenarından görünmeyen suların boğuk, sürekli gürültüsü, dağlar ve tepeler-den çıkar gibi görünen örtük bir uğultuyla Toğrukoruğ'a yeni bir

ses boyutu katıyordu. Tüm manzaraların yeni bir anlamı, imalı bir tınısı vardı. Covenant'a Diyar'ın yüksek yerlerinden birine tırmandığını hatırlatıyordu – ve o yüksek yerleri sevmiyordu. Ama yünün gönülsüz tepkilerini dizginlemek için kaşlarını iyice çattı ve Elena'nın yanına döndü. Elena ona karşılık veremeyeceği bir şekilde gülümsedi ve birlikte dağlara doğru at sürdüler.

Akşam üzeri durdular ve vadinin kenarında küçük bir gölün yanında kamp kurdular. Su hemen önlerinde dağın yamacından akıyor ve kenardan aşağı Rill'e doğru inmeden önce kayalık bir oyukta birikiyordu. Bu havuz Toğrukoruğ için bir köşe belirteci olabilirdi. Hemen güneyinde Rill vadisi vardı; batıda dağlar donup kalmış bir pusu gibi birdenbire yerden fırlamış görünüyorlardı ve Töğnek Tüzlüğü güneybatıda giderek alçalan araziye serilmişti. Dağların saldırgan yakınlığı Toğrukoruğ'un sessiz örtüsüne çarpıcı bir biçimde zıt düşüyordu – ve bu zıtlık, görünmeyen Rill'in ısıltılı sesiyle çoğalınca tüm ortama şaşkın bir hava, aniden belirmiş bir şeylere dair bir izlenim ya da öyle bir boyut katıyordu. Küçük gölün etrafında neredeyse ele gelir yoğunlukta bir sınıır duygusu vardı.

Covenant bundan hoşlanmamıştı. Ortama çok fazla alacakaranlığa özgü bir sinsilik hakimdi. Kendini ulu orta, korumasız hissediyordu. Ve atlıların orada durmalarına gerek yoktu; daha yol katetmek için hava yeterince aydınlıktı. Ama Yüce Efendi gölün yanında kamp yapmaya karar vermişti. Amok'u gönderdi, iki Kanbekçisini Ranyhyenler ve Covenant'ın atıyla birlikte yolladı, sonra da ışırcakıl küpünü gölün yanında yassı bir kayanın üzerine koydu ve yıkanabilmek için Covenant'tan kendisini yalnız bırakmasını rica etti.

Covenant havanın kendisi onu sinirlendirmişcesine burnun-

dan soluyarak, büyük bir kayanın gölü göremeyeceği korunaklı tarafına doğru seğirtti. Sırtını taşa verdi, dizlerini kendine çekti ve aşağı, Toğrurkoruğ'a baktı. Dağın gölgesi üzerlerine düşmek üzereyken ağaçlıklı tepeleri özellikle göz alıcı buldu. Dağların doruklarından, Toğrurkoruğ'un şaşasını adım adım gözlerden saklayan haşın bir donukluk yayılıyor gibiydi. Sırf büyüklüklerini ve azametlerini konuşturuyorlardı. Ama Toğrurkoruğ'u tercih etti. Daha aşağıda ve daha insancıldı.

Sonra Yüce Efendi, Covenant'ın hayallerini yarıda kesti. Cübbesini giymemişti ve Yasa Asası ışırcakılların yanında duruyordu. Yalnızca bir battaniyeye sarınmış bir köşesiyle saçını kurularak, ona eşlik etmeye gelmişti. Her ne kadar battaniye onu kaba bir biçimde sarsa da ve kıvrak bedenine dair cübbesinden daha az şey eleverse de varlığı her zamankinden daha fazla sıkıntı doğuruyordu. Yanına otururken bacaklarının yaptığı sıradan hareket, Covenant'ın üzerinde tedirgin edici bir etki uygulamıştı. Elena sorunlarına yanıt bekliyordu. Yine göğsü sıkışmaya başladı tıpkı Işıl-göl'de olduğu gibi.

Covenant, olanaksız bir yumuşaklığa karşı kendini korumaya çabalayarak kayadan uzaklaşıp, süratle göle doğru yürüdü. Sakalının kaşıntısı kendisinin de yıkanmaya ihtiyacı olduğunu anımsatmıştı. Yüce Efendi kayanın arkasında kaldı; Bannor ve Morin ortalıkta görünmüyorlardı. Giyitlerini ışırcakıl küpünün yanına bıraktı ve küçük göle girdi.

Su kar kadar soğuktu, ama kefarecini ödeyen bir adam gibi içine iyice girdi ve olmayan lekeleri temizlemek istermişcesine etlerini ovalamaya başladı. Parmak uçları karıncalanana değin kafasına ve yanaklarına saldırdı sonra da ciğerleri yanana kadar suyun altında durdu. Ama tekrar sudan çıktığında ve ısınmak için ışırca-

kılın başına gittiğinde dertlerine dert katmaktan öteye gitmediğini anladı. Kendini bilenmiş, daha da açılmış hissediyor, ama daha temiz hissetmiyordu.

Elena'nın kendi üzerindeki gücünü anlayamıyor, kendi tepkilerini denetleyemiyordu. Kadın bir hayal, bir uydurmacaydı; ondan bu kadar etkilenmemesi gerekirdi. Ve o da onu kendine çekmeye bu kadar istekli olmamalıydı. Elena'nın sorumluluğu zaten hep onun üzerindeydi; Diyar'daki tek iktidarlı davranışı onu buna mahkum kılmıştı. Bu durumda Elena onu suçlamayacaksa kimi suçlayacaktı?

Taşkın, düzensiz hareketlerle yürüyüp battaniyelerden biriyle kurulandı, sonra da onu kübün yanına kuruması için serip giymeye koyuldu. Savaşa hazırlanmış gibi giyitlerini vahşice giyiyordu – sağlam botlarını, tişörtünü, güçlü, koruyucu pantolonunu üzerine çekti, bağladı ve fermuarladı. Emin olmak için çıkışının ve Ocakkulu Tohrm'un verdiği *orcresin* yerlerinde olup olmadığını kontrol etti.

Kendini adamakıllı donattıktan sonra alacakaranlıkta Yüce Efendinin yanına döndü. Yaklaştığını göstermek için ayaklarını yerlere vuruyordu ama otlar gizlemeye çalıştığı hiddetini soğutuyorlardı ve kızgın bir hortlaktan daha fazla ses çıkaramıyordu.

Elena'yı kayadan biraz ötede yamacın altında dururken buldu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş Toğrukoruğ'a bakıyordu ve Covenant yaklaşırken dönmemişti. Covenant bir süre Yüce Efendinin iki adım gerisinde durdu. Güneşin solukluğuna sahip gökyüzünde yıldızlar henüz belirmemişlerdi, ama Toğrukoruğ dağların zamansız karanlığı altında uzanıyordu. Efendilerin Diyar'a verdikleri sözün çehresi batan güneşin gölgelerinde peçeli ve karanlıktı.

Covenant yüzüğüyle oynayıp, bir galeyanın sesine göre onu sıkıştırıyormuş gibi parmağında çeviriyordu. Islak saçlarından akan sular gözüne damlıyordu. Konuştuğunda sesi, ne bastırabilirdiği ne de teskin edebildiği sıkıntıyla kartlaşmıştı.

“Cehennem bize dar gelecek, Elena! Senin babanım ben!”

Elena onu duyduğunu gösteren bir harekette bulunmadı, ama biraz sonra alçak, düşünceli bir tonda konuştu, “Thuler oğlu Triock olsaydı gurur duyman gerektiğini düşünürdü. Bunu nazikçe söylemezdi ama bu sözleri içtenlikle söyler ya da bu düşüncesini kendine saklardı. Diyar’a çağrılmamış olsaydın annem Lena’yla evlenebilirdi. Ve İlim Meclisi’ne gitmezdi, çünkü bilgiye karşı bir açlık duymuyordu – Taşaltı yaşamının bir idarecisi olmak onun için yeterliydi. Ama o ve annem Lena’nın bir çocukları olup, bu çocuk Şadkaya Divanı’nın Yüce Efendisi olsaydı, Triock gurur duyardı – kızının bir parçası olmak onu hem yüceltirdi, hem de kendini alçakgönüllü hissettirirdi.

“Dinle beni Thomas Covenant. Mithil Taşaltılı Thuler oğlu Triock benim gerçek babamdır – kan bağımız olmasa da beni kalben büyüten kişidir. Her ne kadar Triock, yaşamını onunla paylaşmak için yalvardıysa da annem Lena onunla evlenmedi. Başka bir paylaşım daha istemiyordu – çocuğunun yaşamı onu memnun ediyordu. Ama annem Lena kendi yaşamını paylaşmak istemese de Triock paylaştı. Hem ona hem de bana baktı. Lena’nın babası Trell ve annesi Atiaran için bir oğulun yerini aldı.

“Ah, sert bir babaydı. Yüreğinden gelen sevgi kesik kesik akıyordu – sana karşı duyduğu istek, üzüntü ve, evet, öfke azalamayacak boyuttaydı, eski yollar başka yöne döndüğünde ya da tıkanıldığında yeni yollar buluyordu. Ama annem Lena’ya ve bana bir babanın gösterebileceği tüm şefkati ve düşkünlüğü gösterdi.

Onu bana bakarak yargıla, Thomas Covenant. Seninle ilgili hayaller Lena'nın aklını benden uzaklaştırdığında – Atıaran çektiği azapla bana bakma kabiliyetini yitirdiğinde ve kocası Trell'in tüm ilgisini üzerine çektiğinde – Thuler oğlu Triock benim yanımdaydı. Benim babam o.”

Covenant duygularını asitle ortadan kaldırmaya çalıştı. “Elinde fırsat varken beni öldürmeliydi.”

Elena sanki onu duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. “Haksız taleplere karşı kalbimi korudu. Anne ve babamın, ve onların anne ve babalarının endişelerinin ve öfkelerinin beni yıkıp, kızdırmasına gerek olmadığını bana öğretti – onların acısının ne nedeni ne de ilacı olduğumu anlattı. Kendi yaşamımın bana ait olduğunu öğretti – kendiminkinden başka yaşamların sahibi olmaya çalışmadan, yaraları paylaşmadan yaraların tesellisini ve tasasını paylaşabileceğimi gösterdi. Kendi yaşamını annem Lena'ya adayan adam bana bunları öğretti.

“Senden nefret ediyor Thomas Covenant. Ve babam o olmasaydı, ben de senden nefret ediyor olurum.”

“Bitti mi?” diyerek dişlerini gıcırdattı Covenant. “Daha ne kadar dayanabileceğimi sanıyorsun?”

Elena sesli bir yanıt vermedi. Bunu yapmak yerine ona döndü. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Yanına yaklaşıp kollarını boynuna doladığı ve onu öptüğü sırada Toğrukoruğ'un gidecek kararın manzarasının üzerine silüeti düşmüştü.

Covenant'ın ağzı açık kaldı ve Elena'nın nefesi ciğerlerini doldurdu. Afallamıştı. Kadının dudakları kendi dudaklarına dokunurken siyah bir sis görüşünü kapattı.

Sonra bir anda kendini kaybetti. Nefesi hastalıklıymışçasına Elena'yı geri itti. “Piç!” diye bağırarak döndü ve tüm gücüyle eli-

nin tersini kadının yüzüne indirdi.

Aldığı darbe Elena'yı sendeletti.

Covenant üzerine atıldı. Parmakları Elena'nın battaniyesini kavrayıp omuzlarından çekip aldı.

Ancak gösterdiği şiddet Elena'yı korkutmamıştı. Dengesini korudu, ne sinmiş ne de geri kaçmıştı. Kendini örtmek için de bir çaba harcamıyordu. Başı dikti, sakın ve dimdik duruyordu; çıplaktı ve karşısına zapt edilemez bir biçimde dikilmişti.

Sinen Covenant oldu. Elena onu ürkütüyormuş gibi cesaretini kaybetti. "Yeterince suç işlemedim mi?" diye boğuk boğuk sordu. "Sana yetmedi mi?"

Elena'nın verdiği yanıt, bakışlarının tuhaf başkalığından açık ve berrak kaynamış gibiydi. "Bana tecavüz edemezsin, Thomas Covenant. Burada bir suç yok. Ben istekliyim. Seni seçtim."

"Yapma!" diye inledi Covenant. "Yapma bunu!" Zırhındaki bir deliği gizlermiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yine bana armağan vermeye çalışıyorsun. Beni rüşvetle kandırmaya uğraşıyorsun."

"Hayır. Ben seni seçtim. Yaşamı seninle paylaşmak istiyorum."

"Yapma!" diye tekrarladı Covenant. "Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Anlamıyor musun, sen – sana...?"

Ama şu birkaç kelimeyi, *ne kadar ihtiyacını olduğunu*, sonuna ekleyememişti. Boğazını tıkamışlardı sözler. Elena'yı istiyordu, ona sunduklarını her şeyden çok istiyordu. Ama bunu söyleyemiyordu. Şehvetten daha temel bir arzu onu engelliyordu.

Elena ona doğru bir hareket yapmadı ama sesiyle uzanmıştı. "Benim aşkım sana nasıl zarar verebilir?"

"Cehennem azabı bu!" Çirkin bir sırrı açığa çıkaran bir adam gibi sıkıntılı bir çaresizlikle kollarını açtı. "Ben cüzzamlıyım! Gör-

müyor musun?" Ama kadının bunu göremediğini hemen fark etti, göremiyordu çünkü cüzzam denen şeyi algılayacak hüzünden ya da bilgidен yoksundu. Elena ona yaklaşmadan ve o kendini iyice kaybetmeden alélacéle açıklamaya çabaladı. "Bak. Bak!" Suçlayan bir parmakla göğsünü gösteriyordu. "Neden korktuğumu anlamıyor musun? Buradaki tehlike aklına yatmıyor mu? Bir başka Kevin olmaktan korkuyorum! Önce sana âşık olacağım, sonra vahşi büyü müdür her neyse onu kullanmayı öğreneceğim, sonra Habis beni umutsuzluğa sürükleyecek, sonra da yok edileceğim. Her şey yok edilecek. Başından beri Habis'in planı buydu. Bir kez sana, Diyar'a ya da herhangi bir şeye bağlandım mı, onun için yapması gereken geriye sırtını yaslayıp kahkahalarla gülmek kalıyor! Kahrolası bir azap bu, Elena! Görmüyor musun?"

Elena bunun üzerine hareketlendi. Covenant'a bir kol uzaklığına geldiğinde durdu ve elini uzattı. Parmaklarının ucuyla, sanki oradaki karanlığı dağıtmak istercesine, Covenant'ın alnına dokundu. "Ah, Thomas Covenant," diye nazikçe fısıldadı, "seni böyle somurturken görmeye dayanamam. Korkma sevdiceğim. Diyar'ın Kevin'in yazgısını paylaşmayacaksın. Seni bundan esirgeyeceğim."

Elena'nın dokunuşuyla Covenant'ın içinde bir şeyler kopuverdi. Hareketin saf yumuşaklığı onu etkisi altına aldı. Ama kopan içindeki baskı değil, sıkıntısıydı. Buna karşılık gelen bir yumuşaklık içinden akıverdi. Elena'da annesini görebiliyordu ve bunu görünce ona kötü davranmasına neden olanın ve sevgisini karartanın kızgınlık olmadığını birdenbire kavradı. Bunun nedeni daha ziyade keder ve kendine duyduğu kindi. Elena'nın annesine yaptıkları kendine zarar vermenin daha karmaşık başka bir türüydü – cüzzamlılığının bir ifadesiydi. Bu hareketi tekrarlamasına gerek yoktu.

Hepsi de mümkündü, her şey mümkündü, Elena da gerçek değildi. Ama o anda bunu umursamadı. Elena onun kızıydı. Nazikçe eğildi, yerden battaniyeyi aldı ve kadının omuzlarına örttü. Yüzünü şefkatle avuçlarının arasına aldı, parmaklarının olanaksız canlılığıyla onun tatlı yüzüne dokundu. Gözyaşlarının tuzlu kederini başparmaklarıyla temizledi ve onu alnından şefkatle öptü.

Anudivian Yajña

Ertesi sabah Toğrukoruğ'u geride bıraktılar ve dağların bilmedikleri bölgelerine girdiler. Dağ sırasında yarım fersah yol aldıkları sonra Amok onları Rill vadisini geçebilecekleri, kayaların doğal olarak oluşturduğu bir köprüye getirdi. Hem kendi yükseklik korkusunu ıslah etmek hem de atını yatıştırmak için Covenant hayvanı ileri sürdü. Köprü genişti ve Kanbekçileri iki yanında Ranyhynleriyle destek olmuşlardı; zorluk çekmedi.

Oradan Amok, Yüce Efendinin ekibini zirvelerin arasından götürdü.

Geçtikleri tepelerden sonra bu yol aniden zahmetli bir yola dönüşmüştü – sarp, çetin ve hız kesiciydi. Amok, atlılan enkaz gibi harap ve darmadağın vadilerden geçirirken hızını azaltıp daha itinalı bir tempo tutturdu. Onları dağların arasına sıkışmış düzlüklere, boğazlara ve kayalıklara yaslanmış, dağ üzerlerine kusmuş gibi toprağın kaydığı tekinsiz yamaçlardan ve kayışat yığınlarından yukarı çıkardı; yıpranmış taş cepheler üzerinden, boydan boya bir yara gibi geçen sarp çıkıntılardan indirdi. Ama yolu bildiğine dair en ufak bir kuşku bırakmamıştı. Zaman zaman kapalı bir vadide doğrudan olası tek çıkışa gittiği olmuş ya da taş yığınlarının arasında atların geçebileceği tek yolu bulmuş veya aşı-

lamaz görünen bir tepenin arkasına kestirme bir yol oluşturan bir çatlağa hiç düşünmeden dalmıştı. Dağların karmaşasına ve hoyratça yontulmuş cüssesine karşın Yüce Efendiyi, aşına olduğu bir labirentte dolaşan bir adam edasıyla götürmüştü.

İlk günler Amok'un amacı yalnızca tırmanmak gibi görünmüştü. En yüksek zirvelerin buzlu uçlarından aşağı soğuk akıyormuş duygusu gelene dek atlıları yukarı çıkardı. İnce hava Covenant'a ulaşılmaz ve amansız bir dağa tınnandıkları izlenimini veriyordu ve Bannor'un uzattığı kalın bir yarım cübbeyi tek nedeni soğuk olmayan bir ürpemeyle kabul etti.

Ama sonra Amok yön değiştirdi. Sonunda keskin soğuktan ve dağların yüksekliğinden memnun kalmış gibi tırmanmayı bıraktı. Onun yerine güneye doğru izlediği yolun kendine özgü karmaşasını takip etmeye başladı. Garp Dağları'nın daha da içlerine girmek yerine dağların batı sınırlarına koşut ilerledi. Gündüzleri beraberindekileri aklındaki çizilmemiş yoldan götürüyor ve geceleri onları atlar için beklenmedik ot öbekleri bulunan korunaklı koyaklarda, yataklarda ve boğazlarda, coşkulu ya da zalim soğukla canları ne isterse onu yapmaya bırakıyordu. Kendisi soğuğu hissetmiyormuş gibiydi. Kollarına bacaklarına vuran ince kılığının içerisinde yorulmak bilmez bir neşeyle önden gidiyordu, yorgunluğa ve soğuğa karşı bana mısın demiyordu. Ranyhynerin ve Covenant'ın atının kendisine ayak uydurabilmeleri için sık sık durup beklemesi gerekiyordu.

İki Kanbekçisi de onun gibiydiler – ne soğuktan ne de yükseklikten etkilenmemişlerdi. Ama onlar *Haruchai*ydi, bu dağlarda doğmuşlardı. Burun delikleri gün doğumunun ve gün batımının nemiyle genişliyordu. Gözleri, güneş tarafındaki dik kayalıkların, yer yer gökmavisi sumrularla bezeli vadilerin, en yüksek

boğazlara sinmiş ak buzulların, kar suyuyla beslenen akarsuların üzerinde delici bakışlarla geziniyordu. Kısa cübbelerden başka bir şey giymemiş olmalarına karşın soğuk onları ne ürpertiyor ne de rahatsız ediyordu. Geniş alınları ve yassı yanakları ve güvenli duruşlarında ne kalp çarpıntılarına, ne de galeyana gelmiş bağirlara dair bir belirti vardı. Yine de Elena, Covenant ve Amok'a göz kulak oluşlarındaki şevkte belirgin ve ateşli bir şey sezilebiliyordu.

Elena ve Covenant soğuğa o kadar dayanıklı değillerdi. Has-saslıkları üzerlerine asılıp kalmış, her yeni gün daha sıcak güne-ye doğru ilerlemeyi ipte çeker olmuşlardı. Ama battaniyeleri ve fazladan giydikleri cübbeler onları sıcak tutuyordu. Yüce Efendi sıkıntı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Ve o sıkıntı çekmediği sü-rece Covenant da acı çekmiyordu. Rahatsızlığı göz ardı edebilirdi. Kendini uzun süredir olduğundan daha huzurlu hissediyordu.

Toğrurkoruğ'dan ayrıldıklarından beri – kendi kendine kin tut-madan onu sevebilmesini sağlayan keşfi gerçekleştirdiğinden beri – kafasını her şeyden arındırmış ve kızının üzerine odaklanmış-tı. Habis Efendi, Savaşocağı, hattâ bu seferin kendisi bile onun için varla yok arasındaydı. Elena'yı seyrediyor, onu dinliyor, var-lığını her zaman hissediyordu. Konuşma isteği olduğunda ona rahatlıkla sorularını yöneltiyordu ve konuşmak istemediğindeyse ona suskunluğunu sunuyordu. Ve her haliyle ona minnettardı, kendisine yaptığı –ve onun da geri çevirdiği– öneri Covenant'ı çok etkilemişti.

Elena'nın aynı derecede hoşnut olmadığı gerçeğini görmemez-likten gelemiyordu. Teklifi sıradan bir teklif değildi ve Elena geri çevirmesinin nedenini anlamaya isteksiz görünüyordu. Ama ona acı vermiş olmanın hüznü onun üzerine daha çok titremesine ne-den olmaktan öteye gitmedi. Yalnızca yalnızlığa derinden aşına bir

adamın yapabileceği bir şekilde tüm dikkatini ona verdi. Ve Elena buna karşı kör kalmadı. Dağ gezilerinin ilk birkaç gününden sonra, Covenant'ın yanında yeniden rahatlamış ve gülümsemeleriyle, daha önce açığa vurmadığı samimi bir düşkünlüğü yansıtmaya başlamıştı. O zaman Covenant onunla uyum içinde olduğunu hissetmişti ve onunla yolculuk yapmaktan memnundu. Zaman zaman, ata binmekten keyif alıyormuş gibi, deh bile demişti.

Ama seyreden günlerde Elena'nın üzerine yavaş yavaş bir değişiklik çöktü – Covenant'la bir ilgisi olmayan bir değişiklik. Zaman ilerledikçe ve Yedinci Mühür'ün gizli yerine yaklaştıkça, Elena yolculuğunun amacıyla gitgide daha fazla meşgul olmaya başlamıştı. Amok'u daha sık sorguluyor, onu daha yoğun bir biçimde sorulara boğuyordu. Covenant ara ara Elena'nın başka taraflarda olan bakışlarından savaşı –bir kenara attığı oradaki görevini– düşündüğünü görebiliyordu ve Amok'un gizemli bilgilerini çözecek soruları sormaya çabaladıkça zaman zaman sesinde aceleci parlamalar oluşuyordu.

Bu Covenant'ın ona taşımakta yardımcı olamayacağı bir yüküttü. Can alıcı ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu. Günler geçti; ay dolunay oldu sonra da son dördüne girdi, ama Elena bir aşama kaydedemedi. Sonunda ona bir yönden yardım etme isteği Covenant'ı Bannor'la konuşmaya itti.

Garip bir şekilde kendini Kanbekçilerinin yanında güvende hissetmiyordu – sorun fiziksel değil duygusal güvensizlikti. Bannor'la arasında uyumsuz bir gerginlik vardı. *Harucha'i*'nin taş gibi sert bakışları arkadaşları hakkında hüküm vermekten çekinmeyecek bir adamın yargılayan havasına sahiptiler. Covenant'ın Bannor'un yanında kendini rahatsız hissetmesi için başka nedenleri de vardı. Çok defa kendi boş zorbalıklarının ceremesini Bannor'a

çektirmişti. Ama dönecek başka yeri de yoktu. Elena'nın hiç işine yaramazdı.

Şadkaya'daki günlerinden beri Kanbekçilerinin Amok'a karşı tavırlarında gördüğü ince bir çelişkinin farkındaydı – doğrulanmış ama Şadkoru'da açığa kavuşmamış bir çelişki. Ancak konuya nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Bannor'dan bilgi koparmak zor işti; Kanbekçisinin alışılagelmiş içine kapanıklığı soru sorulmasını engelliyordu. Ve Covenant Bannor'un bütünlüğüne hakaret gibi gelebilecek bir şey söylememeye de kararlıydı. Bannor bağlılığını Gökgürültüsü Dağı'nın altında, Cinhöyükleri'nde çoktan kanıtlamıştı.

Covenant Kanbekçilerinin neden Yüce Efendiyi yolculuğunda korumak için yalnızca Bannor'u ve Morin'i göndermeyi yeterli gördüklerini öğrenmeye çalışmakla işe koyuldu. Düşündüklerini söylerken kendi beceriksizliğinin şiddetle farkındaydı. “Anladığım kadarıyla bu yolculukta çok büyük bir tehlikede olduğumuzu düşünmüyorsunuz.”

“Tehlike mi, Başefendi?” Bannor'un telaffuzundaki bastırılmış ima Kanbekçileri tarafından korunan birinin tehlikeleri düşünmesine gerek olmadığına işaret ediyor gibiydi.

“Tehlike,” diye tekrarladı Covenant eski kabalığından gelen bir dokundurmayla. “Şu günlerde sık kullanılan bir sözcük.”

Bannor bir an düşündü, sonra da, “Buralar dağlık,” dedi. “Her zaman tehlike olur.”

“Ne gibi?”

“Kaya yuvarlanabilir. Fırtına kopabilir. Alçak bölgelerde kaplanlar dolaşır. Büyük kartallar buralarda avlanırlar. Dağlar” – Covenant Bannor'un sesinde bir memnuniyet sezer gibi oldu – “tehlelikelidir.”

“O zaman neden – Bannor, neden Kanbekçilerinizden yalnızca iki tanesinin burada olduğunu gerçekten öğrenmek isterim.”

“Daha fazlaya ihtiyaç mı var?”

“Eğer kaplanların ya da öyle şeylerin saldırısına uğrarsak ne olacak? Ya çığ düşerse? Sizi ikiniz yeter misiniz?”

“Dağları tanırız,” diye açıkça yanıtladı Bannor. “Biz yeteriz.”

Bu iddia Covenant’ın aksini ileri sürebileceği bir şey değildi. Öğrenmek istediği şeye yaklaşmak için farklı bir yol denedi ancak denemesi onu hassas bir bölgeye –uzak durmayı tercih edeceği bir yere– itmişti. “Bannor, yavaş yavaş siz Kanbekçilerini daha iyi tanıdığımı düşünüyorum. Anladığımı öne süremem, ama en azından bağlılığınızı görüyorum. Neye benzediğini biliyorum. Şimdi de burada bir şeylerin döndüğünü, tutarsız bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Tanımlayamadığım bir şeyler.

“Başımıza her türlü şeyin gelebileceği dağları tırmanıyoruz. Kimbilir nereye doğru Amok’un peşinden gidiyoruz, neden gittiğimizi bırak ne yaptığı konusunda en küçük bir fikrimiz bile yok. Ve sen onu korumak için yalnızca iki Kanbekçisi varken Yüce Efendinin güvende olduğundan emin olduğunu söylüyorsun. Kevin’den hiçbir şey öğrenmedin mi?”

“Biz Kanbekçisiyiz,” diye duygusuzca yanıtladı Bannor. “Yüce Efendi güvende – olabildiğince güvende.”

“Güvende mi?” diye karşı çıktı Covenant.

“Yirmi tane ya da yüz yirmi tane Kanbekçisi onu daha güvende yapamazlardı.”

“Kendine duyduğun güvene hayranım.”

Covenant kendi iğneli sözleriyle irkildi, sorularını yeniden değerlendirmek için bir an duraladı. Sonra alınıyla vurarak Bannor’un direncini ezmek istermiş gibi başını eğdi ve sözünü esir-

gemeden sordu, “Amok'a güveniyor musun?”

“Ona güvenmek mi, Başefendi?” Bannor'un tonu sorunun budalaca bir tarafı olduğuna işaret ediyordu. “Bizi tehlikeye sokmadı. Dağların arasından iyi bir yol seçti. Yüce Efendi onun peşinden gitmeyi uygun gördü. Daha fazlasını istemiyoruz.”

Yine de Covenant açıklanmamış bir şeyin pusudaki varlığını hissetti. “Sana söylüyorum, bu akla yatkın değil,” diye sinirli sinirli hırıldadı. “Dinle. Bu tarz tutarsızlıklar için artık biraz geç oldu. Vaz geçmek üzereyim – artık bana bir faydaları yok. Eğer senin için de aynı durum geçerliyse daha akla yatkın bir şey duymak isterim.

“Bannor, sen – beni hoş gör. Elimde olmadan fark ettim. Şadkaya'ya geldiğinde siz Kanbekçilerinin Amok'a verdiğiniz tepkilerde önceleri anlayamadığım bir şeyler vardı – yerine oturmayan bir şeyler. Siz – ne olduğunu bilmiyorum. Her neyse, Troy Amok'u Şadkoru'da yakaladığında pek yerinizden kıpırdadığınız söylenemez. Ve ondan sonra da – yalnızca iki Kanbekçisi! Bannor, bu hiç akla yatkın değil.”

Bannor etkilenmemişti. “O Yüce Efendidir. Yasa Asası'nı o taşır. Kolaylıkla korunabilir.”

Aldığı yanıt Covenant'ı uzaklaştırdı. Onu tatmin etmemişti, ama etrafından dolaşabileceği bir yol da göremiyordu. El yordamıyla ne bulmaya çalıştığını da bilmiyordu. Sezgileri sorularının dikkate değer olduklarını söylüyordu, ama bunları işe yarar bir şekilde dile getiremiyor ya da doğrulayamıyordu. Ve bir ölçüymüş, kendi içinde tutarsız özel ve kaçınılmaz bir dürüstlük kıstasıymışçasına Bannor'un etkili ifadesizliğine tepki göstermişti. Bannor, Covenant'ın Yüce Efendiye eşlik edişinde de pek o kadar dürüst olmayan bir taraf olduğunun ayırdına varmasını sağlamıştı.

Bu yüzden Bannor'dan uzaklaşıp, dikkatini yine Elena'ya verdi. Elena'nın da Amok'la şansı yaver gitmemişti ve Covenant'a doğru dönerken içinde bulunduğu kaçıp kurtulma duygusu Covenant'ın hissettikleriyle aynıydı. Atlarını yanyana sürdüler ve karşılıklı dert yanmanın galesiz lakırdısının arkasına çeşitli endişelerini sakladılar.

Sonra, dağlarda geçirdikleri zamanın on birinci akşamında Elena Covenant'a bir düşüncesini açıkladı. Tahmini beraberinde felaket getirecekmiş gibi, "Amok bizi Gökbendi *Melenkurion*'a götürüyor," dedi. "Yedinci Mühür orada saklı." Ve ertesi gün – Şadkoru'dan ayrılmalarının on sekizinci ve Efendilerin Savaş Divanı'ndan ayrılmalarının yirmi beşinci günü – yolculuklarının ahenği bozuldu.

Güneş ışığı gri bir kefen beziyle örtülmüş gibi gün soğuk ve kasvetli doğdu. Havayı tedirgin bir koku kaplamıştı. Bölük pörçük esen rüzgar Elena ve Covenant kalıvaltılarını ederlerken kampa bir oradan bir buradan çarpıyordu ve uzaklardan, direklerle bağlı olmayan, elden kaçmış çadır bezinin sert yanıtı gibi çıkan boğuk patlama benzeri sesler duyuyorlardı. Covenant fırtına patlayacağını öne sürdü. Ama Üstnişancı Morin başını açıkça sallayarak reddetti ve Elena açıkladı, "Bu fırtına olacak bir hava değil." Konuşurken kaygılı bir ifadeyle zirvelere baktı. "Hava da ızdırap var. Toprak dert çekiyor."

"Neler oluyor?" Bir yel Covenant'ın sorusunu dağıttı ve sesini duyurmak için sorusunu bağırarak yinelemek zorunda kaldı. "Habis bizi burada mı vuracak?"

Rüzgar yön değiştirdi ve bir boşluk verdi; Elena olağan bir sesle yanıtlayabildi. "Bir kötülük gerçekleştirildi. Toprak saldırıya uğradı. Bizim hissettiğimiz onun tepkisi. Ama uzaklıklar çok büyük

ve üzerinden zaman geçmiş. Bize yönelmiş bir tehlike sezmiyorum. Belki de Garazkar ne yaptığımızı bilmiyordur.” Soluklanmasının ardından sesi sertleşti. “Ama Sayıtoprak Taşı’nı kullandı. Havayı koklayın. Diyar’da kötülük iş başında.”

Covenant Elena’nın demek istediklerini hissetmeye başlamıştı. Bu bulutları toplayan ve bu rüzgarı böyle estiren her neyse bir fırtınanın vurdumduymaz doğal şiddeti değildi. Bir zulmün ardından esiyormuş gibi havada işitilemeyen feryatlar ve çürüme emareleri vardı. Ve algının en alt basamaklarında belli belirsiz ayırt edilen bir düzeyde sarp uçurumlar ürperiyormuş gibi görünüyordular.

Ortam Covenant’ta bir acele etme duygusu uyandırdı. Ancak her ne kadar yüzünde sert çizgiler belirdiyse de Yüce Efendi acele etmedi. Yemeğini bitirdi, ve ardından Myrha’yı çağırmadan önce yiyecekleri ve ışırcakılı özenle topladı. Atına atladığında Amok’u çağırdı.

Amok neredeyse anında Yüce Efendinin önünde belirdi ve onu neşeyle eğilerek selamladı. Başını eğerek selamına karşılık verdikten sonra Elena ona havadaki ızdırabı açıklayıp açıklayamayacağını sordu.

Amok başını olumsuz anlamda salladı ve, “Yüce Efendi,” dedi, “ben kahin değilim.” Ama gözleri ortama karşı hassaslığını ele veriyordu; ışıl ışıldılar ve arkalarında yatan keskin bir parıltı kızılabileceğini onlara ilk kez göstermişti. Ancak biraz sonra, özel yönlerini açığa çıkarmak istemezmiş gibi yüzünü başka tarafa döndürdü. Süslü bir hareketle kendisini izlemesi için Yüce Efendiye işaret etti.

Covenant bineğinin *tutkan* eyerine atladı ve çevresindeki kasvetli havayla ilgilenmemeye çalıştı. Ama yerin ayaklarının altında

sallandığı duygusunu bastıramıyordu. Yakın zamanda edindiği deneyime karşın kendine güvenli bir binici değildi –atlara duyduğu güvensizliği üzerinden atamıyordu– ve attan düşerek yükseklik korkusu kehanetini gerçekleştirmekten endişeleniyordu.

Neyse ki kaya çıkıntılanndan ve korunaksız patikalardan kurtulmuştu. Amok'un bir süredir izlediği yol, tepelerinde yükselen dağların duvarlarını oluşturduğu çarpık bir gediğin ortasını takip ediyordu. Kapalı vadi, Covenant'ın kuşkulu binicilik becerilerine meydan okumuyordu. Ama havadaki boğuk gürlemeler artmaya devam ettiler. Sabah biterken sesler daha da belirginleşti, dik duvarlardan kırılgan inlemeler gibi yankılandılar.

Öğle saatlerinde Amok atlıları son bir dönemeçten geçirdi. Dönemecin arkasında büyük bir toprak kayması olmuştu. Duvarların yukarılarında tarak tarak olmuş geniş yarıklar vardı ve her iki taraftan inerek karmakarışık olmuş kaya ve moloz karışımı vadinin tabanına yüzlerce metre yüksekliğinde yığılmıştı.

Vadi tamamen kapanmıştı.

Patlamaların kaynağı buydu. Devasa uçurumda bir hareket yoktu; eski bir görünümü vardı, sanki oranın oluştuğu, dağlar tarafından uzun zaman önce unutulmuştu. Ama içinden kemikleri kırılıyormuşcasına azap dolu gıcırdamalar ve çatırdamalar geliyordu.

Amok öne çıktı ama atlılar durdular. Morin tıkanmış vadiyi bir an inceledi sonra da, “Geçilemez,” dedi. “Kırılıyor. Belki yürüyerek kenarlarından geçmeyi deneyebiliriz. Ama Ranyhynlerin ağırlığı yeni bir çökme daha başlatacaktır.” Amok kayşatın dibine kadar gitmiş ve onlara eliyle işaret ediyordu ama Morin kesin bir tavırla konuştu, “Başka bir geçit bulmalıyız.”

Covenant vadiye şöyle bir baktı. “Ne kadar sürer bu?”

“İki gün. Belki de üç.”

“O kadar kötü mü? Sanki bu gezi yeterince uzun sürmemiş gibi. Güvenli olmadığına emin misin? Amok henüz hiç hata yapmadı.”

“Biz Kanbekçileriyiz,” dedi Morin.

Ve Bannor açıkladı, “Bu kayma Amok’tan daha genç.”

“Bu da, o bu yolu öğrendiğinde burası açıldı mı demek oluyor? Kahlretsin!” Covenant homurdandı. Toprak kayması acele etme isteğini arttırmıştı.

Amok, yüzünde ciddi bir ifadeyle yanlarına geldi. “Buradan geçmeliyiz,” dedi sabırlı bir biçimde, söz dinlemeyen bir çocuğa bir şeyler anlatıyormuş gibiydi.

Morin, “Bu yol güvenli değil,” dedi.

“Doğru,” diye karşılık verdi Amok. “Başka yol yok.” Yüce Efendiye dönerek tekrarladı, “Buradan geçmeliyiz.”

Yanındakılar konuşurlarken Elena toprağın kaydığı yeri tepeden tırnağa incelemişti. Amok doğrudan onunla konuştuğunda başını salladı ve yanıtladı, “Buradan geçeceğiz.”

Morin heyecansız bir ifadeyle karşı çıktı, “Yüce Efendi.”

“Kararımı verdim,” diye karşılık verdi Yüce Efendi ve ekledi, “Biz geçene kadar Yasa Asası çökmeyi önleyebilir.”

Morin, duygusuz bir baş sallamayla bunu kabul etti. Yüce Efendinin çalışacak yeri olması için atını tırıs sürüp heyelandan uzaklaştırdı. Bannor ve Covenant da peşinden gittiler. Bir süre sonra Amok da onlara katıldı. Dört adam kadını az bir uzaklıktan seyrettiler.

Yüce Efendi karmaşık ya da gayret gerektiren hazırlıklar yapmadı. Asayı kaldırarak, Myrha’nın sırtında bir an dimdik oturakaldı ve heyelana döndü. Covenant’ın bulunduğu yerden mavi cübbesi ve Ranyhyn’in cilalı postu geri planı dolduran kayışat ve moloz griliğiyle çatışıyordu. Elena ve Myrha derin, dik duvarlı vadi-

de küçük küçük kalıyorlardı, ama renklerinin ve duruşlarının birleşimi onlara kudretli, destansı bir görünüm veriyordu. Sonra Yüce Efendi hareket etti.

Alçak sesle bir şarkı söyleyerek heyelanın dibine kadar ilerledi. Oraya vardığında Asayı bir ucundan tuttu ve diğer ucunu yere yaklaştırdı. Kayşatın bitimi boyunca giderek, toprağın üzerine boylu boyunca bir çizgi çekerken Asa nabız gibi atıyordu. Myrlha'yı bir duvara sonra da ötekine götürdü. Asayla yere dokunmayı sürdürerek merkeze geri döndü.

Yeniden heyelana doğru döndüğünde Asayı kaldırdı ve çizdiği çizginin üzerine bir kez vurdu.

Taş yığını boyunca çizdiği çizgiden bakır pası renkli bir kıvılcım yumağı çağıladı. Yamaçtan dışarı uzanan her kaya çıkıntısı ya da kaya çizgisinin üzerinde güç dolu yarıklar gibi ışıltıyorlardı. Hemen sonra kayboldular ve havada orkide kokusuna benzer belli belirsiz bir koku bıraktılar.

Kayşatlardan gelen boğuk inlemeler bir miktar azalır gibi olmuştu.

“Gelin,” dedi Yüce Efendi. “Bir an önce tırmanmalıyız. Bu Söz uzun dayanmaz.”

Morin ve Bannor seri hareketlerle öne atıldılar. Amok onlarla birlikte gidiyordu. Ranyhynlere ayak uydurmakta güçlük çekmiyordu.

Covenant yukarı bakınca içinde mide bulantısının başlangıcını hissetti. Çene kasları endişeyle kenetlendi. Ama bineğini topukladı ve onu inilleyen heyelana doğru sürdü.

Covenant Kanbekçilerine yetişti. Kanbekçileri iki tarafında yerlerini aldılar ve yamaç üzerinde ilerleyen Elena'yla Amok'un peşinden gittiler.

Yüce Efendinin ekibi yamacın üzerinde ileri geri giderek açılı bir yol çizdiler. Tırmanışları gecikme tehlikesiyle yamaçta başlarına gelecek bir saldırı olasılığını dengeliyordu. Covenant'ın atı çok emek harcıyordu ve çabaları Ranyhynlerin pürüzsüz hareketlerine zıt bir görüntü oluşturmıştı. Ranyhynlerin toynakları yamaçtan aşağı taşlar ve molozlar yuvarlıyor, ama yere sağlam, güvenli basıyorlardı. Herhangi bir aksilik olmadı. Çok geçmeden Covenant yamacın tepesindeki köşesi yuvarlanmış V şekilli noktaya varmıştı. Tıkanan yerin ötesindekilere karşı hazırlıklı değildi. Vadinin güney ucunun da kuzeye benzeyeceğini varsaymıştı. Ama heyelanın en üstünden, yukarıdaki devasa, tarak şekilli yarıkların kuzeyden görülen hallerine kıyasla heyelanla açıklanamayacak kadar büyük olduklarını gördü.

Hemen altında bir yerlerde gömülü kalmış vadi tabanı çarpıcı bir biçimde uzayıp gidiyordu. İki taraftan inen çığ, bir uçuşunu gömmüştü. Heyelanın güney yüzü kuzeyden üç ya da dört kat daha uzundu. En aşağılarda vadi çam ağaçlarıyla ve duvarlardan birinden kaynaklayan bir dereyle betimlenmiş yeşil bir tabana genişleyerek iniyordu. Ama bu çekici görüntüye ulaşmak için heyelanın patlamalı titremeleri üzerinden üç yüz metreden fazla yol katetip aşağıya inecekti.

Covenant sıkı bir yutkundu. "Kahrolasica. Bunu tutabilir misin?"

"Hayır," dedi Elena açıkça. "Ama yaptıklarım onu yatıştırarak. Ve başka önlemler de alabilirim – eğer gerekirse."

Başının sert bir hareketiyle Amok'u yamaçtan aşağı yöneltti.

Bannor Covenant'a hemen arkasında durmasını söyledi, sonra da Ranyhyn'ini Amok'un ardisıra yamaçtan aşağı götürdü. Covenant, bir an kendini kıpırdatmayacak kadar kehanet yüklü bir ürpemeye felç olmuş hissetti. Kuru, daralmış gırtlığı ve hantal di-

li herhangi bir söz oluşturmıyordu. Cehennem azabı bu, diye sessizce homurdandı, cehennem.

Kendinden umudu kesip atını Bannor'un peşinden götürdü.

Bir tarafı Morin'in ve sonra da Elena'nın arkasından geldiklerinin farkındaydı ama onlarla ilgilenmedi. Bakışlarını Bannor'un sırtına kilitledi ve iniş boyunca oraya tutunmaya çalıştı.

Daha otuz metre gitmemiştir ki atının ürkekliği aklındaki her şeyi silip attı. Hayvanın kulakları, heyelanın içinden gelen her yeri inlemeden çekinirmiş gibi irkiliyordu. Atını kontrol altında tutabilmek için dizginlere asılıp çekti, ama tek yaptığı hayvanın ızdırabını artırmak oldu. Kendisinin uzaktan uzağa, "İmdat. Yardım edin," diye gevelediğini duyabiliyordu.

Ardından bir kayanın parçalanması gibi yüksek sesli bir gürültü havayı titretti. Kayışat yerinden oynadı ve kaydı. Covenant'ın altındaki molozlar kaymaya başladı.

Atı kayan zeminden sıçrayarak kurtulmaya uğraştı. Yana doğru kaçtı ve doğrudan yamaçtan aşağı gitti.

Sıçrayışı kaymayı hızlandırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hemen o anda at dizlerine kadar moloza gömüldü.

Aşağıya doğru kaçmaya çabaladı. Her çırpınışıyla üzerine yüklenen moloz miktarı artıyordu.

Covenant *tutkan* eyerine ümitsizce asıldı. Atın başını yana doğru çekmeye, bineğini kaymanın yolundan çıkarmaya uğraşıyordu. Ama at gemi azağı almıştı. Covenant onu çeviremiyordu.

Atın bir sonraki sıçraması, hızı giderek artan kaymanın içine kalçalarına kadar gömülmesine neden oldu. Covenant Elena'nın tiz bir sesle bağırıldığını duyabiliyordu. Elena bağırırken Bannor'un Ranyhyn'ini önüne atladı. Molozları yararak geçip ağırlığını Covenant'ın atına verdi. Bu darbe Covenant'ı neredeyse atından düşü-

rüyordu ama atını döndürmüştü. Ranyhyn Bannor'un kılavuzluğunda atı itip, onu kayalara doğru gitmeye zorladı.

Ancak çığ ağırlaşmaya başlamıştı bile. Küçük bir kaya atın sağ rısına çarptı; hayvan düştü. Covenant yamaçta Bannor'un erişemeyeceği bir yere savruldu. Molozlar altından ve üstünden yuvarlanıyorlardı ama bir an üzerlerinde kalmayı başardı. Ayaklarını altına çekti ve kayan toprağı yarıp geçmeye çalıştı.

Kayan toprağın giderek artan gürlemesi arasından Morin'in bağırıldığını duydu, "Yüce Efendi!" Hemen ardından Yüce Efendi Myrha'nın üzerinde yanından yıldırım gibi geçip yamacın dış kenarından doğrucu aşağı indi. On beş metre aşağısında çığın içine atıldı. Vahşi bir nara atıp Yasa Asası'nı başının üzerinde çevirdi ve kayan toprağa vurdu.

Yamacın üzerini alevler sardı. Covenant'ın çevresindeki molozlar aniden sıkılmış bir yumruk gibi durdular. Kendi devinimi Covenant'ı geri savırdı ama tam zamanında sıçrayıp Bannor'a ulaştığında Kanbekçisi Ranyhyn'ini toprağın kaymayan küçük bir köşesine getirmişti. Bannor Covenant'ı tek eliyle yakaladı, Ranyhyn'in terkesine atıp kayan zeminden hızla uzaklaştı.

Kayalık duvarın dibindeki nispeten sabit zemine vardıklarında Covenant Elena'nın kendini tehlikeye atma pahasına onu kurtardığını gördü. Kayan tonlarca toprağa uyguladığı hareketsizlik kendi konumunu da içine alacak kadar geniş değildi. Hemen ardından hareketsizlik sona erdi. Fazladan bir moloz dalgası Yüce Efendinin üzerine çöktü.

Asayı kullanmak için ikinci bir fırsatı olmadı. Neredeyse o anda kayışat akıntısı onu ve Myrha'yı devirdi.

Biraz sonra Elana Myrha'nın aşağısında yamaçta belirdi. Ranyhyn'in kuvveti onu bir süreliğine korumuştı.

Ama kayan toprak Myrha'nın göğsüne yığılmıştı. Yamaç yukarı çığincasına bir mücadele veren Covenant'ın atı da Ranyhyn'e doğru savruldu. Covenant Elena'ya yardım etmek için içgüdüsel olarak çığın içine girmeye yeltendi. Ama Bannor bir eliyle tutarak onu engelledi.

Covenant çırpınmaya başladı sonra da uzun bir *tutkan* ipi çığın üzerinden uçup Yüce Efendiyi bileğinden yakalayınca durdu. Ranyhyn'i, Covenant ve Bannor'un hemen altında duvardan destek alan Üstnişancı Morin ipini sallamış ve yapışkan deri Elena'yı tutmuştu. Elena ise buna hemen karşılık vermişti. "Kaç!" diye Myrha'ya bağırdı, sonra da Asayı sıkı sıkı yakaladı ve beline kadar gömüldüğü moloz akıntısından kurtulmak için asıldı. Morin de aynı anda onu dışarı çekiyordu.

İri kısırak hırpalanmış ve kanlar içinde olsa da başka niyetleri vardı. Olağanüstü bir gayretle Covenant'ın atının yoluna çıktı. Kişneyip duran at aşağı yuvarlanırken Myrha döndü ve dizginlerini dişleriyle yakaladı.

Geçmek bilmeyen bir an boyunca atı tuttu ve çekerek ayağa kaldırıp duvara doğru savurdu.

Sonra da çığ onları dik bir çıkıntıdan aşağı sürükledi. Ani düşüş Ranyhyn'i molozların altına gömmüştü. Akıcı bir gürültüyle kayan toprağın ağırlığı üzerinden geçti.

Her nasılsa Covenant'ın atı ayakta kalabilmiş, yamaçtan aşağı inmeye çabalıyordu. Ama Myrha bir daha gözükmedi.

Covenant öğürecekmiş gibi midesini tuttu. Aşağıda Elena bağıırıyordu, "Myrha! Ranyhyn!" Sesindeki çile Covenant'ı korkutmuştu. Kendisini kurtarma çabaları arasında, arkadaşlarının yamacın üçte ikisini inmiş olduklarının farkına varması için epeyce zaman geçmesi gereki.

“Gel,” dedi Bannor duygusuzca. “Denge bozuldu. Başka kaymalar da olacak. Burada tehlikedeyiz.” Gösterdiği çaba nefesini hızlandırmamıştı bile.

Kanbekçisinin Ranyhyn'i duvar boyunca Yüce Efendi ve Morin'e doğru yol alırken Covenant Bannor'un arkasında uyumuş bir halde oturuyordu. Elena çökmüş, üzüntüyle afallamış görünüyordu. Covenant kollarını kızına dolamak istedi ama Kanbekçileri ona bu fırsatı tanımadılar. Bannor Covenant'ı yamaçtan aşağı götürdü ve Morin arkasında amaçsızca oturan Yüce Efendiyle peşlerinden gitti.

Amok'u vadinin tabanında çimlerin üzerine oturmuş kendilerini beklerken buldular. Yüce Efendiye yaklaşip ona inmesinde yardımcı olurken gözlerinde kaygıya benzer bir şey vardı. “Affedin beni,” dedi alçak bir sesle. “Size üzüntü getirdim. Ne yapabiliyim? Böyle ihtiyaçları telafi etmek üzere yapılmadım.”

“O halde git,” diye sertçe yanıtladı Elena. “Bugün sana daha fazla ihtiyacım yok.”

Amok'un bakışları Yüce Efendi onu incitmiş gibi kısıldı. Ama isteğini hemen yerine getirdi. Eğilip elini sallayarak kendini ortalıktan sildi.

Asık bir yüzle Amok'u gönderdikten sonra Elena heyelana doğru döndü. Birikmiş molozlar artık daha şiddetli inleyip gıcırdıyorlar, her an gelebilecek yeni toprak kaymaları sözü veriyorlardı, ama Elena kayışatın dibine diz çökerek tehlikeleri göz ardı etti. Sırtını bir kırbaça dönermiş gibi eğildi ve yakarırken sesi göz yaşlarıyla ıslandı, “Heyhat, Ranyhyn! Heyhat, Myrha! Başarısızlığım seni öldürdü.”

Covenant Elena'nın yanına koşturdu. Onu kollarına almak için sabırsızlanıyordu ama kadının üzüntüsü onu durdumuştı. Zorla-

narak konuştu, "Benim hatam. Kendini suçlama. Ata daha iyi biniyor olmam gerekirdi." Elini duraksayarak uzattı ve kadının ensesini okşadı.

Dokunuşu Elena'nın acısını kızgınlığa dönüştürmüş gibiydi. Hareket etmedi ama Covenant'a bağırdı, "Beni rahat bırak! Bu gerçekten de senin başının altından çıktı. Ranyhynleri annem Lena'ya göndermemeliydin."

Covenant, Elena ona tokat atmış gibi geri sindi. Aynı anda kendi içgüdüsel hiddeti alevlendi. Düşerken duyduğu korku damarlarını aniden parlayan bir ırayla doldurmuştu. Elena'nın hızla gelen suçlaması Covenant'ı bir anda değiştirmişti. Geçmiş günlerin huzuru birdenbire alınganlık ve cüz zamlı saldırganlığına dönüştü. Öfkeden dili tutulmuştu. Titreyerek döndü ve uzaklaştı.

Ne Bannor ne de Morin peşinden geldiler. Onlar çoktan kendi Ranyhynlerinin ve onun atının yaralan ve çizikleriyle ilgilenmekle meşguldüler. Kanbekçilerinin yanından geçip, rüzgarda çaresizce savrulan kırılğan bir hiddet parçası gibi vadiden aşağı indi.

Bir süre sonra heyelanın boğuk gürültüleri arkasında giderek azalıyordu. Yürümeye devam etti. Otların kokusu onu cezbetmeye çalışıyordu ve çamların arasında yatıştırıcı bir hışırtı ve loşluk, yumuşak, sakın, tatlı bir uyku onu çağırıyordu. Hepsini göz ardı etti; kasılmış, mekanik adımlarla yürüdü. Yoğun bir öfke beyninde çalkalanıyor, onu ileri doğru götürüyordu. Yine oldu! diye kendi kendine bağırdı. Sevdiği her kadın...! Böyle bir şey aynı yaşam içerisinde iki kez nasıl olabilirdi?

Yaklaşık bir fersah yol alana kadar devam etti. Sonra kendini şırıldayan bir derenin yanında buldu. Burada akarsuyun her iki yakasında da vadi tabanı düzensizdi. Vadinin kuzey erimini görmeyeceği, tabanı ot kaplı küçük bir oyuk bulana kadar çevreyi

araştırdı. Öfkesinin eski kemiğini kemirmek için orada kendini karın üstü yere attı.

Zaman geçti. Kısa süre sonra güneş akşama doğru kaydıkça vadideki gölgeler uzadı. Alacakaranlık kayaların arasından sızıyormuş gibi çökmeye başladı. Covenant sırt üstü döndü. İlk başta aksi bir ifadeyle karanlığın doğu duvarında tırmanışını seyretti. Gecenin tecriti ve duyacağı kayıp için hazır olduğunu hissetti.

Ama sonra Joan'ın anısı ikiye katlanmış bir güçle geri geldi. Onu olduğu yerde oturtacak kadar canını yaktı. Bir kez daha kendini düşlerinin zalimliği, onu Joan'dan koparıp alan fenalık karşısında ağzı açık kalmış buldu – peki ne için? Cehennemin ateşleri üzerimize akacak! diye soludu. Kasvet yüzünden, kızgınlıktan gözünün görmeyeceği duygusuna kapıldı. Elena'yı ona doğru oyuğa gelirken gördüğünde Yüce Efendi bir cüzzam pusunun içinde hareket ediyor gibiydi.

Covenant bakışlarını Elena'dan uzaklaştırıp, doğudaki kayalığın üzerinden çekilmekte olan ışığa odaklamaya çalıştı ve Covenant'ın yüzü ne kadar dönük olsa da Elena yaklaştı ve ayaklarının dibinde otların üstüne oturdu. Kadının varlığını tüm canlılığıyla hissediyordu. Yüce Efendi ilk başta bir şey söylemedi. Ama Covenant gözlerinin içine bakmayı yine de reddettikçe, Elena yumuşak bir sesle konuştu, “Sevdiceğim. Senin için bir heykel yaptım.”

Covenant zorlayarak başını çevirdi. Yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle Elena'nın öne doğru eğildiğini gördü. Yüce Efendinin elleri kemikten yapılmış gibi görünen beyaz bir nesneyi ona uzatıyordu. Covenant nesneyle ilgilenmedi; düşmanıymış gibi Elena'yı gözleriyle tokatlıyordu.

Elena yalvaran bir tonda devam etti, “Bunu senin için Myrha'nın kemiğinden oluşturdum. Onu yaktım – ona elimden

gelen tüm saygıyı göstermek istedim. Sonra da kemiklerinden bunu oluşturdum. Senin için, sevdiceğim. Lütfen kabul et.”

Covenant heykele baktı. İsteksiz ilgisini üzerine çekmişti. Bir büsttü. İlk bakışta bir at kemiğinden yapılmış olmak için fazla kalın duruyordu. Ama sonra dört kemiğin bir şekilde birleştirilip birbirlerine kaynatılmış olduklarını gördü. Daha yakından bakabilmek için heykelciği Elena’nın ellerinden aldı. Yüz ilgisini çekmişti. Gördüğü diğer ilikkarma işlerine göre hatları daha keskindi. Zayıf, kuru, anlaşılmazdı – kehanetler vadeden bir çehreydi, kararlılıkla kasılmıştı. Tanıdığı birine benziyordu ama bu simayı tanıması biraz zaman aldı. Sonra ihtiyatlı bir tavırla, yanlış yapmaktan korkarak, konuştu, “Bannor. Ya da diğer Kanbekçilerinden biri.”

“Bana takılıyorsun,” diye yanıtladı Elena. “O kadar da kötü bir zanaatkar değilim.” Gülümsemesinde tuhaf bir açlık vardı. “Sevdiceğim, senin heykelini yaptım.”

Yavaş yavaş Covenant’ın hiddeti yatıştı. Ne de olsa onun kıızıydı, karısı değil. Ona uygun olabilecek her şekilde sitem etmeye hakkı vardı. Elena’ya uzun süre kızgın kalamazdı. Büstü özenle otların üzerine yerleştirdi sonra da ona uzandı ve güneş batarken onu kollarına aldı.

Elena kucaklanmaya hevesle karşılık verdi ve kızgınlıklarını geride bıraktıkları için mutluymuş gibi bir süre öylece kaldı. Ama Covenant Elena’nın bedenindeki gerginliğin ağır ağır değiştiğini hissetti. Sevgisi ciddileşmiş, acelecî bir hal almıştı. Gergin bir duygu kollarını sertleştirmiş, parmaklarını pençe gibi kasmaına neden olmuştu. Çileli bir sesle, “Köpekdişkağan bunu da yokededi,” dedi.

Covenant yanağını Elena’nın saçlarından ayırıp, onu yüzünü görebileceği şekilde bir kenara çekti.

Görüntü içini ürpertti. Işığın loşluğuna karşın Elena'nın bakışları buzlu denizlere girmiş gibi onu kaskatı kesmişti.

Elena'nın bakışlarının başkallığı, güçlerinin başka yerlerde olan boyutu odaklanmış, vahşi ve sınırlandırılmaz bir şeyin merkezi olana kadar bir noktaya toplanmıştı. Gözlerinden korkunç bir kudret püskürüyordu. Her ne kadar Elena'nın bakışları ona doğrultulmamışsa da bir burgu gibi Covenant'ı delmişti. Gittiğinde geride kanlı bir kabartı bırakmıştı.

Bir kıyamet ifadesiydi.

Bu şeyi tarif edebilecek Covenant'ın aklına gelen tek söz nefretti.

Bilgi

Gördüğü, oyuğun içinde emekleyerek Elena'dan kaçmasına neden oldu. Kendini dik tutmakta güçlük çekiyordu; bir kasırğa onu bir yerlerde bırakmış gibi yere yapışmıştı. Elena'nın alçak sesli haykırışını duydu, "Sevdiceğim!" ama geri dönemezdi. Gördüğü, kalbini kuru buz gibi buharlaştırıyordu ve bu acıyı kendi kendine sokulup gidememek, tek başına kalmak için bir yere gereksinimi vardı.

Bir süre kendi varlığını dumanlı algıladı. Bannor'a çarptı ve bir kayaya çarpmış gibi geri sekti. Çarpışma onu şaşırttı. Bannor'un yassı suratında bir kınamanın gücü vardı. Covenant içgüdüsel olarak sindi. "Bana dokunma!" Başka bir yöne doğru savruldu ve kendiyse Kanbekçisi arasına dik bir tepe koyana kadar gecenin içinde sendeleye sendeleye yürüdü. Orada otların üstüne oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağlamak için yoğun bir çaba gösterdi.

Yapamadı. Acizliği, sonu gelmez cüzzam hastalığı o duygusal kanalı tıkıyordu; üzüntüyü açığa vurmaya unutmak için çok zaman harcamıştı. Ve başarısızlığının verdiği hayal kırıklığı onu yabanileştirdi. Eski, çözülmemiş öfke dolmuş, taşmak üzereydi. Düşlerde bile hastalığının kapanından kurtulamıyordu. Ayağa fır-

ladı ve zaptedilemez okyanusa karşı faydasız bir kafa tutmayla toplanını ateşleyen kâraya oturmuş yalnız bir kalyon gibi yumruklarını göğre doğru salladı. Kalıretsin!

Ama sonra kendi varlığına dair algısı geri geldi. Çılgılığını yarıda kesmiş, öfkesini dışarı salacak çıkışı kapatmış gibi kızgınlığı acı acı soğudu. Kör olduğu bir uykudan uyandığını hissediyordu. Dişlerinin arasından sertçe hırlayarak dereye doğru seğirtti.

Giysilerini çıkarmakla uğraşmadı. Suyun buzul kaynaklı soğukluğunda dağlanmak ya da serbest kalmak uğruna dalarmış gibi kendini ateşli bir biçimde yüzüstü suya bıraktı.

Suyun soğukluğuna kısa bir andan daha uzun dayanamadı; her tarafını yakmış, kalbini bir kasılmanın içine almıştı. Soluk soluğa ayağa fırladı ve taşlı dere yatağında titreyerek durdu. Su ve rüzgar kemiklerini aç bir ağrıyla sızlatıyordu, sanki soğuk iliklerini yiyip bitirmişti. Dereden çıktı.

Hemen üstüne Elena'nın bakışları gözünün önüne geldi, hafızasını yakıp geçtiklerini hissetti. Durdu. Aniden gelen bir düşüncede soğuğu söküp atmıştı. Zihninin karanlıklarında günlerdir olgunlaşıyor, hazır olana dek bekliyormuş gibi neredeyse erginleşmiş olarak belirivermişti.

Yeni tür bir anlaşma yapma olanağı elde ettiğinin farkına vardı – Ranyhynlerle yaptığını uzaktan andıran ama çok daha üstün bir düzenleme ya da uzlaşmaydı. Ranyhynlerin becerileri çok kıstıydı; hayatta kalmak için düzenlediği sözleşmeyi yerine getiremiyor, şartlarını karşılayamıyorlardı. Ama şimdi masaya oturabileceği kişi ona yardım etmek için biçilmiş kaftandı.

Kurtuluşunu Yüce Efendinin ellerinden satın almak ucu ucu-na mümkündü.

Karşılaşacağı zorlukları anında görüverdi. Yedinci Mühür'ün

ne içerdığını bilmiyordu. Elena'nın kıyamet dürtülerini, tahmin edilemez bir gelecekte belirsiz bir amaca doğru yönlendirmesi gerekecekti. Ancak bu dürtü kullanabileceği bir şeydi. Elena'yı kişisel olarak güçlü kılıyordu –hem güçlü hem de savunmasızdı, saplantılarıyla körelmişti– ve Yasa Asası'nı elinde tutuyordu. Kendisinin yerini alması, Habis Efendi'nin dolaplarının ağırlık merkezindeki konumunu doldurması için onu kandırabilirdi. Elena'nın taşkın ihtirasının Diyar'ın sonunun temelinde yatan beyaz altının yerini almasını bile sağlayabilirdi. Kaçınılmaz bir biçimde ona yönlendirilmiş bu acı sorumluluğu Yüce Efendinin almasını sağlayabilirse hür kalacaktı. Bu sayede bu düşdeki idam sehpasından başını çekebilecekti. Ve karşılığında yapması gereken tek şey, onun içinden gelen gayretleri dağıtmaktan ziyade odaklayabilecek bir şekilde kendini Elena'nın emrine sunmaktı – böylece doğru an gelene kadar Yüce Efendiye denetim altında tutacaktı.

Ranyhynlerle yaptığından çok daha pahalı bir anlaşmaydı. Eylemsiz kalmasına izin venniyordu; Elena'ya yardım etmesini, onu yönlendirmesini gerektiriyordu. Ama geçerli nedenleri vardı. Yasa Asası Seferi sırasında ilgi çekici bir rüyanın olanaksızlığında hayatta kalma savaşı vermekten öte bir şey yapmıyordu. Başındaki gerçek tehlikeyi şimdi daha iyi anlıyordu.

Özgürlüğün mümkün olduğunu en son düşündüğünden bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki düşünenin heyecanı bile neredeyse kalbini durduruyordu. Ama ilk heyecan geçtikten sonra şiddetle titrediğinin ayırdına vardı. Giysileri tamamen sıırıslıklamı.

Her hareketinde acı çekerek, oyuğa ve Yüce Efendiye doğru yola koyuldu.

Elena'yı parlak bir kamp ateşinin başında düşünceli ve karam-

sar otururken buldu. Cübbesinin üzerine bir battaniye almıştı; diğerleri ateşin sıcaklığını alacak şekilde serilmişlerdi. Oyuğa girdiğinde Yüce Efendi heyecanla ona baktı. Covenant kadının gözlelerinin içine bakamıyordu. Ama Elena, Covenant'ın mavi dudaklarının ve gerili alnının arkasında yatan sıkıntıyı fark etmemiş gibiydi. Covenant için yerden sıcak bir battaniye kaptı ve onu iyice ateşin yanına çekti. Alçak sesle yaptığı birkaç yorum endişe doluydu, ama alevler en kötü titremelerini savuşturana kadar ona bir şey sormadı. Sonra utangaç bir tavırla, onun yanındaki yerini tartıyormuşçasına uzandı ve onu öptü.

Covenant Elena'nın dudaklarının okşamasına karşılık verdi ve hareketler onu içindeki bir engelin üzerinden aşırıyorlarmış gibi hissetti. Artık ona bakabildiğini fark etti. Elena yumuşak yumuşak gülümsüyordu; bakışlarının doymak bilmez gücü tekrar farklı bir yerlerin başkallığında kaybolmuştu. Covenant'ın öpücüğünü yüzeysel değerinden kabul etmiş görünüyordu. Ona sıkıca sarıldı sonra da yanına yerleşti. Biraz sonra sordu, "Bu kadar öfkeli olduğumu öğrenmek seni şaşırttı mı?"

Covenant kendini mazur görmeye çalıştı. "Böyle şeylere alışkın değilim. Beni açıkça uyarmadın."

"Özür dilerim, sevdiceğim," dedi Elena pişmanlıkla. Sonra devam etti. "Canın çok sıkıldı mı, yani, bende gördüklerinden?"

Yanıtlamadan önce bir süre düşündü, "Sanırım bana öyle bakacak olsaydın herhalde ölmüşten beter olurdu."

"Sen güvendesin," diye onu samimiyetle temin etti Elena.

"Ya fikrini değiştirirsen?"

"Senin kuşkuların bana ceza gibi geliyor. Sevdiceğim, sen benim hayatım, nefesimsin. Seni bir kenara itebileceğime inanıyor musun?"

“Neye inanacağımı bilmiyorum.” Covenant’ın sesinde incinme vardı, ama buna karşı koymak için Elena’ya yeniden sarıldı. “Düş görmek –düş görmek köle olmak gibi bir şey. Düşler denetiminin olmadığı her yerden dışarı uğruyorlar. İşte bu yüzden– bu yüzden tek tehlike aklını kaybetmek.”

Elena onunla tartışmaya girmedigi için minnettardı. Kemikle-rindeki ürperme gittiğinde karşı konulmaz bir uyku bastırdı. Elena onu yatırıp, kamp ateşinin yanında iyice battaniyelere sararken, Yüce Efendiye tamamen güvenmesine engel olan tek şey anlaşmasının dürüst olmayan bir tarafı olduğu inancıydı.

Sonraki üç gün bu inancını çoğu zaman unuttu. Dikkati, dere-ye daldığı için yakalandığı sanılan hafif bir ateşe yoğunlaşmıştı. İnatla soluk kalan yanaklarında ateşli lekeler oluşmuştu; alnı ter ve soğuktan yapış yapıştı; ve gözleri, gizli bir heyecanın pençesindeymiş gibi parlıyordu. Zaman zaman hırpalanmış bineğinin sırtında uyukluyordu ve uyandığında kendini çılgınca zıralarken buluyordu. Ne dediğini her zaman hatırlayamıyordu, ama en azından bir kez, iyi kalmanın tek yolunun kesintisiz uyanık kalmak olduğu konusunda delicesine ısrar etmişti. Rüyalarını saran yaraları hiçbir antiseptik gideremezdi. Masumlar rüya görmezlerdi.

Yarı uykulu söylenmediği zamanlarda yolculukla ilgileniyordu.

Yüce Efendinin ekibi bir çeşit hedefe doğru yaklaşıyordu.

Heyelandan sonraki sabah gün canlı bir ışıkla doğdu – bir önceki günün dertlerinin telafisi gibi parlak bir canlılık getirmişti. Amok, Yüce Efendiyi yönlendirmek üzere belirlediğinde Elena, Myrha’yı çağırır gibi bir ıslık çalmış ve çağırısına farklı bir Ranyhyn yanıt vermişti. Covenant yüzünde hayret dolu bir ifadeyle atın vadediden yukarı dörtmala gelişini seyretmişti. Ranyhynlerin kendi seçimlerine gösterdikleri bağlılık bildiği tüm sadakat ve onur kav-

ramlarının ötesine geçiyordu. Bu görüntü ona daha önceki anlaşmasını hatırlattı – hem Elena’nın hem de Elem’in söylediğine göre ulu atların hâlâ bağlı olduğu anlaşmayı. Ama sonra apar topar kendi atına binmiş ve ateş sarmış düşüncelerine başka konular karışmaya başlamıştı. Elena’nın ilikkarma armağını Bannor’a emanet etmeye yetecek kadar aklını korumuştı.

Atlılar Amok’un peşinden vadiden çıktıktan sonra Covenant Gökbendi *Melenkurion*’u ilk kez gördü. Her ne kadar güneybatıya doğru daha fersahlarca ötedeysen de yüce dağın buz kaplı ikiz dorukları dağ sırasının engebeli ufkunun üzerinde yükseliyorlardı ve buzullar, göğün maviliği oraya bulaşmış gibi günışığında mavi mavi ışıldıyorlardı. Elena’nın tahmini doğru gibiydi: Amok’un engebeli, dolambaçlı yolu sürekli heybetle yükselen Gökbendi’ne doğru dönüyordu. Amok’un atlıları, başka bir kayalığın rüzgar altında kalan tarafına götürmesiyle dağ birdenbire yok oldu, ama gün ilerledikçe giderek artan bir sıklıkla tekrar tekrar belirdi. Ertesi öğlen güneydoğu ufkunu dolduruyordu.

Ama gece dağlar Covenant’ın başının etrafında dönmüyorlardı. Gökbendi *Melenkurion*’u göremiyordu. Ve akşam yemeğinden sonra ateşi biraz yatıştır gibi oldu. Bitap düşmüş durumunun taleplerinden ve çekip kurutmasından arınmış olarak anlaşmasının bazı belirsiz koşullarının anlamına vardı.

Elena’nın onayına ihtiyacı yoktu; Covenant bunu biliyordu ve bunun için kendini haşlıyordu. Umutla gelen heyecanın ateşe ve telaşa dönüştüğü bir noktada ne düşündünü anlatmak için içi içini kemirmişti. Ve Elena’nın ona gösterdiği özen bu kemirmeyi daha da kötüleştiriyordu. Onun için özel şifa verici yemekler ve yahniler pişiriyordu; ona *aliantba* bulmak için her yolu denemişti. Ama Covenant’ın ona karşı duyguları değişmişti. Elena’nın şefkati-

ne karşılık yanıtlarında kurnazlık ve pohpohlama vardı. Ona düşüncelerini söyleyecek olursa neler olabileceğinden korkuyordu.

Gecenin bir vakti, ateşler içinde titrediği ve uyanık yattığı bir sırada ağzına bir bahanenin kötü tadı geldi. O zaman onu kendini ifade etmekten alıkoyan utanç ya da güven değildi. Hayatta kalma ihtiyacıyla, kendi ölümüne karşı duyduğu öfkeyle çeneleri kenetlenmişti.

Sonunda ateşi düştü. Üçüncü günün akşamına doğru –Yüce Efendinin ekibinin Şadkoru'dan ayrılmasından bu yana yirmi birinci gündü– Covenant'ı ani bir ter bastı ve içindeki gergin bir ip kopar gibi oldu. Kendini sonunda biraz gevşemiş hissediyordu. O gece Elena, Amok'tan bir şey öğrenmesine engel olan anlama yetersizliğinden ya da bilgisizliğinden söz ederken Covenant uyuya kalmıştı.

Uzun, deliksiz bir uyku sağlık duygusunu geri getirdi ve ertesi sabah durumuna daha dikkatli bakabiliyordu. Atını Elena'nın yanında sürerken Gökbendi *Melenkurion*'u iyice inceledi. Bir kalın gibi tepesine dikilmiş, tüm güneydoğu ufkunu kapıyordu. Küçük, sezgisel bir kabarmayla Yüce Efendinin ekibinin bu gün bitmeden herhalde oraya varmış olacaklarına kanaat getirdi. Elena'ya özenle Gökbendi'yle ilgili sorular sordu.

"Çok az şey söyleyebilirim," diye yanıtladı Yüce Efendi. "Diyar'da bilinen en yüksek dağ ve adı Yedi Söz'den birini içeriyor. Ama Kevin'in ilmi'nde çok az adı geçiyor. Belki diğer Mühürlerde başka bilgiler de vardır ama Birinci ve İkinci de pek az ipucu ve gönderme var. Ve çağımızda Efendiler burayla ilgili yeni bir şey öğrenmediler. İnsanlar Kutbozumu Ayini'nden sonra Diyar'a döndüklerinden beri hiç kimse Gökbendi'ne bu kadar yaklaşmadı.

"İnanıyorum ki, o yüce doruklar güç dolu bir yeri, Kökreğen

Tağı bile geçen bir yeri işaret ediyorlar. Kevin'in İlmi'nin tulf sessizliğı dışında bu inancı kanıtlayacak bir delilim yok. Gökben-di Melenkurion Diyar'ın yüksek yerlerinden biri – ve buna rağı-men Birinci ve İkinci Mühürler birkaç eski harita, bir şarkının bir bölümü ve, eğer tercümelerde bir hata yoksa, *güçten* ve *kandan* söz eden açıklanmamış iki cümleden başka burayla ilgili bir bilgi içermiyor. “Bu nedenle,” dedi çarpık bir şekilde, “Amok'u çöz-mekte ki başarısızlığım o kadar da şaşılacak bir durum değıl.”

Bunun üzerine Elena yeniden bilgisizliğini değıerlendirmeye döndü ve suskunlaştı. Covenant ona yardım etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştı. Ama bu çabası taş bir duvarın arkasını görme-ye çalışmak gibi bir şeydi; gerekli bilgiye sahip bile değıildi. Eğer anlaşmanın kendine düşen kısmını yapmaya niyeti varsa bunu başka bir yoldan yapması gerekecekti.

İçin için aradığı fırsatın eline geçeceğine inanıyordu.

Bu arada, Amok'un onları dağı götürmek için gelmesini bek-lemek üzere yerleşti.

Yolun son aşamasına tahmin ettiğinden daha çabuk geldiler. Amok onları iki güdük tepenin arasındaki uzun bir boğıazdan ge-çirmiş, sonra da doğuya kıvrılırken aşağıya doğru inmeyi sürdü-ren eğri büğrü bir yarığı sokmuştu. Ögle olduğunda bin metre-den fazla rakım kaybetmişlerdi. Yarık orada bitmiş ve onları yü-ce dağıın yamaçlarına yayılmış düz, geniş, çorak bir yaylaya çıkar-mıştı. Yayla, Covenant'ın Gökben-di *Melenkurion*'un etrafından görebildiğı kadarıyla doğuya ve güneye doğru uzuyordu. Düz ze-min bir çerçeve gibi görünüyordu, beş bin ya da altı bin metre yüksekliğindeki birbirine eş doruklar için bir tabandı. Yaylanın doğusunda da hiç dağı yoktu.

Ranyhyenler uzun günler süren, hareketleri kısıtlayan tırmanış-

tan sonra koşmak için hevesliyidiler ve yassı kayaların üstünde eşkin bir koşu tutturdular. şaşıtıcı bir süratle Amok onların önünde gidiyordu. Koşarken gülüyor, hattâ adımlarını hızlandırıyordu. Ranyhynler adımlarını açtılar ve hevesle dörtnala koşmaya başlayıp, Covenant'ın atını geride bıraktılar. Ama yine de Amok'un gösterişli adımları onlardan hızlıydı. Atlıları neşeyle doğuya götürdü ve sonra da güneye yaylanın ortasına doğru yönlendirdi.

Covenant daha acelesiz bir koşuyla peşlerinden gitti. Kısa süre sonra ilk doruğun altından geçmişti. Yayla yüzlerce metre genişlikteydi ve ikinci doruğun tabanından batıya kıvrılıp gözden kaybolmadan önce güneye doğru uzanıyordu. İki doruk yaylanın birkaç bin metre yukarısında birleşiyorlardı, ama sanki her iki yakanın da yapısı farklıymışcasına kesişme çizgisi belirgin kalmıştı. Bu çizginin yaylaya dokunduğu yerde düz kayaların arasında bir çatlak vardı. Bu çatlak yaylanın batı kenarına kadar boylu boyunca uzuyordu.

Covenant'ın önünde Ranyhynler koşularını bu çatlağın yakınlarında sonlandırdılar. şimdi ise Elena yaylanın dış kenarına doğru çatlak boyunca ilerliyordu. Covenant atını o yöne döndürdü ve Elena'ya katıldı.

Birlikte atlarından indiler ve Covenant çatlağın kenarından bakabilmek için karın üstü yattı. Sarp kayaların bin beş yüz metre altında karanlık, düğüm düğüm olmuş bir orman göz alabildiğine uzayıp gidiyordu. Ağaçlar bozuk arazinin üzerinde düşünceli düşünceli duruyorlardı – Garp Dağları'nın altını, katı, dolaysız bir üzüntüyü saklar, ona yalnızlığın tesellisini verir gibi kaplayan yoğun, yaşlı bir ağaç örtüsüydü. Ve bu üzeri örtülü alanın kuzeydoğu hattı boyunca, çatlağın dibinden fıskıran kırmızımsı-siyahımsı bir ırmak akıyordu. Uzaktan duyulmuyordu ama kayaların arasın-

dan gürleyerek çıkıyor ve ormanın kalbini yarıp geçiyordu. Irmak ağaçların arasında bir kamçı izi, öfkeli yeşil çelhrenin üzerinde bir kesik gibi görünüyordu. Bu yara, incinmiş, haşın yüze bir zalimlik ifadesi katıyordu sanki onu yaralayan düşmanı lime lime etme hayalleri kuruyordu.

Elena manzarayı Covenant'a açıkladı. "Bu Kara Nehir," dedi saygıyla. Bu görüntüyü tadan ilk yeni Efendiydi. "Buradan Andelain'e doğru gitmek üzere Mithil'e karışmadan önce yüz elli fersahtan daha uzun bir yol boyunca akar. Kaynağının Gökbendi *Melenkurion*'un derinlerinde olduğu söylenir. Şu anda yüce dağın sundurması ya da girişi olan Yarıkkaya'da duruyoruz. Ve altımızdaki de Boğazlayan Derinler, hâlâ bir Ormanı'nin dolaştığı, Tek Orman'ın sakatlanmış bilincinin kendi görüşlerini hâlâ kendiyile paylaştığı Diyar'daki son orman." Canlı havayı solumak için bir an durdu. Ardından ekledi, "Sevdiceğim, Yedinci Mühür'den çok uzak olmadığımızı sanıyorum."

Covenant kenardan uzaklaşarak sarsak hareketlerle ayağa kalktı. Rüzgar onun için uçurumdan yukarı baş dönmesi taşıyor gibiydi. Karşılık vermeden önce kenardan iyice uzaklaşana kadar bekledi. "Umarım. Bana kalırsa savaş çoktan bitmiş bile olabilir. Eğer Troy'un planları sökmediyse Habis Şadkaya yolunu yarılmıştır."

"Evet. Bende de aynı korku var. Ama Diyar'ın geleceğinin savaşı kazanılmayacağı inancım sürüyor. Ve bu savaş bizim elimizde değil. Yapacak başka işlerimiz var."

Covenant Elena'nın gözlerinden ne kadar uzakta olduğuna bakıp, onu incitme riskini tarttı, sonra da konuştu, "Amok'u çözemeyebileceğin hiç aklına geldi mi?"

"Elbette," diye sertçe yanıtladı Yüce Efendi. "Ben kör değilim."

“O zaman ne yapacaksın, yani eğer konuşmazsa?”

“Yasa Asası elimde. O kudretli bir anahattır. Amok bizi Yedinci Mühür’e götürdüğünde çaresiz kalmayacağım.”

Covenant, yüzünde ekşi bir ifadeyle başını çevirdi. O kadar kolay olacağını sanmıyordu.

Elena’nın yanında, iki Kanbekçisi ve Amok’a doğru çatlak boyunca yürüdü. İkinci geçeli çok olmamıştı ama Gökbandi *Melenkurion*’un gölgesi şimdiden Yankkaya’ya vurmuştu. Gölge çatlağın doğal kasvetini yoğunlaştırmıştı, bu yüzden yayla üzerinde karanlık bir kusur gibi duruyordu. En geniş yerinde yaklaşık beş altı metre genişlikteydi, ama ölçülemez bir derinliğe sahip görünüyordu, sanki doğrucu dağın yere gömülü köklerine kadar uzanıyordu. Covenant içinden gelen bir dürtüyle çatlağa küçük bir taş attı. Taş aşağı düşerken duvardan duvara sekti; duyulmaz hale gelene kadar nabızı yirmi iki kere atmıştı. Bannor’a ve Morin’e doğru giderken iç güdüsel olarak çatlaktan güvenli bir uzaklıkta kaldı.

İki Kanbekçisi yemekleri çıkarmışlardı ve Covenant’la Elena kendilerine hafif bir yemek hazırladılar. Covenant yavaş yavaş yedi, sanki bu seferin bir sonraki aşamasını ertelemeye çalışıyordu. Önünde üç seçenek vardı –dağdan yukarı, çatlaktan aşağı, çatlağın öbür tarafı– hepsi de birbirinden kötü görünüyordular. Ne tırmanma, ne de atlama zıplama işine girmek istemiyordu; uçurumların yakınında olmak bile sinirini bozuyordu. Ama Yüce Efendi’nin kendisini beklediğini görünce anlaşmasının şartlarını anımsadı. Lokmasını bitirdi ve Amok’un aklındaki her neyse ona kendini hazırlamaya çalıştı.

Elena Yasa Asası’nı sıkı sıkı tutarak kılavuzlarına döndü. “Amok, biz hazırız. Ranyhynleri ne yapalım? Bizi at üstünde mi

yoksa yürüyerek mi götüreceksin?”

“Bu sizin seçiminiz Yüce Efendi,” dedi Amok sırtarak. “Ranyh-ynler kalırsa onlara ihtiyaç olmayacak. Giderlerse onları tekrar çağırmanız gerekecek.”

“O halde şimdi senin peşinden gelmek için yürümemiz mi gerekiyor?”

“Peşimden gelmek mi? Buradan ayrıldığımıza dair bir şey söylemedim.”

“Yedinci Mühür burada değil mi?” diye alelacele sordu Elena.

“Hayır.”

“O zaman başka bir yerde.”

“Evet, Yüce Efendi.”

“Eğer başka bir yerdeyse, ona gitmemiz gerekir.”

“Doğru. Yedinci Mühür size getirilemez.”

“Ona gitmek için ya ata binmeli ya da yürümeliyiz.”

“Bu da doğru.”

“Hangisi?”

Karşılıklı geçen bu konuşmayı dinlerken Covenant Elena’nın Amok’un belirsizliğini idare edişine sessiz bir hayranlık duydu. Geçmiş deneyimleri, genç adamı nasıl köşeye sıkıştıracağını ona öğretmiş olmalıydı. Fakat Amok bir sonraki yanıtıyla yine Elena’nın elinden sıyrıldı.

“Bu sizin seçiminiz,” diye tekrarladı. “Karar verin ve gidin.”

“Bizi sen götürmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ben doğama göre hareket ediyorum. Yapmak için yaratıldığım şeyi yapıyorum.”

“Amok, sen Yedinci Mühür’ün yolu ve kapısı değil misin?”

“Evet, Yüce Efendi.”

“O halde bize yol göstermelisin.”

“Hayır.”

“Neden?” diye yeniden sordu Elena. “Kapris mi yapıyorsun?” Covenant Elena’nın sesinde bir çaresizlik duyar gibi oldu.

Amok uysal bir serzenişle yanıtladı, “Yüce Efendi, hizmet ettiğim amaç doğrultusunda yaratıldım. Eğer bilerek yaptığımı düşünüyorsanız, beni yapandan beni açıklamasını istemelisiniz.”

“Bir başka deyişle,” diye hiddetle araya girdi Covenant, “diğer dört Mühür elimizde olmadan tıkanıp kaldık. Bu da Kevin’in, buradaki her neyse onu korumak için kullandığı bir yol. Böylesi bir beceriklilikle diğer Mühürlere yerleştirdiği ipuçları olmadan duvara toslaklık demektir.”

“Loric’in *kerih* canlandı,” dedi Amok. “Kararlaştırılmış buyruk bu. Ve Diyar tehlikede. Bu yüzden kendimi size erişilebilir kıldım. Daha fazlasını yapamam. Amacıma hizmet etmeliyim.”

Yüce Efendi onu bir an inceledi, sonra da sertçe, “Amok,” dedi, “yanımda gelenler senin amacına bir şekilde ters mi düşüyorlar?”

“Yanımdakiler kendileri bilirler. Ben yol ve kapıyım. Arayanların kim olduklarını sorgulamam.”

“Amok” –Yüce Efendi sonuç alamamıştı ve dudakları bir dizi seçeneği tartıyormuşçasına sessizce hareket ettiler– “bizi daha ileri götürmeden önce yerine getirilmesi gereken şartlar mı var?”

Amok Elena’nın sorusunu tanıyarak eğildi ve kıkırdayarak yanıtladı, “Evet, Yüce Efendi.”

“Şartlar yerine geldiğinde bizi Yedinci Mühür’e götürecek misin?”

“Yaradılışımın amacı bu.”

“Şartların neler?”

“Yalnızca bir tane. Eğer daha fazlasını istiyorsanız, onları benim yardımım olmadan bulmalısınız.”

“Şartın nedir, Amok?”

Genç adam Elena'ya gözücuyle kurnazca baktı. “Yüce Efendi,” dedi havalara tırmanan neşe yüklü bir sesle, “Yedinci Mühür'ün gücünün adını söylemelisiniz.”

Yüce Efendi bir an ona ağzı açık bakakaldı, sonra da birdenbire haykırdı, “*Melenkurion!* Bu bilginin bende olmadığını biliyor-sun.”

Amok etkilenmemişti. “O zaman belki de Ranylhy'nlerin gitmediği iyi olmuş. Sizi Şadkaya'ya götürebilirler. Eğer orada bilginiz genişlerse, geri dönebilirsiniz. Beni burada bulacaksınız.” Çileden çıkarıcı bir tasasızlık yüklü bir selamlaymayla kollarını salladı ve kayboldu.

Elena, Amok'un arkasından baktı ve yokluğunun geride bıraktığı boşluğa vurmak istermiş gibi Asayı sıkı sıkı kavradı. Sırtı Covenant'a dönüktü; yüzünden gelip geçenleri göremiyordu, ama Elena'nın omuzlarındaki gerginlik Covenant'ta gözlerinin odaklandığı korkusunu uyandırdı. Bu düşünce kanın şakaklarına uğramasına neden oldu. Uzandı, onu engellemeye ya da dikkatini dağıtmaya uğraştı.

Dokunmasıyla Elena'nın ona dönmesi bir oldu. Suratı bir deri bir kemik kalmış görünüyordu –derisi kafatasının soluk yoğunluğu üzerine gerilmişti– ve şaşkın duruyordu, sanki telaşa kapılma kabiliyetinin henüz farkına varmıştı. Ama Covenant'ın kollarına gitmedi. Durdu, gözlerini kasıtlı olarak kapattı. Çenesinin, yanaklarının, alnının kemikleri ona odaklandı.

Covenant zihninde dipsiz bir kuyu açılır gibi hissetti.

Siyah, genişleyen duyguyu kavrayamadı. Elena önünde, Gök-bendi *Melenkurion*'un gölgesinde, mavi cübbe giymiş, parlak, kemik bir heykel gibi dikilmişti; ama onun arkasında, Yarıkkaya'nın geniş kayasının arkasında, karanlık, düşüncelerinin sarnıcında bir çatlak gibi genişledi. Oluşan gedik onu içine çekti; kendini kaybediyordu.

Bu duygu Elena'dan geliyordu.

Birdenbire anladı. Kendi zihnini onunkiyile birleştirmeye çalışıyordu.

Bir korku parlaması, onu yiyip bitiren korkunç baş dönmesinin içinden çıkıverdi. İçinde bulunduğu tehlikeyi aydınlatıyordu; eğer kendini zihin birleşmesi için serbest bırakacak olursa Elena onunla ilgili gerçeği öğrenecekti. Böyle bir girişimi göze alamazdı, hiçbir zaman alamazdı. Hayır! diye bağırarak sindi, kendi içinde gerileyerek Yüce Efendiden uzaklaştı.

Baskı azaldı. Bedeninin de gerilediğini fark etti. Kendini zorlayarak durdu, başını kaldırdı.

Elena'nın gözleri hayal kırıklığı ve kederle kocaman olmuştu ve Yasa Asası'na acı içinde yaslanmıştı. "Affet beni, sevdiceğim," diye fısıldadı. "Vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istedim senden." Bir an öylece kalıp ona yanıt verme fırsatı tanıdı. Ardından inledi, "Düşünmeliyim," ve döndü. Asadan destek alarak yaylanın dış kenarına doğru çatlak boyunca ağır ağır yürüdü.

Covenant sarsılmış bir halde olduğu gibi kayanın üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Çelişkili duygular içini kemiriyordu. Kıl payı kaçışı onu yıldırılmış ve zayıflığına kızmıştı. Kendini kurtarmak uğruna Elena'yı incitmişti. Ona gitmesi gerektiğini düşündü ama Elena'nın duruşunda gördüğü yoğunlaşmış tecrit ifadesindeki bir şey, onu müdahale etmemesi için uyardı. Bir sü-

re kalbinde sızıyla ona baktı. Sonra ayağa kalkıp gereksiz havaya doğru söylendi, “Bize bunu baştan söyleme nezaketini gösterebildirdi – en azından Ranyhyn’ini kaybetmeden önce.”

Üstnişancı Morin yanıt verince şaşırdı, “Amok yaradılışının yasasına göre hareket ediyor. Yalnızca acı vermemek için o yasayı çiğneyemez.”

Covenant ellerini tiksintiyle havaya savurdu. Anlamsızca sövüp sayarak yaylada yürüdü.

Akşamın kalanını Yarıkkaya boyunca oradan oraya huzursuzca gezinerek geçirdi, Amok’un izini sürdürmenin bir yolunu arıyordu. Bir süre sonra Morin’in Amok’la ilgili yorumunu anlayacak kadar yatıştı. Morin ve Bannor Antlarının esiriydiler; amansız bir yasanın gerekleriyle ilgili yetkili bir ağız takınabilirlerdi. Ancak Kanbekçileri Amok’a hoşgörüyü bakıyorlarsa, bu Yüce Efendinin amacını gömecek tabuta bir çivi daha çakmak demektir.

Covenant’ın etkisizliği bu çivilerden biri değildi. Anlaşmasının abartılı alımlığının kendisiyle alay ettiğini duyar gibiydi. Elena’ya nasıl yardım edebilirdi acaba? Amok’un ortaya koyduğu konuları anlayacak kadar bile bilgisi yoktu. Avuntusuz yürütiyişi sırasında yaylanın geniş bir bölgesini katetmiş olsa da işe yarar hiçbir şey öğrenememişti. Çıplak kaya kendi yetersizliği gibiydi – azaltılamaz ve sınırlayıcıydı. Son günüşiği da gökyüzünde tuzla buz olurken adımlarını Yüce Efendinin kampını işaret eden ışırcakıl ışıltısına doğru yönlendirdi. Faydasızlığın tüm varlığına hükmettiğini söyleyen o tanıdık düşünce üzerine kara kara düşünüyordu.

Elena’yı ışırcakıl küpünün yanında buldu. Aynı anda hem bitkin hem de uyanık görünüyordu, sanki üzerindeki baskı bireyselliğini yerle bir etmiş, onu Efendilik görevinin düzenine oturtmuş-

tu. Kararlılık kemiklerinin bileyleymiş yüzeyinde parıldıyordu. Sırtındaki yükün tüm sonuçlarını kabullenmişti.

Covenant beceriksizce gırtlığını temizledi. “Bir şey buldun mu? Ne olduğunu çıkarabildin mi?”

Uzaktan gelen bir sesle Elena sordu, “Nişancı Troy’un savaş planıyla ilgili bilgin ne kadar geniş?”

“Genel olarak ne yapmaya çalıştığını biliyorum – belirli bir şey değil.”

“Eğer planları başarısız olmadıysa savaş dün başladı.”

Covenant bir an düşündü, sonra da dikkatle sordu, “Bu durumda bize ne yapmak düşünüyor?”

“Amok’un şartını yerine getirmeliyiz.”

Anlamadığını işaret etti. “Nasıl?”

“Bilmiyorum. Ancak yapılabileceğine inanıyorum.”

“Dört Mühür eksik.”

“Evet,” diyerek iç geçirdi Elena. “Kevin’in niyetinin ilk altısında ustalaştıktan sonra Yedinci Mühür’e ulaşmamız olduğu açık. Ama Amok o niyeti zaten kırdı. Loric’in *krilâni* çözemediğimizi bile bile yine de bize geri döndü. Diyar’ın içinde bulunduğu tehlikeyi gördü ve geri geldi. Bu biraz özgürlük biraz da karar verme hakkı demek. Yasasına her noktadan kesinkes bağlı değil.”

Elena duraksadı ve peşinden Covenant, “Bana kalsa,” dedi, “bunun onu tehlikeli kıldığını da söyledim. Tıkanıp kalacağımızı bilerek bizi buralara kadar neden sürüklesin – tabi eğer seni savaştan uzaklaştırmaya çalışmıyorsa?”

“Amok ihanet beslemiyor. Onda bir kötülük sezmiyorum.”

Elena’nın dalgın halini kırmak için aniden parladı, “Kandırılabilirsin. Yoksa Kevin’in Habis’i Efendi olarak kabul ettiğini unuttuyor musun?”

Elena metin bir tavırla yanıtladı, “Belki de ilk Altı Mühür’de bu gücün adı geçmiyordur. Belki de gücün adını söylemesi için yalnızca Amok’un nasıl çağırılacağını öğretiyordur.”

“Bu durumda...”

“Amok bizi buraya getirdi çünkü bir şekilde onun şartını sağlamamız mümkün.”

“Ama doğru soruları bulabilecek misin?”

“Bulmalıyım. Benim için başka bir seçenek var mı? Şimdi Sa-
vaşocağına geri gidemem.”

Sesinde donuk bir kesinlik vardı, sanki kendiyle ilgili bir hü-
küm veriyordu. Ertesi sabah erken saatlerde Amok’u çağırdı.

Amok çocuksu bir sınıtışla belirdi. Elena Yasa Asası’nı her iki eliyle birden kavradı ve bir ucunu önündeki kayada sabitledi.

Gökbendi *Melenkurion*’un altındaki şafak vakti, Yedinci Mühür’e ulaşma uğruna düellolarına başladılar.

İki gün boyunca Yüce Efendi Elena ön koşul olan adı Amok’tan söküp almaya uğraştı. İkinci gün güney doğu ufku büyük bir fırtına kararttı ama Yarikkaya’ya gelmedi ve kimse de onunla ilgilenmedi. Covenant oturup yüzüğünü parmağında döndürürken, tartışanların yanında sabırsızca gezinirken ya da bu gerginlikten kaçmak için söylene söylene uzaklaşırken Elena ak-lına gelen her soruyu kullanarak Amok’u kurcalıyordu. Bazen bir düzen içerisinde çalışıyordu; diğer zamanlarda da içinden geldiği gibi. Düşünceleri onaylaması ya da geri çevirmesi için ince ince anlatıyordu. Giderek daha fazla onu yanıtlarını tekrarlamaya zor-luyordu. Elena onu bildiği zeminde itinalı anlatımlara yönlendiriyordu. Onun için mantık tuzakları hazırlıyor, onu tutarsızlıklar arasına kısırmaya çalışıyordu. Zihnini onunkıyla birleştirmeye çalışıyordu.

Bu iş bir su birikintisiyle düello yapmaya benziyordu. Sorularıyla yaptığı her saldırı ve karşı saldırı Amok'u, sanki Elena kılıcının geniş yüzeyiyle bir su birikintisine vurmuş kadar etkiliyordu. Her sorguda yanıtları çevreye sığıyordu. Ancak Elena aradığı şeyin en uç noktasında onu yakalamaya çalıştığında, içinden geçiyor ve geride hiçbir iz kalmıyordu. Amok arada sırada kahkaha yüklü bir karşılık vermenin tadını çıkarıyordu, ama çoğu zaman Yüce Efendinin sorularını alışlageldik şen kaçamaklığıyla savuşturuyordu. Elena'nın çabaları bir sonuç vermedi. Gün batımına doğru sıkıntıdan, bastırılmış öfkeden ve ruhsal açlıktan tir tir titriyordu. Yarikkaya'nın varlığı bile onunla alay eder gibiydi.

Akşamları Covenant Elena'yı anlaşmasının koşulları gereğince yatıştırıyordu. Kendi kuşklarından, korkularından, kendi çaresizliğinden ve Amok'un aşılamaz olduğuna dair giderek artan inancından hiç söz etmiyordu; kendiyle ilgili tek bir konu bile konuşmuyordu. Onun yerine Elena'yla elinden geldiğince ilgileniyor, elinde olan tüm güçle dikkatini ona veriyordu.

Ama hiçbir çabası Elena'nın sıkıntısının özüne inemiyordu. Yüce Efendi, Diyar'ın ihtiyaçlarını karşılamaya yeterli olmadığını öğreniyordu ve bu tesellisi olmayan bir üzüntüydü. Gecenin geç saatlerinde, ağlamamak için dişlerini gıcırdatmış gibi kısık çığneme sesleri çıkarmıştı. Ve üçüncü günün –Şadkaya'dan ayrıldığından beri otuz üçüncü günün– sabahı Elena dayanıklılığının sonuna yaklaşmıştı. Bakışları aç ve boştu ve bir veda ifadesi vardı.

Covenant boğuk bir sesle ona ne yapacağını sordu.

"Yalvaracağım." Sesine çığ, hırpalanmış bir tını yüklüydü. Bir iskelet kadar kırılgan görünüyordu – tüm çocuksu neşesine karşın bir çığ kadar başedilmez birinin karşısında duran cesur, kırılan, zavallı kemikler. Zihninde çalan bir alarm gibi gelen bir sez-

gi Elena'nın bunalımın eşiğinde olduğunu söylüyordu. Eğer Amok yalvarmalarına karşılık vermezse, son çare olarak kendi garip iç gücüne dönebilirdi.

Bu olasılığın şiddeti Covenant'ı korkuttu. Kendini Elena'dan durmasını, bu işten vaz geçmesini istemenin eşiğinde buldu. Ama anlaşmasını hatırladı; zihnini farklı olasılıkların peşinden koşturuyordu.

Amok'un şartının çözümünün erişilebilir olduğuna dair Elena'nın iddiasını kabul ediyordu. Ama bunu bulamayacağına inanıyordu; soruna yanlış taraftan yaklaşıyordu. Ancak bu taraf var olan tek taraftı. Zihnini dolduran çer çöpü tekmeleyip başka yaklaşımlar hayal etmeye çalıştı.

Düşünceleri bir çeşit kurtarıcı sezgi ararken, Yüce Efendi Elena yerini aldı ve Amok'u çağırdı. Genç adam anında belirdi. Yüce Efendiye cıfcaflı bir eğilmeyle selamladı ve, "Yüce Efendi," dedi, "bugünkü isteğiniz nedir? Silah tokuşturmayı bırakıp birlikte neşeli şarkılar mı söyleyeceğiz?"

"Amok, duy beni." Elena'nın sesi hırıltılıydı. Covenant derinlerinde kendini cezalandırışını duyabiliyordu. "Seninle daha fazla soru oyunu oynamayacağım." Sesinde hem asalet hem de çaresizlik vardı. "Diyar'ın ihtiyacı başka gecikmeleri kaldıramaz. Savaş uzaklarda çoktan başladı – kan ve ölüm. Garazkar, Yüce Efendi Kevin'in Mühürleri yarattığı sırada korumaya çalıştığı her şeye karşı harekete geçmiş durumda. Şartlar konusunda ısrar etmek onun niyetine karşı hatalı bir bağlılık. Amok, yalvarıyorum, Diyar adına, bizi Yedinci Mühür'e götür."

Elena'nın yakarışı Amok'a dokunmuş gibiydi ve yanıtı aşırı derecede ciddiydi. "Yüce Efendi, yapamam. Ben yapıldığımdan başka bir şey değilim. Bunu yapacak olursam, varlığım son bulur."

“O halde bize yolu öğret ki biz onu kendi başımıza takip edelim.”

Amok başını hayır anlamında salladı. “O zaman da varlığım son bulur.”

Elena bir an yenilmiş gibi duraladı. Ama düştüğü suskunluk içerisinde omuzları gerildi. Aniden Yasa Asası’nı kaldırdı ve onu önünde yatay olarak bir silah gibi tuttu. “Amok,” diye buyurdu, “ellerini Asanın üzerine koy.”

Genç adam göz kırpmadan Yüce Efendinin yüzündeki erk dolu ifadeye baktı. Yavaş yavaş kendine söyleneni yerine getirdi. Elleri simge işli tahtanın üzerinde, Elena’nın ellerinin arasına yerleşti.

Yüce Efendi tiz, tuhaf bir çılgılık attı. Tam o anda Asa ateşle kaplandı; yeşilimsi mavi alevler tahtanın her tarafından çiçek gibi açıldılar. Alevler Elena’nın ve Amok’un ellerini sardı; ateş parmaklarından besleniyormuşcasına yoğunlaştı. Derin bir kudretle uğulduyor ve tutukluluk kokusu gibi keskin bir koku salıyordu.

“Kevin’den doğmuş Amok!” diye haykırdı Yüce Efendi uğultunun içerisinden. “Yedinci Mühür’ün yolu ve kapısı! Yasa Asası’nın gücü adına –seni yapan Loric oğlu Yüce Efendi Kevin adına– sana yalvarıyorum. Yedinci Mühür’ün gücünün adını söyle bana!”

Covenant Elena’nın buyruğunun gücünü hissetti. Her ne kadar ona yönlendirilmemiş olsa da –her ne kadar Asaya dokunmuyor olsa da– bilmediği bir adı söyleme çabasıyla boğulur gibi oldu.

Ama Amok gözünü kırpmadan Yüce Efendinin karşısında durdu ve sesi Asanın alevlerini açıkça yarıp geçti. “Hayır, Yüce Efendi. Ben baskıdan etkilenmem. Bana dokunamazsın.”

“Yediler adına!” diye bağırdı Yüce Efendi. “Reddedilmeyi kabul edemem!” Bir çılgılığı bastırmak için öfkesini kullanıyormuşca-

sına köpürmüştü. “*Melenkurion abatha!* Bana adı söyle!”

“Hayır,” diye yineledi Amok.

Elena Asayı Amok’un ellerinden vahşice çekti. Alevler toplandılar, çoğaldılar sonra da bir yıldırım gibi gürültülü bir şekilde göğe fırladılar.

Amok omuz silkti ve gözden kayboldu.

Uzun şaşkınlık dolu bir an Yüce Efendi olduğu yerde donmuş gibi, Amok’un yokluğuna bakakaldı. Sonra içinde bir ürperti yayıldı ve omuzlarında bir dağ taşıyormuş gibi Covenant’a döndü. Elena’nın suratı karman çorman görünüyordu. İki sarsak adım attı ve Asadan destek almak için durdu. Boş bakıyordu; tüm kudreti kendine karşı, kendi içine odaklanmıştı.

“Başaramadım,” dedi soluk soluğa. “Sonumuz geldi.” Ağzı kederle büküldü. “Diyar’ı felakete sürükledim.”

Covenant bu görüntüye katlanamadı. Tüm sonuçsuz kalmış düşüncelerini unutarak alelacele konuştu, “Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı.”

Elena korkutucu bir yumuşaklıkla yanıtladı. Duyarlı, neredeyse şefkatli bir şekilde, “Beyaz altına inanıyor musun?” diye sordu. “Amok’un şartını yerine getirmek için onu kullanabilir misin?” Sesinde delice bir ton vardı. Ama hemen sonra hiddeti dışa vurdu. Tüm gücüyle Asayı Yankkaya’ya vurdu ve bağırды, “Kullan o zaman!”

Açığa çıkardığı güç yaylanın geniş bir bölgesini karaya oturmuş bir sal gibi sarstı. Kaya yerinden oynayıp kabardı; Asadan çıkan, bağlantısız güç dalgaları içinde salındı.

Kabarma Covenant’ın dengesini bozdu. Sendeledi ve yarığa doğru düştü.

Hemen o anda Elena kendine hakim oldu. Asanın gücünü geri çekip Kanbekçilerine seslendi. Ama Bannor’un refleksleri daha

hızlıydı. Daha kaya sarsılırken emin adımlarla üzerinden sıçramış ve Covenant'ı kolundan yakalamıştı.

Covenant bir an, Bannor'un elinde asılı kalıp başka bir şey yapamayacak kadar donup kaldı. Yüce Efendinin gösterdiği şiddet Covenant'ın içinden akıp gidiyor, her şeyi bilincinden dışarı sürüklüyordu. Ama sonra Bannor'un tuttuğu yerdeki acının farkına vardı. Bannor'un kavrayışındaki ezeli gücün içerisinde kehanet gibi bir şeyin onu canlı tuttuğunu hissedebiliyordu. Kanbekçisinin kavrayışı demir gibiydi, Yarıkkaya'nın taşlarından daha sağlamdı. Elena'nın, "Sevdiceğim! Seni yaraladım mı?" diyerek inlediğini duyduğunda, kendi de yarı sesli mırıldanmaya başlamıştı bile, "Dur. Bekle. Buldum."

Covenant'ın gözleri kapalıydı. Açtı ve Bannor'un onu dik tuttuğunu gördü. Elena yakındaydı; Yüce Efendi kollarını Covenant'a doladı ve yüzünü omuzuna gömdü. Covenant, "Buldum," dedi. Elena onunla ilgilenmedi, omuzuna doğru ne kadar pişman olduğunu mırıldanıyordu. "Unut gitsin. Aklımı kaçırıyor olmalıyım. Bunu günlerce önce anlamalıyım."

Sonunda Elena onu duydu. Onu bıraktı ve geriledi. Harap olmuş yüzü kasıldı. Dişlerinin arasından soluyup, bir eliyle saçlarını düzeltti. Yavaş yavaş tekrar Efendi olmuştu. Konuşurken sesi oynak ama berraktı. "Ne öğrendin?"

Bannor da Covenant'ı bıraktı ve İnançsız ayakta tek başına yalpalayarak durdu. Ayakları taşa güvenmiyorlardı, ama dizlerini kilitledi ve bu duyguyu önemsememeye çalıştı. Sorun beynindeydi; tüm önyargıları kaymıştı. Çabucak konuşmak, Elena'nın derin sıkıntısını rahatlatmak istiyordu. Ama çok fazla ipucu kaçırmıştı. Sezgisine ağır ağır yaklaşması gerekiyordu böylece tüm uçları bir araya getirebilirdi.

Başını sallayarak aklını toparlamaya çalıştı. Ona galeyanını hatırlatıyormuş gibi Elena irkildi. Elena'ya yatıştırıcı bir el hareketi yaptı ve Kanbekçisiyle yüzleşmek için döndü. Yüzlerinin anlamsız metalini kasıtlı olarak inceledi, sezgisini doğru çıkaracak bir düzen, derin bir amaç ışıltısı ya da belirtisi aradı. Ama kadim, uykuya uyumayan gözleri hiçbir şey saklamıyor, hiçbir şeyi açığa vurmuyor gibiydi. Yanılmış olabileceği düşüncesiyle bir an telaşe kapıldı, ama bu duyguyu bastırdı ve elinden geldiği kadar sakince sordu, "Bannor, kaç yaşındasın?"

"Biz Kanbekçileriyiz," diye yanıtladı Bannor. "Andımız Kevin'in Yüce Efendi olduğu zamanların başında içilmişti.

"Kutbozumundan önce mi?"

"Evet, Başefendi."

"Kevin, Habis'in aslında bir düşman olduğunu anlamasından önce mi?"

"Evet."

"Ya sen Bannor? Sen kaç yaşındasın?"

"Diyar'a gelen ilk *Haruchailerin* arasındaydım. İlk kez Ant içilirken oradaydım.

"Bu yüzyıllar önceydi." Covenant sormadan önce duraladı, "Kevin'i ne kadar iyi hatırlıyorsun?"

"Yavaş adımlar at," diye uyardı Elena. "Kanbekçilerini alaya alma."

Bannor, Elena'nın endişesini desteklemedi. Değişmez bir tavırla İnançsız'ın sorusunu yanıtladı, "Biz unutmayız."

"Sanmıyorum," diye iç geçirdi Covenant. "Sizin yaşamınız kabus değil de ne?" Bir an dağa doğru bakakaldı, cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonra, ani bir sertlikle devam etti, "Mühürlerini yaptığı zamanlarda Kevin'i tanıyordunuz. Onu tanıyordunuz ve

hatırlıyorsunuz. İlk Mühür'ü Devlere verdiğinde onunla birlikteydiniz. İkinciye Gökgürültüsü Dağı'nın altındaki kahrolası mahzenlere sakladığında da yanındaydınız. Onunla buraya kaç kere geldin, Bannor?"

Kanbekçisi kaşlarından birini hafifçe kaldırdı. "Yüce Efendi Kevin Gökbendi *Melenkurion*'a ya da Yarikkaya'ya herhangi bir gezide bulunmadı.

Bu yanıt Covenant'ı sarstı. "Hiç mi?" Kendini tutamadan itirazı ağzından kaçıvermişti. "Buraya daha önce hiç gelmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Yarikkaya'ya ayak basan ilk Kanbekçileriyiz," diye açıkça yanıtladı Bannor.

"O halde nasıl – ? Bir dakika. Dur bakalım." Covenant sersem sersem bakındı, sonra da elinin ayasıyla alnına vurdu. "Doğru. Eğer Mühür doğal bir çeşit olguysa –Sayıtoprak Taşı gibi– eğer Kevin'in buraya yerleştirdiği bir şey değilse – bunu bilmek için Kevin'in buraya gelmiş olmasına gerek yok. Loric veya başka biri ona anlatmış olabilir. Loric herhangi birine anlatmış olabilir."

Kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Ama bunu bilebilecek herkes Kutbozumunda öldü. Bir tek siz kaldınız."

Bannor Covenant'a sözlerinin bir anlamı yokmuş gibi boş boş baktı.

"Dinle beni Bannor," diye sürdürdü Covenant. "Bir yığın ayrıntı sonunda bir şeyler ifade etmeye başladı. Amok ilk kez Şadkaya'da ortaya çıktığında garip bir tepki verdiniz. Şadkoru'da belirlediğinde de tepkiniz garipti. Ve Yüce Efendinin, kendisini koruyacak yalnızca iki Kanbekçisiyle onun peşinden dağlara gitmesine izin verdiniz. Yalnızca iki, Bannor! Ve bu kuş uçmaz kervan geçmez kayada tıkanıp kaldığımızda da Morin bilfiil Amok adına

özür dileme yüzüzlüğünü gösterdi. Azap mısınız be?! Bannor, Yüce Efendiye en azından bu Mührü bildiğini söylemeliydin. Sen bu yaptığına ne tür bir sadakat diyorsun?”

Elena Covenant'ı tekrar uyardı. Ama sesinin tonu değişmişti; Covenant'ın düşünüş şekli ilgisini çekmişti.

“Bizler Kanbekçileriyiz,” dedi Bannor. “Bizden kuşku duymazsın. Amok'un niyetini *bilmiyoruz*.”

Covenant Bannor'un *bilmiyoruz* derken verdiği hafif vurguyu duymuştu. Bannor'un sözlerini olduğu gibi kabul etmek, Kanbekçilerinin *bildiklerini* onlara bırakmak için ani bir istek duyunca şaşırdı. Ama yine de kendini sormaya zorladı, “Bilmiyor musunuz, Bannor? Nasıl bilemezsiniz? Bilmemek için ona fazlasıyla güveniyorsunuz.”

Bannor daha önce yaptığı gibi karşı çıktı, “Ona güvenmiyoruz. Yüce Efendi onun peşinden gitmeyi istiyor. Daha fazlasını sorgulamıyoruz.”

“Hadi ordan.” Kendi kendini zorlama baskısı onu zalimleştirmişti. “Ve bana öyle boş boş bakmayı bırak. Diyar'a geldiniz ve Kevin'i korumak için bir Ant içtiniz. Sonsuza dek olmasa bile Zaman sona erene dek onu esirgemeye ya da en azından onun için, Efendiler için ve Şadkaya için yaşamlarınızı vermeye yemin ettiniz, yoksa neden basit bir uyuma gereğinden bile mahrum kalasınız? Ama o zavallı çaresiz adam sizi faka bastırdı. Kendini ve inandığı ne var ne yoksa her şeyi yok ederken sizleri bilinçli bir şekilde kurtardı. Dünyadaki tüm nedenler birdenbire kayboluvermiş gibi boşlukta Andınıza asılı kalakaldınız.

“Ve sonra! Sonra yeni Efendiler ortaya çıktıklarında Andınızı yerine getirmek için ikinci bir fırsat elde ettiniz. Ama ne oldu? Amok hiç yoktan çıkıverdi ve Habis'in kendisine karşı verilen bir

savaş var – ve siz ne yaptınız? Kevin'in yarattığı bu şeyin Yüce Efendiye, onun için daha emniyetliymiş ve yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi, uzaklara götürmesine izin verdiniz.

“Sana bir şey söyleyeyim, Bannor. Belki de Amok'u gerçekten tanımıyorsunuz. Kevin'den biraz güvensizlik öğrenmiş olmalısınız. Ama Amok'un ne yaptığını bal gibi biliyorsunuz. Ve bunu onaylıyorsunuz!” Bağırışındaki ani hırçınlık bir an Covenant'ı durdurdu. Bannor'da gördüğü manevi yargılarla sarsılmış gibiydi. Covenant boğuk bir sesle devam etti, “Aksi halde neden sizin sarsılmaz bağlılığınıza kuşku çekmeyi başarmış tek adamın yarattığı bir şey uğruna Yüce Efendiye tehlikeye atasınız?”

Ansızın Amok beliriverdi. Genç adamın gelişi Covenant'ı afallattı ama bunu doğru yolda olduğunu gösteren bir işaret olarak aldı. Yoğun bir göğüs geçirmeyle sordu, “Andınız adına ya da hiç değilse sadece bir dostluk hatırına, Amok ilk defa ortaya çıktığında Yüce Efendiye ondan neden söz etmediniz?”

Bannor'un bakışlarından tereddüt yoktu. Bilindik, hantal, atonal tonda yanıtladı, “Başefendi, Kutbozumunu gördük. Sakıncalı ilmin meyvesini gördük. İlim bilgi değildir. İlim bir silahtır, bir kılıç bir mızrak gibi. Kanbekçilerinin silaha ihtiyacı yok. Herhangi bir bıçak dönüp onu tutan eli yaralayabilir. Ancak Efendiler ilmi arzuluyorlar. Onunla değerli işler yapıyorlar. Bu yüzden buna karşı çıkmıyoruz, ancak biz ona dokunmuyor ya da hizmet etmiyor veya onu kurtarmıyoruz.

“Yüce Efendi Kevin Mühürlerini ilmini saklamak –ve silahlarının hazır olmayan ellere düşmesi tehlikesini azaltmak– için yaptı. Biz bunu onaylıyoruz. Bizler Kanbekçileriyiz. İlimden konuşmayız. Yalnızca bildiklerimizden konuşuruz.”

Covenant devam edemedi. Bannor'a ettiği hakaretleri şimdi-

den katladığını hissetti. Ve Kanbekçisinin durağan sesine karşın Bannor'un söylediklerinden etkilenmişti.

Ancak Elena Covenant'ın mantık silsilesini takip edecek kadar şey duymuştu. Konuşurken sesi hem sakindi hem de yetki doluydu, "Üstnişancı –Bannor– Kanbekçileri şu anda bir karar vermeli. Dinleyin beni. Ben Elena'yım, Divan kararıyla Yüce Efendiyim. Bu bir bağlılık kararıdır. Ölmüş Kevin'in hikmetine mi hizmet edeceksiniz yoksa bana mı hizmet edeceksiniz? Geçmişte iki amaca birden hizmet ettiniz, ölümlerin ve yaşayanların amaçlarına. Her ikisine de hakkını verdiniz. Burada bir seçim yapmalısınız. Diyar'ın ihtiyacıyla karşı karşıyayken artık orta yol kalmadı. Eğer Yozlaşmanın galip gelmesine göz yumarsak kan ve kabahat hepimizin üzerine olacak."

Bannor yavaşça Üstnişancıya döndü. Uzun bir süre birbirlerine sessizlik içerisinde baktılar. Sonra Morin, gözlerinde tımtırlıklı bakışlarla Yüce Efendinin karşısına geçti. Yüce Efendi," dedi, "Yedinci Mühür'ün gücünün adını bilmiyoruz. Pek çok ad duyduk – bazıları yanlış, bazıları da ölmüş. Ama bir ad var ki bunun Yüce Efendi Kevin ve Divanında fısıltıyla dillerde gezdiğini işittik.

"O ad *Emrin Gücü*'dür."

Amok bu adı duyduğunda saçları neşeyle dans eder gözüke- ne kadar başını salladı.

Toprakköküne İniş

Covenant kendini terlerken buldu. Serin rüzgara rağmen alnı sırlıslıkladı. Nem sakalını kaşındırıyor ve soğuk ter sırtından aşağı süzülüyordu. Morin'in boyun eğişi, onu tuhaf bir biçimde kendini bitmiş tükenmiş hisseder bırakmıştı. Bir an, neden ısıtmadığını anlamak istermiş gibi güneşe doğru baktı.

Melenkurion'un dorukları sabah göğüne doğru güneşi çevrelemek isteyen parmaklar gibi uzanıyorlardı. Buzul kaplı uçları ışığı parlak bir şekilde yakalıyordu; yansıyan ışıltılar Covenant'ın gözlerini sulandırmıştı. Dorukların devasa kayaları gözünü korkutuyorlardı. Hızla gözlerini kırıştırmak bakışlarını zorla Yüce Efendi Elena'ya çevirdi.

Güneşin gözünü kamaştırmaları arasından Elena'nın yalnızca kumral, sarı örgülü saçlarını görebiliyordu. Açık renkli tutamlar cilalı gibi parlıyorlardı. Ama gözlerini kırptıkça görüşü açıldı. Yüzünü seçebildi. Saçtığı gülücüklerle capcanlıydı. Yeniden elde edilmiş bir umut yüzünü yeni bir yaşam heyecanı ile aydınlatıyordu. Konuşmuyordu ama dudakları tek bir sözü söyler gibiydi, *Sevdiceğim*.

Covenant onu sırtından vurduğunu hissetti.

Morin ve Bannor, Elena'nın arkasında neredeyse omuz omu-

za durmuşlardı. Dengelerinin uyanık durumunda ya da kollarının her şeye hazır gevşekliğinde, verdikleri karara dair pişman ya da şaşkın olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Yine de Covenant Efendilere verdikleri hizmetin niteliğini kökten değiştirdiklerinin farkındaydı. Bunu onlardan kendi zorla çekip almıştı. Kanbekçileri için anlamlı olacak bir şekilde onlardan özür dileyebilmeyi istedi.

Ama onlara söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bir pişmanlık jestini kabul etmek için fazla katıksızdılar. Antlarıyla kurdukları sessiz iletişim Covenant için bir yaklaşma yolu bırakmıyordu. Hiçbir özür yeterli değildi.

“Emrin Gücü,” diyerek bitkince soludu Covenant. “Acı bana.” Elena’nın rahatlamış, utkulu, şükran dolu gülümsemesini ya da Amok’un sırtmalarını görmeye dayanamayarak arkasını döndü ve ayakları yeniden taşın sağlamlığını tadmak istermişcesine Yarıkkaya’nın kenarına doğru yayla boyunca yorgun argın ilerledi.

Yarığa koşut yürüdü ama güvenli uzaklığını korudu. Kayaların kenarından Boğazlayan Derinler’in önemli bir kısmını görür görmez de durdu. Elena’nın yanına hem gelmesini hem de gelmemesini umarak orada kaldı.

Ormandan esen hakim rüzgar yüzüne çarptı ve günlerdir ilk kez mevsimin kokusunu ayırt edebildi. Diyar’ın güzünün köşeyi döndüğünü, neşeden hüzne doğru yıllık turunu attığını anladı. Hava artık bolluk ve bereketle, sevinçli ya da üzgün bir tazelikle ışıldamıyordu. Şimdi rüzgarda kışın kara habercisinin tadı yüklüydü – uzun geceler, kısırlık ve soğuk temenni eden kuru bir almetti.

Havayı kokladıkça, Boğazlayan Derinler’in güzle birlikte renginin değişmediğini gördü. Ağaçların şimdiden yapraklarını dök-

tükleri yerlerdeki ıssız siyah noktaları seçebiliyordu, ama Derinlerin karanlığını hafifleten bir renk cümbüşü yoktu. Orman bir geçiş dönemi, bir süslenme olmadan yazdan kışa geçiyordu. Bunun nedenini gözleri ve burnuyla algıladı; yaşlı Ormanın sımsıkı olmuş öfkeli bilinci tüm gücünü ve iradesini kemiriyor, kendini şaşalı, basit gösterilerle harcamaya ya isteksiz ya da kabiliyetsiz bırakıyordu.

Sonra arkasında ayak sesleri duydu ve Elena'nın adımlarını tanıdı. Yüce Efendinin ona herhangi bir şey söylemesini ya da sormasını önlemek için Covenant söze girişti, "Biliyor musun, benim geldiğim yerde, aynı şeyi bir ormana yapan insanlara öncüler denirdi – başka insanları öldürmek yerine doğayı katletmeye odaklandıkları için bunlar çok özel bir tür kahramanlardı. Aslına bakarsan, toplumsal huzursuzluğumuzun öncülük edecek bir şeyimiz kalmamış olması gibi basit bir gerçekten kaynaklandığını düşünen insanlar tanıyorum."

"Sevdiceğim," dedi Elena yumuşak bir sesle, "sen iyi değilsin. Kötü giden nedir?"

"Kötü giden mi?" Covenant Elena'nın yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Ağzı anlaşmasıyla doluydu ve konuşmadan önce sıkı bir biçimde yutkunması gerekti, "Bana aldırış etme. Ben şu aşağıdaki Orman gibiyim. Bazen elimde olmadan hatırlayıveriyorum."

O sessizlikte yanıtının Elena'yı pek tatmin etmediğini hissetti. Elena ona düşküncü, onu anlamak istiyordu. Ama umudun geri gelmesi görevinin aciliyetini ön plana çıkarmıştı. Elena'nın onu özenle inceleyecek zamanı olmadığını biliyordu. Elena konuşurken Covenant suratsızca başını salladı, "Gitmeliyim –Diyar'ın ihtiyacı üzerime tüm ağırlığıyla çöktü." Sonra ekledi, "Burada kalıp dönüşümü bekleyecek misin?"

Covenant sonunda Elena'ya dönüp onunla yüzleşecek güçlü kendinde buldu. Kadının yüzündeki ciddiyete, bakışlarının sapsımsız başkallığına baktı ve aksi aksi konuştu, "Burada kalmak mı? Boynumu kırma tehlikesini bir kez daha mı kaçırayım? Saçmalık. Gökgürültüsü Dağı'ndan beri elime böyle bir fırsat geçmedi."

Acı alayları beklediğinden daha sert çıkmıştı ama Elena kabul lenmiş gibi görünüyordu. Gülümsedi bir elinin parmaklarıyla hafifçe koluna dokundu. "O halde gel, sevdiceğim", dedi. "Kanbekçileri hazır. Amok yolumuza başka engeller çıkarmadan önce yola çıkmalıyız."

Covenant buna karşılık olarak gülümsemeye çalıştı ama yüzünün kararsız kasları bu denemeyi bir somurtma şeklinde değerlendirdiler. Başarısızlığına söylenerek onunla birlikte Kanbekçilerinin ve Amok'un yanına gitti. Yürürlerken Covenant Elena'yı yan yan seyredip, gizliden gizliye onu değerlendirdi. Geçen üç günün gerginliği arka plana itilmişti; içten adımları ve azimli hatları yeni bir amaç, yeni bir güç ifade ediyorlardı. Umudun yeniden dirilişi Elena'nın yorgunluğunu hiçe saymasını sağlamıştı. Ama Asayı tutan elleri kasılmıştı ve başı aç bir açıyla öne doğru uzanmıştı. Covenant'ın anlaşmasının içten içe huzursuzlanmasına neden olmuştu, sanki Covenant yetersiz ve gevşek bir mezardı.

Zihninde Yarıkkaya'nın kabarışını hâlâ hissedebiliyordu. Daha sağlam bir yere basması gerekiyordu; eğer dengesini koruyamazsa onu hiçbir şey kurtaramazdı.

Üstnişencinin ve Bannor'un yola çıkmaya gerçekten hazır olduklarını belli belirsiz algıladı. Tüm erzağı bolçalamışlar ve bunları da *tutkan* sınırlarla sırtlarına bağlamışlardı. Amok ise şevkle ışıldıyordu; görüntüler şen saçlarının arasında oynuyor görünüyordular. Üçü birden Covenant'a bir hazırlıksızlık azabı verdiler.

Kendini, Yüce Efendinin ekibinin yoluna çıkacak güçlüklerle başa çıkabilecek gibi hissetmiyordu. Bezgin havasının arasında bir vesvese çarpıntısı oluştu. Yapması gereken bir şey vardı; bir şekilde bütünlüğünü geri kazanmaya çalışmalıydı. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yüce Efendi Ranyhynlere veda ederken seyretti. Ranyhynler Elena'yı sevinçle selamlamışlar, üç günlük sabırlı bir bekleyişin ardından hareket ümidiyle keyifle kişniyor, ayaklarını yere vuruyorlardı. Elena, yüce atları tek tek kucakladı, sonra geri çekildi, Asayı sıkıca tutup onları Ra-eri üslubunda selamladı.

Ranyhynler yelelerini savurarak karşılık verdiler. Elena kendilerine seslenirken ona gururlu, gülen gözlerle baktılar.

"Cesur Ranyhyn –hayatımın ilk aşkı– hizmetiniz için size teşekkür ederim. Şeref duyduk. Ama şimdi bir süre yaya yol almalıyız. Eğer yolumuzdan sağ çıkarsak, yengi ya da yenilgi adına bizi Şadkaya'ya taşımanız için sizi çağıracağız, geniş sırtlarnızın kudretine ihtiyacımız olacak.

"Şimdi artık hür olun. Yüreklerinizin ve toynaklarnızın dilediği toprakları arşınlayın. Ve eğer çağrılmadan Ra Düzlükleri'ne dönerseniz – o zaman cesur Ranyhynler, kardeşlerinize Myrha'yı anlatın. Toprak kaymasında yaşamımı kurtardı ve daha sıradan bir at için kendi yaşamını verdi. Tüm Ranyhynlere, Lena kızı Elena'nın, Divan kararıyla Yüce Efendinin ve Yasa Asası taşıyıcısının sizin dostluğunuzdan onur duyduğunu anlatın. Sizler Göğün Kuyruğu, Dünyanın Yelesisiniz."

Asasını kaldırarak bağırdı, "Ranyhynler! Selam olsun!"

Ulu atlar Gökbendi *Melenkurion*'un yüzeyinden yankılanan bir kişnemeyle karşılık verdiler. Sonra hızla döndüler ve yanlarına Co-venant'ın atını da alarak dörtmala uzaklaştılar. Kuzeye doğru süzü-

lup dağın kıvrımının arkasında gözden kaybolurlarken toynaklan kayaların üzerinde bir ateş devinimi gibi takırdıyorlardı.

Elena arkadaşlarına döndüğünde hissettiği özlem duygusu yüzünde açıkça görülüyordu. Üzüntülü bir sesle konuştu, “Haydi. Eğer Ranyhynler olmadan yolculuk etmemiz gerekiyorsa en azından hızlı hareket etmeliyiz.”

Aynı anda sabırsızlanarak Amok’a döndü. Kadim genç şatafatlı bir eğilmeyle karşılık verdi ve Gökbendi’nin yayladaki çatlakla birleştiği yere doğru kaygısızca yürüdü.

Covenant sakalını çekti ve Elena’yla Morin’in Amok’un peşinden gidişlerini umutsuzca seyretti.

Sonra nefes alır kadar ani bağırdı, “Bekleyin!” Sağ elinin parmakları sakalında gıdıklanıyorlardı. “Gitmeyin.” Yüce Efendi soran bakışlarla ona baktı. Covenant, “Bir bıçak lazım,” dedi. “Ve biraz da su. Ve bir ayna, eğer yanınızda varsa – boğazımı kesmek istemem.”

Elena olağan bir tavırla konuştu, “Başefendi, gitmeliyiz. O kadar çok zaman yitirdik ki – ve Diyar’ın gereksinimi büyük.”

“Önemli,” diye çıkıştı Covenant. “Bıçağınız var mı? Çakımın bıçağı yeterince uzun değil.”

Elena bir an davranışı gizem doluymuş gibi onu inceledi. Sonra yavaşça Morin’e başıyla işaret etti. Üstnişancı çıkını çözdü, açtı ve içerisinden bir taş bıçak, bir deri kırba ve bir tas çıkardı. Bunları İnançsız’a uzattı. Covenant zaman kaybetmeden taşta oturdu, tası doldurdu ve sakalını ıslatmaya koyuldu.

Hemen önünde tepesine dikilmiş Yüce Efendinin varlığını hissedebiliyordu –Asayı tutuşundaki gerginliğin neredeyse tadını almak üzereydi– ama Covenant kendini sakalını ıslatmaya verdi. Tehlikeli bir işe girişmiş gibi kalbi hızla atıyordu. Vaz geçtiği şey-

le ilgili yalın bir duyguya sahipti. Karşılığında yeterince bedel ödemediği için anlaşmasının sahte olduğuyla ilgili kapıldığı ani bir fikir onu buna yönlendirmişti. Bıçağı eline aldığı anda, bunu yazgısıyla uzlaşıp, onu mühürlemek için yaptı.

Elena onu durdurdu. Alçak, sert bir sesle, “Thomas Covenant,” dedi.

Elena’nın adını söyleyiş şekli Covenant’ı başını kaldırmaya zorladı.

“Bunun acil bir tarafı var mı?” Alçak sesle konuşarak sesindeki sertliği denetliyordu ancak kızgınlığı açıkça belirgindi. “Bilgisizlik ve oyalanmayla üç gün harcadık. Şimdi de sen Diyar’ın ihtiyacıyla alay mı ediyorsun? Bu seferin başarıya ulaşmasını kasıtlı olarak engellemeyi mi istiyorsun?”

Kızgın, aksi bir cevap Covenant’ın dilinin ucuna kadar geldi. Ama anlaşmasının şartları bunu bastırmasını gerektiriyordu. Tekrar başını eğip yüzüne biraz daha su vurdu. “Otur. Açıklamaya çalışacağım.”

Yüce Efendi bağdaş kurarak karşısına oturdu.

Covenant Elena’nın bakışlarına rahatlıkla karşılık veremiyordu. Gökbendi *Melenkurion*’a da bakmak istemiyordu; dağ, Yüce Efendinin arkasında soğuk, haşın duruyordu. Onun yerine taş bıçakla oynayan kendi ellerine baktı.

“Pekala,” dedi beceriksizce. “Sakal bırakan türden biri değilimdir. Kaşınır. Ve beni kaçık gibi gösteriyor. Ayrıca – Neyse, bu sakalı bırakmamın bir nedeni vardı. Benim kadar kalın kafalı ve genellikle tutarsız birinin bile görebileceği şekilde, gerçek dünyada uyandığımda ve bıraktığım bu sakalın olmadığını gördüğümde o zaman bunun bir hayal olduğundan kesinlikle emin olacağımı göstermenin – kanıtlamanın bir yoluydu. Bir kanıt işte. Kırk elli

günlük sakal bir anda yok oluvermez. Gerçekte hiç var olmadığı sürece.”

Elena ona gözlerini dikip bakmayı sürdürdü. Ama ses tonu değişmişti.

Elena, Covenant'ın kendini ortaya serişinin önemini anladı. “O halde neden şimdi onu kesmek istiyorsun?”

Göze aldığı tehlikeleri düşününce Covenant ürperdi. Ama öz-
gür kalmaya ihtiyacı vardı ve anlaşması bunu sağlayacağını vade-
diyordu. Fark edilme korkusunu sesinden uzak tutmaya uğraşarak, Elena'ya gerçeklerin anlatabileceği kadarını anlattı.

“Başka bir anlaşma daha yaptım – Ranyhynlerle yaptığımı benzer bir şey. Artık Diyar'ın gerçek olmadığını kanıtlamaya çalışmıyorum.” Zihninin gerisinden yalvarıyordu, Lütfen daha fazla soru sorma. Sana yalan söylemek istemiyorum.

Elena gözleriyle Covenant'ı yokladı. “O halde Diyar'a inanıyor musun – Diyar'ı kabul ediyor musun?”

Duyduğu rahatlamayla Covenant neredeyse sesli bir biçimde iç geçirdi. Bunu yanıtlarken Elena'ya başı dik bakabilmişti. “Hayır. Ama bununla mücadele etmeyi bırakmaya istekliyim. Benim için çok şey yaptın.”

“Ah, sevdiceğim!” diye ani bir yoğunlukla fısıldadı Elena. “Ben bir şey yapmadım – yalnızca kalbimi dinledim. Efendilik görevimin elverdiğince, senin için her şeyi yaparım.”

Covenant, Yüce Efendinin teninin renginde bile kendisine duyduğu düşkünlüğü görebiliyor gibiydi. Öne eğilmek, ona dokunmak, onu öpmek istiyordu, ama Kanbekçilerinin varlığı buna engel oluyordu. Bunu yapmak yerine bıçağı Elena'ya verdi.

Kendini Yüce Efendinin ellerine teslim ediyordu ve Elena bunu biliyordu. Bıçağı alırken yüzünü bir keyif ışıltısı doldurdu.

“Korkma, sevdiceğim,” diye fısıldadı. “Seni esirgeyeceğim.”

Elena özenle, sanki bir tören gerçekleştiriyormuşçasına, ona yaklaştı ve sakalını kesmeye başladı.

Bıçak ilk kez dokunduğunda Covenant içgüdüsel olarak irkildi. Ama dişlerini sıkıp kendini sabit kalmaya zorladı, çenesini kilitledi ve kendi kendini onun ellerinde daha emniyette olduğuna telkin etti. Teninde kayarken bıçağın keskin ağzının ölümcüllüğünü duyumsuyordu –gözünün önüne iltihap dolu yaralar ve kangren görüntüleri getiriyordu– ama gözlerini kapattı ve hareketsizce durdu.

Bıçak sakalını çekiştirdi, ama ağzın keskinliği çekmelerin acımasını önlüyordu. Kısa süre sonra Elena’nın parmakları kasılmış çene kaslarını buldular. Onu rahatlatmak için Elena sıkıdığı yerleri okşadı. Covenant zorlayarak gözlerini açtı. Elena bakışlarına bir sevgi pusunun arasından gülümsüyormuş gibi karşılık verdi. Covenant’ın başını nazıkçe geriye yatırdı ve boynuna inen sakalını pürüzsüz, emin darbelerle temizledi.

Sonra işi bitti. Covenant’ın çıplak tenini havanın etkisiyle canlı hissediyordu ve yüzünü elleriyle oğuşturup, yanaklarının ve boynunun zinde dokusunun tadını çıkardı. Yine Elena’yı öpmek istedi. Elena’nın gülümsemesine karşılık vermek için ayağa kalktı ve, “Artık hazırım,” dedi. “Gidebiliriz.”

Yüce Efendi Yasa Asası’nı kavradı, çevik bir hareketle ayağa kalktı. Tiz, sevinçli bir tonda Amok’a, “Artık bizi Yedinci Mühür’e götüreceksin mi?” diye sordu.

Amok neşeli bir hareketle işaret etti, sanki onu bir oyun oynamaya davet ediyordu, ve bir kez daha Yarıkkaya’nın çatlağının Gökbendi *Melenkurion*’un altında kaybolduğu yere doğru yürüdü. Morin çabucak çıkını topladı ve Amok’un peşine düştü; Ele-

na ve Covenant Üstnişancıyı takip ettiler ve Bannor en arkadan geldi.

Emrin Gücü için yaptıkları seferin son aşamasına bu düzenlerini koruyarak başladılar.

Yaylayı hızlı adımlarla geçtiler. Amok kısa sürede kayalıklarla çatlağın bulunduğu yere vardı. Oradan arkadaşlarına el salladı, neşeyle sırtı ve çatlağın içine atladı.

Covenant kendini tutamayarak afalladı ve Elena'nın peşinden kenara doğru koşturdu. Uçurumun dar karanlığına baktıklarında Amok'u karşı duvarda bir çıkıntıda dururken buldular. Çıkıntı on-on iki metre aşağıdan başlıyordu ve dağın sarkan kısmının birkaç metre altındaydı. Açıkça görünmüyordu. Çıplak taşlar ve yarığın gölgeli loşluğu hiçbir özelliği olmayan bir obruk oluşturunuyordu. Amok karanlığa açılan bir karanlığın üzerinde duruyor gibi görünüyordu.

"Cehennem azabı!" diye homurdandı Covenant aşağı bakarken. Şimdiden başı dönüyordu. "Unutun gitsin. Ağzımdan çıktığını bile unutun."

"Hadi!" dedi Amok neşeyle. "Gel!" Sesi, ırmağın yerlatından belli belirsiz gelen sesini bastırmıştı. Tasasız bir adımla dağın içine doğru hareket etti. O anda karanlık onu bütünüyle yuttu.

Morin Yüce Efendiye baktı. Yüce Efendi başını salladığında çatlağın içine atladı ve Amok'un az önce durduğu yere düştü. Bir adım kenara çekildi ve bekledi.

"Saçmalamayın," diye mırıldandı Covenant, sanki yarıktan dışarı esen soğuk nemli rüzgarla konuşuyordu. "Ben Kanbekçisi değilim. Ben sıradan etten ve kemikten yaratılmışım. Sandalyeye çıksam başım döner. Bazen ayağa kalktığımda bile başım dönüyor."

Yüce Efendi onu dinlemiyordu. Elena Asaya birkaç eski söz fıslıdardı ve alev alışını dikkatle seyretti. Sonra bir adımda kendini karanlığa bıraktı. Ayakları çıkıntının zeminine değdiğinde Morin onu tuttu. Yüce Efendi Kanbekçisinin yanından geçip Asanın ışığı Covenant'ın atlayışını aydınlatacak şekilde bir kenarda durdu.

İnançsız, Bannor'u kendisine kuşkulu bir ifadeyle bakarken buldu.

"Devam edin," dedi Covenant. "Bana cesaretimi toplayacak kadar zaman verin. Birkaç yıl içinde size yetişirim." Yine terliyordu ve teri yanaklarının ve boynunun temizlenmiş derisini yakıyordu. Kendini toparlamak, karanlık uçuşumun etkilerini zihninden atmak için dağa baktı.

Hiçbir şey söylemeden Bannor onu arkadan yakaladı, kaldırdı ve çatlağa taşıdı.

"Dokunma bana!" diye tükürükler saça saça bağırdı Covenant. Kurtulmaya çabaladı ama Bannor çok güçlü yakalamıştı. "Cehen-nemin dibine! Gös—!" Bannor onu kenardan aşağı atarken sesi bir çığlığa dönüştü.

Morin onu becerikli bir hareketle yakaladı ve gözleri ardına kadar açılmış, titrer bir halde yere, Elena'nın yanına bıraktı.

Hemen sonra Bannor da atladı ve Üstnişancı Covenant'ın yanından geçip Elena'yla Amok'un arasında durdu. Covenant donmuş kalmış bir pusun içinden diğerlerinin hareketlerini seyretti. Uyuşmuş bir durumda sırtını sağlam taş a yasladı ve uçuşumun içine bir mezara bakar gibi baktı. Yüce Efendinin güven verici kavrayışını kolunda hissedene kadar epeyce zaman geçmiş görünüyordu.

"Dokunma bana," diye amaçsızca tekrarlardı. "Dokunma bana."

Elena uzaklaştığında Covenant da kendiliğinden onun peşinden gidip, çatlağın üzerindeki açık gökyüzüne ve güneşe sırtını döndü.

Sol omuzunu taş duvara sürttü ve Elena'ya yakın durup, ışığın yanında kaldı. Asanın parlaklığı Yüce Efendinin ekibinin üzerine mavi yeşilimsi bir hale düşürüyordu ve taşın koyu, düz yüzeylerinden gösterişli bir biçimde yansıyordu. Işık ilerideki karanlığı yarmadan Amok'un yolunu aydınlatmıştı. Hiçbir yerde bir metreden geniş olmayan çıkıntı, istikrarlı bir biçimde aşağı iniyordu. Yukarısında yarığın tavanı yavaş yavaş genişleyip bir mağara boyutuna kavuştu. Çatlağın kendisi de Gökbendi *Melenkurion*'un içindeki geniş bir oyuga açılıyormuş gibi genişledi.

Covenant dağın altındaki büyük yırıtığı, kendisini çağırıyor-muş, yükseklik korkusunun uyuşturucu coşkusunu kabul etmesi ve uçurumun derinliklerine güvenmesi için onu baştan çıkarıcı bir ısrarla zorluyormuşcasına duyumsadı. Kendini iyice taşa yapıştırdı ve gözleriyle Elena'nın sırtına tutundu. Çevresindeki karanlık ve birbiri üstüne yığılmış ağırlık, Asanın ışığının kenarlarını sıkıştırıyordu. Arkasındaysa kendi kişisel sonunun havada asılı akba-ba kanatlarını duyabiliyordu. Yavaş yavaş bir krize doğru adım attığını anladı.

Yeraltı! diyerek kendi basiretsizliğine sertçe çıkıştı. Gökgürültüsü Dağ'ın altında bir uçurumdan nasıl düştüğünü unutamıyordu. O deneyim Covenant'ı eski uzlaşmasının, Ranyhynlerle yaptığı anlaşmanın başarısızlığıyla yüz yüze getirdi. Canları cehennem! Bir mağara çilesi çekmeye kendini hazırlamak için hiçbir şey yapmadığını hissetti.

Önünde giden Yüce Efendi, Morin ve Amok'un arkasından gidiyordu. Herkes adımlarını Elena'ya göre ayarlıyordu ve Elena da

dar çıkıntıda kendini tehlikeye sokmadan gidebildiği kadar hızlı gidiyordu. Covenant ona uymakta zorlanıyordu. Yüce Efendinin sürati endişesini artırmıştı; hemen yanındaki gediğin iki yakasının iyice ayrıldığı duygusunu uyandırıyordu. Çıkıntıdan aşağı korku dolu ilerledi. Tüm dikkatini vermesi gerekiyordu.

Süreyi ya da mesafeyi ölçebileceği hiçbir yol yoktu –zamanı değerlendirebileceği bir tek birikmiş korkusu, gerginliği ve bitkinliği vardı– ancak mağaranın tavanının niteliği ağır ağır değişti. Bir kubbe gibi genişledi. Bir süre sonra Elena'nın ateşi taşın üzerinde yalnızca küçük bir kavisi aydınlatıyordu. Aydınlığın çevresinde karanlığı hayali şekiller doldurmuştu. Sonra Asanın ışığının düştüğü kaba kaya kıvrımı yamulmaya ve çopurlaşmaya başladı, mağara kaşlarını yavaş yavaş çatarak suratını asıyor gibiydi. Sonunda bu çatılma yerini sarkıtlara bıraktı. Ardından yukarısı çarpık eski sütunlar ve sivri uçlu uzantılarla –doğrultulmuş kargılar ve ters çakılmış çivilerle, pusuda yatan canavarlarla– doldu, dağın iç teriyle oluşmuş usandırıcı, kıvrık çıkıntılardı. Bunlardan bazılarının Asanın ateşini parça parça yansıtıp, mağaranın girintili kasıklarında gölge oyunları yapan düz yüzeyleri vardı. Diğerleri de çıkıntıya doğru eğilip, davetsiz misafirlerin başlarına vurmak istemesine can sıkıcı bir şekilde uzanıyorlardı.

Biraz daha ilerledikçe sarkıtlar kalınlaşmaya, uzamaya, daha ayrıntılı olmaya başladılar ta ki mağaranın tavanını doldurana kadar. Covenant çatlaktan dışarı bakacak kadar cesaret topladığında, masmavi aydınlanmış, siyah, başaşağı bir ormana, kökleri tavanda yamru yumru, uğursuz ağaçlardan oluşan sıkı bir ağaç kümesine bakıyor gibiydi. Çıkıntının üzerindeki tek yolda yolunu kaybetmesinin olası olduğu izlenimini yaratıyorlardı.

Bu duygu tökezleme korkusunun üzerini açtı. Elena aniden

durduğunda Covenant neredeyse kollarını ona doluyordu.

Yüce Efendinin arkasında Asanın kadife ışığında, aşağı doğru açı yaparak inen ve çıkıntının kenarına denk gelmiş devasa bir sarkıt gördü. Sarkıt oraya şiddetle atılmış gibi çarpmıştı. Tüm eskiliğine karşın çarpmanın gücüyle titrer gibiydi. Sarkıtle duvar arasında yalnızca dar bir geçit kalmıştı.

Amok bu dar geçidin önünde durdu. Beraberindekiler iyice yaklaşıp kadar bekledi. Sonra neredeyse saygı dolu bir tonda omuzunun üzerinden konuşmaya başladı, "İşte Damelon'un Kapısı – Emrin Gücünün girişi. Başka nedenlerin yanında bu nedenle de Güce benim yokluğumda kimse yaklaşamaz. Bu kilidi açma bilgisini Yüce Efendi Kevin'in Mühürlerinden hiçbirisi içermez. Ayrıca elinde çözüm olmadan Damelon'un Kapısı'nı açmaya kalkışan Gücü bulamaz. Sonsuza dek dağılmış ve yolunu kaybetmiş olarak buranın ötesindeki yabanda dolaşıp durur. Şimdi duyun beni. Giriş açıldığından içinden hızla geçin. Uzun süre açık kalmayacak."

Elena hevesle başını salladı. Onun arkasında Covenant sağ eliyle kadının omuzuna tutunarak kendini sağlama aldı. Geri dönmek, vaz geçmek ya da buraya kadar gelmesine neden olan kararlardan caymak için son fırsatı olduğuna dair tam olgunlaşmamış ani bir duyguya kapılmıştı. Ama bu fırsat –tabi eğer bir fırsat– geldiği kadar çabuk gitti. Amok Kapıya yaklaştı.

Genç adam ağır bir ciddiyetle sağ elini uzattı ve açıklığın boş yüzeyine işaret parmağıyla dokundu. Parmağını sessizlik içerisinde o noktada, göğsüyle aynı hizada tuttu.

Havada ince işli san telkari bir ağ oluşmaya başladı. Amok'un parmak ucundan başlayarak, narin ışık ağı açıklığın yüzeyine doğru yayıldı. Billurlaşarak ağır ağır görünür olan bir yumak gibi tüm Kapıyı doldurana dek açıldı.

Amok emretti, “Gelin,” ve çabucak ağın içinden geçti.

Narin ışık iplikçiklerini koparmamıştı. Daha ziyade onlara dokunurken kaybolmuştu. Covenant çıkıntının Kapının arkasında kalan kısmında ona dair bir iz göremiyordu.

Morin Amok'un peşinden gitti. O da sarı ağaya dokunduğu anda ortadan kayboldu.

Ardından Yüce Efendi ilerledi. Covenant onun yanında kaldı. Elini Elena'nın omuzundan ayırmıyordu; ondan ayrılmaya korkuyordu. Elena açıklığa cesurca daldı. Covenant onu tuttu ve peşinden gitti. Pırlıtlı örgüye dokunduğunda ürperdi ama hiç acı hissetmedi. Açıklığı geçerken bir an etinin üzerinde karıncılar yürüyormuş gibi ani bir gıdıklanma duydu. Hemen arkasından gelen Bannor'u hissedebiliyordu.

Kendini olmayı beklediği yerden farklı bir yere çıkmış buldu.

Covenant daha etrafına bakınırken ağ solmuş ve kaybolmuştu. Ama Yasa Asası yanmayı sürdürdü. Açıklığın içinden çıkıntıyı, sarkıtları ve uçurumu görebiliyordu. Ama Damelon'un Kapısı'nın bu yakasında uçurum yoktu. Onun yerine sarkıtların ve diktelerin şekilsiz sütunlar gibi durduğu geniş taş bir zemin ve açık alanların üzerine eğilmiş alacalı bulacalı bir tavan vardı. Havaya bastırılmış bir durgunluk hakimdi; Covenant Gökbendi *Melenkurion* ırmağının geriden gelen alçak sesli gürültüsünü duymadığının ayırdına varana kadar biraz zaman geçti.

Her şeyi kapsayan bir hareket eşliğinde Amok resmi bir ağızla konuştu, “İşte, Toprakkökünün Dinleme Salonu. Çoktan unutulmuş çağlardan beri güneş görmeyen göl, sularını arayanları karşılamak için burada mevsimle yükselir. Şimdi ise, Toprakköcü ölümlü akıllardan silinirken, Dinleme Salonu ıslak değildir. Yine de, yürekleri ve zihinleri hazır olmayanlar için yolları karıştırma

kudretini de elinde tutar. Damelon'un Kapısı'nı doğru çözümle açmadan buraya girenler sonsuza dek yaşamdan, faydadan ve adlarından yoksun kalırlar."

Sırtarak Elena'ya döndü. "Yüce Efendi, Asanın ışığını biraz güçlendirir misiniz?"

Elena, Amok'un niyetini anlamış gibiydi. Yüce Efendi içinde bir hayranlık uyanacağı beklentisiyle doğruldu; alnı hevesle parlıyor gibiydi. Törenselsel bir edayla mırıldanarak Asanın ucunu yere vurdu. Asa alev aldı ve bir alev patlaması tavana doğru püskürdü.

Sonuç Covenant'ı afallattı. Alev akışı tüm sarkıtlarda ve dikitlerde bir tepki canlandırmıştı. Hepsi birden anında parıldayıp ışığı yansıtıyor oldular. Işıltılar her sütunda tutuşuyor, tınlıyor, mağaranın içerisinde bir ileri bir geri, büyüleyici seslerle çınılıyorlardı. Işık her yandan gelip Covenant'ın gözlerini yakıyordu, sonunda kendini, kocaman bir ışık çanının diline asılı kalmış gibi hissetti. Gözlerini kapamaya çalıştı ama çınlama zihninde sürdü. Nefes nefese, el yordamıyla bir destek arayarak olduğu yere çökmeye baktı.

Sonra Elena Asayı susturdu. Gürültülü ışık solup gitmiş, havadis veren boru sesleri gibi uzaktan uzağa yankılanıyordu. Covenant kendini, elleri kulaklarını kapamış, yerde dizlerinin üzerine çökmüş buldu. Duraksayarak yukarı baktı. Tüm yansımalar gitmişti; sütunlar eski, kaba suretlerine geri dönmüşlerdi. Elena ona ayağa kalkması için yardım ederken, bitkince homurdanıyordu, "Lanet olsun. Lanet olsun." Elena'nın sevecen yüzü ve Kanbekçilerinin yassı, hiç şaşırmayan çehreleri bile artık nerede olduğunu bilmediği duygusunun üstesinden gelememişlerdi. Ve Amok Yüce Efendinin ekibini ileri götürdüğünde Covenant sendeleyip du-

ruyordu, sanki taşın üstünde basacak yer bulamıyordu.

Tehlikeli mağaradan ayrıldıktan sonra, zaman ve uzaklıklar Covenant için kafa karıştırıcı bir biçimde geçti. Gözünün ağtabakasında zihnini bulandıran, oynayan parıltılar kalmıştı. Yüce Efendi ve Amok'un, Asanın yaydığı ışığın dışına uzanan, sündürülmüş bir kıyı, bir yeraltı denizinin çekilmesiyle kuruyup kalmış sıra sıra sütunlu bir sahil gibi duran bir yokuştan indiklerini görebiliyordu. Ama ayakları onu, diğerlerinin peşinden götürmüyordu. Gözleri , Amok'un onları doğrudan aşağı götürdüğünü söylerken, denge duygusu yönlerinde değişimler olduğuna işaret ediyordu, yokuşun eğiminde ve dikliğinde değişiklikler vardı. Ne zaman gözlerini kapatsa, düz kavramına dair duygularını kaybediyordu; çarpık bir yolun düzensiz zemininde başı döndü.

Elena kısa bir yemek molası vermek için durduğunda nerede olduğunu ya da ne kadar yol katettiğini bilmiyordu. Molanın ne kadar sürdüğünü ya da bittiğinde ne kadar yol yürüdüğünü de bilmiyordu. Tüm duyuları yerlerinden uğramışlardı. Yüce Efendi tekrar durduğunda ve ona dinlenmesini söylediğinde bir dikitin dibine çökmüş ve sorgu sual etmeden uyumaya geçmişti.

Rüyalarında, Toprakkökünü arayarak, basiretsizce Dame-lon'un Kapısı'na dayanmış avareler gibi geziniyordu –arkadaşları ve kendi için ağlarken çıkardığı tiz, azap dolu feryatları duyabiliyordu– ve akli karmakarışık olmuş bir halde uyandı. Karanlık, o sehpanın yanında çaresiz ve yaralı yatarken birinin evin sigortalannı kapattığını düşünmesine neden oldu. Joan'ın daha telefonu kapatmamış olduğunu umarak, beceriksizce telefon ahizesini arandı. Ama sonra çevreyi yoklayan parmakları taşın dokusunu tanıdılar. Boğuk bir inlemeyle Gökbendi *Melenkurion*'un altında-ki gecenin içinde ayağa fırladı.

Neredeyse aynı anda Asa alev aldı. Elena, mavi ışık altında, boştaki eliyle onu yakalamak için yerinden doğruldu ve onu sıkı sıkı tuttu. "Sevdiceğim!" diye mırıldandı. "Ah sevdiceğim. Tutun bana. Buradayım." Covenant sızılar içinde ona sarıldı, acısını yatıştırana, kendine tekrar hakim olana kadar yüzünü Elena'nın güzel kokulu saçlarına gömdü. Sonra ağır ağır kadını bıraktı. Şükranlarını bir gülümsemeyle göstermeye çabaladı ama gülümseme parçalanıp yüzünde darmadağın oldu. Çiğ, törpü gibi bir sesle konuştu, "Neredeyiz?"

Covenant'ın arkasında Amok şakıdı, "Yaklaşma Koridorundayız. Kısa süre sonra Toprakkökübasamaklarına ulaşacağız."

"Günün" -Covenant zihnini toparlamaya çalıştı- "günün hangi saati?"

"Gökbendi *Melenkurion*'un altında Zamanın ölçüsü yoktur," diye vurdum duymazlıkla yanıtladı genç adam.

"Oh, canınız cehenneme." Covenant Amok'un yanıtında duyduğu yansımayla homurdandı. Beyaz altının Zaman kavisinin can alıcı noktası olduğu ona defalarca anlatılmıştı.

Yardıma Elena yetiştii. "Güneş kuşluk vaktini gösteriyor," dedi. "Bu Şadkaya'dan yola çıkışımızın otuz üçüncü günü." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Bu gece ay yok."

Ay yok, diye içi içini kemirerek kendi kendine mırıldandı Covenant. Acıyın bana -Ay olmadığına korkunç şeyler oluyordu. Andelain Tayfları şerbaşlarının saldırısına uğramışlardı- bunun için Atiaran onu hiç affetmemişti.

Yüce Efendi Covenant'ın düşüncelerini yüzünde görebiliyor gibiydi. "Sevdiceğim," dedi sükunetle, "felaket olacağına kendini bu kadar inandırma." Sonra döndü ve kıt kanaat bir yemek hazırlamaya koyuldu.

Onu seyrederken –bu basit işi yapışında bile saklı olan kararlılığına ve kişisel kudretine bakarken– Covenant dişlerini sıkı ve anlaşmasının sessizliğine uydu.

Elena'nın ona uzattığı yemeği güçlkle yiyebildi. Sessiz kalma çabası onu hasta ediyordu; edilgen yalanını içinde tutmak bağırsaklarını düğümlüyor, yemeği ağza alınmaz kılıyordu. Yine de açlıktan perişan olduğunu hissetti. Ruhsal yoğunluğunu rahatlatmak için kendini kuru ekmekten, tütsülenmiş etten ve peynirden bir miktar yutmaya zorladı. Kalanını Elena'ya geri verdi. Yüce Efendi tekrar Amok'un peşinden karanlığa daldığında, Covenant kendini neredeyse ferahlamış hissetti.

Sersem sersem kadının arkasından gitti.

Önceki gün bir ara Yüce Efendinin ekibi Dinleme Salonunu geride bırakmışlardı. Şimdi ise taşın içinden geçen bir yol gibi uzanan, geniş, herhangi bir özelliği olmayan bir tünelde ilerliyorlardı. Elena'nın ışığı kolaylıkla tavana ve duvarlara ulaşıyordu. Duvar yüzeyleri tuhaf bir şekilde dümdüzdü, sanki pürüzlü ve güçlü bir şeyin hareketiyle çağlar boyunca zımparalanmışlardı. Bu pürüzsüzlük tüneli bir su yolu ya da damar gibi gösteriyordu. Covenant buna güvenmiyordu; koyu, lav kıvamında cerahatin bu damardan hızla püskürmesini her an bekliyordu. Yürürken sinirli sinirli yüzüğüyle oynuyordu, sanki bu küçük halka kendine hakimiyetini sağlamlaştırıyordu.

Elena adımlarını hızlandırdı. Covenant ona arkadan baktığında Yüce Efendinin Emrin Gücüne duyduğu giderek artan arzuyla güldüğünü görebiliyordu.

Sonunda tünel değişti. Zemin sıkı bir kavis çizerek sola doğru savruldu ve sağ duvar kesilip başka bir yarığa açıldı. Bu gedik hemen sonra büyük bir uçuruma dönüştü. Yolun taş pervazı dara-

larak genişliği neredeyse üç metreye kadar düştü, sonra da aşağı doğru kıvrıldıkça kaba basamaklara bölündü. Kısa süre sonra Yüce Efendinin ekibi uçurumun orta boşluğunda sarmal yapan merdivenlerdeydiler.

Yüzlerce metre altlarında uçurumun tabanı kızıl, ateşli bir parlaklıkla aydınlanmıştı. Covenant bir cehenneme baktığını hissetti.

Böyle bir ışığı daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Kayanuruydu bu – Gökgürültüsü Dağı'nın altında Mağaracınlerinin bulunduğu türden taş kaynaklı bir ışıltıydı.

İniş onu yükseklik korkusu kadar etkiliyordu. Orta boşlukta üç tur attıktan sonra başı döndü. Yalnızca Elena'nın sarsılmaz ışığı ve düzensiz basamakları tartmadaki kendi titiz dikkati onu kafa üstü kenardan uçmaktan koruyordu. Ama ne Elena'dan ne de Bannor'dan yardım istememeye ciddi şekilde kararlıydı. Daha fazla borç altına girmeye katlanamazdı; anlaşmasını geçersiz kılar, ödeme dengesini ona karşı döndürürdü. Hayır! kendi kendine mırıldandı, merdivenlerden aşağı sendeleye sendeleye inerken. Hayır. Artık bitti. Bu kadar aciz olma. Pazarlık edecek bir şeylerin olsun. Devam et. Kesik kesik soluyuşunu uzaktan uzağa duyabiliyordu, "Dokunma bana. Dokunma bana."

Bir mide bulantısı dalgası Covenant'ı malımuşladı. Düşmeye karşı direniyorlarmış gibi kasları toplandı. Ama Covenant kollarını göğsüne doladı ve destek almak için Elena'nın ışığına tutundu. Yüce Efendinin alevi bir cesaret alazı gibi üzerinde salınıyordu.

Elena uçurumun parıltısına doğru indikçe mavi aydınlığı yavaş yavaş kızıla çalmaya başladı.

Covenant'ı ciddiyetle ve mekanik adımlarla indirdi, kararlaştırılmış sonuna doğru düzensiz adımlarla giden iradesiz bir kukla gibiydi. Döne döne kayanuru kaynağına yaklaştı. Kısa süre sonra kızıl

aydınlık Asanın alevini gereksiz kıldı ve Yüce Efendi Elena onu söndürdü. Elena'nın ilerisinde Amok, sabırsızlaşmış, varlığının nihayete ermesini erteleleyen her şeyi kıskanırımışçasına daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Ama Covenant onu kendi hızında izliyordu, sarmal merdiven ve zalim baş dönmesi dışında her şeyi etkili bir şekilde dışlamıştı. Son mesafeyi her yanı saran bir kayanuru ışıltısında katetti, uyurgezer gibiydi.

Düz zemine ulaştığında göle doğru birkaç kaskatı kesmiş adım attı, sonra durdu, gözlerini yoğun, parlak kızıl ışığa karşı kapattı ve sinirleri isterinin eşğine gelmiş gibi çingırdarken ürperdi.

İleride duran Amok sevinçle anlattı, "İşte, Yüce Efendi! Toprakkökünün güneş görmeyen gölü! Yüce Gökbendi *Melenkuri-on*'un değerlendirilmemiş özü ve suyu, dağların atası! Ah, işte. Amacım uğruna geçen uzun yılların neredeyse sonuna geldim." Sözleri açık bir biçimde yankılanarak uzaklaştılar, sanki onlarca yumuşak billur ses onlara eşlik ediyorlardı.

Covenant ürkek bir nefes alarak gözlerini açtı. Alabildiğine uzanan durgun bir gölün hafif eğimli kıyısında duruyordu. Taş taşvan yüksek gölgeler arasında saklıydı, ama gölden birer sütun gibi çıkmış –ya da dağın kökleri gibi suya uzanmış– devasa taş bloklar üzerinde yanan kayanuruyla göl her yönden aydınlanıyordu. Bu sütunlar ya da kökler mağara içerisinde, enine ve boyuna olarak, eş aralıklarla yerleşmişlerdi; en uzaklara kadar düzenli bir biçimde tekrarlanıyorlardı. Kayanuru ve gölün coşkulu durgunluğu, boyutuna karşın içeriye bir manastır duygusu katıyordu. Toprakkökü, sıradan fanileri mütevazı ve sadık kılmak için bir yerdi.

Covenant'ın, dağların kutsanmış ve aziz tapınağında kendini bir küfür gibi hissetmesine neden olmuştu.

Göl o kadar durgundu ki –öyle bir ağırlık ve heybet izlenimi

veriyordu ki– sudan çok sıvı tunca benziyordu, Toprağın dipsiz obrukları için sıvı bir örtüydü. kayanuru üzerinde Yüzeyi cilalıymış gibi parlıyordu.

“Emrin...?” diye hırladı Covenant, sonra sorusu suyun üzerinde yankılanarak uzanıp, etkisi hiç kaybolmadan uzaklarda yenden belirdiğinde kendini tuttu. Devam edecek gücü kendinde bulamıyordu. Botlarının taşın üzerinde hafifçe sürtmesi bile kehanet kabilinden bir nitelik taşıyordu.

Ama Amok soruyu neşeyle tamamladı. “Emrin Gücü burada, Toprakkökünde mi?” O gülerken yankılar da gülüyordu. “Hayır. Toprakküçü yalnızca bir parçası. Yedinci Mühür’ün kalbi bunun ötesinde. Gölü geçmemiz gerekiyor.”

Yüce Efendi Elena sonraki soruyu dikkatle sordu, sanki o da muhteşem gölün karşısında mahçup kalmıştı. “Nasıl?”

“Yüce Efendi, bir yol sağlanacak. Ben yol ve kapıyım – sizi sonuçsuz bir yola sokmadım. Ama yolu katetmek sizin ellerinizde olacak. Son sınav bu. Yalnızca tek bir şey söylememe izin verildi: suya dokunmayın. Toprakküçü güçlü ve serttir. Ölümlü bedenleri dikkate almayacaktır.”

“Şimdi ne yapmamız gerek?” diye, yankıları azaltmak için yumuşak bir sesle sordu Elena.

“Şimdi mi?” diye kıkırdadı Amok. “Yalnızca bekleyeceksiniz, Yüce Efendi. Uzun sürmeyecektir. İşte! Taşdımız geliyor bile.”

Amok sırtını göle vermiş duruyordu, ama konuşurken bir koluyla arkasını işaret etti. Onun işaretine yanıt vermiş gibi kıydan biraz uzakta bir sütunun arkasından bir kayık belirdi.

Kayık boştu. Her iki ucu da sivri, dar, tahta bir tekneydi. Küpeşterlerinde ve oturaklarındaki ışığı yansıtan parlak yıldız çizgisi dışında sadeydi – açık kahverengi tahtadan temiz, basit bir işçilik-

le oluşturulmuştu ve beş kişiyi rahatlıkla alabilecek kadar uzundu. Ama içinde kimse yoktu; ne kürek çeken ne de dümen tutan biri vardı. Suyu hiç çalkalandırmadan zarifçe sütunun çevresinden döndü ve kıyıya doğru süzüldü. Buna rağmen Toprakkökünün kutsal havasında tuluha görünmüyordu; tunç göl için uygun ve doğal bir ilaveydi. İçinde kürek olmadığını görmek Covenant'ı şaşırtmadı.

Covenant teknenin yaklaşışını korkunç olaylara aracı olacaktı gibi seyretti. Nikah yüzüğünün parmağını kaşındırmasına neden olmuştu. Eline, halkanın ısıldadığını ya da renk değiştirdiğini görmeyi bekleyerek çabucak baktı. Beyaz metal kayanuruna göre belirgin bir biçimde daha canlı duruyordu; eline ağır geliyor, derisini karıncalandırıyordu. Ama ortaya çıkan bir şey yoktu. "Acı bana," diye fısıldadı, doğrudan beyaz altınla konuşmuş gibi. Sonra sesi, hafif yankılarla sekerek ve bir sürü billur tekrarlama-larla yayılarak uzaklaştığında irkildi.

Amok ona güldü ve berrak, neşeli cınlamalar yankılara katıldı.

Yüce Efendi Elena şu anda Covenant'la ilgilenmeyecek kadar Toprakköküne kapılmıştı. Emrin Gücünün kokusunu şimdiden alırmışcasına kıyıda duruyordu ve bir rahip çömezi gibi tekneyi bekliyordu.

Kısa süre sonra tekne ona ulaştı. Burnu sessizce kuru eğimden yukarı çıktı ve hazırmış gibi, beklenti içerisinde durdu.

Amok kayığı derin bir hürmetle selamladı, sonra da çevik bir hareketle içine atladı. Tahtalara değdiklerinde ayaklarından hiç ses çıkmamıştı. Teknenin uzak ucuna kadar ilerledi ve kollarını küpeşteye koyarak yerleşti, bir hükümdar gibi sırtıyordu.

Üstnişancı Morin Amok'un ardından gitti. Yüce Efendi Elena taşıta bindi ve ortadaki oturağa oturdu. Yasa Asası'nı dizlerinin

üzerine koymuştu. Covenant sırasının geldiğini gördü. Teknenin kıyıya yaslı tahta burnuna doğru titreyerek yürüdü. Kaygı şakaklarına vuruyordu, ama bunu bastırdı. Her iki eliyle birden küpeştelere sıkı sıkı tutunup, tekneye bindi. Botları teknenin dibine vurdular ve çıkan tok ses tahtalarda yankılandı. Otururken, sırtındaki uygunsuz yüklerin tangirtisiyle çevrelenmiş gibiydi.

Bannor tekneyi göle doğru itti ve hemen içine atladı. Ama o daha yerine oturamadan tekne biraz süzülüp durdu. Kıyıdan birkaç metre uzakta cilalı suya yapışmış gibi kalakaldı.

Bir an kimse ne kıpırdadı ne de konuştu. Nefeslerini tutmuş, seslerini kesmiş bir halde oturmuşlar, tekneyi getiren gücün onu tekrar geri götürmesini bekliyorlardı. Ama tekne hareketsiz kaldı – gölün kırmızı durgun yüzeyine bir buhurdanlık gibi mıhlанmıştı.

Covenant'ın başındaki zonklama keskinleşti. Haşın bir tavırla yankılara meydan okudu. “Şimdi ne yapacağız?”

Tekne birkaç metre ilerleyince şaşırdı. Ama sesinin tekrarlamaları kaybolduğunda yine durdu. Bir kez daha Yüce Efendinin ekibi duruyordu, kısılmışlardı.

Covenant çevresine hayretle bakındı. Kimse konuşmuyordu. Düşüncelerin Elena'nın sırtındaki kasları sıkıldığını görebiliyordu. Amok'a bir kez baktı, ama genç adamın mutlu sırtışı onu o kadar çaresizliğe itti ki bakışlarını başka yöne çevirdi. Bekleyişinin sızısı dayanılmaz olmaya başlamıştı.

Bannor'un aniden hareketlenmesi Covenant'ı afallattı. Arkasına baktığında Kanbekçisinin ayağa kalktığını gördü. Bannor oturacağını yerinden çıkardı.

Bir kürek! diye düşündü Covenant. İçinde ani bir heyecan dalgası hissetti.

Bannor tahtayı her iki eliyle birden tuttu, teknenin kenarına

yaslandı ve kürek çekmeye hazırlandı.

Tahtanın ucu suya dokunur dokunmaz bir güç onu yakalayıp, küreği anında elinden çekip aldı. Kürek doğrudan gölün içine çekilmişti. Ne su sıçramış ne de dalga oluşmuştu, ama tahta derinlere atılmış bir taş gibi gözden kaybolmuştu.

Bannor tahtanın arkasından baktı ve ne tür bir gücün bir Kanbekçisinin elinden bir şeyi bu kadar kolay söküp alabileceğine dair soyut tahminler yürütürcesine bir kaşını kaldırdı. Ama Covenant o kadar sakin değildi. Ağzı mecalsizce açıldı, “Cehenneme geldik.”

Tekne tekrar hareket etti. Covenant’ın hayretinin yankıları kaybolana kadar metrelerce ilerledi. Sonra durdu ve hürmetli durgunluğunu yeniden takındı.

Covenant Elena’ya döndü, ama sorusunu dile getirmesine gerek yoktu. Yüce Efendinin yüzü anladığını gösteren bir ışıltıyla parlıyordu. “Evet, sevdiceğim,” diye utku ve rahatlamayla fısıldadı. “Anlıyorum.” Ve tekne bir kez daha gölün üzerinde süzüldü, Elena devam etti, “Kayığı hareket ettiren sesimiz. Amok’un yolunu bu şekilde katediyoruz. Araç gideceği yeri kendi bulacak. Ama bizi taşımak için yankılarımıza binmesi gerekiyor.”

Gözleminin altında yatan gerçek hemen belirginleşmişti. Elena’nın berrak sesi yanıtlarını, sudaki dalgalanmalar gibi Toprakkökünde yayarken tekne kolaylıkla suda süzülüyordu. Amacının mıknaşısını izlemiş gibi sütunların arasından yolunu buluyordu. Kısa sürede Toprakkökübasamaklarını geride bıraktı. Ama Elena konuşmayı kestiğinde –nazik yankılar ahenk içinde sessizleştiklerinde– kayık tekrar durdu.

Covenant için için homurdandı. Ondan konuşması, tekneyi hareketlenmesi isteneceğini düşünerek birdenbire irkildi. Uzun

uzadıya konuşmaya zorlanırsa anlaşmasını ağzından kaçıracağı için korkmuştu. Daha ona böyle bir talep yönlendirilmeden, kendini korumak amacıyla, bu isteği çevirdi. “Haydi, bir şeyler söyle,” diye Elena’ya hırladı.

Hafif, kuşkulu bir gülümseme Yüce Efendinin dudaklarında belirdi – Covenant’a değil de, kendi içindeki memnun edici bir olguya verilmiş bir yanıt gibiydi. “Sevdiceğim,” diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, “biz hiç zorluk çekmeyeceğiz. Aramızda daha söylenmemiş o kadar çok şey var ki. Senin içinde belli belirsiz görebildiğim sırlar, gizemler ve güç kaynakları var. Ayrıca pek çok yönden de ben kendimden söz etmedim. Yüreklerin açılması için burası uygun bir yer. Sana, Lena’nın küçük kızını Mithil Taşaltı’ndan Cenup Sıradağları’na götüren Ranyhyn’e binme olayını ve orada Ranyhynlerin ona öğrettiği ulu ve gizli at-ayinini anlatacağım. Ranyhynler orada ona çok şey öğrettiler.”

Elena görkemli bir hareketle Covenant’ı görececek şekilde ayağa kalktı. Yasa Asası’nı tahtaların üzerine sağlam bir biçimde yerleştirdi ve başını Toprakkökü mağarasının tavanına doğru kaldırdı. “Başefendi Thomas Covenant,” dedi ve yankılar ışıltılı bir kayanuru yumağı gibi, cilalı suyu örerek çevresine yayıldılar. “İnançsız ve beyaz altın sahibi, Yüzükkağan –sevdiceğim– sana bunu anlatmalıyım. Myrha’yı bilirdin. Gençliğinde, Ranyhynlerin sözünü tutarak annem Lena’ya gelmişti. Beni çocukluğumun en önemli olayına o taşıdı. Sende bunun hiçbir şeyin farkında olmayan nedeniydin. Sonu nasıl olursa olsun bu savaş sona ermeden önce verdiğin sözlerin neler doğurduğunu sana anlatmalıyım.”

Acı bana ne olur! diye kalbinin boyun eğmez yetersizliği arasından tekrar bağırdı Covenant. Ama Elena’yı durduramayacak kadar gölün ve yankılarının etkisiyle hissizleşmiş, gözü korkmuş-

tu. Sessiz bir dehşet içerisinde oturdu ve Elena'nın Ranyhynlerle yaşadığı deneyimi anlatışını dinledi. Tüm bu süre boyunca da bindikleri kayık onları gölün sütunları arasında dolambaçlı ve gizli bir rotada götürmüş, Yüce Efendinin sesinin titreşimleriyle yolcularını suyun üstünde taşımıştı, sanki onları korkunç bir sahile götürüyordu.

Yaşadığı macera annesi Lena'nın onun üçüncü kez bir Ranyhyn'e binmesine izin verdiği zaman gerçekleşmişti. Ranyhynlerin Yüzükkağan Covenant'a verdikleri söz uyarınca Mithil Taşaltı'na yaptıkları önceki iki yıllık ziyaretlerinde Ra Düzlükleri'nden gelen yaşlı at, büyükbabası Trell onu atın geniş sırtına kaldırırken küçük kıza tuluflar bir biçimde gözlerini devirerek bakmıştı. Ve bir sonraki yıl genç Myrha yaşlı aygırın yerini almıştı. Kısarak, Ranyhynlere özgü ihtiyatlı bir niyete sahip bakışlarla Elena'ya bakmış ve Elena da, Ranyhyn'in teklifini tam anlamadan sezip, kendini mutlulukla Myrha'ya teslim etmişti. Kısarak onu Mithil Taşaltı'ndan alıp Cenup Sıradağları'na doğru uzaklara götürürken Elena arkasına bakmamıştı.

Bir gün bir gece Myrha dört nala koşmuş, Diyar'ın insanlarınca bilinmeyen geçitlerden ve dağ yollarından geçip Elena'yı iyice güneye götürmüştü. Bu sürenin sonunda yüksek bir vadiye, tam ortasında bir çaydan beslenen şekilsiz bir gölcük olan, sarp kayalıkların arasına sıkışmış, otlarla kaplı dar bir yatağa varmışlardı. Küçük göl gizemli bir su birikintisiydi çünkü karanlık suları güneş ışığını yansıtmıyorlardı. Vadinin kendisi de, orayı doldurmuş yüzlerce Ranyhyn'le bakmaya doyulmaz bir görüntüye sahipti –yüzlerce gururlu, parlak sırtlı, yıldız alınlı kısarak ve aygır– ender yapılan ve atlara özgü gizli bir tören için toplanmışlardı.

Ancak Elena'nın hayranlığı çabucak korkuya dönüşmüştü.

Vahşi ve kişnemeli selamlamaların arasında Myrha küçük kızı göle doğru götürmüş sonra da silkinerek onu sırtından indirmiş ve fırtına gibi hızla uzaklaşmıştı. Ranyhynlerin kalanı da vadide koşuşturmaya başlamışlardı. Önceleri her yönde çabuk adımlarla gidip geliyorlar, birbirlerini itip kakıyorlar ve onu ezmekten kıl payı kaçıyorlarmış gibi çocuğun yanında geçip gidiyorlardı. Ama yavaş yavaş hızları arttı. Pek çok Ranyhyn koşturan kalabalıktan ayrılıp göle suyu içmeye gittiler sonra da karanlık sular damarlarından öfkeyle akıyormuş gibi boşanıp cümbüşe katılıyorlardı. Güneş tepelerinden geçerken ulu atlar atlayıp zıpladılar, gölden su içtiler, sonra gerisin geri çılgınca bir dansın bastırılmaz coşkusu-na katıldılar. Ve Elena aralarında kalakalmış, toynakların vahşi hareketleri ve savrulmalarıyla yaşamı tehlikeye girmişti. Kılını kırırdatsa toynaklar altında anında ölümüne ezileceğini korkuyla düşündü.

Durduğu yerde –yaşamın sonu kadar kesin bir sıcaklığa, gü-rültüye ve cehennem korkusuna bürünmüş olarak– bir süre bilincini yitirdi. Gözleri yeniden görebildiklerinde hâlâ ayakta, akşamın son ışıltılarıyla kaskatı kesmiş dimdik duruyordu. Ama Ranyhynler artık koşmuyorlardı. Çevresini sarmışlardı; ona dönmüş, gözlerinde zorlayıcı bir güçle onu inceliyorlardı. Bazıları o kadar yakındı ki sıcak nemli nefeslerini içine çekebiliyordu. On-dan bir şey yapmasını istiyorlardı – iradelerinin ısrarlarıyla kendi durağan korkusunu itip kaktıklarını hissedebiliyordu. Yavaşça, kasılmış bir halde, başka seçeneği olmaksızın hareket etmeye başladı.

Göle gitti ve sudan içti.

Yüce Efendi aniden anlatımını kesti ve bir şarkı söylemeye başladı – Toprakkökünün havasına çileli esintiler yayan canlı, kız-

gın ve kederli bir şarkıydı. Covenant'ın yalnızca içgüdüsel olarak tahmin yürütebileceği nedenlerle Elena, sanki onun kişisel ve iyi edilemez mersiyesiymiş gibi Efendi Kevin'in Ağdını okumaya girişmişti.

Güzelliği yaşamın çürütmesinden
koruyan Güç nerede?
yalandan arınmış gerçeği esirgeyen?
çürüten karmaşanın yavaş lekesinden
sadakati sakınan?
Garazla nasıl da küçülmüşüz?
Neden kendilerini temizlemek için
kayalar patlamıyor
ya da utançla tuzla buz olmuyorlar?

Şarkının hüznünün yankıları gölün üzerinde dalgalanırken, Elena öyküsüne başladığından beri ilk kez Covenant'la göz göze geldi.

"Sevdiceğim," dedi alçak, çarpıcı bir sesle, "değişmiştim – yaşama geri dönmüştüm. O suların dokunuşuyla yüreğimin körlüğü ya da cahilliği akıp gitmişti. Korkum çekildi ve Ranyhynlerin birliğine katıldım. Zihnimde bir an beliren görüntülerle anladım – her şeyi. Gördüm ki sana verilen sözün onuruna *Kelenbhrabana*ın, Atların Atasının at-ayinine getirilmişim. Bu her nesil tarafından, kudretli *Kelenbhrabana*ın Parçalayan Köpekdişkağan'ın dişlerinde can verişini anlatan yüce efsaneyi sonrakilere aktarmak ve ebedileştirmek için yapılan bir Ranyhyn töreniymiş. Gördüm ki Rahynynlerin bir hengame içinde koşuşmaları Atalarının sonuna duydukları keder, öfke ve cinnet yüzündenmiş.

“Çünkü *Kelenbhrabanal* Atların Atası, İlk Sürünün Aygırıymış. Ra Düzlükleri onun hükmünde ve korumasındaymış. Köpekdişkağan'ın kurtlarına karşı yaptıkları büyük savaşta Ranyhynlere önderlik etmiş.

“Ama savaş sonuçsuz sürüp gitmiş ve kanın ve parçalanmış etlerin çürük kokusu Aygırın burnunda bir hastalık halini almış. Bu yüzden Köpekdişkağan'ın karşısına çıkmış. Parçalayan Köpekdişkağan'ın karşısında durmuş ve demiş ki, 'Bitsin artık bu savaş. Nefretinin kokusunu alabiliyorum – kurban istediğini biliyorum, yoksa çektiklerinden kendi kendini yiyip bitireceksin. Senin kurbanın ben olacağım. Katlet beni ve halkımı barış içinde yaşama-ya bırak. Nefretini benimle yatıştır ve bu savaşı bitir.' Ve Köpekdişkağan bunu kabul etmiş. Bunun üzerine *Kelenbhrabanal* boğazını Parçalayanın dişlerine sunmuş ve fedakarlığıyla toprağı ıslatmış.

“Ama Köpekdişkağan sözünde durmamış – kurtlar tekrar saldırmışlar. Ranyhynler öndersiz kalmış, can damarları tıkanmış. İyi savaşmamışlar. Ranyhynlerden kalanlar dağlara kaçmak zorunda kalmış. Ra-erlerinin hizmetini kabul edene ve birlikte kurtları sürene kadar çok sevdikleri Düzlüklerine dönememişler.

“Bu yüzden her Ranyhyn nesli, Atalarının fedakarlığından duydukları onurun, ölümüne duydukları üzüntünün ve ona ihanet eden Garaza karşı hissettikleri öfkenin anısını saf tutmak ve Aygırın öyküsünü korumak amacıyla kendi at-ayinini düzenler. Bu yüzden zihinleri birleştiren sulardan içerler ve bir gün bir gece boyunca çilelerinin taşkınlığını yerlere vura vura dile getirirler. O gecenin uzun süren coşkusu boyunca ben de onlarla koştum, ağladım ve öfkelenim. Yüreğimle, aklımla ve bedenimle, her şeyimle, kendimi Köpekdişkağan'ın ölümünün düşüne bıraktım.”

Covenant onu dinlerken ve gözleriyle Elena'nın yüzüne tutunmuşken kendini serbest kalamayan bir kederin pençesine sıkışmış hissetti. Bu kendini ona sunan kadındı. Onun çilesini şimdi anlıyor, içinde bulunduğu tehlikeyi şimdi görüyordu. Ve Elena'nın başka yerlere uzanan bakışları odaklanıyorlardı; Yüce Efendinin bakışlarının kenarlarında şimdiden alev alev felaketler görebiliyordu.

Bu bakışlardan duyduğu dehşet Covenant'a konuşma güdüsünü sağladı. Sesi sevgi ve korku arasında gidip gelerek, içinde yatanı boğuk bir sesle söküp attı, "Benim anlamadığım Habis'in bundan ne fayda sağladığı."

Yedinci Mühür

Yüce Efendi Elena uzun bir süre Yasa Asası'nı elinde sıkıca tuttu ve Covenant'a dik dik baktı. Bakışları odaklanmanın eşliğinde gidip geliyorlardı; yerlerinden uğrayıp ona cezasını vermek üzereydiler. Ama sonra Elena kendini toparlamış gibi göründü. Yavaş yavaş yüzündeki keder azalıp, içindeki peçenin arkasında kaldı. Kayıktaki yerine yerleşti. Alçak, tehlikeli bir sesle sordu, "Tüm bunlardan mı? Sana anlattıklararımdan Habis Efendi'nin ne elde edeceğini mi soruyorsun?"

Covenant ona titrek bir çabuklukla yanıt verdi. Yankıların sesini katlayışıyla çıkan sınırsız sayıda imaya artık kayıtsız kalarak, alelacele kendini açıklamaya, durumunun yanlışlığını en azından bu şekilde iyileştirmeye girişti.

"Onu da. Sen kendin söyledin – Ranyhynlerle yaptığım o eski, çekilmez anlaşma seni olduğun yere getirdi. Annene yaptığımı bir kenara bırak. O da var. Ama gerçekten şu anı düşünüyorum. Beni çağırdın ve Yedinci Mühür'e doğru gidiyoruz – ve Habis'in bundan ne elde edeceğini bilmek istiyorum. Böyle bir fırsatı kaçırmaz."

"Bu onun niyetinin bir parçası değil," diye soğuk soğuk karşılık verdi Elena. "Seni çağırma seçimini ben yaptım, o değil."

“Doğru. Onun çalışma şekli de bu. Peki, beni çağırma kararını sana verdiren neydi? – Demek istediğim, beyaz altın bir nikah yüzüğü taktığım ve iki parmağımın eksik olması gibi sıradan bir bahtsızlığım olduğu için, beni er ya da geç zaten çağıracağın gerçeğini bir kenara bırakalım. Karar verdiğinde – yani o zaman karar vermene neden olan şey neydi?”

“*Dukkha* Uğrakkolcusu bize Köpekdişkağan'ın güçleriyle ilgili yeni bilgiler vermişti.”

“Yeni bilgiymiş, cehennemde yansın hepsi!” diye boşuk bir sesle sövdü Covenant. “Bunun bir kaza olduğunu mu sanıyorsun? Onu Habis serbest bıraktı.” *Serbest bıraktı* lafını bağıra bağıra söyledi ve yankıları uğursuz anlamlar gibi etrafında mırıldandılar. “O zavallı, acı içerisindeki garibanı Habis serbest bıraktı çünkü bununla ilgili ne yapacağınızı tamı tamına biliyordu. Ve o sırada, tam o anda, ne bir gün önce ne de bir gün sonra, benim de Diyar'da olmamı istedi.”

Covenant'ın söylediklerinin önemi Elena'nın içine işlemiştii; onu ciddi şekilde dinlemeye başladı. Ama sorusunu sorarken sesi hiçbir söz vermeyen havasını koruyordu, “Neden? Bu onun amaçlarına nasıl yarayabilir?”

Covenant bir an aklındakilerden çekindi. “Nereden bileyim? Bilsaydım, onunla bir şekilde mücadele edebilirdim. Diyar'ı yok etmem gerektiği düşüncesi bir yana –” Ama Elena'nın ciddiyet dolu dikkati onu durdurdu. Onun hatırına Covenant cesaretini topladı. “Benim yüzümden olana bak. Loric'in *krill*'ne bir şey yaptım –bu yüzden Amok ortaya çıktı– bu yüzden sen Yedinci Mühür'ü çözmeye çalışacaksın. İşler saat gibi tıkr tıkr işlemiyor. Eğer beni daha önce çağırılmış olsaydın, o zaman bu duruma düştüğümüzde anlamadığın bir ilim kullanmak için bu kadar baskı altına

girmezdin. Ve eğer tüm bunlar daha sonra gerçekleşseydi, buraya hiç gelmemiş olurdun – savaşta savaşmaktan başını kaşıyacak vaktin olmazdı.

“Beni soracak olursan” –yutkundu ve bir an uzaklara baktı sonra da anlaşmasının köküne doğru bir adım attı– “yem olmaktan kurtulabilmemin tek yolu bu. Eğer işler farklı şekilde gelişseydi, benim üzerimde –her yönden– bu yüzüğü kullanmayı öğrenmem için çok daha fazla baskı olurdu. Ve Joan – Ama bu yolla dikkatin dağıldı, vahşi büyüyü ya da her neyse onu düşüneneğine Yedinci Mühür’ü düşünüyorsun. Ve Habis benim beyaz altının ne işe yaradığını öğrenmemi istemiyor. Yüzüğü ona karşı kullanabilirim.

“Anlamıyor musun? Geldiğimiz noktaya bizi Habis getirdi. Şu anda burada olalım diye *dukkhayı* serbest bıraktı. Bir nedeni olmalı. İnsanları umut bağladıkları şeyler üzerinden yıkmayı seviyor. Bu yolla onları bir şeyleri bozmaya itebiliyor – Aysız bir gece olmasına şaşmamak gerek.” Sözlerini sükunetle noktalarken kendi amacını tehlikeye soktuğunun dokunaklı bir biçimde farkındaydı. “Elena, Yedinci Mühür şimdiye dek başımıza gelmiş en kötü şey olabilir.”

Ama Elena’nın yanıtı hazırды. “Hayır, sevdiceğim. Buna inanmıyorum. Yüce Efendi Kevin Mühürlerini aklını umutsuzlukla yitirmeden önce oluşturmuştu. Köpekdişkağan’ın parmağı onlara değmemişti. Emrin Gücü tehlikeli olabilir ama kötü değil.”

Elena’nın açıklaması Covenant’ı ikna etmedi. Ama karşı çıkacak yüreğe de sahip değildi. Yankılar en basit bir sözüne bile gereğinden fazla vurgu yüklüyorlardı. Onun yerine, nikah yüzüğünün kaşındırdığı yeri ovuşturarak suratsız bir ifadeyle kadının ayaklarına bakarak kaldı. Yankılar kesilip, kayık hafifçe süzülerek suda durduğunda dürüst olma fırsatını kaçırdığını hissetti.

Bir süre kayığı ilerletecek hiçbir ses yükselmedi.

Covenant ve Elena sessizce oturmuş, kendi kişisel düşüncelerini kurcalıyorlardı. Ama sonra Yüce Efendi yeniden konuştu. Yumuşak bir sesle, saygı göstererek Efendi Kevin'in Ağdının sözlerini okudu. Kayık tekrar ileri doğru süzüldü

Kısa süre sonra tekne bir sütunun çevresinden döndü ve Covenant kendini, ilerideki yüksek, ıslıl ıslıl, sessizce akan çağlayanı bakarken buldu. Çağlayanın üst tarafları mağaranın tavanının gölgelerinde gözden kayboluyorlardı. Ama kaba yüzeyinden ses çıkarmadan akan su, kıpkırmızı ışıyan kayanurunu binlerce parlak noktadan yakalıyor, böylece çağlayan sıcak, hoş, kırmızı taşların akıntısıymış gibi görünüyordu.

Elena'nın Ağdı okumasıyla kayık, çağlayanın bir kenarındaki taş bir rıhtıma doğru pürüzsüzce ilerledi ve yerine oturdu. Amok hemen tekneden dışarı sıçradı ve Toprakkökünün kenarında arkadaşlarını beklemeye koyuldu. Ama bir an onun peşinden kimse gitmedi. Çağlayanın sessizliği ve debdebesiyle büyülenmiş kalmışlardı.

"Hadi Yüce Efendi," dedi genç adam. "Yedinci Mühür yakında. Varlığımı sona erdirmeliyim." Ses tonu ifadesinin olağandışı ciddiyetine uyum sağlıyordu.

Elena başını belli belirsiz salladı, sanki kendi sınırlamalarını, bitkinliğini ve bilgisizliğini hatırlıyordu. Ve Covenant çağlayanın tedirgin edici sessiz akışını ve ıslılsını dışarıda tutmak için gözlerini örttü. Ama o anda Morin rıhtıma çıktı ve Elena bir iç geçirmeyle onu izledi. Covenant her iki eliyle birden küpeştelere tutunarak tekneden dışarı tırmandı. Bannor da onlara katıldığında Yüce Efendinin ekibi tamamı.

Amok ılımlı bakışlarla onları süzdü. Tekne yolculuğu sırasında yaşlanmış görünüyordu. Yüzündeki neşe kaybolmuş, kadim

kemiklerini yalanlayan görünüm gitmişti. Konuşmak ister gibi dudakları kıpırdadı. Ama bir şey söylemedi. Destek arayan biri gibi her birine tek tek kısa bir süre baktı. Sonra döndü ve tuhaf bir biçimde ağır adımlarla çağlayana doğru gitti. İlk ıslak kayalara ulaştığında, onlara tırmandı ve akan suyun içine girdi.

Çağlayanın sularının ağırlığına karşı bacaklarını açarak geriye dönüp yanındakilere baktı. “Korkmayın,” dedi sessiz suların arasından. “Bu bildiğiniz su. Toprakkökünün etkisi başka bir kaynaktan gelir. Gelin.” Gelmelerini işaret edip çağlayanın içinde kayboldu.

Bunu görünce Elena kasıldı. Yedinci Mühür’ün yakınlığı yüzünü doldurmuştu. Yorgunluğunu bir kenara bırakarak Morin’in peşinden çağlayana doğru hızla ilerledi.

Covenant Elena’yı izledi. Enkaz gibi olmuş, bitap düşmüştü. Anlaşılmaz bir dehşetle doluyken bile artık geride kalamazdı. Elena akan suyun içinden geçip gözden kaybolduğunda Covenant ıslak kaya karmaşasının üzerine çıkıp sinerek çağlayana doğru gitti. Sular yüzüne sıçırıyordu. Kayalar onun için fazla kaygandı; emeklemek zorunda kalıyordu. Ama Bannor’un yardımını savuşturmak için ilerlemeye devam etti. Nefesini tutup bir çığa dalıyormuş gibi suya daldı.

Neredeyse yere yamyassı yapışıyordu. Su, düşlerinin birikmiş ağırlığı gibi üzerine çullandı. Ama bu ağırlığa karşı koyarken –çağlayan onu sırlıslıkla edip, ağzına, burnuna ve kulaklarına dolarken– suyun canlılığını kısmen hissetti. İstemeden gelen bir arınma, Emrin Gücünün ön koşulu olarak icra edilmiş bir temizlenme gibi ona saldırdı. Etini kemiklerinden sıyırmak istercesine çarpıyordu. Ancak suyun gücü yüzünü ve göğsünü etkilemiyordu. Tüm sinirlerini açığa çıkarmıştı ama yetersizliğinin ilğini te-

mizleyememişti. Hemen sonra buz kesmiş ve şekil değiştirmemiş olarak çağlayanın arkasındaki karanlığa emekleyerek ulaştı.

Başını titreyerek iki yana sallayıp, ağzına ve burnuna dolan suyu dışarı üfledi. Elleri düz bir kayanın üzerinde olduğunu söylüyordu ama verdiği his tuhaf, hem kuru hem de kaygandı. Avuç içleriyle sağlam bir temas sağlamaya direniyordu. Ama koku duyusu çılgıncasına harekete geçmişti. Kendini güçle o kadar ağırlaştırmış bir havada buldu ki aldığı koku hayatında duyduğu tüm diğer kokulara işliyordu. Kangrenin kötü kokusu gibi onu içine almış, kükürt dumanı gibi yakıyordu, ama bunlarla ya da bildiği başka kokularla bir benzerliği yoktu. Toprakkökünün cilalı, geniş alanı gibi –kayalarla aydınlanmış mağaranın heybeti gibi– çağlayanın sürekli, imalarla yüklü ağırlığı gibi –yankılar gibi– Gökben-di *Melenkurion*'un ölümsüz sağlamlığı gibiydi.

Toprakkökünün kokusuydu.

Kokuya dayanamıyordu. Önünde dizlerinin üstüne çökmüş, alnını soğuk taş a dayamış ve ellerini ensesinde kavuşturmuştu.

Ardından Elena'nın Yasa Asası'nı yakışıyla gelen hafif bir yanma sesi duydu. Başını yavaş yavaş kaldırdı. Havanın iğne gibi batışı gözlerini yaşlandıırıyordu ama onları kırıştırdı ve çevresine bakındı.

Çağlayandan doğruca çıkan, düz ve ışıksız bir tüneldeydi. Ortasına doğru –uzakta, çağlayanın içine doğru– genişliği yarım metreden az olan küçük bir akarsu akıyordu. Asanın mavi ışığında bile bu derenin suyu taze kan kadar kırmızıydı. Kokunun kaynağı buydu – Toprakkökünün tehlikeli tesirinin kaynağı. Yoğunlaşmış kudreti görebiliyordu.

Ayağa kalktı, tünel duvarına doğru sendeledi; dereden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu. Botları, buzla kaplılanmış

gibi siyah taş zeminde kaydılar. Dengesini korumak için mücadele etmek zorunda kaldı. Ama duvara ulaşıp kendini ona yapıştırdı. Sonra da Elena'ya baktı.

Yüce Efendi nefesi kesilmiş bir halde tünele doğru bakıyordu. Sevinçli, kendinden geçmiş bir ifade yüzüne yayılmıştı ve Yasa Asası'nı tutuşuyla endamı artmış, daha uzun boylu görünüyordu – sanki Asanın alevi kendi içindeki bir yangını, zafer sözünün ateşini besliyordu. Bir rahibe gibi görünüyordu, çarpıcı ve mukaddes ayinleri idare ediyor, gücünün gizemli mekanına yaklaşıyordu. Başka yerlerde gezinen bakışlarının gedikleri engin ve zalim olasılıklarla doluydu. Covenant'ın havanın unutulmaz gücünü unutmasını, ağlar gibi gözlerinden dökülen yaşları unutmasını ve bir adım ilerleyip kadını uyarmasını sağladılar.

Tam o anda ayağı kaydı, düşmemek için kendini zor toparladı. Yeniden deneyemeden önce Amok'un konuştuğunu duydu. “Gelin. Son yakın.” Genç adamın konuşması kulağına bir ölüyü çağırma yakarışı kadar hayali gelmişti ve Yüce Efendi Elena onun çağrısına uyarak tünelden aşağı yola koyuldu. Covenant çabucak çevresine bakındığında Bannor'u arkasında buldu. Bannor'un kolunu ona bir emir vermek niyetindeymiş gibi yakaladı, Durdur onu! Ne yapacağını görmüyor musun? Ama bunu söylemeye dili varmadı; bir anlaşma yapmıştı. Onun yerine hızla uzaklaşıp, Elena'nın peşinden alelacele gitmeye çabaladı.

Ayaklarını yere sağlam basamıyordu. Botları taşın üzerinde kayıyordu; denge duyusunu yitirmiş gibiydi. Ama azimle ilerlemeye çalıştı. Yoğun bir irade savaşı vererek adımlarının gücünü gevşetip, yere daha az sert bastı. Sonuç olarak hareketlerini bir nebze denetleyebilmiş, Yüce Efendiye ayak uydurmanın bir yolunu bulmuştu.

Ama ona yetişemedi. Ve nereye gittiğine de bakamadı; dikka-

hini kendi adımlarına vermesi gerekiyordu. Üzerine üzerine gelen koku iyice artıp onu dizlerinin üstüne çökertene kadar da başını kaldırıp bakmadı. Gözleri öyle ağır bir biçimde yaşlanmışlardı ki onarılamaz düzeyde bulanık ve bir yere odaklanmadan yoksun kalmış olduklarını hissediyordu. Ama koku ona kızıl derenin kaynağına ulaştığını söylüyordu.

Gözyaşları arasında Elena'nın titreşen alevini görebildi.

Gözlerini sıkıp sulardan kurtuldu ve çevresini görebilmek için zaman kazandı. Tünelin sonundaki genişçe bir mağarada Elena'nın arkasında duruyordu. Önünde, tünelin bittiğini gösteren siyah, taş duvarda, bir maden filizi gibi açığa çıkmış, kaba, eğimli ıslak bir taş duruyordu. Tüm yüzeyi parıltıyordu; titreşimleri yetersiz görüşünü bozuyor, varoluşun somut yapısında bir bulanıklığa, bir seraba baktığı izlenimini veriyordu. Zamanın ve uzayın temelinde gözenekli bir perde gibi karşısına dikilmişti. En başından itibaren, taş, kan gibi bir sıvı salgılıyor ve bu sıvı kaba bir olukta toplanıp sonra da tünelin ortası boyunca akıyordu.

"İşte," dedi Amok alçak sesle. "İşte Toprak'ın Kanı. Burada yaratılma amacımı yerine getiriyorum. Ben Yüce Efendi Kevin'in İlmî'nin Yedinci Mühür'üyüm. Yolu ve kapısı olduğum güç burada."

Konuşurken sesi koyulaşp kısıklaştı, yaşlanıyordu. Yaşının yorgun ağırlığı omuzlarına binmişti. Devam ettiğinde bir acele etme gereğinin, zamandan muaflığı tükenmeden önce bir anlatma ihtiyacının bilincindeymiş gibiydi.

"Yüce Efendi, kulak ver. Buranın havası beni bitiriyor. Görevimi artık tamamlamalıyım."

"Anlat o halde, Amok," diye karşılık verdi Elena. "Seni dinliyorum."

"Ah, dinlemek," dedi Amok, üzgün, mırıltılı bir tonda, sanki

Yüce Efendinin yanıtı onu derin düşüncelere gömmüştü. “Dinlemenin ne faydası var, eğer akıllıca yapılmazsa?” Sonra kendini topladı. Daha güçlü bir sesle devam etti, “Peki, dinleyin o halde, sonu ne olursa olsun. Yaratılışının yasasını yerine getiriyorum. Beni yaratan benden daha fazlasını isteyemez.

“Yüce Efendi, işte Toprak’ın Kanı. Bu dağ kayalarının –zirveleri oluşturan ve onları orada tutan Toprakgücünün– ihtiraslı ve köklü cerahati. Buradan çıkıyor – belki Gökbendi *Melenkurion*’un ulu ağırlığıyla sıkışan yoğun kayalardan çıkıyordur ya da belki de dağ, ihtiyacı olan ve bunu bulabilenler için kalbinin kanını ortaya sermeye isteklidir. Nedeni ne olursa olsun, sonuç aynıdır. Toprakkanından içen herhangi biri Emrin Gücünü elde eder.”

Amok Elena’nın yoğun bakışlarına karşılık verdi ve sürdürdü. “Bu Güç ince bir güçtür ve etkilidir –ayrıca tehlikelidir de. Bir kez kaynağından ayrıldı mı, hızla kullanılmalıdır– yoksa kudreti içeni öldürür. Ve kimse tek bir içimden fazlasına dayanamaz – et ve kemikten hiçbir ölümlü, Kanın tek bir yudumundan fazlasına dayanamaz. Etten bir kaseyin tutabileceğinden çok daha ince bir sıvıdır.

“Yine de bu tarz tehlikeler, Yüce Efendi Kevin’in neden Emrin Gücünü kullanmaya kalkışmadığını açıklamıyor. Çünkü bu Güç istenen herhangi bir şeyi yaptırma gücüdür – taş, toprağa, ota, ağaca, suya ve yaşam dolu bedenlere herhangi bir emir vermek ve bu emrin gerçekleşmesini görmektir. Eğer bunu içen biri Gökbendi *Melenkurion*’a, ‘Yıkıl,’ derse, yüce zirveler anında itaat edeceklerdir. Eğer bunu içen biri Gökgürültüsü Dağı’nın Ateşarslanlarına, ‘Çıplak yamaçlarınızı bırakın, İrle Galat’a saldırıp onu yerle bir edin,’ derse, o durumda Ateşarslanları bunu yerine getirmek için tüm güçleriyle itaat edeceklerdir. Bu güç emrin verildiği varlığın becerileri dahilinde her şeyi başarabilir. Buna rağmen

Yüce Efendi Kevin buna bel bağlamamıştır.

“Toprakkanını tadılmamış bırakırken kalbinden neler geçtiğini bilmiyorum. Ama Emrin Gücünün önemli tehlikelerini de dilim döndüğünce anlatmalıyım.”

Amok, koyulaşan, hayal meyal bir boğukluğa sahip bir tonda konuştu ve Covenant çaresizce dinledi, sanki derisi yüzülmüş, ezilmiş parmaklarla Amok’un sözlerinin oluşturduğu uçuşumun kenarından sallanıyordu. Damarlarında sıcak zonklamalar duyuyor ve gözyaşları önüne geçilemez bir biçimde terli yanaklarından ateşten damlalar gibi süzülüyorlardı. Toprakkanının kokusuyla boğulduğunu hissediyordu. Yüzüğü feci şekilde kaşınıyordu. Dengesini bulamıyordu; ayakları sürekli altından kayıyorlardı. Yi-ne de algıları bunların ötesindeydi. Sel altında kalmış duyuları, sonunda kafalarını sudan çıkarmayı başarmış gibi uzandılar. Amok daha önemli tehlikelerden söz ederken, Covenant mağaradaki yeni bir etkinin farkına vardı.

Kanın şiddetinin arasından ters giden, sakıncalı bir şeylerin kokusunu almaya başladı. O şey, her yanı boğan kokunun içinde, karşı çıktığı, kuyusunu kazdığı ve ihanet ettiği muazzam güce karşın başarılı olmuş gibi görünen imalı bir meydan okumayla haince süzülüyordu. Ama Covenant kaynağını belirleyemiyordu. Ya Emrin Gücü bir yönüyle yanılttı ya da yanıltıklık başka bir yerdeydi ve yoğun hava içerisinde kendini ağır ağır gösteriyordu. Hangisi olduğunu kestiremedi.

Başka kimse inceden inceye yayılan tekinsiz kokuyu fark etmiş görünmüyordu. Kısa, yorgun bir duraksamadan sonra Amok açıklamalarını sürdürdü.

“Bu tehlikelerden ilki –ilki ama en önemlisi sayılmayabilir– Gücün en büyük sınırlaması. Toprak’ın yaratılışının doğal bir par-

çası olmayan hiçbir şeye etki etmemesi. Dolayısıyla Garazkar'a savaşmayı kesmesini Emretmek mümkün değildir. Ölümünü Emretmek de mümkün değildir. Zaman kavisi oluşturulmadan önce de yaşıyordu – Güç onu bağlamıyor.

“Yalnızca bu bile Kevin'in duraksamasına neden olmuş olabilir. Belki de Kandan içmedi çünkü Garazkar'a karşı nasıl bir Emir verebileceğini bilememiştir. Ama daha karmaşık bir başka tehlike daha var. Burada içmeye cesaret edebilmiş herhangi biri bir Emir verebilir, ama pek azı harekete geçirdikleri olayın sonuçlarını önceden görebilir. Böylesine ölçüsüz bir güç, Toprak'ın üzerinde serbest bırakıldığında herhangi bir olay onu gerçekleştiren üzerine geri tepebilir. Kanı içen biri Sayrıtoprak Taşı'nın imha olmasını Emredecek olsaydı, belki de Taştaki kötülük kurtulur, hiçbir engel olmadan tüm Diyar'ı kasıp kavururdu. Burada, aynı zamanda kahin olmayıp bunu içen kişi kendi kendine ihanet etme riskini taşır. İşte size, Yüce Efendi Kevin'in bile umutsuzluk anında dokunmadan uyur halde bıraktığı Kutbozumu olasılıkları.”

Bir şeylerin yanlış gittiğinin kokusu Covenant'ın burnuna daha çok gelmeye başlamış, ama hâlâ ne olduğunu tespit edememiştir. Üstelik dikkatini ona veremiyordu; Amok'a sormak için yapışıp tuttuğu bir soru vardı. Ama kasvetli hava boğazını tıkamış, soluğunu kesmişti.

Covenant nefes almak için çırpınırken Amok'a bir şey oldu. Konuşması sırasında ses tonu daha da yaşlanmış, iyice pörsümüştü. Şimdi ise son cümlesinden sonraki duraksamasında, içindeki gergin bir ip kopmuş gibi birdenbire sarsıldı. Yeniden dengesini bulması ve tekrar başını kaldırabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Gözleri bir korku ya da keder ifadesiyle açıldı ve sanki derisi buruşuyormuş gibi gözlerinin çevresindeki çizgiler görünür bir bi-

çimde arttılar. Yanaklarının yumuşak dokusu eriyip gitti; saçları kırıştı. Doğal yaşam süresini kuru bir sünger gibi içine çekti. Yeniden konuştuğunda sesi zayıf ve kısıktı. "Söyleyeceklerim bu kadar. Zamanım tükendi. Sağlıcakla kal, Yüce Efendi. Diyar'ı hayal kırıklığına uğratma."

Covenant çırpınarak sorusunu haykırdı. "Ya beyaz altın?"

Amok büyük bir yaş uçurumunun üzerinden yanıtladı, "Beyaz altının varlığı Zaman kavisinin ötesindedir. O – o Emredilemez."

İçindeki başka bir kopma onu sarstı; oluğa biraz daha yaklaştı.

"Yardım edin ona!" diye bağırdı Covenant hırıltılı bir sesle. Ama Elena yalnızca, sessiz, alevli bir selamlamayla Yasa Asası'nı kaldırmakla yetindi.

Yaşla artmış bir tutuklukla Amok dik durdu. Yüzünü mağaranın tavanına kaldırıp acılı bir sesle bağıırken yanaklarının kırışık karmaşasından gözyaşları dökülüyordu. "Ah, Kevin! Yaşam tatlı ve o kadar kısa bir süre yaşadım ki! Gitmeli miyim?"

Üçüncü bir kopma yakarışına bir cevapmış gibi onu sarstı. Kemikleri birbirlerinden ayrılıyormuşçasına sendeledi ve oluğa yıvarlandı. Çabucak geçen bir an içerisinde Kan etlerini eritti ve Amok kayboldu.

Covenant çaresizce inledi. "Amok!" Kendi etkisiz gözyaşlarının buğusu arasından kızıl akan Toprakkanı deresine baktı. Dengesizlik taştan içine akıyor, yükseklik korkusu gibi kaslarına hükmediyordu. Nerede olduğunun tüm bilincini kaybetti. Kendini yatıştırmak için Elena'nın omuzunu tutmak üzere uzandı.

Elena'nın omuzu o kadar sert ve yoğun, o kadar katı bir karırlıklı doluydu ki cübbesinin kumaşının altında çıplak kemik varmış gibi geldi. Kendi dönüm noktasına gelmiş duruyordu; duyduğu istek ele geliyordu.

Bu Covenant'ı korkuttu. Aklının lengerini çözen baş dönmesine karşın adlandıramadığı yanlış kokunun kaynağını bulmuştu.

Terslik Elena'dan, Yüce Efendinin kendisinden geliyordu.

Kendisi bunun farkında değilmiş gibiydi. Güçlülükle zaptedilmiş bir tonla Elena konuşmaya başladı, "Amok gitti – amacını yerine getirdi. Artık daha fazla gecikme olmamalı. Tüm Toprak'ın iyiliği için içmeli ve Emretmeliyim." Covenant'ın kulaklarına Elena'nın sesi aç sonuçlarla dolu geliyordu – ihtiyaçlarla, sorumluluklarla ve niyetlerle o kadar yüklenmişti ki dağılmak üzereydi.

Bunun ayırdına varışı, ıslak bir elin ensesinden yakalaması ve onu sessizce dizlerinin üstüne çöktürmesi gibi gelmişti. Elena Covenant'ın elinden kurtulup Kan oluşuna doğru hareketlendiğinde, Covenant kadının son savunmasını yıktığını hissetti. Elena! diye sessizce ağladı. Elena! Feryatları aşağılıklığının çığlıklarıydı.

Bir an, bir esrimenin pençesindeymiş gibi kendi içinde çömeldi. Sersemliğinin arasında Elena'dan sorumlu olduğu tüm bariz nedenleri gördü –onun kim, ne ve nerede olduğunu belirleyen tüm nedenleri. Nedeni kendi iki yüzlülüğüydü– kendi zorbalığı, kendi çaresizliği, kendi ihtiyaçlarıydı. Ve Elena'nın bakışlarında saklı kıyameti hatırladı. Kötü olan oydu. Bunun aklına gelmesiyle acıyla ürperdi. Yüce Efendiyi gözyaşlarının bulanıklığı arasından seyretti. Oluğa eğildiğini gördüğünde, Covenant kaygan kayaya meydan okuyarak her şeyiyle fırladı ve boğuk bir sesle haykırdı, "Elena! Hayır! Yapma!"

Yüce Efendi durdu. Ama arkasını dönmedi. Sırtının tüm bükülmeziği tek bir soruda yoğunlaşmıştı: *Neden?*

"Görmüyor musun?" diye soludu Covenant. "Bunların hepsi Habis'in bir oyunu. Kullanıyoruz – *sen* kullanılıyorsun. Korkunç şeyler olacak."

Covenant sızlanırken Elena bir süre suskun kaldı. Sonra çetin bir inanca sahip bir tonda konuştu, “Diyar’a hizmet etme fırsatını geri tepemem. Önceden uyarıldım. Eğer bu Köpekdişkağan’ın bi-zi yenmek için aklına gelen en iyi oyunsa, bu aynı zamanda bi-zim karşı saldığımız için de en iyi fırsat. Kendi irademi onunkiyile karşı karşıya getirmekten korkmuyorum. Ayrıca Yasa Asası da elimde. Asanın onun ellerine uygun olmadığını öğrenemedin mi? Eğer herhangi bir şekilde Asayı kullanabilseydi onu bize elleriyle teslim etmezdi. Hayır. Asa benim güvencem. Habis Efendi önsezilerimi kurcalayamaz.”

“Önsezilerin mi?” Covenant ellerini yalvarırcasına uzattı. “Ne olduğunu görmüyor musun? Onun nereden geldiğini görmüyor musun? Benden geliyor – Ranyhynlerle yaptığım o berbat anlaşmadan geliyor. Başarısız olmuş bir anlaşmadan, Elena!”

“Yine de öyle görünüyor ki bildiğinden daha iyi bir anlaşma yapmışsın. Ranyhynler sözlerini tuttular – karşılık olarak senin öngörebileceğinden ve denetleyebileceğinden çok daha fazlasını verdiler.” Yanıtı Covenant’ın boğazını tıkamış görünüyordu ve oluşan suskunlukta devam etti, “Seni değiştiren ne, İnançsız? Senin yardımın olmadan buraya ulaşamazdık. Yarıkkaya’da, her ne kadar benim kızgınlığım seni tehlikeye soksa da, bir karşılık beklemeden ve hiçbir şey sakınmadan bize yardım ettin. Ama şimdi gelmiş beni geciktiriyorsun, Thomas Covenant, sen bu kadar ödlele değildin.”

“Ödlele mi? Cehennemde yanasıcalar! Ben kahrolasıca bir korkağım!” Öfkesinin bir kısmı kendine döndü ve ağzının içine do-luşan ter ve gözyaşlarını tükürerek, “Tüm cüzzamlılar korkaktır,” dedi. “Korkak olmamız gerekir!”

Elena sonunda ona döndü ve bakışlarındaki odaklanmayla,

alev alev yanan kıyamet alametiyle, karşısında durdu. Bakışların gücü Covenant'ın dengesini alıp götürdü ve Covenant taşın üzerine dağılmış bir halde uzandı. Ama yeniden doğruldu. Hem Elena'dan korkmasının hem de onun için endişelenmesinin dürtüsüyle onun gücüne meydan okumaya cesaret etti. Sarsakça ayağa kalktı, kendini bırakıp atlayışını gerçekleştirdi.

"Kullanılmak, Elena," dedi Covenant törpü gibi bir sesle. "Ben kullanılmaktan söz ediyorum. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Bu insanları kullanmak demek. Kendilerinin seçmediği amaçlar uğruna kullanmak için onları eğip bükmek. Kullanmak. Habis Efendi değil –ben kullanıyorum! Seni kullanıyordum, seni yönlendiriyordum. Bir başka anlaşma yaptığımı sana söylemiştim– ama ne olduğunu söylememiştim. Seni – seni kendimi kurtarmak için kullanıyordum. Bu Mührü bulabilmen için sana elimden geldiği kadar yardım edeceğime kendi kendime söz verdim. Ve karşılığında seni benim sorumluluğumu almaya zorlayacak her şeyi yapmaya da söz verdim. Seni seyrettim ve sana yardım ettim, böylece buraya ulaştığında tam olarak bunu yapacaktın –ne yaptığını bir an bile düşünmeden Habis'e kendin meydan okuyacaktın– Diyar'ın başına ne gelirse gelsin bu benim hatam değil senin hatan olacaktı. Böylece ben kaçabilecektim! Kahretsin, kahretsin, Elena! Beni duyuyor musun? Habis artık kesinlikle bizim canımızıza okuyacak!"

Elena onun söylediklerinin yalnızca bir bölümünü duymuş görünüyordu. Kavurucu bakışlarını doğrudan Covenant'ın içine yönlendirdi ve sordu, "Beni sevdiğin bir zaman hiç oldu mu?"

Bir karşı koyma azabı içerisinde Covenant neredeyse bağıırıyordu, "Elbette seni sevdim!" Sonra kendine hakim oldu ve tüm gücünü geri yakarmasına verdi. "O toprak kaymasına kadar seni

kullanabileceğim aklıma bile gelmemiştir. O zaman senin neler yapabileceğinin farkına vardım. Ondan önce seni seviyordum. Şimdi de seni seviyorum. Ben yalnızca vicdansız bir piç kurusuyum ve seni kullandım, hepsi bu. Şimdi de pişmanım.” Sesinin tüm kaynaklarını kullanarak Elena’ya yalvardı, “Elena, lütfen o mereti içme. Emrin Gücünü unut ve Şadkaya’ya dön. Bununla ne yapılacağına bırak Divan karar versin.”

Ama kadının bakışlarının yüzünü terk edişinde ve mağaranın duvarlarını kasıp kavuruşundaki bir şey sözlerinin ona ulaşmadığını söylüyordu. Elena konuştuğunda, tek yaptığı başaramadığını doğrulamak oldu.

“Eğer şimdi harekete geçmezsem Efendiliğe layık davranmamış olurum. Amok bize Yedinci Mühür’ü sundu çünkü Diyar’ın acil ihtiyacının onun yaratılış şartlarından üstün geldiğini gördü. Köpekdişkağan Diyar’ın üzerine çullandı çullanacak –şu anda bizimle savaşıyor– Diyar, yaşam ve her şey şu anda tehlikede. Elimin altında herhangi bir güç ya da silah olduğu sürece, ona izin vermeyeceğim!” Bunun üstüne bir şeyler daha eklerken sesi yumuşadı, “Ve eğer beni sevdiysen, senin kurtulman için çaba göstermekten nasıl kaçınabilirim? Gizli gizli anlaşmalar yapmana gerek yoktu. Seni seviyorum. Sana hizmet etmek istiyorum. Senin pişmanlığın benim yapmam gerekeni güçlendirmekten başka bir şeye yaramıyor.”

Oluğa doğru hızla dönerek Asanın titrek alevini iyice başının üzerine kaldırdı ve bir savaş narası atar gibi bağırdı, “*Melenkuri-on abatha!* Kendini iyi koru, Köpekdişkağan! Amacım seni yok etmek!”

Sonra Toprakkanının üzerine eğildi.

Covenant ona doğru çılgınca bocaladı ama ayakları tekrar al-

tından kaçıp gittiler ve bir yetersizliğinin verdiği utançla yere düştü. Elena yüzünü oluğa yaklaştıırken Covenant bağırdı, “Bu iyi bir cevap değil! Ya Barış Yemini’ne ne olacak?”

Ama bağıırışı kadının coşkusunun içine işlememişti. Elena duraksamadan Kandan bir yudum aldı ve onu yuttu.

Aynı anda ayağa fırladı ve cin çarpmış gibi dimdik ve kaskatı kesti. Şişmiş, gerilmiş bir resim gibi genişlemiş görünüyordu. Asanın ateşi sopadan aşağı kayıp ellerine gelmişti. Ansızın tüm bedeni alev aldı.

“Elena!” Covenant Yüce Efendiye doğru süründü. Ama mavi, çıtırdayan alevlerinin kudreti Covenant’ı sert bir rüzgar çarpmış gibi geriye attı. Yüce Efendiyi daha açık seçik görebilmek için gözlerinden yaşları sildi. Onu saran ateşin içinde Elena zarar görmemişti ama yırtıcılaşmıştı.

Alevler çevresinde yanar ve onu baştan aşağı alevli bir kefene sararken Elena kollarını ve yüzünü kaldırdı. Azgın bir an, bir yandığında kısılıp kalmışcasına hareketsiz kaldı. Sonra alevden kelimeler sarfediyormuş gibi konuştu.

“Gel! Toprakkanını tattım! Benim irademe itaat etmelisin. Ölümün duvarları engel oluşturamaz. Loric oğlu Kevin! Gel!”

Hayır! diye uludu Covenant, Hayır! Yapma! Ancak içindeki çığlık bile havada inilleyen ve titreşen yüce sesle öyle boğulmuştu ki onu kulaklarıyla değil vücudunun tüm yüzeyiyle duyuyormuş gibiydi.

“Aptal! Vazgeç!” Sesten sarsıcı ızdırap dalgalan dökülüyordu. “Bunu yapma!”

“Kevin, duy beni!” Elena kendinden geçmiş bir tonda geri bağırdı. “İtiraz edemezsin! Toprak’ın Kanı seni buna zorluyor. Emrimi yerine getirmek için seni seçtim. Kevin, gel!”

Ulu ses tekrarladı, “Aptal! Ne yaptığını bilmiyorsun!”

Ama hemen sonra mağaranın havası şiddetle farklılaştı, sanki içeride bir mezar açılmıştı. Azap dolu koca koca dalgalar havada akıyorlardı. Her dalgalanmayla Covenant ürperdi. Çömeldiği yerde kendini sağlama aldı ve başını kaldırdı.

Diaryıkan Kevin’in hortlağı Elena’nın önünde soluk bir ışıkla çevrelenmiş olarak duruyordu.

Elena Kevin’in yanında küçücük kalmıştı – mağara bile onun yanında küçüktü. Heybetle dikilmiş ve perişandı, mağarada değil taşların içinde görünüyordu. Dağın köklerinin bir parçasıymış gibi Elena’nın başında duruyordu. Ağzı, yüzünde bir kesik gibi duruyordu, gözleri Kutbozumunun etkileriyle dopdoluydu ve alnında ölümcül bir yarayı kapıyormuş gibi görünen bir sargı vardı. “Beni serbest bırak!” diye homurdandı. “Tek bir kişinin verebileceği tüm zararı verdim.”

“O halde bana hizmet et!” diye coşkuyla bağırdı Elena.

“Bu zararın diyetini ödemen için sana bir Emir sunuyorum. Sen Loric oğlu Kevin’sin, Diyar’ı yıkansın. Umutsuzluğu son noktasına kadar yaşadın – acı deneyimlerle dolu bir kaptan içtin. Bu yaşayan hiç kimsenin erişemeyeceği bir bilgi ve güç demek.

“Yüce Efendi Kevin, Sana Garazkar Habis Efendi’yle dövüşmeni ve onu yenmeni Emrediyorum! Köpekdişkağan’ı yok et! Toprakkanırın Gücü adına sana Emrediyorum.”

Hortlak dehşet içinde Yüce Efendiye baktı ve ona vurmak istemiş gibi yumruklarını kaldırdı. “Aptal!” diye şiddetle tekrarladı.

Hemen ardından, bir mezarın kapısı çarpılmış gibi gelen bir sarsıntı oldu. Yüce Efendinin ekibini son bir acı dalgası vurdu; Elena’nın alevini zayıf yanan bir mum gibi söndürdü; mağara karanlığa gömüldü.

Kevin gitmişti.

Uzun bir zaman geçti. Covenant kendine geldiğinde bir süre ellerinin ve dizlerinin üzerinde bıkkın bir halde dinlendi; karanlıktan, mağaranın küçülmesinden ve hortlağın yokluğundan memnundu. Ama sonunda Elena'yı hatırladı. Ayağa kalktı ve ona sesiyle uzandı. "Elena? Hadi. Elena? Gidelim buradan."

İlk önce bir yanıt gelmedi. Sonra Elena'nın Asayı yakmasıyla mavi alev belirdi. Yüce Efendi yerde bir enkaz gibi oturuyordu. Beti benzi atmış, harcanmış bir yüzle ona baktığında Covenant Elena'nın bunalımının geçtiğini gördü. Tüm heyecanı Emretme eylemiyle tükenmişti. Covenant onun yanına gitti, ayağa kalkmasına nazikçe yardım etti. "Hadi," dedi tekrar. "Gidelim."

Elena başını belli belirsiz salladı ve bitkin bir sesle konuştu, "Bana aptal dedi. Ne yaptım ki ben?"

"Umarım hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayız." Sert bir acıma izi taşıyan sesi haşın çıkmıştı. Ona ilgi göstermek istiyordu ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Gücünü toplaması için zaman tanıyıp onu yalnız bırakarak uzaklaştı. Covenant duygusuzca mağaraya bakındığında Bannor'u gördü, Bannor'un yüzündeki zayıf şaşkınlık ifadesini fark etti. Bu aşına olmadığı bakış Covenant'ın içine bir kurt düşürmüştü. Ona yöneltilmiş gibiydi. Soru sorarak bir açıklama elde etmeye çalıştı, "O Kevin'di, değil mi?"

Bannor başını sallayarak doğruladı; yüzündeki işkilli şaşkınlık aynı şekilde kalmıştı.

"En azından o dilenci değildi – En azından artık beni bu iş için Kevin'in seçmediğini biliyoruz."

Bannor'un bakışları hâlâ değişmemişti. Covenant'ın tatsız bir şekilde kendini ulu orta kalmış hissetmesine neden oldu, sanki farkında olmadığı uygunsuz bir durumu vardı.

Covenant kafası karışmış bir halde Yüce Efendiye döndü.

Birdenbire taşların uluması gibi sessiz bir patlama mağarayı sarstı, bir deprem gibi titretip zıplattı. Covenant ve Elena dengelelerini kaybedip yere sertçe düştüler. Morin'in uyarısı durağan bir sesle yankılandı:

"Kevin dönüyor!"

Ardından havada gömülü mezar tekrar açıldı; Kevin'in varlığı Covenant'ın teni üzerinde tınladı. Ama bu kez hortlak beraberinde korkunç bir, çürümüş et ve ıtır kokusu getirmişti ve varlığının geri planında kırılan kayaların boğuk homurtuları vardı. Covenant sallanan zeminden başını kaldırdığında Kevin'i taşın içinde öfkeyle dikilmiş, yumrukları kalkmış buldu. Sıcak bir yeşillığe sarınmış gözlerinden çıkan ekşi kokulu bir duman alnına doğru yükseliyordu ve az önce düştüğü bir bataklıktan çıkmış gibi her yanından zümrüt ışıklar damlıyordu.

"Aptal!" diye bağırdı Kevin bir üzüntü galeyanıyla. "Kahrolası hain! Beni çağırmak için Ölüm Yasası'nı bozdun –Toprak'taki kötülük için ölçüsüz fırsatları açığa çıkardın– ve Garazkar bir çocuğum gibi beni kolaylıkla alt etti! Sayyırtoprak Taşı beni yiyip bitiriyor. Savaş, aptal! Seni yok etmem Emredildi!"

Sayırsız iblis gibi kükreyerek uzanıp Elena'yı yakaladı.

Elena hareket etmedi. Dehşet içinde, yapmaya cüret ettiği hareketin sonucuyla donakalmıştı.

Ama Morin derhal harekete geçti. "Kevin! Dur!" diye bağırarak Elena'nın yardımına koştu.

Hortlak Morin'i duymuş gibiydi – duymuş ve kim olduğunu tanımıştı. Eski bir anı Kevin'e dokundu ve duraksadı. Bu duraksama Morin'e Elena'ya ulaşacak, onu arkasına alacak kadar zaman tanıdı. Kevin tereddütünü üzerinden attığında parmakları Yüce

Efendi yerine Morin'i sardı.

Kanbekçisini kavradı ve havaya kaldırdı.

Kevin'in kolu kolaylıkla kayanın içinden geçmiş ama Morin geçememişti. Tavana korkunç bir hızla çarptı. Çarpmanın etkisiyle Kevin'in elinden kurtuldu. Ama çarpışma yeterli olmuştu. Üst-nişancı kırık bir dal kadar ölü yere düştü.

Bu görüntü Elena'yı kendine getirdi. Aynı anda içinde bulunduğu tehlikeyi de fark etti. Asayı hızla başının çevresinde döndürdü. Alevler birden ısıll ısıll oldular ve sıcak, mavi bir çakım Kevin'e doğru fırladı.

Patlama Kevin'e fiziksel bir darbeymiş gibi çarpıp, onu taşın içerisinde bir adım gerilemeye zorladı. Ama etkilerini çabuk üzerinden attı. Koyu, acı yüklü bir hırlamayla ilerleyip tekrar Elena'yı yakalamaya çalıştı.

"Melenkurion abatha!" diye çılgınca bağırarak Yüce Efendi Asasıyla saldırıyı karşıladı. Asanın alevli ucu horltağın avucunu yaktı.

Kevin, kavrulmuş parmaklarını tutarak ve homurdanarak tekrar sindi.

Bu anlık rahatlamayla Elena Asaya tuhaf niyazlar okuyarak bağırdı ve alevleri kendi etrafında üç kez döndürerek kendini bir güç kalkarıyla çevreledi. Hortlak bir kez daha ona uzandığında onu tutamadı. Kalkanı sıkıştırdı, parmakları zümrüt renkli bir frenalikle vıcık vıcıktı ama Elena'ya dokunamadı. Ne zaman savunmasında gedikler açsa Elena bunları Asasının kudretiyle iyileştiriyordu.

Bir şey başaramama ve acı duygusuyla haykırarak Kevin taktik değıştirdi. Geriledi, ellerini yumruk yaptı ve ikisini birden mağaranın tabanına indirdi. Taş vahşice yerinden oynadı. Sarsıntı

Covenant'ı devirip Bannor'u karşı duvara çarptı.

İşkence çırpınışları gibi ansızın gelen bir titreme dağı deldi geçti. Mağara duvarları kabardı; kırık taşların gürültüleri havayı doldurdu; güç bangır bangır öttü.

Elena'nın tam altında bir çatlak oluştu. O bile daha fark edemedi çatlamaya başlamıştı. Sonra aç bir ağız gibi birden genişledi.

Yüce Efendi Elena yarıktan içeri düştü.

Kevin arkasından atladı ve gözden kayboldu. Ulumaları, aklını yitirmiş bir adamın feryatları gibi çatlaktan dışarı yankılanıyorlardı.

Ama gözden kaybolurlarken bile savaşları devam etti. Efendi-ateşi hareretli bir biçimde mağaranın içine doğru püskürüyordu. Azap çeken taşların gürültüsü tünelde yankılanıyor ve mağara Gökbendi *Melenkurion*'un karnında deniz tutmuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Covenant'ın dağın tüm temelini çökmek üzere olduğunu düşünmesiyle dehşete düşmesi bir oldu.

Sonra birden ayağa kaldırıldı, Bannor onu çekmişti. Kanbekçi zorlayan parmaklarla onu tuttu ve karmaşanın arasından seslendi, "Kurtar onu!"

"Yapamam!" Yanıtının verdiği acı bağırmasına neden oldu. Bannor'un isteği temel de yatan yetersizliğinin yarasına öyle bir tuz basmıştı ki güçlkle dayanabiliyordu. "Kurtaramam!"

"Kurtarmalısın!" Bannor'un anlayışı başka bir seçeneğe yer bırakmıyordu.

"Nasıl?" Boş ellerini Bannor'un suratına doğru sallayarak bağırdı, "Bunlarla mı?"

"Evet!" Kanbekçi Covenant'ın sol elini yakalayıp, onu kendi eline bakmaya zorladı.

Parmağındaki yüzük vahşice parlıyor, kullanılmak için can atan kudretli bir araç gibi, güç ve ışıkla kesik kesik atıyordu.

Sanki ona ihanet etmiş gibi parlak halkaya bir an ağzı açık bakakaldı. Sonra kaçmayı unutup, kendini unutup, vahşi büyüyi nasıl kullanacağını bilmediğini dahi unutup çaresizce Bannor'un elinden kurtuldu ve yarığa doğru sendeleye sendeleye gitti. Belirsiz bir sona karşı donanımsız bir acizlikle kendini hırpalayan bir adam gibi Yüce Efendinin arkasından atladı.

Darağacı Kepezi

Ama daha başlayamadan başarısız olmuştu. Aşağıda süren türden bir mücadeleye karşı kendini nasıl hazırlayacağını bilmiyordu. Yarığın kenarından geçerken, gediğin içinden püskürür gibi çıkan bir güç patlamasına maruz kaldı. Buna karşı savunmasızdı; zayıf bir alevmiş gibi bilincini söndürdü.

Sonra bir süre karanlıkta yuvarlandı – kalasları bel vermiş bir gemi gibi yalpa vurana dek sallanan ve üzerinde beliren kör, fer-yat figan bir boşlukta koştu. Onu tartaklayan gücün dışın-da hiçbir şeyin farkında değildi. Ama bir şey elinden yakalayıp, onu sabitledi. İlk başta kendisini tutan elin Elena'ya ait olduğunu düşündü – çağrıldığı gece elini tutup ona göz kulak olduğu gibi şimdi de elini tutuyordu. Ama silkelenip karanlığı başından atınca Bannor'u gördü. Kanbekçisi onu yarıktan dışarı çekiyordu.

Bu görüntü –başarısızlığını algılamak– onu yıktı. Bannor onu yukarı çektiğinde savaş hengamesinin –patlamaların, derinden gelen ızdırap dolu taşların homurtulu gıcırdamalarının, gürültüyle yuvarlanan kayaların– arasında içi boş bir hurda, su çizgisinin altında kalan bir yaradan içeri ölüm çeken bir yük gemisi gibi yana yatmış durdu. Bannor onu yarı taşıyarak Toprakkanı mağarasından çıkarırken ne itiraz etti ne de sorguladı.

Mücadelenin yansıyan parlamaları dışında tünel karanlıktı, ama Bannor siyah kayaların üzerinde emin adımlarla hareket ediyordu. Kısa süre sonra zor yürüyen yükünü çağlayana kadar getirmişti. Orada İnançsız'ı kucağına aldı ve onu bir çocuk gibi çağlayanın ağırlığı altında taşıdı.

Toprakkökünün kayanuru aydınlığında Bannor daha da süratli hareket ediyordu. Bekleyen kayığa doğru aceleyle seğirtti, Covenant'ı oturaklardan birine yerleştirdi sonra da cilalı duran göle doğru tekneyi iterken içine atladı. Duraksamadan *Haruchai* dilinde bir şeyler okumaya girişti. Kayık kutsal mabetleri andıran sü-tunların arasında usulca ilerledi.

Ama Kanbekçisinin çabaları tekneyi fazla ileri götürmedi. Birkaç yüz metre gitmişti ki kayığın burnu gitmesi gereken yöne gitmeye karşı direniyordu. Bannor konuşmayı kesti ve kayık o anda bir tarafa doğru hızla döndü. Yavaş yavaş hız kazandı.

Bir akıntıya kapılmıştı. Covenant'ın görmeyen bakışlarının ortasında durarak Bannor bir kaşını hafifçe kaldırdı, sanki ileride zorlu bir durum algılamıştı. Uzunca bir süre akıntının ağır ağır artan hızının gittikleri yönü göstermesi için bekledi.

Sonra ileride akıntıyı neyin oluşturduğunu gördü. Teknenin çok ötesinde kayanuru, her iki taraftan da uzanan bir çatlak gibi göl boyunca bir çizgi şeklinde ışıldıyordu. Bu çatlakta Toprakkökü kayıyor ve sessiz çavlanlarla akıyordu.

Bannor kusursuz bir etkinlikle harekete geçti, sanki yüzyıllardır verdiği hizmet boyunca bu sınav için özellikle hazırlanmıştı. Önce çıkınından bir *tutkan* kangalı çıkardı; bunu kullanarak Covenant'ı kayığa bağladı. Covenant'ın yüzünde beliren belli belirsiz soruya yanıt olarak da cevapladı, "Kevin'le Yüce Efendi arasındaki savaş Toprakkökünün tabanında bir çatlak yarattı. Suyla

birlikte gitmeli ve bir çıkış aramalıyız – aşağıda.” Karşılık beklemedi. Arkasını dönüp ayaklarını yere sıkıca yerleştirdi, yaldız kaplı küpeşterden birini sıkı sıkı kavradı ve çekip kopardı. Bu uzun kıvrık tahta parçasını bir dümen sopası olarak ellerinde tartarak, kayığın çavlanla uzaklığını kestirmek için döndü.

Çatlağın sıcak çizgisine şu anda yüz metreden az mesafeleri kalmıştı ve kayık, giderek artan çekime kapılmış, hızla oraya doğru kayıyordu. Ama Bannor bir hazırlık daha yaptı. Covenant’a eğilerek alçak sesle konuştu, “Başefendi, *orcresti* kullanmalısın.” Sessizliğin arasında sesi erkle yankılanıyordu.

Covenant anlamayan bakışlarla ona baktı.

“Kullanmalısın. Cebinde. Çıkar onu.”

Covenant bir an daha bakakaldı. Ama Kanbekçisinin buyruğu sonunda uyuşukluğunun arasından geçip ona ulaştı. Ağır ağır elini cebine sokup, düzgün yüzeyli, şeffaf taşı çıkardı. Taşı sağ elinde beceriksizce tutuyordu, iki parmak ve bir başparmakla onu doğru dürüst kavrayamıyor gibiydi.

Çavlan artık kayığın hemen önündeydi, ama Bannor sakince ve sertçe konuştu. “Taşı sol elinde tut. Başının üzerine kaldır ki yolumuzu aydınlatsın.”

Covenant *orcresti* sorunlu yüzüğüyle temas ettirdiğinde taşın içinden delici bir gümüş ışık parladı. Bannor’un ellerindeki küpeştenin üzerinde ısıldayıp, çevredeki kayanurunu soluklaştırdı. Covenant uyuşuk uyuşuk yumruğunu kaldırdığında ve taşı bir meşale gibi yukarıda tuttuğunda Kanbekçisi onayladığını göstererek başını salladı. Yüzünde tatmin dolu bir ifade vardı, sanki Andın tüm koşulları yerine gelmişti.

Sonra kayığın burnu düştü. Bannor ve Covenant Toprakkökü akıntısıyla karanlık derinliklere indiler.

Su kaynadı ve vahşice kabardı. Ama çatlağın bir ucu başka mağalara açılıyordu. Çavlanlar onlar düşerken döndüler ve çatlak devasa bir oluk ya da kanalmış gibi içinden telaşla aktılar. *Orcres*’in ışığında Bannor suyun ne tarafa aktığını tam zamanında gördü. Akıntı boyunca gidecek şekilde kayığa sopasıyla yön verdi.

Bunun ardından tekne, uzun bir kargaşa kabusundan, keskin kayaların yanından, aniden beliren dar, yürek hoplatıcı uçurumlardan, ölümün ucunda çılgınca akan suyolunda hızla ilerledi. Akıntı, Gökbendi *Melenkurion*’un uçsuz bucaksız içlerinde labirent gibi açıklıklardan, tünellerden ve yarıklardan, mağaradan mağaraya alabildiğine akıyor, gürlüyor ve yuvarlanıyordu. Çok defalar tekne akıntının vahşi kabarmalarının altında kayboldu ama her seferinde Toprakköküne dayanabilen kudretli tahtası onu tekrar su yüzüne çıkardı. Ve pek çok kereler Bannor ve Covenant yukarıdan üzerlerine akan çağlayanların altında kaldılar, ancak su onlara zarar vermedi – ya düşerken gücünü kaybetmişti ya da zaten yeraltı kaynakları ve gölleriyle seyrelemişti.

Tüm bunların arasında Covenant *Orcres*’i yukanda tuttu. Bilişsizce var olan son bir dayanma güdüsü parmaklarını kenetli, kolunu da kalkık tutuyordu. Ve taşın kararlı ateşi kayığın yolunu aydınlatıyor, böylece akıntının geçirdiği en keskin istenilerde bile Bannor yön verip, taşlardan ve durgun bölgelerden kaçınıbiliyor, dönemeçleri alabiliyordu – kendini ve İnançsız’ı sakınlıyordu. Akıntının gücü kısa süre içerisinde Kanbekçisinin sopasını kırdı, ama Bannor bunun üzerine diğer küpeşteyi söktü. O da gittiğinde oturaklardan birini dümen olarak kullandı.

Bannor gözüpekece didinip yolculuğu son dönüm noktasına kadar getirdi.

Kayık ansızın güçlü bir akıntıya kapılıp çıkışı var gibi görün-

meyen bir mağaraya dalıverdi. Su vahşice köpürüyor, kurtulmaya çabalıyordu ve havanın baskısı arttı, her geçen an daha yırtıcılaştı. Hızla dönen bir girdap tekneyi yakaladı, yüklüce akan suyun üzerinde ve altında döndürdü.

Kayık çaresizce aşağı çekildi.

Bannor sürünerek Covenant'ın yanına kadar gitti. Bacaklarını Covenant'ın beline dolayıp, *orcrest* elinden kaptı. Taşı, gücünü ondan alırcasına sıkı sıkı tutarak, diğer eliyle Covenant'ın ağzını ve burnunu kapattı.

Kayık batarken de bu durumunu korudu.

Akan suyun ağırlığı onları doğrucı dibe itti. Basınç, Bannor'un gözleri yuvalarında zonklamaya ve kulakları patlayacakmış gibi uğuldayana dek onları sıkıştırdı. Avucunun içinde Covenant'ın çığlıklarını hissedebiliyordu. Ama son sadakatinin en uç noktasında da ellerini kaçırmadı – bir eliyle *orcrest*'in ısıtılı gücüne sarıldı ve diğeriyle Covenant'ı nefes almaktan alıkoydu.

Ardından bir yan tünele, bir çıkışa doğru çekildiler. Sıkışmış hava ve suyun tüm basıncı onu aynı anda yukarı fırlattı. Covenant hareketsiz kaldı; Bannor'un ciğerleri yanıyordu. Ama su özgürce fişkirirken Kanbekçisi kendini dik tutacak kadar uyanıklığını korumuştı. Yukarılara doğru bir kavis çizerek püsküren su iki adamı birden Yarıkkaya'nın yarığına taşımış ve onları Kara Nehir'in ve Boğazlayan Derinler'in açık havasına fırlatmıştı.

Bir an güneş ışığı ve açık gökyüzü ve orman Bannor'un çevresinde döndüler ve serbest kalmış basıncın etkileri gözlerinin önünde kademe kademe arttı. Sonra Andının dayanıklılığı geri döndü. İki kolunu birden Covenant'ın çevresine dolayarak birdenbire sertçe sıkıp İnançsız'ın ciğerlerini yeniden harekete geçirdi.

Şiddetli bir solumayla Covenant tekrar hızlı hızlı, hararetle nefes almaya başladı. Ayıklık belirtileri göstermeden önce biraz zaman geçti, buna karşın geçen tüm süre boyunca yüzüğü onu beslemiş gibi kesik kesik parlıyordu. Covenant sonunda gözlerini açtı ve Bannor'a baktı.

Aynı anda *tutkan* bağlarının içinde mecalsizce çırpınmaya başladı. Bannor gözüne, lanetlenmişleri gözetleyen bir zebaniymiş gibi göründü. Ama sonra bu durumdan sıyrıldı. Olduğu yeri tanıdı –buraya nasıl geldiğini– geride ne bıraktığını hatırladı. Bannor onu kayığa bağlayan ipleri çözerken Covenant yalın bir ifadeyle bakınmayı sürdürdü.

Kayık nehir aşağı sürüklenirken Yarıkkaya'nın büyük kayalığının ve arkasındaki Gökbendi *Melenkurion*'un küçülüşünü Kanbekçisinin omuzunun üzerinden görebiliyordu. Tumturaklı siyah dumanlar, dağın içinden gelen savaş parlamalarıyla ara sıra vurularak öbekler halinde yarıktan dışarı püskürüyorlardı. Boğuk, kederli patlamalar dağın içindeki kayaları paralıyor, çağların mezarını yerle bir ediyordu. Covenant bir şiddet ve yıkım dalgasıyla sürüklendiğini hissetti.

Korkuyla yüzüğüne baktı. Maksatlı haykırışlar gibi hâlâ kesik kesik parladığını görünce hayal kırıklığına uğradı. İçgüdüsel olarak sağ elini üzerine kapayıp onu sakladı. Sonra kayığın önüne doğru döndü, utancının gözler önüne serilmesini engellemek istemişcesine Bannor'a ve Yarıkkaya'ya sırt çevirdi.

Orada sinmiş oturdu, hızla ilerleyen gün boyunca bitap bir halde ve rezilce bakındı. Bannor'la konuşmadı, kayığa dolan suyu boşaltmasına yardım etmedi, arkasına dönüp bakmadı. Yarıkkaya'dan fışkıran sular Kara Nehir'i sel seviyesine getirecek kadar yükseltmişti ve hafif Toprakkökü teknesi dik dik bakan orman

duvarlarının arasında akıntıya korkusuzca eşlik ediyordu. Sabah güneşi, karanlık sularda dans edip ışıldayarak Covenant'ın gözlerine girdi, ama Covenant yine de gözlerini kırpmadan baktı, sanki gözkapaklarının koruyucu refleksleri tükenmişti. Ve o andan sonra görmeyen bakışlarına hiçbir şey müdahale etmedi. Bannor'un ona uzattığı sırlıslıkla olmuş yemeği düşünmeden yedi, sol elini bacakları arasına saklamıştı. Öğle ve ikindi fark edilmeden geçti ve akşam olduğunda oturağında oturmayı sürdürüyor, kendini gerçeğin son bir darbesinden korumak istermişcesine yüzüğünü göğsüne bastırıyordu.

Sonra, alacakaranlık çökmeye başladığında, müziğin farkına vardı. Derinlerin havası mırıltılı, sözsüz bir şarkıyla dopdoluydu – yaprakların ürkek boğazlarından bir çile gibi yükselen büyümlü bir melodiydi. Gökbendi *Melenkurion*'un uzaklarda bir fırtına gibi patlayan dönüm noktasıyla, Yarıkkaya'dan vura vura, titreye titreye çıkan vahşet türküsüyle taban tabana zıttı. Covenant dinlemek için ağır ağır başını kaldırdı. Derinlerin şarkısında bir tahammül tınısı vardı, sanki kudretli melodik bir öfkeyi özellikle bastırıyor, onu esirgiyordu.

Orcresin ışığında Bannor'un kayığı, gece göğüne doğru uzanan güney kıyısına yakın yüksek ağaçsız bir tepeye doğru yönlendirdiğini gördü. Tepe çorak, yaşamdan yoksundu, en dayanıklı bitkilerini bile yaşatma becerisi geri getirilemez bir şekilde üzerinden alınmıştı. Buna rağmen Derinlerin şarkısının kaynağı orası gibi görünüyordu. Tepeden nehre doğru süzülen melodi hoşnut kalmış kanatlı tanrıçalardan geliyor gibiydi.

Tepeye kayıtsızca baktı. Böyle yerleri umursayacak kadar güçlü kalmamıştı. Giderek sıyrılan aklını Gökbendi *Melenkurion*'dan gelen savaş seslerine ve yüzüğünü saklayan eline odaklamıştı.

Bannor kayığı kıyıya bağladığında ve çıkmasına yardım etmek için sağ dirseğinden tuttuğunda Covenant Kanbekçisine yaslanmış ve gösterdiği yolda alık alık peşinden gitmişti.

Bannor çıplak, kıraç tepeye yürüdü. Covenant da soru sormadan tırmanmaya başladı.

Yorgunluğuna karşın tepe uyanıklığını etkilemişti. Bir cesede çıkıyormuş gibi cansızlığı ayaklarının altında hissedebiliyordu. Yine de hevesli bir ölümdü; havası katledilmiş düşmanlarla yoğunlaşmıştı. Buradaki somutlaşmış nefret yukarı çıkarken eklemlerini ağrıtıyordu. Bir zalimliğin yükünü omuzlarında taşıyormuşçasına titremeye ve terlemeye başladı.

Sonra en üste yaklaşırlarken Bannor onu durdurdu. Kanbekçisi *orcresfi* havaya kaldırdı. Onun ışığında Covenant tepenin sırtının arkasındaki darağacını gördü. Ucunda bir Dev sallanıyordu. Ve kendisiyle darağacı arasında yoğunlaştırılmış bir kabus gibi kendisini seyreden insanlar vardı – tanıdığı insanlar.

Efendi Mhoram, üzerinde savaş lekeli cübbesiyle dimdik duruyordu. Asasını sol eline almıştı ve ince yüzü gördükleriyle gerilmişti. Arkasında Efendi Callindrill ve iki Kanbekçisi vardı. Efendinin gözlerine koyu bir başarısızlık ifadesi yerleşmişti. Quaan ve Amordine de onunla beraberdiler. Ve Mhoram'ın sağında Efendinin sağ elinden destek alan Hile Troy duruyordu.

Troy güneş gözlüğünü ve baş bandını kaybetmişti. Kafasının gözsüz derisi görmeye uğraşıyormuş gibi boğum boğum olmuştu. Başını yatırıp, seslere odaklanmak için yanlara doğru hareket ettirdi. Covenant Troy'un Diyar'la gelen görme becerisini kaybettiğini sezdi.

Bu insanların yanında Covenant'ın tanımadığı bir adam daha vardı. Şarkı söyleyen de oydu – uzun boylu, beyaz saçlı, parlak

gümüş renkli gözleri olan, yerleri melodisiyle çiğlendiriymiş gibi kendi kendine mırıldanan bir adam. Covenant düşünmeden onun Vahşiorman Surcelal, Boğazlayan Derinler'in Ormanisi olduğunu tahmin etti.

Şarkı söyleyen adamın bakışlarındaki bir şey –amansız ama yine de tuhaf bir biçimde saygılı bir şey– İnançsız'ı kendine getirdi. En sonunda kendisini seyreden yüzlerdeki korkunun ayırdına vardı. Bannor'un desteğinden kurtulup, tüm yükünü kendi omuzlarına aldı. Bir an önündeki dehşete o kadar dikkatle baktı ki alını zonklamaya başladı. Ama sonra konuşmaya hazırlandığında Yarikkaya'dan gelen şiddetli bir patlama onu kemiklerine kadar sarsıp dengesini bozdu. Bannor'a uzandığında yüzüğünün utancını açığa çıkardı.

Mhoram ve Troy'un gözlerinin içine elinden geldiğince bakarak homurdandı, "Kaybettim. Onu kaybettim." Ama yüzü çarpılmıştı ve kelimeler dudaklarının arasından kalbinin parçalarıymış gibi kopuk kopuk çıktılar.

Sözleri müziği soldurmuş, Yarikkaya'dan gelen boğuk gürültülerin sesini daha yüksek kılmıştı. Savaşın her patlamasını içinden gelen bir darbe gibi hissediyordu. Ama ayağının altındaki cansızlık giderek daha keskin bir hal aldı. Ve asılmış Dev göz ardı edemeyeceği bir aciliyetle önünde sallandı. Başka zorluklar atlatmış insanların önünde durduğunun ayırdına varmaya başladı. İrkilmişti ama, itirazlar başladığında, Troy boğuk bir biçimde bağırdığında, düşmedi. "Kayıp mı? Kayıp mı?" ve Mhoram beyninden vurulmuş gibi bir sesle sordu, "Ne oldu?"

Covenant –yıldızlarla ve Vahşiorman Surcelal'in gözlerinin ikiz parıltısıyla ve *orcresin* ateşiyle aydınlanmış– gece göğünün altında, cansız tepenin üzerinde, kendine karşı tanıklık eden kötürüm

bir şahit gibi Bannor'a yaslanmış olarak, bölük pörçük cümlelerle Yüce Efendi Elena'nın başına gelenleri anlattı. Bakışlarının odaklanışından, tüketici şevkinden söz etmedi. Ama kalan her şeyi anlattı – anlaşmasını, Amok'un sonunu, Diyarıkan Kevin'in çağrılmasını, Elena'nın yalnız başına düşüşünü. Bitirdiğinde, kulaqlarında bir kınama gibi yankılanan dehşet dolu bir sessizlik oluştu.

“Üzgünüm,” diye tamamladı durgunluğun arasında. Kendini, kişisel yetersizliğinin acı tortularını yutmaya zorlayarak ekledi, “Onu sevdim. Yapabilseydim onu kurtarırdım.”

“Sevdin mi?” diye mırıldandı Troy. “Yalnız başına mı kaldı?” Çektiği ızdırabın düzeyiyle sesi anlaşılmayacak kadar kopuk geliyordu.

Efendi Mhoram aniden gözlerini kapadı, başını eğdi.

Quaan, Amorine ve Callindrill bir arada durdular, sanki duyduklarıyla tek başlarına baş edemiyorlardı.

Yarıkkaya'dan gelen başka bir patlama havayı sarstı. Mhoram'ın başını yukarı kaldırttı ve Mhoram yanaklarından süzülen yaşlarla Covenant'a baktı. “Önce de söylediğim gibi,” diye acı dolu fısıldadı. “Düşlerdeki tek tehlike aklını kaçınmak değildir.”

Bunun üzerine Covenant'ın yüzü yine buruştu. Ama söyleyecek başka bir şeyi yoktu; Teslimiyetin hafifliği bile ondan esirgenmişti. Ancak Bannor Efendinin tonunda farklı bir şey duyuyor gibiydi. Bir haksızlığı düzeltircesine Mhoram'ın yanına gitti. Yürürken çıkınından Covenant'ın ilikkarma heykelini çıkardı.

Heykeli Mhoram'a uzattı. “Yüce Efendi bunu ona annağan olarak verdi.”

Efendi Mhoram kemik heykeli sıkı sıkı tuttu ve gözleri aniden anlayışlı bir bakışla parladı. Elena ve Ranyhynler arasındaki bağı

gördü; böyle bir armağanın Covenant'a verilmesinin ne demek olduğunu anladı. Ağlamaklı bir ifade yüzüne yayıldı. Ama geçtiğinde, kendine hakimiyeti zarar görmemişti. Eğri dudakları eski insancıl kıvrımlarına büründüler. Tekrar Covenant'a döndüğünde, nazikçe konuştu, "Değerli bir armağan."

Bannor'un beklenmedik desteği ve Mhoram'ın uzlaşıcı yaklaşımı, Covenant'a dokunmuştu. Ama her ikisine de ayıracak kadar gücü yoktu. Bakışlarını Hile Troy'a dikti.

Nişancı birbiri ardına gelen gerçekler karşısında gözsüz haliyle sinmişti ve içinde bir bora patlamak üzereydi. Zihninde Elena'yı görüyor gibiydi – onu hatırlıyor, güzelliğini tadıyor, kendisine öğrettiği tüm görme gücünü doya doya yaşıyordu. Elena'nın yalnız başına boş yere gittiği sonunu görüyor gibiydi. "Kayıp mı oldu?" dedi nefes nefese öfkesi arttıkça. "Kayıp mı oldu? Yalnız başına mı kaldı?"

Birdenbire parladı. Kanını beynine sıçratan bir haykırmayla Covenant'a çıktı, "Sen buna sevgi mi diyorsun? Miskin! İnancsız!" –bu sözleri, bildiği en kötü sövmelermiş gibi sarfetmişti– "Bu senin için bir oyundan başka bir şey değil. Zihninin oynadığı oyunlar. Bahaneler. Sen bir cüzzamlısın! Faziletli bir cüzzamlı! Sen kendinden başka kimseyi sevmeyecek kadar bencilsin. Her şeyi yapacak gücün var ama kullanmıyorsun. Tam sana ihtiyacı varken ona sırt çevirdin. Seni –alçak– cüzzamlı! Miskin!" Öyle bir kuvvetle bağırmıştı ki boyun kasları gerildi. Şakaklarındaki damarlar tiksınmeyle patlayacakmışcasına şişmiş, zonkluyorlardı.

Covenant suçlamanın doğruluğunu sezdi. Anlaşması onu böyle suçlamalara açık bırakıyordu ve Troy, sanki kahinlere özgü bir önsezi körlüğüne kılavuzluk etmişcesine, zaafının kalbine darbe vurmuştu. Covenant'ın sağ eli nafile bir baştan atma hareketiy-

le kasıldı. Ama sol eli göğsünde kaldı, sanki utancını tek bir noktada toplamak istiyordu.

Troy, yeni bir saldırıya girişmeden önce kendini toparlamak için duraladığında, Covenant bitkince araya girdi, "Bunun İnançsızlıkla hiçbir ilgisi yok. O benim kızımdı."

"Ne?!"

"Kızımdı." Covenant bunu mahkemede suç iddiasında bulunur gibi söylemişti. "Trell'in çocuğuna tecavüz ettim. Elena onun torunuydu."

"Senin kızın." Troy bağıramayacak kadar afallamıştı. Ahlaksızlık belirtilerine benzer çıkarımlar onu sarstı. Sanki Covenant'ın suçları o kadar çoktu ki hepsini birden aynı anda aklında tutamıyormuş gibi inledi.

Mhoram dikkatle konuştu. "Dostum – senden sakındığım bilgi buydu. Bunu sakınmak sana beklenmedik bir ızdırap verdi. Lütfen beni bağışla. Divan bu bilginin senin İnançsız'dan nefret etmene neden olmasından korktu."

"Sonuna kadar haklılar." Troy soluk soluğaydı. "Sonuna kadar haklılar."

Birdenbire birikmiş hiddeti aniden patlayıp harekete geçti. Şaşmaz bir içgüdüyle yönlendirilerek hızla uzanıp, Efendi Mhoram'ın asasını kaptı. Hız almak için bir kez döndü ve asayı Covenant'ın başıyla bir seviyede tutarak savurdu.

Beklenmeyen saldırı Bannor'u bile afallatmıştı. Ama çabuk toparlanıp Troy'un üzerine atıldı ve vuruşunun dengesini bozacak kadar onu sarstı. Sonuç olarak yalnızca asanın ucu Covenant'ın alnına çarptı. Ama bu da onu tepeden aşağı yuvarlamaya yetti.

Covenant kendini toparlayıp dizlerinin üstüne doğruldu. Elini başına götürdüğünde alnının ortasındaki bir yaranın fütursuzca

kanadığını fark etti.

Kavrulmuş toprağın içinden eski nefretin ve ölmün içine sızdığını hissedebiliyordu. Kan yanaklarından aşağı tükürük gibi süzülüyordu.

Hemen sonra Mhoram ve Quaan da Troy'a ulaştılar. Mhoram asayı elinden çekip aldı; Quaan da kollarından tuttu. "Aptal!" diye hırladı Efendi. "Barış Yemini'ni unutuyorsun. Bağlılık gösterilmesi gerekir!"

Troy Quaan'dan kurtulmaya çabaladı. Öfke ve keder yüzünü alacalandırmıştı. "Ben Yemin falan etmedim! Bırakın beni!"

"Sen Savaşocağının Nişancısısn," dedi Mhoram tehlikeli bir biçimde. "Barış Yemini bağlayıcıdır. Ama bu nedenle cinayet işlemekten kendini alıkoyamıyorsan, hiç değilse Garazkar'ın ordusu yok edildiği için kendini tut. Etdeşen Darağacı Kepezi'nin idam sehpasında asılmış sallanıyor."

"Sen buna zafer mi diyorsun? Katledildik! Bu kadar pahalıya malolan bir zafer ne işe yarar?" Troy'un öfkesi bir çığlık gibi yükseldi. "Kaybetseydik daha iyiydi! O zaman bu kadar büyük bir ziyan olmazdı!" Gırtlığındaki hiddet, sanki Covenant'ın hainliğinin kokusu onu boğuyormuş gibi solumasına neden oldu.

Ancak Efendi Mhoram etkilenmemişti. Troy'u göğüs zırhından yakaladı ve sarstı. "O halde Yüce Efendi ölmediği için kendini tut."

"Ölmedi mi?" diye soludu Troy. "Ölmedi mi?"

"Dövüştüğünü şimdi bile duyabilirsiniz. Sesleri anlamıyor musun? Biz dinlerken o ölü Kevin'le dövüşmeyi sürdürüyor. Asa ona yaşam veriyor ve Kevin, Yüce Efendinin kendisinde olduğuna inandığı güce sahip değil. Ama onun dayandığının kanıtı burada, İnançsız'ın ta kendisinde. Yüce Efendi onun çağırını – o ölene

kadar İnançsız Diyar'da kalacak. Salya Kayakurdu onu ilk kez çağırduğında da böyleydi.

"Hâlâ dövüşüyor mu?" Troy bu fikir karşısında ağzı açık kalmıştı. Bunu Covenant'ın hainliğinin kesin kanıtı olarak görüyor gibiydi. Ama sonra Mhoram'a döndü ve bağırdı, "Ona yardım etmemiz gerek!"

Bunu duyunca Mhoram irkildi. Yüzünde bir korku dalgası kırdı. Sıkışmış bir sesle sordu, "Nasıl?"

"Nasıl mı?" diyerek parladı Troy. "Nasılını bana sorma. Efendi olan *sensin!* Ona yardım etmeliyiz!"

Efendi dimdik doğrulup, destek bulmak için asasını sıkıca tuttu. "Yarıkkaya'dan elli fersah uzaktayız. Herhangi bir Ranyhyn'in bizi kayalığın altından oraya taşınması bir gün bir gece sürer. Ondan sonra savaşın olduğu yere kadar Bannor'un bizi götürmesi gerekir. Belki de savaşın etkileri oraya giden tüm yolları kapatmıştır. Belki bizi de yok eder. Yine de Yüce Efendiye ulaşırsak bile ona iki Efendinin zayıf kudretinden başka verecek bir şeyimiz yok. Yasa Asası elindeyken o bizden kat kat üstün durumda. Ona nasıl yardım edebiliriz ki?"

Troy'un gözsüzlüğünün üzerinden zihinleri çarpışıyormuş gibi karşılıklı durdular. Mhoram Nişancının öfkesi karşısında duraksamadı. Yetersizliğinin hüznü yüzünde açıkça görünüyordu, ama zayıflığını ne inkar ediyor ne de lanetliyordu.

Her ne kadar Troy telaşla titrese de, davasını başka bir yere taşımak zorunda kalmıştı.

Hızla Covenant'a döndü. "Sen!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Kendin bir işi beceremeyecek kadar korkağın tekiysen, ona yardım etme fırsatını en azından bana ver! Ver yüzüğünü! Onu buradan hissedebiliyorum. Ver onu bana! Hadi, seni piç kurusu. Bu onun tek şansı."

Kepezin ölü, kumlu toprağı üzerinde dizüstü duran Covenant, başını kaldırıp gözlerine dolan kanın arasından Troy'a baktı. Bir süre yanıt veremedi. Troy'un talebi, üzerine kaya gibi düşmüştü. Son savunmasını da aldı götürdü ve nihai utancını açığa serdi. Elena'yı kurtarabilmeliydi. Güç elindeydi; yüzük parmağında bir yara gibi zonkluyordu. Ama onu kullanmamıştı. Cahillik bahane değildi. Aciz olduğunu ileri sürmek artık onu kurtarmıyordu.

Ayağa kalkarken Kepezin çorak havası göğsünde sızladı. Nereye gittiğini güçlükle görse de tepeden yukarı çıkmaya başladı. Bu zorlanma, beynine kemik parçaları saplanıyormuş gibi başını ağrıtmıştı ve kalbi ürperiyordu. Duyulmayan bir ses ona bağıırıyordu, Hayır! Hayır! Ama önemsemedi. Yarım eliyle yüzüğünü beceriksizce kurcaladı. Sanki ona direniyordu – yüzüğü tutmakta güçlük çekti ama Troy yaklaştığında, sonunda onu parmağından çekip çıkarabildi. Ağzı kan doluymuş gibi ıslak bir sesle konuştu. "Al, Kurtar onu." Halkayı Troy'un avucuna bıraktı.

Zonklayan yüzüğün dokunuşu Troy'u coşturmuştu. Parmaklarını üzerinde kenetleyerek döndü ve korkusuzca tepenin üzerine koştu. Kulaklarını kullanarak süratle arandı, Yarıkkaya'nın yönünü bulup, yüzünü savaşa döndü. Bir titan gibi yumruğunu göğeye doğru savurdu; arzusuna yanıt verircesine beyaz altından alevler halinde güç püskürdü. Öfkeli bir sesle ünledi, "Elena! Elena!"

Bunun üzerine uzun boylu beyaz ozan yanında bitiverdi. Müzik, tepenin üstüne istemsiz bir hareketsizlik yayan ürkütücü bir tona büründü. Herkes olduğu yerde kaldı, hareket gücünü kaybetti.

Durgunluğun içerisinde Valşiorman Surcelal boğumlu asasını kaldırdı. "Hayır," dedi titrek bir sesle, "Buna izin veremem. Yasa-

nın ihlalidir bu. Ve bana söz verilen bedeli unutuyorsun. Valışı büyüünün üzerinde hak edilmemiş bir hakimiyet kuracak olursan, onu bedelden vazgeçmek için kullanırsın.” Asasıyla Troy’un havaya kalkmış yumruğuna dokundu; yüzük yere düştü. Düşerken tüm sıcaklığı ve güç kabarmaları söndü. Cansız toprağa düştüğünde sıradan bir metal gibi görünmüştü, müzikle birlikte hafifçe yıvarlandı ve Covenant’ın ayağının dibinde durdu.

“Buna izin vermeyeceğim,” diye devam etti ozan. “Bu söz geri alınamaz. Tek Ağaç ve Tek Orman’ın adına –bağışlamaz Derinlerin adına– yardımımın karşılığını talep ediyorum.” Uzaklarda üfleyen boruların sesi gibi ağırbaşlı bir hareketle asasını Troy’un başına dokundurdu. “Gözsüz, karşılığını vereceğine söz verdin. Yaşamını talep ediyorum.”

Efendi Mhoram itiraz etmeye çabaladı. Ama ozanın yarattığı hareketsizlik onu olduğu yerde tuttu. Troy değişmeye başladığında seyretmekten başka bir şey yapamadı.

“Benim müridim olmanı talep ediyorum,” diye mırıldandı ozan. “Sen Sur-Kehf olacaksın, yardımcım ve dayanağım. Benden bir Ormanın işlerini öğreneceksin, dalı ve kökü, öz suyunu, tohumu, yaprağı ve her şeyi öğreneceksin. Birlikte Derinlerde yürüyeceğiz ve sana, ağaçların şarkılarını, yaşlı, cesur, uyanık koruların adlarını, kadim ormancılığın düşünce ve ruhunu öğreteceğim. Ağaçlar var oldukça birlikte kahyalık edeceğiz, her yeni tomurcuğu aziz tutacak ve nefret edilen insanların her işgalinde ağaçların öcünü alacağız. Aptal arkadaşını unut. Ona yardım edemezsin. Sur-Kehf, burada kal ve elver!”

Şarkı Troy’un bedenini şekillendiriyordu. Yavaş yavaş bacakları birleşti. Ayaklarından toprağa kökler uzadı. Teçhizatı yoğun, koyu renkli yosuna dönüştü. Son bir dalı yukarıda kalmış yaşlı

bir kütüğe dönüştü. Yumruğundan yeşil yapraklar açıldı.

Yumuşak bir sesle ozan sözlerini bitirdi, "Birlikte Darağacı Kepezi'ne yaşamı geri getireceğiz." Sonra Efendilere ve Covenant'a döndü. Gözlerinin gümüş ışıltıları artmış, *orcresin* ateşini bile yanlarında sönük bırakmışlardı ve çiğ tazeliğini andıran bir tonda şarkısını söyledi:

Beni ölü koydular ateşle balta
Cüretkar ellerin nefretini bilirim
Git ve yürek suyunun kızılığını sakla
Nefretim ne dur bilir ne durak

Sözler insanların arasından melodiyle taşınırken Ormani müzikle birlikte, sanki onu etrafına sarmış ve görüş kabiliyetinin ötesinde geçmiş gibi gözden kayboldu. Ama uyarı yüklü melodi, havada bir yankı gibi asılı kalarak, emrini sürekli tekrarladı ve unutulmayacak duruma gelene kadar tekrarlamaya devam etti.

Tepenin üstünde duran insanlar bir düştten sıyrılan şekiller gibi ağır ve tutuk hareket ederek tekrar kıpırdanmaya başladılar. Quaan ve Amoline yosunlu kütüğe doğru seğirttiler. Yüzleri kederle dolmuştu. Ama uzun süren sıkıntıları boyunca çok mücadele etmişler, çok şeye dayanmışlardı. Delhşete düşecek ya da itiraz edecek takatleri kalmamıştı. Amoline ne olup bittiğini anlamamış gibi bakıyordu ve Quaan'ın yaşlı gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Selam olsun, Nişancı!" diye seslendi. Ama Kepezin üzerinde sesi zayıf ve solgun çıkmıştı ve başka bir şey söylemedi.

Arkalarında Efendi Mhoram çökmüştü. Sessiz bir vedayla asasını kaldırırken elleri titriyordu. Efendi Callindril de ona katıldı ve birbirlerine yaslanır gibi yanyana durdular.

Covenant yüzüğünü almak için uyuşuk bir halde dizlerinin üzerine çöktü.

Yüzünü yere eğen bir rahip çömezi gibi yüzüğe uzandı ve parmakları halkanın üzerine kapandığında, onu yüzük parmağında, eski yerine taktı. Sonra her iki eliyle birden gözlerinden kanı silmeye çalıştı.

Ama o bununla uğraşırken Yarikkaya'dan gelen bir patlama havayı sarstı. Derinden yaralanmışcasına dağ inledi. Sarsıntı Covenant'ı yüzüstü yere yapıştırdı. Çorak Kepez gözlerini dolduruyormuş gibi görme becerisinden geriye kalan her şey karanlıkla doldu. Ve arkasında, iblislerin öfkeli zaferi gibi böğüren patlamayı duydu.

Uzun bir sarsıntı Derinleri boydan boya geçti ve bunun ardından uzun uzadıya süren bir kırılma sesi geldi, sanki tüm Yarikkaya kayalığı yıkılıyordu. İnsanlar hareket ediyorlardı; sesler ileri geri gidip geliyordu. Ama Covenant onları açık seçik duyamıyordu. Kulakları patırtının, yaygaranın, sayısız şen çığlıkların arasında boğulmuştu. Ve ses giderek yaklaştı. Kulak zarlarını ezene, fiziksel algının ötesine geçip doğrudan beyninde feryat edene kadar giderek daha yüksek ve dolaysız oldu.

Bundan sonra sesler ona belli belirsiz gelmiş, fazla yüklenmiş duyma duyusunun arasından her nasılsa ona ulaşmışlardı.

Bannor konuştu, "Yarikkaya patlıyor. Büyük bir sel olacak."

Efendi Callindrill karşılık verdi, "O da bir işe yarayacak. Gök-gürültüsü Dağ'nın altındaki Cinhöyüklerini temizlemekte büyük faydası dokunacak."

Efendi Mhoram söze girdi, "Bakın – İnançsız gidiyor. Yüce Efendi düştü."

Ama tüm bunlar onu aşmıştı; onlara tutunamıyordu. Darağacı

Kepezi'nin siyah toprağı yeniden doğmuş gece gibi yüzüne yüzüne geliyordu. Ve tepenin etrafında, tepeyi içine alan, hem tepeyi hem de Covenant'ı tüketen iblis çığığı artıkça artmış, kemikleri tuzla buz etmek için eziyormuşcasına kafasını, göğsünü, uzuvlarını, hepsini doldurmuştu. Feryat, Covenant'ın hakkından geldi ve Covenant sesi olmayan bir çığılıkla karşılık verdi.

Cüzzamlı

Feryat giderek tırmandı, daha acil ve daha zarar verici duruma geldikçe sesi yükseldi. İdrakinin sınırlarını yıktığını, varlığının zeminini başkalaştırdığını hissedebiliyordu. Sonunda ona çarpıp kırılmış gibiydi; yüksek bir yerden onun üzerine düşmüş, böylece amansız yüzeyinde dağılmıştı. Çarpmanın gücüyle sarsıldı. Tekrar hareketsiz kaldığında, yüzüne ve göğsüne soğuk soğuk baskı yapan sertliği hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş bu yüzeyin nemli ve yapış yapış olduğunu fark etti. Pıhtılaşan kan gibi kokuyordu.

Bu algı onu bir sınırın ötesine taşıdı. Dışarıdaki tiz, keskin, hakaret dolu feryatla, başının içinde testere gibi hurlayan ağrıyı ayırt edebildiğini fark etti. Azap verici bir çabayla, gözlerindeki kuru kanı silmek için bir elini hareket ettirdi. Sonra yüzünü buruşturarak gözlerini açtı.

Fena halde kirlenmiş bir lens gibi görüşü odaklanmanın kıyısında yüzdü, ama bir süre sonra nerede olduğunu bölük pörçük seçmeye başladı. Ortalıkta yeterince ruhsuz sarı ışık vardı. Koltuğun ayakları, kalın, koruyucu halıdan bir metre kadar uzaktaydılar. Bir katafalktan düşmüş gibi sehpanın yanında yerde mecalsizce yatıyordu. Sol eliyle sert bir şeyi kulağına bastırıyordu, amansızca feryat figan eden bir şeyi.

Elini çektiğinde telefonun ahizesini tuttuğunu gördü. Feryat ondan geliyordu – yerinden ayrı kalmış ahizenin kulakları delen çığlığıydı. Telefonun kendisi hemen ötede, yerde duruyordu.

Joan'ın telefonu yüzüne ne zaman kapattığını merak edecek kadar ayılmadan önce uzun, atıl bir süre geçti.

İnleyerek bir tarafına döndü ve duvar saatine baktı. Okuyamadı; gözleri hâlâ bulanık görüyordu. Ama pencerelerden birinden rahatsız bir şafağın ilk ışıklarını görebiliyordu. Gecenin yarısı boyunca baygın yatmıştı.

Ayağa kalkmaya yeltendi, sonra başında çakan bir ağrıyla tekrar yere yığıldı. Bir kez daha bayılmaktan korktu. Ama bir süre sonra ses açıldı, telefonun olağan feryadına dönüştü. Covenant dizlerinin üzerine doğrulmayı başarabildi.

Olduğu yerde dinlenip, oturma odasının planlı düzenliliğini inceledi. Joan'ın resmi ve bir fincan kahvesi sehpanın üzerinde bıraktığı yerde duruyorlardı. Başını sehpa çarpması kahveyi dökmüştü bile.

Aşına olduğu yerin güveni onu teselli etmedi. Odanın tasarlanmış tertipliliğine dikkatini vermeye çalıştığında bakışları sürekli halının üzerinde kuruyup kalmış –kuru, neredeyse kararmış– kanna takılıyordu. O leke, emniyetini bir çıban gibi sürekli tehdit ediyordu. Ondan uzaklaşmak için kendini topladı ve ayağa kalktı.

Yükseklik korkusuyla gelen bir baş dönmesine kapılmış gibi oda etrafında dönüyordu, ama kanepenin şişkin koluna tutunup kendini toparladı ve kısa sürede dengesini neredeyse tamamen geri kazandı. Bir zebaniyi rahatsız etmekten çekinircesine, dikkatle ahizeyi yerine yerleştirdi ve ardından feryat birdenbire kesilince rahat bir nefes aldı. Yankısı sol kulağında çınlamayı sürdürüyordu. Dengesini allak bullak ediyordu ama bunu elinden geldi-

ğince önemsemedi. Kör bir adam gibi evde gezinmeye başladı, dayanabileceği bir destekten diğerine –kanepeden kapıya, oradan mutfak tezgahına– adım adım gitti. Ardından banyoya ulaşmak için bir yığın dayanaksız adım atmak zorunda kaldı, ama bu mesafeyi de düşmeden atlattı.

Lavaboya yaslandı ve tekrar dinlendi.

Nefesini toparladığında, suyu düşünmeden açtı ve ellerini köpük köpük yıkadı – bu, temizlenme töreninin ilk adımı, kendini unuttuğu anlara karşı verdiği savaşın en can alıcı kısmıydı. Bir süre başını kaldırmadan ellerini ovaladı. Ama sonunda aynaya baktı.

Kendi yüzünün görüntüsü onu durdurdu. Kendine çiğ, suçlayıcı gözlerle baktı ve Elena'nın heykelindeki yüzü tanıdı. Elena, oyarak yaptığı heykelin altına bir yara koymamıştı; ama o kesik, Elena'nın onu betimlediği görüntüyü tamamlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Gözlerinin çevresinde yayılarak onları vurgulayan, korkunç niyetlerle onları gölgeleyen, yanaklarını ve alnını karartan kuru, koyu kanın içinde kemiği bir parça görebiliyordu. Renksiz, zayıf yüzündeki kan ve yara onu sahte bir yalvaç, kendi güzel düşlerine ihanet eden biri gibi göstermişti.

Elena! diye boğuk boğuk haykırdı. Ne yaptım ben?

Kendi görüntüsüne dayanamayarak döndü ve boş gözlerle banyoya bakındı. Floresanın ışığında, küvetin porseleni ve krom kaplamalı tehlikeli aksamaları kendi sızlanmalarıyla hiçbir ilgileri yokmuş gibi ılıydırlardı. Anlamsız yüzeysellikleri, üzüntünün ve acının gerçek dışı, yersiz olduğunda ısrar ediyor gibiydi.

Uzun bir süre, anlamsızlıklarını tartarak onlara baktı. Sonra aksaya aksaya banyodan çıktı. Zalimce ve kasıtlı olarak alnını temizlemeden, dokunulmamış bıraktı. Orada yazılı suçlamayı geri çevirme yoluna gitmedi.